„Robin Hobb este o scriitoare superbă.“

CONN IGGULDEN

ROBIN HOBB

DESTINUL BUFONULUI

vol. II

A treia parte din Trilogia OMUL ARĂMIU

NAUTILUS fantasy

ROBIN HOBB

DESTINUL BUFONULUI

vol. 2

Robin Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universităţii Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a căsătorit, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărţi de fantasy european medieval, tradiţional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003 cărţile ei se vânduseră în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obţinut Premiul Endeavour.

Seria THE RAIN WILDE CHRONICLES (*Dragon Keeper, Dragon Haven, City of Dragons* şi *Blood of Dragons*) s-a bucurat de mare succes. După aceea scriitoarea a publicat şi apreciata trilogie OMUL ARĂMIU, tipărită la Editura Nemira. Trilogia FOREST MAGE, de asemenea importantă în cariera lui Robin Hobb, s-a încheiat în 2008. Ea cuprinde volumele: *Shaman’s Crossing* (2005), *Forest Mage* (2006), *Renegade’s Magic* (2008).

Capitolul 18

GHEAȚĂ

Regina mea,

Ştii că rămân cel mai loial dintre slujitorii tăi. Nu pun la îndoială înţelepciunea judecăţii tale, dar îţi cer să aşezi alături de această înţelepciune şi gândul că, poate, ceea ce am îndurat ne-a împins dincolo de hotarele împărţirii nepărtinitoare a dreptăţii, conducându-ne către răzbunare. Te asigur că raportul despre „masacrul Pestriţilor“ e o exagerare grosolană. Dacă noi, cei cu Sânge Străvechi, am căzut în greşeală, e pentru că ne-am ţinut prea multă vreme mâinile în frâu, împiedicându-le să treacă la fapte care să-i convingă pe renegaţii din sânul nostru

că nu le mai suportăm atacurile asupra semenilor lor. A fost, într-un anumit sens, o purificare a propriei noastre case, şi mizeria pe care a trebuit să ne-o curăţăm din sânge ne umple de ruşine. Te implor să priveşti în altă parte în vreme ce scoatem din stirpele noastre tot ce ne dezonorează.

Scrisoare anonimă, primită
după masacrul de la Grimston

Aşa că am început să săpăm în gheaţă.

Longwick i-a trimis pe Riddle şi Hest în tabără, să aducă lopeţi, târnăcoape şi răngi. În aşteptarea lor, l-a întrebat pe prinţ, cu gravitate:

— Cât de mare vrei să fie groapa, lordul meu?

Dutiful şi Chade i-au desenat conturul în zăpadă, încadrând un loc destul de larg pentru ca patru oameni să poată lucra fără să se stânjenească unul pe altul. La săpat am trecut eu, Riddle şi Hest. Şi Longwick ni s-a alăturat, spre surprinderea mea. Cred că simţea că o companie de gardă atât de puţin numeroasă îi impunea să pună şi el umărul. Oştenii munceau cu râvnă, dar şi cu stângăcie. Erau luptători, nu lucrători ai pământului şi, cu toate că ştiau tot ce se cuvenea ca să-şi fortifice în grabă poziţia, nu mai fuseseră niciodată nevoiţi să sape într-un gheţar. Nici mie nu mi se mai întâmplase. Trăiam o experienţă plină de învăţăminte.

Săpatul în gheaţă nu e ca săpatul în pământ. Pământul e alcătuit din particule, care se dau la o parte din faţa lamei unei lopeţi. Gheaţa încheie alianţe şi se ţine bine de ea însăşi. Stratul de zăpadă pulverizată deasupra a fost cel mai enervant, aveam senzaţia că luăm în lopeţi făină foarte fină. Fiecare încărcătură era uşoară, dar o aruncam fără să putem şti niciodată unde cade. Următorul strat ne-a dat mai puţină bătaie de cap. Odată spartă crusta de gheaţă, a fost ca şi cum am fi săpat în zăpada bătătorită. Dar munca a devenit tot mai grea pe măsură ce am ajuns tot mai jos. Nu mai puteai să-nfigi lopata, s-o ridici şi să-i azvârli conţinutul. Ne foloseam în schimb de târnăcoape ca să spargem gheaţa, împroşcându-ne unii pe alţii cu aşchii şi bucăţi mărunte. După ce o sfărâmam, puteam s-o luăm în lopeţi şi s-o aruncăm afară, unde ceilalţi o încărcau pe sănii şi o îndepărtau de marginea gropii. Dacă lucram cu haina pe mine, sudoarea îmi şiroia pe spate. Dacă o scoteam, aveam pe cămaşă un strat

de promoroacă.

Nu munceam singuri. S-a ajuns la o înţelegere cu membrii coteriei Harului, care îndepărtau gheaţa scoasă din groapă. După o vreme, cele două grupuri au început să lucreze în schimburi cu târnăcoapele, cu lopeţile şi la căratul gheţii. La căderea întunericului, aveam o groapă adâncă până la umăr şi niciun semn că sub fundul ei s-ar fi aflat un dragon.

Odată cu căderea serii, s-a înteţit vântul, plimbând pe suprafaţa gheţarului rafale de cristale de gheaţă. Când ne-am adunat în tabăra noastră aflată ceva mai jos, să ne mâncăm cina călduţă îngrămădiţi în jurul focurilor din vase mici de lut, m-am întrebat cu nelinişte cât de multă zăpadă avea să arunce vântul în groapa noastră.

În timpul zilei, trudind în comun, ne dăduserăm uitării neînţelegerile, dar seara, în tabără, ni le-am reamintit. Ne îngrămădiserăm cu toţii în spaţiul strâmt protejat de cercul de corturi care stăteau în calea vijeliei, despicându-i rafalele, şi ne dădeau, cumva, iluzia unui adăpost pe întinderea de gheaţă pustie, măturată de vânt. Deşi n-aveam mult loc, eram împărţiţi în grupuri. Războinicii Hetgurdului erau mai prietenoşi decât până atunci faţă de înzestraţii cu Har şi de Bufon, stăteau de vorbă şi făceau schimb de mâncăruri. Bufniţa, bardul lor costeliv, a stat lângă Cockle în timp ce ne cânta. Menestrelul nostru ne-a desfătat cu două balade fără acompaniament, fiindcă nu voia să-şi ţină nici mâinile, nici instrumentele în bătaia vântului îngheţat. Una era despre un dragon care a încântat un bărbat într-o asemenea măsură, încât acesta şi-a părăsit familia şi casa, şi n-a mai fost văzut niciodată. Dacă în spatele poveştii se ascundea vreun mare adevăr, eu nu l-am descoperit. După cum spusese Web, era vorba despre un om care respirase răsuflarea dragonului şi, în acea clipă, îi dăruise creaturii inima sa. Cea de-a doua amintea de dragoni într-un mod mult mai obscur, însă am păstrat cu toţii tăcerea şi am ascultat-o, gânditori, cântată de vocea lui Cockle, care înfrunta vântul de una singură. Nu-i făcea concurenţă decât glasul lui Thick. Bondocul stătea lângă Dutiful, fredonând pentru sine şi legănându-se. Chade i-a adresat de mai multe ori câte un „st”, încercând să-l amuţească, dar bondocul şi-a reînceput de fiecare dată muzica după numai câteva minute. Asta m-a îngrijorat, dar nu puteam face nimic.

Ceva mai devreme, în timpul zilei, îi zărisem pe Peottre şi pe narcescă privindu-ne de sus în timp ce munceam. Aveau amândoi feţele neclintite, încremenite într-o expresie care trăda speranţă şi spaimă. Dutiful se dusese să le vorbească, dar nu auzisem nici cuvintele lui, nici vreun răspuns de-al lor. Narcesca îl privise ca pe un străin care o deranja în timp ce mintea ei era plină de cu totul altceva. Iar seara cei doi nu ni se alăturaseră ca să ia cina lângă foc, ci intraseră direct în cortul lor. Numai licărul palid al unei lumânări aprinse înăuntru dovedea că se aflau alături de noi.

Când s-a încheiat cântecul lui Cockle şi i-am mulţumit cu toţii, eram cât se poate de nerăbdător să intru în aşternut. Oricât de mult mi-aş fi dorit să pot sta de vorbă, fără martori, cu Chade, cu Dutiful şi cu Bufonul, mă simţeam mult mai atras de somn. Trupul meu nu-şi revenise pe deplin după excesul de scoarţă de spiriduş, iar munca grea şi frigul mă istoviseră.

M-am ridicat întinzându-mă, şi Chade m-a chemat lângă el cu un semn din cap. Când m-a văzut alături, mi-a cerut să-l aduc pe Thick în cortul prinţului şi să-l ajut să se pregătească de culcare. La început am crezut că era un pretext, ca să putem sta de vorbă în linişte, dar, când m-am aplecat asupra bondocului, îngrijorarea mea a crescut. Se legăna într-o parte şi-ntr-alta, fredonând fără întrerupere. Ţinea ochii închişi. Am şovăit înainte de a-l atinge, aşa cum şovăie un copil care s-a ars când îşi întinde din nou mâna spre foc. Pe urmă, muţenia Meşteşugului meu m-a convins că orice salt al minţii lui către a mea ar fi fost de fapt o uşurare, nu un şoc. Aşa că i-am pus mâna pe umăr şi l-am zgâlţâit uşor. Nu numai că n-a urmat nicio smucitură a Meşteşugului, dar Thick nici măcar n-a dat vreun semn că s-ar fi trezit. L-am zgâlţâit din nou, cu mai multă hotărâre, apoi am fost nevoit să-l trag de picioare înainte de a se dezmetici cât de cât. După ce a început să se smiorcăie ca un bebeluş smuls din somn pe neaşteptate, l-am condus spre cortul prinţului simţindu-mă ca o bestie. În vreme ce-i scoteam cizmele pline de zăpadă şi hainele groase de deasupra, n-a făcut nimic altceva decât să-şi bombăne plângerile incoerente despre frig. S-a strecurat sub pături fără să fie nevoie de vreun îndemn şi le-am îndesat bine în jurul lui.

Tocmai terminasem când au intrat Chade şi prinţul.

— Îmi fac griji pentru el, am spus, pe şoptite, arătând spre

Thick cu capul.

De sub mormanul de pături, începuse să fredoneze încetişor.

— E din pricina dragonului, a spus Chade posomorât.

— Aşa credem, a adăugat Dutiful obosit. S-a aşezat pe marginea saltelei sale şi s-a aplecat să-şi scoată cizmele. Nu putem fi siguri. Încercăm să ajungem la Thick prin Meşteşug, şi pare să fie acolo, dar nu ne bagă în seamă.

Le-am dat vestea pe care o purtasem toată ziua cu mine, ca pe o piatră pe suflet.

— N-am niciun semn că mi-aş reveni. Meşteşugul meu e în continuare dispărut.

Prinţul a dat încet din cap, fără să pară surprins.

— Am încercat şi s-ajung la tine şi e ca şi cum n-ai exista. E o senzaţie stranie. Şi-a ridicat privirea, ca s-o întâlnească pe a mea. Acum îmi dau seama că, în cea mai mare parte a vieţii, te-am simţit. O prezenţă minusculă, într-un colţ al minţii mele. Ştiai?

— M-am temut de asta, am recunoscut. Şi am discutat cu Chade. Mi-a spus că aveai vise stranii când erai mic, vise în care îţi apăreau un lup şi un bărbat.

Pentru o clipă, a amuţit de uimire. Pe faţă i s-a aşternut încet un zâmbet.

— Erai tu? Cu Ochi întunecaţi? Pe neaşteptate, a răsuflat adânc şi şi-a ferit privirea de a mea. Au fost unele dintre cele mai frumoase vise pe care le-am avut vreodată. Uneori, când eram mic, mă duceam noaptea la culcare dorindu-mi să am aceleaşi vise. Nu se repetau niciodată, dar câteodată apărea unul nou. Hm. Mă învăţai Meşteşugul chiar şi atunci, mă învăţai cum să te caut. Şi Ochi întunecaţi. Oh, pe Eda, Fitz, ce mult trebuie să-i simţi lipsa! În visele alea, eraţi o singură fiinţă. Ştiai?

M-au podidit brusc lacrimile. M-am întors şi mi-am şters ochii înainte de a începe să se prelingă.

— Cred că da. Şi Nettle tot aşa mă vede, ca pe un om-lup.

— Înseamnă că ai intrat şi în visele ei?

În glasul lui era oare o umbră de gelozie?

— Nu intenţionat. În visele niciunuia dintre voi. Nu mi-am imaginat niciodată că îl învăţ pe vreunul dintre voi Meşteşugul. Pe ea o căutam uneori, ca să aflu ce mai fac Burrich şi Molly. Pentru că îi iubesc şi le simt lipsa. Şi pentru că ea e fiica mea.

— Dar pe mine?

Pentru o singură clipă, m-am bucurat că îmi dispăruse Meşteşugul. N-am vrut niciodată să afle prinţul ce rol am jucat în conceperea lui. E adevărat că Verity s-a folosit de trupul meu pentru asta, dar Dutiful rămâne fiul regelui meu. Nu al meu. Nu al meu, în niciun fel, în afara celui în care o căutase mintea lui pe a mea.

— Tu eşti fiul lui Verity, am spus cu voce tare. Nu te-am căutat în mod conştient şi n-am ştiut că-mi împărtăşeşti visele. Am aflat mult mai târziu.

Am aruncat o privire spre Chade şi am descoperit, cu surprindere, că abia dacă ne urmărea discuţia. Părea să privească în gol, fără să vadă ce avea în faţa ochilor.

— Chade? am întrebat cu îngrijorare. Te simţi bine?

A tras brusc aer în piept, ca şi cum l-aş fi trezit din somn.

— Cred că pe Thick îl fascinează dragonul. Am încercat să-i atrag atenţia, dar muzica lui e puternică, îl acaparează cu totul. Nici eu, nici prinţul nu putem simţi dragonul cu Meşteşugul. Dar, când mă folosesc de Meşteşug ca să ajung la Thick, simt că acolo e ceva. Numai că e straniu… ca şi cum ai vedea umbra unui om, nu şi omul. Nu pot spune despre el nimic mai mult decât că există. Dutiful spune că, din când în când, Harul lui simte răsuflarea lui Icefyre, dar dispare, ca un miros când se schimbă vântul.

Am rămas o clipă nemişcat şi mi-am trimis Harul să caute. După o vreme, mi-am lăsat atenţia să revină în cort.

— E acolo. Şi pe urmă nu mai e. Nu pot spune dacă o face intenţionat, dacă e un soi de mascare a Harului sau dacă, aşa cum a sugerat Web, e în pragul morţii.

M-am uitat la Dutiful, dar gândurile lui se îndreptaseră în cu totul altă direcţie. M-am întrebat dacă auzise ceva din tot ce spuseserăm eu şi Chade.

— La noapte o să-ncerc să vorbesc cu Nettle prin Meşteşug, ne-a dat brusc de ştire. Avem nevoie să păstrăm cu adevărat legătura cu Buckkeepul, şi ea e singura noastră speranţă. Mai cred şi că, dacă poate distrage cineva atenţia lui Thick de la dragon, dacă dragonul e ceea ce îl fascinează, tot ea o să izbutească. Chiar dacă dragonul n-are nicio legătură, Nettle poate fi cea mai sigură cale de a ajunge la Thick.

Eram uluit. Nu voiam să încerce aşa ceva. Şi totuşi voiam.

— Crezi că poţi da de ea?

— Poate. Ar fi fost mult mai uşor dacă aş fi cunoscut-o.

A subliniat ultimele cuvinte astfel încât să-mi fie foarte clar că din vina mea nu o întâlnise niciodată. Cred că simţise şovăiala cu care întrebasem, că o simţise dureros. Am trecut peste asta şi l-am lăsat să continue.

— Mintea mea nu s-a atins de a ai decât o singură dată, şi atunci prin tine. S-o găsesc singur o să-mi fie greu.

Neliniştea a început să mă mistuie. Ştiam că n-ar fi trebuit să-i pun o asemenea întrebare, dar i-am pus-o.

— Dacă izbuteşti, ce-o să-i spui?

— Adevărul, a răspuns, după ce m-a fixat îndelung cu o privire întristată. Îmi dau seama că e o idee cu totul nouă, dar mă gândesc că măcar un singur Farseer ar trebui să-ncerce.

Ştiam că se străduia să mă provoace. Întâmplările din ziua aceea îl puseseră din greu la încercare şi începuse brusc să se poarte ca un băiat de cincisprezece ani bosumflat, în căutarea cuiva pe care să dea vina. M-am străduit din nou să trec nepăsător peste asta.

— Adevărul e ceva foarte vast. Ce parte a lui vrei să-i dezvălui?

În aşteptarea răspunsului, am încercat să zâmbesc.

— Deocamdată, numai părţile care mă privesc. O să-i spun că sunt într-adevăr prinţul Dutiful şi că am o nevoie disperată de ajutorul ei ca să-i trimit veşti mamei mele şi ca să aflu apoi sfaturile ei. Vreau să afle mama cum stau lucrurile cu Sydel şi cu părinţii ei. Ca să-şi piardă încrederea în ei într-o măsură suficientă ca s-o salveze pe Sydel, recunosc. Şi, dacă Nettle o să-mi asculte mesajul ăsta şi o să fie de acord să-l transmită, o să-i explic şi de ce mă tem pentru Thick: pentru că un dragon îi fură şi puţina minte pe care o are. Dutiful a oftat pe neaşteptate. Presupun c-o să fiu norocos dacă o să ajungem cu discuţia atât de departe.

Mi-a aruncat încă o privire tristă.

Cred că în clipa aceea m-a durut cel mai tare pierderea Meşteşugului meu. Nu voiam să vorbească Dutiful cu fiica mea fără să-l aud, fără să fiu conştient de asta. Mă temeam de ceea ce i-ar fi putut dezvălui din întâmplare. I-ar fi putut influenţa părerea despre mine înainte de a avea şansa s-o las să mă cunoască nemijlocit. I-a răspuns gândului meu, de parcă l-ar fi auzit.

— Nu-ţi rămâne decât să ai încredere în mine, nu-i aşa?

Am tras aer în piept.

— Am într-adevăr încredere în tine, am zis, străduindu-mă să rostesc cuvintele pe tonul cel mai sincer.

— O să fiu eu alături de băiat, mi-a spus Chade şi a izbucnit într-un râs zgomotos când mi-a citit pe faţă consternarea. Nu, nu-mi spune că ai încredere în mine. Nu cred că aş putea să suport.

— Dar n-am încotro, am subliniat, şi el a dat din cap. Ce părere aveţi despre cele petrecute azi? am întrebat apoi. Credeţi că oamenii Hetgurdului se vor întoarce împotriva noastră şi ne vor ataca dacă dragonul va fi dezgropat viu şi vom încerca să-i tăiem capul?

— Da, a răspuns Dutiful. Fără nicio îndoială. Presupun că toate superstiţiile lor şi toate temerile pe care le-au avut vreodată au fost aţâţate când au văzut că Omul Negru nu-şi dă aprobarea.

— Cred că ai dreptate, a încuviinţat Chade. Am observat că, în seara asta, când ne-am dus la culcare, i-au lăsat o altă ofrandă la marginea taberei.

L-am privit clătinând din cap.

— Ştiu la ce te gândeşti. Chiar dacă aş putea s-o fac, sunt de părere că n-ar fi înţelept. Dacă ofranda ar fi primită acum, nu s-ar gândi că Omul Negru îi aprobă în sfârşit tocmai fiindcă s-au declarat împotriva misiunii prinţului? E prea târziu pentru astfel de tertipuri, Chade.

— Presupun că aşa e, a recunoscut, fără să adauge vreo scuză. Iar dacă ai fi prins furând ofranda, ar putea trece imediat la fapte. Nu. Mai bine să aşteptăm. A oftat şi şi-a frecat braţele cu vigoare. Sunt atât de sătul de gheţăria asta. Sunt prea bătrân ca să-mi fie atât de frig tot timpul.

Prinţul şi-a întors privirea în tăcere.

Am schimbat vorba.

— Vă rog pe amândoi să fiţi foarte prudenţi când încercaţi să ajungeţi la Thick. Şi tu, Dutiful, ai mare grijă când încerci să dai de Nettle. Sunt sigur că nu mi-am imaginat ceea ce ni s-a întâmplat mie şi lui Thick în ziua aia. Cineva s-a folosit de Meşteşug ca să ne învrăjbească. Indiferent cine ar fi, încă mai stă la pândă. A izbutit deja o dată să între în mintea lui Thick. Când încercaţi să vă trimiteţi gândurile spre el, s-ar putea să vă

trădaţi prezenţa. Şi, Dutiful, dacă te urmăreşte, ar putea ajunge şi la ea în noaptea asta, când o să-ncerci să-i vorbeşti. Sau ai putea să atragi asupra ta atenţia Tintagliei.

Am devenit brusc laş, fiindcă nu mai speram c-o să-l pot apăra pe niciunul dintre ei.

— Fiţi prudent, am repetat.

— O să fiu, mi-a răspuns Dutiful iritat, şi am avut certitudinea că nu-i dădea avertismentului meu importanţa meritată.

M-am uitat la Chade.

— Ţi s-a părut vreodată că îmi lipseşte prudenţa? m-a întrebat mentorul meu.

Da, sigur că da, am fost cât pe ce să răspund. Când ai început să studiezi Meşteşugul, te-ai repezit cu capul înainte. Mă tem că o s-o faci din nou şi-o să-i pui în primejdie pe toţi cei care-mi sunt dragi. Dar mi-am ţinut gura şi m-am mulţumit să clatin din cap în loc de răspuns.

— Mi se pare ciudat să ştiu că aveţi atâtea de făcut în noaptea asta şi eu nu vă pot ajuta în niciun fel. Mă simt inutil. Dacă nu mai e nevoie de mine aici, mă duc să mă culc. Sunt obosit. Mi-am rotit umerii. În ultimele luni, la Buckkeep, ar fi trebuit să mă antrenez mânuind lopata, nu sabia.

Prinţul s-a silit să chicotească.

— Treci pe la Bufon în seara asta? m-a întrebat Chade, cu toată seriozitatea.

— Da.

Am rămas în gardă, aşteptând.

— O să dormi din nou acolo?

Nu l-am întrebat de unde ştia că mai dormisem în cortul Bufonului. I-am răspuns cu voce golită de orice sentiment.

— Poate. Nu ştiu. S-ar putea, dacă o să stăm de vorbă până târziu şi o să vrea să-i ţin de urât.

— Ştii, celorlalţi o să li se pară ciudat. Nu te încrunta la mine, eu nu-mi fac griji. Te cunosc de prea multă vreme ca să mă-nşel în privinţa gusturilor tale când e vorba să-ţi iei pe cineva în pat. Vreau doar să spun că alţii ar putea să creadă că-i împărtăşeşti părerea în privinţa lui Icefyre, că şi tu vrei să săpăm ca să eliberăm dragonul, nu ca să îndeplinim însărcinarea primită de prinţ de la narcescă.

Am păstrat câteva secunde tăcerea, chibzuind. Apoi am răspuns, cu voce scăzută:

— Nu-i pot împiedica pe oameni să creadă una sau alta, Chade.

— N-o să-l ocoleşti?

L-am privit în ochi.

— Nu. E prietenul meu.

Pentru o clipă, Chade a strâmbat din buze. Pe urmă m-a întrebat cu prudenţă:

— Ai vreo şansă să-l convingi să privească lucrurile la fel ca noi?

— La fel ca tine? l-am corectat. Mă îndoiesc. Nu e vorba de o idee care i-a venit din senin, Chade. A crezut dintotdeauna că e Profetul Alb. Şi că o parte din ţelul vieţii lui e să readucă dragonii în lume. Nu cred că-l pot convinge că nu e o idee bună.

— Sunteţi prieteni de foarte mult timp. Ţine foarte mult la tine, a subliniat el, cu delicateţe.

— Tocmai de asta n-o să încerc să-l influenţez.

Mi-am îndepărtat părul din ochi. Sudoarea încă neuscată care-mi îmbibase cămaşa în timp ce săpam începea să-şi facă simţită răceala. Durerea se strecura în trupul meu obosit, şi nu numai în trup.

— Chade, în privinţa asta va trebui să ai încredere în mine. Nu pot fi unealta ta şi nu-ţi pot făgădui că o să fac un anumit lucru, indiferent ce vom dezgropa de sub gheaţă. Pentru prima oară în viaţa mea, de data asta trebuie să-mi fiu fidel mie însumi.

Mânia i-a schimonosit faţa, pe care apoi, într-o atât de scurtă străfulgerare de era să-mi scape, i s-a văzut suferinţa. S-a întors aproape cu spatele, ascunzându-şi chipul în umbră când a spus:

— Înţeleg. Credeam că jurământul tău faţă de Farseeri valorează mai mult decât atât. Şi, în prostia mea, am crezut că şi eu îţi sunt prieten vechi, poate mai vechi decât Bufonul.

— Oh, Chade. M-am simţit brusc atât de obosit încât abia mai puteam vorbi. Pentru mine eşti mult mai mult decât un prieten. Mi-ai fost prieten, părinte şi apărător când împotriva mea s-au ridicat multe mâini. Mi-aş da viaţa pentru tine, de asta să nu te îndoieşti niciodată.

— Şi e un Farseer, s-a amestecat brusc Dutiful, surprinzându-ne pe amândoi. Unul pe care jurământul faţă de familia sa l-a costat deja foarte mult. Aşa că, de data asta, iată care e porunca mea, ca prinţ al tău, pentru tine, Fitzchivalry Farseer. Respectă-ţi jurământul faţă de tine. Fii credincios inimii tale aşa

cum i-ai fost credincios lui Verity şi, înaintea lui, regelui Shrewd. Asta îţi porunceşte regele tău.

L-am primit uluit, nu doar de generozitatea poruncii sale, care-mi oferea o libertate niciodată garantată mie de un alt rege Farseer, ci şi de neaşteptata schimbare dintr-un băietan de cincisprezece ani bosumflat într-un moştenitor al tronului. Privirea mea uimită l-a făcut să se încrunte uşor, neavând nicidecum idee ce se întâmplase. Mi-am recăpătat graiul.

— Mulţumesc, prinţul meu. E cea mai mare favoare pe care mi-a făcut-o vreodată un rege Farseer.

— Cu plăcere. Sper doar că n-am făcut ceva cu adevărat prostesc. Fiindcă amândoi trebuie să ţinem minte că, indiferent ce hotărâre o să iei în ceea ce te priveşte, eu trebuie să-mi ţin făgăduiala făcută narcescăi. Sunt aici ca să iau capul dragonului. Şi mare bucurie o să-i mai facă ei o ţeastă îngheţată!

A redevenit brusc băiatul îmbufnat. L-am privit şi mi-am reamintit din nou cât de greu trebuia să-i fie. Lăsase sărutările furate în urmă, pe insula Mayle. Mă îndoiam că mai schimbase vreo vorbă cu Elliania între patru ochi de când părăsise casa mamelor ei. A clătinat din cap, ca răspuns la privirea mea înţelegătoare.

— Nu pot decât să-ncerc să fac ceea ce e corect şi să sper că de data asta am ghicit ce se înţelege prin „corect”.

— Aşadar suntem doi, a mormăit Chade.

— Nu. Trei, l-am contrazis.

Eram aplecat asupra micului vas pentru foc şi izbutisem să trezesc tăciunii, unindu-i într-o singură limbă de flacără. Am luat o bucată mică de cărbune şi am aşezat-o pe vâlvătaia minusculă.

— Sunt prea bătrân ca să mai fac aşa ceva, şi-a repetat Chade plângerea preferată.

— Nu. Nu eşti. Prea bătrân o să fii când n-o să mai faci aşa ceva. Călătoria asta ţi-a priit, după părerea mea. M-am ghemuit lângă el. Chade, crede-mă, te rog. Problema nu e cine mă manevrează, tu sau Bufonul. Asta nu e o luptă între voinţele voastre, ca să vedeţi cine e stăpân pe inima mea.

— Atunci ce e? a întrebat în silă.

M-am străduit să-i dau un răspuns.

— Înainte de a mă hotărî de partea cui sunt, trebuie să pricep

care e adevărul. Ştim cu toţii, încă dinainte de a pleca din Buckkeep, că sub pretenţia narcescăi se ascunde altceva. S-ar putea să vină o vreme când o să vă bucuraţi că am şovăit în loc să mă supun orbeşte voinţei ei. Între camerista ei, Henja, şi Pestriţi a existat o legătură. Pun prinsoare pe orice vrei. Elliania, Peottre şi casa mamelor ei sfidează majoritatea Hetgurdului punându-i prinţului condiţia asta. De ce? Ce au de câştigat? Ce valoare are pentru ei un cap putred de dragon?

— Ea nu pare încântată fiindcă a trebuit să-mi ceară asta, a remarcat Dutiful, cu voce joasă. Vrea s-o fac pentru ea, hotărârea ei e de nezdruncinat, ca o stâncă. Dar nu pare să aştepte cu nerăbdare şi entuziasm, ci cu teamă şi dezgust. Ca şi cum pretenţia asta n-ar fi apărut din voia ei.

— Dar dintr-a cui? A lui Peottre?

Chade a clătinat uşor din cap.

— Nu. Amândoi au aceleaşi interese şi ea pare să-i fie loială. Nu. Prin urmare, Fitz a pus întrebarea esenţială. Din voia cui?

Am dat răspunsul care părea cel mai potrivit.

— A Henjei. Are, cumva, putere asupra lor. Asta am văzut. Şi e în cârdăşie cu Pestriţii, care nu ne au deloc la suflet.

— Pestriţii. Chade mi-a cântărit spusele. Atunci n-o pui la socoteală pe Femeia Palidă despre care vorbeşte Bufonul?

A pus întrebarea cu mult interes.

— Nu ştiu. În privinţa ei, ce-am văzut noi sau ce-am auzit? Nimic în afară de ceea ce-a povestit Bufonul. Insularii o pomenesc considerând-o un rău din vechime, o rea-voinţă din trecut care trebuie ocolită, nu sunt înspăimântaţi cum ar fi dacă i-ar ameninţa acum. Dragonii noştri din cele Şase Ducate i-au omorât pe ea şi pe Kebal Rawbread sau cel puţin aşa am auzit spunându-se adesea. Şi totuşi, fac toţi o legătură între ea şi insula asta. Spun că au scos piatra neagră din cariera de aici ca balast pentru *Corăbiile* ei *Albe.* Şi nu se poate nega că dragonul abandonat la locul debarcării noastre duhneşte a neoamenii lăsaţi în urmă de *Corăbiile Roşii.*

Un căscat m-a luat prin surprindere, nu mi l-am putut stăpâni.

— Oh, du-te la culcare, m-a dojenit Chade. Măcar tu te poţi odihni. În noaptea asta, eu şi Dutiful trebuie să ajungem cu Meşteşugul departe, să vedem dacă o putem convinge pe Nettle să ne ajute. Recunosc că tânjesc să aflu ce se petrece acum în cele Şase Ducate. Dacă acolo Pestriţii au trecut cumva la

acţiune, ar putea însemna că fac joc dublu.
— Poate, a încuviinţat Dutiful căscând, şi mi s-a făcut brusc milă de el.
Eu mă duceam să dorm liniştit. Pe el îl aştepta o noapte de muncă. Totuşi, când le-am urat noapte bună şi am plecat, am simţit că vedea în Nettle o provocare pe care o aştepta cu interes şi de care se temea în acelaşi timp. Dar nu m-am mai gândit la asta după ce am ieşit din cort. Nu mai avea rost. Deocamdată fusesem scos din joc. Poate pentru totdeauna. Când mi-a trecut asta prin minte, am simţit pământul clătinându-mi-se sub picioare, apoi m-am silit să-mi continui drumul. Ar fi fost chiar atât de cumplit să-mi petrec restul vieţii fără Meşteşug? Nu mă puteam gândi că eram eliberat de el?
M-am oprit pentru scurt timp în cortul gărzilor. Longwick veghea cu priviri obosite asupra deschiderii de la intrare. A dat din cap către mine în tăcere când m-am strecurat înăuntru printre oştenii adormiţi, pentru a ieşi pe urmă iarăşi în noapte. Nu m-a întrebat ce fac. Era omul lui Chade. Asta erau cu toţii, m-am corectat apoi, privind siluetele adormite. Toţi oştenii care ne însoţeau pe insulă fuseseră aleşi de el însuşi, pentru discreţia şi loialitatea lor. Cât de necruţători puteau deveni ca să-i asculte poruncile?
Încă mă mai gândeam la asta când m-am oprit în faţa cortului Bufonului. Am ascultat o clipă şuierul vântului aducător de rafale de ace de gheaţă, învolburate într-o furtună ce nu urca mai sus de glezne. Din când în când, câte o pală mă lovea usturător peste faţă. Dar vuietul vântului şi freamătul gheţii sfărâmate erau singurele zgomote. În cortul Bufonului, totul era tăcere, însă creaturile de pe pânza subţire şi rezistentă aveau strălucirea micului foc din interior.
— Pot să intru? am întrebat în şoaptă.
— O clipă, a venit răspunsul, la fel de încet.
Am auzit foşnet de pânzeturi, aproape de nedeosebit de al vântului, şi, după o scurtă aşteptare, a dezlegat clapa cortului şi m-a primit înăuntru. Stratul de promoroacă lipit de haine a pătruns odată cu mine. N-aveam ce altceva să-i fac, dar, când l-am scuturat, Bufonul s-a tras înapoi, înfiorându-se. Mi-am scos de sub haine, împăturită, roba Străbunilor.
— Uite, ţi-am adus-o înapoi.
Se întinsese deja pe salteaua lui şi se acoperise cu păturile.

Mica lui oală stătea, promiţătoare, deasupra flăcării nu mai mari decât a unei lumânări. El a înălţat din sprâncene şi a zâmbit.

— Dar arăţi atât de încântător în ea. Eşti sigur că nu vrei s-o păstrezi?

Am oftat. Frivolitatea lui stranie contrasta violent cu tot ce simţisem în seara aceea.

— Chade şi Dutiful vor încerca la noapte să ia legătura cu Nettle. Prin Meşteşug. Se tem că dragonul fură minţile lui Thick şi speră că ea îi poate abate atenţia de la Icefyre.

— Şi tu preferi să nu-i ajuţi?

— Nu pot. Nu mai izbutesc să găsesc în mine nicio fărâmă de Meşteşug. Ştiu că Thick nu e în apele lui doar după felul în care-şi murmură cântecul. Înainte, Meşteşugul lui era întotdeauna muzică. De ce acum fredonează şi vorbeşte nedesluşit? E o schimbare, şi nu-mi plac schimbările, mai ales cele pe care nu le pricep.

— Viaţa e schimbare, a subliniat el apatic. Iar moartea e o schimbare cu atât mai mare. Cred că trebuie să acceptăm schimbările cu resemnare, Fitz.

— M-am săturat de atâta resemnare. Pentru că asta a fost toată viaţa mea, o resemnare îndelungată.

Mi-am lăsat roba să cadă pe salteaua lui şi m-am trântit la capătul ei, silindu-l să-şi retragă picioarele ca să-mi facă loc. Mi-am scos mănuşile şi mi-am întins mâinile către focul lui plăpând, încercând să mă încălzesc.

— Ah, Catalizatorule, cum e cu putinţă să nu-ţi dai seama câte s-au schimbat datorită ţie? Unele fiindcă te-ai resemnat şi ţi-ai acceptat soarta, altele fiindcă te-ai împotrivit cu disperare. Poţi spune că nu poţi suferi schimbarea, dar eşti schimbarea însăşi.

— O, te rog! Mi-am încrucişat braţele pe genunchii ridicaţi la piept şi mi-am culcat fruntea pe ele. Nu vorbi despre aşa ceva în seara asta. Găseşte orice altceva. Te rog, acum nu mă pot gândi la alegeri şi la schimbări.

— Prea bine. Vocea îi suna blând. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre orice. Despre tine. Cum ai ajuns aici, după ce te-am lăsat noi la Buckkeep?

— Ţi-am spus. Am zburat.

Mi-am săltat capul de pe braţe şi l-am privit cu acreală.

Îmi zâmbea provocator. Vechiul zâmbet al Bufonului, cel care

făgăduia adevărul, deşi ştiai bine că te minte.

— Ba nu. N-ai zburat, am spus răspicat.

— Bine. Dacă zici tu.

— Probabil că, în ciuda sfaturilor lui Chade, Kettricken te-a ajutat să te îmbarci. Şi ai ajuns aici pe o corabie cu nume de pasăre.

Făceam presupuneri la întâmplare, ştiind că sub povestea lui fantastică trebuia să se ascundă un sâmbure de adevăr.

— De fapt, în timpul scurtei noastre întâlniri, Kettricken m-a sfătuit să rămân în Buckkeep. Cred că a avut nevoie de multă voinţă ca să nu-mi spună nimic în plus. A fost pur şi simplu un noroc că l-am întâlnit pe Burrich, care intra în castel când eu tocmai ieşeam. Dar, dacă tot am fost de acord să-ţi istorisesc povestea asta, dă-mi voie să-ncep cu începutul. Să ne întoarcem în clipa în care te-am văzut ultima oară. Când am crezut că te grăbeşti să-mi vii în ajutor.

Am tresărit, crispându-mă, dar el a continuat cu voce egală:

— Mai-marele portului a chemat Garda Oraşului, care l-a descotorosit de Lordul Auriu şi de bagajele lui făcând treabă foarte bună. După cum presupun că ai bănuit, m-au ţinut închis până au plecat corăbiile. Pe urmă am fost eliberat, cu un potop de scuze şi de asigurări că totul fusese o greşeală groaznică. Dar despre cele întâmplate se dusese vestea. Când s-a întors Lordul Auriu la locuinţa lui cu bagajele, creditorii apăruseră deja, convinşi că voise să plece din oraş fără să le plătească. Şi chiar asta avusese de gând. Au fost încântaţi să-i confişte totul, în afară de o singură raniţă, cu strictul necesar pentru supravieţuire, pe care fusese destul de prevăzător ca s-o lase în odăile lui din castelul Buckkeep.

Din micul vas de cupru aburul a început să se înalţe, pufăind. Bufonul l-a săltat de pe flacăra minusculă şi a turnat apa într-un ceainic împodobit cu desene vesele.

N-am putut să nu zâmbesc. Am arătat interiorul cortului cu un gest larg.

— Strictul necesar.

A înălţat dintr-o sprânceană aurie.

— Da, pentru un aventurier civilizat.

A pus capacul ceainicului. Avea forma unui trandafir.

— De ce-ar vrea cineva să fie mulţumit cu mai puţin? Ei, unde rămăsesem? Ah, da. Lordul Auriu, văduvit de bunurile sale şi de

misteriosul său farmec, nu mai era Lordul Auriu, ci doar un datornic fugar. Cei care-l cunoşteau au fost uimiţi de sprinteneala cu care a coborât, ca un păianjen, pe faţada clădirii, ca s-o rupă apoi la fugă pe alee. M-am făcut nevăzut.

M-a lăsat să aştept. S-a frecat la un ochi şi mi-a zâmbit gânditor. Mi-am muşcat falca până când a renunţat şi a continuat.

— Am ajuns la Kettricken, prin mijloace şi pe căi pe care te las să ţi le imaginezi. Cred că a fost din cale-afară de uluită când m-a găsit aşteptând-o în dormitorul ei. După cum ţi-am spus, m-a îndemnat să rămân la Buckkeep, chiar în castel, sub aripa ei protectoare, până la încheierea însărcinării tale. A trebuit să refuz, fireşte. Şi…

Aici a tăcut, şovăind.

— Am stat de vorbă cu Burrich. Cred că ştiai deja sau bănuiai. Am fost şocat fiindcă m-a recunoscut imediat, la fel ca tine. Mi-a pus întrebări, nu fiindcă ar fi avut nevoie de răspunsuri, doar să confirm ceea ce pusese deja cap la cap de unul singur, după o discuţie purtată mai înainte cu Kettricken.

A urmat o pauză atât de lungă, încât m-am temut că n-o să mai adauge nimic. Pe urmă a zis, abia auzit:

— La un moment dat, cuvintele mele l-au înfuriat atât de tare încât am crezut că mă omoară pe loc. Apoi, pe neaşteptate, a început să plângă.

A amuţit din nou. Am aşteptat neclintit şi mut, simţind că, în loc de limbă, aveam gura plină cu cenuşă. Am ajuns aproape să sper că n-o să mai continue. Când a făcut-o, am ştiut că lăsase multe nespuse.

— Neprimind niciun sprijin de la castel, m-am gândit, prosteşte, să mă întorc la han, să văd ce resturi care m-ar fi putut ajuta să plec lăsaseră în urmă creditorii. Odăile mele goale arătau de parcă le-ar fi prădat un stol de lăcuste. Dar partea cea mai rea urma de atunci încolo. Proprietarul m-a zărit intrând, creditorii mei îl mituiseră ca să-i anunţe imediat ce mă vede sau aude ceva despre mine. Şi şi-a câştigat pe merit banii murdari. Fiindcă şi-a făcut apariţia un al doilea val de foşti prieteni furioşi. Ai fi crezut c-au adunat din muncă cinstită banii câştigaţi de la mine la jocuri de noroc, atât de îndreptăţită părea indignarea lor.

Aşa că am fugit din nou. De data asta prin tot oraşul, nu atât

de teama creditorilor, cât de furie împotriva „prietenilor” mei. Tu mă trădaseşi, Fitz. Şi poate că era rândul tău să mă trădezi, având în vedere cât de urât te-am trădat eu cândva.

— Ce?

Eram uimit că putea spune aşa ceva. Dar, când ni s-au întâlnit privirile, am văzut în ochii lui tot mai închişi la culoare o ruşine rămasă de demult şi mi-am adus aminte că, odinioară, în munţi, duşmanii mei îl folosiseră împotriva mea.

— Ştii că nu ţi-am purtat niciodată pică pentru asta. N-a fost vina ta, Bufonule. N-a fost.

— Şi poate că, atunci când m-ai trădat, a fost mai degrabă lucrarea lui Chade decât a ta, dar răul fusese oricum făcut. Şi eram furios şi înspăimântat şi dezolat când mă gândeam că ajunsesem atât de departe ca să fiu trădat tocmai de omul în care aveam cea mai mare încredere. Am fugit din Buckkeep pe jos, scăpat de urmăritori, dar neştiind pentru cât timp şi întrebându-mă ce-aş mai fi putut face. M-am întrebat cum era cu putinţă să schimbe Catalizatorul lucrurile astfel încât Profetul Alb să fie definitiv înfrânt. Şi, încet-încet, mi-a venit ideea că una ca asta nu se poate; că faptele respectă un tipar mai profund, pe care nu l-am întrezărit de la bun început. Şi m-am hotărât să mă abandonez în voia lui, deşi nu puteam ghici despre ce e vorba.

Îmi întorsesem capul, sprijinindu-mi-l pe braţe astfel încât să-l pot privi în vreme ce povestea. În clipa aceea am oftat şi mi-am destins trupul îndoit. Bufonul a scos mâna de sub pături ca să pună câte puţin ceai într-o cană şi într-un castron, apoi mi-a făcut semn să aleg ce vreau. Oala era evident făcută pentru un om care călătorea singur, şi am fost mişcat fiindcă totuşi îşi împărţea ceaiul cu mine. Am luat castronul şi am sorbit din el. Avea gust de flori, sorbisem o gură de vară în acel ţinut unde iarna domnea pe vecie. Căldura se risipea cu iuţeală, încălzindu-mi pentru scurt timp mâinile când trecea prin vasul de lut. Bufonul îşi bea porţia cu elegantele lui degete lungi în jurul cănii.

— Continuă, l-am îndemnat, când a rămas în tăcere.

Ştiam că e un truc de povestitor, dar nu-i purtam pică pentru asta.

— Ei bine, a doua hoardă de creditori ascultase cu atenţie tot ce-i spusese prima. A ajuns curând pe urmele mele. Am fugit, şi

încă repede, dar îmbrăcămintea Lordului Auriu era ceva cam prea bătătoare la ochi ca să mă pot pierde în mulţime, iar raniţa mă stânjenea. Ţii minte dealul de lângă Buckkeep, cel pe care se află Pietrele Mărturiei?

— Bineînţeles, am răspuns intrigat.

Era ultimul loc unde aş fi fugit. Pietrele golaşe, negre se înălţau pe o coastă dezolantă de deal, aşa cum stătuseră dintotdeauna, tocite de vreme şi nepăsătoare. Locuitorii celor Şase Ducate le folosiseră mereu drept loc de jurământ. Îndrăgostiţii se făgăduiau acolo unul altuia. Se spunea că, dacă doi oameni se duelau în mijlocul pietrelor, zeii aveau grijă să se facă dreptate. Acolo câştigau mereu cei buni, chiar dacă nu li se întâmpla nicăieri altundeva. În jurul pietrelor, povârnişul arăta bizar de solemn, lipsit de tufe şi de plante agăţătoare. Un om sau un animal hăituit nu avea unde să se ascundă.

— Dar de ce te-ai dus acolo?

A ridicat din umerii lui înguşti, un gest grăitor.

— Ştiam că nu pot ajunge departe. Dacă mă prindeau şi mă duceau înapoi, la Buckkeep, creditorii nu s-ar fi mulţumit să-mi ia raniţa, m-ar fi pus să-mi plătesc datoriile muncind din greu. Şi misiunea mea în lume ar fi eşuat definitiv. Aşa că m-am hotărât să mă las în voia sorţii, să verific o idee care-mi venise cu mult timp în urmă. Pietrele Mărturiei sunt porţi, Fitz, la fel ca stâlpii Meşteşugului, de care te-ai folosit tu când a trebuit să fugi. Fireşte, cu deosebirea că, demult, cineva sau ceva le-a şters runele de pe toate feţele. Poate că sunt atât de vechi încât au dispărut de la sine; sau poate vreun strămoş înzestrat cu Meşteşug s-a gândit să pună capăt întrebuinţării lor ca porţi. Oricum, runele care spun încotro conduc au dispărut, lăsând în urmă doar semne ciuntite cu timpul. Alergând către ele, cu raniţa mea grea în spate, mi-am amintit tot ce mi-ai povestit despre aventurile tale şi ale prinţului Dutiful pe Plaja Comorilor. Ştiam că s-ar fi putut s-aleg o faţă nepotrivită a pietrei şi să mă trezesc plonjând în apa adâncă şi rece.

Mi-am îndreptat spatele, cuprins cu încetineală de o spaimă care mi-a îngheţat sângele în vene.

— Bufonule, poate fi mult mai rău! Dacă o piatră e căzută cu faţa în jos şi tu ţâşneşti din ea izbindu-te de pământ tare? Sau dacă îţi alegi ca destinaţie un loc unde piatra s-a sfărâmat sau…

— Toate gândurile astea mi-au năvălit în minte când alergam

spre pietre. Din fericire, n-am avut timp să aleg, n-am avut nici măcar timp să mă întreb dacă în degetele mele a mai rămas destul Meşteşug ca să deschid poarta. M-am izbit de-o piatră, cu vârfurile degetelor înainte, ştiind doar că trebuie, trebuie, trebuie să trec prin portal.

A tăcut. În timp ce mă aplecam spre el cu atenţia încordată şi cu sufletul la gură. Trecerea printr-o poartă a Meşteşugului mă pusese întotdeauna la grea încercare. Nu ştiam mare lucru despre ele, adică nimic mai mult decât că prin anumiţi monoliţi verticali tăiaţi din piatra amintirilor şi marcaţi cu rune se putea trece ca să ajungi în locuri îndepărtate. În toată viaţa mea, nu-i folosisem decât de vreo zece ori, şi niciodată fără pic de îngrijorare sau chiar de spaimă. O parte dintre înzestraţii cu Meşteşug din slujba lui Regal, prea puţin experimentaţi, îşi pierduseră minţile când fuseseră siliţi să-i întrebuinţeze. Iar cel prin care trecusem cu Dutiful învălmăşise amintirile lui despre timpul petrecut pe Plaja Comorilor şi ne sleise pe amândoi de puteri.

Bufonul mi-a adresat un zâmbet suav.

— Nu te uita aşa la mine. Doar vezi că am supravieţuit.

— Cu ce preţ? am întrebat, ştiind că întotdeauna te costa ceva.

— Istovire. Am ieşit undeva, n-aş putea să-ţi spun unde. Într-un loc pe care nu-l mai văzusem în viaţa mea. Era o cetate în ruină, atât de încremenită cum numai piatra poate fi. În apropiere curgea un râu. E tot ce sunt în stare să-ţi spun. Am dormit, habar n-am cât de mult. Când m-am trezit, mijeau zorii. Iar stâlpul Meşteşugului se înălţa deasupra mea. Era curat lună, fără licheni şi fără muşchi, cu toate runele atât de clare încât păreau dăltuite cu doar o zi înainte. Le-am studiat vreme îndelungată, înspăimântat de moarte şi totuşi ştiind că erau singura mea speranţă. Până la urmă, au rămas doar două care ar fi putut fi calea către ceea ce-mi doream. Şi am intrat din nou în stâlp.

— Nu, am gemut.

— Exact asta am simţit atunci. Am ieşit având senzaţia că alesesem greşit. Dar ajunsesem unde trebuia.

A tăcut, încântat că mă silea astfel să-i pun întrebarea aşteptată.

— Unde?

— Ţi-aduci aminte de ruinele care semănau cu o piaţă de demult, înconjurată de prăvălii? De locul ăla pe care se străduia pădurea să-l năpădească? Acolo m-am urcat pe un stâlp de piatră şi, pentru o clipă, într-un vis, am purtat coroana cu cocoşi. Şi tu m-ai văzut. Ţi-aduci aminte.

Am dat încet din cap.

— Era pe drumul nostru către Grădina de Piatră. Grădina în care dormeau dragonii înainte de a-i trezi noi şi de a-i trimite să lupte cu *Corăbiile Roşii.* Şi unde dorm acum din nou, cu Verity-Dragonul printre ei.

— Întocmai. Am străbătut din nou poteca din pădure, apoi l-am văzut acolo. Dar nu pe el îl căutam. Am regăsit-o pe Fata-de-pe-dragon, dormind, cu braţele în jurul gâtului dragonului, exact aşa cum mi-ai povestit tu. Şi am trezit-o şi am făcut-o să înţeleagă că trebuie să merg pe Aslevjal, şi am încălecat din nou în spatele ei, şi a zburat cu mine încoace. Aşa că, vezi tu, vechiul meu prieten, nu te-am minţit. Chiar am ajuns pe insulă zburând.

Mi-am îndreptat umerii, cu somnul care mă încercase pierit ca prin farmec. În minte mi-au năvălit o sută de întrebări, dar i-am dat glas celei mai importante.

— Cum ai trezit-o? Ca să trezeşti un dragon de piatră e nevoie de Har, de Meşteşug şi de sânge. O ştiu foarte bine!

— Aşa e. A fost nevoie. Meşteşugul îl aveam pe degete, iar de sânge era uşor să fac rost. Şi-a frecat încheietura mâinii, probabil cu gândul la o tăietură veche. Har nu aveam, şi nu am. Dar nu se poate să nu-ţi aduci aminte că, prosteşte, pusesem deja ceva din mine în Fata-de-pe-dragon, când încercasem s-o termin de dăltuit şi s-o trezesc.

— Ca şi mine, mi-am reamintit, cu un sentiment de vinovăţie.

— Da, ştiu, a murmurat. E încă în ea. Ţi-ai pus acolo amintirile pe care nu le puteai suporta şi sentimentele pe care nu-ţi îngăduiai să le nutreşti. Ai vrut să uiţi că mama ta te-a părăsit şi că nu ţi-ai cunoscut tatăl. I-ai lăsat şi amintirea torturii din temniţa lui Regal. Şi, mai presus de orice, i-ai dat durerea pierderii lui Molly şi a copilului tău, care au ajuns să fie familia lui Burrich, tocmai a lui, dintre toţi oamenii din lume. Ţi-ai pus în Fata-de-pe-dragon furia şi suferinţa, şi sentimentul că ai fost trădat. A oftat scurt. E totul încă în ea. Tot ce nu ţi-ai putut îngădui să mai simţi.

— Le-am abandonat pe toate cu mult timp în urmă, am spus încet.

— Ai tăiat o parte din tine şi ai mers mai departe, fiind mai puţin decât până atunci.

— Eu nu văd lucrurile aşa, am răspuns cu voce crispată.

— Nu le mai poţi vedea aşa, mi-a adus el la cunoştinţă, cu tot calmul. Fiindcă nu-ţi mai poţi aduce cu adevărat aminte cât de cumplite ţi se păreau toate. Fiindcă le-ai lăsat în Fata-de-pe-dragon.

— Nu putem trece peste asta? l-am întrebat, aproape înfricoşat şi aproape furios, dar neînţelegând de ce mă simţeam aşa.

— Trebuie. Pentru că deja te-ai lepădat de ele, cu atâţia ani în urmă. Şi numai eu o să mai ştiu vreodată care a fost adevărata profunzime a acelor sentimente. Numai eu îmi amintesc întru totul ce şi cine erai înainte de-a o face. Fiindcă suntem legaţi, nu numai prin Meşteşug şi prin soartă, ci şi pentru că amândoi trăim în Fata-de-pe-dragon. Pentru că ştiam ce amintiri adăposteşte, am putut s-ajung la ea şi s-o trezesc. Am putut să-i spun care e ţelul meu disperat. Şi ea m-a adus pe Aslevjal.

A fost o călătorie stranie, nebunească, sublimă. Ştii că am mai călărit alături de ea. Şi ea, şi ceilalţi dragoni au atacat nu numai *Corăbiile Roşii* care asaltau cele *Şase Ducate,* şi ci *Corăbiile Albe,* uneltele cruzimii Femeii Palide. Pentru mine, a fost bizar să mă văd prins în mijlocul unei bătălii adevărate. Nu mi-a plăcut.

— Nimănui nu-i place, l-am asigurat.

Mi-am sprijinit din nou fruntea pe genunchi şi am închis ochii.

— Presupun că nu. Dar, de data asta, zborul alături de ea a fost cu totul altfel. N-am fost martor la niciun omor, pe lângă noi nu zbura niciun alt dragon. Nu eram decât noi, ea şi eu în spatele ei, cu braţele în jurul taliei ei zvelte. Ştii că ea face parte din dragon, nu e o creatură separată. E, mai degrabă, unul dintre membrele lui, unul în formă de fată. Aşa că nu-mi vorbea, dar, bizară treabă, îmi zâmbea şi, din când în când, se întorcea să mă privească sau să-mi atragă atenţia cu un gest dacă voia să-mi arate ceva din lumea de sub noi.

A zburat fără oprire. De când m-am urcat în spatele ei şi puternica bătaie din aripi a dragonului ne-a ridicat deasupra frunzişului copacilor şi până în clipa când am coborât pe nisipul

negru al plajei pe de Aslevjal, nu s-a odihnit nicio clipă. Şi nici eu. Mai întâi am zburat sub cerul albastru al verii din ţinuturile de dincolo de Regatul Munţilor. Apoi ne-am înălţat mai sus, până ce a început să-mi bată inima cu putere şi m-a cuprins ameţeala, am trecut peste culmile înzăpezite şi peste pasurile dintre ele, şi ne-am văzut din nou în inima verii. Am zburat peste satele de pe înălţimi. Sunt cuibărite la cotituri şi pe pante, şi turmele lor risipite pe păşuni abrupte par flori de măr căzute în livadă după o furtună de primăvară.

Mi-am imaginat scena în minte şi am zâmbit uşor când mi-a spus cum au trecut, dis-de-dimineaţă, pe deasupra unui cătun din cele Şase Ducate şi un băietan care s-a uitat în sus i-a văzut şi a fugit în coliba lui urlând. Şi a continuat să vorbească despre râuri ca nişte cusături argintii ale pământului, şi despre ogoarele care par petice când le priveşti de sus, şi despre ocean, încreţit ca o hârtie cu vârfurile pliurilor acoperite cu argint. În mintea mea, am zburat cu el.

Probabil că am adormit în susurul de cântec de leagăn al acelei poveşti stranii. Când m-am trezit, în jurul nostru era noapte adâncă. În afara cortului, tabăra era cufundată în tăcere şi nemişcare, iar în vasul de lut nu mai pâlpâia decât o singură flacără, pe un fitil îmbibat cu ulei. Eu eram înghesuit sub una dintre păturile Bufonului, căzută peste marginea culcuşului. El dormea încovrigat ca un pisoi, cu fruntea aproape atingându-i-se de a mea, în celălalt capăt al saltelei. Răsufla adânc şi uniform şi una dintre mâinile lui lungi stătea pe păturile dintre noi cu palma în sus, ca şi cum ar fi oferit ceva sau ca şi cum m-ar fi implorat să-i dau ceva din mine. Somnoros, mi-am întins braţul şi mi-am pus mâna într-a lui. N-a părut să se trezească. Şi, ciudat, m-am simţit împăcat cu toate. Am închis ochii şi am căzut într-un somn adânc, fără vise.

Capitolul 19

SUB GHEAŢĂ

Locuitorii Insulelor Străine au fost întotdeauna piraţi. Înainte de Războiul *Corăbiilor Roşii ne jefuiau când şi când ţărmurile şi se pare că au avut acest obicei dintotdeauna. Câte o corabie singuratică, condusă de kaempra unui trib, dădea câte o lovitură rapidă şi se retrăgea luând cu sine vite, o parte din recolta*

adunată şi, uneori, prizonieri. Oamenii din Bearns aveau parte de cele mai multe incursiuni şi, după câte se părea, le făceau faţă cu aceeaşi încântare cu care savurau cei din Shoaks încăierările de la graniţa cu Statele Chalced. Ducele de Bearns părea mulţumit că era treaba lui şi nu se plângea prea mult din pricină că le avea pe cap.

Dar, odată cu apariţia corăbiilor roşii ale Kebal Rawbread, regulile luptei s-au schimbat. Vasele piraţilor au început brusc să atace în grup, iar piraţii păreau mai dornici să siluiască şi să distrugă decât să facă repede rost de diverse lucruri. Ardeau sau nimiceau tot ce nu puteau lua cu ei, măcelărind cirezile şi turmele şi dând foc grânelor de pe câmpuri şi magaziilor. Îi omorau chiar şi pe aceia care nu li se împotriveau. Raidurile lor erau de o răutate nouă, una care nu se delecta doar cu hoţia, ci şi cu devastarea şi nimicirea.

La vremea aceea, nu ştiam absolut nimic despre Femeia Palidă *şi despre influenţa ei asupra lui Rawbread.*

SCRIBUL FEDWREN, *O Istorie a Războiului Corăbiilor Roşii*

Dimineaţă, şi eu şi Riddle am gemut când am ajuns la marginea gropii săpate. Pe urmă am trecut la treabă, aruncând zăpada cu care o umpluse vântul pe jumătate. Era uşoară, nebătătorită, însă munca în sine era enervantă. Era ca şi cum ai fi săpat într-un loc plin cu pene, dintre care jumătate pluteau în aer, ca să recadă pe fundul gropii. Aproape că sosise amiaza când am izbutit s-o curăţăm în întregime, făcând-o să arate aşa cum o lăsaserăm în seara dinainte. Pe urmă au apărut târnăcoapele şi am început să spargem gheaţa, apoi ne-am apucat s-o răzuim şi s-o scoatem cu lopeţile.

La început m-au durut muşchii, apoi nu m-au mai durut, apoi am început să am dureri în alte locuri. În noaptea aceea, istovit, am căzut într-un somn adânc, fără vise şi fără regrete. Vântul a bătut din nou. Era vânt în fiecare noapte. În fiecare dimineaţă ne începeam munca scoţând zăpada pe care-o aducea în timpul nopţii. Totuşi, încet-încet, trudind necontenit, înaintam, iar groapa se adâncea. Când n-am mai putut să aruncăm gheaţa afară din groapă, am săpat într-un capăt o rampă. Pe urmă puneam cu lopeţile gheaţa pe o sanie pe care doi oameni o trăgeau până sus, apoi aruncau gheaţa. Munca era mai mult

decât plictisitoare. Iar în fundul gropii nimic nu dovedea că dragonul se află dedesubt. Mai rău decât atât, cu Harul nu-l simţeam nicidecum cu mai multă putere, ci tot mai slab.

După acea primă zi, ceilalţi au început să ne ajute. Mai întâi ni s-a alăturat prinţul Dutiful, care şi-a suflecat mânecile şi a luat un târnăcop. Chade s-a mulţumit să participe supraveghindu-ne. Mi se părea că seamănă cu motanul lui Civil, care stătea pe o margine a gropii, privindu-ne cu un dezinteres suprem.

Când a coborât narcescă în groapă, Dutiful şi-a încetat lucrul ca să-i atragă atenţia că gheaţa pe care-o trimitea în zbor târnăcopul lui ar fi putut s-o rănească. Ea i-a răspuns cu un mic zâmbet straniu – ceva între tristeţe şi flirt, apoi l-a avertizat să se ferească de gheaţa azvârlită de târnăcopul ei. Şi a trecut la treabă lângă el, mânuind unealta cu priceperea unei fete de la ţară.

— Ne-a ajutat întotdeauna să scoatem bolovanii, primăvara, când pregătim ogoare noi, a spus Peottre.

M-am întors şi l-am văzut privind-o cu un amestec de mândrie şi întristare.

— Haide, dă-mi mie lopata ta o vreme, cât te odihneşti.

Am înţeles ce voia şi i-am dat-o. Pe urmă, împreună cu Elliania şi străduindu-se să nu se îndepărteze niciodată prea mult de ea, a lucrat cot la cot cu noi. În schimb, nepoata lui părea să aibă grijă să se afle mereu în apropierea prinţului. Era primul semn de căldură faţă de Dutiful după mai multe zile, şi lui asta părea să-i dea curaj. Stăteau de vorbă între două lovituri de târnăcop, cu răsuflările tăiate, şi-şi făceau pauzele pentru odihnă în acelaşi timp. Peottre veghea asupra lor, uneori dezaprobator şi alteori melancolic. Cred că, în ciuda voinţei sale, prinţul începea să-i placă.

Coteria Harului s-a hotărât că e de acord cu eliberarea dragonului, aşa că membrii săi au început să ne ajute să săpăm fără să se simtă vinovaţi. Iar când Bufonul a început să-şi folosească forţa trupului vânos atât ca să sape, cât şi ca să care gheaţa, reprezentanţii Hetgurdului s-au apropiat cu prudenţă să ne privească. În a treia zi, ne ajutau să tragem afară din groapă săniile pline cu zăpadă şi gheaţă. Bănuiesc că erau curioşi să vadă dragonul captiv în gheaţă, ceea ce reprezenta un motiv la fel de bun ca oricare altul.

În a cincea zi, Chade i-a trimis pe Riddle şi pe tânărul Hest

înapoi, în tabăra de pe plajă, după provizii. Peottre nu era sigur că e o idee bună şi le-a atras de mai multe ori atenţia să nu se abată absolut deloc de la drumul pe care îl însemnase. Când au plecat, i-a urmărit neliniştit din priviri, cu un aer grav. Au luat cu ei o sanie, pentru că trebuiau să se întoarcă la noi cu mâncare şi cu sapele şi târnăcoapele de rezervă necesare, fiindcă numărul mâinilor de lucru crescuse. Chade le-a spus să aducă şi toată pânza de cort, sperând că puteam să înconjurăm groapa cu un paravan împotriva vântului sau s-o acoperim cumva, ca să nu ne mai zădărnicească zăpada spulberată munca în fiecare noapte. Am bănuit că le-a cerut să vină şi cu restul butoiaşelor cu pulbere explozivă. Când mă gândeam la asta seara, nu-mi doream deloc să am de-a face cu ceea ce conţineau, însă în timpul zilei, când mă luptam cu gheaţa veche şi tare, tânjeam uneori să aflu ce-ar fi putut face.

Săpam întruna. Când mă opream să mă odihnesc şi priveam pereţii gropii, vedeam straturile de gheaţă care marcau trecerea vremii. În fiecare an, acolo se depusese altă zăpadă, şi o alta o acoperise în anul următor. Mi-a trecut prin minte că săpam de fapt în timp şi, uneori, privind straturile, mă întrebam în ce an se aşternuse, în chip de zăpadă, gheaţa pe care stăteam. De când se afla Icefyre sub ea şi cum ajunsese acolo? Groapa se adâncea, se adâncea tot mai mult, şi încă nu văzuserăm nici măcar un solz de dragon. Din când în când, Chade şi Dutiful cereau părerea coteriei Harului. De fiecare dată, membrii ei îi asigurau pe prinţ şi pe sfetnicul lui că simţeau prezenţa creaturii, deşi numai din când în când. Eram de acord cu ei. Însă acele discuţii m-au ajutat să-mi dau seama că Harul meu era substanţial mai puternic decât al lui Dutiful. Nu eram la fel de perceptiv ca Web, dar cred că mă aflam cel puţin pe picior de egalitate cu Swift. Cockle era, probabil, cu foarte puţin mai puternic decât Dutiful, iar Civil era mai puternic decât menestrelul, dar nu tot atât de ager ca mine. Era straniu să-mi dau seama că Harul putea fi un talent mai accentuat sau mai firav. Crezusem întotdeauna că e un simţ pe care îl ai sau nu. Acum îmi dădeam seama că era ca înclinaţia către muzică sau către grădinărit. Puterea lui varia pe o scară largă, ca şi talentul pentru Meşteşug.

Poate că enorma putere a Meşteşugului lui Thick era cea care îl lega atât de strâns de dragon. Bondocul părea să fi devenit pe

de-a-ntregul idiot, se uita tot timpul în gol şi fredona. Din când în când, se oprea şi gesticula scurt cu mâinile. Nici mişcările acelea, nici melodia nu-mi spuneau nimic. La un moment dat, într-o pauză de odihnă după săpat, m-am aşezat lângă el. I-am pus şovăitor mâna pe umăr şi am încercat să-mi regăsesc Meşteşugul. Sperasem că înverşunatul foc al magiei, care ardea în permanenţă în el, mi-ar fi putut reaprinde propriul talent. Dar nu s-a întâmplat nimic altceva decât, în scurt timp, o mişcare a umărului, prin care Thick s-a descotorosit de mâna mea, aşa cum se scutură un cal de o muscă. Nu-l mai interesa nici mâncarea, şi asta mă îngrijora cel mai mult. În afară de Galen, primul meu maestru de Meşteşug, şi Verity mă avertizase că e periculos să te laşi prea absorbit de magie. Era întotdeauna cel dintâi obstacol de care trebuiau să treacă noii iniţiaţi şi pentru unii se dovedise letal. Pergamentele cu lecţii conţineau multe poveşti triste despre învăţăcei promiţători care se lăsaseră furaţi de curentul Meşteşugului pierzându-şi legătura cu lumea noastră în vreme ce se lăsau desfătaţi de atingerea fără de pereche a magiei. În cele din urmă, astfel de oameni erau atât de fermecaţi încât îşi pierdeau interesul faţă de mâncare şi băutură şi de discuţiile cu semenii lor şi ajungeau să nu se mai îngrijească deloc de ei înşişi. Un pergament atrăgea atenţia că un astfel de utilizator al Meşteşugului avea să devină un „bebeluş mare şi bălos”, iar Thick părea pornit pe panta unui asemenea declin. Crezusem întotdeauna că pericolul era fascinaţia Meşteşugului în sine, fiindcă o simţisem adesea eu însumi. Dar, dacă Dutiful şi Chade nu se înşelau, bondocul nu era sedus de magie, ci de atingerea unei minţi străine, mult mai puternice decât a lui. Eu, unul, am încercat de mai multe ori, zadarnic, să-l stârnesc la vorbă, primind de la el cele mai scurte răspunsuri posibile, până când, sâcâit, a încheiat spunând:

— Pleacă! Nu e frumos să deranjezi un om ocupat.

Apoi privirea i s-a pierdut în gol şi a reînceput să se legene.

În mine, Meşteşugul rămânea mort.

Şi asta mă umplea de ciudă şi fiindcă Dutiful intrase în legătură cu Nettle. Îi atinsese mintea de două ori, încercând s-o convingă mai întâi că era într-adevăr prinţul şi apoi să-l ajute. Prima oară, fiica mea îşi ridicase brusc zidurile în nasul lui, spunând că n-avea chef de poveşti prosteşti şi că nu vedea de ce ar fi încercat un prinţ să între în legătură cu ea în vis. A doua

oară fusese mai îngăduitoare, probabil fiindcă Dutiful îi stârnise curiozitatea. Chiar încercase, cu prea puţin succes, să abată atenţia lui Thick de la preocuparea lui, deşi cred că fusese de acord mai degrabă fiindcă îşi făcea griji pentru bondoc decât ca să îndeplinească dorinţa prinţului. Dutiful o însoţise în timpul încercării, dar înţelesese prea puţin semnificaţia imaginilor de care se folosise ea în vis. N-a putut să-mi spună decât că Thick părea să se afle într-un loc unde cântecul lui era o parte esenţială dintr-o compoziţie muzicală mai amplă, din care nu putea fi momit să se desprindă. Analogia era descurajanta. Cât despre mesajul prinţului către regină, Nettle se declarase de acord să-i vorbească lui Kettricken despre „visele ei stranii" numai dacă i se ivea prilejul să o facă între patru ochi, căci nu voia să rişte să se facă de râs în faţa doamnelor de la Curte. Deja i se întâmplase de mai multe ori, fiindcă nu le cunoştea obiceiurile, şi nu dorea să le ofere prilejul să se amuze pe socoteala ei o dată în plus.

Asta m-a umplut de remuşcări. Dacă aş fi fost de acord de la bun început să i se dezvăluie adevărul şi să fie adusă la Curte, ar fi crescut printre nobili şi n-ar fi avut de ce să se ruşineze din cauza deprinderilor de ţărancă. M-am întrebat dacă regina pusese pe cineva să se ocupe şi de studiile şi de manierele ei, ca să-şi poată îndeplini rolul de moştenitoare secundară a tronului. Tânjeam să pot vorbi cu ea, să aflu ce i se spusese despre drepturile pe care le avea prin naştere şi să-i explic de ce fusese crescută aşa cum fusese. Dar lipsa Meşteşugului meu mă reducea la tăcere şi nu puteam decât să-l implor pe prinţ, în fiecare seară, să-i vorbească numai în limitele prudenţei.

Continuam să săpăm în fiecare zi. Munca era istovitoare, iar mâncarea puţină şi searbădă. Nopţile erau friguroase şi vântoase şi abia aşteptam să se întoarcă trimişii noştri cu pânza de cort. Dar nu apăreau. Chade le-a dat o zi în plus, apoi două. Oamenii Hetgurdului pretindeau că-l zăresc noaptea pe Omul Negru dând târcoale taberei, dar ofrandele lor nu erau niciodată acceptate, iar zăpada spulberată de vânt ascundea urmele pe care le-ar fi putut lăsa. Într-una dintre discuţiile noastre din fiecare noapte, Bufonul mi-a spus că avusese de mai multe ori impresia că simte prezenţa Omul Negru şi că bănuieşte că suntem pândiţi. Şi eu avusesem senzaţia neliniştitoare că sunt privit, dar nu văzusem niciodată pe nimeni spionându-ne. Am

presupus că i se întâmplase şi lui Web, fiindcă îi ceruse lui Risk de două ori să-şi întrerupă căutarea hranei pe plajă ca să zboare pe deasupra taberei. Mi-a spus că pasărea nu zărise nimic ieşit din comun, doar zăpadă şi gheaţă, străpunse pe alocuri de colţi de stâncă.

În scurtele răstimpuri când nu săpam, nu mâncam şi nu dormeam, Web îşi găsea timp să mă înveţe să-mi folosesc Harul. Mi-a spus, fără pic de cruzime, că lipsa unui tovarăş de Har îmi prinde bine, fiindcă mă pot concentra asupra magiei fără s-o reduc la legătura mea cu un animal anume. A adăugat că şi Swift are de câştigat fiindcă studiază nestingherit, şi de aici am dedus că lecţiile cu băiatul continuau, ca şi ale mele. Când era cu mine, Web se străduia să mă facă să înţeleg cum lega Harul toate făpturile vii; nu doar pe oamenii cu Sânge Străvechi, ci şi toate creaturile. Mi-a arătat cum era cu putinţă să-şi extindă Harul, înfăşurându-l în jurul lui Thick, percepându-i mai bine nevoile şi sentimentele, deşi bondocul nu era conştient de asta. Nu se putea face cu uşurinţă, pentru că îţi cerea să renunţi la propriile nevoi şi interese, slujindu-le pe ale altcuiva.

— Uită-te la mama unui sugar, la orice mamă, fie ea femeie sau doar femelă. O să vezi cum se petrece asta la cel mai simplu şi mai instinctiv nivel. Dacă eşti dispus să-ţi dai silinţa, poţi folosi acest soi de percepţie în cazul oricui. Merită să o faci, te aduce pe un nivel de înţelegere a altora care face ura aproape imposibilă. Se întâmplă foarte rar să poţi urî un om pe care îl înţelegi.

Mă îndoiam c-o să-mi reuşească vreodată aşa ceva, dar am încercat. Într-o seară, când mâncam împreună cu Chade şi Dutiful în cortul lor, m-am străduit să-mi extind Harul, cuprinzându-l pe bătrânul sfetnic. Mi-am dat uitării foamea, spatele care mă durea şi îngrijorarea pricinuită de Meşteşugul pierdut, şi m-am concentrat asupra lui. L-am văzut foarte clar, ca pe o pradă pe care aş fi pus ochii. Am studiat poziţia în care stătea, spatele lui drept – de parcă i-ar fi fost atât de înţepenit încât nici măcar nu-şi putea lăsa umerii în jos –, modul în care, fără să-şi fi scos mănuşile, îşi umplea lingura cu terciul albicios de care aveam parte la cină. Faţa îi era un joc al contrastelor, cu nasul şi obrajii roşii şi fruntea palidă din pricina frigului. Pe urmă, ca şi cum i-aş fi văzut pentru prima oară umbra, am întrezărit o singurătate care îl însoţea din primăvara vieţii. Am

simţit brusc povara anilor săi şi stranietatea unui destin care îl trimisese, la o vârstă înaintată, într-o tabără de pe un gheţar, alături de un băiat pe care voia să-l facă rege.

— Ce e? m-a întrebat brusc, şi am tresărit, dându-mi seama că mă holbam la el.

Mi-am scotocit mintea în căutarea unui răspuns.

— Mă gândeam câţi ani şi în câte rânduri am stat la masă în faţa ta şi mă întrebam dacă te-am văzut vreodată cu adevărat.

A făcut ochii mari, aproape ca şi cum l-ar fi speriat un asemenea gând. Pe urmă s-a încruntat.

— Şi eu, care credeam că-ţi trece prin cap ceva util! Ei, iată la ce mă gândeam eu. Riddle şi Hest nu s-au întors cu proviziile. Ar fi trebuit s-apară deja. Azi l-am întrebat pe Web dacă pasărea lui n-ar putea să-i caute. A zis că e greu să-i explice că vrea veşti despre doi oameni anume, că e ca şi cum ai întreba un om dacă n-a văzut doi pescăruşi anume. I-a cerut să caute doi bărbaţi cu o sanie; pe urmă mi-a spus că pasărea nu i-a văzut. Chade a clătinat din cap. Mă tem de tot ce poate fi mai rău. Trebuie să trimitem pe cineva pe plajă, nu doar ca să-i caute pe Riddle şi Hest, ci şi ca să ne-aducă proviziile de care avem nevoie. În seara asta, Longwick mi-a spus că mai avem mâncare pentru patru zile sau, dacă micşorează din nou raţiile, pentru cinci. Şi-a frecat obosit mâinile înmănuşate. Nu mi-am imaginat niciodată c-o să fie nevoie de atât de mult timp ca să dezgropăm dragonul. Toate istorisirile care-au ajuns până la noi păreau să spună că e aproape de suprafaţă, ba chiar vizibil până acum câţiva ani. Şi totuşi săpăm şi iar săpăm şi nu găsim nimic.

— E aici, l-a asigurat prinţul. Şi ne apropiem de el pe zi ce trece.

Chade a pufnit.

— Şi dacă fac un pas pe zi către sud, mă apropii de Buckkeep pe zi ce trece, dar nimeni nu-mi poate spune în cât timp o s-ajung acolo.

S-a ridicat cu un geamăt. Era clar că nu stătea comod pe solul rece, cu toate că îl despărţeau de el mai multe pături. S-a foit prin spaţiul îngust din cort, mergând încet şi întinzându-şi cu prudenţă picioarele şi spatele.

— Mâine îl trimit pe Fitz să vadă ce s-a întâmplat cu Riddle şi Hest. Şi vreau să-i iei pe Thick şi pe Bufon cu tine.

— Pe Thick şi pe Bufon? De ce?

Pentru el răspunsul era evident.

— De cine altcineva mă pot lipsi la săpat? Dacă-l luăm pe Thick de lângă dragon, s-ar putea să-şi revină. Şi, dacă-şi revine, lasă-l pe plajă, cu Churry şi Drub şi cu proviziile. Şi să ne transmită de acolo, prin Meşteşug, ce-o să aflaţi.

— Dar de ce şi Bufonul?

— Pentru că e nevoie de doi oameni ca să tragă sania încărcată şi nu cred că Thick o să-ţi fie de mare folos pentru aşa ceva. Bănuiesc că va trebui să-l puneţi pe sanie ca să-l luaţi de-aici. Şi tu eşti unul dintre puţinii oameni care se poate înţelege cât de cât cu el, aşa că trebuie să te numeri printre cei care pleacă, Fitz. Ştiu că nu e o însărcinare pe placul tău, dar pe cine altcineva aş putea să trimit?

L-am privit pieziş.

— Nu încerci pur şi simplu să ne îndepărtezi pe mine şi pe Bufon de locul ăsta înainte de a fi dezgropat dragonul?

A oftat.

— Dacă te-aş fi trimis numai pe tine, fără Bufon, m-ai fi întrebat dacă încerc să vă despart. Dacă l-aş fi trimis doar pe el, nu şi pe tine, sunt sigur că ai fi spus acelaşi lucru. Presupun că l-aş fi putut ruga pe Web să plece în misiunea asta cu Thick şi cu încă un om, dar el nu înţelege cum stau lucrurile cu Meşteşugul bondocului. Şi dacă s-a întâmplat ceva cu Riddle şi Hest, ei, cred că tu poţi face faţă unei ameninţări mai bine decât… Şi-a ridicat brusc mâinile şi a spus, parcă apărându-se: Să fie cum vrei tu, Fitz. Oricum te conduci după capul tău, iar Bufonul n-o să te însoţească decât dacă o să-l rogi tu. Eu n-am puterea să-l trimit nicăieri. Prin urmare, hotărârea îţi aparţine.

M-am simţit oarecum jenat. Poate căutasem motive care, de fapt, nu existau.

— Mă duc. Şi-o să-l rog pe Bufon să vină cu mine. Ca să fiu sincer, o schimbare care mă scapă de săpat e bine-venită. Fă o listă cu tot ce vrei să-ţi aduc.

În sinea mea, m-am hotărât să adun tot lemnul adus de valuri pe plajă şi să-l iau cu mine, indiferent cât de mult s-ar fi îngreunat povara. Lui Chade i-ar fi priit un foc bun, mi-am spus, chiar dacă n-ar fi durat decât o singură noapte.

— Atunci să fiţi gata de plecare în zori, m-a sfătuit Chade.

Bufonul n-a fost la fel de încântat ca mine să scape de săpat.

— Şi dacă ajung la dragon în lipsa noastră? Ce se-ntâmplă

dacă nu sunt aici să-l apăr?

— Oamenii Hetgurdului şi coteria Harului sunt împotriva uciderii lui în aceeaşi măsură ca tine. Nu crezi că sunt destul de mulţi?

Eram întinşi în acelaşi aşternut, spate în spate, ca să profite fiecare de căldura trupului celuilalt, aşa cum obişnuiam să ne culcăm în Regatul Munţilor, cu atâţia ani în urmă. Adevărul e că eu aveam foarte puţin de câştigat, fiindcă pe Bufon îl simţisem întotdeauna rece la atingere. Mă gândeam că e aproape ca şi cum aş dormi lungit lângă o şopârlă. Dar, cu toate că nu-mi oferea cine ştie ce căldură, spatele lui lipit de al meu era o dovadă liniştitoare de prietenie, ceva de care nu mai avusesem parte de când murise Ochi întunecaţi. Te simţi în siguranţă când ştii că în spatele tău e un prieten, chiar şi dacă doarme buştean.

— N-am idee. Am ajuns prea aproape de momentul în care mi s-au oprit întotdeauna viziunile.

A tăcut, ca şi cum ar fi aşteptat să-i pun o întrebare, dar era un subiect despre care nu voiam să aflu amănunte.

— Crezi că ar trebui să mergem? m-a întrebat apoi, cu prudenţă.

M-am foit în aşternut, gemând când muşchii mei îndureraţi s-au plâns.

— Cred că nu m-am gândit prea mult la asta. Chade îmi spune de atât de mult timp ce să fac, încât am acceptat pur şi simplu să plec. Însă aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu Riddle şi Hest. Şi aş vrea să văd dacă Thick îşi revine când ne îndepărtăm de dragon. Şi… M-am foit din nou, gemând. Nu mă deranjează să fac câteva zile orice altceva în afară de săpat.

A păstrat tăcerea. Am păstrat-o şi eu, cu gândul la tăcerea lui. M-am întrebat de ce avea nevoie de atât de mult timp ca să se hotărască. Pe urmă am izbucnit în râs.

— Ah, da. Aproape că uitasem. Eu sunt Catalizatorul, cel care face schimbările. Iar asta e o schimbare faţă de ceea ce crezi că ar trebui să faci. Aşa că nu te poţi hotărî dacă să mi te opui sau nu.

Tăcerea s-a prelungit atât de mult, încât mi-am închipuit că adormise. Ziua fusese cea mai caldă de până atunci, gheaţa de la suprafaţă devenise apoasă şi trudiserăm toată ziua în umezeală. Am ascultat vântul, sperând că frigul nopţii o să acopere gheţarul cu o crustă, astfel încât zăpada să nu poată fi

spulberată. Pe urmă, când eram eu însumi aproape adormit, Bufonul a început să vorbească.

— Mă sperii uneori, când dai glas gândurilor mele. Plecăm mâine. Şi luăm cortul ăsta cu noi, ca adăpost, da?

— Ideea mi se pare foarte bună, am spus, chiar înainte de a mă afunda în somn.

Aşa că am pornit la drum în dimineaţa următoare. Longwick ne-a dat provizii pentru trei zile, spunând că n-aveam nevoie de mai mult ca să ajungem pe plajă. Am strâns minunatul cort al Bufonului şi l-am pus pe sanie în vreme ce Longwick ne-a dat ultimele instrucţiuni. Dacă ajungeam pe plajă fără să-i întâlnim pe ceilalţi doi trimişi, trebuia să-i avertizăm pe oştenii care păzeau proviziile, spunându-le că îl văzuserăm pe Omul Negru. Dacă găseam dovezi că lui Riddle şi Hest li se întâmplase ceva, trebuia să ne întoarcem imediat în tabără, să dăm de ştire. Dacă ne întâlneam cu ei, aflaţi pe drumul de întoarcere, trebuia pur şi simplu să revenim în tabără împreună. Pasărea lui Web avea să vină din când în când să vadă unde ne aflam. Am dat din cap în timp ce aranjam pe sanie cortul şi aşternuturi pentru trei oameni. Aşa cum prezisese Chade, a trebuit să-l aşezăm pe sanie şi pe Thick. Nu putea fi convins să se pună în mişcare. Nu se împotrivea, pur şi simplu nu-şi dădea câtuşi de puţin silinţa. Făcea câţiva paşi, apoi se oprea, pierdut în gândurile lui. Dutiful şi Chade au venit să ne ureze drum bun. Prinţul i-a potrivit bondocului căciula pe urechi. Ştiam că-şi folosea Meşteşugul încercând, disperat, să-l trezească.

Nu puteam să-i simt strădaniile, dar concentrarea i se citea pe faţă. Thick şi-a întors încet capul spre el.

— Mă simt foarte bine, a spus alene.

Şi privirea i s-a pierdut din nou în depărtare.

— Să ai grijă de el, Tom, mi-a cerut prinţul ţâfnos.

— Făgăduiesc, prinţul meu. Vom încerca să mergem repede.

Şi, spunând asta, am început să trag sania cea mare, pe care Thick stătea înfăşurat în pături ca într-un cocon.

Tălpicile bine unse cu ceară alunecau pe zăpadă cu uşurinţă. Aproape prea uşor, fiindcă de data asta mergeam la vale, nu urcam. A trebuit să mă opresc şi să-i pun frâna ca să nu coboare în goană, dând peste mine. Cu raniţa sprijinită pe partea de sus a spatelui, Bufonul deschidea drumul, verificând zăpada ca să fie sigur că înaintea noastră era teren solid, deşi mergeam pe

poteca însemnată de Peottre.

Ziua era călduroasă şi zăpada mi se lipea de cizme, îngreunându-le. Când traversam câte un platou, tălpicile saniei se împotmoleau. Sania croia, peste urma veche, una mai adâncă şi, când se afundau, tălpicile se încărcau cu zăpada grea, îmbibată cu apă. Dar ziua era frumoasă şi trăgându-l pe Thick cu sania oboseam mai puţin decât săpând o groapă în gheaţă. Sabia ieftină pe care mi-o dăduse Bufonul mă lovea peste gambe la fiecare pas, fiindcă Longwick insistase să fiu măcar eu înarmat. Mergeam oricum mai repede decât o făcusem prima oară, fiindcă Peottre marcase foarte clar drumul, care cobora tot timpul, fie şi în pantă foarte lină. Fredonatul lui Thick, scârţâitul tălpicilor şi scrâşnetul paşilor noştri pe crusta înmuiată a zăpezii nu erau singurele zgomote. Căldura trezise gheţarul. Am auzit, în depărtare, căderea unor sloiuri, ca un tunet prelungit ceva vreme. Au urmat trosnete şi pocnete mai puţin zgomotoase, dar la fel de îndepărtate.

Bufonul a început să fluiere şi m-am înveselit când l-am văzut pe Thick îndreptându-şi spatele şi ascultându-l. Încă mai fredona întruna, dar am început să fac comentarii despre decorul de un alb neîntrerupt, primind din când în când câte un răspuns de la el. Asta m-a umplu de o bucurie iraţională, dar m-a pus şi pe gânduri.

Puterea Meşteşugului n-avea legătură cu distanţa, şi totuşi, pe măsură ce ne îndepărtam de dragon, bondocul părea să redevină tot mai conştient de lumea înconjurătoare. Nu înţelegeam de ce şi aş fi vrut să pot vorbi despre asta cu Dutiful şi Chade.

Am încercat de mai multe ori, zadarnic, să mă folosesc de Meşteşug. Un om fără picioare care s-ar fi străduit să facă un salt s-ar fi descurcat mai bine decât mine. Magia mea pur şi simplu dispăruse. Gândul la pierderea ei îmi punea un gol de gheaţă în pântec, aşa că l-am alungat. Oricum până una-alta nu era nimic de făcut.

Ciclul căldură-frig din fiecare zi şi vântul din fiecare noapte neteziseră urmele periplului nostru pe acelaşi drum. Am încercat să le descifrez, să-mi dau seama dacă Riddle, Hest şi sania lor trecuseră pe acolo, dar n-am izbutit. Vedeam foarte bine întinderile înzăpezite de mai jos de noi. Nicăieri nu se mişca nimic, cu siguranţă nu ceva de mărimea a doi oameni cu o

sanie. Mi-am spus că era posibil că fi zăbovit mai mult în tabăra de pe plajă sau să fi avut vreun ghinion care să-i întârzie. Am încercat să nu leg dispariţia lor de furtul Meşteşugului meu şi de apariţiile Omului Negru. Cunoşteam prea puţine fapte ca să pot trage vreo concluzie. Mi-am dat în schimb silinţa să mă bucur de prospeţimea şi frumuseţea zilei. La un moment dat, am auzit din înălţimi strigătul unei păsări de mare, mi-am ridicat privirea şi am văzut un pescăruş descriind un cerc larg deasupra noastră. Mi-am fluturat mâna, salutând-o pe Risk şi întrebându-mă dacă o să-i spună lui Web că o recunoscusem.

Am trecut de fostul nostru loc de tabără când de lăsarea serii ne mai despărţea destul timp şi mai aveam destulă energie ca să ne continuăm drumul, aşa că am făcut-o. În noaptea aceea ne-am înălţat cortul pe urma din spatele saniei. Thick încă mai fredona din când în când, dar s-a arătat interesat de mâncare şi apoi descurajat de simplitatea cinei pe care am pregătit-o. Cortul era cam mic pentru trei oameni, dar s-a încălzit mult mai repede. În seara aceea, Bufonul ne-a istorisit mai multe poveşti simple, pentru copii, până când ni s-a făcut somn. De la o poveste la alta, Thick fredona tot mai puţin şi punea tot mai multe întrebări. Înainte vreme, m-aş fi enervat fiindcă întrerupea atât de des firul istorisirilor. Însă atunci m-am simţit uşurat.

— Vrei să le spui lui Chade şi Dutiful noapte bună din partea mea? l-am întrebat pe bondoc în timp ce se înfăşura în pături.

— Spune-le singur, mi-a răspuns ursuz.

— Nu pot. Am mâncat ceva rău şi acum nu-i mai pot găsi în mintea mea.

S-a săltat într-un cot şi s-a holbat la mine.

— O, da. Acum mi-aduc aminte. Ai dispărut. E mare păcat. A amuţit pentru o vreme, apoi a adăugat: Ne-au urat noapte bună şi ne-au mulţumit fiindcă i-am căutat. Şi poate că eu ar trebui să rămân pe plajă, dar se vor hotărî mai târziu.

A răsuflat adânc, mulţumit şi s-a strecurat din nou sub pături.

A fost rândul meu să mă ridic.

— Thick, nu mai tuşeşti. Şi nu mai respiri şuierat.

— Nu.

S-a răsucit în aşternut, izbutind să-mi tragă un picior. Mă pregăteam să mă plâng, când a adăugat:

— El mi-a spus: „Vindecă-te singur. Nu fi prost, vindecă-te singur, nu mă mai enerva”. Şi m-am vindecat.

— Cine ţi-a spus asta? l-am întrebat, brusc copleşit de vinovăţie.

De ce eu, Chade şi Dutiful nu ne gândiserăm să-l vindecăm?

În clipa aceea, mi s-a părut evident că ar fi trebuit s-o facem. Mi-a fost ruşine, fiindcă nu ne trecuse prin cap.

— Uff, a răspuns Thick meditativ. Numele lui e o întreagă poveste, prea lung ca să fie istorisit. Mi-e somn. Nu mai vorbi cu mine.

Şi asta a fost tot. A adormit adânc. M-am întrebat dacă Icefyre mai avea şi un alt nume, un nume de dragon.

În timpul nopţii, m-am trezit la un moment dat şi am avut impresia că aud paşi prudenţi afară. M-am târât până la clapă, apoi am ieşit fără tragere de inimă în frigul nopţii senine. N-am văzut nimic şi pe nimeni, cu toate că am dat ocol cortului.

În dimineaţa următoare, am mers în jurul adăpostului nostru pe un cerc mai larg în timp ce Bufonul s-a străduit să încălzească apă pentru ceai. M-am întors cu noutăţi.

— Cineva ne-a vizitat azi-noapte, am spus, dându-mi silinţa s-o fac cu nepăsare. S-a plimbat în jurul taberei, la mare distanţă. Pe urmă a stat o vreme lungit pe zăpadă, uite acolo. Şi a plecat în partea aia, de unde a venit. Crezi că ar fi bine să vedem unde s-a dus?

— De ce? a întrebat Thick, chiar în timp ce Bufonul spunea:

— Cred că lordul Chade şi prinţul Dutiful ar vrea să afle asta.

— Şi eu cred.

M-am uitat la Thick. A oftat plictisit, apoi s-a concentrat.

— „Duceţi-vă pe plajă”, ne-a dat de ştire, peste câteva clipe. Dutiful crede că a lăsat nişte zahăr de arţar în tabăra aia, într-o pungă. Au spus că trebuie să ne grăbim s-ajungem şi să ne întoarcem cu proviziile şi să le cerem oştenilor de acolo să vină cu noi. „Nu vă duceţi acum să vedeţi unde merg urmele!”

— Atunci aşa facem.

Cât de mult îmi doream să pot auzi eu însumi gândurile lui Chade!

Am strâns cotul şi l-am pus pe sanie, iar Thick s-a instalat lângă el fără să stea pe gânduri. Am chibzuit şi am decis că era cel mai simplu să călătorim aşa. Era mai uşor să-l car, aşezat pe sanie, decât să mergem în ritmul lui lent. Ca şi mai înainte, Bufonul mergea în faţa noastră, verificând poteca, iar eu trăgeam sania. Ziua era superbă, peste faţa înzăpezită a lumii

sufla un vânt cald. Dacă izbuteam să ne mişcăm la fel de repede ca până atunci, mă aşteptam să ajungem pe plajă în după-amiaza următoare. Thick a început brusc să vorbească.

— Nettle a zis că ţi-a simţit lipsa. M-a întrebat dacă o urăşti.

— Dacă o urăsc… Când? Când a spus asta?

— Noaptea. Bondocul şi-a fluturat mâna într-un gest vag. A zis că ai plecat şi nu te-ai mai întors la ea niciodată.

— Dar e din pricină că am mâncat ceva rău. N-am mai putut s-ajung la ea.

— Da. Thick a trecut peste explicaţia mea cu nepăsare. I-am spus că nu mai poţi vorbi cu ea. S-a bucurat s-audă asta.

— S-a bucurat?

— Te crezuse mort. Sau cam aşa ceva. Acum are o nouă prietenă, o fată nouă. Ne oprim curând să mâncăm?

— Nu înainte de a se însera. Avem puţină mâncare, aşa că trebuie să fim chibzuiţi. Thick, Nettle a…

M-a întrerupt un strigăt de spaimă al Bufonului. Bastonul cu care verifica drumul se afundase brusc foarte mult. L-a scos, a făcut doi paşi la stânga şi a încercat din nou. Şi bastonul s-a afundat din nou.

— Nu te mişca! i-am spus lui Thick.

Am luat unul dintre bastoanele de rezervă de pe sanie şi m-am dus lângă Bufonul nedumerit.

— Zăpadă moale? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Parcă n-ar fi decât o crustă şi nimic sub ea. Dacă n-aş fi ţinut bastonul bine, ar fi căzut în gol.

— Trebuie să fim foarte prudenţi. L-am prins de mânecă. Thick, rămâi pe sanie! i-am reamintit bondocului.

— Mi-e foame!

— Mâncarea e în sacul din spatele tău. Stai liniştit pe sanie şi mănâncă.

Aşa era cel mai simplu să-i dau o ocupaţie. Am făcut trei paşi spre dreapta, trăgându-l pe Bufon după mine. De data asta, am înfipt bastonul meu. Şi am simţit exact ceea ce-mi spusese. Crusta de zăpadă a opus mai întâi rezistenţă, apoi bastonul a intrat în golul de sub ea.

— Beţele lui Peottre sunt înfipte chiar deasupra găurii, a remarcat Bufonul.

— N-ar fi fost greu să le mute cineva, am remarcat eu.

— Totuşi, ca să le mute cineva, ar fi trebuit să treacă pe aici.
— Noaptea crusta ar putea fi mai solidă. Aşa cred.
Nu-mi puteam da seama dacă întâlnisem un pericol firesc pe gheţar sau dacă drumul însemnat ne condusese către o capcană.
— Să ne întoarcem la sanie, am propus.
— Pare o idee bună, a încuviinţat Bufonul.
Şi, când l-am tras înapoi, îndepărtându-l de prăpastia ascunsă, am căzut amândoi prin crustă. Eu m-am afundat până la genunchi, iar el până la şolduri, amândoi ţipând îngroziţi. Pe urmă, când am rămas înţepeniţi aşa, eu am izbucnit într-un râs zgomotos, amuzat de spaima noastră. Nu era nimic altceva decât un loc unde se înmuiase zăpada.
— Dă-mi mâna, i-am spus Bufonului, care se chinuia s-ajungă deasupra stratului alb.
S-a prins de mâna mea şi apoi, în timp ce se apropia de mine, am trecut amândoi prin a doua crustă şi am căzut în gol.
Am văzut, pentru o scurtă clipă, faţa lui Thick schimonosită de groază. Pe urmă, ţipătul lui de spaimă a fost înăbuşit de cascada de zăpadă şi gheaţă căzută odată cu noi şi în urma noastră. M-am ţinut strâns de mâna Bufonului în timp ce mă zvârcoleam nebuneşte, căutând ceva stabil în lumea din jur. Dar nu găseam nimic. Totul era alb, ud şi rece şi eram prinşi într-o cumplită şi nesfârşită alunecare de zăpadă şi de bucăţi de gheaţă.
Când ninge la lumina zilei, zăpada pare atât de uşoară şi de pufoasă! Dar când umple aerul, dându-i grosimea unui terci, n-o poţi respira. Mi se strecura sub haine, se târa de parcă ar fi fost vie şi atrasă de căldura mea. M-am străduit să-mi ridic mâna liberă, punându-mi cotul peste faţă, într-un inutil gest de apărare. Căderea continua, alunecam lent şi o parte a minţit mele ştia că pe urmele noastre mai aluneca un val de zăpadă. Şi, în tot acest timp, mă ţineam strâns de mâna Bufonului şi ştiam că mâna lui liberă nu-i apăra faţa, ci se încleşta cu disperare de umărul hainei mele. Nu mai aveam ce aer să respir.
Pe urmă, ca şi cum am fi intrat în gâtul unei pâlnii, am căpătat viteză, ajungând aproape în cădere liberă. Am dat din picioare, cu mişcări vagi de înotător, şi l-am simţit pe Bufon zvârcolindu-se aproape la fel. Apoi am simţit cum ne oprim, într-un întuneric umed şi rece. Asta m-am îngrozit şi m-am zbătut,

aşa cum ţi-o cere trupul când e în ghearele morţii. Şi, cumva, deşi n-ar fi părut cu putinţă, am izbutit să-mi scot capul de sub zăpadă. Am tras în piept aer aproape curat şi m-am săltat cu greu către el, trăgându-l pe Bufon după mine. Era moale şi m-am temut că se sufocase deja.

Totul era beznă şi frig, şi zăpadă şi gheaţă în cădere. Târându-l în urma mea pe Bufon, am mers, afundat până la şolduri, printr-un troian din care am ieşit pe neaşteptate. Am înaintat cu greutate prin zăpada care nu-mi mai trecea de genunchi, apoi m-am trezit brusc scăpat de ea. L-am auzit pe Bufon respirând şuierător. Am răsuflat şi eu adânc, o dată, apoi încă o dată. În aerul pe care l-am tras în piept încă mai erau cristale fine de gheaţă, dar, chiar şi-aşa, îmbunătăţirea mi se părea considerabilă. Ne aflam în întuneric.

Mi-am scuturat zăpada din păr şi mi-am scos-o cu pumnii din guler. Îmi pierdusem pălăria şi o cizmă. În jur totul era negru şi nu se auzeau decât scrâşnetele de nedescris ale zăpezii care-şi găsea locul după cădere şi respiraţiile noastre hârjâite.

— Unde suntem? am întrebat gâfâind, şi firava mea voce omenească a părut chiţăitul înăbuşit al unui şoarece dintr-un hambar plin cu grâne.

Bufonul a tuşit.

— Aici, jos.

Nu ne mai ţineam de mână, dar rămăseserăm destul de aproape unul de altul ca să ni se atingă trupurile. Era ghemuit la picioarele mele şi l-am simţit făcând ceva, apoi în palme i-a înflorit o lumină palidă, verzuie. Am clipit, nezărind la început nimic mai mult decât strălucirea aceea, apoi mi-am dat seama că venea dintr-o cutie mică, pe care-o ţinea în mâini.

— N-o să dureze mult, m-a prevenit, cu faţa cadaverică în lumina spectrală. Cel mult o zi. E magie rămasă de la Străbuni, din soiul cel mai rar şi mai scump. Nu mi-am cheltuit toată averea la jocuri de noroc şi pe băutură. O mare parte a ei e aici, în mâinile mele.

— Slavă zeilor pentru asta! am spus din toată inima.

M-am întrebat, într-o străfulgerare, dacă nu cumva rostisem acea unică rugăciune sinceră despre care îmi vorbise cândva Web. Oricât de slabă ar fi fost lumina, îmi oferea o mare alinare. Era de-ajuns ca să ne lumineze amândurora feţele când ne priveam. Bufonul îşi păstrase pălăria. Iar raniţa îi atârna,

legănându-se, de o singură curea, cealaltă se rupsese. Eram şocat pentru simplul fapt că n-o pierduse. Centura sabiei mele dispăruse, cu armă cu tot. Sub privirile mele, Bufonul şi-a închis la loc mica raniţă. Am păstrat tăcerea în cele câteva clipe în care ne-am scuturat zăpada de pe haine, apoi ne-am ridicat şi ne-am rotit privirile.

N-am izbutit să vedem nimic. Lumina noastră era prea slabă ca să ne-arate mai mult decât avalanşa de zăpadă din care ieşiserăm şi pe noi înşine. Eram într-o gaură sau într-o grotă de sub gheaţă, dar felinarul Străbunilor nu bătea până la pereţii ei. De sus nu venea niciun licăr de lumină. M-am gândit că potopul de zăpadă revărsat pe urmele noastre astupase spărtura prin care căzuserăm. Apoi:

— Thick! Oh, Eda, dă-i minte ca să-i caute pe Dutiful şi Chade cu Meşteşugul, să le spună ce s-a întâmplat. Sper că n-o să se mişte de pe sanie. Dar o să vină noaptea, o să vină frigul, şi ce-o să facă atunci? Thick!

Am urlat brusc cuvântul, cu gândul la bondocul pierdut într-o lume de gheaţă, singur pe o sanie.

— St! m-a dojenit tăios Bufonul. Dacă te aude, s-ar putea să se dea jos de pe sanie şi să vină spre spărtură. Taci. E într-un pericol mai mic decât noi şi mă tem că trebuie să-l laşi să-l înfrunte singur. O să le dea de ştire celorlalţi prin Meşteşug, Fitz. Mintea lui n-o fi fiind foarte ageră, dar îi merge destul de bine şi are timp berechet să decidă ce are de făcut.

— Poate, am cedat.

Aveam inima cât un purice. Din toate momentele în care aş fi putut fi lipsit de Meşteşug, acela era cel mai înfiorător. Şi, în clipa următoare, m-am simţit din nou devastat de absenţa lui Ochi Întunecaţi. Îmi lipseau instinctele lui, raţiunea lui de supravieţuitor. Mi s-a pus un nod în gât. Eram singur.

Şi-o să te-neci în lacrimi plângându-ţi de milă. Gândul era atât de usturător, încât părea să vină cu adevărat de la Ochi întunecaţi. *Dezmeticeşte-te şi fă ceva. Supravieţuirea Bufonului depinde de tine. Poate şi a lui Thick.*

Am răsuflat adânc şi mi-am ridicat privirea. Licărirea verde izvorâtă din cutie nu-mi arăta nimic, dar asta nu însemna că nu era nimic de văzut. Dacă nu exista nicio altă cale de ieşire, atunci trebuia să risc o nouă avalanşă de zăpadă săpând ca să urc prin prima. Dacă exista alt drum spre suprafaţă, trebuia să-l

găsim. Asta era toată filosofia. Stând acolo şi scâncind ca un căţeluş rătăcit nu rezolvam nimic. L-am săltat pe Bufon în picioare.

— Haide. Nu putem urca înapoi. Să vedem unde ne aflăm. Dacă ne mişcăm, o să ne încălzim.

— Bine.

A rostit cuvântul cu atâta încredere, încât mi s-a frânt inima.

Unul dintre bastoanele noastre pentru încercat zăpada ar fi fost bine-venit, dar nu puteam ghici unde erau îngropate. Aşa că Bufonul a întins mica lui cutie luminoasă în faţa noastră şi ne-am pus în mişcare, mai mult pe dibuite.

Mergeam fără să dăm de nimic. Dacă ne opream, neclintiţi, şi ne ţineam respiraţia, auzeam apă picurând şi răsuflarea lentă a gheţarului din jur, pe care-o simţeam până în măduva oaselor. Călcam pe gheaţă zgrunţuroasă. Deasupra nu puteam zări niciun tavan. Ne aflam într-o noapte fără stele şi singurele legături ale oricăruia dintre noi cu lumea erau suprafaţa solidă de sub picioare şi atingerea celuilalt. N-am zărit nici măcar întunecimea peretelui din faţa noastră până ce n-am simţit-o izbindu-ne.

Am rămas amândoi lipiţi de el o vreme, fără să scoatem nicio vorbă. În liniştea aceea, mi-am dat seama că Bufonul tremura şi respira întretăiat.

— De ce nu mi-ai spus că ţi-e chiar atât de frig? l-am întrebat.

A pufnit, apoi a râs fără vlagă.

— Ţie nu îţi e? Mi s-a părut inutil să vorbim despre aşa ceva. Asta e gheaţă sau piatră? a adăugat, după o nouă răsuflare tremurată.

— Ridică lumina.

A ridicat-o. Am privit peretele cu atenţie.

— Tot nu-mi dau seama. Dar e un zid de care nu putem trece. Să mergem de-a lungul lui.

— Asta ne-ar putea aduce înapoi, aici.

— Ar putea, dar n-avem de ales. Dacă ajungem de unde-am plecat, măcar o să ştim că nu există nicio ieşire. Asta e. Aşteaptă o clipă.

Am pus o mână pe perete, la înălţimea umărului, iar cu cealaltă mi-am căutat cuţitul de la centură. Dispăruse. Fireşte. Bufonul rămăsese cu al lui şi mi l-a împrumutat ca să scrijelesc un semn. Dar gestul părea inutil.

— La stânga sau la dreapta? am întrebat.

N-aveam idee unde se află nordul şi sudul.

— La stânga, a răspuns, fluturându-şi vag mâna într-acolo.

— Stai puţin, am zis cu glas aspru şi mi-am dezlegat mantia.

Am pus-o pe umerii lui, deşi a încercat să se ferească.

— O să ţi se facă frig! a protestat.

— Îmi e deja. Dar corpul meu s-a încălzit întotdeauna mai uşor decât al tău. Şi, dacă te doboară frigul, n-o să fie în folosul niciunuia dintre noi. Nu-ţi face griji, o să-ţi spun dacă o s-o vreau înapoi. Deocamdată poart-o.

A cedat imediat, şi abia atunci mi-am dat seama cât de frig îi era în realitate. Şi-a lăsat raniţa pe podea şi mi-a dat mie felinarul Străbunilor în timp ce-şi lega mantia. Şi-a strâns-o în jurul trupului tremurând. Am înălţat cutia şi m-am gândit că strania culoare a feţei lui nu era doar o iluzie creată de lumina verzuie. S-a uitat la mine cu un zâmbet abia schiţat.

— Încă mai păstrează căldura ta. Mulţumesc, Fitz.

— Mulţumeşte-ţi ţie. E cea pe care mi-ai dat-o când o făceam pe servitorul tău. Haide. Să mergem. Am luat raniţa înaintea lui. Ce mai ai aici?

— Mă tem că nimic de prea mare folos. Doar câteva lucruri personale de care n-aş vrea să mă despart niciodată. La fund e o sticlă mică, cu rachiu. Şi cred că şi câteva prăjituri cu miere. Le-am luat pentru vreo urgenţă sau poate ca să-l răsfăţ pe Thick. A râs scurt, sugrumat. Urgenţă. Dar nu ca asta. Oricum, cred că trebuie să le păstrăm cât mai mult cu putinţă.

— Înclin să-ţi dau dreptate. Să mergem.

N-a întins mâna după cutia luminoasă, a rămas cu braţele înfăşurate în jurul trupului. Aşa că am ţinut-o eu şi am deschis drumul de-a lungul peretelui. După felul cum mergea, mi-am dat seama că picioarele Bufonului erau îngheţate. A fost cât pe ce să cad pradă disperării. Pe urmă lupul din mine a alungat-o. Eram încă vii şi ne puteam mişca. Exista speranţă.

Ne-am târşâit picioarele mai departe. Parcă la nesfârşit. Timpul a devenit mişcare, paşi în întuneric. Uneori închideam ochii ca să mi-i apăr de lumina nefirească, dar mi se părea că nu vrea să dispară. Într-un asemenea moment, l-am auzit pe Bufon spunând, cu un tremur în glas:

— Ce-i asta?

Am deschis ochii.

— Care asta?

Îmi faţa ochilor îmi zăboveau, într-un dans albăstrui, scânteieri ale luminii la care mă uitasem mai înainte. Am clipit. N-au dispărut.

— Asta. Nu e lumină? Închide cutia. Vezi dacă există sau e doar un soi de oglindire.

Cutia era greu de închis. Aveam degetele îngheţate, iar laba piciorului rămas fără cizmă îmi părea un ciot dureros sub gleznă. Dar, cutia odată închisă, licărul de lumină albastră a continuat să ne îmbie. Era diformă, cu margini neclare. Am privit-o cu ochi îngustaţi, încercând să-i descopăr ceva cât de cât familiar.

— E foarte stranie, nu? Să mergem spre ea.

— Şi să ne îndepărtăm de perete? am întrebat, cu o ciudată lipsă de tragere de inimă. Nu ne putem da seama la ce distanţă e.

— Lumina trebuie să vină de undeva, a subliniat Bufonul.

Am răsuflat adânc.

— Prea bine.

Am pornit-o către lumină. Nu părea să capete mai multă putere. Sub picioare am început să simţim hârtoape şi am continuat să ni le târâm, amorţite, bâjbâind. Pe urmă, nu după mult timp, perspectiva s-a schimbat. Un perete din stânga ne astupase până atunci vederea, aşa că nu zăriserăm decât o reflexie în gheaţă.

Când înaintam spre ea, strălucirea albastră a părut să se deschidă, devenind un culoar ademenitor, săpat în gheaţă albăstruie şi albă. Cu speranţele reînnoite, am grăbit pasul. Am trecut dincolo de un cot al încăperii întunecate în care ne aflam şi am dat cu ochii de o neaşteptată privelişte luminoasă. Pe măsură ce ne apropiam, toate amănuntele deveneau din ce în ce mai clare. Am cotit din nou spre lumina care a căpătat mai multă putere şi, după ce am străbătut o porţiune îngustată a culoarului, ne-am văzut într-o lume a gheţii inundate de strălucire.

Lumina părea să vină de pretutindeni şi de nicăieri, ca şi cum ar fi ajuns la noi trecând prin ferestre, oglinzi şi prisme de gheaţă. Am pătruns într-un labirint straniu de spărturi şi goluri dintr-un tărâm al pereţilor de o strălucire palidă. Mergeam pe un drum când îngust, când larg. Sub picioarele noastre, podeaua

nu era niciodată netedă. Uneori aveam impresia că înaintăm printr-o spărtură proaspătă, cu muchii ascuţite, iar alteori poteca unduitoare pe care o urmam părea să fi fost sculptată încetul cu încetul de apa prelinsă când se topea gheaţa. Când ajungeam la o ramificaţie, alegeam întotdeauna culoarul cel mai larg. Care se îngusta adesea la scurt timp după aceea. Nu i-am spus Bufonului la ce mă gândeam; mă temeam că mergem prin fisuri întâmplătoare ale gheţarului, care nu duceau nicăieri. N-aveam de ce să ne aşteptăm c-o să ajungem undeva.

Primele semne că pe acolo mai fuseseră şi alţii au trecut aproape nebăgate de seamă. M-am temut că speranţa îmi juca feste. Se părea că, acolo unde drumul era alunecos, cineva împrăştiase nisip. Iar pereţii păreau să fi fost neteziţi. Şi am simţit mai întâi un miros: de excremente omeneşti proaspete. În clipa când am fost sigur că nu mă înşel, l-am auzit pe Bufon spunând:

— S-ar părea că, în faţa noastră, sunt trepte cioplite în podea.

Am dat din cap. Urcam, cu siguranţă, şi în podeaua de gheaţă fuseseră tăiate trepte late, joase. Am numărat douăsprezece înainte de a trece pe lângă o încăpere croită în gheaţa din dreapta noastră. Lărgită, o fisură naturală devenise o groapă largă, pentru aruncarea gunoaielor şi pentru deşertarea oalelor de noapte. Şi un mormânt infam. Am zărit un picior gol, obscen de palid şi de sfrijit, înălţându-se din mormanul de mizerie. Un alt leş zăcea deasupra lui, cu faţa în jos şi braţele şi picioarele răsfirate, cu coastele vizibile printre zdrenţe. Numai frigul făcea duhoarea suportabilă. M-am oprit.

— Crezi că trebuie să mergem mai departe? i-am şoptit Bufonului.

— E singura cale, mi-a răspuns cu vocea poticnindu-i-se. Trebuie s-o urmăm.

Se holba întruna la trupul aruncat, părând să nu-şi poată desprinde privirea. Tremura din nou.

— Încă îţi mai e frig? l-am întrebat.

Eu aveam impresia că în culoarele prin care mergeam era ceva mai cald decât fusese în beznă. Lumina părea să vină din ele însele.

Mi-a zâmbit stins.

— Tremur de frică. A închis o clipă ochii, făcând lacrimile să i se prelingă pe genele aurii. Mergem înainte, a adăugat cu glas

mai ferm.

A trecut pe lângă mine, ca să deschidă el drumul, şi l-am urmat cuprins de spaimă.

Cel care arunca lăturile şi vărsa oalele de noapte era un individ neglijent. Pereţii de gheaţă erau plini de pete şi de stropi împroşcaţi, care împestriţau şi podeaua. Cu cât înaintam mai mult, cu atât se vedea mai clar că toate coridoarele fuseseră făcute sau cel puţin modificate de mâna omului. Şi am descoperit de unde venea strălucirea albastră când am trecut pe sub un glob palid, fixat pe perete, mai sus de capetele noastre. Era mai mare decât un dovleac şi dădea lumină, dar nu şi căldură. M-am oprit şi m-am holbat. Pe urmă, când mi-am înălţat spre glob degetele curioase, Bufonul m-a prins de mânecă şi mi-a tras mâna în jos. A clătinat din cap, avertizându-mă fără vorbe.

— Ce e? am întrebat în şoaptă.

A ridicat din umăr.

— Habar n-am. Dar ştiu că e al ei. Nu-l atinge, Fitz. Haide. Trebuie să ne grăbim.

Şi ne-am grăbit – pentru o vreme. Până am ajuns la prima celulă.

Capitalul 20

CORIDOARE

Se spune că, odinioară, pe Insula Aslevjal locuia o prezicătoare sau o profetesă. Povestea asta pare să fie foarte veche. Unii zic că e vorba despre o singură femeie, care a trăit timp de mai multe generaţii, dar a rămas tânără, cu părul ca pana corbului şi ochii negri. Alţii zic că pe insulă se afla o casă a mamelor, că Mama cea Mare îi lăsa moştenire celei mai mari dintre fiicele sale îndatoririle de prezicătoare, aşa că e vorba despre un şir de profetese. Dar se spune că toate îşi continuau viaţa şi după ce îşi încheiau rolul de Mare Mamă. Acum nu mai trăieşte nimeni care ar putea adeveri povestea. Se spune că prezicătoarea trăia în gheţar şi că nu ieşea decât ca să primească ofrandele aduse lui Icefyre de oamenii care ajungeau pe insulă. Dacă unul dintre aceştia aducea un animal pentru sacrificare, prezicătoarea îi vărsa sângele, apoi îi azvârlea maţele în aer şi le lăsa să cadă, aburinde, pe gheaţă. Şi ghicea

viitorul stăpânului vietăţii privind cum se curbaseră. Pe urmă, în numele dragonului, femeia cerea animalul ucis.

Cockle, poveşti culese din Insulele Străine

Uşa era aproape invizibilă. Bufonul trecuse de ea înainte de a-mi da eu seama ce e şi de a-l opri cu o atingere pe umăr. Fie era din gheaţă, fie o acoperea un strat de gheaţă atât de gros încât materialul din care fusese făcută nu se mai vedea. Balamalele erau umflături vagi în perete, şi n-am văzut niciun soi de clanţă sau de lacăt. Asta m-a năucit. Dar, cam la înălţimea taliei, exista o deschizătură îngustă. M-am aplecat să mă uit prin ea şi am fost şocat când am zărit un bărbat în zdrenţe şi plin de vânătăi ghemuit în cel mai îndepărtat colţ al unei celule. Se uita în direcţia mea, mut şi lipsit de orice expresie.

M-am retras clătinându-mă, cu un strigăt nearticulat.

— Ce e? a şoptit Bufonul şi s-a aplecat să se uite înăuntru cu ochii lui. A rămas ghemuit lângă uşă, cu faţa o mască a groazei. Trebuie să-i scoatem de-acolo, a spus apoi. Într-un fel sau altul.

Am clătinat din cap cu vehemenţă, apoi mi-am regăsit graiul.

— Nu, Bufonule! Te rog, ai încredere în mine. Sunt neoameni. Oricât de lipsiţi de inimă am părea dacă-i lăsăm aici, să-i eliberăm n-ar fi doar o cruzime, ne-am pune şi în pericol. S-ar întoarce împotriva noastră, ca să ne ia mantiile sau doar ca să se distreze. Nu putem risca să-i lăsăm să iasă.

S-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă. Pe urmă a vorbit cu glas scăzut.

— Nu i-ai văzut pe toţi, nu-i aşa? Riddle e înăuntru. Şi Hest.

Nu voiam să mă uit. Trebuia să mă uit. Cu inima bătându-mi nebuneşte şi cu respiraţia tot mai grăbită, m-am apropiat şi am mai aruncat o privire prin deschidere.

Aceeaşi strălucire albastră umplea celula de o lumină slabă. A trebuit să-mi las ochii să se obişnuiască înainte de a desluşi totul. Încăperea fusese cioplită în gheaţă. Podeaua era plină de necurăţenii. Înăuntru erau cinci neoameni, şi nimic altceva. Patru stăteau cu spatele la perete, în colţuri, unde se simţeau în siguranţă. Slăbit de răni, Hest zăcea pe podea, în mijlocul încăperii, cu braţele şi picioarele răsfirate. Era clar că niciunul dintre ceilalţi nu îndrăznea să se aventureze să-l atace, fiindcă înaintând n-ar mai fi avut spatele acoperit. Cei trei străini din celulă erau insulari, înfometaţi, plini de cicatrice şi în zdrenţe.

Cei care-i capturaseră pe Hest şi Riddle le luaseră hainele groase, de blană, dar, chiar şi aşa, erau într-o stare mai bună decât ceilalţi neoameni. Îşi păstraseră cizmele. I-am cercetat disperat cu Harul, dorindu-mi din tot sufletul să simt ceva dinspre ei. Dar nu era absolut nimic. Stăteau ghemuiţi, holbându-se unii la alţii cu o duşmănie bestială, ajunseseră mai prejos decât animalele. Fuseseră jefuiţi de orice legătură cu lumea şi cu societatea oamenilor.

M-am retras de lângă uşă şi m-am lăsat să cad pe podeaua de gheaţă. M-au potopit suferinţa şi dezgustul. Amintiri oribile, pe care le crezusem pierdute de multă vreme în uitare, ieşeau la suprafaţă croindu-şi loc cu degete râioase. Nu cred că Bufonul putea să înţeleagă cât de profundă îmi era groaza. Pentru că nu simţea lipsa legăturii captivilor cu omenirea aşa cum o simţeam eu.

— Nu putem face nimic pentru ei? m-a întrebat încet.

Pe faţă mi s-a aşternut un zâmbet bolnav. Mi-am încleştat dinţii, refuzând să mă las în voia sentimentelor care ameninţau să mă invadeze. Mă mai gândisem la asta, cu mult timp în urmă, o întorsesem pe toate părţile şi ştiam toate răspunsurile. N-avea rost să mă chinuiesc repetând lecţii deja bine învăţate. Am răspuns cu hotărâre:

— Aş putea să-i ucid. Poate aş izbuti. Patru încă sunt teferi şi, cu toate că, dintre ei, trei par slăbiţi şi înfometaţi, ştiu că neoamenii se pot uni în haite, ca să lupte împreună. Pentru o vreme, până când vine momentul să-şi împartă prada. Nu ştiu dacă aş fi în stare să-i ucid pe toţi înainte de a mă doborî ei. Riddle e un luptător bun. Şi e încă zdravăn.

— Dar... Riddle şi Hest?

Vocea Bufonului mă implora.

Ar fi trebuit să ştie mai bine cum stăteau lucrurile.

— Ăia nu mai sunt Riddle şi Hest, Bufonule. Corpurile lor sunt acolo, ca şi tot ceea ce au ştiut vreodată. Dar numai atât. Nu le mai pasă de nimeni şi de nimic. Nu mai ţin cont decât de poftele trupului. Riddle l-ar fi lăsat pe Hest să zacă pe podea, rănit şi lipsit de apărare? Ăla nu e Riddle. Nu mai e.

— Dar... trebuie să facem ceva!

În şoapta lui se simţea suferinţa.

Am oftat.

— Dacă deschidem uşa, va trebui să-i ucid. Mă vor obliga să-i

ucid, ca să nu-i las să mă omoare ei.

— Atunci n-avem de ales?

Am zâmbit cu amărăciune.

— Întotdeauna ai de ales. Dar uneori alegi ce n-ar trebui. Îi omor sau ne omoară ei. Sau ne vedem de drum.

Bufonul a păstrat tăcerea multă vreme. Pe urmă s-a întors cu spatele către uşa celulei şi s-a îndepărtat. I-am călcat pe urme.

Pe coridoarele de gheaţă au început să apară tot mai multe semne ale întrebuinţării lor. Podeaua părea să poarte multe urme de paşi şi era murdară, iar pereţii erau plini de zgârieturi. Am trecut pe lângă mai multe celule, identice cu prima. Ne-am uitat în toate – bolnavi de groază –, dar n-am vorbit despre oamenii pe care i-am văzut înăuntru. Mi-au sfâşiat inima cele în care se aflau o femeie şi o fetiţă. Aveau pe podea un strat de paie şi câte o saltea într-un colţ. Era clar că vieţile celor două captive trebuiau prelungite. Părea o soartă mai crudă decât a lui Riddle, Hest şi a celorlalţi prizonieri. Pentru ei, moartea n-avea să fie rapidă, dar frigul mistuie sănătatea trupului fără încetare, ca şi foamea. Nu-i aştepta o suferinţă îndelungată. După lungimea părului neîngrijit al femeii şi a unghiilor ei murdare, se afla acolo de multă vreme. Ghemuită sub o blană de urs soioasă, stătea într-un colţ, holbându-se la un perete. În celula alăturată, o fetiţă de vreo şapte ani îşi zgândărea cojile unor răni de pe glezne. Ochii i-au zvâcnit către ai mei în timp ce o priveam prin golul îngust din uşă. N-am desluşit în ei nimic altceva în afară de neîncredere.

În cele din urmă, coridorul cu celulele s-a sfârşit. Am intrat în altul, mai lat, cu globurile luminoase mai dese. Fusese mai degrabă sculptat decât cioplit în gheaţă. Pereţii se uneau deasupra noastră într-o boltă cu ornamente superbe. Podeaua era curată şi presărată cu nisip ca să nu fie alunecoasă. Construcţia părea mai veche decât restul şi menită să îngăduie trecerea multor oameni, dar încă nu întâlniserăm pe nimeni.

Pe urmă am ajuns la o răspântie din care porneau trei coridoare. Cel principal se întindea drept înainte. În stânga, un altul, foarte lat, cobora în trepte scunde, în spirală, pierind din vedere. În dreapta noastră, în gheaţă fusese tăiată o scară abruptă, care urca. Ambele scări păreau mai vechi şi mai tocite decât culoarul pe care merseserăm. Ne-am oprit amândoi şi am schimbat o privire.

Prin deschiderea din stânga ajungea până la noi un şuier slab. Venea de departe, dar la intervale egale. Mi-am dus mâna pâlnie la ureche, ca s-aud mai bine.

— Acolo, jos, pare să răsufle o creatură imensă, a şoptit Bufonul, nu după mult timp.

Mi-am lăţit nările şi am respirat adânc. Mirosul mi-a trezit o speranţă care m-a ajutat să recunosc imediat sunetul.

— Nu, sunt valuri, e marea. Pe-aici ajungem pe o plajă. Haide.

Faţa i s-a luminat ca a unui osândit la moarte care află c-a fost iertat.

— Da! a spus, cu ardoarea unei rugăciuni fierbinţi, şi a început să coboare grăbit pe treptele late.

L-am urmat, l-am prins de umăr şi l-am tras spre curbura interioară a scării.

— Mergi pe lângă perete, l-am povăţuit, cu voce înceată. Dacă auzim pe cineva urcând, asta o să ne ofere clipa necesară ca să-l luăm prin surprindere.

Singura noastră armă, cuţitul purtat de el în teaca de la centură, se afla deja în mâna mea.

Eram istoviţi, nu ştiam de câtă vreme exploram labirintul de gheaţă. Treptele erau scunde şi înnebunitor de neuniforme. Aveau şi scobituri, de parcă în susul şi în jurul lor ar fi fost târâte des obiecte grele. Mirosul de mare devenea tot mai puternic şi aerul tot mai umed. Şi treptele deveneau din ce în ce mai alunecoase şi au început în curând să fie acoperite de câte o peliculă de apă. Cineva aruncase nisip, care se afundase însă inegal sub suprafaţă, formând dâmburi strălucitoare şi alunecoase acolo unde te aşteptai mai puţin. Ne-am văzut siliţi să mergem mai încet. Pereţii au început să lucească de apă care se prelingea leneşă şi altă apă ne picura de deasupra capetelor. Mirosul oceanului s-a înteţit, dar lumina albastră care ne scălda a rămas neschimbată.

Când am ajuns pe ultima treaptă, am văzut cât de zadarnică ne fusese speranţa. Gheaţa continua cu o pantă de piatră măcinată de ocean, dincolo de care se întindea o plajă cu nisip negru. În ea erau înfipţi mai mulţi ţăruşi de metal, ca şi cum acolo ar fi fost trase cândva multe bărci. Valurile clipoceau venind şi plecând, dar ajungeau de fiecare dată mai sus. Iar deasupra capetelor noastre, abia vizibilă în lumina palidă a globurilor, era o boltă înaltă de gheaţă strălucitoare.

— Dacă am fi avut o barcă şi dacă ar fi fost ceasul refluxului, mi-aş fi încercat norocul, am spus.

— Dacă, a zis Bufonul, apoi a chicotit.

L-am privit şocat. Arăta groaznic, şi nu doar din pricina luminii albastre. Şi-a luat raniţa de pe braţul meu şi s-a aşezat cu ea pe treptele ude. În prima clipă a strâns-o în braţe, aşa cum îşi strânge un copil cea mai îndrăgită jucărie. Pe urmă a deschis-o şi a scotocit în ea, în căutarea sticlei cu rachiu. A destupat-o şi mi-a întins-o mai întâi mie.

A luat-o, am cântărit-o în mână şi n-am băut mai mult de un sfert. Era acelaşi rachiu de caise pe care îl adusese în coliba unde locuisem cândva împreună cu Hap. Am sorbit căldura unei zile de vară, apoi am răsuflat cu gura deschisă, savurând gustul caiselor şi al prieteniei în timp ce îi înapoiam sticla. A luat-o şi mi-a dat, în schimb, un cub de pâine neagră. Era cât jumătate din palma mea. M-am aşezat lângă el şi am început să mestec încet. În pâine se ascundeau stafide şi nuci. Era compactă, dulce şi mică, şi mi-am dat seama că mă chinuia foamea, deşi n-o luasem în seamă. Am mâncat amândoi pe îndelete, în tăcere. După ce mi-am lins ultima firimitură din palmă, m-am uitat la el.

— Urcăm?

— Scările nu duc afară, a spus cu blândeţe. Gândeşte-te unde suntem şi aminteşte-ţi legendele insularilor. Pe aici intră ei sub gheaţă ca să vadă dragonul. Scara aia mică, în spirală, urcă probabil până la Icefyre. Unde altundeva ar putea să ducă?

— Poate afară, am spus cu încăpăţânare. N-avem de unde şti până nu încercăm. Poate există o altă scară, mai largă, care ajunge la dragon. Ar avea mai mult sens.

A clătinat din cap.

— Nu. Dragonul trebuie să se afle deasupra noastră, altminteri nu s-ar zări uneori de la suprafaţă. Scara duce la dragon. Nu afară.

Părea mai mult decât convins. Şi-a sprijinit capul de peretele de gheaţă.

— Pentru mine nu există cale de ieşire. Am ştiut-o dintotdeauna.

M-am săltat în picioare. Mi se udase turul pantalonilor. Exact ce-mi lipsea.

— Ridică-te! i-am spus.

— N-are niciun rost.

— Ridică-te! am repetat, şi, fiindcă nu s-a clintit, l-am prins de partea din spate a gulerului şi l-am ridicat eu.

Nu s-a împotrivit, mi-a aruncat doar o privire încărcată de jale.

— Am ajuns până aici împreună, străbătând ani îndelungaţi şi o groază de drumuri. Şi dacă ne e dat să ne găsim sfârşitul în locul ăsta, sub gheaţa de pe Aslevjal, atunci vreau să-l văd pe blestematul ăla de dragon din pricina căruia am venit încoace. Şi o să-l vezi şi tu.

Te poate obosi ceva mai mult decât nişte trepte scunde? Poate nişte trepte scunde alunecoase. Le-am urcat totuşi, mergând, ca şi mai înainte, pe lângă peretele interior, cu urechile ciulite ca să auzim dacă s-ar fi apropiat cineva. Dar auzeam numai zgomotul valurilor, tot mai slab în urma noastră, şi, când şi când, pleoscăitul stropilor de apă căzuţi de pe tavan. Într-un târziu, am ajuns la răspântia prin care trecea culoarul sculptat. Ne-am oprit şi am ascultat cu atenţie, dar iarăşi n-am auzit nimic.

Eram istovit. Nu mă îndoiam că ora la care ar fi trebuit să ne începem binemeritatul somn al nopţii trecuse. Capul meu părea plin cu pâslă şi cu muşte bâzâitoare. Bufonul arăta şi mai rău. Am traversat coridorul către cealaltă scară şi m-a urmat în susul treptelor înguste. Se înşiruiau tot pe o spirală şi, imediat ce curbura ei ne-a adăpostit de ochii oricui ar fi trecut pe coridorul principal, m-am oprit.

— Hei, bea acum rachiul care-a mai rămas. O să te încălzească şi poate o să-ţi dea şi ceva curaj. Oricum, o să-ţi facă mai mult bine dacă o să fie pântecul tău, nu în sticlă.

— Pot să m-aşez? a întrebat.

— Nu. Mă tem că n-o să izbutesc să te ridic ca să mergem mai departe, am răspuns necruţător, dar se lăsase deja să cadă pe o treaptă.

A scos din nou sticla, a deschis-o şi mi-a întins-o mai întâi mie.

— Bea tu restul, i-am spus, după ce mi-am umezit buzele.

Şi l-a băut dintr-o singură înghiţitură prelungă. A părut să aibă nevoie de foarte mult timp ca să astupe sticla goală şi s-o pună la loc.

— E greu, a spus, fără să dea impresia că mi-ar fi vorbit mie. Sunt prea aproape de sfârşit. Am întrezărit câte ceva din toate

astea, dar niciodată foarte clar. Iar acum nu ştiu decât că trebuie să ne continuăm drumul şi că fiecare pas mă aduce mai aproape de moarte. Mi-a întâlnit privirea şi a adăugat, fără să se ruşineze: Sunt îngrozit.

Am zâmbit.

— Bine-ai venit printre noi, oamenii. Haide! Să vedem dragonul ăsta, după ce ai bătut atâta drum ca să-l salvezi.

— De ce? Ca să-i spun că n-am reuşit?

— De ce nu? Trebuie să-i spună cineva că ne-am străduit.

A fost rândul lui să zâmbească.

— N-o să-i pese. Dragonii nu iau în seamă nici bunele intenţii, nici încercările neizbutite. O să ne dispreţuiască, atât şi nimic mai mult. Dacă o să remarce prezenţa noastră.

— Ah! Şi o să fie o experienţă atât de nouă pentru noi amândoi!

La asta a râs, şi am râs şi eu, nu zgomotos, ci aşa cum râd oamenii care ştiu că ar putea fi ultima oară când gustă o glumă împreună cu un prieten. Nu eram beţi, cel puţin nu de rachiu Dacă Bufonul avea dreptate, beam drojdia vieţilor noastre. Cred că, oricând şi-ar da seama de asta, orice om încearcă să savureze orice firimitură de plăcere.

Ne-am continuat drumul. Scara şerpuia îngustându-se, şi m-am întrebat ce nebun o cioplise. Era vorba de o fisură naturală a gheţarului, transformată în scară la poruncă, sau doar de fantezia unui sculptor? Am urcat mai departe. Am ajuns în dreptul unor basoreliefuri cioplite în gheaţă, dar fuseseră stricate, probabil intenţionat. Nu se mai desluşeau decât fragmente de gambe sau câte un pumn strâns, şi, într-un loc, buzele şi bărbia unei femei. Am ajuns să-mi detest mersul greoi, cu un picior ocrotit de o cizmă şi cu celălalt doar într-un ciorap cu crustă de gheaţă. Când ne-am oprit să ne tragem sufletul, l-am lăsat pe Bufon să se aşeze. S-a sprijinit de perete şi am crezut că adormise. Când am văzut lacrimi şiroindu-i pe obraz, l-am zgâlţâit.

— Astea n-ajută la nimic. Ridică-te. Plecăm.

Glasul îmi era mai blând decât cuvintele. A dat din cap şi s-a săltat în picioare. Ne-am continuat urcuşul. Spirala treptelor se prelungea ca un coşmar nesfârşit. Globurile palide nu izbuteau să lumineze fiecare cotlon. Toate nuanţele posibile de albastru şi alb apăreau rând pe rând. Treceam printr-un loc de o

frumuseţe rece, monotonă. Urcam din ce în ce mai încet, ne opream în acelaşi timp să ne odihnim şi plecam în acelaşi timp mai departe. Se părea că, în final, aveam să ieşim deasupra gheţarului, că până la suprafaţă nu mai putea fi mult. Apoi am ajuns într-o galerie plană, tăiată în gheaţă. Şi la dragon.

Stratul de gheaţă care ne despărţea de el era gros. Îl vedeam deformat, ca prin ceaţă, dar, chiar şi-aşa, la vederea lui ţi se tăia răsuflarea. Am străbătut galeria încet, de-a lungul trupului său. Era mai mare decât două corăbii laolaltă. Avea aripile strânse, lipite de corp, şi coada arcuită, întoarsă peste labe. Capul stătea aplecat către gâtul lung, curbat spre partea opusă nouă. L-am privit cu veneraţie şi spaimă. Bufonului i se zărea în ochi durerea din inimă. Viaţa dragonului era o senzaţie amplă, aproape copleşitoare pentru Harul meu. Nu mă mai aflasem niciodată atât de aproape de o creaţie însufleţită a naturii de o asemenea mărime. Apoi am ajuns la un tunel sfredelit grosolan, ca un vierme îndreptat spre pieptul dragonului. M-am aplecat şi m-am uitat înăuntru. Se termina în întunericul de lângă solzii negri. Am răsuflat adânc.

— Dă-mi felinarul Străbunilor, i-am spus Bufonului.

— Vrei să intri acolo?

Am dat încet din cap, nefiind în stare să spun de ce trebuia s-o fac.

— Vin cu tine.

— Nu e loc. Rămâi aici şi odihneşte-te. O să-ţi povestesc dacă o să găsesc ceva.

În el păreau să se lupte oboseala şi curiozitatea. În final, a lăsat raniţa jos şi mi-a dat cutia luminoasă spunând:

— Mai sunt două bucăţi de pâine. Le mâncăm acum?

— Mănânc-o pe a ta. Pe a mea o mănânc după ce mă întorc.

La simpla amintire a mâncării, am început să salivez. Şi gândul mi s-a îndreptat spre Thick, pe neaşteptate. Vorbise cu Chade şi Dutiful prin Meşteşug sau se mulţumise să ne aştepte, jeluindu-se? Rămăsese pe sanie, în siguranţă, sau căzuse şi el prin crusta de zăpadă? Mi-am alungat din minte întrebările nefolositoare. Bufonul mi-a întins cutia şi am deschis-o, lăsând-o să-şi reverse strania lumină verzuie.

— Nu sta prea mult, mi-a spus, în timp ce intram în tunel. Abia aştept să aflu ce-o să găseşti.

Tunelul nu era destul se înalt ca să merg în picioare. Am

înaintat târâş, împingând în faţa mea cutia cu lumină. Strălucirea albastră din galerie s-a stins treptat în spatele meu. Am rămas doar cu lumina de un verde palid, oglindită bizar în gheaţa din jur. Duhoarea dragonului a devenit din ce în ce mai puternică, până când am ajuns s-o gust în aceeaşi măsură în care o miroseam. Îmi trezea o amintire puternică a izului neplăcut al şerpilor-jartieră, pe care, copil curios fiind, îi prindeam şi îi ţineam în mână. Tunelul se îngusta din ce în ce mai mult, ca şi cum cel care îl săpase ar fi fost atât de nerăbdător s-ajungă la dragon încât nu se ostenise să-i păstreze dimensiunile.

Se termina în faţa unui perete de solzi negri, lucioşi, niciunul mai mic decât palma mea deschisă, cu degetele răsfirate. În faţa lui, pe o fâşie de piele întinsă pe gheaţă, se înşiruiau, în ordine, mai multe unelte. Erau pumnale, ciocane, burghie şi piroane, toate de mai multe soiuri şi mărimi. Două fuseseră date deoparte, cu tăişurile ciuntite sau turtite. Am apropiat felinarul Străbunilor de Icefyre şi mi s-a făcut silă când mi s-au adeverit bănuielile. Cineva se târâse prin tunel până la el, apoi încercase să-i sfredelească trupul şi să-l înjunghie în inimă.

M-am uitat la solzii care îl apăraseră. Unii erau crestaţi, dar se părea că niciunul dintre vârfurile de metal nu izbutise să ajungă la carnea de sub ei. Un soi de pană metalică rămăsese înfiptă, împinsă între solzii negri, suprapuşi, ca să-i salte, creând un punct vulnerabil. Am adus lumina mai aproape. Solzii ridicaţi lăsau să se vadă un al doilea strat, tot de solzi suprapuşi, dar de culoarea fildeşului şi perpendiculari pe cei de deasupra lor. Sub unul fusese împlântat un piolet. Trecuse prin pielea groasă de dedesubt, dar nu cursese nici sânge, nici vreun alt fluid. Mi-am imaginat că era ca şi cum ai fi înfipt un cuţit în copita unui cal. Cu toate astea, cruzimea mişelească a unei asemenea fapte m-a dezgustat.

Dragonul era viu. Cineva se strecurase până acolo ca un vierme şi încercase să ajungă la inima lui ciopârţindu-i carnea în timp ce gheaţa îl ţinea nemişcat.

Mi-am dat seama cât de densă îi era armura naturală când mi-am adunat toate puterile ca să-i smulg pioletul din piele. A trebuit să bat cu ciocanul în lateralul penei ca să-l pot smulge. În clipa când a ieşit, solzii din jur au fremătat şi s-au răsucit, închizându-se. Pentru o clipă, Icefyre s-a făcut simţit de Harul

meu cu forţa unui val care se năpusteşte. Apoi a dispărut la fel de brusc. Peretele de carne acoperită de solzi din faţa mea părea din bucăţi de metal puse laolaltă de mâna omului. Am şovăit, apoi mi-am plimbat cu curaj palma peste solzii suprapuşi. Se îmbinau atât de strâns încât nu-mi puteam strecura nici măcar unghia sub marginea striată a oricăruia dintre ei. Şi erau reci, la fel de reci ca gheaţa care îi înconjura.

Am înfăşurat toate uneltele menite să-i facă rău dragonului în fâşia de piele şi m-am retras luându-le cu mine. A trebuit să mă târăsc de-a-ndărătelea; n-aveam loc să mă întorc. Când am ajuns înapoi, în galerie, eram transpirat, iar duhoarea de reptilă a dragonului mă îngreţoşa.

L-am găsit pe Bufon dormind buştean în capătul galeriei dinspre capul ascuns al creaturii. Stătea pe podea, cu genunchii strânşi la piept şi cu creştetul lui auriu deasupra lor. Părul îi atârna, liber, acoperindu-i faţa. Oboseala îi înfrânsese curiozitatea. M-am aşezat lângă el şi m-am rezemat de peretele de gheaţă. A murmurat ceva în somn şi s-a tras mai aproape, sprijinindu-se pe mine cu toată greutatea. Am oftat şi l-am lăsat să stea aşa. M-am întrebat de ce atacatorul dragonului nu săpase un tunel acolo, mai aproape de capul creaturii. Se temuse că, până şi captiv fiind, Icefyre ar fi găsit cum să se apere?

Mi-am ridicat privirea spre tavanul de gheaţă de deasupra mea. Era de un albastru intens şi părea fără fund, aşa cum ţi se pare o apă adâncă, privită îndelung. Mi-am garantat că undeva, acolo, sus, prinţul Dutiful săpa alături de coteria Harului. M-am întrebat cât de groasă o fi fost gheaţa care îl despărţea de noi. Şi cât ar fi trebuit să aşteptăm eu şi Bufonul acolo înainte de a auzi şi de a vedea apoi progresul muncii lor? Un ev întreg, mi-am răspuns. Nu auzeam nici zgomotul făcut de lopeţi, nici voci, nu vedeam nici crăpătură în gheaţă ca urmare a strădaniilor lor. Era ca şi cum s-ar fi aflat de cealaltă parte a lumii.

M-am apropiat mai tare de Bufon. Trupul lui stătea ca o piedică în calea căldurii trupului meu, n-o lăsa să-l părăsească prin partea unde se afla. Eram înfiorător de obosit şi de flămând. Folosindu-mă de una dintre noile mele arme, am cioplit o aşchie de gheaţă din perete şi am supt-o ca să-mi potolesc setea. Am pus cutia cu lumină a Străbunilor la loc, în raniţa prietenului meu. Pe urmă am găsit bucata de pâine pe care mi-o lăsase şi

am mâncat-o. A fost foarte bună şi foarte puţină. Apoi mi-am lăsat capul pe creştetul Bufonului şi am închis ochii pentru o clipă. Presupun că am adormit.

M-au trezit propriile mele tremurături. Aveam impresia că-mi zornăie oasele, încercând să se desprindă unele de altele. M-a durut când mi-am îndreptat trupul. În timp ce mă băteam peste braţe şi loveam cu tălpile în podea, încercând să mi le simt din nou, Bufonul a alunecat încet şi a ajuns să zacă pe gheaţă. Am îngenuncheat lângă el şi l-am lovit peste obraji cu mâini prea înţepenite ca să facă o treabă bună. Pielea lui avea o culoare groaznică. Când a gemut uşor, am oftat uşurat.

— Trezeşte-te, i-am spus.

Nu am ridicat vocea şi m-am înjurat în gând fiindcă adormisem ca un idiot într-un loc atât de periculos. Dacă ar fi urcat cineva pe scări, ne-ar fi văzut imediat, dormind buştean şi uşor de încolţit.

— Haide, trebuie să plecăm! E încă nevoie să găsim o ieşire din locul ăsta.

A scâncit şi s-a încovrigat mai strâns. L-am înghiontit, în acelaşi timp furios şi disperat.

— Nu ne putem da bătuţi. Scoală-te, Bufonule! Trebuie să plecăm!

— Te rog! A şoptit cuvintele. O moarte blândă. O alunecare în braţele ei.

— Nu! Ridică-te!

A deschis ochii. Şi ceva de pe faţa mea trebuie să-i fi spus că n-aveam de gând să-l las în pace. Şi-a îndreptat trupul, încă tot atât de ţeapăn ca păpuşile de lemn pe care le cioplea cândva. Şi-a întins mâinile în faţă şi le-a privit prosteşte.

— Nu le simt.

— Ridică-te şi mişcă-te. O să te dezmorţeşti.

A oftat.

— Visam atât de frumos! Se făcea că muriserăm amândoi şi se terminase totul. Nu mai puteam face nimic, şi toată lumea era de acord că ne străduiserăm şi că, de fapt, nu era vina noastră. Vorbeau frumos despre noi. M-a privit cu ochi mari. Cum ai izbutit să te ridici în picioare?

— Nu ştiu. Pur şi simplu fă-o.

Îmi pierdusem răbdarea.

— Încerc.

În timp ce se sălta de jos cu mare efort, i-am povestit ce găsisem la capătul tunelului. I-am arătat uneltele şi s-a cutremurat. Cu fiecare cuvânt pe care-l rosteam, îşi mai venea puţin în fire. În cele din urmă, s-a văzut în picioare şi a făcut câţiva paşi târşindu-şi-le. Tremuram amândoi de frig, dar eu reîncepusem să-mi simt din ce în ce mai mult mâinile. Le-am frecat pe ale lui cu brutalitate, fără să-i iau în seamă icnetele de protest şi de durere. Când a putut din nou să-şi deschidă şi să-şi închidă pumnii, i-am întins unul dintre cuţite. L-a strâns cu stângăcie, dar a dat din cap când i-am cerut să-l ţină pregătit.

— După ce coborâm scările, am spus, refuzând cu un aer vesel să mă gândesc cât de greu ar fi putut să ne fie, va trebui să mergem pe culoarul principal. A rămas singura noastră speranţă.

— Fitz, a început el, cu convingere, dar privirea mea l-a făcut să amuţească.

Ştiam ce vrea să spună: că nu mai avem speranţe. I-am aruncat dragonului o lungă privire de rămas-bun. Era din nou somnolent, Harul meu nu mai putea să-l simtă. *De ce?* l-am întrebat, fără cuvinte. *De ce te afli aici şi de ce îţi vrea Elliania capul?* Pe urmă i-am întors spatele şi, urmat de Bufon, am început lunga noastră coborâre.

A fost mult mai rău decât la urcare. Eram tot istoviţi, flămânzi şi înfriguraţi. Am pierdut socoteala nenumăratelor dăţi în care am alunecat şi am căzut. Lipsit de obişnuita lui graţie, Bufonul mergea alături de mine împleticindu-se. M-am aşteptat tot timpul să ne întâlnim cu cineva care urca să chinuie dragonul, dar scara a rămas albastră, rece şi tăcută, complet indiferentă la suferinţele noastre. Când ni se făcea sete, ciopleam bucăţele de gheaţă din perete şi le sugeam. Era singura alinare pe care ne-o puteam oferi.

În cele din urmă, am ajuns jos. Am fost aproape surprinşi când, după o curbă a spiralei, am dat brusc cu ochii de culoarul care părea să ne aştepte. Gâfâind, ne-am uitat în jur de după ultimul cot. Eu, unul, n-am simţit pe nimeni, dar neoamenii pe care îi văzusem în celule îmi reamintiseră că există pericole care-i scăpau Harului meu. Însă culoarul era larg, pustiu şi tăcut.

— Să mergem, am şoptit.

— N-o să ne scoată de-aici.

Bufonul a vorbit cu glas tare. Auriul pielii lui căpătase o tentă

întunecată, nesănătoasă, de parcă viaţa ar fi început deja să i se retragă din trup, iar vocea îi era stinsă.

— Culoarul ăsta duce la ea. Acolo trebuie să ducă. Dacă îl străbatem, mergem către moarte. Nu vreau să spun că am avea de ales. După cum mi-ai atras atenţia mai devreme, uneori toate hotărârile sunt nefaste.

Am oftat.

— Şi-atunci ce sugerezi? Să coborâm din nou pe ţărm şi să sperăm c-o să vină cineva cu o barcă şi c-o să fim în stare să-l omorâm înainte de a ne omorî el? Să ne întoarcem la neoameni şi să ne dăm pe mâna lor? Sau să ne revenim în bezna din locul unde am căzut?

— Cred… a început, nesigur, apoi a înmărmurit.

Arăta către ceva din spatele meu şi m-am întors să văd ce e.

— Omul Negru! a icnit Bufonul.

Şi era el, acelaşi bărbat pe care îl întrezăriserăm eu şi Thick. Stătea în faţa primei cotituri a culoarului lat, cu mâinile încrucişate la piept, parcă anume ca să-l vedem. Tot ce purta era negru: tunica, pantalonii, cizmele. Părul lui lung era tot atât de negru cum îi erau ochii şi pielea, de parcă ar fi fost făcut dintr-o singură substanţă şi înveşmântat tot în ea. Ca şi mai înainte, Harul meu nu-l simţise. A rămas pentru o clipă neclintit, fixându-ne cu privirea. Pe urmă s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat cu paşi mari şi iuţi.

— Aşteaptă! a strigat Bufonul, apoi s-a repezit pe urmele lui.

Nu ştiu de unde a găsit destulă putere ca să alerge, cum de-a mai fost destul de agil pentru asta. Nu ştiu decât că am pornit-o după el păşind cu zgomot surd, şocat de fiecare dată când mi se izbeau tălpile amorţite de podeaua de gheaţă. Omul Negru ne-a aruncat o privire peste umăr, apoi a rupt-o la fugă. Părea s-alerge fără efort, dar distanţa dintre noi nu se mărea. Picioarele lui nu făceau niciun zgomot.

Bufonul a alergat o vreme cu iuţeală, iar eu am ţinut pasul, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Pe urmă l-a părăsit ultima fărâmă de energie şi a încetinit brusc. Dar Omul Negru nu s-a îndepărtat nici de data asta. A rămas în faţa noastră, destul de aproape ca să-l vedem şi destul de departe ca să nu-l putem atinge, ca o fantomă zeflemitoare. Şi nu simţeam niciun miros venind dinspre el, deşi respiram adânc în vreme ce mergeam alături de Bufon clătinându-mă.

— Nu e real! E o vrăjitorie, un soi de truc.

Am rostit cuvintele gâfâind şi dorindu-mi să le cred.

— Ba nu. Şi e important.

Bufonul răsufla întretăiat şi acum mai degrabă se împleticea decât alerga. M-a prins de mânecă şi s-a sprijinit de mine câteva clipe, apoi s-a silit să se îndrepte şi să se pună din nou în mişcare.

— N-am mai întâlnit niciodată un om pe care să-l simt atât de semnificativ. Ajută-mă, Fitz, te rog! Trebuie să-l urmărim. Vrea să-l urmărim. Nu-ţi dai seama?

Nu-mi dădeam seama decât că nu-l puteam prinde. Îl urmăream gâfâind şi clătinându-ne, fără să izbutim să-l ajungem, dar şi fără să-l pierdem din ochi. Coridoarele prin care ne purta erau din ce în ce mai largi şi mai bogate în ornamente. Lujeri şi flori împodobeau buiandrugii de gheaţă şi arcadele pe sub care înaintam. Omul Negru nu se uita nici în dreapta, nici în stânga şi nu ne lăsa nici nouă timp s-o facem. Am trecut pe lângă un bazin de gheaţă înfrumuseţat de ghirlande, în mijlocul căruia era sculptată o fântână arteziană, cu jetul de apă captiv în nemişcare. Traversam culoarele spaţioase şi elegante ale unui palat de gheaţă, fără să zărim vreun suflet şi fără să simţim vreo adiere de căldură.

Am încetinit până la un mers împleticit, întrerupt de câţiva paşi iuţi ori de câte ori dispărea Omul Negru dincolo de un colţ şi ne temeam să nu-i pierdem urma. Niciunul dintre noi nu mai avea suflu ca să vorbească. Presupun că unicul gând al Bufonului era să-l ajungă. N-avea rost să-l întreb de ce. Chiar dacă aş fi reuşit să-mi înşirui cuvintele, nu mi-ar fi răspuns. Aveam gura uscată, îmi auzeam inima bătând în urechi, dar nu încetam urmărirea. Omul Negru părea să străbată labirintul de coridoare foarte sigur pe sine. Mă întrebam unde mergem şi din ce motiv.

Pe urmă ne-a condus într-o ambuscadă.

Sau cel puţin aşa mi s-a părut. Trecuse din nou dincolo de un colţ şi, când eu şi Bufonul, rămaşi în urmă, am grăbit pasul, am ajuns, la rândul nostru, dincolo de colţul acela, am picat drept în braţele unui grup de şase oşteni. L-am întrezărit pentru ultima oară pe Omul Negru, la mare depărtare, pe acelaşi coridor. S-a oprit, dar a dispărut în clipa când cei şase s-au aruncat asupra noastră cu strigăte de surpriză.

Era imposibil să ne apărăm. Alergaserăm prea mult şi avuseserăm parte de prea puţină mâncare, prea puţină apă, prea puţin somn. Eu, unul, n-aş fi putut para nici măcar atacul unui iepure furios. Când l-au înşfăcat pe Bufon, din el a părut să se scurgă toată viaţa. Cuţitul i-a căzut din mâna vlăguită. Gura i s-a deschis, dar nici măcar n-a ţipat. Eu mi-am înfipt arma în tunica din piele de lup a primului om care-a sărit la mine. L-am lovit în timp ce mă dobora.

Ceafa mi s-a izbit de podeaua de gheaţă cu o răbufnire de lumină albă.

Capitolul 21

PE TĂRÂMUL FEMEII PALIDE

Religia Profeţilor Albi n-a avut niciodată prea mulţi adepţi în ţinuturile din Nord, dar, la un moment dat, a devenit prilej de distracţie pentru nobilii de la Curtea jamailliană. Satrapul Esclepius era un mare iubitor al cărţilor cu profeţii ţi le oferea sume mari negustorilor care îi puteau aduce copii ale unor asemenea manuscrise rare. Pe acestea le încredinţa apoi preoţilor lui Sa, care făceau pentru el o mulţime de alte copii. Se spunea că, de foarte multe ori, le întrebuinţa după cum urmează: îi aducea o ofrandă lui Sa, punea o întrebare ţi alegea, la întâmplare, un pasaj dintr-unul dintre manuscrise. Pe urmă medita asupra pasajului cu pricina până când era de părere că a găsit răspunsul, întotdeauna dornici să-l imite, în scurt timp nobilii de la curte ţi-au făcut, la rândul lor, rost de copii ale Profeţiilor Albe ţi au început să le întrebuinţeze în acelaşi mod. Distracţia asta s-a bucurat de o mare popularitate o vreme, până când marele preot al lui Sa a început să o condamne, numind-o cale către idolatrie ţi blasfemie. La insistenţele lui, aproape toate pergamentele au fost strânse și fie distruse, fie încredinţate grijii restrictive a preoţimii.

Însă se zvoneşte că pasiunea satrapului pentru astfel de scrieri a jucat un rol de mare importanţă în folosul unui băiat cu pielea ciudat de palidă, aflat în căutare de ajutor, care a izbutit să treacă peste toate piedicile ţi a fost primit în audienţă. Impresionat de uşurinţa cu care cita băiatul din scrierile sfinte şi convins că fapta fusese prezisă de interpretarea dată unor versete, i-a îngăduit să se îmbarce nestânjenit la bordul unei

corăbii cu sclavi şi să plece spre Chalced.

ANONIM, *Credinţe din Ţinuturile din miazăzi*

Mi-am recăpătat cunoştinţa de două ori, fără să mi-o pot păstra. Prima dată, doi bărbaţi mă târau pe un coridor de gheaţă, ţinându-mă fiecare de câte un braţ. A doua oară, mi-am dat seama că sunt întins pe burtă şi cineva îmi leagă zdravăn mâinile la spate. A treia oară, eram din nou târât de cei doi bărbaţi care mă păzeau. De data asta, m-am cramponat cu încăpăţânare de luciditate, oricâtă durere ar fi însemnat. Intrasem într-o sală a tronului dintr-un adevărat palat. Fusese scobită în interiorul rece al gheţarului şi coloanele cilindrice groase, canelate, păstrate ca să sprijine tavanul înalt erau albastre. Basoreliefurile de pe pereţi erau o glorificare repetată a aceleiaşi femei, un tablou măreţ după altul. Era înfăţişată la prova unei corăbii, cu o sabie în mână şi cu părul fluturând în vânt; deasupra duşmanilor căzuţi, cu piciorul pe gâtul unui bărbat; pe tron, cu un deget acuzator îndreptat către sceleraţii care tremurau în faţa ei. Depăşind cu mult mărimea naturală, imaginile sculptate ne dominau, ameninţătoare şi necruţătoare. Intraserăm pe tărâmul Femeii Palide.

Dar chiar şi acolo, în inima împărăţiei ei, avea un rival. În tavanul sticlos al încăperii, dincolo de un strat gros de gheaţă de un albastru ceţos, am desluşit în fine întregul contur al creaturii pe care o căutaserăm la capătul unui drum atât de lung. Şerpuind prin coridoare, ajunseserăm sub dragon. Puteam să întrezăresc chiar şi strălucirea unui dreptunghi luminos, probabil rodul săpăturilor noastre febrile. M-am întrebat dacă acolo, deasupra, prietenii mei încă mai trudeau ca să-şi cioplească prin gheaţă drumul către dragon. N-avea rost să încerc să-i strig; ar fi fost ca şi cum aş fi vrut să mă fac auzit nu doar prin unul, ci prin trei sau patru ziduri groase, de cetate.

Adepţii Femeii Palide se adunaseră cu zecile ca să ne vadă aduşi în faţa ei. Globuri albe imense, suspendate de lanţuri înconjurate de un strat de gheaţă, umpleau sala de o lumină nefirească, de un albastru albicios. Înveşmântaţi în blănuri şi piei groase, războinicii ei insulari păreau pitici în copleşitoarea imensitate a palatului din gheţar. Se uitau la noi în tăcere, cu feţe neclintite, în vreme ce erau târâţi prin faţa lor. Aveau tatuajele triburilor ascunse sub pete negre. Câţiva purtau

însemnele noii lor lealităţi, sub forma unor tatuaje cu dragon sau cu şerpi. Ne urmăreau cu priviri lipsite şi de milă, şi de ură, ba chiar şi de curiozitate. Nu păreau însufleţiţi de niciun fel de pasiune. Insensibilitatea pe care o desluşeam în sufletele lor era dincolo de resemnare şi de acea acceptare a suferinţei la care ajung de obicei animalele maltratate. Chiar şi Harul meu îi simţea, cumva, ciuntiţi. M-am întrebat dacă Femeia Palidă nu descoperise cumva o cale de a-i opri înainte de preschimbarea deplină în neoameni, lipsindu-i de tot ce îi lega de semenii lor, în afară de teama inspirată de ea, suficientă ca să-i facă să i se supună. Dintre toţi, n-am recunoscut decât o femeie. Era Henja, servitoarea care o însoţise pe narcescă la Buckkeep şi pe care ceea ce se petrecea nu părea s-o intereseze mai mult decât pe ceilalţi. Am întors capul, ca să mă conving că nu mă înşel. Da, ea era. De când plecase din castelul Buckkeep, o mai văzusem o dată în oraş, în momentul când mă aduseseră Pestriţii în pragul morţii, şi apoi pe o coastă din deal din insula Mayle, spionându-i pe prinţ şi pe narcescă în vreme ce se distrau călărindu-şi poneii. Unde îşi avea locul în întreaga poveste? Rolul ei nu-mi era clar, dar am devenit brusc foarte sigur că fusese dintotdeauna unealta Femeii Palide. Prinţul meu se afla în pericol în aceeaşi măsură în care mă aflam eu.

Am izbutit să-mi aduc picioarele sub mine, dar nu şi să merg în ritmul sprinten al paznicilor mei. Mă împleticeam între ei şi, când ne-am oprit în sfârşit şi m-au silit să îngenunchez în faţa tronului, nu m-am opus. Încă mi se mai învârtea capul. Voiam să mă odihnesc în orice poziţie, să-mi recapăt puterile într-o binecuvântată nemişcare. Am încercat să mă răsucesc ca să mă uit la Bufon, dar n-am izbutit decât să-l întrezăresc, cu capul atârnându-i, în timp ce doi oameni îl ţineau, în faţa conducătoarei lor, într-o poziţie de supunere lipsită de vlagă. Pe urmă, palma usturătoare a unuia dintre paznicii mei mi-a reîndreptat privirea către femeia al cărei prizonier ajunsesem.

Era albă, la fel de albă cum fusese Bufonul cândva, şi părul îi unduia liber pe umeri. Culoarea ochilor îi lipsea, aşa cum îi lipsise Bufonului în copilărie. Faţa ei era a lui, îndulcită de trăsăturile feminine. Avea o frumuseţe din altă lume, rece precum gheaţa care o înconjura. Stătea pe blănuri suprapuse, de urs alb, de vulpe albă şi de hermină, cu cozile negre atârnând, pe un tron dăltuit din gheaţă. Roba din cea mai pură

lână albă nu-i ascundea rotunjimile trupului. Purta un colier de flori făurite din fildeş. În mijlocul fiecăreia sclipea câte un diamant. Destinse, mâinile cu degete lungi i se odihneau nepăsătoare pe braţele îmbrăcate în blană ale tronului. Purta inele din argint, cu pietre albe. Se uita în jos, la noi, amândoi ţintuiţi în genunchi în faţa ei, fără să pară nici încântată, nici surprinsă. Poate că, aidoma Bufonului, ştiuse dintotdeauna că asta avea să se întâmple.

Tronul era cuibărit în curbura trupului unei statui din piatra amintirilor. Înfăţişa un dragon adormit, al cărui trup negru cu argintiu sclipea, arcuindu-se, imens, în spatele tronului, cu aripile groase atârnându-i grele în jur. Nu era dintr-un singur bloc de piatră, ci din bucăţi probabil cărate cu trudă din celălalt capăt al insulei şi apoi alăturate cu grijă, astfel încât să dea naştere unei singure sculpturi. Migălite cu mare grijă, îmbinările nu se zăreau cu uşurinţă. Creatura adormită era enormă, mai mare decât fusese Verity-Dragonul, dar nu la fel de mare ca Icefyre. Şi era neterminată, parcă prăbuşită, încă otova, fără niciun amănunt reliefat, mai degrabă sugestia informă a unui dragon decât imaginea lui reală. Gâtul lung, arcuit se termina cu un cap grosolan aşezat, ca o treaptă, în faţa tronului Femeii Palide. Avea pleoapele lăsate. Chiar şi aşa, m-am cutremurat la vederea cruzimii pe care o reda. Harul meu desluşea strigătele unor sentimente în conflict, spaimă, ură, durere, poftă trupească, răzbunare. Erau, toate, captive în piatra cioplită grosolan.

Şi înţelegeam cum ajunseseră acolo. De flancurile creaturii erau înlănţuiţi, la mică distanţă, o mulţime de insulari. Purtau urmele vizibile ale torturii şi ale lipsurilor. Aşa le insufla Femeia Palidă trăiri destul de puternice ca să-i fie de folos. O coterie a Meşteşugului îşi sculpta dragonul în piatră hrănindu-i cu sentimente şi amintiri ca să unească astfel, într-o conştiinţă unică, tot ceea ce ştia şi ceea ce era fiecare dintre ei. Nu pricepeam cum de îşi imagina ea că, odată însufleţită, o creatură hrănită cu amintirile discordante ale unor nefericiţi torturaţi putea avea o conştiinţă. Ce avea să le unească, să dea un scop zborului acelui dragon? Cei pe care îi mai văzusem erau creaţia unei devoţiuni închinate unui singur ţel, încununarea glorioasă a crezului unei coterii. Oricât de stranie ar fi fost forma aleasă de cei care îi creaseră, erau pătrunşi de frumuseţe. Până

şi zborul mistreţului înaripat era plin de graţie. Creaţia Femeii Palide nu era decât un mozaic de suferinţe furate. Ce temperament ar fi putut avea o asemenea creatură? Harul îmi spunea, fără dubiu, că tot ce era omenesc în prizonierii înlănţuiţi fusese deja luat, smuls din sufletele lor şi îndesat în statuie. Deja nu-i mai oferea decât chinurile mute ale unor fiinţe mai prejos decât orice animal. Ce soi de dragon avea să se nască din durere, ură şi cruzime?

Între labele din faţă ale dragonului se afla un alt tron, tot din gheaţă şi tot acoperit cu blănuri. Dar şi ele, şi gheaţa erau murdare şi mânjite de necurăţenii omeneşti. Acolo era ţintuită o caricatură de bărbat, cu lanţuri prinse de încheieturile mâinilor, de glezne şi de gât cu inele care îi intraseră în carne. Purta o coroană neagră dureros de strâmtă, înţepenită deasupra sprâncenelor, şi veşmintele regeşti pătate şi rupte. La gât avea lanţuri de argint, iar cele care îl legau de tron fuseseră împodobite cu nestemate, ca batjocură adăugată captivităţii. Părul şi barba îi crescuseră lungi şi se încâlciseră; unghiile erau galbene, acoperite de o crustă. Degerăturile îi înnegriseră vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioarele desculţe. Pe podea, în faţa lui, erau împrăştiate oase golite de carne. Unul părea dintr-un braţ omenesc. Mi-am întors privirea, câtuşi de puţin dornic să ştiu cu ce-l hrăneau. Fusese oprit înainte de a se preschimba în neom cu totul. Harul meu îi percepea ura, vâlvătaia ei. Poate că era singurul sentiment care îi fusese lăsat. Apoi, exact cum se întâmplă când un braţ amorţit revine la viaţă, am simţit o furnicătură stranie a Meşteşugului. Mi-am întors capul, de parcă astfel aş fi putut s-o prind, aşa cum îți încordezi auzul ca să desluşeşti mai bine un sunet. N-a devenit mai clară, dar mi-am dat seama de unde pornise. Regele nebun încercase să-şi întrebuinţeze Meşteşugul ca să între în legătură cu mine. Pentru o clipă, am simţit întreaga forţă a urii pe care o trimitea, a fost ca şi cum aş fi primit o lovitură. Pe urmă a dispărut, nu fiindcă mi-am ridicat zidurile, ci fiindcă mi-am pierdut din nou abilitatea de a o simţi. Am tras aer în piept gâfâind, şocat de puterea Meşteşugului lui. Poate că a lui Thick îi era pe măsură; eu n-aş fi putut s-o egalez niciodată.

Am izbutit să-mi salt capul şi să mă uit din nou la Femeia Palidă, şi am tresărit văzând că îmi zâmbea. Mă aşteptase, lăsându-mă să cercetez totul şi să-mi trag propriile concluzii.

Mâna ei lungă, graţioasă a arătat spre regele captiv.

— Kebal Rawbread. Numai Catalizatorul meu neisprăvit merită o asemenea pedeapsă, după cum nu mă îndoiesc că ai ghicit, Fitzchivalry Farseer. Oh, nu e nevoie să te uiţi cu atâta groază. Nu fac nimic altceva decât să termin ce-au început dragonii voştri, din cele Şase Ducate. S-a aventurat prosteşte afară, să tragă cu arcul în ei. Simpla lor trecere pe deasupra lui l-a văduvit de o bună parte a inteligenţei. Nu vreau să spun că înainte ar fi avut prea multă. Dar, o vreme, a fost o unealtă utilă. Era viclean şi ambiţios, şi cunoştea arta războiului.

S-a ridicat şi a coborât de pe postamentul tronului, călcând pe capul dragonului. S-a îndreptat agale spre tronul murdar şi spre monarhul jegos, pe care l-a măsurat cu privirea.

— Oricum, m-a dezamăgit.

Şi-a întins spre el mâna subţire. Nările lui s-au lărgit şi şi-a dezgolit dinţii, părând gata s-o muşte. Femeia Palidă a clătinat de cap, aproape cu drag, de parcă ar fi privit un armăsar prea iute ca să-i poţi acorda încredere. Şi l-a întrebat cu voce suavă:

— Să-i mai dau o fărâmă din tine dragonului, drăgălaşule? Ţi-ar plăcea?

În jurul ochilor afundaţi în orbite ai regelui nebun au zvâcnit toţi muşchii, de parcă ar fi încercat cu disperare să-şi regăsească o amintire. Pe urmă s-a tras înapoi, cât mai departe de ea, şi şi-a înălţat un umăr, ca şi cum astfel ar fi putut să se apere. Apoi a scos un geamăt gros, prelung:

— Nuuuuuuu!

— Poate că nu imediat. Dar fireşte că, în final, te va primi cu totul. Când n-o să mai am ce stoarce din tine, o să te-arunc peste dragon şi o să văd cum te topeşti în el. Aşa se petrec lucrurile, nu? Spunând asta, s-a întors spre mine. Cei sacrificaţi dragonului nu sunt complet absorbiţi în momentul însufleţirii lui? Când îi sunt date unui dragon, coteriile Meşteşugului din cele Şase Ducate nu dispar pentru totdeauna în trupul său?

N-am răspuns, mai degrabă din pricina şocului decât fiindcă nu voiam să-i ofer informaţia. Vorbea părând convinsă că o coterie e silită să între într-un dragon, nu că o face din proprie voinţă. N-aveam de gând s-o scot din ignoranţă. Unul dintre paznicii mei a mârâit şi m-a ameninţat cu pumnul, dar Femeia Palidă a clătinat din cap, fluturându-şi degetele spre el, în semn că tăcerea mea n-avea nicio importanţă.

Şi-a îndreptat în schimb privirea spre Bufonul atârnat, inconştient, între cei doi oşteni care îl prinseseră, şi i-am văzut pentru prima oară trăsăturile sculpturale schimonosite de încruntarea frunţii.

— Sper că nu i-aţi făcut niciun rău! V-am spus că trebuie să mi-l aduceţi nevătămat. E cea mai mare curiozitate din lume, cea mai rară dintre creaturi, un Profet Alb fals. Deşi nu prea merită să i se spună astfel. Uitaţi-vă la el, e cafeniu din cap până-n picioare, ca o floare veştedă. E mort?

— Nu, Prea Mare Doamnă. E doar leşinat.

Oşteanul care vorbise părea nervos.

— Nu cred. Zgâlţâie-l puţin. E rezistent ca o mâţă şi presupun că tot atât de greu de ucis. Deschide ochii, Preaiubitule. Salută-mă din nou cu un zâmbet şi cu o mică plecăciune, cum ai făcut când erai o fărâmă de om. Oh, ce creatură drăgălaşă era, un copil ca o prăjiturică din albuş, lapte şi zahăr. Cu limbă de viperă!

Se aplecase pe neaşteptate spre el, cu venin în glas. Şi, ca şi cum ura ei l-ar fi făcut să-i simtă otrava, Bufonul a icnit brusc şi s-a mişcat. Şi-a săltat capul legănându-l şi s-a uitat în jur fără să vadă. Apoi în minte i s-a limpezit totul, cu o violenţă zdrobitoare. Când i-am văzut toţi muşchii feţei încordându-se, am crezut c-o să ţipe. Dar a încremenit dintr-odată. M-a privit şi mi-a vorbit numai mie.

— Îmi pare atât de rău. Cumplit de rău.

Femeia Palidă ne-a întors brusc spatele şi s-a urcat pe tron. S-a instalat pe îndelete, cuibărindu-se în blănuri. Odată aşezată comod, a început să-şi împartă poruncile.

— Aştept ziua asta de mult. Nu văd de ce mi-aş grăbi sau mi-aş întârzia plăcerea. Ca să fiu sinceră, m-am aşteptat să vă am pe amândoi aici, în faţa mea, acum un an. Le promisesem Pestriţilor inuit aur, dar numai şi numai dacă v-ar fi dat pe mâna mea pe amândoi, nevătămaţi. Şi n-au părut în stare s-o facă. O răzbunare personală prostească a dat peste cap înţelegerea încheiată cu ei. Sunt aliaţi pe care nu te poţi bizui, cu micile lor lighioane murdare întotdeauna alături şi cu minţile mânjite de gânduri de animal, ca sodomiţii care se împreunează cu oile! Nu e de mirare că n-au fost în stare să mă ajute. N-ar fi trebuit să-mi pierd timpul cu ei. Ei, dar nu mai are nicio importanţă. Vă am pe amândoi aici, mulţumită sforilor pe care-am ştiut să le trag

cu mâna mea.

S-a lăsat pe spate, şi-a apropiat mâinile fine, unindu-le vârfurile degetelor, şi ne-a privit satisfăcută.

— V-am pregătit de mult câte o odaie. Gărzi, duceţi-i pe amândoi acolo unde se cuvine să se afle şi aveţi grijă să profite din plin de tot ce le ofer! Odihneşte-te şi destinde-te, Fitzchivalry. O să te chem curând la mine. Acum vrei să-mi pui vreo întrebare? Nu? Păcat. Nu mă ofer prea des să dau răspunsuri, dar pentru tine aş fi făcut-o. Fiindcă, după părerea mea, cu cât o să ştii mai multe, cu atât mai bine o să înţelegi cum te-a amăgit şi te-a condus pe căi greşite micul tău impostor îndrăgit. Luaţi-i, dar cu blândeţe, cu blândeţe. Să nu le clintiţi nici măcar un fir de păr din cap.

Dincolo de uşa imensei ei săli ne-au despărţit, Bufonul a fost dus într-o parte, iar pe mine m-au împins în partea opusă.

— Fitz!

La auzul strigătului său neaşteptat am tresărit şi m-am încordat în strânsoarea celor doi paznici. Unul mi-a răsucit cu blândeţe braţul la spate, săltându-mi-l mai sus. Mi-am proptit călcâiele în gheaţă şi am alunecat când au continuat să mă târască, neînduplecaţi. Strigătul Bufonului mi-a ajuns la urechi estompat.

— Mi-am cunoscut soarta! Am hotărât s-o accept! Rămâi pe drumul tău şi nu te îndoi! Totul va fi aşa cum…

Strigătul s-a încheiat cu un ţipăt înăbuşit, apoi am fost târât, clătinându-mă, dincolo de un colţ şi de-a lungul altui coridor îngheţat.

— Unde îl duc? am întrebat şi am avut parte de o altă exemplificare a ceea ce înţelegeau slugile Femeii Palide prin blândeţe când m-a izbit un pumn protejat de armură, făcându-mă să mă îndoi de mijloc.

Aproape că izbutisem să-mi recapăt răsuflarea când s-au oprit în faţa unei uşi de gheaţă. Unul a scos o unealtă lungă, a strecurat-o într-o mică deschidere a gheţii, a rotit-o într-o parte şi într-alta până ce s-a auzit zgomotul unei încuietori, apoi a tras de ea ca să deschidă uşa. M-au aruncat înăuntru şi am căzut, cu faţa în jos, pe un soi de aşternut pestriţ, din piei de căprioară. Un paznic a intrat în urma mea şi m-am rostogolit, încercând să scap de pedeapsa la care mă aşteptam cu siguranţă, dar m-a prins doar de încheieturile legate ale mâinilor, mi-a săltat

braţele destul de sus ca să-mi smulgă un scurt ţipăt de durere şi mi le-a eliberat brusc. În trecere, cuţitul cu care-mi tăiase legătura îmi crestase mâna. N-a părut să se sinchisească.

— Să nu faci gălăgie! m-a avertizat. Ei nu-i place, iar mie nu-mi place să fiu nevoit să te amuţesc.

Uşa de gheaţă s-a închis în urma lui înainte de a apuca să mă gândesc la un răspuns. Eram încă năucit după lovitura primită mai devreme în ţeastă. Mi-am săltat-o doar atât cât era nevoie ca să mă conving că eram singur în încăpere. Imediat ce m-am asigurat că nu mă pândea niciun neom, mi-am lăsat capul să cadă la loc şi am încercat să mă gândesc, cu ochii închişi.

I-am redeschis. Trecuse un minut, o zi sau o săptămână. Lumina din cameră nu se schimbase. În gând nu-mi venise nimic care să-mi fie de vreun ajutor şi probabil că dormisem. M-am ridicat încet, simţind tot felul de dureri. Mi-au dispărut din minte când m-a inundat un val de îngrijorare pentru Bufon. Unde îl duseseră, care îi fusese soarta? Mi-a fost dintr-odată imposibil să pricep de ce nu ne străduiserăm din răsputeri să nu-i lăsăm să ne despartă.

N-am avut nevoie de mult timp ca să-mi explorez celula. Patul era o cutie de lemn plină cu paie, peste care fuseseră întinse mai multe pături. Într-un colţ, o găleată servea drept latrină. În alta era apă, cu o pojghiţă de gheaţă. O cârpă lăsată alături sugera că e pentru spălat. Pe podea erau pieile de căprioară. Probabil că paznicii îmi luaseră, în timp ce eram inconştient, sculele găsite lângă dragon. Nu mai aveam nicio armă, nici măcar micul cuţit al Bufonului. Nu existau ferestre, decât crăpătura îngustă şi joasă din uşa greu de descuiat. Nimic de mâncare. Nimic cu care să măsor scurgerea timpului. M-am mutat de pe podea pe patul rudimentar. Şi m-am gândit la sfatul primit demult de la Ochi Întunecaţi: când somnul e singura alinare de care poţi avea parte, bucură-te de ea. O să fii mai bine pregătit pentru orice va urma.

Am închis ochii şi am încercat să adorm. N-am izbutit. Am încercat să mă folosesc de Meşteşug. Nimic. Am cercetat locul cu Harul. Am simţit, vag, că în apropiere erau oameni, dar prezenţa dominantă era dragonului. Însă Icefyre a dispărut din nou. M-am săltat în capul oaselor şi mi-am sprijinit ceafa învineţită de peretele de gheaţă. Zvâcnirile dureroase mi s-au domolit. Şi probabil că am adormit, fiindcă m-am trezit cu părul

îngheţat, lipit de perete. Mi l-am desprins încet, mormăind enervat de mine însumi.

Când au apărut paznicii, inspectasem de mai multe ori şi despicătură prin care se putea trage cu ochiul, şi crăpătura care contura uşa. Eram aşezat pe podea şi mă uitam în afara celulei. Când i-am zărit, m-am întrebat dacă trebuia să mă simt flatat fiindcă Femeia Palidă trimisese trei. Erau alţii, nu cei care mă capturaseră.

— Întinde-te cu faţa în jos pe podea! mi-a poruncit unul, de dincolo de uşă.

M-am supus. Luptându-mă cu trei bărbaţi n-aş fi ajuns nicidecum într-o stare mai bună. I-am auzit intrând şi unul şi-a dovedit simţul practic punându-şi genunchiul pe spatele meu ca să mă ţină nemişcat cât mi-a legat din nou mâinile la spate. S-au folosit de funia aia şi de părul meu ca să mă salte în picioare. Erau o echipă experimentată, n-a fost nevoie să-şi vorbească în timp ce m-au scos din celulă şi au pornit-o cu mine pe coridor, cu feţe aspre.

— Unde e prietenul meu? Bărbatul arămiu care era cu mine?

Mi-a răspuns o lovitură de pumn în stânga, chiar sub coaste.

Şi-au continuat mersul, târându-mă până ce am izbutit să-mi aduc din nou picioarele sub mine. Nu ne-am întâlnit cu nimeni şi mi-am dat seama că nu mă puteam orienta. Chiar dacă aş fi fost eliberat în clipa aia, n-aş fi ştiut încotro s-o iau, indiferent dacă aş fi vrut să-l caut pe Bufon sau doar drumul spre ieşire. Se părea că n-aveam de făcut nimic mai bun decât să merg cu ei.

În cele din urmă, am ajuns în faţa unei intrări boltite, cu uşi din lemn lustruit. Unul dintre paznici a ciocănit. O voce de femeie le-a poruncit să mă aducă înăuntru. Uşile s-au deschis şi am intrat în dormitorul Femeii Palide. Globurile albe care dădeau lumină erau puse în locuri bizare, pe podea şi pe o masă joasă, de unde luminau doar centrul încăperii. Într-un vas de fier ardeau cărbuni fără să scoată fum, încălzind uşor aerul. Restul camerei se pierdea treptat în întuneric. La marginea cercului de lumină am întrezărit un pat scund şi un şir de servitori care aşteptau porunci în tăcere. N-aş fi putut spune cât de mare era încăperea. Stăpâna tărâmului de sub gheaţă tocmai ieşea dintr-o baie aburindă. Cada părea din sticlă foarte groasă. Apa era de un alb ceţos, iar în abur se înălţa parfumul unor flori de vară. Femeia Palidă a rămas, în picioare, pe o blană bogată de urs

alb, privindu-ne calmă în vreme ce două cameriste apatice o ştergeau frecându-i şi tamponându-i pielea. Cu trupul de un alb uniform, părea o făptură de zăpadă sau de marmură. Apa îi lipea de cap părul alb şi picura din vârful fiecărei şuviţe. Sfârcurile întărite ale sânilor rotunzi aveau o vagă tentă rozalie. Smocul de păr de sub pântec îi era tot atât de alb ca pletele. Aidoma Bufonului, avea membre lungi şi mijloc zvelt, dar şoldurile şi sânii i se rotunjeau cu generozitate. Niciun bărbat n-o putea privi fără s-o dorească. O ştia foarte bine. Şi mi se arăta mie, captivului, ca şi gărzilor ei, ca şi cum abilitatea cu care îşi lăsa trupul la vedere fără să se teamă de urmările poftelor stârnite ar fi fost o dovadă a puterii sale asupra noastră, a tuturor. Oştenii cu feţe de piatră n-au reacţionat la vederea goliciunii ei. Au rămas nemişcaţi, doi încadrându-mă, iar al treilea în spatele meu.

Cameristele i-au adus cizme din blană moale şi o robă de mătase fină, peste care i-au pus o alta, mai grea, din lână tivită cu blană albă. Pe urmă s-a aşezat alene de un tron cu spătarul scund, din lemn întunecat. O a treia insulară s-a apropiat şi am recunoscut-o brusc pe Henja. Aducea un prosop curat, perii şi ace de păr. A trecut în spatele tronului şi a început să pieptene părul ud al Femeii Palide. Care, în tot acest timp, n-a scos niciun cuvânt. S-a sprijinit pe spătar şi s-a lăsat în grija Henjei cu vădită plăcere, îngustându-şi ochii în timp ce peria cu mâner de fildeş i se plimba prin pletele albe. După ce i-au fost pieptănate şi împletite într-o multitudine de codiţe lungi, ridicate apoi spre creştet şi prinse cu ace de păr, şi-a săltat pleoapele şi şi-a rotit privirea. S-a uitat la mine ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima oară şi s-a încruntat uşor.

— E murdar! Nu v-am spus să-i aduceţi apă pentru spălat înainte de a veni cu el aici?

Paznicii s-au făcut mici, iar unul s-a grăbit să răspundă.

— I-am adus apă, doamna mea. Dar nu i-a dat atenţie.

— Nu sunt mulţumită.

La auzul celor trei cuvinte, toţi paznicii mei au pălit.

Ea şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Puţi de parcă ai fi Kebal Rawbread. Credeam că bărbaţii din cele Şase Ducate sunt mai curaţi. Ochii i-au zvâcnit spre cadă. Asta se poate rezolva acum. Acolo e apă. S-a tolănit pe tron, provocatoare. Spală-te, Fitzchivalry! O să cinezi cu mine, şi

vreau să simt aroma mâncării, nu duhoarea ta.

Nu m-am clintit şi nici măcar nu mi-am schimbat expresia feţei. Ea mi-a adresat un zâmbet lenevos.

— Te temi c-o să-ţi pierzi demnitatea dacă te dezbraci şi te speli? Te asigur că printre servitorii mei nu mai sunt prea mulţi care mai ţin minte ce e „demnitatea umană” şi toţi se sinchisesc cu atât mai puţin de demnitatea ta. Te agăţi de propria împuţiciune de parcă ţi-ai pierde onoarea scăpând de ea. Îţi pot garanta un singur lucru: demnitatea ta o să aibă mai mult de suferit dacă o să fii spălat cu forţa. Hotărăşte-te repede. Nu sunt înzestrată cu răbdare şi nu suport putoarea asta la masa mea. Aş fi crezut că fiul unui rege, chiar şi bastard fiind, are mai mult respect pentru sine însuşi, a adăugat apoi, uitându-se la servitorii ei, ea şi când n-aş fi fost de faţă.

— Am mâinile legate, am subliniat băţos.

Mintea mea a căutat o cale de scăpare, s-a întrebat cum aş fi putut profita de situaţie, dar n-a găsit niciun răspuns. Spusele Femeii Palide m-au făcut să-mi dau seama că puţeam într-adevăr. În prima clipă mi-a fost ruşine, apoi i-am recunoscut tactica. Chade îmi explicase, cu mult timp în urmă, cât de util e să înfrângi mândria unui om şi să-l lipseşti de stima de sine înainte de a-l interoga. Uneori e de mai mult folos decât tortura. Lasă-l fără ultima fărâmă de demnitate, întemniţează-l ca pe un animal şi apoi înapoiază-i o cât de mică parte din avantajele civilizaţiei, şi recunoştinţa lui va fi adesea disproporţionată. Uneori poţi câştiga un om prin cea mai măruntă manifestare a bunăvoinţei. Ţine-l într-o celulă friguroasă, în întuneric şi fără mâncare şi, în ochii lui, o lumânare şi un castron cu supă caldă vor avea valoarea unei graţieri. Aşa îi înfrângi voinţa mult mai uşor decât prin tortură.

Ea mi-a zâmbit.

— Ah, da. Cu mâinile legate ţi-ar fi mult mai greu. I-a făcut semn unui paznic. Du-l lângă cadă şi taie-i legăturile!

Am fost împins într-un mod care m-a convins că aş fi fost silit să fac orice dorea ea. Împotrivirea mea le-ar fi oferit paznicilor încă un pretext ca să mă lovească. Dacă mă supuneam, poate aş fi câştigat un avantaj, mai ales dacă mă dezlegau. Am strâns din dinţi şi mi-am lăsat demnitatea deoparte. Odată ce mi-am văzut mâinile libere, m-am întors cu spatele la femeia palidă şi m-am dezbrăcat. Şi am reuşit să-mi ascund în palmă insigna cu

vulpe, înfiptă sub cămaşă. Am intrat în apă. M-am spălat în grabă, refuzând să las apa caldă să-mi ofere prea multă alinare. Una dintre femei mi-a adus săpun moale într-un vas. Şi m-am pomenit, cumva, mulţumindu-i ceremonios. Nu mi-a răspuns. Când am ieşit din cadă, apa era cenuşie. Două femei mi-au adus prosoape. Le-am luat pe amândouă şi m-am întors cu spatele la ele, apoi m-am şters. S-au întors o clipă mai târziu, cu pantofi moi, din lână pâslită, şi cu o robă curată, de lână albă. Hainele mele vechi, din Buck, dispăruseră. M-am îmbrăcat cu ceea ce mi se oferise, ascunzându-mi insigna sub gulerul robei, şi m-am întors către Femeia Palidă şi către slugile ei. Ea ceruse să-i fie rotit scaunul, ca să mă poată privi.

— Ai cicatrice interesante, a comentat, zâmbindu-mi ca o pisică. Şi trup de războinic. Bărbiereşte-l, Henja! Vreau să văd toată faţa bărbatului care a fost aproape rege.

Ultimele cuvinte m-au şocat. Nu mă gândisem niciodată astfel la mine însumi. Pentru o clipă, titlul a părut aproape real. Pe urmă am respins ideea, considerând că ţinea de tactica ei. Cele două femei s-au întors cu un scaun, iar Henja s-a apropiat cu un castron, cu săpun şi cu un brici.

— Mă bărbieresc singur, m-am grăbit să spun.

N-o puteam lăsa pe femeia aia să umble cu o lamă ascuţită pe lângă beregata mea.

— N-o s-o faci, m-a înştiinţat Femeia Palidă, schiţând un zâmbet. Nu te subestimez, Fitzchivalry. Ştiu pentru ce te-a pregătit familia ta. Te-a făcut ucigaş, nu prinţ. Şi nu te-a lăsat niciodată să-ţi dai seama că astfel ai fost înşelat. Dar eu o voi face. Îţi voi arăta adevărata ta moştenire, care ţi-a fost furată. Dar, înainte de a mă convinge că înţelegi ce îţi ofer, n-o să-ţi pun în mână nicio armă. Acum stai liniştit. Henja e pe măsura celui mai iscusit dintre valeţi, şi n-o s-o consider nicidecum vinovată dacă o să te mişti.

Cred că, în toată viaţa mea, nu m-am aflat niciodată într-o situaţie mai neplăcută. În timp ce Henja mă bărbierea şi-mi pieptăna părul ud, dându-mi-l peste cap, alte femei mi-au cercetat mâinile, mi-au curăţat unghiile şi mi le-au tăiat. Şi tot albul ăla din jur, şi Femeia Palidă privindu-mă cu ochii unei pisici care pândeşte o pasăre. Nimeni nu-mi mai purtase de grijă într-o asemenea măsură, însă luxul de care mă bucuram în clipa aceea mă umilea în loc să mă încânte. Am deschis gura o

singură dată.

— Unde e Bufonul? am întrebat, şi briciul Henjei mi-a crestat imediat pielea.

Am simţit un firicel de sânge prelingându-mi-se pe lateralul gâtului. Camerista l-a oprit apăsând un prosop pe tăietură, iar Femeia Palidă mi-a răspuns:

— Sunt convinsă că nu-l scăpăm din ochi, nu-i aşa?

În privinţa asta, n-aş fi putut s-o contrazic. Gărzile ei au chicotit, îndatoritoare, dar sub privirea ei aspră şi-au recăpătat seriozitatea. În vreme ce cameristele ei se agitau în jurul meu, iar oştenii stăteau nemişcaţi, fixându-mă cu indiferenţă, alţi servitori au adus o masă. Au aşternut o faţă de masă albă, pe care au aşezat tacâmuri şi farfurii din argint masiv. Au pus în mijloc un sfeşnic cu mai multe braţe şi au aprins şase lumânări albe, lungi. Pe urmă a fost rândul unor platourilor, supierelor şi sosierelor, toate acoperite. Aburii şi aromele bogate ale mâncării s-au furişat în aer, chinuindu-mă. Au adus şi vin, şi pahare şi, în final, două scaune capitonate, pe care le-au aşezat la cele două capete ale mesei. Henja mi-a şters faţa şi s-a retras cu un pas, ca să i se-ncline stăpânei sale. Femeia Palidă s-a apropiat de mine, dar nu atât de mult încât s-o pot atinge dacă mi-aş fi întins braţul. Şi-a lăsat capul pe-o parte şi m-a măsurat cu răceală, din creştet până-n tălpi, de parcă aş fi fost un cal pe care voia să-l cumpere.

— Eşti bine făcut, mi-a spus, în cele din urmă. Probabil că, înainte de a îngădui familia ta să fii maltratat, erai un bărbat frumos. Ei, mâncăm?

S-a apropiat de scaunul ei şi un oştean gardă l-a tras, ca să se poată aşeza. M-am ridicat şi m-am îndreptat la rândul meu spre masă, conştient că un alt oştean mă urma. Un gest al Femeii Palide mi-a dat de înţeles că mă puteam aşeza în faţa ei. Odată ce am făcut-o, a gesticulat din nou. Paznicul din spatele meu s-a retras în adâncurile întunecoase ale încăperii. La porunca ei, lumina spălăcită a globurilor din cameră s-a împuţinat brusc. N-a rămas decât sfeşnicul, izolându-ne într-un cerc de lumină galbenă. Crea o falsă impresie de intimitate, căci ştiam că garda şi cameristele ei rămăseseră nevăzuţi în întuneric, privindu-ne din afara oazei din jurul lumânărilor.

Masa era mică. Femeia Palidă a pus un polonic de supă într-un castron şi mi l-a întins, înainte de a umple şi castronul ei din

aceeaşi supieră.

— Ca să nu crezi cumva că vreau să te otrăvesc sau să te droghez, mi-a explicat, luându-şi lingura. Mănâncă, Fitzchivalry. O să descoperi că e foarte gustoasă, şi ştiu că trebuie să fii flămând. Deocamdată te las s-o savurezi fără să te tulbur vorbindu-ţi.

Totuşi, nu mi-am luat lingura decât după ce şi-a dus-o pe a ei de două ori la gură.

Supa albă era o minune, cremoasă, cu gust bogat, plină cu bucăţi de legume şi de carne macră. Nu mai pusesem gura pe ceva atât de bun de când plecasem din Buckkeep, şi aş fi înfulecat-o pe nemestecate dacă mi-aş fi dat uitării bunele maniere. Însă stăpânirea de sine era singurul scut care-mi rămăsese, aşa că mi-am impus să mănânc încet, cu pâine şi unt din coşul şi din farfuria întinse spre mine de Femeia Palidă. Ea a turnat vin alb pentru amândoi şi, după ce am terminat supa, m-a invitat să mă servesc de pe un alt platou, cu felii de carne de pasăre, fragedă şi deschisă la culoare. Erau delicioase, şi mâncarea bună mi-a destins trupul, în ciuda dorinţei mele de a rămâne în gardă. Ca desert, am avut o budincă albă, cu aromă puternică de vanilie, presărată cu mirodenii picante. Am mâncat-o toată, timp în care ea m-a privit tăcută, meditând. Vinul îmi cânta în sânge, moleşindu-mă. O senzaţie cu care m-am luptat înainte de a o recunoaşte. Am răsuflat adânc şi m-am lăsat în voia ei. Nu era momentul să mă împotrivesc.

Femeia Palidă a zâmbit. Oare îmi simţise abandonul? Am devenit mult mai conştient de prezenţa ei. Parfumul care o învăluia m-a dus cu gândul la narcise.

Cina odată încheiată, ne-am ridicat amândoi. O fluturare a mâinii ei i-a chemat pe servitorii nevăzuţi. În timp ce unii au ieşit din întuneric ca să ia masa, un bărbat a înteţit focul din vas, adăugându-i cărbuni. În faţa flăcărilor fusese aşezată o canapea plină de perne, în formă de semicerc. Femeia Palidă s-a instalat, apoi a bătut cu palma în pernele de alături. Am urmat-o şi m-am afundat în moliciunea lor. Purtarea primitoare a gazdei îmi alunga prudenţa. Mă simţeam sătul, mâncarea şi vinul îmi tociseră înverşunarea. Ştiam că o să-ncerce să-mi smulgă informaţii punând întrebări nevinovate. Mi-am domolit gândurile. Misiunea mea era să nu las garda jos şi să aflu de la ea cât mai multe, dezvăluindu-i în schimb cât mai puţine lucruri

cu putinţă. Mi-a surâs, şi m-am temut că intuia ce pun la cale. Apoi şi-a îndoit picioarele sub ea, exact aşa cum ar fi făcut Bufonul, şi s-a aplecat spre mine. Genunchii ei rotunzi erau îndreptaţi în direcţia mea.

— Îţi aduc aminte de el? m-a întrebat pe neaşteptate.

Părea lipsit de sens să neg.

— Da. Îmi aduci aminte de el. Unde e?

— La loc sigur. Ţii foarte mult la el, nu-i aşa? L-ai îndrăgit? Sigur că da, a continuat, fără să-mi lase timp să răspund. Are efectul ăsta asupra oamenilor, când se hotărăşte să-l folosească. E atât de fascinant, atât de fermecător. Nu te simţi flatat pur şi simplu fiindcă-ţi oferă prilejul să-l cunoşti? Dansează la hotarele înţelegerii tale, îţi dezvăluie indicii mărunte despre cel care e de fapt, aşa cum îi dai bucăţele de zahăr unui câine. De fiecare dată când primeşti câte una te simţi preţuit fiindcă are o asemenea încredere în tine. Şi, tot de fiecare dată, stoarce de la tine, până la ultima fărâmă, tot ce îl interesează, te lasă pradă primejdiei şi suferinţei ca să-şi atingă propriile ţeluri şi ia de la tine tot ce ai de oferit.

— Îmi e cel mai drag prieten. Aş vrea să-l văd, să ştiu că e bine tratat.

Cuvintele mele aveau ceva rigid. Simţeam un cuţit în inimă. Îl descrisese pe Bufon exact aşa cum era. Mă descurajase şi îmi dădeam seama că o ştia.

— Nu mă-ndoiesc că vrei. Poate mai târziu. După ce vom sta de vorbă. Spune-mi, crezi într-adevăr că e Profetul Alb, venit să aducă lumea pe o cale mai bună?

Am ridicat din umeri. În privinţa asta nu-mi dădusem niciodată un răspuns clar. Dar am avut senzaţia că-l trădez când am recunoscut:

— Aşa mi-a spus el întotdeauna.

— Ah. Dar ţi-ar fi putut spune, cu aceeaşi uşurinţă, că e regele dispărut al Insulei Basmelor. L-ai fi crezut şi atunci?

— Nu mi-a dat niciodată motive să mă-ndoiesc de el.

Încercam să vorbesc cu convingere, dar simţeam îndoiala pe care mi-o trezise strecurându-mi-se în suflet.

— Nu ţi-a dat motive? înţeleg. Ei bine, atunci o să-ţi ofer eu câteva.

Şi-a lăsat braţul în jos, ca să-şi umple pumnul cu ceva dintr-un vas de pe podea, ascuns vederii mele. A aruncat în flăcări acel

ceva, care a ars împrăştiind un miros dulce, de trandafiri. M-am aplecat, încercând să mă feresc de mireasmă, şi ea a râs.

— Te temi c-o să-ţi tulbur mintea? Nu e nevoie. Chiar logica ta şi bunul tău simţ te vor convinge. Prietenul nostru ţi-a spus că e Profetul Alb. Deşi nimeni nu poate nega că alb nu mai e. Ţi-a spus, cu siguranţă, şi că un adevărat Profet Alb rămâne alb toată viaţa lui, nu-i aşa? Nu? Ei, ţi-o spun eu acum. Descindem, după cum ţi-a dezvăluit sau nu, din adevăraţii Albi din legende. Au fost un popor minunat, dispărut de mult din lumea asta şi din toate celelalte. Albi ca laptele şi de o înţelepciune mai presus de orice poţi descrie prin cuvinte. Pentru că erau clarvăzători.

Fireşte, oricine e în stare să pună cap la cap două gânduri îşi poate da seama că niciun viitor nu e dăltuit în piatră. La sfârşitul oricărei clipe înmuguresc viitoruri fără număr şi oricare dintre ele poate fi modificat de desprinderea unei singure petale de trandafir. Totuşi, unele au mai multe şanse decât altele să prindă viaţă, iar câteva sunt atât de favorizate, încât par albii bine conturate, prin care timpul se poate scurge năvalnic. În vremuri atât de vechi, încât poporul tău nu şi le aduce aminte, noi, Albii, am înţeles asta şi am început totodată să ne dăm seama că, prin ceea ce facem, putem călăuzi lumea către un astfel de viitor. Fireşte că izbânda nu e garantată, dar putem folosi ceea ce ştim ca să-i aducem pe alţi oameni, mai prejos decât noi, pe o cale care va abate încetul cu încetul scurgerea timpului către ape mai liniştite şi mai sigure, unde vieţile tuturor pot fi înfloritoare. Înţelegi ce-ţi spun, Fitzchivalry?

Am dat încet din cap. În ciuda spuselor ei, fumul aromat din vasul cu jăratic mă atrăgea către ea. Nu puteam să nu dau atenţie pielii ei parfumate şi frumosului ei păr alb, împletit în cozi atât de lucioase. Nu-i puteam nesocoti trupul, îmi pătrundea prin toţi porii, aşa cum se îndreaptă către muguri vigoarea primăverii. Am oftat, şi ea a zâmbit. Părea să se fi apropiat de mine fără să se mişte.

— Da. E adevărat. Gândeşte-te cum aţi ajuns în fortăreaţa mea, dându-vă în mâinile mele. Ştiam că, într-o bună zi, o să vă am aici pe amândoi. Însă nu vedeam limpede ce era de făcut ca s-ajungeţi în puterea mea. Aşa că am început să modific viitorul, punând în mişcare tot ce ar fi putut să vă aducă la mine sau să vă ucidă. Oamenii mei au negociat cu Regal, oh, da, ca să fiu sigură că anumite unelte care ţi-ar fi fost de folos erau trimise

într-un loc unde nu puteai ajunge la ele. Şi, totodată, multor oameni li s-a dat un ţel, au urmărit s-ajungă la tine sau la Verity şi să vă omoare. Au dat greş cu toţii, dar strădaniile mele au continuat. Am trimis-o pe Henja la Buckkeep şi i-am mituit pe Pestriţi ca să vă prindă pe-amândoi şi să vă expedieze la mine. Şi ei au dat greş. Şi mi-am întins din nou năvoadele, ţi-am trimis o prăjitură cu scoarţă de săpar, ca să-ţi sufoce magia. Dar n-ai mâncat decât o parte din ea, şi astfel mi-ai stricat planul. I-am capturat pe oamenii trimişi de Chade după provizii, ştiind foarte bine că tu va trebui să vii după ei. Dar, înainte de a apuca să pun mâna pe tine, te-am pierdut pur şi simplu din vedere. Ca să cazi apoi drept în ghearele mele! Asta e puterea curgerii timpului, Fitzchivalry! Sosirea ta aici era aproape inevitabilă. Ar fi trebuit să mă încred în noroc, să nu mă îndoiesc c-o să te aducă la mine. Dar stă în firea noastră, a Albilor, să ne asigurăm că viitorul va fi acela pe care îl vrem. Chiar şi atunci când am ştiut că rasa noastră urma să dispară de pe faţa pământului, am încercat să ne întindem către viitor ca să ne asigurăm că influenţa noastră nu va fi pierdută pe de-a-ntregul.

Vezi tu, clarviziunea lor i-a prevenit pe Albi că într-o zi vor dispărea şi că lumea va fi nevoită să meargă înainte pe dibuite, fără ajutorul lor. Însă una dintre ei, o femeie care vedea viitorul mai limpede decât oricine altcineva dintre semenii ei, a ştiut că influenţa lor putea să continue dacă-şi amesteca de bunăvoie sângele cu al muritorilor de rând. Şi n-a stat pe gânduri. A cutreierat lumea şi, oriunde a găsit un erou merituos, i-a făcut un copil. Şi-a adus pe lume şase fii şi şase fiice şi cu toţii semănau cât se putea de bine cu oamenii obişnuiţi. Dar ea însăşi a părăsit lumea mulţumită. Fiindcă ştia că, ori de câte ori se vor întâlni doi descendenţi ai copiilor săi şi se vor contopi prin dragoste trupească, se va naşte un prunc Alb. Înţelepciunea şi darul profeţiei poporului ei n-aveau să fie pierdute pentru lume. Nu e o poveste minunată?

— Bufonul spune că, în aceeaşi vreme, nu se nasc doi profeţi Albi.

— Bufonul, oh, ce minunat nume de alint pentru el! Femeia Palidă a zâmbit, cu buzele albe curbându-i-se ca un arc de fildeş. Şi atât de potrivit. Mă surprinde că îţi îngăduie să-i spui aşa. A oftat scurt. Presupun că sinceritatea lui faţă de tine ar trebui să mă-ncânte. Da. Numai un singur Profet Alb poate

domni. Iar în epoca noastră acela sunt eu, fireşte. Naşterea lui a fost o ciudăţenie, a venit pe lume în afara timpului său. Presupun că de aceea e tot mai întunecat la culoare. Dacă ar fi fost ţinut în templu până când îi dispărea albeaţa, n-ar fi putut face niciun rău. Dar paznicii lui au fost întotdeauna prea blânzi cu el, au avut prea multă încredere într-un micuţ atât de fermecător. Iar el i-a părăsit pe furiş şi a plecat să-şi înfăptuiască stricăciunile. Să vedem dacă noi doi, tu şi cu mine, le putem îndrepta cât de cât. Spune-mi, care e acea soartă cumplită a lumii de care se teme el şi din pricina căreia trebuie să-şi folosească influenţa măruntă împotriva influenţei mele?

Am păstrat o vreme tăcerea, apoi am recunoscut:

— Nu ştiu exact. Un ev al întunericului şi al răului.

— Hrm. A scos un sunet care-i trăda plăcerea, ca o pisică tolănindu-se în locul preferat. Uite, eu o să-ţi vorbesc mai clar decât a făcut-o el vreodată. Se teme de un ev al omenirii în care vor conduce cei puternici, ţinând sub controlul lor sălbăticia şi dezordinea din lume. N-am înţeles niciodată de ce consideră că ar fi rău. În ceea ce mă priveşte, e ţelul meu. Să avem ordine şi strădanii spornice, să-i vedem pe cei puternici zămislind prunci puternici şi crescându-i. Dacă reuşesc, voi vedea puterea aducând echilibrul în lume. Sărmanilor mei insulari de pe aceste meleaguri le lipsesc toate lucrurile bune. N-ai decât un pământ stâncos pe care să-l lucreze în verile lor scurte şi reci şi smulg din marea necruţătoare cele trebuitoare ca să-şi ducă traiul. Cu toate astea, au ajuns un popor puternic, care merită lucruri mai bune. Menirea mea e să încerc să-i ajut. Nu poţi nega că i-aş face lumii un mare bine. Însă prietenul tău arămiu crede că ideile lui sunt mai presus. Prin alte idioţenii, crede că trebuie să readucă pe lume dragonii, pentru ca supremaţia omenirii să fie pusă la încercare prin apariţia rivalităţii. Ţi-a spus asta?

— Da, mi-a spus câte ceva.

— Serios? Mă surprinde. Ce mare bine zice el că se va face readucând la viaţă un prădător imens care consideră întreaga lume terenul său de vânătoare? Un prădător care nu respectă niciun hotar, nu recunoaşte nicio proprietate şi, în cel mai bun caz, îi consideră pe oameni folositori doar ca sursă de hrană? Spune-mi, te încântă gândul că semenii tăi vor fi vitele uriaşilor monştri solzoşi?

— Nu în mod deosebit.

Era singurul răspuns posibil la o asemenea întrebare, dar m-am simţit din nou ca un trădător. Cuvintele ei bine alese trimiteau în mine şuvoaie de neîncredere, care mă străbăteau dezlănţuite.

A râs, încântată de răspunsul meu, şi s-a apropiat ceva mai mult de mine.

— Bineînţeles că nu. Niciunuia dintre noi nu-i e pe plac. Eu sunt o Albă, dar părinţii mei erau oameni.

Am încercat să o înfrunt.

— Dar i-ai trimis pe insulari împotriva poporului meu, i-ai trimis să ne jefuiască ţinutul cu *Corăbiile* lor *Roşii.* Au ars, au prădat şi au transformat oameni din ţara mea în neoameni.

— Şi crezi că eu i-am îndemnat să facă aşa ceva? Oh, ce impresie greşită! Dimpotrivă, dragul meu prieten. I-am ţinut în frâu, nu le-am îngăduit să revendice ţinuturile cucerite. L-ai văzut pe Kebal Rawbread. Ţi s-a părut un bărbat căruia i s-au îndeplinit visurile de cucerire şi de jaf? Sunt sigură că nu. Şi cine l-a pus acolo unde e acum? Eu. Cum e cu putinţă să ştii toate astea şi totuşi să crezi că-i sunt duşmanca poporului tău?

La aşa ceva n-aveam răspuns. Mi-am luat ochii de la ea ca să mă uit din nou la vasul cu jăratic. Am simţit din nou o uşoară atingere a magiei Meşteşugului meu şi am auzit sau am crezut că aud, în depărtare, muzica lui Thick. Mi-am spus că-mi imaginam, fiindcă Meşteşugul murise în mine. Am simţit pe obraz atingerea mâinii ei reci când m-a întors ca să-mi întâlnească din nou privirea. M-am uitat la coloana albă a gâtului ei. Ce catifelată ar fi fost sub degetele mele!

A început să-mi vorbească, privindu-mă în ochi.

— Bufonul tău n-a minţit când a spus că Profeţii Albi se nasc ca să schimbe mersul istoriei. Eu, una, am făcut tot ce mi-a stat în puteri. N-am putut să modific cursul evenimentelor în totalitate, dar m-am străduit. *Corăbiile Roşii* v-au prădat coastele, dar n-au revendicat teritoriul.

Vorbea simplu, raţional. Îi simţeam cuvintele strângându-mi-se în jur ca o plasă.

— Când trădători chiar din regatul vostru i-au vândut lui Kebal cărţi de magie, nu l-am putut împiedica s-o înveţe şi s-o îndrepte împotriva alor voştri. Dar, pentru asta, o parte din vină se cuvine să cadă asupra oamenilor din ţara ta. Ei au vândut pergamente despre Meşteşug, nu-i aşa? Şi de ce? Pentru că un

frate mezin, de o obârşie regală de necontestat, a vrut mai multă putere pentru sine însuşi. Ştiu că Regal nu ţi-a plăcut. Nici el nu te-a iubit. O anumită parte din el şi-a dat seama ce făptură improbabilă erai şi ce raritate reprezenta naşterea ta pe toate firele de timp din împletitura posibilelor viitoruri. A încercat să scape de tine aproape din instinct, ca să poată curge timpul pe albia sa dinainte stabilită. Gândeşte-te la asta. Regal a purtat, în taină, tratative cu insularii de pe Runele Zeului. Dacă ar fi ajuns la putere, tratativele s-ar fi desfăşurat cu mult mai în văzul lumii. Insularii ar fi fost bine-veniţi pe ţărmurile voastre, dar ca negustori, nu ca piraţi. Ar fi fost chiar atât de groaznic? Şi chiar ar fi putut fi aşa, dacă n-ar fi existat maşinaţiile Bufonului tău. O să fiu sinceră cu tine. O asemenea pace şi prosperitate ar fi cerut stingerea timpurie a scânteii vieţii tale. Dar poţi spune, cu toată sinceritatea, că preţul ar fi fost prea mare? Ai fost în repetate rânduri gata să-ţi dai viaţa pentru familia ta. Nu făcea Regal parte din familia asta, nu era un Farseer în aceeaşi măsură ca tine? Dacă n-ai fi murit decât o singură dată, repede şi fără suferinţă, pentru Regal, nu ai fi făcut un sacrificiu onorabil?

Luase viziunea mea despre lume, despre familia mea şi despre cele Şase Ducate şi o deformase, făcând-o de nerecunoscut. Firul de mătase al spuselor ei mi se înfăşura neînduplecat în jur, devenind noul adevăr care mă călăuzea. Am căutat pe bâjbâite tot ce ştiusem cu numai câteva clipe înainte şi am găsit o fisură în logica ei.

— Dacă nu m-aş fi născut eu, tatăl meu ar fi ajuns rege.

A râs uşor şi mi-a zâmbit cu blândeţe.

— Oh, acum despici firul în patru, şi o ştii foarte bine. Tatăl tău ar fi murit într-un accident de vânătoare, fiind încă tânăr şi fără urmaşi. În viziunile mele, s-a întâmplat în repetate rânduri. Verity nu s-ar fi însurat niciodată şi ar fi fost răpus de o febră urâtă în iarna următoare. Dacă tu ai fi murit la momentul potrivit, Regal ar fi ajuns să moştenească tronul în mod firesc. S-ar fi bucurat de favorurile şi de îndrumarea tatălui său şi ar fi devenit un conducător de seamă. Da, dinastia lui s-ar fi stins odată cu el, dar sfârşitul ar fi fost superb, ar fi lăsat şi cele Şase Ducate, şi Insulele Străine în pace şi belşug. N-am de ce să te mint în privinţa tuturor acestora. E mult prea târziu pentru ca un asemenea viitor să mai fie posibil, aşa că de ce te-aş minţi?

Habar n-aveam, dar ştiam totuşi. Meşteşugul mi-a fluturat din nou la hotarele minţii. Era o magie capricioasă, nedemnă de încredere. Ştiam asta; o ştiusem întotdeauna. Am simţit-o pe Femeia Palidă asigurându-mă că aşa era.

Nu-i da nicio atenţie.

— Mă năuceşti cu bună ştiinţă. Te contrazici singură şi stâlceşti adevărurile pe care le ştiu. Îţi baţi joc de mine.

A râs, un sunet gutural, plin de încântare.

— Bineînţeles. Aşa cum face şi preaiubitul tău Bufon. Şi tare-ţi mai place când dansează cuvintele lui în jurul tău, oferindu-ţi o sută de moduri în care să vezi lumea. Tot aşa te voi încânta şi eu, acum, când îmi aparţii. Pentru că te iau. Trebuie să te iau. Trebuie să lucrăm împreună ca să aducem lumea înapoi, pe cursul ei adevărat. De data asta nu prin moartea ta, ci prin viaţa pe care ţi-o voi da. De-acum vei fi Catalizatorul meu, unul de o mie de ori mai puternic decât a fost Kebal Rawbread. Iar eu te voi delecta de o mie de ori mai mult decât a făcut-o jalnicul tău Bufon. Pentru că fiecare dintre noi şi-a găsit, în sfârşit, perechea desăvârşită. N-o să fim doar Profet şi Catalizator, ci şi bărbat şi femeie, alcătuind întregul care schimbă lumea. Voi fi, pentru tine, tot ceea ce a tânjit el în taină să devină şi nu a izbutit. Numai că eu voi fi fără cusur, pe când el avea cusururi. Vei înţelege că nu-l trădezi pe el, ci le eşti loial lumii şi tuturor celor ce au fost menite să existe. Gustă dulceaţa vieţii, aşa cum a fost hărăzită să fie. Gustă.

În timp ce vorbea, faţa i s-a apropiat şi mai mult de a mea, apoi mi-a atins gura cu a ei. Buzele îi erau doar moliciune suavă, iar limba o răcoare jucăuşă strecurată între buzele mele. M-am înfiorat când mi-am pus mâinile pe umerii ei, păstrându-i gura lipită de a mea.

M-a năpădit dorinţa, iar îndreptăţirea şi imposibilitatea ocolirii acelei clipe mi-au alungat orice alt gând. Nu-mi păsa că gărzile şi cameristele ei ne priveau de dincolo de cercul flăcărilor de lumânare; nu mă interesa nimic altceva decât perfecţiunea strălucitor de albă a trupului ei. Din viitorul pe care mi-l oferea lipsea un singur lucru. Mi-am lăsat mintea să alunece către el.

— O să avem un copil frumos, m-a asigurat ea când s-a desprins de mine şi s-a ridicat în picioare. O să fii încântat de fiul nostru. Ţi-o făgăduiesc!

Am simţit adevărul din cuvintele ei, care m-au pătruns

înfiorându-mă, ca gheaţa şi argintul din sânge. Un copil, avea să-mi dăruiască un copil pe care să-l pot ţine în braţe, pe care să-l pot iubi. Un copil pe care n-avea să mi-l ia nimeni, niciodată. Ştia ce-mi doresc cel mai mult şi-mi oferea totul. Îmi umplea gândurile de viitorul după care tânjisem întotdeauna cel mai mult, croit după modelul tuturor dorinţelor mele. Cum puteam să rezist, de ce rezistam?

S-a ridicat, şi-a tras rochia peste cap şi a lăsat-o să cadă alături de canapea. Veşmântul de mătase de sub ea a ajuns în acelaşi loc. Femeia Palidă a rămas în faţa mea, lăsând lumina galbenă a vasului cu jăratic să-i danseze pe trup. Strălucirea aurie se prelingea pe albeaţa ei, poleindu-i contururile trupului şi ale feţei. Sânii ei albi erau rotunzi şi grei. I-a ridicat ca să mi-i arate, cântărindu-şi-i în mâini, invitându-mă să-i gust. S-a lăsat să cadă încet lângă mine, apoi s-a întins pe spate, deschizându-şi braţele şi coapsele pentru mine.

— Vino! Ştiu tot ce ţi-ai dorit vreodată şi o să-ţi dau totul.

Şi-a lăsat capul pe spate, pe braţul canapelei. Ochii ei lipsiţi de culoare priveau prin mine şi dincolo de mine.

Adevărul cuvintelor ei îmi răsuna puternic în trup, în ritmul în care îmi zvâcnea sângele. M-am ridicat şi mi-am îndepărtat pe bâjbâite veşmintele care-mi stăteau în cale. Ea şi-a lăsat ochii în jos, să vadă ce aveam să-i ofer.

Şi, în clipa aceea, mi-am înălţat brusc zidurile Meşteşugului, mai sus decât mai fuseseră vreodată, tăind calea lujerilor perfizi ai înrâuririi Femeii Palide. M-am aruncat asupra ei, aşa cum se aştepta, dar mâinile mi s-au închis în jurul gâtului ei lăptos, în timp ce genunchiul mi se lăsa, brutal, pe pântecul ei uşor rotunjit. I-am simţit Meşteşugul lovind cu pumnii în mine. Ştiam foarte bine că n-aveam decât o singură şansă să profit de strânsoarea în care o prinsesem şi ştiam în ce clipă dătătoare de fiori de gheaţă o pierdusem. Ar fi trebuit să ştiu că nu-i semăna Bufonului doar la înfăţişare, avea şi puterea lui stranie. N-a avut nevoie să-şi cheme garda în timp ce-şi împingea bărbia în jos ca să mă-mpiedice s-o sugrum. Mâinile ei încleştate s-au ridicat între coatele mele, după care şi-a desfăcut larg braţele, silindu-mă să-i dau drumul. M-a aruncat de pe ea şi, când am căzut, izbindu-mă cu spatele de vasul cu jăratic şi azvârlindu-l cât colo, cu tăciunii încinşi zburând în toate părţile, şi-a ridicat mâinile. Globurile albe şi-au revărsat brusc strălucirea, umplând

încăperea de lumină. Gărzile au năvălit asupra mea din toate părţile, un puhoi de bărbaţi înarmaţi. Era inevitabil să mă doboare, şi ar fi fost înţelept să-i las s-o facă, să le ofer brusca mea capitulare. Dar l-am întrezărit pe Bufon, cu căluş şi răsfirat pe peretele de gheaţă ca o blană păstrată drept trofeu, şi asta a urcat în mine o furie cum nu mai simţisem de când îi înfruntam cu securea pe piraţii de pe *Corăbiile Roşii.*

Vasul în care fusese jarul mi-a ars mâinile când l-am înşfăcat şi l-am aruncat către atacatori. M-am luptat cu ei aşteptându-mă să mă ucidă, adică dezlănţuindu-mă fără teamă. Cred că de aceea au avut nevoie de atât de mult timp ca să mă învingă. Ştiu că i-am frânt cuiva clavicula, fiindcă am auzit-o pocnind, şi ţin minte că am scuipat o bucată de ureche, dar, aşa cum mi se întâmplă în toate luptele în care mă las purtat de mânie, n-am rămas decât cu amintiri vagi, rupte unele de altele.

Clar mi-aduc doar că am pierdut. Am ştiut că s-a terminat când m-am văzut întins pe burtă, cu trei oameni îngenuncheaţi deasupra mea. Aveam sânge în gură, în parte al meu. De când mă legasem prin Har de un lup îmi foloseam fără scrupule dinţii în încăierări. Braţul stâng nu mi se mai supunea. Când m-au ridicat în picioare, s-a bălăngănit şi mi-a căzut pe lângă trup. Smuls din umăr, m-am gândit, îngreţoşat, şi am aşteptat să mă găsească durerea.

Aproape că am izbutit s-ajung la picioarele Bufonului. Mi-am ridicat ochii spre el. Cu braţele larg desfăcute, era ţintuit de peretele de gheaţă ca un fluture, chiar şi cu capul lipit de el de o bandă de metal care-i înconjura gâtul. Căluşul era destul de strâns ca să-i taie colţurile gurii. Prelins dintr-unul, sângele era o dâră din care îi picurau stropi pe cămaşă. Probabil cotrobăiseră prin sacul lui de călătorie, fiindcă purta Coroana cu cocoşi, cercul ei de lemn îi fusese îndesat pe cap până la vârfurile urechilor. Avea ochii larg deschişi şi am ştiut că văzuse spectacolul dat pentru el de Femeia Palidă, că asta fusese încercarea ei de seducţie. Când ni s-au întâlnit privirile, am ştiut că înţelesese că nu-l trădasem nici măcar pentru o singură clipă. I-am văzut, la una dintre mâinile ţintuite, şi mişcările febrile ale vârfurilor degetelor înzestrate cu Meşteşug. Simţise şi el subtilul atac îndreptat spre mine prin magia mea renăscută.

— Am încercat! am strigat, când capul i s-a lăsat în jos, atât cât i-o permitea legătura de metal, iar ochii au început să i se

închidă.

Gărzile se distraseră cu el. Sângele îi pătrunsese în haine, pătându-le, şi-i lăsase dâre în părul năclăit de sudoare. Acum, imobilizat şi amuţit, era lipit de gheaţă, torturat de frigul pe care îl detestase întotdeauna atât de mult. Oare în viziuni îi apăruse propria moarte lentă, printre gheţuri? De aceea se temuse întotdeauna atât de mult de frig?

— Aduceţi-mi-i pe amândoi în sala tronului!

Glasul Femeii Palide părea înşiruire de pocnete de gheaţă. Mi-am întors capul spre ea. Îşi luase hainele şi se îmbrăcase. Buza de jos începea să i se umfle şi pe lângă obraji îi atârnau, desprinse din pieptănătură, mai multe codiţe împletite. Urmările atacului meu ucigaş asupra ei. M-am simţit uşor amuzat în timp ce gărzile m-au înşfăcat cu brutalitate, fără să le pese că un braţ îmi atârna moale, nefolositor. Ţipetele jalnice ale Bufonului au răsunat în urma mea când l-au smuls din legături.

Culoarele mi s-au părut mai lungi şi mai albe decât până atunci, de parcă furia femeii care mergea în faţa noastră cu paşi mari i-ar fi dat luminii mai multă strălucire. Am întâlnit puţini oameni şi toţi chirceau sau se retrăgeau către pereţi la trecerea ei. Am încercat să ţin minte încotro mergeam şi de câte ori coteam, spunându-mi că, dacă eu şi Bufonul izbuteam să ne eliberăm, trebuia să ştim încotro s-o luăm la fugă. Dar mă străduiam zadarnic şi să memorez drumul, şi să-mi păstrez speranţa. Eram înfrânt, ne înfrânsese pe amândoi, totul se terminase. Bufonul avea să moară şi eu aveam să pier alături de el, şi tot ce ne dăduserăm silinţa să înfăptuim avea s-ajungă la un inutil sfârşit însângerat.

— Ca şi cum aş fi murit prima oară când s-a uitat Regal la mine şi i-a propus lui Verity să mi se pună capăt vieţii fără tămbălău.

Mi-am dat seama că rostisem cuvintele cu glas tare abia când una dintre gărzi m-a zgâlţâit cu brutalitate.

— Ţine-ţi gura închisă! mi-a poruncit.

Am mers mai departe. Îmi era greu să mă concentrez şi cu atât mai greu să-mi înfrâng spaima, dar mi-am lăsat în jos zidurile ridicate împotriva Meşteşugului. Mi-am adunat puţinele puteri şi am încercat să dau de Dutiful, să-i previn pe ceilalţi şi să-i implor să ne ajute. M-am simţit ca un om care-şi pipăie hainele, în căutarea unei pungi prinse în alt loc decât de obicei.

Magia mea dispăruse, nu mai găseam nicio fărâmă. Până şi acea ultimă armă era pierdută pentru mine.

Când am intrat noi în sală, Femeia Palidă deja se reinstalase pe tron. Pe lângă pereţi erau înşiruiţi câţiva dintre servitorii ei. Ne priveau indiferenţi pe mine şi pe bufon, târâţi prin faţa lor. Pe urmă am fost opriţi şi siliţi să îngenunchem, ca mai înainte. Femeia Palidă s-a uitat tăcută în jos, la noi, vreme îndelungată. Pe urmă a arătat către Bufon cu bărbia ei îngustă.

— Pe ăla daţi-i-l dragonului. Poate lua locul lui Theldo. Pe celălalt lăsaţi-i să privească.

— Nu! am strigat, înainte ca un pumn în ureche să mă trântească, lat, pe gheaţă.

Bufonul n-a scos niciun sunet când au început să-l târască. Când au ajuns aproape de unul dintre captivii înlănţuiţi, un om din gardă şi-a scos cu nepăsare sabia şi a înfipt-o în trupul nefericitului. Omul n-a murit repede, dar nici nu s-a zvârcolit. Cred că-şi pierduse deja cea mai mare parte, intrată în dragon, că din spiritul lui rămăsese o prea mică parte care să jelească pierderea trupului. Mort, s-a prăbuşit peste dragon, a alunecat în jos pe flancul de piatră al creaturii. Pentru câteva clipe, sângele lui a pătat-o într-un roşu viu. Pe urmă sângele a dispărut de pe suprafaţa ei, supt aşa cum suge nisipul apa, şi lăsând în urmă, în acel loc, solzi mult mai bine conturaţi decât fuseseră până atunci.

Cu gesturi precise, având grijă să nu atingă dragonul, doi oameni din gardă au desprins din lanţuri trupul nenorocitului mort. Unul s-a uitat la regina lor şi, când ea a dat aprobator din cap, el a retezat braţul leşului din umăr, de parcă ar fi pregătit o găină pentru supă. L-a aruncat către Kebal Rawbread, fără să se uite. Mi-am dorit să nu mă fi uitat nici eu. Regele nebun s-a întins atât cât i-a îngăduit lanţul, a înşfăcat braţul căzut cu zgomot surd şi s-a aruncat asupra lui la fel de hulpav ca un câine asupra unei hălci de carne proaspătă. Mânca zgomotos. Am întors capul, îngreţoşat.

Dar mă aştepta o privelişte şi mai cumplită. Cele două gărzi care mă ţineau m-au strâns mai tare şi un al treilea s-a apropiat ca să mă prindă de coada de războinic, imobilizându-mi capul. Cei care-l ţineau pe Bufon au înaintat, trăgându-l după ei. Nu li s-a împotrivit. Avea figura unui om care a sângerat aproape până la moarte, părea să nu mai simtă nici groaza, nici durerea,

ci numai apropierea sfârşitului. L-au legat de dragon cu lanţuri prinse de glezne şi de încheieturile mâinilor. Stând pe jumătate ghemuit, cu genunchii şi coatele în afară, se putea feri să atingă piatra însetată. Poziţia în sine era o tortură, nimeni nu putea rămâne astfel prea multă vreme. Mai curând sau mai târziu avea să obosească, să cadă peste dragon şi să-i dea ceva din sine însuşi.

Pe Bufon îl aştepta o moarte lentă, prin preschimbarea în neom.

— Nu, am murmurat, când am înţeles adevărul. NU! am urlat apoi către Femeia Palidă. Mi-am întors capul ca să mă uit la ea, fără să-mi pese de părul smuls. Orice! i-am făgăduit. Fac orice vrei dacă-l eliberezi!

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de blănuri.

— Ce plictisitor! Capitulezi mult prea repede, Fitzchivalry Farseer. N-ai nici măcar răbdare să vezi demonstraţia. Ei bine, eu n-o să-mi refuz plăcerea asta. Dret! Fă-i cunoştinţă cu dragonul.

Oşteanul strigat a făcut un pas înainte şi şi-a scos sabia.

— Nu! am urlat, zbătându-mă neajutorat în strânsoarea celor care mă ţineau, în timp ce Dret îşi proptea vârful sabiei în şalele Bufonului, împingându-l spre dragonul de piatră.

L-a ţintuit acolo o singură clipă. Bufon n-a ţipat. Poate că atingerea nu provoca durere. Dar, când s-a retras sabia, s-a îndepărtat de piatră aşa cum se retrage o mână din faţa tăciunilor încinşi. A rămas atât de departe cât i-o îngăduiau lanţurile, tremurând în tăcere. Pe dragon am văzut, pentru o clipă în care i-a sorbit amintirile şi sentimentele, conturul trupului prietenului meu. Pe urmă a dispărut.

M-am întrebat ce pierduse Bufonul prin acel scurt sărut al pietrei. O zi de vară din copilăria lui, un moment în care îi privise pe regele Shrewd şi pe Chade stând de vorbă la lumina focului, în odaia bătrânului rege? Fusese o clipă pe care o împărţisem cu el, acum smulsă din memoria lui şi pierdută pentru totdeauna? Avea să ştie că toate astea se întâmplaseră, dar atingerea dragonului ştersese semnificaţia pe care o aveau pentru el. Înainte de moarte, amintirea prieteniei noastre şi a tot ce însemnam unul pentru celălalt aveau să-i fie îndepărtate din minte încetul cu încetul. Avea să se stângă fără ca trecerea în nefiinţă să-i fie uşurată de amintiri care să-i spună că fusese

iubit. Mi-am ridicat ochii spre Femeia Palidă. Am simţit că-mi sorbea nefericirea aşa cum sorbise dragonul amintirile furate de la Bufon.

— Ce vrei de la mine? am întrebat-o. Ce?

Mi-a răspuns cu voce calmă.

— Numai să alegi calea cea mai simplă şi să joci cel mai probabil rol în zilele care vor urma. N-o să-ţi fie greu, Fitzchivalry. În aproape toate viitorurile pe care le-am întrezărit, îmi faci pe plac. Îndeplineşte porunca prinţului, porunca lui Chade, porunca narcescăi. Porunca mea. Ia capul lui Icefyre. Asta e tot. Gândeşte-te cât bine le vei face tuturor. Chade va fi încântat, regina ta va încheia alianţa cu Insulele Străine. În ochii lor, vei fi un erou. Dutiful şi narcescă vor putea să se bucure de iubirea care îi leagă. Nu-ţi cer nimic greu pentru tine, doar ceea ce speră atât de mulţi prieteni de-ai tăi că vei face.

— Nu-l ucide pe Icefyre! m-a implorat Bufonul, strigând cu voce sugrumată.

Femeia Palidă a oftat, exasperată de parcă ar fi întrerupt-o un copil prost crescut.

— Dret! Vrea să sărute din nou dragonul. Ajută-l.

— Te rog! am zbierat, în timp ce bărbatul din gardă îşi scotea din nou sabia. Mi-am smuls capul din strânsoarea celui care mă ţinea de păr ca să mi-l aplec în faţa ei. Te rog, nu! O să-l omor pe Icefyre. O să-l omor.

— Bineînţeles c-o să-l omori, a încuviinţat ea, cu dulceaţă, în timp ce vârful sabiei pătrundea în spatele bufonului.

El a rămas pe loc, deşi cămaşa i se îmbiba de sânge proaspăt.

— Fitz! Le are pe mama şi pe sora narcescăi captive aici. Le-am văzut, Fitz. Le-a făcut neoameni! Elliania şi Peottre i se supun pentru ca, în loc de asta, să fie ucise!

Pe urmă a ţipat fără cuvinte în timp ce se lăsa înfrânt de muşcătura sabiei, sprijinindu-se încă o dată de dragon. Convulsiile i-au cuprins trupul şi apăsarea armei a părut să-l ţină acolo o eternitate. Dacă aş fi avut mâinile libere, mi-aş fi acoperit ochii. Dar i-am închis strâns, ferindu-i de imaginea de nesuportat. Când, după ce a încetat ţipătul, i-am deschis, pe dragon era conturul argintiu al trupului prietenului meu. Mai preţioase decât sângele, experienţele de viaţă care făcuseră din el ceea ce era se pierdeau, absorbite de piatra fără suflet. Bufonul stătea în picioare, cu muşchii încordaţi, trăgând de

lanţuri ca să nu se mai atingă de piatră. Îi auzeam respiraţia întretăiată şi m-am rugat să nu vorbească din nou, dar a vorbit.

— Ea mi le-a arătat! Ca să ştiu ce-mi poate face! Nu mă poţi salva, Fitz. Nu zădărnici toate eforturile noastre de până acum. Nu i te supu…

— Din nou! a spus Femeia Palidă, cu ceva între plictiseală şi amuzament pe seama încăpăţânării lui.

Dret a păşit din nou în faţă. Din nou sabia, din nou apăsarea ei lentă, neînduplecată. Mi-am lăsat capul în jos în timp ce prietenul meu ţipa. Dacă aş fi putut, aş fi murit în acea clipă. Ar fi fost mai uşor decât să ascult cum îl torturau. Mult mai uşor decât cumplita şi egoista uşurare pe care mi-o simţeam pentru că nu eram în locul lui.

Când ecourile ţipetelor lui s-au stins, nu mi-am ridicat privirea. Nu puteam suporta. N-aveam să-i mai spun nimic ei şi nimic Bufonului, nimic care l-ar fi putut îndemna să vorbească şi ar fi însemnat o nouă pedepsire. Mi-am privit picăturile de sudoare prelinse pe faţă căzând pe gheaţă şi dispărând în ea. La fel cum dispărea Bufonul în dragon.

Preaiubitule.

Am încercat să ajung la el cu Meşteşugul, să-i trimit o parte din puterea mea, dar efortul era inutil. Otrăvită de scoarţa de spiriduş, magia mea capricioasă dispăruse iarăşi.

— Cred că te-am convins, a remarcat Femeia Palidă, cu voce mieroasă. Dar o să-ţi explic cât se poate de clar. Alegerea îţi aparţine. Viaţa lui Icefyre sau a Preaiubitului tău. Te eliberez, ca să poţi porni pe calea uciderii dragonului. Îndeplineşte-mi dorinţa şi-ţi înapoiez prietenul. Sau ceea ce mai rămâne din el. Cu cât te mişti mai repede, cu atât poţi primi o mai mare parte din el înapoi. Întârzie, şi s-ar putea să-l găseşti pe de-a-ntregul neom. Dar nu mort. Asta ţi-o făgăduiesc. Va fi viu. Înţelegi, Fitzchivalry Farseer, micul meu rege-asasin?

Am dat din cap fără să-mi înalt ochii spre ea. Pentru asta am primit un pumn în coaste şi am izbutit să mă uit în sus.

— Da, am spus încet. Înţeleg.

M-am ferit să mă uit la Bufon.

— Minunat!

Mulţumirea din glasul ei era arzătoare. Şi-a ridicat privirea spre tavanul sălii de gheaţă şi a zâmbit. Apoi a spus cu voce sonoră:

— Iată, Icefyre. Înţelege. O să te ducă în braţele morţii.
S-a uitat la gărzile care mă ţineau.
— Scoateţi-l prin hornul din nord. Şi lăsaţi-i să plece! Pe urmă, ca şi cum mi-ar fi simţit nedumerirea, m-a privit în ochi zâmbindu-mi cu blândeţe. Habar n-am cum o să-i găseşti din nou pe ai tăi. Ştiu doar c-o să ajungi la ei. Şi c-o să omori dragonul. Acum mi-e totul foarte limpede. Nu mai există nicio altă cale. Pleacă, Fitzchivalry. Îndeplineşte-mi voia şi răscumpără-ţi Preaiubitul. Pleacă!
N-am strigat niciun cuvânt de rămas-bun către Bufon când m-au scos din sală. Mă temeam să nu se simtă tentat să-mi răspundă cumva, primind în schimb o altă sărutare a dragonului de piatră. Gărzile m-au purtat prin labirintul de gheaţă al bârlogului lor cu paşi iuţi şi m-au urcat pe o scară parcă fără sfârşit până ce am ajuns într-un soi de grotă îngheţată, un spaţiu dintre stâncă şi gheţar. Doi m-au ţinut în genunchi, iar al treilea a curăţat zăpada adusă de vânt şi gheaţa care blocau intrarea. Pe urmă m-au ridicat şi m-au împins afară.

Capitolul 22

REÎNTÂLNIREA

… că prinţul nostru moştenitor, Chivalry, nu e nicidecum fiul pe care credea regele Shrewd că îl are. După cum îţi poţi foarte uşor imagina, asta l-a îndurerat pe bunul meu soţ mai mult decât se poate spune prin cuvinte, dar, ca întotdeauna, prinţul Regal şi-a dat toată silinţa ca să-şi aline tatăl. A fost trista mea datorie să le aduc deopotrivă la cunoştinţă nobilului meu rege şi prinţului nostru îndărătnic că, în lumina umplerii ţinuturilor noastre cu bastarzi (fiindcă ne putem oare îndoi că, acolo unde există unul, mai sunt şi alţii?), ducii mei din ţinuturile de interior au început să se întrebe dacă într-adevăr Chivalry merită să ne conducă după moartea tatălui său. Privind astfel lucrurile, tânărul a fost convins să renunţe la tron.

Dar n-am avut la fel de mult succes când m-am străduit să-mi conving soţul că prezenţa acestui copil nelegitim în castel e un afront la adresa mea şi a tuturor soţiilor virtuoase. El susţine că, dacă băiatul stă numai la grajduri şi se află în grija grăjdarului, noi, ceilalţi, nu trebuie să ne facem griji, fiindcă această dovadă vie a slăbiciunilor lordului Chivalry ni se plimbă pe sub nas. L-am

implorat zadarnic să găsească o soluţie pe termen lung…

Scrisoare a REGINEI DESIRE
către lady Peony de Tilth

Ieşiserăm dintr-o crăpătură aflată în vârful unei pante abrupte. Gărzile care mă aduseseră acolo au început să râdă. Până să pricep de ce, m-am trezit zburând prin frig şi întuneric, apoi m-am izbit de zăpadă. Am trecut prin pojghiţa ei, mi-am regăsit echilibrul şi m-am rostogolit, ridicându-mă apoi în picioare. Eram în plină beznă şi, după un prim pas, m-am împleticit, am căzut, am alunecat, m-am săltat din nou în picioare, am mai căzut şi am mai alunecat. Nu eram îmbrăcat decât cu roba de lână şi cu pâslarii pe care mi-i dăduse Femeia Palidă. Mă protejau prea puţin. Zăpada m-a găsit şi s-a lipit de mine, mi s-a topit pe faţa asudată şi s-a răcit apoi cu mare repeziciune. Braţul meu stâng era ceva care se legăna pe lângă mine. În cele din urmă, am izbutit să stau în picioare şi m-am uitat înapoi, să văd de unde plecasem. Cerul nopţii era ascuns de nori şi bătea vântul, ca de obicei. Nu vedeam nimic care să-mi arate intrarea domeniului Femeii Palide. Ştiam că zăpada purtată de vânt avea să-mi acopere curând toate urmele.

Dacă nu mă întorceam chiar atunci, n-aveam să regăsesc drumul niciodată.

Şi, dacă mă întorceam chiar atunci, ce mare lucru aş fi putut face? Braţul stâng îmi atârna nefolositor şi n-aveam nicio armă.

Dar un dragon de piatră îl devora pe Bufon încetul cu încetul.

Am început să urc dealul cu paşi nesiguri, încercând să regăsesc locul de unde alunecasem. Panta a devenit prea abruptă. Am simţit că băteam pasul pe loc, neizbutind să mai urc deloc, în vreme ce se făcea tot mai frig. M-am îndepărtat de urmele mele şi am încercat să urc prin zăpada neumblată, care mi s-a lipit de lâna robei, îngreunând-o şi împiedicând-o să-mi mai protejeze în vreun fel gambele goale. Mi-am pierdut echilibrul şi, ţinându-mi braţul beteag strâns lipit de piept, am căzut şi m-am rostogolit la vale. O vreme am rămas în locul unde mă oprisem, gâfâind. Pe urmă, când mă străduiam să mă salt în picioare, am zărit o lumină galbenă minusculă în valea de sub mine.

M-am ridicat şi am privit-o îndelung, încercând să-mi dau seama ce era. Se legăna în ritmul paşilor unui om. Era un felinar

purtat de cineva. Putea fi unul dintre oamenii Femeii Palide. Dar ce mi-ar fi putut face, mai rău decât îmi făcuseră deja? Ar fi putut fi cineva din tabăra noastră. Ar fi putut fi cineva cu desăvârşire străin.

Mi-am înălţat glasul şi am strigat prin vânt. Felinarul s-a oprit. Am mai strigat o dată şi încă o dată, şi felinarul a reînceput brusc să se mişte. Spre mine. Am murmurat o rugăciune, către orice zeu care s-ar fi îndurat să mă ajute. La fiecare pas alunecam încă trei, şi am ajuns curând să alerg, încercând să sar prin zăpadă ca să nu cad cu nasul în ea. Felinarul se oprise la baza pantei, dar, când am ajuns destul de aproape ca să desluşesc silueta omului care îl ţinea, şi-a reluat mişcarea săltăreaţă. Se îndepărta, mă părăsea. Am strigat, dar nu s-a oprit. Am simţit un hohot înfiorător de plâns gata să se reverse din mine. Nu puteam merge mai departe de unul singur, şi totuşi trebuia să merg. Îmi clănţăneau dinţii şi durerea mi se răspândea în tot trupul pe măsură ce frigul îmi crispa pielea învineţită în timpul bătăii, şi omul ăla mă lăsa acolo. M-am ţinut după el, împleticindu-mă. Am mai strigat de două ori, dar felinarul nu s-a oprit. Am încercat să măresc pasul, dar nu izbuteam să micşorez distanţa dintre noi. Am ajuns în locul unde stătuse pentru scurt timp purtătorul luminii, apoi am mers pe urmele lăsate de el în zăpadă, înaintând ceva mai uşor. Nu ştiu cât am mers. Întunericul, gerul şi durerea din umăr au făcut înaintarea mea trudnică prin noapte şi vânt să pară fără sfârşit. Mă dureau tălpile şi începuseră să-mi amorţească. Pielea de pe pulpele mele îngheţate părea solzoasă. Urmărindu-l pe omul cu felinar am urcat un deal, am mers de-a lungul său pe culme, am coborât într-o vale, înaintând prin zăpadă mai înaltă şi am urcat încet şi îndelung o altă pantă. Nu-mi mai simţeam tălpile şi nu mai ştiam dacă încă mai purtam sau nu pâslarii subţiri. Roba mă plesnea la fiecare mişcare, biciuindu-mi picioarele cu povara de zăpadă îngheţată agăţată de ţesătură. Şi la fiecare pas ştiam că Bufonul era tot înlănţuit de dragon, încovoindu-se slăbit cât mai departe de piatra care îi fura la orice atingere câte o parte din ceea ce îl făcea om.

Pe urmă, ca prin miracol, legănarea felinarului a încetat. Oricine ar fi fost călăuza mea, mă aştepta în vârful dealului pe care îl urcaserăm încetul cu încetul. Mi-am smuls un nou strigăt din gâtul iritat şi mi-am dublat eforturile; m-am apropiat tot mai

mult şi mai mult, lăsându-mi capul în piept ca să mă apăr de vântul mai puternic pe culme. Pe urmă, când mi-am ridicat privirea ca să-mi dau seama cât înaintasem, am văzut clar cine ţinea felinarul.

Era Omul Negru.

M-a cuprins o spaimă fără nume. Totuşi, după ce-l urmasem atâta vreme, ce altceva puteam face decât să continui? M-am apropiat, am ajuns la o distanţă destul de mică pentru ca, în momentul când a ridicat felinarul, să-i întrezăresc trăsăturile acviline de sub gluga neagră. Apoi a lăsat felinarul jos şi a rămas în aşteptare. Mi-am strâns braţul la piept şi, clătinându-mă pe picioare, m-am încăpăţânat să continui urcuşul. Lumina a devenit mai strălucitoare, dar nu-l mai vedeam pe Omul Negru alături de ea. Când am ajuns lângă felinar, am văzut că era aşezat pe un colţ de piatră ieşit în afara stratului mai subţire de zăpadă de pe culmea măturată de vânt.

Omul Negru plecase.

Mi-am folosit mâna dreaptă ca să mi-o las pe cea stângă în jos cu toată delicateţea de care eram în stare. Umărul mi-a urlat când mi s-a legănat braţul, tras în jos de întreaga lui greutate, dar am strâns din dinţi şi nu i-am dat atenţie. Am luat felinarul, l-am înălţat cât mai sus şi am strigat. Nu l-am zărit nicăieri pe Omul Negru, nu se vedea decât zăpada spulberată. Am înaintat cu trudă pe urmele lui. Se terminau pe o culme cu toată zăpada de pe piatra curăţată de vânt. Dar în următoarea vale, nu cu mult sub mine, am văzut corturile firav luminate din tabăra noastră şi am uitat imediat de Omul Negru. Jos erau prieteni, căldură şi o posibilă salvare a Bufonului. M-am îndreptat spre corturi clătinându-mă prin zăpadă şi strigând numele lui Chade. După al doilea strigăt, Longwick mi-a răspuns somându-mă să mă opresc.

— Sunt eu, sunt Fitz. Nu, vreau să spun că-s Tom, sunt eu!

Mă îndoiesc că a izbutit să înţeleagă vreun cuvânt din tot ce spusesem. Răguşisem de atâta strigat din răsputeri, ca să acopăr zgomotul vântului. Îmi amintesc perfect că m-am simţit puternic uşurat când am văzut alţi oameni ieşind în grabă din corturi, aprinzând felinare şi ridicându-le. M-am clătinat şi am alunecat pe pantă, către ei, când s-au răsfirat ca să-mi taie calea. Am recunoscut silueta lui Chade şi apoi pe a prinţului. Bondocul Thick nu era printre ei şi am simţit un suspin pornindu-

mi din piept. Când am ajuns în sfârşit destul de aproape ca să mă fac auzit, am strigat gâfâind:

— Sunt eu, sunt Tom, lăsaţi-mă să trec, lăsaţi-mă înăuntru, sunt mort de frig! Unde e Thick, l-aţi găsit pe Thick?

Din mijlocul lor s-a desprins un bărbat lat în umeri, trecând pe lângă Longwick, care i-a făcut zadarnic semn să se întoarcă. A ajuns lângă mine din trei paşi mari şi am tras aer în adâncul pieptului, nevenindu-mi să cred când i-am simţit mirosul, chiar înainte de a mă cuprinde într-o îmbrăţişare de urs. În ciuda durerii din umăr, nu m-am împotrivit. Mi-am pus capul pe umărul lui şi l-am lăsat să mă sprijine, simţindu-mă pe deplin în siguranţă, aşa cum nu mi se mai întâmplase de amar de ani. Mi s-a părut brusc că totul avea să fie bine, că totul se putea îndrepta. Inima Haitei era acolo şi el nu îngăduise niciodată să ni se întâmple vreun rău.

Burrich s-a răstit la Chade cu furie, peste creştetul meu:

— Uită-te la el! Am ştiut întotdeauna că n-ar fi trebuit să ţi-l încredinţez ţie. N-ar fi trebuit s-o fac niciodată!

În haosul dezlănţuit în jur, am rămas neclintit pe picioarele mele îngheţate, fără să-mi pese de întrebările strigate din toate părţile. Burrich mi-a vorbit la ureche.

— Uşurel, băiatule. Am venit să vă iau acasă, pe amândoi, pe tine şi pe Swift al meu. Ce credeai? Ce-a fost în capul tău?

— Trebuie să omor dragonul, i-am spus. Cât mai curând cu putinţă. Dacă omor dragonul, ea o să-i lase pe Bufon să trăiască. Trebuie să tai capul lui Icefyre, Burrich. Trebuie.

— Dacă trebuie, o s-o faci, a spus el, cu voce liniştitoare. Dar nu în clipa asta. Pe urmă s-a întors spre Swift. Nu mai căsca gura, băiete! Adu haine uscate şi fă-i de mâncare şi un ceai fierbinte. Grăbeşte-te!

M-am încredinţat cu recunoştinţă mâinilor ferme în care avusesem întotdeauna încredere. M-a condus, prin grupul de bărbaţi care se holbau la noi, către cortul prinţului, unde aproape că mi-a stat inima de uşurare când l-am văzut pe Thick, somnoros, săltat în capul oaselor pe salteaua lui. Oboseala nu-l făcea să arate mai rău şi a părut chiar încântat să mă vadă până când i s-a spus că în noaptea aia trebuia să doarmă în altă parte, ca să fie loc pentru mine. A plecat ursuz cu Longwick, care l-a luat în grijă. Thick se folosise de Meşteşug ca să le dea de veste lui Chade şi prinţului imediat după căderea mea şi a

Bufonului în crevasă, iar Chade îi trimisese imediat pe Longwick şi Cockle să-l aducă înapoi. Bondocul petrecuse o noapte groaznică stând pe sanie, în frig, şi având ca singură încurajare legătura prin Meşteşug. Sosiţi a doua zi, salvatorii lui nu mai găsiseră nicio altă urmă a Lordului Auriu şi a mea în afară de adâncitura rămasă în zăpadă după ce o parte din ea umpluse crevasa.

M-am aşezat, năucit de frig şi de oboseală, pe patul lui Chade. Burrich îmi vorbea făcând un mic foc în vasul de lut. Vocea lui profundă şi ritmul cuvintelor erau leacuri familiare, care mă alinaseră în copilărie. O vreme l-am ascultat fără să dau atenţie sensului cuvintelor, apoi mi-am dat seama că-mi povestea cum ajunsese acolo, exact aşa cum îi povesteam eu isprăvile mele în copilărie. Odată ce hotărâse că trebuia să ne aducă acasă şi pe Swift, şi pe mine, venise cât de repede putuse, dar îi părea rău, tare rău, că avusese nevoie de un timp atât de îndelungat ca să ne dea de urmă. Regina însăşi îl ajutase să închirieze o corabie care să-l aducă pe Aslevjal, dar niciun om din echipaj n-ar fi pus de bunăvoie piciorul pe insulă. Odată ajuns pe uscat, încercase să convingă gărzile lui Chade să-l călăuzească până la noi, însă oştenii refuzaseră, pe bună dreptate, să plece din cortul lor de pe plajă şi de lângă proviziile pe care le păzeau. Aşa că o pornise la drum singur, orientându-se după stâlpii marcatori ai lui Peottre. Ajunsese la sania lui Thick aproape în acelaşi timp cu Cockle şi Longwick. Numai strigătele lor de avertizare îl împiedicaseră să cadă în acelaşi abis care ne înghiţise pe mine şi pe Bufon. După ce găsise un loc de trecere sigur, se întorsese în tabără împreună cu salvatorii bondocului, aducând vestea pierderii lui Tom Badgerlock şi a Lordului Auriu. Chade îl dusese în cortul prinţului şi acolo, între patru ochi, îi dezvăluise, cu voce înceată, că sub acele nume ne ascundeam eu şi Bufonul. Burrich făcuse tot drumul până în Aslevjal numai ca să afle din nou că murisem. Mi-a povestit totul cu voce netulburată, ca şi cum durerea lui la auzul unei asemenea veşti n-ar fi avut nicio importanţă.

— Mă bucur să văd că s-a înşelat. Încă o dată.

Avea mâinile ocupate, încălzeau palmele şi tălpile mele, readucându-le la o viaţă dureroasă.

— Mulţumesc, am spus încet, când am putut din nou să-mi îndoi degetele.

Aveam prea multe să-i spun lui Burrich şi niciun prilej să i le spun între patru ochi. Aşa că m-am uitat la Chade şi am pus cea mai arzătoare dintre întrebările pe care le aveam în minte:

— Cât de mult ne-am apropiat de momentul când vom putea ucide dragonul?

Bătrânul asasin a venit să se aşeze lângă mine pe patul lui.

— Suntem mult mai aproape decât în ziua în care ai dispărut, dar nu destul de aproape, mi-a răspuns, cu amărăciune. Când ai plecat tu, părerile erau împărţite. Acum e mai rău. Am fost trădaţi, Fitz. De un om în care ajunseserăm cu toţii să avem încredere. Web şi-a trimis pescăruşul la Bingtown, cu un mesaj care le povesteşte neguţătorilor totul şi îi roagă s-o trimită pe Tintaglia să ne împiedice să-l ucidem pe Icefyre.

Mi-am îndreptat privirea spre Dutiful şi m-am holbat la el, nevenindu-mi să cred.

— L-ai lăsat să facă aşa ceva?

Prinţul stătea pe un capăt al saltelei sale, privindu-ne cu ochi mari. Pe faţă i se conturaseră linii noi şi avea pleoapele umflate, de parcă ar fi plâns din belşug în ultimele zile. Mi-era greu să-l privesc.

— Nu mi-a cerut voie, a răspuns Dutiful îndurerat. A spus că nimeni n-are nevoie de vreo permisiune când face ceea ce se cuvine de drept să facă. A oftat. În cele câteva zile în care ai lipsit s-au întâmplat într-adevăr foarte multe. În absenţa ta, am continuat să săpăm în gheaţă. Am ajuns într-un punct de unde putem vedea, sub noi, un trup imens, întunecat. Ne-am dat seama că groapa noastră se adânceşte spre pieptul creaturii, aşa că am început să facem, din lateralul ei, un tunel care-i urmăreşte conturul spatelui, mergând spre cap. Lucrăm într-un spaţiu foarte îngust, dar e mai puţin dificil decât să facem o groapă de mărimea dragonului. Avem impresia că acum îi vedem deja, sub noi, gâtul şi o parte a capului. Dar, cu cât ne apropiem mai mult de el, cu atât mai puternică e senzaţia coteriei Harului că nu avem dreptul să ucidem această creatură; că în ea e deopotrivă viaţă şi inteligenţă, deşi niciunul dintre noi nu o poate simţi clar şi fără întrerupere. Prietenii mei cu Sânge Străvechi sapă cot la cot cu noi în fiecare zi, dar mă tem că, dacă încerc să-l ucid pe Icefyre, vor trece de partea Hetgurdului.

Dutiful şi-a desprins privirea de a mea, ca şi cum l-ar fi copleşit ruşinea fiindcă îi fusese trădată încrederea.

— În seara asta, chiar înainte de întoarcerea ta în tabără, Web a recunoscut în faţa mea că l-a trimis pe Risk. Discuţia a fost aprinsă.

Speranţa mea într-o moarte grabnică a dragonului s-a spulberat. Am avut nevoie de toată disciplina cu care fusesem deprins vreodată ca să povestesc, în amănunt şi în ordine, tot ce avuseserăm ghinionul să ni se întâmple. Am istorisit, mistuit de o ruşine mai presus de raţiune, cum îi abandonaserăm pe Hest şi Riddle. Când le-am spus de ce soartă avea parte Bufonul şi ce-mi dezvăluise el despre mama şi sora narcescăi, Dutiful, aşezat pe salteaua lui, s-a clătinat din tot trupul.

— În sfârşit se lămureşte totul. Prea târziu.

Ştiam că are dreptate şi m-a cuprins din nou disperarea. Chiar dacă găseam drumul înapoi şi chiar dacă izbuteam să-i conving să adune toate forţele noastre ca să atacăm fortăreaţa Femeii Palide, eram prea puţini. Iar ea putea să-l ucidă pe Bufon sau să-l transforme în neom în câteva clipe şi nu mă îndoiam că avea s-o facă. Şi nici măcar nu puteam spera c-o să ucidem dragonul destul de repede ca să-mi eliberez prietenul. Chiar dacă îndepărtam gheaţa, trebuia să trecem de Hetgurd, de propriii noştri oameni cu Sânge Străvechi şi probabil şi de Tintaglia.

Făgăduiala Femeii Palide că n-o să-l ucidă pe Bufon era o ameninţare prea puţin mascată. Avea să-l facă neom. Mie mi-ar fi revenit misiunea să iau ce-i va mai fi rămas din viaţă. Nici măcar nu mă puteam gândi la asta.

— Dacă ne-am furişa în groapă, am putea cumva să-l omorâm pe Icefyre? În taină? În noaptea asta?

Era singurul plan care-mi venise în minte.

— Imposibil, mi-a răspuns prinţul. Avea faţa cenuşie şi vocea sumbră. Gheaţa dintre el şi noi e prea groasă. Mai avem de săpat zile întregi înainte de a ajunge la trupul lui. Şi mă tem că Tintaglia va sosi aici mai repede. Şi-a închis ochii pentru o clipă. Misiunea mea nu mai există, am dat greş. Mi-am pus încrederea în cine n-ar fi trebuit.

M-am uitat la Chade.

— Cât timp mai avem?

Cât timp mai are Bufonul?

A clătinat din cap.

— Cât de repede zboară un pescăruş? Cu câtă iuţeală vor reacţiona neguţătorii din Bingtown la mesajul lui Web? Cât de

repede poate zbura un dragon? Nimeni nu ştie toate astea. Însă cred că prinţul are dreptate. Am pierdut.

Am scrâşnit din dinţi.

— Gheaţa poate fi îndepărtată în mai multe feluri, am spus uitându-mă la Chade cu subînţeles.

Bătrânului i-au sticlit ochii. Dar, înainte de a apuca să răspundă, din afara cortului s-a auzit glasul lui Swift:

— Tată! Am adus raniţa lui Tom Badgerlock, şi va sosi şi mâncarea. Pot să intru?

Dutiful a dat din cap către Burrich, care s-a ridicat să salte clapa cortului.

Swift şi-a făcut apariţia. S-a înclinat rigid şi protocolar în faţa prinţului şi nu s-a uitat nici la tatăl lui, nici la mine. Am văzut, cu durere, că neînţelegerea dintre Dutiful şi coteria Harului sfâşia sufletul băiatului. La porunca lui Burrich, a căutat în raniţa mea şi a scos haine uscate. Nu părea mai puţin nemulţumit de tatăl lui, dar i se supunea. Burrich şi-a dat seama că îi studiam şi, după plecarea băiatului, a spus cu glas scăzut:

— Nu s-ar putea zice că Swift s-a bucurat să mă vadă când am sosit aici. Nu l-am ocărât cum merita, dar mi-a simţit ascuţimea limbii de mai multe ori. N-a ripostat aproape deloc, fiindcă ştie că nu i-am spus nimic nemeritat. Ia astea. Şi scoate-ţi roba aia udă.

Când mă străduiam să-mi pun pantalonii, Burrich s-a aplecat brusc spre lumină, cercetându-mă cu ochii lui înceţoşaţi.

— Ce-i cu tine? Ce s-a-ntâmplat cu braţul tău?

— A ieşit din umăr, am răspuns cu voce sugrumată.

La vederea ochilor lui, mi se pusese o gheară-n gât. M-am întrebat în ce măsură mai vedea. Şi cum reuşise să ne dea de urmă, umblând prin zăpadă cu vederea lui tulbure?

A strâns din pleoape şi a clătinat din cap.

— Vino aici, mi-a spus apoi, scurt.

M-a răsucit şi m-a aşezat pe podea, la picioarele lui. Şi-a plimbat degetele peste umărul meu, stârnindu-mi o durere bizar de liniştitoare. Ştiam ce făcea. Ştiam că o să mă doară, dar şi că o să mă vindece. Simţeam asta din degetele lui, la fel cum o simţisem şi când nu eram decât un băieţel, şi când mă ajutase să-mi revin după ce Galen aproape că mă omorâse.

— Am adus mâncarea. Putem intra?

Vocea din afara cortului era a lui Web. Prinţul Dutiful a dat

scurt din cap, cu buzele strânse într-o linie dreaptă, şi Burrich a săltat clapa cortului încă o dată. După ce a intrat, Web m-a salutat spunând:

— Mă bucur că te văd viu, Tom Badgerlock.

Am dat din cap cu seriozitate, nefiind sigur că eram în stare să-mi găsesc cuvintele. El mi-a întâlnit privirea şi mi-a acceptat ostilitatea. Prinţul s-a ferit să-l privească, dar fiecare amănunt al poziţiei sale spunea că purtarea celuilalt îl rănise. Chade l-a scrutat cu asprime. Web avea aceeaşi privire blândă şi calmă dintotdeauna.

Din oala mică pe care o adusese se ridica un miros de carne gustoasă, de vită, nu de peşte, cum mă aşteptasem. Swift era în spatele lui, cu un vas cu ceai. S-au îngrămădit în cort ca să lase totul jos, destul de aproape de mine ca să nu fie nevoie decât să întind mâna.

Burrich a continuat să-mi cerceteze umărul, de parcă nou-sosiţii n-ar fi fost acolo. L-a ignorat pe Web, dar Maestrul Harului îl privea cu atenţie. Când a vorbit, Burrich s-a întors spre Dutiful:

— Prinţe Dutiful, lordul meu. În clipa asta mi-ai putea fi de mare ajutor, dacă ai vrea. Am nevoie de cineva care să-l ţină zdravăn de piept şi să-l sprijine cât fac ce am de făcut. Dacă vrei să stai aici şi să-l cuprinzi cu braţele… Mai sus. Aşa.

Dutiful a fost de acord şi s-a aşezat în spatele meu. După ce i-a pus braţele în jurul meu aşa cum a vrut, Burrich mi s-a adresat mie:

— O să-ţi smucesc mâna foarte tare. Nu te uita la mine când o fac. Uită-te drept înainte şi lasă-te cât mai moale. Nu te încorda de teama durerii care-o să urmeze, altminteri o să fie nevoie să smucesc încă o dată, cu mai multă putere. Fii calm. Ţine-l bine, lordul meu. Şi-acum ai încredere în mine, flăcăule. Ai încredere în mine.

Rostindu-şi cuvintele liniştitoare, Burrich mi-a ridicat încet braţul. Îl ascultam, lăsam vorbele lui să-mi înece durerea, îi lăsam atingerea să mă umple de calm şi de încredere.

— Lasă-te moale, moale, şi… Acum!

Şocul neaşteptat mi-a smuls un urlet şi, o clipă mai târziu, Burrich era pe podea, lângă mine, sprijinit într-un genunchi, iar mâinile sale mari, bătătorite îmi ţineau braţul la locul lui din umărul care mă furnica şi mă durea, dar era o durere bună, şi m-am sprijinit de el, cu o uşurare care îmi sleise puterile. În timp

ce-mi trăgeam răsuflarea, am observat că-şi ţinea piciorul beteag în afară, înclinat, cu genunchiul foarte puţin îndoit. M-am întrebat ce însemnase pentru el, aproape orb şi pe jumătate olog, să Iacă un drum atât de lung şi m-am simţit umilit.

El mi-a vorbit încet, la ureche, în timp ce mă strângea în braţe.

— Au trecut atâţia ani şi eşti bărbat în toată firea, dar jur că, ori de câte ori te văd suferind, ai din nou opt ani şi îmi spun: „I-am făgăduit tatălui lui c-o să am grijă de băiat. I-am făgăduit”.

— Te-ai ţinut de cuvânt, l-am asigurat. Ai avut grijă.

Web ne-a întrerupt, cu voce adâncă.

— Sunt uluit. E o parte a magiei Sângelui Străvechi pe care o credeam pierdută. Când nu eram decât un băietan, am văzut de câteva ori animale lecuite astfel, înainte de a muri bătrânul Bendry în Războiul *Corăbiilor Roşii.* Dar n-am mai văzut-o nici întrebuinţată pentru vindecarea unui om, nici săvârşită cu atâta uşurinţă. Cine te-a învăţat? Unde ai fost în toţi aceşti ani?

— Eu, unul, nu mă folosesc de Magia Animalelor, a zis Burrich, apăsând cuvintele.

— Eu, unul, ştiu ce-am văzut, a răspuns Web neînduplecat. Dă-i orice nume murdar vrei. O stăpâneşti ca un maestru, într-un mod pe care-l credeam aproape uitat. Cine te-a învăţat, şi tu de ce nu i-ai învăţat pe alţii?

— Nu m-a învăţat nimeni nimic. Ieşi afară. Şi stai departe de Swift. Cuvintele lui Burrich ascundeau o ameninţare sumbră şi spaimă. Web nu şi-a pierdut calmul.

— Plec, căci Fitz are nevoie de linişte şi de timp în care să stea de vorbă între patru ochi cu tine. Dar n-o să-ţi las fiul să rămână în ignoranţă. Îşi are magia de la tine. Ar fi trebuit să-l înveţi tot ce ştii.

— Tata are Harul?

Swift părea şocat până în măduva oaselor.

— Acum se lămureşte totul, a continuat Web, cu voce scăzută. S-a aplecat spre Burrich şi i-a întâlnit ochii pentru ceva care trecea dincolo de un simplu schimb de priviri. Mai-marele grajdurilor. Şi mai-marele maeştrilor Harului. Câte creaturi îţi pot vorbi? Câinii? Caii? Care altele? De unde ai venit, de ce te-ai ascuns?

— Ieşi afară! s-a înfuriat Burrich.

— Cum ai putut? a întrebat Swift, izbucnind brusc în lacrimi.

Cum ai putut să mă faci să mă simt atât de murdar şi de josnic, când Harul vine de la tine, când îl ai şi tu? N-o să te iert niciodată! Niciodată!

— N-am nevoie de iertarea ta, a răspuns Burrich categoric. Doar de supunerea ta şi, dac-o să fie nevoie, o să te supun cu forţa. Acum ieşiţi amândoi. Am treabă şi-mi staţi în cale.

Băiatul a lăsat orbeşte jos oala cu ceai şi a ieşit din cort împleticindu-se. Am auzit hohotele de plâns care-l zguduiau în timp ce alerga, pierzându-se în noapte.

Web s-a ridicat mai încet şi a lăsat vasul cu supă din mâini cu mare grijă.

— Plec, omule. Nu e momentul să stăm de vorbă. Dar va fi, şi atunci o s-asculţi ce am de spus, chiar dacă va trebui să ne luăm întâi la bătaie. Pe urmă s-a întors spre mine. Noapte bună, Fitz! Mă bucur că n-ai murit. Dar sufăr fiindcă Lordul Auriu nu s-a întors împreună cu tine.

— Ştii cine e?

Cuvintele au izbucnit din gura lui Burrich.

— Da. Ştiu. Şi, pornind de la el, ştiu cine eşti tu. Şi ştiu cine s-a folosit de Har ca să-l întoarcă din moarte şi să-l ridice din mormânt. Şi o ştii şi tu.

Web a lăsat aceste cuvinte în urmă când a căzut clapa cortului în spatele lui.

Burrich l-a urmărit cu privirea, apoi a clipit din ochii înceţoşaţi.

— Omul ăsta e un pericol pentru fiul meu, a spus cu voce încordată. Chiar s-ar putea să ne luăm la bătaie.

Apoi a părut să lase asta deoparte. Şi-a întors capul spre Chade şi Dutiful.

— Am nevoie de o fâşie de pânză sau de o curea de piele, sau de orice altceva cu care să-i leg braţul de umăr peste noapte, până când dispare umflătura şi stă singur fixat la locul lui. Ce-avem pe-aici?

Dutiful a ridicat roba pe care mi-o dăduse Femeia Palidă. Burrich a aprobat cu o înclinare a capului şi prinţul a început să taie o fâşie de la poalele ei.

— Mulţumesc, a zis Burrich, înainte de a-mi vorbi mie: Poţi să mănânci cu mâna dreaptă cât mă ocup de asta. Mâncarea fierbinte o să te-ncălzească. Încearcă doar să nu te mişti prea mult.

Dutiful i-a dat lui Burrich fâşia de material, apoi mi-a pus supă

într-un castron şi mi-a turnat ceai într-o cană, de parcă mi-ar fi fost paj. Şi în timpul ăsta a vorbit, dar nu cred că s-a adresat cuiva anume.

— Nu mai am ce face aici. Încerc să mă gândesc ce-ar trebui să fac, dar nu-mi vine nimic în minte.

După cuvintele lui s-a lăsat tăcerea. Eu mâncam, Burrich se ocupa de umărul meu. După ce mi-a imobilizat braţul de trup, s-a aşezat din nou pe saltea, cu piciorul beteag întins stângaci în faţa lui. Chade arăta de parcă ar fi îmbătrânit brusc cu zece ani. Cântărise între timp spusele lui Dutiful, fiindcă a început să vorbească pe îndelete:

— O poţi lua pe mai multe căi, prinţul meu. Am putea pleca pur şi simplu mâine. Recunosc că ideea mă ispiteşte, fie şi numai ca să-i lăsăm baltă pe cei care ne-au înşelat încrederea şi ne-au trădat. Dar ar fi o răzbunare meschină şi, în final, nu ne-ar aduce nicio mulţumire. O altă cale ar fi să urmăm planul lui Web, să ne dăm toată silinţa ca să eliberăm dragonul, renunţând la speranţele noastre de aliere cu Insulele Străine şi sperând să câştigăm în schimb bunăvoinţa Tintagliei şi a negustorilor din Bingtown.

— Abandonându-l pe Bufon, am adăugat cu voce pierită.

— Şi pe Riddle şi Hest. Abandonându-le pe mama şi pe sora Ellianiei şi încălcându-mi cuvântul. Încălcându-mi cuvântul dat nu doar în faţa ducilor mei, ci şi în faţa oamenilor din Insulele Străine. Dutiful şi-a încrucişat braţele la piept, părând îngreţoşat. O să devin un rege minunat.

— Pe Bufon suntem nevoiţi să-l părăsim, a răspuns Chade. Rostise cuvintele cu toată blândeţea, dar pe mine mă înjunghiaseră ca tot atâtea cuţite. Abandonarea rudelor Ellianiei şi încălcarea cuvântului tău pot fi iertate, pentru că ne-a amăgit ca să-ţi smulgă făgăduiala. Ca în multe alte împrejurări, totul o să depindă de modul în care vom înfăţişa lucrurile.

Dutiful părea abătut.

— Înşelăciune. Noi ce-am fi făcut în locul ei? Mama şi sora mai mică a Ellianiei. Nu e de mirare că are în ochi atâta tristeţe. Şi de aceea a fost ceremonia noastră de logodnă din casa mamelor ei atât de bizară, de aceea n-a apărut mama ei în timpul negocierilor. Credeam că preschimbarea în neoameni a fost o nenorocire din vremuri trecute. N-am gândit niciodată că s-ar putea prelungi până în ziua de azi, ca să-mi schimbe mie

viaţa.

— Dar s-a întâmplat. Şi explică în mare măsură purtarea narcescăi şi a lui Peottre, a completat Chade.

M-am hotărât să las secretele deoparte. Erau prea multe în joc ca să aştept liniştit până când cântărea Chade, în amănunt, toate căile pe care puteam merge mai departe.

— Plecăm acum, în noaptea asta, numai eu şi Dutiful, în taină. Chade a făcut o pulbere care azvârle orice în aer şi are forţa unei lovituri de trăsnet. O întrebuinţăm ca să omorâm dragonul. O să-i luăm pe-ai noştri de la Femeia Palidă, într-un fel sau altul. Iar când vor fi în siguranţă – morţi, am adăugat în gând, cu sânge-rece –, vom găsi cumva o cale ca s-ajungem la ea şi s-o ucidem.

Chade şi prinţul s-au holbat la mine. Dutiful părea să se întrebe cine sunt de fapt.

— Gândeşte-te! s-a răstit Burrich la mine, pe neaşteptate. Gândeşte-te singur, lasă deoparte presupunerile altora. Eu, unul, găsesc în toată povestea asta multe lucruri fără sens, sunt multe întrebări la care ar trebui să-ţi răspunzi înainte de a te grăbi să faci orbeşte ce-ţi cere ea, indiferent cu ce te ameninţă. De ce n-a omorât pur şi simplu ea însăşi dragonul? De ce ţi-a cerut s-o faci tu şi de ce te-a aruncat pe urmă afară din fortăreaţa ei, când ar fi fost mult mai simplu să te ajute s-ajungi la creatură? Detest aşa ceva, a murmurat apoi, ca pentru sine. Nu-mi place modul ăsta de gândire, nu-mi plac intrigile şi comploturile. Le-am detestat întotdeauna. A rămas cu privirea pierdută într-un cotlon îndepărtat de lumina slabă din cort. Am detestat balanţa complicată a puterii, ambiţia, înclinarea Farseerilor către dezlănţuirea unor forţe pe care să le stăpânească apoi ei înşişi. Şi toate secretele. Asta ţi-a ucis tatăl, cel mai bun dintre oamenii pe care i-am cunoscut vreodată. L-a ucis şi pe tatăl lui şi l-a ucis pe Verity, un om pe care sunt mândru că l-am slujit. Trebuie să mai ucidă încă o generaţie, trebuie să piară toţi urmaşii lor înainte de a vă lăsa păgubaşi? A întors capul şi a părut să dea brusc cu ochii de prinţ. Pune-i capăt, lordul meu. Te implor! Chiar şi cu preţul vieţii Bufonului, chiar şi cu preţul logodnei tale. Pune-i capăt acum. Pune capăt pierderilor tale, deja prea mari. De la familia narcescăi nu poţi primi în schimb decât moarte. Îndepărtează-te de toate astea. Pleacă de aici, navighează către casă, însoară-te cu o femeie cu

o judecată sănătoasă, care-ţi va dărui copii sănătoşi. Lasă-le cupa asta cu durere acestor oameni din Insule Străine, care au umplut-o. Te rog, prinţul meu, sânge din sângele celui mai drag prieten al meu! Renunţă la toate astea. Să mergem acasă!

Cuvintele lui ne-au lăsat cu gura căscată pe toţi şi cu atât mai mult pe Dutiful. Aproape că-i vedeam gândurile alergând în timp ce-l fixa pe Burrich cu privirea. Oare lui îi trecuse vreodată prin minte că ar fi putut face un asemenea pas? S-a uitat pe rând la noi toţi, apoi s-a ridicat în picioare. Pe faţa lui se schimbase ceva. Nu mai văzusem niciodată întâmplându-se una ca asta, nu bănuisem niciodată că un băiat poate deveni bărbat într-o singură clipă. Am aflat atunci. Dutiful s-a îndreptat spre ieşirea cortului.

— Longwick!

Căpitanul gărzii şi-a strecurat capul în cort.

— Prinţul meu?

— Adu-mi-i pe lordul Blackwater şi pe narcescă. Vreau să vină imediat încoace.

— Ce ai de gând? a întrebat Chade, cu voce joasă, după ce s-a retras Longwick.

Prinţul a ocolit răspunsul direct.

— Cât de multă pudră din aia magică ai? Chiar poate face ce-a spus Fitz?

În ochii bătrânului s-a aprins o lumină, cea care mă speria când îi eram ucenic. Ştiam că încă nu descoperise tot ce putea face pulberea lui, dar că era gata să pună rămăşag că o să dea rezultate.

— Două butoiaşe, prinţul meu. Şi da, cred că e de-ajuns.

Am auzit pojghiţa de gheaţă trosnind sub tălpi în afara cortului. Am amuţit cu toţii. Longwick a săltat clapa.

— Prinţul meu, lordul Blackwater şi narcescă Elliania.

— Să între, a spus Dutiful.

Şi a rămas în picioare. Şi-a încrucişat braţele la piept. Poziţia avea ceva ameninţător, dar bănuiesc c-o alesese ca să nu-şi lase mâinile să tremure. Faţa îi părea cioplită în piatră. Când au apărut cei doi, nici nu i-a salutat, nici nu i-a invitat să se aşeze, ci s-a mulţumit să spună:

— Ştiu de ce are Femeia Palidă putere asupra voastră.

Elliania a icnit, însă Peottre s-a mulţumit să dea scurt din cap.

— Când s-a întors omul vostru, m-am temut că ai aflat. Ea mi-

a trimis vorbă, mi-a spus că n-a vrut să divulge secretul ăsta, dar că, acum fiind cunoscut, vă pot implora pe faţă să ne ajutaţi.

A răsuflat adânc şi am crezut că ştiu cât îl costa pe el, bărbatul mândru, să se lase încet în genunchi.

— Şi asta fac.

Şi-a lăsat capul în jos şi a aşteptat. M-am întrebat dacă mai îngenunchease vreodată în faţa unui om. Faţa palidă a Ellianiei s-a înroşit brusc. A înaintat cu un pas şi a pus mâna pe umărul unchiului ei. Încet, a îngenuncheat şi ea alături. Tânăra orgolioasă şi-a lăsat capul în piept până ce părul negru i-a căzut peste faţă.

I-am fixat cu ochi mari, dorindu-mi să-i urăsc pentru intrigile şi pentru trădarea lor. N-am putut. Ştiam prea bine de ce-ar fi fost în stare Chade dacă ar fi ajuns Kettricken ostatică. Am crezut că prinţul o să-i ceară Ellianiei să se ridice, dar el s-a mulţumit să se holbeze la cei doi. De vorbit, a vorbit Chade.

— Ţi-a trimis vorbă? Cum?

— Are mijloacele ei, a răspuns Peottre încordat, rămânând tot în genunchi. Şi despre ele mi-e încă interzis să vorbesc. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? Nu puteaţi fi sinceri cu noi de la bun început? De ce nu ne-aţi spus că faceţi ceea ce faceţi fiindcă nu aveţi încotro, nu fiindcă vă interesează alianţa şi căsătoria? De ce continuaţi să-i păstraţi secretele? Ţi-a interzis să vorbeşti? Ce rău vă mai poate face, mai mult decât v-a făcut deja?

Suferinţa şi furia din glasul prinţului erau dincolo ce ceea ce pot cuvintele să descrie.

Acum ştia, ca noi toţi, că pentru narcescă nu e decât o unealtă, nu un om drag. Era îndurerat şi se simţea umilit. Ştiam că, în ciuda deosebirilor dintre ei, se îndrăgostise de Elliania.

Peottre a strâns din dinţi. A răspuns cu voce scrâşnită.

— Asta e întrebarea care nu mă lasă să dorm. N-aţi aflat decât de cele mai recente şi mai urâte atacuri ale ei asupra Tribului Narvalului. Vreme îndelungată nu ne-am lăsat înfrânţi de loviturile ei, spunându-ne: „Ne-a făcut cel mai mare rău de care e în stare şi am rezistat. Nu ne plecăm în faţa ei”. Şi de fiecare dată ne-am înşelat. Ce ne-ar putea face, mai rău decât ne-a făcut? Nu ştim. Iar faptul că nu ştim cum ne va lovi data viitoare e cea mai cumplită armă de care se foloseşte împotriva noastră.

— Nu v-aţi gândit niciodată să-mi spuneţi că sunt ostatici la mijloc? Ai crezut că nu m-ar fi impresionat destul de mult ca să vă ajut? a întrebat Dutiful.

Peottre a clătinat din cap cu putere.

— N-ai fi acceptat niciodată târgul pe care ni l-a impus. Preţuieşti prea mult onoarea.

Prinţul n-a dat atenţie acelui compliment straniu.

— Despre ce pact e vorba? a întrebat Chade cu asprime.

— Dacă-l convingem pe prinţ să-l ucidă pe Icefyre, le omoară şi ea pe Oerttre şi Kossi. Chinurile şi ruşinea lor iau sfârşit, a răspuns Peottre cu voce plată. Pe urmă şi-a înălţat capul şi s-a uitat la mine, deşi mi-am dat seama că nu-i venea uşor să mă privească, dar a continuat cu sinceritate. Şi ne-a făgăduit că, dacă vă dăm pe mâna ei pe tine şi pe omul arămiu, vii, primim şi trupurile lor. Ca să-l ducem înapoi, pe pământurile mamelor noastre.

Am căutat zadarnic să mă-nfurii, n-am simţit decât greaţă. Nu era de mirare că se bucuraseră atât de mult să-l vadă pe Bufon aşteptându-ne pe Aslevjal. Ne vânduseră ca pe vite.

— Pot să vorbesc?

Elliania şi-a ridicat fruntea. Poate că purtase întotdeauna în ea aceeaşi amărăciune puternică, dar n-o mai văzusem niciodată cuprinsă de ruşinea care o copleşea în acele clipe. Părea mai nevârstnică decât îmi aduceam aminte, dar avea ochii unei femei în prag de moarte. S-a uitat la Dutiful şi suferinţa pe care el nu şi-o ascundea a făcut-o să-şi plece privirea.

— Cred că trebuie să te lămuresc în multe privinţe. E mult de când m-am săturat de prefăcătoria asta oribilă. Dar datoria mea faţă de familie îmi cere să fiu prima ca să-ţi explice totul. Mama şi sora mea… e esenţial să… să… Glasul i s-a oprit în gât, părând s-o sufoce. Pe urmă şi-a săltat brusc capul şi s-a silit cu încăpăţânare să continue. Nu cred că poţi înţelege câtă importanţă are. Că ele trebuie să moară, că trupurile lor trebuie să se întoarcă în casa mamelor mele. Pentru cineva născut în insulele noastre, pentru o fiică a Tribului Narvalului, o altă cale n-a fost posibilă niciodată. Elliania şi-a încleştat mâinile în faţă. N-a fost niciodată o cale onorabilă, a izbutind să adauge înainte de a i se stinge vocea.

— Aşezaţi-vă, dacă găsiţi unde, a murmurat Dutiful. Cred că acum am ajuns cu toţii în acelaşi loc.

Şi locul la care se gândea nu era cortul.

Ne-am mişcat cu toţii, încercând să stăm comod în micul adăpost. Burrich a gemut, străduindu-se să-şi dea piciorul bolnav la o parte din drum. În vreme ce Peottre şi Elliania căutau un colţ în care să stea, el mi-a scuturat cămaşa şi mi-a înfăşurat-o în jurul trupului. Aproape că m-a făcut să zâmbesc. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu mă putea lăsa să ofensez o doamnă rămânând în prezenţa ei cu pieptul gol. Nepot al unei sclave, fusese întotdeauna mult mai preocupat de bunele maniere decât mine.

Elliania a continuat cu glas obosit, încărcat de ruşine. Îşi ţinea umerii încovoiaţi, cu încordare.

— Întrebi ce altceva ne-ar putea face? Multe. Nu ştim sigur cine se află în puterea ei. Ne răpeşte bărbaţii şi băieţii de ani de zile. Războinicii noştri pleacă şi nu se mai întorc. Băieţandrii dispar când ne păzesc turmele, chiar de pe pământul tribului nostru! Copil după copil, ne-a micşorat familia. Pe unii i-a omorât. Alţii au plecat la joacă şi s-au întors în chip de monştri fără suflet. Narcesca s-a uitat într-o parte, spre Peottre, care privea în gol. Am ucis vlăstarele tribului nostru cu propriile noastre mâini, a şoptit.

La auzul cuvintelor ei, prinţul a scos un sunet scurt, firav. Ea a tăcut şi a continuat cu respiraţia întretăiată.

— Henja a slujit în casa noastră mulţi ani înainte de a ne trăda. Încă nu ştim cum au fost mama şi sora mea smulse cu atâta uşurinţă din mijlocul nostru. Şi, aşa cum au fost luate ele, pot fi luaţi şi alţii. Bunica mea e bătrână şi mintea ei pâlpâie ca o lumânare gata să se stângă, după cum aţi văzut. Toate cunoştinţele ei ar fi trebuit să treacă până acum la mama mea. Însă mama nu e acolo, să le primească. Aşa că bunica îşi târăşte viaţa mai departe, străduindu-se să-i poarte de grijă casei noastre cât de bine poate, în ciuda poverii anilor. Poate că vi se pare jalnică. Totuşi, dacă am rămâne şi fără ea, inima casei mamelor noastre ar fi distrusă cu desăvârşire. Familia mea ar înceta să mai existe. Deja am avut foarte mult de suferit din pricina lipsei mamei mele şi a discordiei care-a luat naştere după dispariţia ei. Ce e o casă a mamelor fără nicio mamă?

A pus întrebarea fără să aştepte răspuns, dar prinţul s-a îmbăţoşat brusc. Şi a întrebat, la rândul lui, cu vocea încordată:

— Atunci, dacă vii la Buckkeep ca să-mi fii soţie, părăsind

casa mamelor tale, cine va deveni Mama Cea Mare când ar trebui să preiei tu rolul ăsta?

În ochii Ellianiei a scânteiat pentru o scurtă clipă furia. Apoi a vorbit cu dispreţ.

— După cum ai observat, verişoara mea se vede deja luându-l în primire. Se străduieşte să convingă pe toată lumea că i se cuvine de drept, nu fiindcă nu există altă soluţie.

Pentru o clipă, am avut-o în faţa ochilor pe tânăra rea de gură de pe insula natală a narcescăi, iar Elliania a oftat uşor şi şi-a ridicat mâinile, într-un gest de neajutorare.

— Dar ai dreptate. Când am primit să mă mărit cu tine, am renunţat la orice speranţă de a deveni vreodată ceea ce am fost născută să fiu. Pierderea asta e preţul morţii surorii şi mamei mele, preţul încetării chinurilor şi înjosirii lor.

Pe urmă a părut să se retragă în ea însăşi, gârbovindu-şi umerii. Şi-a încleştat mâinile şi am văzut picături de sudoare brobonindu-i fruntea.

— Dar de ce nu v-a cerut vouă să Ucideţi dragonul? a întrebat Chade. Sau de ce nu-l omoară ea?

I-a răspuns Peottre.

— Se crede o mare profetesă, una care nu numai că poate vedea viitorul, dar poate să şi aleagă ce viitor va prinde contur. În timpul războiului, a spus că dinastia Farseer trebuie să piară, ca să nu trimită dragonii asupra noastră, cum s-a întâmplat în vechime. Unii au crezut-o şi s-au străduit să facă după voia ei. Dar au dat greş, şi cuvintele ei s-au adeverit. Voi, Farseerii, aţi abătut asupra noastră mânia dragonilor, care ne-au zdrobit corăbiile şi ne-au distrus satele.

— Dar, dacă nu ne-aţi fi atacat cu *Corăbiile Roşii...* a început Dutiful indignat.

Peottre a continuat să vorbească.

— Acum, ea spune că încă mai avem o şansă să ne salvăm. Spune că dragonul nostru merită să moară, pentru că n-a fost în stare să se înalţe ca să ne apere. Mai mult decât atât, merită să moară de mâna unui Farseer, pentru că voi sunteţi duşmanii de care n-a izbutit să ne ferească. Dar, mai presus de toate, spune că un Farseer trebuie să-l ucidă pe Icefyre, pentru că asta i-au arătat viziunile ei despre viitor. Ca să meargă totul aşa cum vrea ea, trebuie s-o facă un Farseer.

— E un motiv foarte bun ca să vă gândiţi să n-o faceţi, mi-a

şoptit Burrich.
Prinţul avea auzul fin. A ripostat cu amărăciune.
— Dar cel mai bun motiv ca să ne gândim să n-o facem e faptul că pare imposibil. Ştiţi că în grupul meu sunt oamenii care încep să se îndoiască de îndreptăţirea misiunii mele. Cu cât ne apropiem mai mult de Icefyre, cu atât mai puternic îl simţim, şi nu-i simţim doar viaţa care nu l-a părăsit, ci şi puterea. Inteligenţa. Iar acum am descoperit că prietenii mei au trecut la fapte împotriva mea. Lord Blackwater, narcescă Elliania, nu-mi pot ţine cuvântul dat. Prietenii în care aveam încredere le-au dat de veste negustorilor din Bingtown. Vor trimite dragonul lor să ne oprească. Poate e deja pe drum.
— Nu înţeleg, l-a întrerupt Peottre. Ştiu că în grupul vostru unii se opun uciderii lui Icefyre. Dar de ce tot spuneţi că îl „simţiţi”?
— Nu sunteţi singurii care au secrete, şi pe ăsta deocamdată îl păstrez. Aşa cum păstraţi voi secretă calea pe care vă trimite vorbă Femeia Palidă. Ea ţi-a cerut să-l otrăveşti pe Fi… Tom cu prăjitura pe care ne-ai adus-o, nu-i aşa?
Peottre şi-a îndreptat spatele, strângând din buze. Dutiful a dat scurt din cap, confirmându-şi singur spusele.
— Da. Secrete. Dacă n-aţi fi crezut de cuviinţă să le păstraţi cu atâta străşnicie pe ale voastre, am fi acţionat de la bun început toţi ca unul, nu împotriva dragonului, ci împotriva Femeii Palide. Dacă mi-aţi fi spus…
Narcesca a căzut brusc. S-a prăbuşit pe-o parte, gemând, apoi s-a cutremurat şi a rămas nemişcată.
Blackwater a îngenuncheat lângă.
— N-am putut! a exclamat cu amărăciune. Nici măcar nu-ţi poţi imagina ce scump a plătit micuţa asta fiindcă v-a vorbit acum atât de deschis. Buzele ei au fost pecetluite, ca şi ale mele, de altfel. Peottre s-a întors pe neaşteptate spre Burrich. Bătrâne oştean, dacă ţi-a rămas în suflet un strop de milă, vrei să-mi aduci nişte zăpadă?
— Aduc eu, am spus cu voce scăzută, neştiind dacă Burrich mai vedea destul de bine ca să se descurce.
Dar el se ridicase deja şi, după ce a luat o oală goală, a ieşit din cort. Peottre a rostogolit-o pe Elliania pe burtă şi, lăsând deoparte orice etichetă, i-a ridicat tunica în sus. Văzând ceea ce ieşise astfel la iveală, prinţul a icnit scurt şi a întors capul

îngreţoşat. Dragonul şi şarpele de pe spatele ei se inflamaseră şi ici-colo apăreau picături de sânge, iar alte locuri se umflaseră şi se umeziseră, ca arsurile proaspete.

— Într-o bună zi, a plecat la plimbare cu Henja, camerista ei de încredere, a povestit Peottre, printre dinţii încleştaţi. Şi peste două zile s-a întors acasă împleticindu-se, adusă de Henja, cu ăştia pe spate şi cu pactul plin de cruzime propus de Femeia Palidă. Tot Henja ni l-a adus la cunoştinţă, fiindcă Elliania nu poate vorbi despre asta fără s-o pedepsească dragonii tatuaţi. O fac chiar şi dacă nu spune nimic altceva decât numele Femeii Palide.

Burrich s-a întors cu oala cu zăpadă. A aşezat-o lângă fata întinsă pe burtă şi a privit-o îngrozit, încercând să priceapă ce întrezărea.

— O suferinţă a pielii? a întrebat şovăind.

— O otrăvire a sufletului, a răspuns Peottre cu amărăciune.

Şi-a umplut mâna cu zăpada curată adusă de Burrich şi a întins-o pe spatele Ellianiei. Ea s-a mişcat uşor. I-au fluturat pleoapele. Am crezut că e pe punctul să se trezească din leşin, dar n-a scos niciun sunet.

— Vă eliberez de tot ce-aţi făgăduit, a spus încet Dutiful.

Peottre l-a privit cu durere. Dar prinţul a continuat.

— Nu poate fi legată de mine prin niciun legământ făcut sub ameninţare. Însă o să vă omor dragonul, a adăugat cu aceeaşi voce scăzută. În noaptea asta. Şi, după ce vom fi dobândit o moarte onorabilă pentru oamenii noştri captivi, după ce în pericol n-o să mai fie nimeni, în afară de mine însumi, o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să scăpăm de Femeia Palidă odată pentru totdeauna. A răsuflat adânc şi, parcă temându-se să nu fie luat în râs, a adăugat: Iar dacă vom supravieţui amândoi, mă voi înfăţişa înaintea Ellianiei şi o voi întreba dacă mă vrea.

Narcesca a vorbit. Cu voce firavă, fără să-şi ridice capul.

— O să spun da. Nesilită de nimeni.

A rostit ultimele cuvinte cu ceva mai multă putere. Nu cred că au fost pe placul lui Peottre şi Chade, dar niciunul dintre ei n-a scos nicio vorbă. Elliania a îndepărtat mâna plină cu zăpadă a unchiului ei. Însă s-a prins de braţul lui şi a izbutit să se salte în capul oaselor. Încă mai avea dureri. Arăta de parcă ar fi fost rănită de moarte.

Chade s-a întors brusc spre mine.

— Atunci trecem la fapte. În noaptea asta. Ne-a privit pe toţi, pe rând, a apoi a renunţat evident la tot ce însemna prudenţă. Nu ne mai îngăduim să aşteptăm, fiindcă, dintre noi toţi, cine ştie cât de repede poate zbura un dragon? Dacă acţionăm cu toţii şi o facem repede, poate ducem treaba la capăt şi plecăm de-aici înainte de sosirea Tintagliei. Sângele i-a năvălit brusc în obraji, înroşindu-i. N-a putut să-şi ascundă un mic zâmbet când a recunoscut: E adevărat. Am inventat o pulbere care are forţa unui fulger. Am adus-o aici. Speram că, pentru misiunea asta, o să pot folosi mai multă. Cea mai mare parte a rămas pe plajă. Dar poate că atâta câtă am e de-ajuns. Când e aruncată în flăcări într-un vas închis, răbufneşte cu violenţă, ca atunci când loveşte trăsnetul. Dacă o punem în tunel şi îi dăm foc, o să spulbere cu siguranţă o mare parte din gheaţă. Ar putea chiar să ucidă dragonul. Dacă n-o face, ajungem mai repede la el.

M-am străduit să mă ridic în picioare.

— Ai o mantie de care m-aş putea folosi? l-am întrebat pe Burrich.

El nu m-a luat în seamă, se uita fix la Chade.

— Nu seamănă cu ceea ce ai făcut în noaptea morţii lui Shrewd? Nu ştiu ce-ai pus în lumânările alea, dar n-au prea făcut ce spuneai. Acum ce riscăm?

Însă o imediată punere la încercare a pulberii sale îl umpluse pe Chade de un entuziasm deja mai presus de orice precauţie. Era ca un puştan dornic să vadă ce poate noul lui zmeu sau noua lui barcă.

— De data asta e cu totul altceva. Atunci a fost nevoie de o potrivire exactă a cantităţilor şi am făcut-o mult mai în grabă decât mi-aş fi dorit. Ai idee ce-a însemnat să mă ocup de toate lumânările şi de lemnele de foc necesare în seara aia pe furiş? Nimeni n-a apreciat niciodată asta, nu, şi nici vreo alta dintre toate minunăţiile pe care le-am făcut pentru domnia Farseerilor. Însă, oricum, acum nu e acelaşi lucru. O să se petreacă la scară mult mai mare şi sunt liber să întrebuinţez oricât de multă pulbere credem că e nevoie. N-o să umblăm cu jumătăţi de măsură.

Burrich a clătinat din cap în timp ce-mi eliberam braţul din legătură şi mi-l strecuram în mâneca stângă a cămăşii. Era dureros, dar îl puteam folosi. Cu grijă. Gândul că dragonul ar fi putut fi ucis chiar în acea noapte mă înflăcăra. O parte mai

lucidă a sinelui meu ştia că totul depindea de făgăduiala Femeii Palide, care spusese c-o să-l elibereze pe Bufon imediat după moartea dragonului. Nu mă puteam bizui aproape deloc pe ea, însă era singura mea şansă. Şi, dacă pulberea lui Chade ucidea creatura, atunci încă o măsură din ea, întrebuinţată alături de leşul dragonului, ar fi putut deschide drumul către domeniul ei de sub gheaţă. Dar, până una-alta, am ţinut acest ultim plan sub tăcere.

— Care sunt pericolele dacă folosim pudra? a întrebat Dutiful, însă Chade a nesocotit orice temere cu o fluturare a mâinii.

— Am încercat-o de foarte multe ori. Am făcut găuri în pământ, pe ţărm, am aprins focuri în adâncul lor şi, când a început să ardă cu putere, am pus înăuntru vasul cu pulbere şi m-am retras. Când a răbufnit, a făcut o groapă cu atât mai mare cu cât mai multă a fost în cutie. De ce s-ar întâmpla altceva când e vorba de gheaţă şi zăpadă? Oh, îţi garantez că sunt mai grele şi că stratul e mai gros, dar de aceea o punem în ceva foarte mare. Cât despre foc…

— E uşor de făcut, m-am amestecat eu. Mintea îmi alerga nebuneşte. Găsisem mantia lui Chade şi mi-o potriveam pe umeri. Trebuie un vas, o oală mare, pentru gătit. Cea în care facem tocană şi topim zăpadă ca s-avem apă. E foarte bună. Facem un foc mic în fundul ei, apoi adăugăm uleiul pe care-l ardea Bufonul. Îl ţinea în cort, aşa că trebuie să fie tot acolo. Mă târăsc în tunel, aprind focul, pun pulberea şi mă târăsc afară. Repede.

M-am uitat la Chade şi ne-am zâmbit larg unul altuia. Mă molipsisem de entuziasmul lui.

Bătrânul asasin a dat aprobator din cap, apoi a încruntat din sprâncene.

— Dar oala nu e destul de mare ca să încapă butoiaşul. Ah, lăsaţi-mă să mă gândesc, lăsaţi-mă să mă gândesc. Ştiu. Mai multe straturi de piele pentru armuri sub oală. După ce se aprinde focul în ea, o răstorni peste piele – o să reziste puţinul timp de care avem nevoie. Pe urmă arunci butoiaşul în foc. Şi ieşi din tunel. Repede.

Mi-a zâmbit, de parcă totul ar fi fost o glumă bună. Peottre părea speriat, iar narcesca năucită. Burrich se încruntase, cu faţa înnegurată ca un nor de furtună. Prinţul Dutiful părea sfâşiat între dorinţa unui băietan de a pune lucrurile în mişcare

şi nevoia unui rege de a cântări totul pe îndelete. Când a vorbit, am ştiut care dintre cele două părţi ale sale câştigase.

— Ar trebui s-o fac eu, nu Fi... Tom Badgerlock. Braţul lui aproape că nu e bun de nimic. Şi eu am făgăduit c-o să omor dragonul. E misiunea mea.

— Nu, i-a interzis Chade. Eşti moştenitorul tronului Farseer. Nu-ţi putem pune viaţa în pericol.

— Aha! Deci recunoşti că există un pericol! a mârâit Burrich, în timp ce eu îmi trăgeam cizmele lui Chade.

Îmi erau mari. Nu-mi dădusem niciodată seama că bătrânul ciolănos avea tălpile atât de lungi.

În minte mi se învălmăşeau tot felul de planuri.

— Îmi trebuie oala, uleiul din proviziile Bufonului, surcele, amar şi iască, două piei rezistente. Şi butoiaşul cu pulbere.

— Şi un felinar. O să ai nevoie de el ca să vezi ce faci acolo, jos, în întuneric. Ţin eu felinarul.

Dutiful nu se sinchisea de avertizarea lui Chade.

— Nu. Fără felinar. Ei, poate unul cât mai mic. Plecăm acum şi o facem fără zarvă. Iar dacă restul coteriei Harului prinde de veste ce avem de gând... ei. Pur şi simplu nu trebuie să afle.

Străduindu-mă să-mi pun cizmele, mi-am dat seama că era nevoie de cineva care să m-ajute. Umărul continua să-mi zvâcnească la cel mai mic efort. Prinţul urma să meargă cu mine. Aveam să-l trimit afară din tunel imediat ce avea să se aprindă focul. Şi putea să stea lângă mine pe marginea gropii cât aşteptam să-şi facă pulberea treaba. Era cu siguranţă de-ajuns ca să se considere că îşi va fi ţinut făgăduiala, va fi luat capul dragonului.

— O coterie a Harului! a răbufnit Burrich.

Am simţit că-mi pierd răbdarea. I-am răspuns în timp ce căutam prin hainele lui Dutiful şi Chade. Am luat căciula de blană a celui de-al doilea.

— Da. Un grup de oameni cu Har care-l slujesc pe regele Farseer. Crezi că Meşteşugul e singura magie care poate face aşa ceva? Întreabă-l pe Swift despre ce e vorba. E pe punctul să între în coteria asta. Şi, cu toate că Web ne-a trădat, dezvăluindu-ne planul, nu cred că ideea e rea. Apoi, pe când Burrich se holba la mine, uluit şi ofensat deopotrivă, m-am întors spre Chade. Trimite-l pe Longwick să aducă el însuşi tot ce ne trebuie. E scump la vorbă şi ne e loial; n-o să sufle

nimănui nicio vorbă.

— Îl însoţesc eu, a spus Dutiful.

N-a aşteptat încuviinţarea nimănui, ci şi-a înşfăcat mantia. S-a oprit pentru scurt timp în faţa Ellianiei. I-a vorbit fără s-o privească în ochi.

— Ai cuvântul meu. Dacă voi putea găsi şi moarte uşoară, şi onorabilă pentru mama şi sora ta, vor avea parte de ea.

Apoi a ieşit.

— Prinţul Farseer se foloseşte de magie? a întrebat Peottre, uitându-se în urma lui.

Chade a încropit la repezeală o minciună.

— Tom n-a spus asta. Prinţul are un grup de prieteni care pot folosi Harul, care, în cele Şase Ducate, se numeşte Magia Sângelui Străvechi. L-au însoţit ca să-l ajute.

— Magia e o treabă murdară, şi-a spus Peottre părerea. Sabia e măcar o armă onestă, omul îşi vede moartea venind. De magie s-a folosit Femeia Palidă ca să ne înrobească oamenii, să ne facă să ne fie ruşine cu ei. Prin magie continuă să ne lege de ea, ca să îndeplinim dorinţele ei josnice.

La asta, Burrich a dat încet din cap, aprobator.

— Ar trebui să ne scape de ea magia unei săbii. Nu e niciodată bine când un bărbat puternic cade pradă vicleniei unei femei rele şi pline de ambiţii.

Am ştiut că se gândea la tatăl meu şi la comploturile reginei Desire, care-i aduseseră moartea. Habar n-am ce-a înţeles Peottre din cuvintele lui.

Kaempra Tribului Narvalului s-a ridicat încet în picioare, de parcă în minte i s-ar fi răsfirat un gând supărător. A dat din cap, părând s-o facă pentru sine însuşi. Alături de el, narcescă s-a ridicat la rândul său.

— Spuneţi-i prinţului Dutiful rămas-bun din partea mea, vă rog, a spus, cu voce joasă, fără să i se adreseze cuiva anume.

— Şi dintr-a mea, a adăugat Peottre cu glasul lui gros. Sunt îndurerat fiindcă s-a ajuns la asta. Aş vrea să fi existat o cale mai bună pentru noi toţi.

Au plecat amândoi fără grabă, el mişcându-se de parcă ar fi purtat o povară grea.

Dutiful s-a întors repede, cu o parte din cele necesare pentru misiunea noastră. Longwick a adus restul câteva clipe mai târziu. A rămas nemişcat după ce a lăsat totul jos. Era clar că ar

fi vrut să pună nişte întrebări, dar n-a primit nicio lămurire înainte de a-i mulţumi Chade şi de a-i spune că poate pleca. Căpitanul părea îngrijorat. Nu era greu de ghicit că eu şi Dutiful ne pregăteam pentru un soi de incursiune. Dar, fiind un bun oştean, a acceptat lipsa explicaţiilor, considerând-o îndreptăţită, şi s-a întors la postul lui din faţa cortului.

Am mai întârziat puţin, pentru că bătrânul asasin a ajuns la concluzia că un foc aprins pe piei puse pe gheaţă ar fi putut să nu fie destul de puternic ca să aibă efect asupra pulberii lui. A făcut încercări, ca să vadă de ce dimensiuni trebuia să fie un vas care să încapă în oală. A început să caute ceva destul de mic ca să aibă loc şi destul de mare ca să cuprindă pulbere îndeajuns, pecetluită în el. În cele din urmă, a ales o ulcea de lut cu dop, plină de ierburi pentru ceai. Judecând după felul în care a bodogănit pentru sine în timp ce o golea, am presupus că ierburile erau unul dintre amestecurile lui speciale. Pe urmă a deschis butoiaşul cărat de mine de pe plajă şi a turnat cu mare grijă pudra grăunţoasă în ulcea. A făcut-o la o bună distanţă de flacăra firavă a lumânării, îndesând-o cu degetele şi mormăind în acest timp pentru sine.

— E puţin cam umedă, a murmurat, în timp ce se întorcea spre mine cu ulcica pecetluită. Dar, ei, şi cea din flaconul pe care l-am pus pe vatra ta era uşor umezită la interior, şi totuşi şi-a făcut treaba. Nu m-aş fi aşteptat să sară în aer aşa cum a făcut-o, dar, eh, presupun că numai astfel poţi învăţa asemenea lucruri. Ai grijă s-o ţii departe de focul din oală până când se-aprinde foarte bine, până când o încinge cât de tare crezi că se poate. Pe urmă pui asta în oală, în centru, ca să nu stângă vâlvătaia. Şi ieşi de-acolo cât de repede poţi.

Asta a avut de spus pentru mine. Pe urmă s-a întors spre prinţ.

— Tu pleci imediat ce aprinde Fitz focul în oală. Nu stai până pune pulberea înăuntru, ieşi şi-l aştepţi cât mai departe de gura tunelului. M-ai înţeles?

— Da, da, a răspuns Dutiful nerăbdător.

Aduna într-un sac tot ce ne trebuia pentru foc.

— Făgăduieşte-mi. Făgăduieşte-mi că pleci imediat ce se-aprinde focul.

— Am spus că eu voi ucide dragonul. Rămân cel puţin până văd că pune pulberea în oală.

— O să plece înainte de a ajunge pulberea pe foc, i-am spus lui Chade, luând ulcica pecetluită. Îţi făgăduiesc eu. Haide, Dutiful! N-a mai rămas mult până în zori.

Când ne îndreptam spre clapa cortului, Burrich s-a ridicat în picioare.

— Vrei să car eu o parte din toate astea? m-a întrebat.

L-am privit o clipă cu nedumerire. Pe urmă l-am înţeles şi i-am răspuns.

— Nu mergi cu noi, Burrich. Aşteaptă-ne aici. N-o să dureze mult.

El nu s-a aşezat.

— Trebuie să vorbim. Tu şi cu mine. Despre multe.

— Şi vom vorbi. Pe săturate. Şi eu am multe să-ţi spun. Dar, cum au aşteptat atâţia ani, vor mai aştepta până îndeplinim misiunea asta. Pe urmă o s-avem tot timpul să stăm de vorbă. Între patru ochi.

Am apăsat pe ultimele trei cuvinte.

— Tinerii sunt atât de convinşi că mai târziu o să aibă mai mult timp!

A făcut observaţia uitându-se la Chade. Apoi s-a întins, cu nepăsare, să ia o parte din povara cu care-şi încărcase Dutiful braţele.

— Bătrânii ştiu mai bine. Îşi amintesc de câte ori şi-au închipuit c-o să fie mai mult timp, şi n-a fost. Tot ce-am crezut c-o să am timp să-i spun tatălui tău mi-a rămas pe suflet, nerostit. Haide!

Am oftat. Dutiful a rămas locului, cu gura uşor întredeschisă. L-am privit şi am ridicat din umeri.

— Pe Burrich n-are rost să-l contrazici. E ca şi cum ai contrazice-o pe mama ta. Să mergem!

Am ieşit din cort şi am înaintat prin întuneric în tăcere. Numai înzestraţii cu Har pot merge făcând atât de puţin zgomot, chiar şi atunci când unul dintre ei nu recunoaşte că are Harul. Burrich şi-a pus o mână, uşor, pe umărul meu teafăr. Era singura înlesnire pe care i-o făcea văzului său slăbit şi n-am spus nimic despre asta. M-am uitat o dată în urmă şi l-am văzut pe Chade stând în deschiderea cortului, în cămaşă de noapte, urmărindu-ne cu privirea. A părut să se jeneze fiindcă îl surprinsesem; a lăsat clapa cotului să cadă. Însă eu aflasem că-şi făcea griji şi m-am străduit să nu mă întreb cât de bine îşi pusese la încercare

pulberea explozivă. Şi Longwick se uita după noi.

Drumul către tunelul din gheaţă urca. Până atunci nu mi se păruse obositor, dar toate cele petrecute în ultimele zile lăsaseră urme asupra mea. Acum urcuşul mi se părea greu şi gâfâiam când am ajuns pe rampa care cobora în groapă. Acolo ne-am oprit şi am luat de la Burrich uleiul, crispându-mă uşor de durere sub greutatea lui.

— Aşteaptă-ne aici.

— N-ai de ce să te temi c-o să vă urmez. Ştiu că vederea mea e pe ducă şi nu vreau să vă pun în pericol însoţindu-vă. Dar trebuie să-ţi spun măcar vreo două vorbe înainte să pleci. Între patru ochi, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Burrich, în fiecare clipă pe care o irosesc, dragonul poate absorbi mai mult din Bufon.

— Băiete, în sufletul tău ştii că e deja prea târziu ca să-l salvăm. Iar eu ştiu că trebuie să te duci să faci ce ţi-ai pus în gând.

Şi-a întors capul, fără să se uite la prinţ, dar „văzându-l”. Ca răspuns la privirea mea rugătoare, Dutiful s-a retras cu câţiva paşi, oferindu-ne intimitatea pe care o dorea Burrich, care şi-a coborât totuşi glasul.

— Am venit aici ca să vă iau acasă pe tine şi pe Swift. I-am promis lui Nettle că-i aduc fratele teafăr şi nevătămat, că, dacă pentru asta o să fie nevoie să omor un dragon, o s-o fac şi că, pe urmă, totul va fi ca mai înainte. Într-un fel, ea e încă o copilă, crede că tăticul o să poată mereu s-o apere de orice. Şi mi-ar plăcea s-o creadă în continuare, cel puţin pentru o vreme.

Nu înţelegeam exact ce anume îmi cerea, dar eram prea grăbit ca să ocolesc răspunsul.

— O să-mi dau toată silinţa ca să fie aşa, l-am asigurat. Trebuie să plec, Burrich.

— Ştiu. Dar... noi doi te-am crezut mort. Eu şi Molly. Şi am făcut ce-am făcut numai fiindcă am crezut asta. Ştii, nu?

— Bineînţeles. Poate c-o să discutăm mai târziu despre asta.

Dar, după furia şi durerea pe care le-au trezit în mine cuvintele lui, am ştiut brusc că nu doream să mai deschidem vorba niciodată. Că nici măcar nu voiam să mă mai gândesc că am fi putut s-o facem. Am tras aer în piept şi am rostit cuvintele pe care mi le spusesem mie însumi de atâtea ori.

— Tu ai fost pentru ea un bărbat mult mai bun. Am dormit

liniştit noaptea, ştiind că veghezi asupra ei şi asupra lui Nettle. Şi pe urmă… nu m-am mai întors. Pentru că n-am vrut niciodată să ai impresia că…

— Că te-am trădat, a încheiat el cu voce joasă.

— Burrich, soarele o să răsară curând. Trebuie să plec.

— Ascultă-mă! a izbucnit el, înfierbântându-se dintr-odată. Ascultă-mă, lasă-mă să spun ce am de spus. Cuvintele astea mă sufocă de când am aflat ce-am făcut. Îmi pare rău, Fitz. Îmi pare rău pentru tot ceea ce am luat de la tine, fără să ştiu că luasem. Îmi pare rău pentru toţi anii pe care nu ţi-i pot da înapoi. Dar… nu pot să simt nicio părere de rău fiindcă am făcut-o pe Molly soţia mea sau pentru copiii pe care i-am adus pe lume împreună. Pe care-i avem. Nu pot. Pentru că am fost într-adevăr un bărbat mai bun pentru ea, aşa cum a fost Chivalry mai bun pentru Patience, după ce mi-a luat-o fără să ştie că mi-o lua. Burrich a oftat brusc, din adâncul pieptului. Pe Eda şi El. Pe ce spirală stranie şi crudă am dansat cu toţii.

Aveam gura plină de cenuşă. Nu era nimic de spus.

Pe urmă el m-a întrebat cu foarte, foarte multă blândeţe:

— Ai de gând să te întorci şi să mi-o iei? S-o iei din casa noastră, de lângă copiii noştri? Pentru că ştiu că poţi. A păstrat întotdeauna în inima ei un loc pentru băiatul pe care l-a iubit. N-am… n-am încercat niciodată să schimb asta. Cum aş fi putut? Şi eu l-am iubit.

O viaţă întreagă mi s-a rotit în jur într-un vârtej de vânt. Mi-a şoptit cum ar fi putut să fie, cum putea să fie, cum ar fi trebuit să fie. Încă ar mai fi putut să fie. Dar n-avea să fie. Am vorbit în sfârşit.

— N-o să mă-ntorc să ţi-o iau. N-o să mă-ntorc deloc. Nu pot.

— Dar…

— Nu pot, Burrich. Nu e cu putinţă să-mi ceri aşa ceva. Îţi imaginezi că aş putea pune şaua pe cal ca să vin în vizită, că aş putea să stau la masa voastră să beau o cană de ceai, că aş putea să mă iau la trântă, în joacă, cu mezinul vostru, că m-aş putea uita la caii voştri fără să mă gândesc… fără să mă gândesc…

— S-ar putea să-ţi vină greu, m-a întrerupt el cu înverşunare. Dar te-ai putea deprinde s-o faci. Aşa cum m-am deprins eu. De fiecare dată când am călărit în spatele lui Patience şi al lui Chivalry, de fiecare dată când plecau călare împreună, când îi

vedeam şi…

N-am mai suportat să-l ascult. Ştiam că un astfel de curaj nu puteam avea niciodată.

— Burrich, trebuie să plec. Bufonul contează pe mine.

— Atunci du-te. În glasul lui nu era furie, doar disperare. Du-te, Fitz. Dar noi doi trebuie să vorbim despre asta. O s-o descâlcim cumva. Îţi făgăduiesc. N-o să te pierd din nou.

— Trebuie să plec, am spus, pentru o ultimă oară, apoi i-am întors spatele şi m-am îndepărtat în goană.

L-am lăsat acolo, orb în vântul rece, şi a rămas să aştepte de unul singur, convins că o să mă întorc.

Capitolul 23

MINTEA UNUI DRAGON

Străbunii erau o rasă răspândită pe un teritoriu imens. Deşi din vremea lor ne-au rămas puţine scrieri şi nu le putem descifra toate runele, multe dintre glifele noastre par să descindă din marcajele lor de pe hărţi şi de pe monoliţi. Puţinul pe care îl ştim despre ei pare să spună că trăiau printre oamenii obişnuiţi, uneori chiar în aceleaşi oraşe, şi că o mare parte a cunoştinţelor noastre i s-ar putea datora acestui trai în comun. Locuitorii Regatului Munţilor au hărţi străvechi, care sunt cu siguranţă copii după pergamente şi mai vechi şi par o dovadă a familiarizării cu un ţinut mult mai întins decât cel aflat acum între frontierele lor. Mai multe drumuri şi oraşe de pe acele hărţi fie nu mai există, fie au fost construite în timpuri atât de vechi încât acum par legendare. Dar poate că nimic nu e mai straniu decât faptul că pe cel puţin una dintre acele hărţi se văd cetăţi care acum s-ar afla tot atât de departe ca Bearns, în partea de nord, sau ca Ţărmurile Blestemate în sud.

FEDWREN, *Tratat despre un popor pierdut*

Când l-am ajuns din urmă pe Dutiful, n-am scos niciun cuvânt şi nici el nu mi-a pus întrebări. Cu micul felinar legănându-i-se în mână, a luat-o înainte pe rampa care cobora într-o groapă care, de când săpasem eu ultima oară acolo, se lungise şi se îngustase considerabil. Mi-am dat seama că îşi înmulţiseră strădaniile după ce întrezăriseră umbra animalului captiv în gheaţa de sub ei. Şi, din nou, ca şi cum m-ar fi udat pe

neaşteptate un val, Icefyre a devenit o prezenţă tot mai puternică, simţită de Harul meu, pentru ca apoi să-şi piardă vigoarea şi să dispară. Mă descurajam când eram atât de conştient de prezenţa creaturii pe care trebuia s-o ucid.

Condus de Dutiful, am ajuns într-un loc unde groapa devenea tunel în gheaţă. La început, era de înălţimea unui bărbat şi lat cât să încapă doi. Dar n-am ajuns prea departe înainte de a se îngusta, şi curând mergeam aplecat, o poziţie în care umărul mă durea mai tare.

În timp ce îl urmam astfel pe Dutiful, o parte din spusele lui Burrich mi s-au rearanjat brusc în minte. Venise acolo să omoare un dragon dacă n-avea încotro, era în stare de orice ca să-l aducă pe Swift acasă. Iar Nettle îi spusese lui Thick că tatăl ei plecase să ucidă un dragon. Puse cap la cap, cele două informaţii îmi dezvăluiau că Nettle nu ştia de mine. Nu ştia nimic despre mine. Eram sfâşiat între uşurarea pe care-o simţeam fiindcă nu-mi scăpase nimic care să mă dea de gol şi neplăcuta presimţire că în viaţa ei n-aveam să exist niciodată cu adevărat. Întunericul şi gheaţa au părut să se închidă asupra mea şi, preţ de o clipă năucitoare, m-am simţit strivit în gheţar, captiv şi dorindu-mi să pot muri, dar nefiind în stare nici măcar de-atât. Sufocat de ruşine, am încercat să-mi doresc propria moarte.

Pe urmă întunericul înăbuşitor a dispărut şi am continuat să înaintez clătinându-mă. Mi i-am scos din gând pe Nettle, Burrich şi Molly, mi-am împins deoparte trecutul şi mi-am îndreptat atenţia numai către ceea ce trebuia să fac cât de curând: să ucid dragonul. L-am urmat pe Dutiful, pătrunzând tot mai mult în inima gheţii şi spunându-mi că, poate, încă mai aveam şanse să-l salvez pe Bufon. Adică minţindu-mă.

Felinarul prinţului nu-mi dezvăluia decât silueta lui şi pereţii netezi, strălucitori. Tunelul s-a sfârşit brusc. Dutiful s-a întors spre mine şi s-a ghemuit.

— Acolo, jos, e capul lui. Aşa credem.

M-am uitat lung la gheaţa pe care stătea.

— Nu văd nimic.

— Cu un felinar mai mare şi cu lumina zilei în spate, l-ai vedea. Crede-mă pe cuvânt. Capul lui e chiar sub noi.

Cu mişcări stânjenite de spaţiul îngust, a lăsat jos, în faţa lui, sacul pe care-l cărase pe umăr. Tot în faţa lui m-am ghemuit şi eu. După ce aprindeam focul, trebuia să aibă loc să păşească

peste oală şi să se strecoare pe lângă mine.

Frigul îmi pătrunsese în umăr, înţepenindu-l, iar faţa învineţită de lovituri îmi era o mască rece, dureroasă. N-avea importanţă. Puteam să-mi folosesc mâna dreaptă. Cât de greu putea fi s-aprinzi un foc şi să pui o ulcea în el? Eram în stare s-o fac până şi eu.

Pieile au ajuns jos. Dutiful le-a aranjat între noi doi, de parcă am fi fost oşteni care se pregătesc să joace zaruri. Erau piei groase, una de urs al gheţurilor şi alta de vacă de mare. Amândouă puţeau. Am pus oala în mijlocul lor şi am aşezat cu grijă, alături de ea, sticla cu ulei. Lângă sticlă am pus ulceaua cu pulbere. În loc de iască, aveam aşchii fine de lemn şi nişte pânză de in deja pârlită. Am încropit un soi de cuib mic în fundul oalei. Am trimis zadarnic spre el, de trei ori, câte o ploaie de scântei din amnar, înainte de a mă întreba Dutiful, cu glasul încărcat de curiozitate:

— N-am putea să-l aprindem pur şi simplu de la felinar?

Mi-am ridicat ochii şi l-am săgetat cu o privire ucigaşă. Mi-a răspuns cu un rânjet. Lumina atrăgea atenţia asupra obrajilor lui îmbujoraţi de ger şi a buzelor crăpate. În mine nu mai rămăsese niciun zâmbet, dar am izbutit să mimez cumva unul pentru el. Mi-am amintit, pentru o clipă, că şi umerii lui tineri purtau poveri, dintre care cea mai uşoară nu era gândul că uciderea dragonului însemna un soi de trădare a propriului său Sânge Străvechi şi a coteriei lui de înzestraţi cu Har. Şi nici măcar nu-i îndeplinea propriul vis. Fata de care ajunsese să se îndrăgostească nu era decât momeala menită să-l convingă să îndeplinească voia Femeii Palide. Nu i se oferise nici din dragoste, nici ca să întărească o alianţă, ci doar ca să cumpere moartea mamei şi a surorii ei. M-am legănat pe călcâie.

— Fă-o tu, i-am spus. Şi pe urmă ieşi de-aici. Oh. Şi călăuzeşte-l pe Burrich în locul meu, du-l cât mai departe de marginea gropii. Nu vede bine.

— Oh, serios? Credeam că e orb.

Era o glumă de om tânăr, sarcasmul sumbru al celui care nu se teme că va avea vreodată parte de o soartă ca aceea de care îşi bate joc. N-am mai fost în stare să zâmbesc, dar poate că Dutiful n-a observat. A cerut o bucăţică din pânza pârlită şi i-a oferit-o flăcării felinarului, care a lins-o lacom, aprinzând-o imediat. Dutiful s-a grăbit s-o lase să cadă în oală, peste aşchii.

Şi acolo s-a stins.

— Nimic nu e uşor, niciodată, a remarcat el, după a treia încercare nereuşită.

A trebuit să ţin oala culcată şi Dutiful şi-a ars degetele îndesând sub aşchii ultima bucată de pânză aprinsă. Am aşteptat ţinându-ne răsuflarea şi mica flacără s-a prins de aşchii şi s-a săltat peste ele. Am hrănit-o cu rumeguş şi m-am hotărât să nu ridic oala, riscând să împrăştii aşchiile, îndepărtându-le de inima focului, ci să pun ulcica noastră cu pulbere înăuntru aşa cum se pune pâinea în gura cuptorului. Fumul s-a ridicat, stârnindu-mi tusea.

— E timpul să pleci, i-am spus prinţului.

— Fă-o, şi plecăm pe urmă amândoi.

— Nu.

N-am spus că, înainte de a pune pulberea pe foc, voiam să fiu sigur că a ajuns destul de departe ca să nu se afle în pericol. I-am spus cu totul altceva.

— Burrich înseamnă foarte mult pentru mine. Şi e foarte orgolios. N-o să fugă decât după ce-o să mă vadă lângă el. Ia-l de braţ şi spune-i că vin, că mă vezi. Şi du-l cât mai departe de groapă. Ştim amândoi că amestecurile lui Chade lucrează uneori mult mai bine decât se aşteaptă el s-o facă.

— Vrei să-l mint?

Dutiful era scandalizat.

— Vreau să-l duci într-un loc sigur. Are un genunchi beteag, nu se poate mişca atât de repede ca tine sau ca mine. Aşa că fă-l să se îndepărteze deja. Vă las un minut sau două pentru asta, apoi pun pulberea în foc şi ies de-aici.

A mers. Prinţul n-ar fi plecat dacă în pericol s-ar fi aflat numai el. Dar o făcea ca să-l ajute pe Burrich. I-am mulţumit lui Kettricken pentru că, încetul cu încetul, pusese o inimă mare în fiul ei care tocmai păşea cu delicateţe peste oala încinsă şi pe lângă mine. I-am ascultat sunetul paşilor prin tunelul de gheaţă, încercând să-mi dau seama când avea să iasă din groapă, să ajungă la Burrich şi să plece cu el cât mai departe. Fără grabă, mi-am spus. Încă nu e nevoie să rişte nimeni nimic. Peste numai câteva minute, dragonul avea să fie mort. Şi poate că Bufonul izbutea să scape cu bine.

M-am întins pe fundul tunelului, ca să mă feresc de fumul care plutea în partea de sus şi ca să hrănesc focul. Voiam un

strat gros de tăciuni. Pe urmă aveam să pun pulberea înăuntru. Am hotărât, nu fără şovăire, că tot atunci trebuia să adaug şi ulei, destul de mult ca să fac flăcările să se înalţe în jurul ulcelei cu pulbere. Am scos dopul sticlei cu ulei şi mi-am pus-o la îndemână. Nu era niciun pericol. Pulberea din sticla pusă în vatra mea avusese nevoie de mult timp ca să explodeze. Dar, fireşte, asta se întâmplase înainte de a o îmbunătăţi Chade.

Nu te gândi la asta, mi-am spus. *Nu te gândi că s-ar putea să mori aici, ars şi strivit.* Nu. Puteam rămâne captiv în gheaţă, imobilizat, purtat de frig tot mai mult şi mai mult către adâncurile întunericului, până ce aveam să mă pierd în sfârşit. M-am gândit la o astfel de scufundare lentă în moarte. Părea aproape o laşitate. Totuşi, cum altcumva se putea ajunge acolo? Era moartea în gheaţă o soartă chiar atât de crudă când te ştiai singur, fără să-ţi poţi găsi o pereche?

Desprinsă de tavan, o picătură de apă rece mi-a căzut pe ceafă, readucându-mi gândurile la ceea ce aveam de făcut. M-am întrebat cum de ajunsesem cu mintea atât de departe. În jurul oalei care adăpostea flăcări, pieile se încălzeau, scorojindu-se şi duhnind tot mai puternic. Mi-am ars degetele când am înclinat oala, aducându-i gura ceva mai sus, pentru ca, odată turnat în ea, uleiul să nu se scurgă. Am înjurat şi mi le-am lipit de gheaţă, încercând să-mi domolesc durerea. Şi apoi, aşa cum urcă fluxul, dragonul a năvălit în mine.

Nu cred că a făcut-o dinadins. Cred că era ca un om care-şi ţine răsuflarea, sperând că astfel o să-şi pună capăt vieţii. Dar în ultima clipă trupul e mai puternic decât mintea, şi ia acea gură de aer care sileşte mintea să trăiască. Şi ne-am atins chiar în clipa când mintea lui a pierdut controlul. N-avea legătură nici cu Harul, nici cu Meşteşugul, şi, când am înţeles asta, am ştiut că era ceva care stă numai în puterea dragonilor. Ceva pe care îl mai simţisem când îmi invadase Tintaglia visele, prin Nettle. Atunci crezusem că era un mod bizar prin care putea doar ea să între cu cineva în legătură, dar mă înşelasem. Icefyre făcea acelaşi lucru. Tintaglia era mai pricepută sau poate că, având de-a face mai ales cu oamenii, învăţase să-şi modeleze gândurile pe potriva noastră. Icefyre mi-a trecut prin minte şi m-a afundat în el însuşi. Nimic nu era în cuvinte şi idei omeneşti; de fapt, nu încerca să comunice cu mine. Era o răbufnire de gânduri, sentimente şi cunoştinţe, şi am aflat despre el mult mai

multe decât mi-aş fi dorit. Când mi s-a retras din minte, lăsându-mă eşuat în propria mea individualitate, mi-a alunecat cotul şi m-am trezit pe burtă, cu faţa neplăcut de aproape de oala fierbinte.

Scurtul moment în care îşi împărţise amintirile cu mine mi se părea mai real decât întreaga mea viaţă. Icefyre era fără îndoială viu. Şi conştient, dar concentrat numai asupra adâncurilor fiinţei sale. Îşi dorea moartea. Venise acolo anume ca s-o caute. Dragonii nu mor cu uşurinţă. Îşi pot găsi sfârşitul din pricina unei boli sau a unei răni făcute de unul de-al lor în luptă, dar, dacă nu au o astfel de soartă, nimeni nu ştie de-a lungul câtor ani li se poate întinde existenţa. Icefyre fusese o creatură puternică şi sănătoasă, cu o viaţă îndelungată înainte. Dar cerul se golise, rămas fără semenii săi, iar şerpii care ar fi trebuit să se întoarcă pentru a le îngroşa rândurile dispăruseră la rândul lor. Dragonii şi cea mai mare parte a Străbunilor, slujitorii lor, pieriseră când se cutremurase şi se despicase pământul, şi munţii azvârliseră în aer fum şi destinul bufonului foc, şi vânturi otrăvitoare. Şi asta turtise copacii şi pârjolise tot verdele din lume.

Dragonii şi servitorii lor muriseră, în cea mai mare parte, în primele câteva zile ale cataclismului, arşi sau sufocaţi de ploaia de cenuşă. Alţii pieriseră în zilele aspre care urmaseră, pentru că, în anul acela, primăvara nu venise, iar fluviul altădată lat, cu ape repezi, devenise un firicel de apă ce se prelingea către mare bâjbâind printr-un strat de cenuşă fină, absorbitoare. Murise şi vânatul, fiindcă pajiştile erau îngropate sub cenuşă şi zgură, iar frunzişul copacilor supravieţuitori era firav şi prăfos.

Fuseseră vremuri grele. Dintre dragonii rămaşi în viaţă, unii spuseseră că era bine să-şi părăsească ţinuturile strămoşeşti. Câţiva chiar plecaseră şi nimeni nu mai aflase vreodată ce se întâmplase cu ei, pentru că nu se mai întorseseră nicicând. Lupta pentru mâncare îi slăbise pe mulţi şi adusese moartea unora în încăierările pentru vânatul costeliv care se mai putea găsi. Peste câmpurile cândva verzi se aşternuse cenuşa, groasă şi acidă. Acolo seminţele nu încolţeau şi prea puţine plante se înălţau deasupra. Oamenii mureau rând pe rând, şi chiar şi Străbunii, rudele lor apropiate, capitulaseră în faţa unei morţi lente. Turmele şi cirezile oamenilor îşi găsiseră sfârşitul, alături de îngrijitorii lor cu două picioare. Puţinele oraşe care scăpaseră

neîngropate se înălţau pustii, pline de ziduri crăpate, surpate şi secătuite de viaţă, ca un cuib prădat de ouă.

Totuşi, niciunul dintre ai lor nu se temuse că acela era sfârşitul dragonilor. Oamenii şi Străbunii puteau să piară, copacii puteau să se usuce şi vânatul să dispară, dar dragonilor nu li se putea întâmpla una ca asta. În mare rămăseseră cinci generaţii de şerpi. Aveau să urmeze cinci anotimpuri ale migraţiei, coconii aveau să apară de cinci ori la rând. Şerpii intraţi în ei aveau să iasă preschimbaţi în dragoni, iar pământul trebuia să se lecuiască în cele din urmă. Aşa crezuse Icefyre. Dar anotimpurile trecuseră unul după altul, şi numai el îşi întinsese aripile pe cer, veghind şi aşteptând să se întoarcă şerpii. Dar în ţinutul unde îşi făureau colonii nu apăruse niciunul. El îi aşteptase, adesea rămânând fără mâncare de teamă că ar fi putut sosi în lipsa lui şi n-ar fi găsit niciun dragon care să-i ajute să-şi ţeasă coconii din nisipul negru de pe plajă şi din propria salivă. La asta trebuia să se adauge saliva şi veninul lui, prin care le transmitea amintirile, acele amintiri ce coborau în trecut, vorbind despre vremuri dinainte de naşterea lui. Fără ele, tinerii dragoni ar fi fost pierduţi. Numai cu ajutorul lui puteau dobândi toate amintirile neamului lor în clipa când îşi părăseau coconii, ieşind în zăduful verii.

Dar şerpii nu mai veniseră.

Şi, când înţelesese că vor mai veni, că nu se vor mai întoarce niciodată, că el e ultimul dintre semenii săi, începuse să se gândească la propriul sfârşit. Nu la unul dezonorant, rănit la vânătoare şi apoi răpus de foame, cu leşul putrezit mistuit de animale nevolnice. Nu. Avea să-şi aleagă clipa şi locul morţii, şi avea să moară astfel încât trupul să i se păstreze neatins.

Asta avea de gând când venise pe îngheţata insulă Aslevjal. Am zărit-o aşa cum apăruse atunci în ochii lui, o insulă acoperită aproape în întregime de gheaţă. Mi-am amintit cât de dezamăgit fusese la vederea ei, deşi nu înţelegeam de ce. Poate că nivelul apei fusese pe atunci mai scăzut sau vânturile fuseseră mai reci, pentru că în jurul insulei era gheaţă şi mai mult simţise decât întrezărise marea de sub ea. Zburase pe deasupra banchizei, cu negrul trupului la fel de strălucitor ca albul ei, dar nu găsise intrarea pe care o căuta. În cele din urmă, se mulţumise cu o crăpătură în gheaţă, se ghemuise în ea şi se lăsase cuprins de somn, ştiind că, pentru dragoni, de la somnul în frig până la

moarte nu mai e decât un pas foarte mic.

Însă corpul alege întotdeauna viaţa. Nu se lasă înrâurit nici de logică, nici de sentimente. Icefyre alunecase într-o stare de întrerupere a sinelui, dar nu putuse să se despartă de corpul său. În ciuda propriilor strădanii, erau momente când îşi recăpăta cunoştinţa şi striga că îi e frig, că e înţepenit şi lihnit de foame. Gheaţa închisă în jurul lui îl strângea şi îl încovoia, dar nu putea să-l strivească. Iar el nu putea să-şi curme zilele.

Tânjea să moară. Visa moartea. Plonja în ea iarăşi şi iarăşi, numai pentru ca trupul trădător să se agaţe de o altă răsuflare înceată, numai pentru ca inima lui proastă să mai zvâcnească încă o dată. Oamenii veneau la el şi plecau în grabă, ca muştele atrase de un cerb pe moarte. Unii încercau să-i pătrundă în minte, alţii se străduiau să-i străpungă carnea. Niciunul nu-i era de niciun folos. Nu-l puteau ajuta să moară.

Am tras eu însumi aer în piept şi m-am întrebat de când n-o mai făcusem. Era ca şi cum ar fi deschis cineva obloanele unei taverne, ca să-mi arate ce se petrece înăuntru, pentru a le închide apoi pe neaşteptate. Eram uluit de tot ce aflasem, brusc, despre dragoni. Icefyre mă absorbise, dându-mi impresia că eu eram el. M-am întins pe gheaţă, potopit de nedorita conştientizare a raţiunii fiinţei captive în gheaţa de sub mine.

Am înţeles, cu uşurare, că îşi dorea moartea. Prin urmare, făceam, pentru el, o faptă bună. M-am săltat în genunchi, gemând când umărul rănit mi-a susţinut o mai mare parte a greutăţii decât aş fi dorit. M-am uitat în oala mea transformată în cuptor, apoi m-am lăsat mai jos, ca să suflu în ea. Tăciunii străluceau, roşii. Au adăugat câteva aşchii mărunte şi mi-am pus la îndemână altele, pe care aveam să le înghesui în jurul ulcelei cu pulbere.

Ştiam cum e să-ţi jinduieşti moartea. Mă străduisem să mor când mă aflasem în puterea lui Regal. Torturat, înfrigurat, singur, înfometat, aş fi primit atunci cu bucurie o moarte rapidă, fără doar şi poate. Intrasem în tunel hotărât să ucid dragonul, şi între timp aflasem că ar fi primit cu bucurie o asemenea dovadă de bunătate. N-aveam de ce să şovăi. Am luat ulcica şi, cu un băţ, am făcut loc s-o cuibăresc între tăciuni. Cu ce putea schimba un dragon soarta lumii? Chiar dacă l-am fi eliberat, era prea slăbit ca să supravieţuiască.

Desigur, dacă eu aş fi murit în temniţa lui Regal, aşa cum

sperasem, probabil că regina Kettricken nu l-ar fi găsit niciodată pe Verity sau el n-ar fi izbutit să trezească dragonii de piatră, ca să apere cele Şase Ducate. Ba nu. Îmi dădeam prea multă importanţă. Ar fi plecat singură în căutarea regelui. Dar ar fi putut trezi dragonii dacă eu şi Ochi Întunecaţi n-am fi fost acolo? Dacă n-am fi însoţit-o, dacă Ochi întunecaţi n-ar fi vânat pentru ea, oare ar fi reuşit? Ar fi supravieţuit Kettle, ca să-l ajute pe Verity să-şi dăltuiască dragonul? Oare, aşa cum repeta cu insistenţă Bufonul, soarta unei lumi întregi atârnă, zi de zi, de faptele fiecărui om?

Tăciunii din oala încinsă aşteptau şi pulberea era în mâinile mele. Undeva, sub mine, în sala Femeii Palide, Bufonul îşi încorda muşchii ca să se ţină departe de piatra amintirilor, care continua să-l preschimbe tot mai mult în neom, la fiecare atingere. Ar fi trebuit să mă grăbesc.

Nu puteam.

Am gemut şi am mai pus încă o dată totul în balanţă. Ce câştigam dacă eliberam dragonul? Nimic. Poate că Icefyre s-ar fi înălţat şi s-ar fi împreunat cu Tintaglia; poate că în lume aveau să fie din nou dragoni. Bufonul nu făgăduise niciodată că asta avea să ne facă un mare bine, singura lui convingere era existenţa unui anumit soi de legătură între dragoni şi Străbuni. Eliberarea dragonului nu-mi garanta nimic altceva decât o transformare lentă a Bufonului în neom şi o continuă înrăutăţire a stării în care se aflau mama şi sora narcescăi. În schimb, dacă omoram dragonul, Dutiful avea să câştige dragostea şi recunoştinţa Ellianiei. Aveau să-şi consume căsătoria, să domnească vreme îndelungată, să aducă pe lume mulţi copii, şi urma să trăim în pace cu Insulele Străine…

„Gândeşte-te singur, lasă deoparte presupunerile altora”, îmi spusese Burrich.

Orb cum era, vedea totuşi mai limpede decât mine şi decât Chade. Noi fuseserăm atât de preocupaţi de consfinţirea logodnei, atât de hotărâţi să ucidem dragonul. Dar, în momentul acela, aproape prea târziu, am făcut ceea ce mă învăţase Chade, cu atâţia ani în urmă.

„Întreabă-te: Ce se va întâmpla pe urmă? Cine are de câştigat?”

Mi-am scos gândurile de pe făgaşul lor, ca şi cum ar fi fost o căruţă împotmolită. Ucid dragonul. Femeia Palidă le ucide pe

mama şi pe sora narcescăi şi mi-l încredinţează pe Bufon. Şi pe urmă? Cine are de câştigat?

Un Farseer omoară dragonul din Insulele Străine. Ce urmează? Am văzut totul limpede, de parcă aş fi fost înzestrat cu darul destinul bufonului prorocirii, ca Bufonul. O asemenea insultă la adresa insularilor nu face doar imposibilă întoarcerea dragonilor în lume, ci izbuteşte şi să unească toate triburile în lupta împotriva celor Şase Ducate. Departe de a fi garanţia unei căsătorii care aduce o pace durabilă, e scânteia care stârneşte un nou război. Eu, Dutiful şi Chade suntem ultimele vlăstare de parte bărbătească ale clanului Farseer; izbuteşte vreunul dintre noi să plece viu din insule? Mă îndoiam. Şi Nettle? Dacă adevărata ei obârşie e dezvăluită de Kettricken, care o declară moştenitoare a tronului, o lasă insularii să domnească în linişte? Mă îndoiam şi de asta. Pacea nesigură de care ne bucuraserăm în ultimii cincisprezece ani se spulberă. Măcelul început pe Aslevjal se întinde. Şi nu se mai trezesc dragonii de piatră şi niciun Străbun nu ne devine aliat şi nu ne ajută. Pe ţărmurile noastre reîncep distrugerile şi preschimbările în neoameni. În viitorul creat de ea, Femeia Palidă domneşte nestingherită.

Îngrozit de ceea ce fusesem gata să fac, îmi simţeam inima bătând nebuneşte. Aşa cum prezisese Bufonul, devenisem cel care trebuia să ia o hotărâre. Fusesem atât de aproape de înfăptuirea viselor Femeii Palide! Mi-am pus vârfurile degetelor pe semnele lăsate de Bufon pe încheietura mâinii mele.

— Iartă-mă! l-am implorat. Iartă-mă pentru că fac ceea ce ai sperat că voi face.

Pe urmă m-am lipit cu tot trupul de gheaţă şi, cu fiecare strop de putere care-mi mai rămăsese, mi-am trimis către dragon conştiinţa, Harul şi Meşteşugul.

Meşteşugul meu era un fluture de noapte cu aripile abia fâlfâindu-i, însă Harul era puternic. Am simţit că dragonul devenea conştient de prezenţa mea. Am simţit şi pericolul din privirea lui, ca în clipa când prada îşi înalţă brusc capul, ştiind că o urmăresc ochii unui prădător. Dar n-am început să tremur în faţa lui, ci am strigat din toate puterile, ca un prădător care îl provoacă pe altul la luptă pentru teritoriu. Cu Harul nu-i puteam trimite gândurile mele, dar poate că avea să se întindă el către mine. Poate izbutea să-şi atingă mintea de a mea, să afle tot ce ştiam eu. Să afle că mai exista un dragon, o femelă, aflată chiar

în clipa aceea în zbor spre el, călăuzită de un pescăruş.

Ştiam că mă simţise, dar pentru el nu eram nici pradă, nici seamăn, ci doar un soi de corb care nu merita să fie luat în seamă. Gândurile lui au trecut peste mine şi s-au îndepărtat de mine, şi a plonjat din nou în moarte şi în uitare.

Mintea mi s-a zvârcolit, în panică. Tocmai când aveam nevoie de el mai mult decât oricând, din Meşteşugul meu nu mai rămăsese decât un licăr firav, de tăciune. Nu eram destul de puternic să intru de unul singur în legătură cu dragonul. Era prea hotărât să se rupă de lume. Am încercat din nou, adunându-mi Meşteşugul într-un ascuţiş ca un vârf de săgeată şi azvârlindu-l către dragon.

Iată-te. Credeam că ai murit! Te caut de mult, noapte de noapte. Ce s-a întâmplat, de ce-ai dispărut?

Viguros, mesajul trimis de Nettle a prins Meşteşugul meu firav aidoma unor mâini puternice încleştate de un om pe cale să se înece. Îmi îmbrăţişa gândurile cu ale ei. Am împins-o.

Nettle, nu acum. Pleacă. Acum n-am timp pentru tine.

Apoi, în clipa când se retrăgea, jignită şi rănită, mi-am descoperit brusc prostia şi am strigat în urma ei:

Nu, întoarce-te, aşteaptă, am nevoie de tine!

S-a oprit la marginea conştienţei mele. Am văzut fluturând frânturi din visul ei. Era la vânătoare, cu părul legat la spate, gata să-şi arunce plasa asupra prăzii. M-am întins spre ea, implorând:

Nu, întoarce-te! Te rog! Am nevoie de ajutorul tău!

Pentru ce? m-a întrebat cu răceală.

O rănisem respingând-o brutal, după o absenţă atât de lungă. Mă îndoiesc că-şi amintea că ea îşi baricadase mai întâi gândurile, ferindu-le de mine. Aş fi vrut să am timp pentru explicaţii, dar nu aveam. Cu Harul simţeam dragonul din ce în ce mai slab. Peste câteva clipe avea să fie prea departe ca să-l mai pot atinge.

Ajută-mă să trezesc un dragon! am implorat-o. *Se afundă tot mai mult în visele lui, căutându-şi moartea. Dar, dacă poţi intra în adâncul somnului său, poate izbuteşti să i te strecori în visul lui de moarte şi să-l scoţi de-acolo.*

Dar… Umbră de lup? Preschimbătorule? Eşti tu într-adevăr şi îmi ceri asta? Până acum m-ai sfătuit mereu să mă feresc de femela dragon, mi-ai spus că nu e bine nici măcar să-i rostesc

numele. Şi acum vrei s-o trezesc pentru tine?

Ăsta e alt dragon.

Apoi, ştiind cât de puţin timp aveam, am pătruns cu paşi apăsaţi acolo unde nu mai cutezasem niciodată să mă aventurez.

Te rog. Fă numai atât pentru mine, fără să mă-ntrebi de ce. Ai încredere în mine. Timpul e atât de scurt! Dacă ar fi mai lung, ţi-aş spune totul, şi o să-ţi spun când se va încheia întreaga poveste. Acum nu-ţi cer decât să ai încredere în mine. Trezeşte dragonul ăsta pentru mine. Ajută-mă să-i vorbesc.

Care dragon?

Ăsta!

I l-am arătat, înnebunit, cu Harul şi cu Meşteşugul, dar Icefyre plecase iarăşi.

Aşteaptă, aşteaptă! am implorat-o. *Acum plonjează în adânc de vis, dar e aici, jur! Aşteaptă împreună cu mine şi fii cu ochii în patru. O să se-ntoarcă peste câteva clipe.*

Eşti teafăr? De ce n-ai ieşit încă? Ai pus pulberea?

Plin de panică, mesajul lui Dutiful mi-a întrerupt gândurile disperate, trimise către Nettle.

Încă un moment sau două, prinţul meu. Mai am ceva de făcut.

Pe urmă, când dragonul a reapărut brusc sub mine, am strigat cu frenezie către Nettle:

Iată-l. E aici. Trezeşte-l, atinge-l! Spune-i că nu e ultimul dintre ai lui, vorbeşte-i de Tintaglia. Spune-i că ea vine spre el, vine să-l trezească şi să readucă dragonii în aer şi pe pământ.

Pe urmă s-a amestecat Chade, ca un tunet care vesteşte o osândă:

Fitz, ce faci? Ne trădezi? Eşti în stare să mă trădezi pe mine, după atâţia ani? Eşti în stare să trădezi tronul Farseer, să-i trădezi pe cei care sunt sânge din sângele tău?

Fac ceea ce trebuie să fac!

Am trimis mesajul din toate puterile, simţind că Meşteşugul mi se împleticea, sleit de vlagă. Nu ştiam dacă mă auzea cineva.

Am descoperit că eram întins pe gheaţa din tunel. Dragonul dispăruse iarăşi. Lângă capul meu, oala strălucea, încinsă la roşu. Ulcica plină cu pulbere era alături de degetele mele. Mi-am adunat magia, am modelat-o ca pe un fier înroşit şi am azvârlit-o în lume. Am implorat, sperând că Nettle îmi auzea gândul.

Spune-i să se întoarcă din moarte, să aleagă viaţa. Să aleagă lupta, truda istovitoare, şi minunata, încântătoarea viaţă. Vorbeşte-i, spune că Tintaglia trăieşte. Vorbeşte-i în locul meu.

O să încerc, a încuviinţat ea, fără convingere. Păstrase legătura noastră. Îi simţeam gândul, dar nu mai puteam s-o văd. *Nu-l zăresc pe dragonul ăsta despre care vorbeşti. Dar, dacă mi-l poţi arăta, dacă-mi poţi arăta visul lui, poate reuşesc să intru şi să-l găsesc.*

Am înălţat, cu Meşteşugul, un zid şubred în calea ameninţărilor lui Chade, a blestemelor şi a rugăminţilor lui, ca şi în calea nedumeririi lui Dutiful, în vreme ce mă lipeam de podeaua de gheaţă, căutând dragonul care n-avea habar de prezenţa mea. Nu puteam ajunge la el. Pentru mine, timpul alerga şi se târa în acelaşi timp. Trebuia să dau de Icefyre cât mai repede, înainte de a izbuti Chade să treacă la fapte împotriva mea, fizic sau cu Meşteşugul. Nu mă îndoiam că m-ar fi oprit dacă ar fi putut.

Mi-am amintit că exista un loc în care minţile noastre – a dragonului şi a mea – se atinseseră şi intrasem în visul lui. Nu voiam să mă întorc în acel timp şi în acea amintire. Pentru mine fusese un punct de cotitură în timp, şi mi-am dat brusc seama că nu se deosebea prea mult de cel în care tocmai mă aflam. Fusese una dintre răscrucile Bufonului; un loc unde hotărârea unui singur om schimbase tot ce urma. Burrich se hotărâse, de dragul meu, să se folosească de o magie odioasă în ochii lui. Se hotărâse să se încreadă într-un lup, să accepte pentru mine o moarte care nu era moarte. Şi astfel, fără s-o ştiu, eu alesesem să continui să exist.

Am găsit locul în care ceea ce trăisem eu se potrivea cu ceea ce trăia Icefyre. Am găsit frigul şi întunericul, şi disperarea, am regăsit dorinţa de a pune capăt unei vieţi pe care nu mi-o puteam lua singur. Mi-am trimis sufletul înapoi, în temniţa lui Regal, unde erau bătăile şi singurătatea.

Să ştiu că fusesem într-un asemenea loc era una. Şi era cu totul altceva să mă întorc, să-mi simt din nou sângele de atunci în jurul dinţilor care mi se clătinau, să-mi simt duhoarea puroiului din răni, să mă simt din nou amorţind la atingerea zidurilor de piatră rece, dar nu destul de rece ca să-mi domolească durerea cărnii strivite de lovituri. Mi-am pus din nou sufletul în acel trup întemniţat şi am simţit din nou disperarea

cu care tânjeam după o moarte care nu venea să mă ia. Mi-am împins viaţa afară din trup şi am ţinut-o la distanţă, numai ca să o simt scurgându-se neînduplecată înapoi, în mine, imediat ce m-am destins, lăsând garda jos.

Pe dulcea Eda, erai într-adevăr tu, captiv astfel? Credeam că nu e decât unul dintre coşmarurile tale!

Groaza lui Nettle m-a smuls din propria disperare, dar, chiar atunci, am simţit dragonul înălţându-se din nou spre ţărmul vieţii. În clipa aceea ne-am atins şi ne-am copiat unul pe altul. Coşmarul meu şi al lui erau unul singur, şi am simţit mintea lui Nettle scurgându-se dintr-al meu în visul lui întunecat.

O clipă mai târziu, am înţeles enormitatea greşelii mele. Coşmarul lui Icefyre s-a închis în jurul ei, a luat-o cu el când şi-a dus iarăşi viaţa în adâncuri. Am auzit ţipătul ei stingându-se în completa uitare a conştiinţei care o prinsese în mreje.

N-am avut timp decât să icnesc. Pe urmă Nettle a dispărut, căzută în negrul de smoală al întunericului care a înghiţit-o.

Am strigat-o zadarnic cu Meşteşugul. Era ca şi cum aş fi bâjbâit printr-o apă neagră, îngheţată. Şi apoi n-am mai fost conştient de prezenţa dragonului, şi fiica mea a dispărut odată cu el, trasă în jos, în moartea căutată de Icefyre cu atâta sete.

Văzusem cândva un peşte-pestriţ sărind din valuri ca să prindă o pasăre de mare în bot şi să coboare cu ea sub apă. Aşa se întâmplase şi cu Nettle. Fusese alături de mine, gata să se avânte acolo unde îi ceream. O făcuse şi, o clipă mai târziu, dispăruse, târâtă într-un loc pe care nici măcar nu mi-l puteam imagina. O pusesem să rişte, neînarmată, fără să fi învăţat vreodată ceva despre Meşteşug. Colosala dimensiune a prostiei mele mă devora. Nu puteam nici să clipesc, nici să respir.

Hrănisem un dragon cu fiica mea.

Am încercat să nu cred că se întâmplase, să dau timpul înapoi cu un efort de voinţă. Nu era cu putinţă să se întâmple ceva atât de îngrozitor cât ai clipi, o greşeală atât de cumplită nu putea fi de nereparat. Nedreptatea unei asemenea întâmplări ar fi trebuit s-o facă imposibilă. Nettle n-avea de ce să fie pedepsită cu un asemenea sfârşit. Greşeala era a mea; eu ar fi trebuit s-o plătesc. Secătuit de groază, zgâriam zadarnic cu unghiile suprafaţa dură ca fierul a realităţii. Nu puteam anula existenţa unei singure clipe de prostie. Ce mă posedase, de ce nu mă oprisem să chibzuiesc înainte de a o azvârli pe Nettle în visul

unui dragon?

Vag, eram conştient de prezenţa celorlalţi.

Ea unde s-a dus? Ce s-a întâmplat?

Întrebarea venise de la Dutiful.

S-a dus în dragon. Am fost acolo. Muzica e puternică, iar el nu te lasă să pleci. Nu te vede şi nu îi pasă. Acolo, jos, trebuie să fii muzica lui. Nu e loc pentru muzica ta.

Adus de Meşteşug, gândul lui Thick era plin de veneraţie şi spaimă.

Dar cel mai greu de suportat era tânguirea lui Chade: *Oh, Fitz, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?*

Voiam să mor, dacă moartea mă putea scăpa de ruşine şi de remuşcări. Trebuia să mor, fiindcă nu puteam trăi cu ruşinea şi cu remuşcările.

Şi, în oribilul loc unde m-au adus astfel de gânduri, am atins din nou mintea dragonului. Am atins-o şi am ştiut că, prin Nettle, mesajul meu ajunsese la el. I-l luase şi ceruse mai mult de la ea, vrând să ştie lucruri pe care ea nu le ştia. O deschisese sfâşiind-o şi o golise, pe ea, o femelă tânără, nefolositoare, cu mintea plină de fantezii banale... Aşa că o aruncase, o scuipase înapoi, în Meşteşug, ca pe un rest nedigerabil şi nefolositor. Se descotorosise de ea aşa cum îşi scutură un copil nepăsător mâinile murdare de solzii de pe aripile unui fluture mort. Nepregătită, Nettle se împrăştiase ca un strop de cerneală palidă pe suprafaţa unei ape tumultuoase.

Şi dragonul m-a găsit astfel pe mine, fără cuvinte, invadându-mă cu urlet, deschizându-mă pentru Meşteşug aşa cum rupi coaja de pe o rană veche. Dar nu Meşteşugul ne unea minţile, ci altceva, înrudit cu el într-un mod straniu. Şi, într-o clipă, am scăpat totul din mâini. Pentru că eu aveam cunoştinţele pe care şi le dorea, aşa că le-a luat. Mi-a desfăcut mintea ca pe o pungă veche, mi-a răsturnat-o ca pe o oală plină de ciudăţenii, mi-a cotrobăit grăbit prin viaţă, căutând ceea ce îl interesa. Şi, chiar înainte de a termina, soarta noastră, a tuturor oamenilor, a fost pecetluită. Pentru că Tintaglia a dat brusc buzna peste mine, vuind ca o vijelie şi folosindu-se de faptul că era conştientă de existenţa mea ca să-l găsească pe Icefyre. Era ca şi cum ar fi fost amândoi atraşi spre mine; am fost făgaş pentru amândoi pentru o scurtă vreme, până când s-au recunoscut. Pe urmă şi-au unit minţile, izolându-se de restul lumii şi azvârlindu-mă

afară, nefolositor, neobservat şi lipsit de importanţă. Dar, întrebuinţându-mă, mă deschiseseră larg şi mă întorseseră pe dos, golindu-mă în curenţii năvalnici ai Meşteşugului. Nu mă mai puteam găsi şi nici nu prea aveam chef să încerc.

Zăceam ca un peşte răzuit de solzi şi Meşteşugul aluneca pe lângă mine, purtând fărâme din mine. Mi se părea, dintr-odată, că toate zidurile pe care mi le înălţasem nu fuseseră menite să mă apere, ci să mă-nchidă, să-mi stea în cale, ca nişte bariere, despărţindu-mă de tot ce putea fi mai bun. Nu mă mai gândeam nici măcar că şuvoiul Meşteşugului era ispititor şi amăgitor; mi se părea doar inevitabil, era sfârşitul destinat mie dintotdeauna. Avea să-mi şteargă urmele şi să-mi îngăduie să uit cine fusesem şi ce făcusem. Era un soi de bunăvoinţă impersonală, cea după care tânjeam.

Verity era acolo, undeva. Îl simţeam ca pe o mireasmă aproape uitată până ce o adiere vicleană a vântului ţi-o poartă pe sub nări. Verity, da, şi ceilalţi, mai bătrâni, mai înţelepţi, mai calmi. Atât de calmi, ei, Străbunii din torentul Meşteşugului. Totul era doar linişte şi pace. Apoi a început o agitaţie nebună şi cineva îi vorbea altcuiva, atât de repede încât abia izbuteam să le urmăresc gândurile. Căutau pe cineva care se pierduse, o fată, ba nu, un bărbat, ba nu, o fată şi un bărbat, luaţi de curent. Mare păcat, dar n-avea nicio legătură cu mine. Mi-aş fi dorit să nu-şi mai facă griji pentru asta, să se lase purtaţi, să ni se alăture. De ce luptau împotriva păcii şi a comuniunii de care se puteau bucura acolo?

Să-ţi fie ruşine. Şi-a înfipt dinţii în mine şi m-a zgâlţâit cu furie. *Ruşine să-ţi fie fiindcă ai lăsat puiul să se înece. Ai fi venit după mine şi eu aş fi venit după tine. Ruşine să-ţi fie că ai lăsat-o să se piardă. Nu suntem toţi o haită? Dacă faci asta, mă pierzi. Ştii? Îţi pasă? Oare ai fost vreodată cu adevărat lup?*

Cu întrebarea asta m-a înjunghiat mai tare decât cu colţii şi m-a trezit la luptă. Chade, Dutiful şi Thick erau acolo, uniţi în coterie, căutându-ne. Nu făceau nimic cum trebuie, ca un om care scoate apă din mare cu sita, încercând să prindă un peşte. Chade o căuta pe Nettle la întâmplare, fiindcă, în afară de Thick, niciunul dintre ei nu-i cunoştea forma din şuvoiul Meşteşugului, şi nici bătrânul, nici prinţul nu se gândiseră să-i ceară bondocului să dea de ea. M-am zbătut s-adun destul de mult din mine ca să pot ajunge la ei. Era ca într-un vis, când faptele se

înşiruiesc fără nicio logică şi realitatea se schimbă în fiecare clipă. În cele din urmă l-am atins pe Thick, o atingere de scamă căzută pe o mânecă, şi i-am şoptit:

Găseşte-o pe femeia care a ajutat pisoiul. Aşa arată aici. Găseşte-o!

Şi a găsit-o. Ştiusem că e puternic, dar nu-l mai pusesem niciodată la încercare acolo, unde nu conta decât cum navighezi prin Meşteşug. A cântat cântecul care era Nettle, şi ea s-a adunat în jurul notelor. N-a căutat-o, ci mai degrabă a chemat-o să umple forma pe care i-o pregătise. Apoi a readus-o în visul lui despre ea, cu grija cu care pui o statuetă de sticlă la locul ei de pe etajeră. Mai considerase cineva vreodată că o femeie e atât de preţioasă? Am întrezărit o clipă interiorul furgonului care străbătea drumurile, unde pisoiul de pe pat îi spunea femeii stoarse de vlagă, întinsă alături de el:

Totul e bine. Acum odihneşte-te. De-aici ştii drumul către casă. Pleacă acolo după ce îţi tragi sufletul. Gata, eşti în siguranţă. Ştii că te iubesc.

N-am avut decât o clipă în care să mă minunez de ceea ce făcuse, şi încă aproape fără niciun efort. Pe urmă a părut să mă simtă şi m-a alungat din visul lui. N-aveam ce căuta acolo. Dar până şi asta însemnase o recunoaştere a formei mele. Mă fixase în mine însumi ca să mă poată scoate din lumea lui, şi dintr-odată l-am simţit pe Dutiful înşfăcându-mă.

Fitz! Iată-te! Credeam că te-am pierdut!

De ce ne-ai trădat? Ce-ai făcut? Unde e fata? a întrebat Chade.

Nettle e teafără şi nevătămată. Am refăcut-o. Acum îl refac şi pe el, a răspuns Thick cu spirit practic.

Şi, fără să se mai complice cu altceva, m-a trântit înapoi, în corpul meu.

Gâfâiam pe podeaua tunelului de gheaţă. Când mi-am găsit ochii şi i-am deschis, totul era roşu şi negru. Pe urmă mi-am dat seama că mă uitam în interiorul încins al oalei. Am simţit sub degete vasul cu pulbere. L-am rostogolit sub palmă în vreme ce mă târam, îndepărtându-mă de foc. Mi se părea prea obositor să gândesc. Undeva, în jurul meu, în mine şi sub mine, dragonii îşi vorbeau. Şi pentru mine asta însemna un tunet în plămâni. Nu voiam să fac parte din comuniunea lor. Deja fusesem la un pas de moarte din pricina ei. Mi-am adunat puterile şi am izbutit să-

mi trag genunchii sub mine. Aş putea să mă târăsc, mi-am spus. M-aş fi putut târî până afară.

Apoi s-au întâmplat trei lucruri în acelaşi timp. L-am auzit pe Dutiful strigându-mă din gura tunelului. Am simţit gheaţa de sub mâna mea crăpându-se pe neaşteptate. Iar Femeia Palidă mi-a invadat mintea.

Stăpânea Meşteşugul. Ar fi trebuit s-o ştiu şi să fiu mai prudent. Tocmai mi se uita în suflet cu ochii ei fără culoare şi ura ei mă străpungea. Cuvintele ei m-au pălmuit.

Ai ales, rege bastard. Ai ales un dragon în locul Preaiubitului tău. Şi o să trăieşti amintindu-ţi ce ai ales. Aşa cum îşi va aminti şi el. Pentru o scurtă vreme. Până când o să te las să vezi ce ai ales!

Cu asta a dispărut, lăsându-mă strivit şi mânjit de atingerea minţii ei. Atâta ură şi atâta violenţă nu puteau cunoaşte limite şi am ştiut că-l condamnasem pe Bufon să îndure toată suferinţa pe care putea să i-o provoace înainte de a-i lua minţile. Mi-a simţit şira spinării înmuindu-se şi m-am întins pe gheaţă, prea sleit ca să mă mai pot mişca şi nedorindu-mi să mă mai mişc vreodată. Am simţit iarăşi, vag, o zvârcolire sub mine şi am auzit sunete stranii, stridente în gheaţa care protesta. Pe urmă a încremenit din nou totul. Şi, aşa cum tânjise Icefyre, am tânjit la rândul meu să mă afund în acea nemişcare, să-mi caut moartea în ea, dar Dutiful îngenunchease lângă mine şi mă zgâlţâia cu disperare.

— Ridică-te, Fitz! Ridică-te! Trebuie să ieşim de-aici! Dragonul se mişcă şi gheaţa crapă. S-ar putea să se surpe peste noi. Ridică-te! Şi, fiindcă n-am fost în stare, m-a prins de guler şi m-a târât, m-a scos din tunel în groapă şi m-a tras în susul rampei, în lumea luminii şi a oamenilor.

Capitolul 24

PORUNCA TINTAGLIEI

Şi, când a istovit şi i s-a tocit sabia tot izbind în pielea de nestrăpuns, ciobanul-devenit-războinic a căzut de pe dragon, asudat şi gâfâind. Dar, când şi-a recăpătat răsuflarea îndeajuns ca să poată blestema, a făcut-o iarăşi, spunând c-o să se răzbune întreit pe creatura care îi mâncase toată turma.

La cuvintele astea, dragonul a părut să se trezească din

somnul în care se afundase, sătul fiind. Mai încet decât apare soarele în zori, şi-a săltat capul şi a deschis ochii. S-a uitat în jos, la om şi la sabia lui, şi verdele ochilor săi imenşi s-a învolburat şi s-a învârtejit. Unii spun că erau ca nişte bulboane din fund de abis şi că au sorbit sufletul lui Herderson[1] *în adâncurile lor, făcându-l slujitorul dragonului. Alţii spun că Herderson i-a susţinut dârz privirea şi că abia când a respirat aerul din răsuflarea creaturii a devenit supusul ei. E greu să găseşti un martor care să ştie adevărul, fiindcă toţi cei adunaţi să-l vadă pe cioban încercând să ucidă dragonul s-au oprit la marginea păşunii.*

Dar, fie cu privirea, fie cu răsuflarea, dragonul a luat sufletul omului în stăpânire. Herderson a azvârlit pe neaşteptate scutul şi sabia şi a strigat:

— Iartă-mă, tu, cel de smarald, tu, făptură de piatră preţioasă, de foc şi adevăr. N-am fost în stare să-ţi văd splendoarea şi puterea de la bun început, când m-am apropiat. Iartă-mă şi îngăduie-mi să te slujesc şi să te slăvesc câte zile voi avea.

Povestea sclavului dragonului

Lumea era un loc rece, de un alb strălucitor. Mi-am găsit picioarele, le-am tras cu hotărâre sub mine şi mi-am amintit cum să le fac să meargă. Burrich a apărut de undeva şi m-a luat de celălalt braţ. Pe urmă ne-am îndreptat toţi trei, clătinându-ne şi alunecând, către corturile scăldate în lumina zorilor. L-am văzut pe Chade alergând în susul dealului, către noi. Venea şi Thick, înaintând greoi, la mare distanţă în spatele lui. Îi urmau Longwick şi oştenii care îi mai rămăseseră. Membrii coteriei Harului ieşiseră din cortul lor pe jumătate dezbrăcaţi şi stăteau în zăpadă, arătând către culmea dealului şi strigând unii la alţii în timp ce-şi puneau cizmele şi hainele groase. Războinicii Hetgurdului stăteau deoparte, uitându-se în jur cu ochi holbaţi şi dând din cap unul către altul, ca şi cum s-ar fi aşteptat tot timpul la o asemenea osândă. Prima sa încercare de eliberare păruse un mic cutremur şi dragonul se străduia în continuare, în timp ce ne grăbeam să ne îndepărtăm de groapă. Mai degrabă simţeam decât auzeam, în urma noastră, cum se zvârcolea Icefyre ca să scape din temniţa lui rece. Se lupta cu gheaţa care scârţâia şi pocnea. Însă mi se părea că eforturile lui îşi pierdeau

---

[1] Fiul Ciobanului (n. tr.).

treptat forţa. Când am ajuns la jumătatea dealului, pârâitul gheţii a încetat. Harul meu continua să-i simtă prezenţa viguroasă, dar intuiam că dragonul făcuse un efort imens şi că era la un pas de pierderea puterilor şi de moarte.

— Ar fi o ironie, le-am spus lui Dutiful şi Burrich, gâfâind, dacă, după atâţia ani în care şi-a dorit moartea, ar pieri străduindu-se să trăiască.

— Toţi murim într-o ultimă strădanie de a trăi, a pufnit Burrich.

— Ce s-a întâmplat? a vrut Dutiful să ştie. De ce l-ai trezit în loc să-l ucizi? Pulberea n-a luat foc? De ce te-ai răzgândit?

Înainte de a apuca să-i răspund, Chade era lângă noi. S-a apropiat furios de mine, tremurând de indignare.

— Cum ai putut? m-a întrebat, cu vocea tremurându-i de furie, imediat ce a ajuns destul de aproape ca să-l aud. Cum ai putut să-i trădezi pe cei de-un sânge cu tine? Ai fost trimis să ucizi dragonul. Cu ce drept ai hotărât să faci altceva? Cum te-ai putut întoarce împotriva familiei tale?

— Nu m-am întors împotriva familiei mele. Pentru binele Farseerilor l-am lăsat pe Bufon să îngroaşe rândurile neoamenilor, am ripostat.

Când am rostit adevărul crud sub lumina strălucitoare a zorilor, totul a căpătat textura realităţii. Am simţit nevoia să răsuflu adânc. Şi am continuat cu voce mai scăzută.

— Chade, Femeia Palidă ne-a lăsat să ne uităm la nişte păpuşi, până când am uitat că ea e acolo, deasupra lor, trăgând sforile. Ea vrea să moară dragonul, aşa e. Poate că, dacă l-am fi ucis, chiar ni l-ar fi dat înapoi pe Bufon, dar numai ca să fie martor la năruirea tuturor speranţelor noastre. Numai ca să vadă sfârşitul dinastiei Farseer.

Fără să-mi pese că spre noi veneau oameni care ajunseseră destul de aproape ca să ne audă, le-am spus, lui şi prinţului, care fusese raţionamentul meu. În tăcerea lor prelungită, i-am simţit cântărindu-mi în gând argumentele şi găsind că erau solide. În liniştea aşternută, i-am spus lui Dutiful:

— Am încălcat făgăduiala ta şi ţi-ai pierdut mireasa. Dar nu pot spune că-mi pare rău. Ar fi fost o cununie clădită pe un omor şi singurul ei rod ar fi fost moartea. Aşa cel puţin am ales viaţa. Viaţa pentru Icefyre. Şi, poate, o pace mai durabilă între cele Şase Ducate şi Insulele străine decât cea clădită pe moartea lui.

— Frumoase vorbe! a răbufnit Chade. Măreţe cuvinte, dar habar n-ai ce-ai ales de fapt. Aşa cum n-am nici eu! Dacă dragonul izbuteşte să iasă şi e flămând, crezi c-o să „aleagă viaţa” pentru noi? Sau un prânz copios? Recunosc că n-am fost în stare să privesc destul de departe. Poate ai fost înţelept fiindcă nu l-ai ucis. Dar asta nu înseamnă că ai fost înţelept şi când l-ai trezit. Cine o să-ţi mulţumească pentru asta, Fitzchivalry, la sfârşitul acestei zile lungi?

— Fitzchivalry? l-am auzit pe Civil repetând, în timp ce se apropia cu paşi mari, ca să se oprească în spatele lui Chade. Asta a spus? Tom Badgerlock e Fitzchivalry, Bastardul cu Har?

Cu neîncredere în priviri, s-a întors spre Web şi şi-a încleştat degetele de braţul lui, cerând un răspuns. Făcuse ochii mari şi şocul îi tăiase răsuflarea. Şi se holba la mine ca şi cum nu m-ar mai fi văzut până atunci, dar în privirea lui nu era nici urmă de admiraţie. Era un om înşelat de o legendă, un om căruia i se arătase un pumn de pământ când se aştepta să vadă strălucirea aurului.

— Taci!

Web încerca să reducă la tăcere un secret care nu mai încăpea în vechea sa tainiţă.

— Nu acum. Îţi explic mai târziu. Acum n-avem timp. L-a trezit pe Icefyre. Eliberarea lui depinde de noi.

M-a măsurat cu privirea şi a părut încântat de ceea ce vedea. A dat din cap către mine – un gest apropiat de o plecăciune apoi a trecut de noi cu paşi mari.

Atunci am observat pentru prima oară că înzestraţii cu Har aveau cu ei sapele şi răngile. Îi însufleţea un nou ţel. Swift şi Cockle trăgeau sania, ca să care gheaţa. Băiatul a trecut pe lângă mine şi Burrich fără să ne privească. Însă tatăl său l-a simţit şi nu s-a lăsat descurajat de muţenia lui.

— Ai mare grijă, fiule, l-a avertizat. Nimeni nu ştie nici ce a trezit Fitz, nici care sunt sentimentele creaturii faţă de noi.

Pe urmă s-a uitat la mine; nu ştiusem că ochii lui înceţoşaţi încă te mai puteau săgeta.

— Ce ai făcut acolo, sus? Şi de ce?

Poate că sosise şi timpul dezvăluirii acelui adevăr.

— N-am făcut-o eu. Nu în totalitate. Ştiam că dragonul trăieşte, dar n-am putut s-ajung la el decât cu Harul, nu şi cu Meşteşugul. Pentru că al meu nu e destul de puternic. Însă pe

urmă m-a găsit Nettle. Şi…

— Şi Nettle l-a trezit! a dat de veste Thick, fericit, când s-a văzut în sfârşit lângă noi, după ce străbătuse cu trudă distanţa care ne despărţea. Şi eu am salvat-o şi am dus-o la adăpost. Mă iubeşte.

— Ce? a izbucnit Burrich, ultragiat şi îndurerat. Nettle, Nettle a mea? Cu Har? Nu e cu putinţă, nu se poate!

— Nu. Nu are Har. Stăpâneşte Meşteşugul. Chade părea să-şi fi pierdut răbdarea. Dar n-a fost instruită. E periculos de neinstruită. Un alt fapt pentru care trebuie să le mulţumim lui Fitz şi toanelor lui. Aproape că am pierdut-o în torentul Meşteşugului, dar Thick o cunoştea destul de bine ca s-o găsească şi s-o scoată de-acolo. Acum e în siguranţă, Burrich. Probabil foarte nedumerită de ceea ce i s-a întâmplat, dar în siguranţă.

— E prea mult. Nu pot face faţă.

Burrich mă ţinuse de braţ ca să mă sprijine, dar am ajuns brusc să-l sprijin eu pe el. A scos un oftat tremurător.

— Bănuiam că are ceva din magia lui Chivalry. Bănuiam de multă vreme, iar când mi-a povestit despre lupul din visul ei… atunci am ştiut că trebuie să merg la Kettricken, să aflu ce însemna şi să cer să fie instruită Nettle.

Mi-a adresat un zâmbet straniu, dezvăluind că era mândru de ea, dar se temea pentru viitorul ei.

— A avut destulă putere ca să trezească un dragon?

Pe urmă am fost cu toţii zguduiţi de răbufnirea unui gând care l-a făcut pe Chade să se clatine şi să cadă apoi în genunchi. Era mesajul unui dragon, pătrunzând în minţile noastre. Tintaglia ne găsise.

Duceţi-vă să-l ajutaţi! Dezgropaţi-l pe Icefyre şi nu-i vătămaţi nici măcar un singur solz. Vin iute ca focul, fiindcă, atingându-vă minţile, ştiu unde se află, nu mai e nevoie să mă călăuzească o pasăre! Vă previn, nu sunt departe şi vreau să-l găsesc în picioare, aşteptându-mă. Altminteri, vai vouă, tuturor!

Nu se folosise nici de Meşteşug, nici de Har, şi totuşi mă izbise cu forţa unui mesaj trimis de cineva în care magia Farseerilor e puternică. Icefyre se folosise de curând de mintea mea, lăsându-mi-o neapărat în calea Meşteşugului, şi mesajul Tintagliei mă făcuse pur şi simplu să mă clatin pe picioare. Bănuiesc că toţi cei în care magia asta era puternică o auziseră

cu mai multă vigoare decât ceilalţi. Zguduise, cu siguranţă, întreaga coterie a Meşteşugului. Cei din coteria Harului au reacţionat în fel şi chip, unii părând să fi înţeles importanţa fiecărui cuvânt şi alţii părând nedumeriţi, pe când Cockle dădea impresia că n-avea habar de nimic.

— Aţi auzit-o cu toţii! a strigat Civil. Tintaglia porunceşte să-l dezgropăm pe Icefyre! S-o facem!

A rupt-o la fugă în susul dealului de parcă ar fi condus o şarjă împotriva unei oşti duşmane.

Un insular s-a prosternat, crezând că îi vorbeşte un zeu sau un demon. Alţi doi se holbau în zare, ca şi cum ar fi căutat ceva pe care era posibil să-l fi auzit. Ceilalţi n-au reacţionat în niciun fel. Fiindcă tatăl meu se apărase şi îl apărase izolându-l de Meşteşug cu multă vreme în urmă, Burrich a părut doar uluit pentru o clipă, ca şi când tocmai şi-ar fi amintit ceva. Bănuiesc că Harul lui îl făcuse să-şi dea vag seama de primirea unui mesaj, fără să fi priceput gândul pe care îl conţinea.

N-am avut decât o secundă ca să observ toate astea. Pe urmă, zâmbind vesel, cu gura până la urechi, Thick a fugit de lângă noi către vârful dealului, mişcându-şi picioarele scurte cât de repede putea.

— Vin! a strigat. Vin să te dezgrop, Icefyre!

I-am pus entuziasmul pe seama influenţei lui Icefyre, sub care i se aflase de curând mintea simplă, şi a salvării lui Nettle, care trebuie să fi fost, pentru el, o experienţă îmbătătoare. L-am urmat, cu Dutiful şi Chade în spatele meu. Şi m-am mirat de neaşteptatul entuziasm al prinţului abia când l-am auzit murmurând:

— Am îndepărtat o mare parte din gheaţa de pe spatele lui. O să spargă mai întâi porţiunea aia, cu siguranţă. Nu mai avem de muncit prea mult!

— Atunci nu împărtăşeşti speranţa lui Chade, nu crezi că am putea lăsa pur şi simplu dragonul unde şi cum era?

— Ba da. Asta sper şi eu. Adică speram. Dar… înainte. Înainte să-l trezească Nettle. Nu. Înainte… Dar asta e porunca Tintagliei. Tintaglia… Şi-a încetinit paşii şi m-a privit nedumerit şi indignat. Este, a fost, exact ca atunci când mi-ai dat tu o poruncă prin Meşteşug. Ba nu, e altfel. De asta pot să nu ţin cont. Cred că pot. Cu o expresie ciudată pe chip, m-a tras de braţ, făcându-mă să mă opresc. A poruncit şi, în prima clipă, nu

m-am putut gândi decât să mă supun. Bizar. Asta înseamnă să fii vrăjit de un dragon?

Am tresărit când a vorbit Burrich. Aproape că uitasem de el şi izbutise cumva să ţină pasul cu noi.

— Poveştile vechi spun că dragonii te vrăjesc cu resuflarea lor. Ce mi-a scăpat? Un soi de mesaj prin Meşteşug?

— Cam aşa ceva. Dutiful a căzut pe gânduri. Cred c-a fost aproape o poruncă trimisă prin Meşteşug, dar nu sunt sigur. Bănuiesc că am vrut să-l ajut pe Icefyre şi înainte de a mi-o porunci ea. Am impresia că a fost propriul meu gând. Totuşi…

Şi pe urmă Chade a trecut pe lângă noi, ne-a luat-o înainte murmurând:

— Pulberea. Pulberea o s-o facă; o să explodeze, eliberându-i. Nu trebuie decât s-o punem în alt loc. Sau poate în vase mai mici…

Am schimbat o privire cu Dutiful, apoi l-am ajuns pe sfetnicul său din urmă. L-am prins de mânecă, dar s-a smuls din mâna mea. L-am înşfăcat din nou.

— Chade, acum nu-l mai poţi ucide. E prea târziu. Tintaglia o să apară cât de curând, şi prea mulţi dintre oamenii noştri vor să-l dezgroape ca să-l elibereze. N-o să meargă.

— Să… să-l ucid? Bătrânul asasin m-a privit aproape şocat. Nu, nu vreau să-l ucid. Vreau să-l eliberez cu o explozie, prostule!

Am schimbat o altă privire îngrijorată cu prinţul.

— De ce? l-am întrebat pe Chade cu blândeţe.

A părut uimit de ignoranţa mea. Pe urmă, pe faţă i s-a aşternut, pentru o singură clipă, o altă expresie, care m-a îngrijorat. Bâjbâia. Dar, oricum i-ar fi înceţoşat Tintaglia mintea, fusese întotdeauna expert când trebuia să găsească motive destul de convingătoare ca să fac ce voia.

— Ţi-a scăpat că o femelă-dragon se îndreaptă furioasă încoace, după ce, mulţumită ţie, a aflat unde suntem? Ce ne-a mai rămas de făcut? Dacă-l ucidem acum, ne omoară ea pe toţi. A spus-o deja. Din nefericire, asta înseamnă că trebuie să ajutăm dragonul. Dacă-l scoatem din gheaţă înainte de sosirea ei, o s-o ia drept dovadă a bunelor noastre intenţii. Tu însuţi ai spus că am putea profita de bunăvoinţa ei ca să încheiem o alianţă cu Bingtownul. Până aflăm cât de puternică e, mi se pare înţelept să-i facem pe plac oricum ne stă în puteri. Eşti de altă

părere?

— Şi crezi că e cel mai simplu să-l eliberăm folosindu-ne de pulberea ta?

— O singură explozie poate înlocui munca a zece oameni cu lopeţi. Crede-mă, Fitz. Ştiu ce fac.

Părea gata să-şi întrebuinţeze pulberea ca să elibereze dragonul cu acelaşi entuziasm cu care voise mai înainte să-l ucidă cu ajutorul ei. În cât de mare măsură îl influenţase porunca Tintagliei? Avusese puterea unei porunci date prin Meşteşug, căreia i te supui lăsând deoparte orice dublu şi nesocotindu-ţi propria raţiune?

Oare Bufonul fusese deja preschimbat în neom? Murise? Venit pe neaşteptate, gândul m-a izbit ca un val rece, alungându-mi orice altă grijă. M-am clătinat pe picioare. Făcusem ceea ce sperase el c-o să fac. Trezisem dragonul şi toate forţele noastre tocmai se uneau ca să-l elibereze pentru a se împreuna cu Tintaglia. Când o făcusem, simţisem că trebuie să fac. Însă acum, în adâncul sufletului, îmi doream să-mi pot croi drum în sens invers curgerii necruţătoare a timpului. Nu mă putea întoarce să-mi schimb hotărârea, iar povara ei mi se părea dintr-odată prea grea şi prea usturătoare ca s-o port pentru tot restul vieţii. Pentru o clipă, am simţit urmele degetelor Bufonului de pe încheietura mâinii mele ca pe o arzătoare atingere îngheţată.

Însă picioarele au continuat să mă poarte pe urmele celorlalţi. Când am ajuns la groapă, am văzut că strădaniile lui Icefyre nu fuseseră de mare ajutor. Gheaţa pe de spatele lui avea crăpături care se ramificau, pornind de dedesubt, iar o parte din tunelul săpat deasupra gâtului şi a capului său se surpase. Coteria Harului se năpustise deja asupra crăpăturilor, cu entuziasm mult şi putere puţină. Când am sosit eu, oamenii Hetgurdului deja li se alăturaseră. Toată suflarea din tabără îşi unea pentru prima oară eforturile, şi asta ca să dezgroape dragonul viu. Dar, oricât de intensă ar fi fost, ardoarea cu care trudeau nu le putea uşura munca.

Când a aflat că fugisem din tunel abandonând pulberea, Chade m-a dojenit pentru idioţenia mea. A pus doi oameni să redeschidă tunelul, apoi i-a nedumerit cu desăvârşire pe suspicioşii membri ai coteriei Harului când le-a cerut să sape găuri adânci şi înguste de-a lungul dragonului.

— O să punem cantităţi mici de pulbere pe muchia acestei

crăpături făcute de el. N-o să fie destul de multă ca să-i facă rău, dar o să spargă gheaţa, ca s-o scoatem apoi în bucăţi mari. Fitz, trebuie să-mi ajuţi să-mpart pulberea şi s-o împachetez. Ajută-mă şi tu, Dutiful, şi adu-i şi pe Longwick. Avem nevoie şi de mai multe vase în care se poate face focul. O să fie greu să aprindem pulberea din toate găurile aproape în acelaşi timp, dar sunt sigur că asta ne poate fi de cel mai mare folos.

Organizând şi improvizând, Chade se simţea în elementul lui. Punerea propriilor idei în practică îl umplea de o bucurie arzătoare, frenetică. Mi-am dat seama că asta stătea în firea lui, că ar fi fost un oştean şi un strateg minunat, aproape pe măsura lui Verity. În toată viaţa mea, nu-l văzusem niciodată însufleţindu-se mai tare decât atunci când putea trece în sfârşit peste orice ca să-şi preschimbe gândurile în fapte.

Burrich s-a întors împreună cu noi în cortul lui Chade, fiindcă nu putea fi de mare ajutor la săpat. M-am întristat când am înţeles că-şi dădea seama de asta. Mă ducea, cumva, cu gândul la un câine bătrân, care rămâne lângă calul stăpânului, căci ştie că nu mai poate ţine pasul cu haita, luând urma după miros, dar e convins că poate lua măcar parte la uciderea vânatului. L-am privit aşezându-se cu grijă pe salteaua lui Chade. Bătrânul asasin a deschis un alt butoiaş cu pulbere. Am îngenuncheat pe podea, cu o bucată de piele curată întinsă în faţă, şi am început să împart pulberea în grămăjoare cam de mărimea celei făcute de Chade, ca model. Pulberea m-a pus pe gânduri; nu avea o culoare uniformă, iar o parte din granule păreau mai fine decât restul, dar bătrânul asasin a scăpat de întrebările mele ridicând din umeri.

— O s-o perfecţionez cu timpul. Dar, până una-alta, o să ne fie de folos, şi asta, băiete, e tot ce contează. Unde e prinţul? L-am trimis să adune, din toate corturile, vase de mărimea potrivită pentru pulbere. Ar fi trebuit să se-ntoarcă deja. Ca şi Longwick, cu oale pentru foc. Trebuie să le împerechem unele cu altele şi e cu atât mai bine cu cât începem mai repede.

— Sunt sigur că vor fi aici cât de curând, i-am răspuns, apoi m-am întors spre Burrich. Eşti foarte tăcut. Oare fiindcă ai venit încoace ca să ucizi un dragon şi acum ne străduim cu toţii să-l salvăm?

M-a privit împreunându-şi sprâncenele întunecate.

— Crezi că am venit ca să ucid dragonul? A pufnit amuzat,

apoi a clătinat din cap. Nu credeam că există dragonul. L-am crezut visul urât al unei fete, aşa că mi-a fost uşor să-i făgăduiesc lui Nettle c-o s-o apăr de el. Am dus-o la Buckkeep, şi acolo am aflat că pe insula asta e cu putinţă să existe rămăşiţele unui dragon. Dar am bătut tot drumul încoace doar ca să vă aduc acasă, pe tine şi pe Swift. Căci, oricât de mult te-ar costa sau oricât m-ar costa pe mine, acolo îţi e locul. A oftat pe neaşteptate. Am fost întotdeauna un om simplu, Fitz, şi am căutat rezolvări simple pentru problemele mele. Şi iată-mă aici, încercând să văd cum se poate descâlci harababura în care-am amestecat toate lucrurile noi doi, tu şi cu mine, cum o pot apăra pe Nettle de un dragon care-i cunoaşte numele şi cum să-i scot lui Swift din cap Magia Animalelor. Ştii, credeam că tu ai murit din pricina Harului. Regina s-a străduit să-mi spună tot ce ştie din povestea asta, mi-a vorbit despre neomul care a ajuns să poarte cămaşa pe care ţi-o făcusem, cu acul Regelui Shrewd încă înfipt în guler… Şi când mă gândesc cât am suferit când l-am îngropat pe nenorocitul ăla…

L-a întrerupt Dutiful, dând buzna în cort.

— Au dispărut! Nu le dau nicăieri de urmă!

— Vasele bune pentru pulbere? a întrebat Chade, cu un singur gând în minte. Adică au dispărut toate?

— Nu! Narcesca şi Peottre! Au dispărut, şi aşternuturile lor sunt neatinse. Cred că nu s-au întors în cort după ce am stat de vorbă azi-noapte. Cred că, în schimb, au plecat din tabără şi, dacă au făcut-o…

— Nu puteau pleca decât într-un singur loc. Deşi îmi spusese că nu contează, Chade privea încruntat grămăjoarele şi îşi înfigea degetul în cele cu pulberea mai fină. S-au dus la Femeia Palidă. Şi i-au povestit că s-a întors Fitz şi că acum ştim care e adevărata miză a jocului. S-a încruntat brusc mai tare. Şi noi am vorbit de faţă cu ei despre pescăruşul lui Web, am spus că vine Tintaglia. Probabil că i-au dezvăluit toate astea. Probabil că Femeia Palidă ştie acum ce gândim despre ea şi ne cunoaşte punctele slabe. Ştie şi că, dacă vrea să ne atace, trebuie să se mişte repede. Iar singura noastră scăpare e să ne mişcăm mai repede decât ea. Trebuie să scoatem dragonul ăla de sub gheaţă.

— Dar de ce-ar fi făcut Elliania şi Peottre una ca asta? De ce să se întoarcă împotriva noastră, când ştiau că vreau să ucid

dragonul pentru ei?

Prinţul suferea cumplit.

— Habar n-am. Chade era neînduplecat. Dar pentru noi e cel mai sigur să presupunem că ne-au trădat, că tot ce-am vorbit azi-noapte i-a fost povestit Femeii Palide. Şi trebuie să ne gândim în ce măsură am devenit mai vulnerabili.

— Dar de azi-noapte încoace s-a schimbat totul! Azi-noapte, eu şi Fitz am plănuit să-i facem pe plac Femeii Palide. De ce să se fi dus cei doi la ea ca să-i spună asta, de ce să nu fi aşteptat săvârşirea faptei? Dutiful s-a încruntat. Când au plecat de aici azi-noapte, Peottre nu arăta ca un om gata să se prosterneze la picioarele duşmanului.

— Nu ştiu. Chade se ocupa de pregătiri cu aceeaşi concentrare. Fitz, când pulberea e mai fină, nu face grămăjoarele mai mari decât asta. Apoi: Nu ştiu, Dutiful. Dar datoria mea e să presupun că-ţi vor răul şi să mă gândesc cum îi putem împiedica. A micşorat una dintre grămăjoarele mele cu o racletă. Asta după ce eliberăm dragonul, a adăugat, aproape doar pentru sine. Pe urmă şi-a ridicat din nou privirea spre prinţ. Totuşi, avem nevoie de vasele alea.

— Le aduc, a răspuns băiatul cu voce slabă.

— Bun. Deocamdată nu te mai gândi la fată şi la Peottre. Dacă au fugit din tabără azi-noapte, sunt plecaţi de mult şi au ajuns prea departe ca să mai putem noi face ceva. Ne ocupăm mai întâi de problema cea mai urgentă, apoi de următoarea.

Dutiful a dat din cap cu un aer absent şi a plecat. Mă gândeam la el cu inima grea.

— Crezi într-adevăr că s-au dus să-i dea raportul Femeii Palide?

— E posibil. Dar nu cred. După cum i-am spus lui Dutiful, trebuie să ne imaginăm ce e mai rău şi să fim pregătiţi să ne apărăm. Iar cea mai bună apărare ar putea fi eliberarea dragonului pe care l-ai trezit.

A căzut pe gânduri, încruntând din sprâncene, apoi a părut să considere că grămăjoarele lui de pulbere meritau cel mai mult interes.

— O să ne gândim mai bine la asta după ce-l scoatem pe Icefyre din gheaţă.

Mă temeam că porunca Tintagliei i se întipărise mult prea adânc în minte. Voiam să cred că bătrânul sfetnic gândeşte

limpede, dar nu puteam fi nicidecum sigur.

Longwick a apărut primul, cu oalele, apoi s-a întors şi Dutiful, cu vase de diverse mărimi. Imediat ce a primit ceea ce dorea, Chade i-a trimis pe cei doi înapoi, la groapa din gheaţă, ca să se asigure că se lucra cu spor la cele şase găuri cerute de el. M-am întrebat dacă voia pur şi simplu să-l ţină pe prinţ ocupat. Bătrânul asasin mi s-a părut foarte năzuros când a ales vasele, mai întâi pe cele pentru pulbere, convingându-se că dopurile sau capacele le închideau fără greş, apoi oalele pentru foc, cu care le-a împerecheat. M-am oferit să-l ajut, dar m-a refuzat.

— În final, o să fabric vasul perfect pentru pulberea mea. Trebuie să poată lua foc, dar nu prea repede, fiindcă omul care aprinde focul are nevoie de timp ca să se îndepărteze. Şi trebuie să se închidă destul de bine ca să nu pătrundă umezeala, ca să poţi păstra pulberea în el în siguranţă. Trebuie şi să se poată umple astfel încât să nu rămână niciun fir de pulbere lipit de el pe dinafară. Şi o să găsesc o metodă mai bună de aprindere…

Era pe deplin acaparat de ceea ce făcea, un meşter încă nedumerit de noua sa invenţie şi câtuşi de puţin dornic s-o încredinţeze în mâinile unei calfe. M-am retras discret şi m-am aşezat pe salteaua lui Dutiful, alături de tăcutul Burrich. Care părea adâncit în gânduri. Încă mai aveam senzaţia că totul trebuie să se rezolve cât mai repede, îmi doream să se termine. Nu-mi dădeam seama dacă era din pricina poruncii Tintagliei sau fiindcă mă chinuia gândul la Bufon. Nu puteam să mi-l scot din minte. Am încercat să nu mă întreb prin ce trecea sau dacă nu cumva trecuse dincolo de orice suferinţă. Atingerea minţii dragonului părea să-mi fi redat Meşteşugul, dar, când am bâjbâit în căutarea legăturii mele cu Bufonul, întotdeauna la fel de delicată ca un fir de mătase, n-am putut să-l simt. Asta m-a înspăimântat.

— Fac ceea ce ai vrut tu să fac, i-am spus cu voce abia auzită. O să-ncerc să-l eliberez pe Icefyre.

Preocupat de alegerea vaselor şi de umplerea lor cu pulbere, Chade n-a părut să mă audă, dar m-a auzit Burrich. Probabil că, aşa cum se spune că se întâmplă, pierderea văzului îi ascuţise celelalte simţuri. Şi-a pus mâna pe umărul meu. Poate că, dacă nu mi-ar fi vorbit Web despre asta, nu mi-aş fi dat seama niciodată. Însă avusese dreptate. Am simţit calmul lui Burrich scurgându-se în mine. Nu-i ajunseseră la mine gândurile, ci doar

un simţ al legăturii cu fiinţa lui. Nu avea puterea comuniunii prin Har dintre un om şi un animal, însă exista. Mi-a vorbit cu glas scăzut.

— Faci asta de prea multă vreme, băiete. Faci ceea ce vor alţii să faci. Iei asupra ta însărcinări pe care nu le vrea nimeni.

Nu mă judeca, era o simplă constatare.

— La fel ca tine.

A păstrat o clipă tăcerea.

— Da. E adevărat, a recunoscut apoi. Ca un câine care are nevoie de stăpân, după cum mi-a spus odată cineva, dacă-mi aduc bine aminte.

Cuvintele tăioase pe care i le adresasem cândva ne-au adus amândurora pe buze câte un zâmbet amar.

— Poate e adevărat şi în privinţa mea, am admis.

Şi, fără să mai adăugăm niciun cuvânt, am stat o vreme aşa, în liniştea din ochiul furtunii dezlănţuite în jur. De afară veneau zgomotele înăbuşite ale muncii săpătorilor. În aerul rece, vocile ajungeau la distanţe mari. Auzeam loviturile uneltelor de metal în gheaţă, ca pe nişte pocnete surde, şi bufniturile mai profunde ale bucăţilor de gheaţă azvârlite pe lemnul săniilor. Mai aproape de noi, Chade murmura ceva pentru sine şi răzuia pulberea din grămăjoare, dozând-o cu toată precizia posibilă. Am căutat dragonul cu Harul, şi era acolo, dar se făcea simţit cu prea puţină putere, ca şi cum şi-ar fi păstrat forţele pentru mai târziu, mulţumindu-se deocamdată să rămână în viaţă şi să-şi aştepte salvarea. Mâna lui Burrich era tot pe umărul meu. Am avut brusc bănuiala că şi el căutase dragonul.

— Ce-ai de gând în privinţa lui Swift? l-am întrebat, chiar înainte de a-mi da seama că voiam să vorbesc.

Mi-a răspuns aproape cu nepăsare.

— O să-mi iau fiul acasă. O să-ncerc să-l cresc astfel încât să scot din el un bărbat integru.

— Adică unul care nu-şi foloseşte Harul.

A scos un sunet care putea fi încuviinţare sau semn că voia să schimbăm subiectul. Dar n-am fost în stare s-o fac.

— Burrich, toţi anii petrecuţi la grajduri, darul tău de a vindeca, linişti şi dresa animalele… în toate astea n-a fost Harul? Nu te-ai legat prin Har de Vulpiţa?

Nu s-a grăbit să-mi răspundă. Şi, când a deschis gura, mi-a pus, în schimb o întrebare.

— De fapt, mă întrebi dacă eu am făcut şi vouă vă cer alta?

— Da.

A oftat.

— Fitz. Am fost beţiv. Şi nu mi-am dorit niciodată să vă văd pe tine sau pe fiii mei robi ai băuturii. Am căzut pradă şi altor ispite, ştiind că nu-mi puteau aduce nimic bun. Sunt om şi nu-mi sunt străine slăbiciunile omeneşti. Dar asta nu înseamnă că o să închid ochii dacă băieţii mei îmi calcă în privinţa asta pe urme sau că o să-i încurajez să continue. Tu ai face-o? Kettricken mi-a spus că ai un fiu adoptiv. M-am bucurat să aflu că n-ai fost pe de-a-ntregul singur. Dar crescându-i n-ai învăţat nimic despre tine însuţi? N-ai învăţat că propriile greşeli care îţi repugnă par şi mai îngrozitoare când îţi vezi fiul repetându-le?

Descrisese sentimentul mult prea clar, în puţine cuvinte. Dar m-am întors de unde plecaserăm:

— N-ai folosit niciodată Harul când erai mai-marele grajdurilor?

A tras aer în piept şi a răspuns scurt:

— Am preferat să n-o fac.

Am crezut că n-o să mai adauge nimic, dar, nu după mult timp, şi-a dres glasul şi a continuat:

— Dar e aşa cum a spus Ochi Întunecaţi cu mult timp în urmă. Puteam refuza să le răspund animalelor, dar nu puteam să nu le aud. Ştiu cum îmi spuneau câinii. Mi-am auzit numele ăsta chiar şi desprinzându-se de pe buzele tale. Inima Haitei. Ştiam cum mă numesc şi eram conştient de… respectul pe care mi-l purtau. În timpul vânătorii, când îşi strigau către mine bucuria, nu le puteam ascunde că-mi sunt cunoscute gândurile lor. Le împărtăşeam încântarea, şi ei o ştiau.

Mi-ai spus cândva că nu l-ai ales tu pe Ochi Întunecaţi. Că te-a ales el, s-a legat de tine şi nu ţi-a mai lăsat mare lucru de făcut în privinţa asta. La fel a fost cu Vulpiţa şi cu mine. Era o căţeluşă bolnăvicioasă, singura pipernicită dintre surorile şi fraţii ei, cu toţi viguroşi. Dar avea… ceva aparte. Stăruinţă. Şi destulă minte ca să ocolească piedicile. Când o împingeau ceilalţi căţeluşi de lângă sfârc, nu scheuna către mama ei, ci către mine. Şi ce puteam să fac? Să mă prefac că nu aud când cerea să-şi primească porţia cuvenită, să i se dea o şansă să supravieţuiască? Aveam grijă să sugă şi ea. Iar când s-a făcut destul de mare ca să se apere singură, se legase de mine. Şi, cu

timpul, am ajuns să mă bizui pe ea, e adevărat.

La un anumit nivel al cunoaşterii, ştiusem asta. Habar n-am de ce voiam să recunoască.

— Adică mi-ai interzis mie ceea ce făceai tu.

— Cred că da.

— Ai idee cât de nefericit am fost din pricina asta?

Nici măcar n-a tresărit.

— Cam tot atât de nefericit cum eram eu când nu mă ascultai. Dar probabil că n-ai idee despre ce vorbesc. Fără îndoială că nu i-ai interzis niciodată lui Hap ceva de care te simţeai tu vinovat. Şi sunt sigur că el a ascultat întotdeauna sfaturile tale înţelepte.

Se pricepea foarte bine. Sarcasmul nu exista în vorbele lui decât dacă îl căutam.

Cu asta m-a făcut să amuţesc o vreme. Dar mai aveam încă o întrebare.

— Dar de ce, Burrich? De ce dispreţuiai Harul, de ce continui să-l dispreţuieşti cu atâta putere? Web, un om pe care îl admir foarte mult, nu vede în magia lui niciun rău şi niciun pericol. Cum e cu putinţă să te dezguste propria ta magie?

Şi-a netezit părul, îndepărtându-şi-l pe de faţă, apoi s-a frecat la ochi. A răspuns fără tragere de inimă.

— Ah, Fitz, e o poveste lungă şi veche. Bunica mea a fost îngrozită când a descoperit că sunt întinat. Şi tatăl ei fusese. Şi, când a avut de ales între a-şi salva nevasta şi copiii mici de negustorii de sclavi sau tovarăşul de Har dintr-un grajd care ardea, a ales să-l salveze pe el. Şi, din pricina asta i-au prins negustorii. Pe urmă, străbunica mea n-a mai avut parte decât de o viaţă scurtă, mizerabilă. Bunica spunea că a fost o femeie foarte frumoasă. Şi că, pentru o sclavă, puţine lucruri pot fi mai rele decât propria frumuseţe. Stăpânii se foloseau de ea, iar stăpânele geloase o maltratau. Bunica şi surorile ei au fost martore la toate astea. Şi au crescut ele însele ca sclave, folosite şi maltratate. Pentru că un bărbat, care ar fi trebuit să fie legat în primul rând de nevasta lui, a preferat să salveze un cal, nu pe ea şi pe copiii ei.

— A fost un singur om, Burrich. Un singur om care a luat o hotărâre greşită. Sau cine ştie ce i-a trecut atunci prin minte? Poate s-a gândit că, având calul, îşi poate duce nevasta şi copiii într-un loc sigur? Sau că i-ar fi fost mai uşor să se lupte cu negustorii de sclavi? Nu putem şti. Dar a fost un singur om. E un

argument prea şubred ca să îndreptăţească deplina condamnare a Harului.

A pufnit scurt, pe nas.

— Fitz, hotărârea lui a însemnat o osândă pentru trei generaţii din propria familie. N-a fost lipsită de însemnătate pentru niciunul dintre cei care au purtat povara asta. Iar bunica mea s-a temut că, dacă mi se îngăduia să continui aşa cum începusem, o să fac la fel. O să găsesc un animal şi o să pun legătura cu el mai presus de orice altceva. Şi, după moartea ei, pentru o vreme, s-a văzut că avusese dreptate. Exact asta am făcut. Ca şi tine, de altfel. Te-ai uitat vreodată în urmă, la viaţa ta, întrebându-te: „Ce s-ar fi schimbat dacă n-aş fi avut Harul?” Gândeşte-te. Dacă între noi doi n-ar fi fost Curiosul, n-am fi fost mai apropiaţi în copilăria ta? Dacă nu te-ai fi legat de Faur, nu te-ai fi descurcat mai bine la lecţiile de Meşteşug? Dacă în viaţa ta n-ar fi existat Ochi Întunecaţi, ar mai fi avut Regal vreun pretext ca să te condamne?

Pentru o clipă, m-a lăsat fără grai. Pe urmă am găsit răspunsul.

— Dar, dacă Harul n-ar fi fost considerat o ruşine, nimic din tot ce spui n-ar fi fost adevărat. Dacă mi-ai fi vorbit despre el numindu-l Sânge Străvechi şi mi-ai fi explicat de ce nu trebuie să mă leg de un animal, dacă Harul ar fi fost o magie la fel de respectată cum e Meşteşugul, totul ar fi mers bine.

Faţa lui Burrich s-a înnegurat când i s-a urcat sângele în obraji şi, pentru o clipă, i-am întrezărit vechea fire. Pe urmă mi-a răspuns că o răbdare n-o poţi dobândi decât cu timpul.

— Fitz, am fost învăţat cum stau lucrurile încă de când bunica mea a descoperit să sunt întinat. Harul e o magie ruşinoasă şi îi compromite pe cei care o practică. Tu îmi vorbeşti despre oameni care o folosesc fără fereală şi nu văd nimic ruşinos în asta. Ei bine, am auzit că există locuri unde un bărbat poate să se însoare cu surorile lui, să aibă copii cu ele, unde femeile umblă pe stradă arătându-şi sânii, unde nu e ruşine să-ţi alungi nevasta pentru că nu mai e tânără. Dar oare ţi-ai învăţa copiii că e bine să se poarte astfel? Sau le-ai spune că se cuvine să trăiască aşa cum ai fost tu învăţat s-o faci?

Am tresărit când i-a răspuns Chade.

— În fiecare societate există reguli nescrise. Cei mai mulţi dintre noi nu le pun niciodată la îndoială. Dar sunt sigur, Burrich,

că tu ţi-ai pus la un moment dat întrebări despre ceea ce ai învăţat. Nu te-ai gândit niciodată că ar trebui să hotărăşti singur dacă merită sau nu să fii înzestrat cu magia asta?

Burrich s-a întors spre el şi l-a privit cu ochi înceţoşaţi. Ce vedea? O siluetă, o umbră sau acea parte a lui Chade pe care o simţea cu Harul?

— Am ştiut întotdeauna că merită s-o ai, lord Chade. Dar eu eram om în toată firea şi ştiam cât mă poate costa. Dar să ne gândim la prinţul tău: cât l-ar fi costat magia asta utilă, pe care merită s-o stăpâneşti, dacă s-ar fi aflat că are Har? Nu recunoşti că-l are, tocmai ca să-l aperi de ură şi de prejudecăţile mulţimii. Îmi găseşti mie vreo vină fiindcă am încercat să-l apăr pe fiul lui Chivalry?

Chade şi-a coborât privirea către munca mâinilor sale şi nu a răspuns. Terminase. Şase vase de tot soiul, de la sticlă plată la cutie pentru sare, erau pline cu pulberea lui şi aşteptau, aşezate în ibrice sau oale.

— Sunt gata, a spus. S-a uitat la mine cu un zâmbet straniu. Să mergem să eliberăm dragonul.

Nu puteam citi în ochii lui verzi. Nu-mi puteam da seama dacă voia într-adevăr să-l scoată pe Icefyre din gheaţă sau să-l rupă în bucăţi. Dar, ca şi cum hotărârea lui ar fi fost molipsitoare, m-am simţit brusc nerăbdător să duc totul până la capăt.

— Cât de periculos e? a întrebat Burrich.

— Tot atât de periculos ca azi-noapte, a răspuns Chade ţâfnos.

Burrich a întins mâna şi şi-a trecut vârfurile degetelor peste oale, atingându-le foarte uşor.

— Nu de şase ori mai periculos? a întrebat. Cum o s-o faceţi? Un singur om o să le-aprindă pe toate sau vor fi şase oameni?

Chade a căzut o clipă pe gânduri.

— Şase oameni, ca să aprindă fiecare focul în câte o oală. Şi apoi Fitz o să pună pe rând câte un vas cu pulbere în fiecare.

Am dat din cap, recunoscând că ideea era înţeleaptă. Şase oameni, fiecare hotărând când să pună pulberea şi luând-o apoi la fugă, s-ar fi putut împiedica unii de alţii.

— O s-o fac.

Am luat trei oale, iar Chade le-a cărat pe celelalte trei. Burrich a luat un sac cu cărbuni şi o oală mai mică, plină cu tăciuni rămaşi din focul păstrat de santinele pe timpul nopţii. Când am

pornit-o în susul dealului, ziua părea foarte frumoasă. Pentru locul în care ne aflam, era cald şi gheaţa strălucea, reflectând soarele.

— Eşti sigur că Nettle nu se află acum în niciun pericol? m-a întrebat Burrich, în timp ce urcam. Nu înţeleg ce i s-ar fi putut întâmpla, dar se pare că s-a petrecut ceva care v-a înspăimântat pe toţi.

Am înghiţit în sec şi mi-am recunoscut vina.

— Eu am rugat-o să între în visul dragonului şi să-l trezească. Partea cea mai puternică a Meşteşugului ei e modificarea viselor. Nu m-am gândit că ar putea fi periculos, că visele unui dragon te pot pune la o încercare cu totul diferită de ceea ce te aşteaptă când pătrunzi în visul unui om.

— Şi a intrat totuşi?

Dincolo de cuvintele lui Burrich se simţea mândria.

— Da, a intrat. Pentru că am rugat-o eu. Mi-e tare ruşine că am pus-o în primejdie.

A păstrat tăcerea preţ de câţiva paşi.

— Prin urmare te cunoaşte, a spus apoi, şi încă destul de bine ca să-i inspiri încredere. De când?

— Nu ştiu sigur. E greu de explicat, Burrich. Mi-am simţit obrajii înroşindu-se, dar m-am silit să continui. Obişnuiam să… trag cu ochiul la voi. Nu prea des. Numai când simţeam că trebuie neapărat să… Nu s-ar fi cuvenit s-o fac.

Tăcerea s-a prelungit. Într-un târziu a întrerupt-o.

— Probabil te-ai supus unui chin neobişnuit. Fiindcă, în cea mai mare parte a timpului, am fost fericiţi.

Am răsuflat adânc.

— Da. A fost un chin. Dar nu mi-am dat niciodată seama că, pentru asta, era nevoie de Nettle. Ea era… nu ştiu cum să spun, poate ţinta concentrării mele. Şi, după un timp, a devenit conştientă de prezenţa mea. M-a cunoscut visându-mă, sub chipul unui om-lup.

Am tăcut stânjenit.

— Ei, a zis Burrich, aproape izbutind să-şi ascundă amuzamentul, măcar asta explică o parte din coşmarurile ei stranii, de când era foarte mică.

— Habar n-aveam că fac aşa ceva. Dar, după o vreme, am devenit şi eu conştient de prezenţa ei. Tot în vise. Stăteam de vorbă într-o lume de vis creată de ea. Am avut nevoie de timp

ca să-mi dau seama că e o manifestare a Meşteşugului, într-un mod pe care nu-l mai întâlnisem. Dar niciodată… Adică ea nu ştie, n-are idee că…

Şi, brusc, n-am mai putut să continui. Un nod din gât îmi strivise cuvintele nerostite.

— Ştiu. Dacă i-ai fi spus că nu sunt tatăl ei, aş fi ştiut.

Am dat din cap în tăcere. Era straniu să-mi dau seama cum vede el lucrurile. Pentru mine conta că nu-i dezvăluisem lui Nettle numele adevăratului ei tată. Pentru Burrich, doar că nu aflase că nu îi e el tată.

Şi-a dres glasul şi a schimbat vorba.

— Trebuie să fie învăţată cum să-şi folosească magia, altminteri Meşteşugul îi poate fura minţile. Ştiu asta din ceea ce m-a învăţat Chivalry.

— Da, trebuie, am recunoscut. A devenit primejdios pentru ea să meargă mai departe fără să fie instruită. Şi va continua astfel, dacă nu intervenim. Trebuie să primească lecţii.

— De la tine? s-a grăbit să întrebe.

— De la cineva, am subliniat.

Şi am tăcut amândoi. Am ascultat zgomotul uneltelor care spărgeau crusta de zăpadă şi gheaţa şi neîncetatul şuier al vântului. Părea un soi de muzică stranie, în care se strecurau vocile ridicate ale oamenilor când se îndemnau unii pe alţii. Dar toată lumea a amuţit când am apărut noi pe marginea gropii.

Chade s-a oprit acolo şi le-a vorbit tuturor, explicându-le ce era pulberea lui explozivă şi cum avea de gând s-o întrebuinţeze. Simţindu-mă ciudat de desprins de tot ce se petrecea, mi-am plimbat privirea de la o faţă înălţată spre noi la alta, am văzut îngrijorarea pe chipul lui Web şi privirea intrigată a menestrelului Cockle. Unii au redevenit copii, dorindu-şi cu entuziasmul unor băieţandri să încerce ceva cu totul nou. Chade a coborât panta cu oalele lui şi eu l-am urmat cu ale mele. A inspectat găurile făcute după indicaţiile lui Dutiful şi ale lui Longwick. A cerut să fie adâncită una şi să se renunţe la alta, care trebuia înlocuită o gaură nouă, săpată în apropierea intrării în tunelul prăbuşit. Toate se înşiruiau de-a lungul celei mai adânci spărturi pricinuite de zvârcolirea dragonului. Chade era de părere că acolo gheaţa se şubrezise cel mai tare şi pulberea avea să dea cele mai bune rezultate. A ales şase oameni care să facă focul în oale, şi Burrich a mers încet de la unul la altul,

dându-i fiecăruia iască, cărbuni şi tăciuni din vasul lui cu foc. Pe urmă Chade i-a cerut să iasă din groapă. El a rămas, a trecut pe îndelete de la un vas cu foc la altul, convingându-se că toate erau bine puse în găurile lor din gheaţă şi că focul avea să dea naştere unui strat gros de tăciuni, în care să fie cuibărite apoi vasele cu pulbere. În vreme ce oamenii aleşi de el se ocupau de focuri, bătrânul sfetnic a repetat de mai multe ori că ne foloseam de cantităţi mici de pulbere, care nu puteau să-i facă dragonului niciun rău, dar erau de-ajuns ca să crape gheaţa din jurul lui, ajutându-l să iasă mai repede la suprafaţă.

Cei şase oameni s-au ridicat pe rând, fiecare când a socotit că focul din vasul său arde aşa cum trebuie. Chade s-a dus pe rând la fiecare, a mai adăugat cărbuni şi a trimis omul lângă ceilalţi, pe marginea gropii. Vasele cu pulbere au fost aşezate pe gheaţă, la câte două palme distanţă de foc. Când în groapă n-am mai rămas decât noi doi, Chade mi-a spus cu voce scăzută:

— Urc şi eu pe margine. Când îţi fac semn cu capul, du-te repede la vase. Pune-l pe fiecare în oala care i se potriveşte. Şi grăbeşte-te pe urmă să mi te alături. O să fie nevoie de ceva timp ca s-ajungă focul la pulbere, dar cred că e cel mai bine să nu rămâi prea mult aici.

— Aşa cred şi eu.

A şovăit ca şi cum ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi a clătinat din cap fără cuvinte. M-am întrebat din nou dacă nu cumva între ceea ce făcea şi voinţa lui se dădea o luptă. L-am urmărit cu privirea cât a urcat panta ca să între în rândul celor care se uitau la mine de pe buza gropii. Am văzut, cu uimire, că toate zidurile care despărţiseră la început grupul dispăruseră. Oamenii Hetgurdului, oştenii din gardă şi coteria Harului se amestecaseră. Burrich stătea lângă Chade. Swift era lângă Web. Motanul lui Civil se instalase cu burta pe gheaţă şi mă privea curios.

Am respirat adânc, m-am dus la capătul şirului şi am luat primul vas cu pulbere. L-am lăsat să cadă în prima oală cu foc, şi în jurul lui au sărit scântei. Cu al doilea s-a întâmplat acelaşi lucru; al treilea a picat într-o poziţie nepotrivită şi a fost nevoie să-l împing ca să se afunde în flăcări. Al patrulea a ajuns la locul său cu uşurinţă. Al cincilea s-a înţepenit în gheaţă şi mi s-a părut că s-a scurs un an până când l-au pus în mişcare ghionturile mele. Dar asta i-a slăbit capacul şi din el a sărit un

strop de pulbere. Am închis din nou vasul şi am îndepărtat pulberea. Când a ajuns în foc, flăcările i-au lins cu lăcomie partea atinsă de pulbere, albindu-se şi azvârlind scântei. Al şaselea vas a intrat la fel de uşor ca primul, iar eu m-am lăsat împins de instinct şi am rupt-o la fugă. Am urcat panta într-un suflet, către grupul de pe margine. Al cincilea vas a izbucnit brusc într-o jerbă bubuitoare de flăcări, scântei şi aburi cu iz de sulf. Am auzit în jur icnete de uimire şi de spaimă, dar, când m-am văzut pe buza gropii, focul avântat în aer s-a micşorat şi s-a domolit. Vasul în care ardea crăpase cu zgomot şi gheaţa topită întâlnise focul cu un şuierat.

Când am ajuns lângă el, Chade clătină din cap.

— Ăsta s-a irosit, a spus scurt. Pe boaşele lui El! Aş fi vrut să am mai mult timp ca să-mi pun pulberea la încercare şi ca să fabric vase potrivite. Pe de altă parte, gândeşte-te cum a călătorit flacăra prin pulbere ca s-ajungă la grosul ei. Ne-am putea folosi de asta? Eram convins că pulberea trebuie să fie într-un vas ca să…

Şi a urmat prima explozie. N-a fost pulberea din primul vas. Cred că din al doilea, pesemne vasul ăla a ars mai repede. Era greu să-ţi dau seama, fiindcă, în timp ce din fundul gropii au răbufnit aşchii şi bucăţi de gheaţă, căzând în ploaie asupra noastră, a explodat un alt vas sau poate două în aceeaşi clipă.

Mult mai puternică decât prima, a doua detunătură m-a asurzit. Aşa ceva nu mi se mai întâmplase niciodată. Aerul însuşi a părut să-mi pălmuiască pielea şi am avut senzaţia că urechile îmi fuseseră închise în cutii. Ace subţiri de gheaţă mi-au înţepat faţa. Am clipit, gândindu-mă că orbisem, dar în aer atârna un val de zăpadă de o fineţe incredibilă.

În jurul meu, bărbaţii ţipau, voci groase scoteau strigăte de furie şi de spaimă, în timp ce se retrăgea toată lumea de lângă groapă. Îngrozit, motanul lui Civil a trecut pe lângă mine în trombă, urmat de stăpânul său înnebunit. Dinspre dragonul îngropat s-a înălţat un val de furie.

Ne străduim să te eliberăm! i-am transmis prin Meşteşug, dar n-am primit niciun răspuns.

Încă lângă mine, Burrich m-a prins de umăr şi s-a uitat în jur cu disperare, cu faţa schimonosită de panică.

L-am luat de braţ, ca să-l conduc mai departe de buza gropii, dar s-a desprins de mine răsucindu-se.

— Swift! Unde e băiatul meu? a strigat, în timp de următoarea explozie a trimis pământul să ne izbească tălpile.

M-am pomenit în genunchi, cu Burrich întins pe burtă lângă mine. Aerul era gros de ace cristaline purtate de vânt, şi Burrich a părut să se înăbuşe şi a scuipat înainte de a striga din nou:

— Swift! Swift, unde eşti, băiete?

— Aici, tati! i-a răspuns strigătul băiatului, care a alergat spre noi prin pâclă şi i s-a aruncat în braţe. Avea ochii măriţi de spaimă.

— Slavă Edei, eşti teafăr! Rămâi lângă mine. Afurisiţi să fie ochii mei. Fitz, ce se petrece? Mă aşteptam la flăcări, scântei şi fum, nu la asta. Ce-a făcut nebunul?

— E ca atunci când pocneşte un buştean în foc, Burrich, nimic mai mult. Pulberea a explodat şi a spart gheaţa din jur. Nu credeam c-o să fie chiar aşa, dar s-a terminat. Linişteşte-te.

Dar, chiar în timp ce rosteam cuvintele, încercând să mă calmez pe mine însumi în aceeaşi măsură, pământul ni s-a ridicat din nou sub picioare. Şi, în aceeaşi clipă, un gând furios mi-a atacat mintea.

O să plătiţi, viermi trădători! O să vă curgă sângele, câte o găleată pentru fiecare solz smuls din pielea lui. Sosesc! Mânia Tintagliei se revarsă asupra voastră! O să muriţi cu toţii!

— Încercăm să-l ajutăm, nu să-l rănim! mi-a trimis mesajul cu toată forţa, prin Meşteşug şi prin Har, rostindu-i în acelaşi timp cu glas tare.

Tintaglia n-a răspuns.

Dar, după ce am clipit, scăpând de fărâmele de gheaţă care mi se lipiseră de gene, orbindu-mă, şi m-am uitat în groapă, am văzut ceva mişcându-se acolo. Rafalele de cristale de gheaţă în cădere îl ascundeau, dar, printre ele, ceva negru se zbătea şi se ridica, înălţându-se deasupra valului de pâclă albă ca o balenă care sparge suprafaţa mării. Am auzit gheaţa sfărâmându-se cu scrâşnete şi pocnete şi până la mine a ajuns un miros, o duhoare de carne stătută şi murdară, un iz de reptilă. M-am grăbit să mă ridic în picioare, m-am apropiat de marginea gropii şi m-am uitat în ea.

Acolo, jos, se purta cu încetineală o luptă de proporţii gigantice. Se vedeau părţi din spatele sfrijit al dragonului. Coada i se sălta şi i se răsucea, aproape părând o creatură independentă, zbătându-se ca să-şi scoată din gheaţă vârful

biciuitor. Una dintre labele imense din spate era liberă şi ghearele crescute peste măsură săpau şanţuri adânci în gheaţă în timp ce de mult-captivul dragon se străduia să-şi scoată la lumină tot trupul. Bucăţi de gheaţă au zburat în toate părţile când i s-a înălţat o aripă, ca pânza zdrenţuită a unei corăbii abandonate. A fluturat cu disperare, şi mirosul de animal bolnav m-a sufocat. Icefyre se zbătea, cu gâtul şi capul încă prizoniere într-un sloi. Pe când ceaţa de fărâme de gheaţă cobora, aşternându-se, oamenii răzleţiţi s-au întors pe buza gropii şi s-au uitat în jos, unii cu gura căscată şi alţii transfiguraţi de spaimă. Faţa lui Chade era un întreg tablou. Dar nu izbuteam să-mi dau seama dacă înfăţişa veneraţia faţă de puterea distrugătoare a pulberii sale sau faţă de mărimea creaturii pe care reuşise s-o elibereze pe jumătate.

Burrich a vorbit primul.

— Bietul animal!

Şi-a ridicat amândouă mâinile, cu degetele depărtate, şi le-a împins uşor în aerul din faţa lui. Ce des îl văzusem făcând acelaşi gest când se apropia de un cal neliniştit! În clipa aceea, m-am întrebat dacă din palmele lui pornea, liniştitor, îndemnul la calm. Şi-a înălţat brusc glasul.

— Are nevoie de ajutorul nostru. Luaţi lopeţile şi târnăcoapele, dar vreau să le mânuiţi cu multă grijă. Acum e mai uşor să-i facă rău decât să-l ajute. Nu-i încurajaţi să se zvârcolească.

S-a apropiat de groapă împleticindu-se, cu o mână încleştată de umărul lui Swift şi cu cealaltă întinsă în faţă.

— Calm, calm, acolo, jos! striga, şi cuvintele lui, încărcate cu puterea liniştitoare a Harului, erau pentru dragon. Linişteşte-te. Nu te mai zvârcoli, n-o să izbuteşti decât să-ţi faci rău. Sau să ne faci rău nouă. Stai liniştit. O să te ajutăm.

Am fost din nou conştient de valul de alinare care-i însoţea vorbele. Se părea că îl simţise şi dragonul. Sau poate că doar oboseala l-a făcut să se zbată din ce în ce mai puţin, până a încetat cu desăvârşire.

— Atenţie, omule, ai ajuns la marginea gropii. Rampa e acolo. Swift, condu-l pe tatăl tău jos. O s-avem nevoie de el.

Fruntea lui Web sângera, cu pielea crestată în treacăt de o bucată de gheaţă. A trecut pe lângă noi cu paşi mari, cu o lopată în mână, fără să se sinchisească de propria rană. Mi-am

dat pentru prima dată seama că explozia îi rănise pe unii dintre noi. Un om de-al Hetgurdului zăcea în zăpadă, inconştient, cu sânge prelingându-i-se din nas şi din urechi. Unul dintre tovarăşii săi era îngenuncheat alături, părând năucit. Civil îşi prinsese motanul, care şuiera, zbătându-se în strânsoarea lui stângace, în timp ce se străduia să-l liniştească. M-am uitat după Dutiful şi l-am văzut deja grăbindu-se să coboare către dragonul captiv, folosindu-se de o rangă în chip de baston ajutător. Fundul gropii se spărsese şi mă ducea cu gândul la sloiurile plutitoare de pe o mare agitată.

— Fii prudent, prinţul meu! Dragonul poate fi periculos! a strigat Chade în urma lui, începând la rândul său să coboare.

Înzestraţi cu Har sau nu, oamenii s-au adunat în jurul creaturii captive şi s-au apucat să îndepărteze bucăţile de gheaţă. Erau în primejdie, pentru că Icefyre continua să se încordeze şi să tresalte, încercând să se elibereze.

Duhoarea era groaznică. Reptila somnolentă şi lihnită de foame împuţea aerul. Dar pe Burrich n-a părut să-l deranjeze când s-a apropiat şi şi-a pus palmele liniştitoare pe solzii negri de pe spatele ei.

— Linişteşte-te! Nu te mai zvârcoli până când nu îndepărtăm bucăţile de gheaţă din jurul tău. Dacă-ţi frângi acum o aripă n-o să te-ajute cu nimic.

Icefyre s-a liniştit. Şi nu Meşteşugul, ci Harul m-a făcut conştient că intrase în panică, simţind că se sufoca. Mi-am dat seama şi că îşi îndreptase atenţia în altă parte şi am bănuit că izbutise să comunice cu Tintaglia. Am sperat că-i spune cât ne străduim să-l ajutăm.

— Trebuie să-i eliberăm capul. N-are destul aer ca să se lupte cu gheaţa, a zis Burrich, când am ajuns mai aproape.

— Ştiu. Simt şi eu. Am încercat să nu rânjesc când am adăugat: Am Har, doar ştii.

Nu-mi dădusem seama că Swift mă poate auzi. Poate din pricină că încă îmi mai ţiuiau urechile vorbisem mai tare decât credeam. Dar băiatul s-a holbat la mine, sorbindu-mă din ochi cu o atenţie lacomă.

— Atunci chiar *eşti* Fitzchivalry, Bastardul cu Har. Şi e adevărat că te-a crescut tata, în grajduri?

Vocea lui avea un ritm straniu, ca şi cum ar fi descoperit brusc, în familia sa, o legătură cu ceva faimos, legendar. Şi am

presupus că exact despre asta era vorba, dar încântarea lui mi s-a părut nesănătoasă.

Am răspuns aproape într-un glas cu Burrich.

— Vorbim mai târziu despre asta.

Swift ne-a privit cu gura căscată şi a râs scurt, sugrumat.

— Îndepărtaţi gheaţa desprinsă din jurul umărului său stâng! a strigat Web, în trecere pe lângă noi, şi băiatul s-a grăbit să-i dea ascultare, aidoma tuturor celorlalţi.

Dar maestrul Harului s-a oprit în spatele nostru, cu un târnăcop în mână. L-a reţinut pe Swift lângă el cu un gest brusc. Pe urmă i-a spus lui Burrich, cu voce scăzută:

— Niciunul dintre voi n-o să poată lăsa totul pe mai târziu la nesfârşit. Va veni o vreme când veţi fi amândoi nevoiţi să-i daţi explicaţii băiatului.

Însă cuvintele lui nu ascundeau o mustrare şi am avut impresia că le-a rostit cu un mic zâmbet în colţul buzelor. S-a înclinat în faţa lui Burrich şi a continuat:

— Iartă-mă dacă îţi aduc vreo ofensă. Ştiu că văzul te lasă, dar spatele şi umerii tăi par încă puternici. Dacă te călăuzeşte fiul tău, ne-ai putea ajuta să tragem sania încărcată cu bucăţi de gheaţă din locul unde săpăm. Vrei?

Am crezut că Burrich o să refuze. Ştiam că încă mai prefera să stea departe de Web şi de tot ce reprezenta. Dar rugămintea fusese curtenitoare, iar el putea fi într-adevăr de mare ajutor. Îmi imaginam cât suferea stând cu braţele încrucişate lângă un animal captiv în vreme ce alţii trudeau din greu ca să-l elibereze. În plus, propunerea lui Web i-l lăsa pe Swift alături, sub autoritatea paternă. L-am văzut pe Burrich făcând un compromis delicat. Nu i-a vorbit lui Web, ci lui Swift.

— Du-mă la sanie, băiete, şi să ne punem spinările la muncă!

Am rămas singur după ce tatăl şi fiul au plecat să îndeplinească rugămintea lui Web. I-am privit prinzând în mâini hamurile saniei, alături de Civil şi Cockle. S-au aplecat şi s-au încordat cu toţii şi, în ciuda piciorului său beteag, muşchii lui Burrich au fost de cel mai mare folos. Sania încărcată a început să urce rampa către ieşirea din groapă. Cei doi fuseseră aduşi cu măiestrie alături, şi cred că asta îl încânta pe Burrich la fel de mult cât îl nemulţumea pe Swift. Oare Web încerca să repare ruptura dintre ei, aşa cum se străduia şi să-l facă pe Burrich să privească Harul cu mai multă bunăvoinţă?

Încă mă mai gândeam la toate variantele posibile când s-a dezlănţuit ultima explozie.

Privind în urmă, cred că focul lăsat din neglijenţă aprins când mă retrăsesem de deasupra capului dragonului continuase să ardă.

Oare mistuise în cele din urmă pieile pe care fusese făcut şi ajunsese la sticla cu ulei şi la vasul cu pulbere? Sau uleiul se vărsase mai înainte, când exploziile răsturnaseră sticla pe piei, lângă pulbere şi lângă oala în care ardea focul? Am petrecut mult timp punându-mi aceste întrebări nefolositoare.

Era o cantitate mai mare de pulbere, pregătită ca să ucidă. Explozia a aruncat în aer, la mare înălţime, acoperişul de gheaţă al tunelului şi, în acelaşi timp, a azvârlit bucăţile de gheaţă deja desprinse din gura lui către groapa în care lucram cu toţii. Oamenii şi gheaţa au fost săltaţi de la pământ de suflul exploziei. Eu am fost azvârlit în cealaltă parte a gropii. În urma detunăturii, aşchii de gheaţă mai ascuţite decât săgeţile s-au prăvălit în ploaie, rănindu-i pe unii dintre noi. Am simţit bolovanii de gheaţă căzând, dar în faţa mea totul era alb. Am crezut că orbisem şi surzisem deopotrivă. Pe urmă pulberea de gheaţă fină a început să se aştearnă, dezvăluind un haos cufundat în tăcere. L-am văzut pe Web împleticindu-se pe lângă mine, cu mâinile apăsate pe urechi. L-am văzut pe insularul din Tribul Vulturului căzut grămadă, strivit sub bucăţi enorme de gheaţă. Am văzut oameni ţipând, dar nu i-am auzit. M-am întrebat dacă o să mai aud ceva vreodată.

Mi-am ridicat privirea şi i-am zărit pe Chade şi Dutiful Uitându-se în jos, îngroziţi. Nu fuseseră în groapă şi, o clipă mai târziu, mi-am dat seama că şi toţi cei care trăgeau sania fuseseră probabil feriţi de cele mai periculoase urmări ale exploziei. Dar, tocmai când îmi adunasem picioarele sub mine şi trăsesem concluzia că n-am niciun os rupt, am simţit o a doua zguduitură. Gheaţa s-a mişcat sub mine, bucăţi din ea mi s-au înălţat sub picioare, au apărut mai multe crăpături noi şi s-au lărgit dintr-odată. Deasupra bucăţilor de gheaţă spartă s-a înălţat o movilă neagră.

Liber!

Era cel mai coerent gând pe care-l primisem până atunci de la Icefyre, dar era mai mult un sentiment de triumf decât un cuvânt.

Enormul său cap negru a fost ridicat de un gât şerpuitor. Pe jumătate deschise, aripile i-au servit drept labe în plus când s-a săltat deasupra gheţii, cu bucăţi din ea încă lipite de sine. La vederea trupului său captiv vreme îndelungată mi s-a făcut milă, în toiul groazei trezite de soarta oamenilor din jur. Aproape că nu mai avea carne pe oase, iar lui pielea solzoasă era zdrenţuită şi atârna ca un veşmânt prost croit. Când şi-a întins aripile, am văzut că erau pline de rupturi şi de găuri, ca o haină frumoasă străpunsă de mărăcini.

S-a ridicat din gheaţă cu greutate, oprindu-se de mai multe ori ca să urle şi ca să se zbată, până ce şi-a eliberat o labă şi un vârf de aripă. Nu se sinchisea de oamenii care zăceau uluiţi în jurul lui, dar asta nu m-a liniştit, fiindcă senzaţia lui de foame cumplită, apărută brusc, radia din el ca un val de căldură. Pentru prima oară, am ştiu, instinctiv, că sunt prada unui animal cu mult mai mare. Cuvintele mele n-ar fi avut asupra gândurilor lui mai mult efect decât spaima nebună a unui iepure asupra gândurilor unui lup. Eu şi Ochi Întunecaţi nu încercaserăm niciodată să vorbim cu mâncarea noastră cât mai era încă vie; nici creatura aia n-ar fi făcut-o.

— Bufonule, am gemut, ce ai eliberat în lumea noastră?

Dragonul s-a mai avântat o dată, clătinându-se, şi s-a săltat cu totul deasupra gheţii prăvălite. Mărimea lui a devenit cu atât mai impresionantă. În timp ce-şi proptea labele pe ruinele alunecătoare ale fostului său mormânt, şi-a scos şi coada din gheaţă. A apărut şi a tot apărut, incredibil de lungă, până când a ajuns să stea în jurul lui, pe sloiurile sfărâmate, părând cureaua curbată a unui bici. Icefyre şi-a azvârlit brusc capul pe spate şi a scos un urlet sălbatic, început ca un muget gros pentru a se preschimba într-un ţipăt din ce în ce mai înalt, până când urechile mele n-au mai putut să-l perceapă. Dar era primul sunet pe care-l auzeam după explozie şi, când mi-a zdruncinat plămânii, am crezut că trezise în mine un nou simţ.

Pe urmă i-am văzut nările lărgindu-se, şi capul triunghiular i-a coborât spre trupul Vulturului. Omul era mort, dar ceea ce urma să i se întâmple m-a îngrozit. Dragonul l-a adulmecat, apoi l-a scos de sub bolovanii de gheaţă care îl striviseră. L-a prins cu grijă între buze, l-a săltat şi l-a scuturat de gheaţa care rămăsese agăţată de el, cum scutura Ochi întunecaţi frunzele uscate de pe un peşte. Dragonul a mâncat la fel ca un pescăruş,

azvârlind carnea care fusese un om în aer şi căscându-şi apoi botul, astfel încât trupul în cădere să-i între pe jumătate în gâtlej înainte de a-l înghiţi lacom. Şi insularul din Tribul Vulturului n-a mai fost nimic altceva decât un cocoloş în alunecare printr-un gâtlej lung.

Lupul din mine nu l-a condamnat: un om mort putea fi considerat o halcă de carne şi dragonul nu făcuse nimic altceva decât să mănânce un stârv. O făcusem eu însumi la vreme de mare foamete, când furasem cu încântare o parte din prada unui urs adormit după ce să îndopase pe săturate. Însă Vulturul fusese om, fusese conducătorul altor oameni, mâncase alături de mine şi îi întâlnisem privirea pe deasupra focului. În lumea în care a devenit, pe neaşteptate, nimic mai mult decât hrană pentru creatura pe care o treziserăm, totul s-a întors cu susul în jos.

În clipa aceea am înţeles, vag, în ce gigantică măsură reordonase lucrurile acţiunea noastră. Icefyre nu era un dragon de piatră, impregnat cu sufletele unor eroi şi trezit ca să ne salveze. Era o creatură imensă, din carne şi oase, cu poftele şi nevoile sale, pe care dorea să şi le satisfacă pentru a supravieţui ea însăşi, fără să-i pese cât i-ar fi costat asta pe oameni.

Mi-am ridicat privirea năucită, căutând o cale de scăpare. Nu mă aflam chiar în faţa lui Icefyre, dar mă număram printre cele mai la îndemână prăzi. Am fost şocat la vederea unor oameni însângeraţi, care se apropiaseră clătinându-se pe picioare de marginile gropii, unde se înşiruiseră şi ca să se uite şocaţi în jos, la ceea ce eliberaseră. Burrich era acolo, cu mâna încleştată de umărul lui Swift, era şi Cockle, privind cu ochi lacomi, de menestrel, era şi Civil. Lângă el, cu fiecare fir de păr zbârlit, motanul părea de două ori mai mare. Pe Chade şi Dutiful i-am căutat zadarnic cu privirea, şi m-am temut că muriseră. Nu departe de mine, am văzut un picior încălţat cu o cizmă şi am sperat că, sub zăpada răvăşită, restul trupului era încă ataşat de el. Cine o fi fost? Am văzut braţul lui Swift ridicându-se, cu un deget îndreptat cu disperare spre mine în timp ce îi spunea ceva lui Burrich, şi prostul ăla şi-a mişcat buzele şi am ştiut ce cuvinte striga:

— Fitz! Fitz, ieşi de-acolo, fugi!

Şi dragonul s-a întors către sunet. I-am văzut ochii ca două

vârtejuri de argintiu şi negru aţintindu-se asupra omului care mă crescuse, i-am văzut capul înălţându-se în vârful gâtului lung.

— Nu! am urlat, dar propriul cuvânt mi-a ajuns la urechi ca o şoaptă.

Burrich a apărut să-şi dea seama că atrăsese atenţia lui Icefyre asupra sa, fiindcă l-a îmbrâncit pe Swift cu violenţă, trimiţându-l cu faţa în jos în zăpadă. Şi s-a întors să înfrunte dragonul cu mâinile goale.

Pe urmă m-a trântit o nouă zdruncinătură. Gheaţa a părut să se surpe dintr-odată sub mine. Şi Icefyre s-a străduit brusc să rămână pe picioare. Şi-a întins larg aripile zdrenţuite şi s-a prins cu ghearele de buza gropii. Oamenii au fugit din faţa lui când a zgâriat marginea, săltându-se apoi deasupra ei. În timp ce o făcea, gheaţa pe care stătuse s-a prăvălit în gol. M-am agăţat de marginea surpăturii şi o parte din mintea mea a înţeles brusc ce se întâmplase. Şubrezit de zvârcolirile cu care încercase dragonul să se elibereze, şi poate şi de explozia pulberii lui Chade, tavanul marii săli a tronului Femeii Palide se prăbuşea peste ea.

Am sperat, cu cruzime, c-o să fie strivită sub dărâmături. M-am uitat în jos, la bucăţile de gheaţă în cădere, ca o ploaie de bolovani grei revărsată asupra palatului de dedesubt. M-am întrebat dacă nu era cu putinţă să apară o deschidere către încăperea de jos, dacă n-aş fi putut pătrunde prin ea, supravieţuindu-i unei căderi prin cascada de sloiuri, şi dacă n-aş fi izbutit cumva să-l eliberez pe Bufon, cât mai trăia încă. Dar era mult mai probabil ca tavanul surpat să umple sala, distrugând-o. O moarte rapidă pentru el, a spus o parte din mine, dar am strigat din toate puterile:

— Nu! Nu, nu, nu! Preaiubitule Bufon! Nu!

Ca un răspuns la strigătul meu, în gheaţa de sub mine s-a mişcat ceva. Am privit-o cu ochii holbaţi, neizbutind să înţeleg ce putea avea atâta putere încât să se agite, tresăltând sub avalanşă. Mişcarea a încetat.

Mi-am încleştat degetele de marginea de gheaţă şi am ţipat, şocat, când m-a prins Dutiful de încheietura mâinii.

— Vino sus! a urlat la mine, şi am ştiut dintr-odată că mă mai strigase şi înainte, încercând să-mi abată atenţia de la căderea de gheaţă şi de la dragonul care se străduia să iasă din groapă.

Şi Icefyre aproape că izbutise. Toată lumea părea să fi fugit,

n-am mai văzut decât două trupuri fără viaţă şi n-am putut să-mi dau seama ale cui erau.

M-am agăţat de Dutiful, atârnând de el cu toată greutatea, şi a gemut, proptindu-se bine deasupra gropii ca să mă pot târî pe peretele ei şi să ies.

— Unde e Chade? Trebuie să fugim! i-am strigat.

A făcut un gest larg, care ar fi putut însemna că toţi ceilalţi fugiseră deja în josul dealului, către tabără. Pe urmă a căscat gura, tot mai mult şi mai mult, şi ochii i-au ieşit din orbite de groază. M-am răsucit ca să privesc peste umăr, fiindcă se uita în jos, în groapă. Pe fundul ei acoperit de gheaţa surpată, agitându-se ca să iasă la suprafaţă aidoma unui broscoi trezit din hibernare, era dragonul Femeii Palide. Însufleţirea nu-i dăruise niciun strop de graţie. Numeroasele vieţi discordante se îngrămădeau în aceeaşi creatură grosolan sculptată, de o culoare cenuşie noroioasă, ca a lutului nears. Harul meu a simţit în ea urletul foamei. O mistuia pe dinăuntru şi am ştiut c-o să devoreze tot ce-o să-i iasă în cale. Pe urmă m-a izbit suflarea Meşteşugului său şi m-am retras din faţa ei. Nu era simpla foame a unei fiare nesăţioase. Personalitatea unui bărbat izbutise să domine monstrul care urla sub noi, bălăcindu-se în zăpadă şi gheaţă sfărâmată. Am ştiu că Femeia Palidă îl azvârlise în dragonul ei de piatră, într-o ultimă strădanie disperată de a-l trezi. Şi îl trezise.

Soseşte Rawbread! Vin să subjug, să ucid şi să devorez! Mi-e foame de carne de ţărănoi. Azi răzbunarea va fi a mea! Privirea i s-a oprit asupra lui Icefyre. Dragon al celor Şase Ducate, asta e ziua morţii tale!

S-a întins, şi ghearele imense i s-au încleştat de coada lui Icefyre. Pe urmă s-a proptit pe labele butucănoase şi a început să-l tragă pe dragonul negru după el, înapoi, în groapă.

Capitolul 25

DRAGONI

În timpul Războiului Corăbiilor Roşii, multe case ale mamelor le-au plătit lui Kebal Rawbread şi Femeii Palide, sub forma sacrificiului bărbaţilor din stirpea lor, un tribut pe care n-ar fi vrut să-l dea. Dacă refuzau să-şi lase războinicii să se adune în jurul lui Rawbread, pedeapsa era ceea ce se numeşte în cele

Şase Ducate preschimbare în neoameni. Şi asta li se întâmpla mai ales femeilor şi fetelor din triburi. Iar bărbaţii rămâneau într-o încurcătură din care nu se putea ieşi. Femeile devenite neoameni erau o ruşine şi o dezonoare pentru trib, însă nicio casă a mamelor nu-i putea îngădui unuia dintre bărbaţii săi să ucidă o femeie fără să-şi atragă aceeaşi soartă. Pentru bărbaţi era de preferat să se îmbarce ca războinici ai lui Rawbread în loc să rişte distrugerea întregului lor trib. Dar cei întorşi în cele din urmă acasă nu mai erau aceeaşi oameni. După război, mulţi au părut să moară în somn. Unii spun că au fost otrăviţi de femeile din casa mamelor lor, pentru că nu mai aveau spiritul unor fii virtuoşi.

COCKLE, *Scurtă Istorie a* Corăbiilor Roşii *din Insulele Străine*

Din cerul fără nori s-a prăvălit un fulger albastru şi argintiu. Tintaglia s-a năpustit direct în groapă, toată numai coadă biciuitoare şi cap în zbor de săgeată, cu botul larg căscat dezvăluind şiruri de dinţi ca tot atâtea pumnale. S-a oprit în spinarea dragonului care fusese Kebal Rawbread ca o pisică furioasă şi fălcile i s-au închis în jurul gâtului lui, chiar sub capul butucănos. Ghearele i-au scrâşnit şi i-au zăngănit pe solzii lui, într-o strădanie de a se prinde zdravăn şi de a rămâne deasupra. Şocul atacului a abătut atenţia lui Rawbread de la Icefyre. Şi-a căscat botul ca să urle şi dragonul negru s-a îndepărtat cu o zvâcnire.

Pleacă de lângă el. Caţără-te, ieşi şi zboară. Nu încerca să le lupţi cu ăsta pe pământ!

Sunetele veneau de la Tintaglia. Nu erau un limbaj, dar purtau în ele un înţeles care nu mi-a scăpat. Nu cred că toţi oamenii îi pricepeau spusele. Iar Icefyre ştia, cu siguranţă, că îi vorbeşte lui, şi i-a răspuns cu un strigăt, deşi cred că nu desluşise întreaga semnificaţie a mesajului. Probabil că întâlnirile noastre de până atunci mă ajutau s-o înţeleg pe Tintaglia cel mai bine. Oricare ar fi fost motivul, l-am văzut pe zdrenţuitul Icefyre căţărându-se pe marginea gropii şi îndepărtându-se de coada biciuitoare a dragonului adevărat şi de dragonul de piatră de sub el. Ştiam că Tintaglia n-o să-l poate ţine pe Rawbread prea mult pe loc. Era femelă şi bănuiam că era cu mult mai mică decât Icefyre ca urmare a deosebirilor dintre sexe fireşti pentru

specia lor.

Dragonul de piatră era masiv şi diform, grosolan pe când ea era delicată şi suplă, greoi pe când ea era sprintenă. În comparaţie cu Rawbread, era un şoim de vânătoare care înfruntă un bivol. Era viteza încarnată, totuşi nu-i putea face niciun rău. Dinţii ei i se înfipseseră în gât, dar n-am văzut scurgându-se niciun strop de sânge. Ghearele puternice ale labelor ei din spate nu lăsau în urmă, pe trupul lui, decât dâre albe, cum se întâmplă când zgârie un copil o piatră cu o alta. Nu păreau să-l rănească. S-a scuturat din toate puterile, încercând să scape de Tintaglia, dar ea se ţinea bine, atacându-l zadarnic cu arme care nu-i făceau niciun rău. Ghearele ei erau la unghiile unei femei care încearcă să sfâşie armura de piele a unui războinic. M-am întrebat dacă în el exista sânge care să fie vărsat. Sau nu era decât piatră însufleţită prin puterea voinţei?

Şi ce putea să-l ucidă? Dacă pielea lui nu putea fi străpunsă de o creatură puternică, ca Tintaglia, ce îl putea opri?

Rawbread emana Meşteşug în valuri. Simţeam nedumerirea şi ciuda cu care se străduia să se înveţe cu trupul lui puternic, dar stângaci. Fusese însufleţit, dar era, cumva, neterminat. Picioarele i se zbuciumau în gheaţa spartă, fără să-l ajute să iasă din groapă. Şi-a întins cu stângăcie o aripă, dar n-a părut în stare s-o fluture, şi nici măcar să şi-o aducă înapoi, lângă trup. Biciuia aerul, azvârlindu-şi greoi capul într-o parte şi în alta, într-o zadarnică încercare de a scăpa de femela înverşunată.

Ochii argintii ai Tintagliei s-au îndreptat spre Icefyre, să vadă ce izbutise să facă. Dragonul negru oferea un spectacol jalnic. Se săltase afară din groapă. Când şi-a regăsit echilibrul, săltându-se pe picioarele din spate, ravagiile făcute de lunga lui şedere în învelişul de gheaţă au devenit cu mult mai vizibile. Prin pielea solzoasă îi atârna, lăsând să se vadă conturul osului din centrul pieptului. Mă ducea cu gândul la un stârv de pasăre mâncat de furnici. Şi-a săltat aripile zdrenţuite, deschizându-le larg. Când le-a fluturat, de probă, m-a izbit un val de duhoare de animal bolnav. Şi-a unduit gâtul lung şi a lovit de mai multe ori cu coada, ca un om care încearcă să-şi găsească mai bine locul în hainele ce i-au rămas mici de mult. Părea să facă totul pe îndelete, ca şi cum lupta din groapă n-ar fi avut nicio legătură cu el. Şi-a plimbat botul peste aripi, cu gesturi de pasăre care se ciuguleşte. Pe urmă şi le-a întins şi le-a scuturat, cum îşi

rearanjează un corb penele după ce a făcut-o pe cerşetorul. Le-a fluturat o dată, încet, apoi încă o dată, iar a treia oară şi le-a coborât cu o forţă care a spulberat zăpada în timp ce vântul şuiera strecurându-se prin rupturile lor. S-a sprijinit brusc pe ele, cu muşchii picioarelor din spate împungându-l în faţă şi în sus. S-a avântat greoi, ca o pasăre de mare stângace, dar, odată ce i s-au desprins ghearele pe gheaţă, a părut eliberat din legăturile ei. A început să se înalţe tot mai sus.

Am întrezărit-o pe Risk descriind cercuri largi deasupra noastră şi m-am întrebat ce simţea la vederea unei creaturi de o asemenea imensitate, care urca spre ea. Părând să fi tras concluzia că stângaciul dragon de piatră nu mai putea fi un pericol pentru Icefyre, Tintaglia i-a dat brusc drumul şi a sărit în sus, sprintenă ca o şopârlă. Aripile ei argintii-albăstrui s-au întins cu graţie şi, după două fluturări, a început să se înalţe în văzduh.

Rawbread a părut să-şi dea seama cu întârziere că nu-l mai ataca nimeni. Şi-a aruncat capul pe spate, urlându-şi ura către noi, apoi şi-a întins gâtul, mai scurt şi mai gros decât al unui dragon adevărat, ca să-şi îndrepte spre cer un ochi de culoarea nămolului. Din gâtlej s-a înălţat un soi de huruit bolborositor.

Femeia Palidă i-a trimis un mesaj care avea forţa furiei. Nu eram eu ţinta gândului ei şi i l-am simţit doar măturându-mă în treacăt, dar nu mi-a fost greu să-l înţeleg. Meşteşugul ei părea să-şi fi pierdut din putere, de parcă eliberarea dragonului ar fi istovit-o. Îşi împingea gândurile printr-o mocirlă de durere.

Omoară dragonii, omoară unul sau pe amândoi, dar măcar unul! Nu te sinchisi de oameni. Nu sunt în stare să-ţi facă niciun rău. Mai târziu o să-i poţi devora după bunul tău plac. Însă acum răzbună-te pe cele Şase Ducate. Omoară-le dragonii, Rawbread!

Şi, în aceeaşi clipă, el şi-a întors capul masiv, căscându-şi botul către coada Tintagliei şi prinzându-i între fălcile lui de piatră vârful care se legăna în aer. A smucit-o, preschimbându-i zborul graţios într-o cădere dezlânată. Ea a ţipat, şi l-am văzut pe Icefyre înclinându-şi aripile, apoi i-am simţit privirea plimbându-se asupra luptei de pe gheaţă. S-a lăsat pe-o parte, apoi a plonjat brusc. Dragonul de piatră descoperise în sfârşit cum să-şi întindă aripile şi le-a folosit mai întâi ca s-o oprească pe Tintaglia din zbor, dar, în timpul acelui efort stângaci, a părut să-şi dea vag seama cum îl mai puteau ajuta. Fără să scape

nicio clipă din bot coada femelei, şi le-a fluturat sălbatic, făcând salturi neizbutite în aer. Zbătându-se tot timpul în strânsoarea lui, regina-dragon a zvâcnit de fiecare dată ca un zmeu de hârtie legat de un arc. A scos un strigăt subţire, ca un scrâşnet de sabie smulsă brusc din teacă, şi s-a arcuit pe neaşteptate, întorcându-se ca să-şi atace atacatorul. Dar a fost o greşeală. În ciuda mărimii ei impresionante, părea un fluture care se bate cu o şopârlă. Vântul stârnit de aripile ei agitate frenetic mi-a azvârlit în faţă un val de zăpadă îngheţată mărunţită şi m-a trântit la pământ, dar nu l-a impresionat câtuşi de puţin pe Rawbread. A pocnit-o cu aripile lui grele, dându-i lovituri cumplite care-i plesneau pielea aidoma ciocanelor din abatoare.

Avea s-o ucidă.

O clipă mai târziu, am înţeles care ar fi fost urmările acestei fapte. Femeia Palidă ar fi învins totuşi. În pofida tuturor celor întâmplate, ar fi pus capăt existenţei dragonilor în lume. Şi niciun om nu mai putea să intervină. Dacă ghearele Tintagliei nu izbutiseră nici măcar să cresteze pielea monstrului de piatră, cum l-ar fi putut vătăma oricare dintre armele noastre?

O clipă s-a lungit cât o viaţă. Mi-am dat seama că prinţul stătea înlemnit lângă mine şi mi-am blestemat prostia. L-am zgâlţâit şi am zbierat:

— Ieşi de-aici! Nu mai putem face nimic! Fugi!

Dar a rămas nemişcat, cu gura căscată, urmărind transfigurat lupta purtată în faţa ochilor noştri.

Apoi s-a năpustit Icefyre, ca un fulger negru. Trupul lui enorm a izbit dragonul de piatră cu o forţă care a zguduit pământul ca o explozie de-a lui Chade. Nici eu, nici Dutiful nu ne-am mai putut ţine pe picioare. Când am izbutit să mă salt în genunchi şi mi s-a limpezit vederea, Tintaglia ieşise din învălmăşeală. Se îndepărta încet, târându-şi labele şi aripile pe gheaţă. Zăpada fumega când o atingea sângele ei gros. Harul meu simţea durerea revărsându-i-se în valuri. Probabil că nu mai avusese niciodată parte de o asemenea suferinţă; era năucită de indignare şi de spaimă.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când cei doi masculi încleştaţi în luptă s-au înălţat din groapa cu gheaţă surpată lovindu-se cu ghearele şi fluturându-şi aripile. Izbeau aerul cu o forţă care ne-a trântit pe mine şi pe prinţ în genunchi, în repetate rânduri, în vreme ce ne clătinam pe picioare, încercând

să ne îndepărtăm de locul luptei.

— Dacă stai prea mult sub umbra unui dragon de piatră, rişti să devii neom! i-am strigat lui Dutiful, târându-l după mine. Trebuie să fugim!

Pe urmă puterea vântului stârnit de aripile celor doi s-a micşorat. Prinţul şi-a continuat mersul împleticit când l-am împins înaintea mea, însă eu m-am oprit şi m-am uitat în urmă. Şi în sus.

Încleştaţi în luptă, dragonii continuau să se înalţe, dând din aripi aproape la unison. Păreau prinşi într-un dans straniu, unduitor, cu ghearele căutând să se implânte şi cu capetele năpustindu-li-se iarăşi şi iarăşi, în atacuri şerpeşti. Dar erau ridicaţi mai degrabă de forţa aripilor ponosite ale lui Icefyre decât de strădaniile dragonului de piatră. Agăţaţi unul de altul, s-au înălţat urlând până când n-am mai văzut decât două siluete negre pe fundalul cerului albastru.

— Fitz! Uite!

Pentru urechile mele maltratate, care ţiuiau, strigătul lui Dutiful nu era decât o şoaptă, dar felul în care m-a zgâlţâit n-avea cum să nu-mi atragă atenţia. Idiotul se întorsese. Şi arăta cu degetul către groapa plină cu gheaţă surpată. Într-un capăt, era o mică deschidere, unde gheaţa nu umpluse în întregime imensa sală a palatului de dedesubt. O gaură neastupată. Şi pe panta aia, cu bucăţile gheaţă mişcându-i-se sub picioare, urca Elliania. Îşi croia cu hotărâre drum către noi, strângând între degete lanţul legat de încheieturile mâinilor unei fetiţe pe care o târa după ea, ignorându-i urletele şi zvârcolirile. Murdăria lipea de cap părul copilei şi cămaşa zdrenţuită pe care o purta abia dacă îi acoperea trupul, dar asemănarea dintre cele două fete sărea în ochi. Elliania îşi capturase sora. În urma lor, Peottre a ieşit din gaură aproape târându-se. Ţinea în mână o sabie însângerată şi trăgea după el o femeie sfrijită, care atârna fără vlagă. O jumătate din faţa lui era acoperită de sângele prelins dintr-o rană din ţeastă. Imediat ce a avut loc să se ridice în picioare, a săltat femeia în braţe şi a încercat să urce panta în fugă, dar bucăţile înşelătoare de gheaţă se clătinau şi îi alunecau de sub tălpi. A izbutit să înainteze cu vreo două şchioape, apoi a căzut într-un genunchi. Respira întretăiat şi era aproape la capătul puterilor. Sub privirile noastre, şi-a lăsat brusc sora jos şi s-a întors să-şi înfrunte urmăritorii, care tocmai

ieşeau din gaură în patru labe. Oerttre Blackwater a căzut moale, leşinată sau moartă, şi a început să alunece înapoi, către deschidere.

Elliania tocmai ajunsese lângă noi. S-a uitat în urmă şi a ţipat ascuţit când l-a văzut pe Peottre la strâmtoare.

— Ţine asta! i-a poruncit lui Dutiful, aruncându-i lanţul.

El l-a prins din reflex, privindu-şi năucit logodnica răvăşită. Dintr-o nară îi cursese sânge, conturându-i o jumătate a buzei de sus cu o crustă subţire, iar părul despletit îi atârna ciufulit în jurul feţei. I-a întors spatele răsucindu-se pe călcâie şi, cu o sabie scurtă în mână, a luat-o la fugă spre Peottre.

— Ţine asta! i-a repetat Dutiful brusc cuvintele, aruncându-mi lanţul mie.

A căzut înainte de a apuca să-l prind, dar am făcut un pas înainte şi l-am reţinut sub talpă, ca să nu poată fugi copila. Numai că nu voia să fugă. S-a repezit la mine, cu gura larg căscată. Pentru Harul meu nu exista, dar, când am înşfăcat-o, încercând să mă feresc de atacul ei, carnea mea i-a simţit loviturile. Mă luptasem cu mulţi bărbaţi, dar nu mă gândisem niciodată c-o să fiu nevoit să înfrunt o fetiţă slăbănoagă de zece ani, căreia nu-i e frică de nimic şi nu-i pasă dacă supravieţuieşte sau nu. Având ca arme dinţii, unghiile şi genunchii, părea hotărâtă să-mi smulgă carnea de pe oase sau să mi-o strivească, şi a izbutit întru câtva, mi-a zgâriat faţa şi m-a muşcat de încheietura unei mâini înainte de a reuşi s-o azvârl jos. Am acoperit-o cu trupul meu, strivind-o de gheaţă, până când am putut s-o rostogolesc pe burtă. Mi-a strecurat mâinile sub ea, am prins-o de coate şi am smucit-o, lipind-o cu spatele de mine, astfel încât să-i stea braţele încrucişate pe piept. Mă izbea în continuare cu picioarele, dar era desculţă, iar pielea groasă a pantalonilor mei mă apăra în mare măsură. Şi-a lăsat capul în jos şi mi-a prins mâneca între dinţi, trăgând de ea de parcă şi-ar fi prins prada, dar lâna era rezistentă, aşa că am lăsat-o s-o mestece. Fiindcă muşcăturile n-au eliberat-o, şi-a repezit capul pe spate, izbindu-mă cu un zgomot surd în piept. Nu era o plăcere, dar, atâta timp cât îmi ţineam bărbia ridicată, puteam să suport.

Duşmanul meu costeliv odată imobilizat cu atâta bravură, mi-am întins gâtul, să văd ce se întâmplă mai jos de mine. În groapa plină cu zăpadă alunecoasă, Elliania ajunsese lângă

mama ei. Stătea ghemuită alături, cu sabia pregătită, ca ultimă linie a apărării, în timp ce Peottre se lupta cu doi dintre oştenii cu ochi stinşi ai Femeii Palide. Nu ştiam dacă narcescă voia să-i ţină la distanţă pe atacatori sau să-i dea mamei ei lovitura de graţie înainte de a fi capturată iarăşi. Preţ de o clipă în care mi-a stat inima, nu l-am zărit nicăieri pe Dutiful. Pe urmă l-am întrezărit dincolo de Peottre. Stătea, hotărât, în faţa găurii din care apăruseră narcescă şi Peottre. Cuţitul lui era roşu şi bloca ieşirea oricărui alt urmăritor.

Suntem atacaţi!

Avertizarea trimisă de Chade prin Meşteşug a ajuns la mine exact în clipa când nişte strigăte m-au făcut să-ntorc capul. M-am uitat către tabăra noastră. Lacheii Femeii Palide îşi făcuseră apariţia ca să ne atace grupul împuţinat şi năucit. Lăsau impresia că vor să împiedice pe oricine să sară în ajutorul Tintagliei, dar niciunul nu era destul de curajos ca s-o atace pe femela-dragon prăbuşită. L-am zărit pe bătrânul meu mentor aşa cum nu-l mai văzusem niciodată. Bine proptit pe picioare, cu sabia în mână, stătea alături de Longwick. Thick era ghemuit în spatele lor, văicărindu-se, cu braţele încrucişate protector deasupra propriului cap.

Thick! Împinge-i, cum mă împingeai pe mine! Nu vor da toţi înapoi, dar unii o vor face! Atacă-i! Spune-le Plecaţi!", Spune-le „Nu ne vedeţi!" Te rog, Thick!

Cuprins de disperare, continuam s-o ţin pe fetiţa care încă se mai zbătea. Nu îndrăzneam să-i dau drumul, dar cât o ţineam nu puteam face nimic altceva.

Am avut impresia că Thick nu mi-a luat în seamă sugestia. Pe urmă l-am văzut săltându-şi un braţ şi uitându-se în jur ca un copil speriat. Şi am simţit uşoara atingere trecătoare a Meşteşugului cu care le vorbea atacatorilor:

Plecaţi, plecaţi, plecaţi, plecaţi!

Am văzut cel puţin doi dintre războinicii Femeii Palide supunându-i-se, întorcându-se brusc cu spatele către câmpul de bătaie şi plecând în grabă, ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte că au în altă parte treburi care nu îngăduie amânare. Dintre ceilalţi, mulţi şi-au pierdut avântul şi s-au mulţumit să se apere, ca şi cum ar fi început deodată să se întrebe de ce ne atacaseră.

Fă-o din nou, Thick! Ajută-mă!

Am auzit mesajul lui Chade simţind, în acelaşi timp, că sufla

greu. Sabia i se părea grea cât tot pământul, şi nu-i plăcuse niciodată să se uite în ochii omului pe care-l omora. A urmat un val roşu de durere când i-a crestat o sabie, chiar sub cot. L-am văzut pe Thick sărind înapoi şi strângându-şi în mână propriul braţ.

Chade! Blochează-ţi durerea! Thick o simte. Thick! Spune-i durerii să plece! Trimite-o la oamenii răi. Poţi s-o faci!

O clipă mai târziu, o pală de vânt m-a izbit de sus, şi m-am ghemuit ca un şoarece de câmp când simte în aer fluturarea unei aripi de bufniţă. Dragonii se întorceau, luptându-se într-o linişte înspăimântătoare, întreruptă doar de şuierul fluturărilor de aripi şi de zgomotul surd al loviturilor lor. Încleştaţi într-o luptă frenetică, se avântaseră spre înălţimi. Ghemuit, mi-am ridicat privirea către ei şi m-am gândit că înţeleg strategia lui Rawbread. Se agăţase de Icefyre, cu fălcile încleştate de spatele gâtului lui. Dragonul negru avea nevoie aproape de toată forţa lui ca să rămână în aer. Ştia că numai acolo putea spera să-l învingă pe dragonul de piatră. Aşa că se răsucea şi se zvârcolea, încercând să-i scape din strânsoare.

Amândoi ar fi putut să cadă chiar peste noi!

— Ieşiţi de-acolo! i-am strigat lui Dutiful. Se prăbuşesc dragonii!

Prinţul şi-a ridicat privirea, a tresărit, apoi a făcut un salt înapoi ca să se ferească de sabia potrivnicului său. Pe urmă a strigat ceva către narcescă şi către unchiul ei. Peottre îl omorâse pe unul dintre atacatorii săi, iar celălalt se retrăgea. Elliania şi-a prins mama de o gleznă şi a început s-o târască afară din groapă, având în tot acest timp sabia pregătită să lovească. Atunci când a ajuns destul de aproape, m-am întins spre ea, am prins-o de încheietura mâinii cu sabia şi am tras-o peste buza gropii. În clipa următoare, am fost nevoit s-o ţin mai strâns pe sora ei, care scuipa şi se zvârcolea. Elliania şi-a târât mama mai departe de groapă, apoi a strigat:

— Ieşiţi de-acolo! Se prăvălesc!

Avea dreptate. Dragonii erau un nod zvârcolitor care cădea drept spre noi, mărindu-se văzând cu ochii. Iar Dutiful şi Peottre au renunţat la luptă şi au luat-o la fugă, cu bucăţi de gheaţă rostogolindu-li-se şi alunecându-le sub tălpi în timp ce se străduiau să urce şi să iasă din groapă. Elliania se retrăgea la rândul ei, trăgându-şi mama de glezne şi strigându-le cu

disperare celor doi să se grăbească, să se grăbească. Eu am săltat fetiţa în braţe şi am urmat-o. Ştiam că nu pot face nimic altceva şi totuşi, fugind, mă simţeam ca un laş. Cu cizmele lovind zgomotos în gheaţă, Dutiful a trecut de mine. A ajuns lângă narcescă, s-a aplecat, a ridicat-o pe mama ei, apoi şi-a săltat-o pe umeri. O clipă mai târziu, mâna lui Peottre s-a lăsat, grea, pe umărul meu, împingându-mă ca să mă mişc mai repede, şi am alergat aşa împreună. Umbra dragonilor în cădere se lăţea deasupra noastră. M-am simţit năuc şi ameţit pentru o clipă, apoi am continuat să fug împleticindu-mă. I-am ajuns din urmă pe Dutiful şi pe cele două femei. Elliania a arătat spre cer fără vorbe.

Icefyre scăpase din strânsoarea lui Rawbread. Fluturarea frenetică a aripilor îl purta tot mai sus şi mai sus, iar Rawbread cădea ca un bolovan, fără pic de graţie, cu aripile lui întinse neizbutind nimic mai mult decât să-i încetinească prăbuşirea trupului masiv.

S-a izbit gheţar cutremurându-l. Căzuse jumătate în groapă şi jumătate dincolo de marginea pe care stătusem eu cu câteva clipe înainte. Am sperat că murise, dar s-a rostogolit încet, s-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat aripile. Capul grosolan i s-a rotit pe gâtul gros, întorcându-se în toate părţile. Pe urmă i s-au mişcat labele puternice şi, aidoma unei şopârle care iese din nămol, s-a săltat din groapă târându-se pe burtă, cu coada agitându-i-se cu furie şi învolburând zăpada în urma lui. A părut să mă fixeze cu privirea şi mi-au îngheţat toate măruntaiele. Pe urmă, ca un cal smucit brusc de frâu, şi-a tras capul spre spate şi şi l-a scuturat cu ciudă. Ochii săi, lipsiţi de luciu dacă îi comparai cu vârtejul argintiu din ai Tintagliei, m-au măturat în treacăt cu privirea, apoi s-au oprit asupra femelei-dragon, ţintuind-o. Nu ne-a mai dat nicio atenţie şi a pornit-o greoi către ea, pufnind cu furie. Am devenit conştient de îndemnurile trimise către el, prin Meşteşug, de Femeia Palidă, care îi cerea să ucidă femela şi îi făgăduia că apoi totul o să fie minunat, o să-şi poată satisface şi ura, şi foamea, după bunul plac. Dar mai întâi trebuia să omoare femela. Între el şi victorie nu mai stătea nimic. Tintaglia nu mai era în stare să i se opună.

Însă Femeia Palidă se înşela. Mi-am simţit inima în gât când mi-am dat seama că Tintaglia încă mai avea doi apărători. Aproape orbul Burrich stătea lângă ea şi se străduia să-i

oprească sângerarea apăsându-i din toate puterile pe gât mantia lui împăturită. Materialul fumega, şi m-am întrebat din ce-o fi fost făcut sângele dragonilor. Burrich era concentrat asupra îndeletnicirii sale, iar Tintaglia avea gâtul lung arcuit, cu capul îndreptat protector către propriul trup. Niciunul nu părea să fie conştient de moartea masivă care cobora greoaie dealul, apropiindu-se de ei.

Însă Swift era. Stătea în faţa Tintagliei, o furnică apărând un castel. Săgeata viu colorată primită de la Bufon i-a zburat din arc, ca să se frângă zadarnic când a izbit dragonul de piatră. Neînfricat, Swift a scos din tolbă o altă săgeată, a potrivit-o în arc şi l-a încordat. Luându-şi curajul dintr-o rezervă care părea prea mare pentru un băiat atât de mic, a făcut doi paşi către dragon. A tras din nou, cu un rezultat la fel de inutil. Dar nu s-a clintit şi a scos din tolbă o a treia săgeată. Ca să ajungă la Tintaglia, Rawbread ar fi trebuit să-l calce în picioare. L-am văzut pe Swift strigând peste umăr ca să-şi pună în gardă tatăl. Avea săgeata deja în arc. Iar eu nu puteam face nimic mai mult decât să privesc neputincios dragonul de piatră îndreptându-şi către el privirea necruţătoare. Rawbread s-a avântat brusc într-un galop stângaci. Swift şi-a privit moartea în faţă şi gura i s-a deschis larg într-un strigăt de groază şi, în acelaşi timp, de sfidare. Arcul i-a tremurat în mâini, cu vârful săgeţii cenuşii legănându-se nebuneşte, dar a rămas pe loc.

Burrich şi-a săltat capul. S-a întors. Încă mai ţin minte totul, în amănunt. L-am văzut trăgând aer în piept şi, printre ţiuiturile din urechi, l-am auzit urlând de indignare fiindcă îndrăznea ceva să-i ameninţe fiul.

Nu-l mai văzusem niciodată mişcându-se cu atâta iuţeală. S-a repezit către Swift şi către dragon, azvârlind cu cizmele bulgări de zăpadă la fiecare pas. Tintaglia şi-a săltat uşor capul, martoră fără vlagă la goana lui dezlănţuită. O clipă mai târziu, Burrich ajunsese între băiatul său şi dragon şi scotea cuţitul de la centură din fugă. Era cel mai ridicol şi cel mai curajos atac pe care-l văzusem vreodată. A ţâşnit în întâmpinarea dragonului, ridicând cuţitul. Am zărit lama crăpând când a izbit cu ea în carnea de piatră. Şi, în acelaşi timp, am simţit răbufnirea respingerii trimise cu Harul către creatură. Ca pe una dintre exploziile lui Chade. A fost înverşunarea armăsarului care-şi apără herghelia, sălbăticia lupoaicei sau a ursoaicei care-şi

apără puii, născută mai ales din dragostea pentru ceea ce apăra decât din ura împotriva a ceea ce înfrunta. A avut ca ţintă dragonul, şi forţa răbufnirii a trântit monstrul de piatră în genunchi.

Dar, fluturând sălbatic în cădere, una dintre aripile grele ale lui Rawbread l-a pocnit pe Burrich, aruncându-l într-o parte ca pe o nimica toată. A zburat prin aer învârtindu-se.

— Nu! am strigat, dar răul fusese deja săvârşit.

S-a izbit cu putere de zăpada îngheţată, îndoindu-se ca o păpuşă de cârpă azvârlită cu furie, apoi a alunecat pe gheaţă răsucindu-se. Rawbread s-a ridicat, stângaci, pe labele lui negre, cu gheare. Şi-a scuturat capul masiv şi l-am văzut gâfâind până ce şi-a recăpătat răsuflarea. Pe urmă, cu botul căscat, a pornit-o din nou către Swift şi Tintaglia.

Băiatul urmărise din priviri căderea zdrobitoare a tatălui său. S-a întors din nou spre dragon şi în urletul care i-a ieşit din gura larg deschisă nu era decât ură, ură în cea mai pură stare. Cu puterea ei, şi-a încordat arcul, mai tare şi tot mai tare, până când am crezut că o să-l văd plesnind. Însă l-am văzut pe Swift devenind una cu săgeata când s-a uitat în ochii dragonului care se apropia greoi.

A tras.

Loială ca dragostea tatălui său, săgeata cenuşie a zburat strălucind. S-a înfipt în ochiul dragonului şi s-a afundat în el, aproape dispărând. L-am văzut pe Rawbread începând să-şi ridice o labă din faţă către ea. Pe urmă s-a oprit brusc, ca şi cum ar fi ascultat ceva. Eram conştient că Femeia Palidă îi vorbea prin Meşteşug, poruncindu-i isterică să termine odată, să-l omoare pe arcaş, s-o omoare pe femela-dragon, făgăduindu-i că pe urmă putea să facă orice dorea, tot ce dorea. Am crezut că Rawbread încremenise ca s-o asculte cu atenţie. Dar n-a mai reînceput să se mişte. Culoarea cafenie a vieţii i-a dispărut din piele şi patina ternă a pietrei l-a luat în stăpânire. A rămas aşa, cu aripile pe jumătate întinse, cu laba din faţă gata să prindă în gheare săgeata din ochi, cu botul larg căscat. Peste întregul câmp de luptă s-a aşternut tăcerea oamenilor cărora nu le venea să-şi creadă ochilor. Dragonul de piatră murise.

O clipă mai târziu, fetiţa din braţele mele s-a însufleţit. Harul meu a simţit-o deschizându-se larg, ca o floare. Încetase să se mai zbată din clipa morţii dragonului. Şi mi s-a ghemuit pe

neaşteptate în braţe.

— Mi-e tare frig. Mi-e tare foame, a scâncit şi, când mi-am coborât spre ea privirea uluită, a izbucnit în lacrimi copilăreşti.

— O clipă, o clipă, i-am spus şi, detestând ceea ce eram nevoit să fac, am pus-o cu micile ei tălpi goale pe zăpadă.

Mi-am scos dintr-o smucitură mantia lui Chade şi am înfăşurat-o în ea. O acoperea până la pământ şi, după ce am luat-o din nou în braţe, şi-a tras picioarele la adăpostul ei cu recunoştinţă, cuibărindu-mi-se la piept ca un ghem tremurător.

— Dă-mi-o mie, dă-mi-o mie! mi-a cerut Peottre.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă, lăsând dâre prin sângele care i-o mânjea.

— Oh, peştişorule, oh, Kossi a mea! Elliania, uite, uite, Kossi a noastră s-a întors la noi. E din nou ea însăşi!

Bătrânul războinic s-a întors spre narcescă, apoi, ca şi cum bucuria l-ar fi sleit de puteri, a căzut în genunchi, strângând copila la piept şi murmurând ceva deasupra ei.

Elliania s-a uitat la noi, cu ochii oglindindu-i sufletul, apoi şi-a coborât privirea spre femeia răsfirată pe zăpadă, la picioarele ei. A căzut în genunchi, alături de ea.

— Am salvat-o pe una dintre ele, a spus, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Măcar am salvat-o pe una dintre ele. Mamă, am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Ne-am străduit cu toţii din greu.

Dutiful s-a uitat la Elliania. Era îngenuncheat de cealaltă parte a mamei ei. Cu blândeţea unei dădace, i-a îndepărtat părul murdar de pe faţa suptă.

— Nu. Le-aţi salvat pe amândouă. E leşinată, Elliania, dar a revenit şi ea. O simt cu Harul. Şi mama ta s-a întors la voi.

— Dar… de unde ştii?

Elliania a rămas cu ochii la chipul femeii, neîndrăznind să spere.

Dutiful i-a zâmbit.

— Ai încredere în mine, ştiu. Mulţumită unei vechi magii a Farseerilor, un dar de moştenit de la stirpea tatălui meu. S-a aplecat din nou s-o ridice pe femeia leşinată. S-o ducem la căldură şi la adăpost. Şi să-i dăm să mănânce. Bătălia pare să se fi încheiat, cel puţin deocamdată.

Au încetat toţi lupta când a murit dragonul, mi-a confirmat Chade, în timp ce mă uitam atent în jos, la câmpul de bătaie. De parcă şi-ar fi pierdut brusc curajul.

Nu. N-au pierdut nimic, au redobândit. E greu să-ţi explic, Chade, dar o simt cu Harul. Servitorii Femeii Palide erau pe jumătate neoameni, dar, când a murit dragonul, tot ce le fusese luat ca să însufleţească piatra s-a întors la ei. Cu mama şi cu sora narcescăi s-a întâmplat acelaşi lucru. Nu mai sunt neoameni. Spune-le insularilor să le vorbească bărbaţilor cu care v-aţi luptat. Să le ofere hrană, să le ureze bun-venit. Şi să-i liniştească. E posibil să fie de-a dreptul năuciţi.

Mi-am lăsat ochii să se plimbe pe câmpul de luptă şi am văzut că presupunerile mele se adevereau. Toţi oştenii Femeii Palide, până la unul, îşi aruncaseră armele. Un bărbat stătea în picioare, cu mâinile apăsate peste urechi, plângând. Un altul îşi ţinea un prieten de umăr şi îi vorbea râzând zgomotos. Un mic grup de oameni se adunase în jurul dragonului de piatră. Lipsit de viaţă, strica uniformitatea gheţarului, era o statuie urâtă, aşezată strâmb.

Dar, mai straniu decât orice altceva, Tintaglia se ridicase în picioare. S-a apropiat de dragonul de piatră cu mers încordat, de pisică la vânătoare. Şi-a întins prudentă gâtul graţios. L-a adulmecat, l-a pipăit precautǎ cu botul, apoi, pe neaşteptate, la pocnit violent cu o labă din faţă. Dragonul de piatră s-a legănat uşor în zăpadă, dar n-a căzut. Însă ea şi-a întins gâtul, înălţându-şi capul cât mai sus cu putinţă, apoi şi-a trâmbiţat triumful asupra duşmanului. Sângele încă se mai ivea din numeroasele zgârieturi şi muşcături, dar pretindea că victoria îi aparţine. Dacă văzuse cineva vreodată ceva mai bizar decât un dragon vestindu-şi triumful în mijlocul unor oameni care ovaţionau, menestrelii nu istorisiseră asta niciodată.

Din înaltul cerului a părut să se întoarcă ecoul strigătului ei triumfal. Istovit şi zdrenţuit, Icefyre s-a rotit deasupra noastră pe o spirală amplă. Apoi şi-a înclinat aripile şi a alunecat prin văzduh către gheţar, pentru a se roti iarăşi, mult mai aproape de noi. Jos, Tintaglia şi-a azvârlit capul pe spate şi a strigat iarăşi. În jurul gâtului, porţiuni de solzi i s-au săltat brusc, ca o coamă, iar o creastă, abia vizibilă pe capul ei până atunci, s-a înălţat argintie, ca o coroană. Pe trup i s-a întins o tentă de culoare, de la albastrul cel mai profund la argintiul cel mai strălucitor. Oamenii adunaţi în jurul ei s-au tras înapoi. S-a avântat în aer dintr-un salt tot atât de lipsit de efort ca al unei pisici de pe podea pe masă. Aripile i s-au deschis în aceeaşi

clipă şi, după ce au fluturat de trei ori, a început să urce.

Icefyre s-a înălţat la rândul său, bătând din aripi cu frenezie, dar Tintaglia l-a ajuns şi l-a întrecut cu uşurinţă. Dragonul negru şi-a trimis după ea un strigăt pătimaş, dar n-a primit răspuns. Am văzut-o ajungând tot mai sus şi mai sus, până când pentru ochii mei încordaţi a părut doar un pescăruş argintiu, în zbor deasupra mea. De două ori mai mare decât ea, flămând şi zdrenţuit, Icefyre s-a străduit s-o urmeze. Am clipit când au trecut prin dreptul soarelui.

Pe urmă s-au avântat împreună pe o spirală. Strigătele lui groase erau o provocare adresată lumii întregi, însă ale ei, mult mai ascuţite, erau sfidare şi batjocură doar la adresa lui. A fost o clipă deasupra ei, apoi Tintaglia şi-a înclinat aripile şi s-a îndepărtat. Sau cel puţin aşa am crezut. Însă Icefyre şi-a strâns brusc aripile şi s-a lăsat să cadă asupra ei, cu botul larg deschis atât de stacojiu la culoare încât i l-am văzut chiar şi de la distanţa aceea, înainte de a i se strânge dinţii în jurul gâtului ei întins. Pe urmă aripile lui mai mari le-au umbrit pe ale ei, şi toate patru au început brusc să bată la unison. Dragonul negru a tras-o cu putere către el, şi coada lui mai lungă s-a înfăşurat în jurul cozii Tintagliei când i s-a arcuit el deasupra.

Ştiam la ce sunt martor. După acea împerechere în zbor, pe cerul nostru aveau să fie iarăşi dragoni. Am rămas cu ochii la acel miracol, la acel spectacol mai presus de pudoare al reîntoarcerii lor la viaţă şi m-am întrebat ce îi redaserăm lumii.

— Nu înţeleg! a exclamat narcescă îngrozită. A bătut atâta drum ca să-l salveze, iar el o atacă. Uitaţi-vă cum se luptă!

Dutiful şi-a dres glasul.

— Nu cred că se luptă.

— Atunci ce… Ba da! Uită-te cum o muşcă! De ce o ţine aşa, dacă nu vrea să-i facă niciun rău?

Elliania şi-a umbrit ochii cu mâna, Uitându-se la cei doi dragoni uluită. Părul negru îi atârna încâlcit pe umeri şi pe spate, iar bărbia ridicată îi dezgolea gâtul lung. Tunica îi stătea întinsă peste sâni. Dutiful a scos un sunet scurt din fundul gâtului. Şi-a luat ochii de la ea şi privirea i s-a plimbat de la mine la Peottre. Unchiul narcescăi avea un braţ în jurul umerilor surorii sale, iar cu celălalt o strângea la piept pe Kossi. Cred că prinţul a decis că părerea noastră nu mai conta pentru el. S-a apropiat de Elliania şi a luat-o în braţe.

— O să-ţi arăt, a spus spre uimirea ei.

A strâns-o mai tare, trăgând-o mai aproape, apoi şi-a coborât buzele către ale ei.

În ciuda a tot ce mi se întâmplase în ziua aceea şi a tuturor pierderilor suferite, m-am trezit zâmbind. Ceea ce se petrecea între dragoni, deasupra noastră, afecta probabil pe oricine stăpânea Meşteşugul. Narcesca a întrerupt într-un târziu sărutul. Şi-a sprijinit fruntea pe umărul lui Dutiful, râzând încetişor.

— Oh, a spus.

Apoi şi-a înălţat din nou faţa, ca să fie sărutată. Mi-am întors privirea în altă parte.

Oerttre n-a făcut-o. Era scandalizată. Deşi murdară şi în zdrenţe, a vorbit cu indignarea unei regine:

— Peottre! îi îngădui unui ţărănoi s-o sărute pe narcescă noastră?!

El a râs zgomotos. Şi am fost şocat când mi-am dat seama că îl auzeam pentru prima oară râzând.

— Nu, soră a mea. Dar ea îi îngăduie şi îi oferă ceea ce a dobândit. Trebuie să-ţi mai explic multe. Dar, Crede-mă, nu se întâmplă nimic împotriva voinţei ei. Peottre a zâmbit. Şi ce e un bărbat, ca să se poată opune voinţei unei femei?

— Nu se cuvine, a răspuns Oerttre, strâmbând din nas şi, în pofida rochiei ei pătate şi a părului soios, tonul era al unei narcesce de pe Runele Zeilor.

Am fost uluit când mi-am dat seama cât de bine îşi revenise.

Mi-a trecut brusc prin minte că, indiferent în ce măsură ar fi devenit neom, dacă supravieţuise, şi Bufonul îşi revenise pe deplin după moartea dragonului. Speranţa a zvâcnit nebuneşte în mine, în timp ce lumea din jur se clătina.

— Bufonul! am strigat şi, după ce Peottre m-a măsurat cu o privire dezaprobatoare, crezând că îl luam în râs pe prinţ, m-am simţit dator să-i lămuresc: Omul arămiu. Lordul Auriu. Ar putea fi încă în viaţă!

I-am întors spatele şi am luat-o la fugă pe zăpada îngheţată. Am ajuns la marginea gropii săpate de noi şi am încercat să descopăr pe unde aş fi putut coborî în siguranţă. Înălţarea dragonilor o transformase într-un loc periculos. Deschiderea prin care ieşiseră Peottre şi narcesca dispăruse. Căderea lui Rawbread pe marginea gropii şi râvna cu care se străduise să se salte deasupra ei ascunsese gaura prin care se putea pătrunde

în palatul Femeii Palide. Dar ştiam unde se aflase şi, fără îndoială, fără nici cea mai mică îndoială, nu o acoperea un strat prea gros de zăpadă. Am început să cobor panta înşelătoare, încercând şi să mă grăbesc şi să rămân în picioare în timp ce sfărâmăturile de gheaţă îmi scrâşneau sub tălpi, pentru a începe apoi şi să alunece în cascadă pe lângă mine. M-am oprit şi m-am străduit să înaintez cu mai multă atenţie. Mi-am croit drum în josul râpei alunecoase, urând tot ce mă întârzia. Fiecare bucată de gheaţă pe care o dislocam însemna o mişcare în plus. Deschiderea fusese în cel mai adânc cotlon. Aproape ajunsesem când am auzit pe cineva strigându-mă. M-am oprit şi m-am uitat peste umăr. Peottre stătea pe marginea gropii, uitându-se în jos, la mine. A clătinat din cap, cu ochii plini de milă. Şi mi-a vorbit pe şleau.

— N-are rost, Badgerlock. E mort. Prietenul tău e mort. Îmi pare rău. L-am văzut când ne căutam rudele prin celule. Îmi făgăduisem mie însumi că, dacă e încă în viaţă, încerc să-l scot şi pe el. Dar nu mai trăia. Am ajuns prea târziu. Îmi pare rău.

Am rămas neclintit, holbându-mă la el. Şi, dintr-odată, n-am mai putut să-l văd. Contrastul dintre lumina strălucitoare a zilei şi silueta lui întunecoasă părea să mă orbească. Frigul a urcat în mine, urmat de un val de amorţeală. Am crezut c-o să leşin. M-am aşezat foarte încet pe gheaţă. Şi am detestat cuvintele prosteşti care mi-au ieşit din gură:

— Eşti sigur?

Peottre a dat din cap, apoi mi-a răspuns, fără tragere de inimă:

— Foarte sigur. L-au… A tăcut brusc. Apoi a continuat, cu voce plată: Era mort. N-a putut să supravieţuiască. Era mort. A tras aer în piept, apoi a oftat prelung. Te strigă, jos, în tabără. Băiatul, Swift, e cu muribundul. Te cheamă acolo.

Muribundul. Burrich. Am recăzut în gândurile mele cu violenţa exploziilor lui Chade. Da. Aveam să-l pierd şi pe el. Era prea mult, mult prea mult. Mi-am ascuns faţa în mâini şi m-am ghemuit, legănându-mă înainte şi-napoi în zăpadă. Prea mult. Prea mult.

— Cred că ar trebui să te grăbeşti.

Vocea lui Blackwater a ajuns la mine dintr-un loc îndepărtat. Pe urmă altcineva a spus, cu glas scăzut:

— Du-te să te-ngrijeşti de ai tăi. De oamenii mei am grijă eu.

Am auzit pe cineva coborând către mine pe panta plină de bucăţi de gheaţă, dar nu m-am sinchisit. Am rămas locului, încercând să mor, încercând să scap de o viaţă în care cei dragi mie pieriseră fiindcă nu fusesem în stare să-i salvez. Pe urmă mi s-a lăsat o mână grea pe umăr.

— Ridică-te, Fitzchivalry! mi-a spus Web. Swift are nevoie de tine.

Am clătinat din cap copilăreşte. Niciodată, absolut niciodată, n-aveam să mai las pe cineva să depindă de mine.

— Ridică-te! a repetat el, cu mai multă asprime. Am pierdut destui oameni astăzi. Nu vrem să te pierdem şi pe tine.

Mi-am săltat capul şi m-a uitat în sus, la el. Mă simţeam ca un neom.

— Pe mine m-aţi pierdut cu mult timp în urmă, i-am spus.

Apoi am răsuflat adânc, m-am ridicat şi l-am urmat.

Capitolul 26

VINDECĂRI

Tatuarea sclavilor din Statele Chalced cu un semn special al proprietarului a fost, la origine, un obicei la modă printre nobili. În primele sale zile, se practica doar tatuarea celor mai valoroşi sclavi, pe care te aşteptai să-i păstrezi o viaţă. S-ar părea că s-a generalizat după ce lordul Grart şi lordul Porte, doi nobili puternici de la Curtea chalcedeană, au început să se întreacă în a face paradă de bogăţie. Pe vremea aceea, bijuteriile, caii şi sclavii dădeau măsura averii, şi lordul Grart s-a hotărât să-şi însemne, cât mai vizibil, toţi caii şi să-şi tatueze toţi sclavii. Şi unii, şi alţii îl urmau, înşiruiţi, oriunde s-ar fi dus. Se spune că, imitându-şi rivalul, lordul Porte pur şi simplu a cumpărat sute de sclavi ieftini, care nu aveau deloc sau prea puţin valoare ca meşteşugari sau învăţaţi, doar ca să-i tatueze cu blazonul său şi să-i arate lumii.

Pe vremea aceea, în Chalced, stăpânii le îngăduiau unora dintre sclavii lor, care erau meşteşugari, artizani sau curtezane, să fie plătiţi de alţii pentru serviciile făcute. Din când în când, câte unul dintre aceşti sclavi privilegiaţi izbutea să strângă destui bani ca să-şi răscumpere libertatea. Dar pe mulţi stăpâni nu-i trăgea deloc inima să lase nişte oameni atât de valoroşi să plece. Deoarece tatuajele nu puteau fi îndepărtate de pe faţa

cuiva fără să lase cicatrice urâte, iar hrisoavele care consfinţeau eliberarea erau adesea falsificate, foştilor sclavi le era foarte greu să aducă dovezi că-şi câştigaseră într-adevăr libertatea. Proprietarii au profitat de asta născocind, ca dovezi ale eliberării, aşa-numitele „verigi ale libertăţii", nişte cercei foarte scumpi, din aur sau argint şi adesea împodobiţi cu nestemate, pentru care fiecare familie nobilă îşi avea propriul model unic. După ce-şi cumpărau libertatea, sclavii aveau adesea nevoie de ani de muncă pentru a putea plăti şi costisitorul cercel care demonstra că erau cu adevărat liberi să plece din Chalced după bunul plac, fără a mai avea nevoie de altă dovadă decât propriul cuvânt.

FEDWREN, *Istoria obiceiurilor chalcedene legate de sclavie*

Ştiam foarte bine cum arată un câmp de luptă după încetarea ei. Mersesem pe pământ însângerat şi păşisem peste trupuri ciopârţite. Dar nu mai fusesem în niciun loc unde zădărnicia războiului să sară atât de bine în ochi. Oamenii îşi bandajau rănile pe care şi le făcuseră unul altuia, iar insularii care luptaseră împotriva noastră stăteau de vorbă cu oamenii Hetgurdului, cerând îngrijoraţi veşti despre rudele şi triburile de care fuseseră despărţiţi cu ani în urmă. Păreau treziţi dintr-un legendar somn vrăjit, bâjbâiau în căutarea vieţilor lor pierdute, încercând să treacă peste o fisură care însemna ani mulţi. Era limpede că ţineau foarte bine minte tot ce făcuseră în slujba Femeii Palide. L-am recunoscut pe unul dintre oştenii care mă târâseră în faţa ei. S-a grăbit să-şi ferească privirea de a mea, iar eu l-am lăsat în pace. Peottre îmi spusese deja singurul lucru pe care simţeam nevoia să-l ştiu.

Am traversat tabăra. Era strânsă cu o grabă aproape scandaloasă. Doi bărbaţi grav răniţi, ambii din oastea Femeii Palide, erau deja întinşi pe o sanie, şi corturile se aşterneau pe pământ. Peste trei morţi era înălţat, în grabă, un mormânt de gheaţă. Toţi trei o slujiseră pe Femeia Palidă. Trupul Vulturului, omul Hetgurdului ucis de explozia care îl eliberase pe Icefyre, fusese apoi mâncat de acesta. Pentru el n-avea să existe niciun mormânt. Ceilalţi doi oameni pe care-i pierduserăm, Vulpe şi Deft, fuseseră deja îngropaţi când se surpase groapa. Presupun că ar fi fost lipsit de sens să-i dezgropăm ca să-i îngropăm din

nou. Părea să fie o abandonare pripită şi necuviincioasă a morţilor, dar ştiam ce sentiment stătea dincolo de ea. Plecarea noastră avea aura grabei, ca şi cum cu cât părăseam locul mai repede, cu atât mai repede avea să devină Femeia Palidă o creatură din trecut. Speram că fusese şi ea îngropată sub colosala surpare a gheţii.

Web mergea alături de mine, iar Chade mi-a ieşit în întâmpinare aproape alergând. Cineva îi bandajase braţul.

— Pe aici, a spus, şi m-a condus în locul unde zăcea Burrich, întins pe zăpadă.

Swift era îngenuncheat lângă el. Nu încercaseră să-l mişte. Zăcea într-o poziţie nefirească. Şira spinării nu era făcută să se răsucească astfel. M-am lăsat să cad în genunchi, alături de el, surprins că avea ochii deschişi. O mână i se lăţise, vlăguită, pe zăpadă. Am strecurat-o pe a mea dedesubt. Respira foarte scurt, parcă ferindu-se de durerea care-l pândea în jumătatea de jos a trupului. A izbutit să spună un singur cuvânt:

— Singuri.

M-am uitat la Web şi Chade. S-au retras fără niciun cuvânt. Ochii lui Burrich i-au întâlnit pe ai lui Swift. Băiatul a părut să se încăpăţâneze. Burrich a respirat ceva mai adânc. Pielea din jurul gurii şi a ochilor lui avea o tentă de culoare stranie, tot mai întunecată.

— Doar o clipă, i-a spus fiului său, cu voce răguşită, sugrumată.

Swift şi-a aplecat uşor fruntea şi s-a îndepărtat de noi.

— Burrich, am spus, dar o mişcare aproape precisă a mâinii lui către a mea mi-a cerut să tac.

L-am văzut adunând toată puterea care-i mai rămăsese. A vorbit sacadat, cu câte o respiraţie după fiecare propoziţie.

— Du-te acasă, mi-a spus. Apoi, poruncitor: Ai grijă de ei. De Molly. De băieţi.

Am început să clatin din cap, fiindcă îmi cerea imposibilul şi, pentru o clipă, mâna i s-a strâns peste a mea, cu o umbră a vigorii de altădată.

— Ba da. O s-o faci. Trebuie. Pentru mine.

O altă răsuflare. S-a încruntat, ca şi cum ar fi luat o hotărâre importantă.

— Malta şi Ruddy. Când intră ea în călduri. Nu Brusque.

Ruddy.

M-a privit dând dintr-un deget, ca şi cum s-ar fi gândit că o să-i contest alegerea. A răsuflat mai adânc.

— Aş fi vrut să-l văd pe mânzul ăla.

A clipit cu încetineală. Apoi:

— Swift, a spus cu glas chinuit.

— Swift! am strigat eu şi l-am văzut pe băiatul care umbla fără ţintă încoace şi-ncolo săltându-şi capul şi luând-o la fugă spre noi.

Înainte de a ajunge, Burrich a vorbit iarăşi.

— Am fost un bărbat mai bun pentru ea, a spus aproape zâmbind.

O răsuflare. Apoi o şoaptă:

— Totuşi, ea te-ar fi ales pe tine. Dacă te-ai fi întors.

Pe urmă Swift s-a aruncat în genunchi în zăpada de lângă Burrich şi l-am lăsat să-i stea alături, în locul meu. Chade şi Web s-au întors cu o pătură groasă.

— O să încercăm să săpăm în zăpada de sub tine ca să te ridicăm pe pătură şi să te punem pe sanie. Prinţul a dat deja drumul păsării care cheamă corăbii ca să ne ducă înapoi, la Zylig.

— Nu mai contează, a spus Burrich şi degetele i s-au strâns în jurul mâinii lui Swift în timp ce i se închideau ochii.

Câteva clipe mai târziu, i-am văzut mâna destinzându-se, fără vlagă.

— Mutaţi-l acum, am propus. Cât e leşinat.

I-am ajutat, săpând în zăpada de sub trupul lui şi strecurând acolo pătura. Deşi ne-am străduit s-o facem cu toată delicateţea, a gemut când l-am transportat şi, pentru Harul meu, prezenţa lui a devenit o idee mai palidă. N-am spus nimic, dar am fost sigur că Swift simte acelaşi lucru. Cuvintele nu-şi aveau rostul. L-am aşezat pe sanie, alături de ceilalţi doi răniţi.

Chiar înainte de a părăsi locul, mi-am înălţat ochii spre cerul senin, cercetându-l. Dar nici urmă de vreunul dintre dragoni.

— Nici măcar un „mulţumesc”, am spus uitându-mă la Web.

A ridicat din umeri, fără cuvinte.

În tot restul zilei, fie am mers pe lângă Burrich, fie am tras sania, de câte ori mi-a venit rândul. Swift a avut tot timpul grijă să nu-şi scape din ochi tatăl, dar nu cred că pleoapele lui Burrich s-au mai săltat în ziua aceea. Thick stătea în partea din spate a

saniei, înfăşurat într-o pătură şi holbându-se în jur. Kossi şi Oerttre erau aşezate pe cealaltă sanie, bine înfofolite ca să nu sufere de frig. Peottre o trăgea fredonând, iar narcesca şi Dutiful mergeau pe lângă ea. Erau în faţa noastră. Nu auzeam ce-i spunea narcesca mamei ei, dar puteam să ghicesc. Când se uita la Dutiful, privirea ei era mai puţin dezaprobatoare, dar cel mai adesea îşi sorbea din ochi fata, cu mândrie. Oamenii Hetgurdului rămaşi în viaţă ne călăuzeau, încercând zăpada ca să fie siguri că nu există crăpături sub ea. Web şi Chade au mers o vreme alături de mine. Din tot ce aveam să ne spunem nu rămăsese nimic nerostit.

Am numărat în gând pierderile noastre, în primul rând fiindcă nu-mi puteam împiedica mintea s-o facă. Prinţul meu sosise pe insulă cu doisprezece oameni, plus Swift şi Thick. Hetgurdul trimisese şase bărbaţi să ne supravegheze. Fuseserăm douăzeci cu toţii. Plus Bufonul şi Burrich. Douăzeci şi doi. Femeia Palidă îi ucisese pe Hest, pe Riddle şi pe Bufon. Burrich era pe moarte, rănit de dragonul ei. Războinicul din Tribul Vulturului murise în timpul rafalei de gheaţă stârnite de explozia lui Chade, ca şi cel din Tribul Vulpii, ca şi Deft. La Zylig ne întorceam şaisprezece. Am presupus că Drub şi Churry, rămaşi singuri pe plajă, supravieţuiseră. Am răsuflat adânc. Le duceam pe mama şi pe sora narcescăi acasă. Asta conta, cu siguranţă. Şi opt insulari, oameni pe care rudele îi credeau morţi de mult, aveau să se întoarcă la familiile lor. Încercam să simt un soi de satisfacţie, dar nu-mi izbutea. Ultima şi cea mai scurtă luptă din Războiul *Corăbiilor Roşii* mă costase cel mai mult.

Când s-a lăsat asupra noastră cenuşiul serii, Peottre ne-a strigat să ne oprim şi am înnoptat într-o tabără tăcută.

Am folosit două corturi ca să înălţăm un adăpost improvizat în jurul saniei cu răniţi, astfel încât să nu fim nevoiţi să-i mutăm. Ceilalţi doi puteau să vorbească şi să mănânce, dar Burrich nu se mişca şi tăcea. I-am adus lui Swift mâncare şi băutură şi am stat cu el o vreme, apoi am simţit că-şi dorea să fie singur cu tatăl lui. L-am lăsat acolo şi am ieşit să mă plimb pe sub cerul senin.

Pe Runele Zeului noaptea nu e niciodată cu adevărat neagră. Nu se zăreau decât cele mai strălucitoare stele. Aerul era rece şi vântul bătea fără încetare, îngrămădind zăpada spulberată lângă adăposturi. Nu mă puteam gândi la niciun loc în care mi-

aş dorit să fiu şi la niciun lucru pe care mi-aş fi dorit să-l fac. Dutiful şi Chade se îngrămădiseră în cortul narcescăi, alături de familia lui Peottre. Erau cu toţii triumfători şi bucuroşi; două sentimente străine mie. Oamenii Hetgurdului şi insularii care-şi regăsiseră adevăratul sine se adunaseră la rândul lor. Am trecut pe lângă un foc minuscul, unde Bufniţa ardea, calm, cu fierul roşu, tatuajul cu dragon-şi-şarpe de pe braţul unui bărbat. Vântul purta mirosul de carne arsă în timp ce gemetele de durere ale omului deveneau urlete. Şi coteria Harului, fără Swift, se îngrămădise într-un cort mic. În trecere, am auzit vocea profundă a lui Web şi am întrezărit strălucirea unui ochi de motan care tocmai arunca o privire afară. Nu mă îndoiam că împărtăşeau triumful prinţului. Ei eliberaseră dragonul, iar el câştigase preţuirea narcescăi.

Longwick stătea, singur, în faţa unui foc mic, lângă un cort întunecat. M-am întrebat de unde avea rachiul al cărui miros îl simţeam. Am vrut să trec mai departe, mulţumindu-mă să dau din cap în tăcere, dar ceva de pe faţa lui mi-a spus că în noaptea aia locul meu era acolo. M-am ghemuit şi mi-am întins mâinile deasupra flăcărilor firave.

— Căpitane, am spus, în chip de salut.

— Căpitanul cui? a ripostat. Şi-a lăsat capul pe spate cu un trosnet de oase şi a oftat. Hest. Riddle. Deft. Titlul ăsta nu-mi mai spune decât că toţi oamenii care m-au însoţit aici sunt morţi şi eu încă mai trăiesc.

— Eu sunt în viaţă, i-am atras atenţia.

A dat din cap. Pe urmă a arătat cu bărbia spre cort.

— Netotul tău e acolo, doarme. În seara asta avea un aer rătăcit, aşa că l-am luat înăuntru.

— Mulţumesc.

M-am simţit vinovat pentru o clipă, apoi m-am întrebat dacă ar fi trebuit să plec de lângă Burrich ca să mă ocup de Thick. M-am gândit că, poate, pentru Longwick era cel mai bun lucru să aibă cui îi purta de grijă. S-a foit, apoi mi-a întins un bidonaş plat, de tablă, cu rachiu. Era deformat şi zgâriat, rezerva de alcool a unui oştean, şi un dar care merita toată preţuirea. Am băut cu cumpătare şi i l-am înapoiat.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău. Bărbatul Auriu.

— Mulţumesc.

— Vă cunoşteaţi de mult.

— Din copilărie.
— Da? îmi pare rău.
— Mulţumesc.
— Cât despre căţeaua aia, sper c-a avut o moarte lentă. Riddle şi Hest erau băieţi buni.
— Da.
M-am întrebat dacă murise într-adevăr. Dacă mai trăia, oare mai putea fi o ameninţare? Rămăsese fără dragon, fără Rawbread şi fără jumătate dintre neoamenii care o slujeau. Stăpânea Meşteşugul, dar nu-mi dădeam seama cum l-ar fi putut folosi împotriva noastră, a tuturor. Dacă trăia, era la fel de singură ca mine. Am stat aşa o vreme, întrebându-mă ce-mi doream de fapt: să fie moartă sau încă vie şi să sufere? În cele din urmă am găsit răspunsul. Eram prea obosit ca să-mi pese.
Peste un timp, l-am auzit pe Longwick întrebându-mă:
— Eşti într-adevăr el? Bastardul lui Chivalry?
— Da.
A dat încet din cap, ca pentru sine, parcă asta ar fi explicat ceva.
— Mai multe vieţi decât o pisică, a spus încet.
— Mă duc la culcare, am zis.
— Vise plăcute! mi-a urat, şi am râs amândoi cu amărăciune.
Mi-am găsit raniţa şi aşternutul şi le-am dus în cortul căpitanului. Thick s-a foit uşor când mi-am pregătit culcuşul lângă al lui.
— Mi-e frig, a murmurat.
— Şi mie. O să mă culc cu spatele lipit de al tău. O să ne fie mai cald.
M-am întins sub pături, dar n-am adormit. Mă bântuiau întrebări inutile. Ce îi făcuse Femeia Palidă Bufonului? Cum îl omorâse? Ajunsese pe de-a-ntregul neom înainte de a-l ucide? Dacă îl trimisese în dragon, însemna că simţise şi el o ultimă durere în clipa morţii creaturii? întrebări prosteşti, idioate.
Lipit de spatele meu, Thick s-a mişcat în aşternut cu putere.
— N-o găsesc, a spus încet.
— Pe cine? am întrebat tăios.
Femeia Palidă îmi umplea toate gândurile.
— Pe Nettle. Nu pot să dau de ea.
Propria conştiinţă mi-a tras o palmă. Era fiica mea, bărbatul care o crescuse îşi trăia ultimele clipe şi eu nici măcar nu mă

gândisem să-ncerc s-ajung la ea.

Thick a vorbit din nou.

— Cred că-i e frică s-adoarmă.

— Ei, nu pot s-o condamn.

Nu mă puteam condamna decât pe mine.

— Acum ne întoarcem acasă?

— Da.

— Dar n-am omorât dragonul.

— Nu. Nu l-am omorât.

A urmat o tăcere îndelungată şi am sperat că adormise. Pe urmă a şoptit:

— Ne întoarcem cu o corabie?

Am oftat. Îngrijorarea lui copilărească era singurul lucru care mă putea împovăra mai tare. Am încercat să-l înţeleg şi să-mi fie milă. Era greu.

— Numai aşa ne putem întoarce acasă, Thick. Doar ştii.

— Nu vreau.

— Nu te învinuiesc pentru asta.

— Nici eu.

A oftat din adâncul pieptului.

— Aşadar asta a fost aventura noastră, a spus ceva mai târziu. Şi acum prinţul şi prinţesa se vor cununa şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, cu mulţi copii care să le lumineze viaţa.

Probabil că auzise fraza asta de o mie de ori. Aşa îşi încheiau menestrelii toate poveştile despre eroi.

— Probabil, am răspuns cu prudenţă. Probabil.

— Şi cu noi, ceilalţi, ce-o să se-ntâmple?

Longwick a intrat în cort. A început să-şi pregătească patul în tăcere. După cum se mişca, am bănuit că-şi terminase rachiul.

— Noi, ceilalţi, o să ne vedem de vieţile noastre, Thick. Tu o să te-ntorci la Buckkeep ca să-l slujeşti pe prinţ. Când o s-ajungă rege, o să-i stai alături. M-am străduit să găsesc un final fericit pentru el. O s-o trăieşti bine, cu prăjituri roz şi cu haine noi ori de câte ori o să ţi le doreşti.

— O să fie şi Nettle, a spus cu satisfacţie. Nettle e acum la Buckkeep. O să mă-nveţe cum să-mi fac visele frumoase. Cel puţin aşa a spus. Înainte de dragon şi tot restul.

— Da? Atunci e bine.

Cu asta a părut să se liniştească. A început curând să răsufle

în ritmul mai lent al somnului. Am închis ochii şi m-am întrebat dacă Nettle m-ar fi putut învăţa şi pe mine să-mi fac visele frumoase. M-am întrebat dacă o să am vreodată curajul să dau ochii cu ea. Dar în clipa aceea n-o voiam în gândurile mele. Fiindcă asta ar fi însemnat să mă gândesc cum să-i spun ce se întâmplase cu Burrich.

— Dar tu ce vei face, lord Fitzchivalry?

În întuneric, întrebarea lui Longwick a părut rostită de o voce a stelelor.

— Nu vorbeşti despre mine, am răspuns încet. O să mă-ntorc în cele Şase Ducate şi o să fiu Tom Badgerlock.

— Se pare că acum secretul tău le e cunoscut multor oameni.

— Cred că sunt, cu toţii, oameni care ştiu să-şi stăpânească limba. Şi că o vor face, la cererea prinţului Dutiful.

S-a foit sub pături.

— Unii ar face-o la simpla cerere a lordului Fitzchivalry.

Am râs fără să vreau, apoi am izbutit să spun:

— Lordul Fitzchivalry ar aprecia asta cu multă recunoştinţă.

— Prea bine. Dar eu, unul, cred că e mare păcat. Meriţi o soartă mai bună. Cum rămâne cu gloria? Cu aclamaţiile pe care le meriţi pentru izbândă, din partea mulţimii care ar trebui să ştie cine eşti şi ce-ai făcut? Nu vrei să rămâi în amintirea poporului tău pentru faptele tale?

N-a trebuit să stau prea mult pe gânduri. Ce om nu s-a jucat cu astfel de visuri, noaptea târziu, privind tăciunii? Era un drum pe care-l străbătusem atât de des, încât îi cunoşteam toate răscrucile şi toate hârtoapele.

— Aş vrea mai degrabă să fie uitate faptele pe care crede poporul că le-am săvârşit. Şi aş da orice ca să pot să uit tot ce n-am izbutit să fac.

Şi cu asta am amuţit amândoi.

Presupun că, la un moment dat, am adormit, fiindcă m-am trezit în lumina cenuşie dinaintea zorilor. Am ieşit târâş din aşternut, ca să nu-l trezesc pe Thick, şi m-am dus imediat la Burrich. Swift dormea ghemuit lângă el, ţinându-l de mână. Harul mi-a spus că mai-marele grajdurilor se pierdea, îndepărtându-se de noi. Era pe moarte.

M-am dus la Chade şi la Dutiful şi i-am trezit.

— Vreau ceva de la voi, le-am spus.

Dutiful m-a privit somnoros de sub pături. Chade s-a săltat

încet în capul oaselor, înţelegând din tonul meu că era vorba despre ceva serios.

— Ce?

— Vreau să-ncerce coteria să-l vindece pe Burrich. Fiindcă niciunul n-a spus nimic, am adăugat. Acum. Înainte de a aluneca mai departe.

— Ceilalţi îşi vor da seama că tu şi Thick sunteţi mai mult decât păreţi a fi, mi-a atras Chade atenţia. De asta n-am încercat o vindecare a rănii mele. Fireşte, nu e nici pe departe atât de gravă ca a lui Burrich.

— Oricum toate secretele mele par să se fi răspândit pe insula asta. Dacă trebuie să trăiesc suportând urmările, aş vrea măcar să am ceva de câştigat. În schimbul a tot ce am pierdut aici, aş vrea să-l trimit pe Swift acasă, la Molly, împreună cu tatăl lui.

— Cu bărbatul ei, mi-a reamintit Chade, cu voce scăzută.

— Crezi că nu ştiu, crezi că nu m-am gândit la tot ce înseamnă asta?

— Du-te să-l trezeşti pe Thick, mi-a sugerat prinţul, azvârlindu-şi păturile. Ştiu că vrei să ne grăbim, dar te sfătuiesc să-i dai mai înainte să mănânce bine la micul dejun. Când e flămând, nu se poate concentra la nimic altceva. Şi dimineaţa nu e în cea mai bună formă. Aşa că măcar hrăneşte-l.

— N-ar trebui să ne gândim puţin înainte… a început Chade, dar Dutiful l-a întrerupt.

— E singurul lucru pe care mi l-a cerut Fitz vreodată. Şi îl primeşte, lord Chade. Îl primeşte imediat. Ei, cât mai curând cu putinţă. După ce mănâncă Thick.

A început să se îmbrace, iar Chade şi-a dat păturile deoparte gemând.

— Te porţi de parcă nu m-aş fi gândit eu însumi la asta. Am făcut-o. Chivalry l-a izolat pe Burrich de Meşteşug. Sunt singurul care-şi aduce aminte? a întrebat cu voce obosită.

— Putem încerca, s-a încăpăţânat Dutiful.

Şi am făcut-o. Pregătirea micului dejun pentru Thick a părut să dureze o veşnicie şi, în timp ce l-a mâncat în stilul lui grijuliu şi meticulos, am încercat să-i explic lui Swift ce aveam să facem. Mă temeam să-i dau prea multe speranţe şi, în acelaşi timp, doream să înţeleagă care erau pericolele. Dacă încercarea noastră de refacere a trupului său zdrobit era prea grea pentru rezervele lui de putere fizică şi murea, nu voiam să creadă

băiatul că îl uciseserăm din nesăbuinţă.

Credeam c-o să-mi vină greu să-l fac să priceapă. Mai greu era să-l fac să se gândească la ceea ce îi spuneam. Am încercat să-l chem deoparte ca să-i vorbesc, pentru că Ursul era acolo, îi îngrijea pe insularii răniţi. Însă Swift a refuzat să plece de lângă tatăl său fie şi numai o singură clipă, aşa că, până la urmă, i-am spus totul lăsându-l să rămână unde se afla. Imediat ce a aflat că prinţul ar putea să se folosească de magia Farseerilor ca să refacă trupul lui Burrich, a devenit atât de dornic să vadă încercarea înfăptuindu-se, încât sunt sigur că n-a auzit când l-am avertizat că eşecul era posibil. Arăta ca un naufragiat, cu cearcăne negre şi cu ochii duşi în fundul capului de supărare. Oricât dormise peste noapte, somnul nu-l odihnise. Când l-am întrebat dacă mâncase, a clătinat din cap, ca şi cum o asemenea idee l-ar fi istovit.

— Când începeţi? m-a întrebat, pentru a treia oară, şi m-am dat bătut.

— Imediat ce sosesc ceilalţi, i-am răspuns şi aproape în aceeaşi clipă Chade a săltat clapa cortului improvizat în jurul saniei şi a intrat.

Dutiful şi Thick s-au îngrămădit în urma lui. În adăpostul încropit grosolan era acum atât de multă lume încât ameninţa să-l năruie şi Dutiful a sugerat, cu un gest nerăbdător:

— Să-l dăm jos şi la o parte. O să ne abată mai degrabă atenţia decât să ne adăpostească în timp ce lucrăm.

Aşa că, în timp ce Swift îşi muşca nerăbdător buza, eu şi Longwick am strâns pânza groasă care ne adăpostea şi am împachetat-o pentru transport. Când am terminat, prin tabără se răspândise vestea despre ceea ce aveam de gând şi toată lumea se aduna să privească. Nu-mi surâdea să fac încercarea în faţa tuturor, şi cu atât mai puţin să dezvălui cât de intimă era legătura mea cu prinţul. Dar n-aveam încotro.

Ne-am adunat în jurul lui Burrich. Era greu să-l conving pe Swift să se dea deoparte şi să mă lase să-mi pun mâinile pe tatăl lui, dar, într-un târziu, Web l-a tras înapoi. A rămas în spatele lui, ţinându-l ca pe un băiat mult mai mic. L-a cuprins cu Harul şi cu braţele, liniştindu-l, şi i-am aruncat o privire încărcată de recunoştinţă. A dat din cap, atât în semn că înţelegea, cât şi cerându-mi să încep.

Chade, Dutiful şi Thick s-au luat de mâini, părând bărbaţi gata

să se prindă într-un joc de copii. M-am cutremurat, înspăimântat de ceea ce urma să facem şi încercând să nu iau în seamă atenţia lacomă a privitorilor. Menestrelul Cockle făcuse ochii mari, încordat. Iar insularii, atât trimişii Hetgurdului cât şi cei salvaţi, ne priveau bănuitor. Peottre stătea la mică distanţă, cu femeile din familia sa în jur şi cu un aer solemn, concentrat.

Când aveam doar câţiva ani mai mult decât Swift, încercasem, la sugestia lui Burrich, să iau putere pentru Meşteşug de la el, aidoma tatălui meu. Încercarea eşuase, şi nu doar fiindcă nu ştiam prea bine ce fac. Chivalry îl folosise pe Burrich ca Om al Regelui, ca izvor de forţă fizică pentru ceea ce făcea prin Meşteşug. Însă orice om devine astfel o cale către cel care îl foloseşte şi Chivalry îl izolase pe Burrich de orice alţi întrebuinţători ai Meşteşugului, ca să nu poată fi nici atacat, nici spionat prin involuntara lui mijlocire. Iar eu aveam să asaltez cu toată forţa mea şi a coteriei lui Dutiful vechea baricadă creată de tatăl meu, încercând să trec de ea şi să pătrund în sufletul lui Burrich.

Am întins o mână către ceilalţi, şi Thick m-a prins de ea. Pe cealaltă am aşezat-o pe pieptul lui Burrich. Harul mi-a spus că zăbovea în propriul corp fără tragere de inimă. Animalul în care sălăşluia era rănit, fără speranţă de vindecare. Dacă trupul lui ar fi fost un cal, l-ar fi părăsit deja. Gândul mă neliniştea, aşa că l-am alungat. Am încercat în schimb să-mi las deoparte Harul şi să-mi ascut Meşteşugul ca pe o sabie. Mi-am scos orice altceva din minte şi am căutat un loc pe care să-l străpung cu acea pricepere a mea.

N-am găsit niciunul. Simţeam restul coteriei, simţeam nerăbdarea şi zelul cu care doreau să intervină, dar nu izbuteam să găsesc un loc în care să lovesc cu ardoarea lor. Îl simţeam şi pe Burrich, dar asta se oprea la suprafaţă, alunecam peste el fără să-i pot pătrunde în trup. N-aveam habar nici cum îl izolase tatăl meu, nici cum să distrug ceea ce făcuse. Nu ştiu cât timp m-am luptat ca să-i străpung zidurile. Ştiu numai că, într-un târziu, Thick a dat drumul mâinii mele ca să-şi şteargă palma asudată de pieptul jiletcii.

— E mult prea greu, a proclamat. Să facem mai bine pe ăsta, mai uşor.

N-a cerut permisiunea nimănui, s-a aplecat pur şi simplu peste Burrich, ca să-şi pună palma pe umărul unuia dintre

insularii răniţi. Nici nu-l mai ţineam pe bondoc de mână, dar în clipa aceea am ştiut totul despre omul întins lângă Burrich. Fusese sclavul Femeii Palide atât de mulţi ani încât nici nu le mai ştia numărul. Se întreba dacă fiului său îi mersese bine în casa mamei lui şi se gândea şi la cei trei băieţi ai surorii sale. Cu toţi acei ani în urmă, le făgăduise c-o să-i înveţe să mânuiască sabia. Oare o făcuse altcineva în locul lui?

Toate aceste gânduri îl chinuiau la fel de mult ca rana pricinuită de sabia războinicului din Tribul Ursului, cu care se luptase. Lama îi sfârtecase carnea pieptului şi-i pătrunsese adânc în partea de sus a braţului. Pierduse mult sânge, şi asta îl slăbise. Dacă găsea în el destulă forţă ca să trăiască, trupul avea să i se vindece. Dar marginile tăieturii au prins să crească, apropiindu-se. A urlat şi a ridicat o mână, prinzându-şi rana care se închidea. Ca un veşmânt deşirat care se reface singur, carnea i se întindea către celălalt capăt al ei înseşi. Fărâmele moarte sau de nerefăcut erau azvârlite din trup. M-am uitat, cu un soi de groază, cum îi dispăreau, parcă topindu-se, petice de carne de pe faţă. Din fericire era voinic, avea destule rezerve pe care i le putea mistui propriul trup.

S-a ridicat brusc de pe salteaua lui, apoi şi-a smuls bandajele murdare şi le-a aruncat. Toţi privitorii au icnit. Carnea lui nouă, vindecată, lucea, dar nu avea sclipirea fără pori a cicatricelor, ci era la fel de sănătoasă ca a unui copil. Îi cobora în josul corpului ca o dâră palidă, fără păr, trasă pe pielea lui negricioasă. S-a uitat în jos, la el însuşi, cu ochii holbaţi, apoi, punându-şi uimirea într-un hohot de râs gutural, s-a bătut cu pumnul în piept, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că îi era carnea într-adevăr sănătoasă. Câteva secunde mai târziu, îşi rotise picioarele peste marginea saniei şi sărise jos, să zburde pe zăpadă cu tălpile goale. În clipa următoare a fost înapoi, l-a săltat pe Thick, desprinzându-i de pământ picioarele butucănoase şi învârtindu-l într-un cerc larg înainte de a-l lăsa din nou jos, uluit. I-a mulţumit în limba lui, numindu-l Mâinile Edei, o expresie din graiul insularilor pe care n-o înţelegeam. Însă Ursul a înţeles-o, pentru că s-a îndreptat imediat spre celălalt rănit, i-a aruncat păturile şi a arătat spre el, chemându-l pe Thick.

Bondocul nici nu s-a uitat la noi, ceilalţi. Iar eu n-aveam timp să mă gândesc la el şi la ceea ce făcea. Îl fixam cu privirea pe Swift, care se uita la mine cu ochi goi, din care pierise speranţa.

I-am întins o mână inutilă, cu palma în sus. Am înghiţit în sec şi şi-a întors faţa. Pe urmă s-a apropiat, dar nu de mine, de Burrich. S-a aşezat din nou lângă tatăl său şi i-a luat mâna din ce în ce mai înnegrită. Şi m-a privit din nou, cu o întrebare în ochi.

— Îmi pare rău, am spus, printre strigătele de uimire din momentul când s-a ridicat şi al doilea insular, cu rănile lecuite. E izolat. Tatăl meu l-a închis pentru oricine altcineva stăpâneşte Meşteşugul. Nu pot pătrunde în trupul lui, să-l ajut.

Şi-a luat ochii de la mine, cu o dezamăgire atât de adâncă încât se învecina cu ura; nu mă ura neapărat pe mine, ci ura mai degrabă acea clipă, îi ura pe cei care se săltau pe picioare, vindecaţi, îi ura pe cei care se bucurau văzându-i vindecaţi. Web se îndepărtase de el, îngăduindu-i să se lase pradă furiei. Iar mie mi se părea lipsit de sens să încerc să-i mai spun atunci şi altceva.

Thick părea să deţină puterea de a lecui prin Meşteşug şi, supravegheat cu moderaţie de Dutiful, a trecut la vindecarea celor doi bărbaţi care îşi arseseră cu o seară înainte tatuajele făcute de Femeia Palidă. Carnea lor supurândă, plină de băşici, a fost înlocuită de alta, sănătoasă, cu pielea netedă, deschisă la culoare. Din obiect de batjocură, Thick a crescut brusc în ochii insularilor, devenind demn de o înaltă preţuire, o întrupare vie a Mâinilor Edei. L-am auzit pe Urs implorându-l pe prinţul Dutiful să-i ierte pentru că îi desconsideraseră servitorul. Nu-şi dăduseră seama că primise darul Edei, dar acum înţelegeau de ce îl preţuia prinţul şi de ce îl adusese pe un câmp de luptă. M-a durut să-l văd pe Thick lăfăindu-se brusc, înconjurat de stima tuturor, la fel cum se ghemuise mai înainte, speriat de dispreţul aceloraşi oameni. Mă simţeam, cumva, trădat pentru că uitase atât de repede cum îl batjocoriseră. Dar mă bucuram totuşi că putea s-o facă, deşi mie contradicţia nu-mi scăpa. Aproape că-mi doream să fiu la fel de netot ca el şi să cred că oamenii îşi lasă cu sinceritate gândurile să li se citească pe chip.

Chade a venit în spatele meu şi mi-a pus mâna uşor pe umăr. M-am întors spre el cu un oftat, aşteptându-mă să-mi dea vreo însărcinare. În schimb, bătrânul m-a luat în braţe. Apoi m-a strâns mai tare şi mi-a şoptit la ureche:

— Îmi pare rău, băiete. Am încercat. Mă îndurerează şi moartea Bufonului. N-am fost întotdeauna de acord, el şi cu

mine. Dar a făcut, şi pentru regele Shrewd, şi pentru Kettricken, ceea ce n-ar fi putut face nimeni altcineva. În ultima vreme am fost unul împotriva altuia, dar crede-mă că n-am dat uitării acele vremuri de demult. Oricum, el a câştigat. Chade şi-a ridicat privirea spre cer, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă dragoni în zbor. A câştigat şi ne-a lăsat să dăm piept cu indiferent ce a câştigat pentru noi. Şi sunt sigur că asta i-ar face plăcere.

— Mi-a spus c-o să moară aici. Nu l-am crezut niciodată întru totul. Dacă aş fi făcut-o, aş fi avut multe să-i spun.

Am oftat, brusc cotropit de înţelegerea inutilităţii unor astfel de gânduri, ca şi a tuturor lucrurilor pe care voisem să le fac, dar nu le făcusem niciodată. Am căutat pe bâjbâite în mine însumi, sperând să găsesc un gând sau un sentiment plin de semnificaţii. Dar nu mai aveam la ce să mă gândesc sau ce să spun. Absenţa Bufonului mă umplea, nemailăsând loc pentru nimic.

În ziua aceea ne-am continuat drumul, cu cea mai mare parte a grupului radiind de fericire. Burrich călătorea acum singur pe sanie, tăcut şi neclintit, tot mai slăbit pe măsură ce se apropia seara. Swift mergea de o parte a lui şi eu de cealaltă, şi nu ne vorbeam. Când ne opream să ne tragem sufletul, turnam câteva picături de apă printre buzele lui Burrich. O înghiţea de fiecare dată. Totuşi, ştiam că e pe moarte şi nu-l minţeam pe Swift în privinţa asta.

Noaptea a sosit şi am făcut tabăra, apoi ne-am pregătit cina. Thick nu mai ducea acum lipsă de prieteni care să-i poarte de grijă şi adora să i se dea atenţie. M-am străduit să alung senzaţia că mă abandonase. Atâtea zile de-a rândul îmi dorisem să fiu eliberat de povara lui, iar acum, când eram, o voiam înapoi, să-mi abată atenţia de la orice altceva. Web a venit la mine şi la Swift; băiatului i-a adus mâncare, iar către mine a dat din cap, îndemnându-mă să-mi întrerup veghea ca să mă odihnesc. Dar, când m-am îndepărtat de Burrich şi de fiul său, noaptea mi s-a părut mai rece.

M-am oprit la focul lui Longwick, care mi-a spus ce mai povesteau oamenii din grup. O parte dintre insularii eliberaţi o slujiseră pe Femeia Palidă încă din timpul Războiului *Corăbiilor Roşii.* Fuseseră cândva cu sutele, dar îi folosise ca să-şi hrănească fără încetare dragonii. Principala aşezare de pe insulă

se aflase la început pe plajă, lângă cariera de piatră, dar, după război, Femeia Palidă începuse să se teamă că insularii se vor întoarce împotriva ei. Şi, de la bun început, fusese hotărâtă să pună capăt vieţii dragonului Icefyre. Legendele spuneau că sălile şi tunelurile de sub gheţar există de generaţii. Ea aşteptase cel mai puţin înalt flux al anului ca să descopere, sub gheaţă, intrarea despre care se povestea. Pe urmă distrusese aşezarea de pe plajă şi le poruncise slujitorilor ei să mute cel mai mare dintre dragonii de piatră, bucată cu bucată, în marea sală de gheaţă şi să-l reconstruiască acolo. Fusese o însărcinare colosală, dar nu-i păsase câţi oameni şi cât timp trebuia să piardă pentru a o vedea dusă la bun sfârşit.

În anii de după război, sălăşluise în gheţar, primind tribut de la triburile care încă se mai temeau de ea sau sperau să-şi recapete oamenii luaţi ostatici. Încheia cu insularii târguri de o cruzime cumplită; pentru un transport de hrană, înapoia un cadavru. Sau făgăduia că ostaticul n-o să fie niciodată eliberat ca să-şi facă familia de ruşine. Când l-am întrebat dacă e de părere că locul sălaşului ei e cunoscut de foarte multă lume pe Insulele Străine, Longwick a clătinat din cap.

— Am înţeles că să-i plăteşti tribut era o ruşine. Cei care o făceau nu suflau nicio vorbă despre asta.

Am încuviinţat în sinea mea. Eram sigur că în Tribul Narvalului prea puţini ştiau adevărata poveste a lui Oerttre şi Kossi; nu se aflase decât că dispăruseră. Şi ştiam foarte bine că marile secrete puteau rămâne cu adevărat secrete.

Aşa că regatul Femeii Palide fusese construit prin munca unor războinici pe jumătate neoameni. Când unul era rănit sau îmbătrânea, sau nu i se supunea, îi era dat dragonului. În încercările ei zadarnice de a o anima, piatra înghiţise multe vieţi. Noi sosiserăm la apusul puterii sale. Zecile de oameni care o slujeau fuseseră cândva sute. Dragonul ei şi munca forţată îi nimiciseră.

Încercase să-l ucidă ea însăşi pe Icefyre, dar nu izbutise nimic mai mult decât să-l chinuiască. Se temea să îndepărteze gheaţa care îl ţinea captiv şi nu fusese în stare să născocească o armă care să poată străpunge solzii lui suprapuşi şi pielea lui groasă. Ura şi teama inspirate de dragon Femeii Palide le erau cunoscute tuturor sclavilor ei.

— Totuşi, nu înţeleg, i-am spus lui Longwick, cu voce scăzută,

în vreme ce priveam amândoi flăcările muribunde ale micului său foc. De ce o slujeau? Cum îi făcea pe neoameni să i se supună? Cei pe care i-am văzut în Buck nu erau capabili de niciun fel de loialitate.

— Habar n-am. Am luptat în Războiul *Corăbiilor Roşii* şi ştiu despre ce vorbeşti. Oamenii cu care am discutat acum spun că amintirile lor din timpul în care au slujit-o sunt neclare. Nu-şi amintesc decât suferinţa, nicio plăcere, niciun miros, niciun gust al mâncării. Doar că făceau ce le poruncea, fiindcă era mai uşor decât să nu i te supui. Cei care se revoltau îi erau daţi dragonului. Cred că aici avem de-a face cu o preschimbare în neoameni mai rafinată decât în cele Şase Ducate. Un bărbat mi-a spus că, atunci când i-a luat loialitatea şi dragostea faţă de trib şi de familie, a rămas cu convingerea că ea era singura pe care o putea sluji. Şi a slujit-o, deşi, oricât de palide i-ar fi amintirile despre ceea ce a săvârşit la porunca ei, e vorba de fapte care îl umplu acum de ruşine.

Când m-am despărţit de Longwick şi m-am îndreptat către sania pe care zăcea Burrich, i-am văzut pe prinţ şi pe narcescă printre corturi. Cu capetele aproape atingându-li-se, stăteau în picioare, ţinându-se de mână cu degetele împletite. M-am întrebat cum privea mama ei apropiata lor căsătorie. Probabil că i se părea o alianţă întristătoare şi stranie cu un vechi duşman. Avea să fie de acord cu o înţelegere care îi obliga fiica să plece din casa mamelor ca să domnească într-un ţinut îndepărtat? Mă întrebam şi ce sentimente îi trezea ideea asta Ellianiei; abia îşi regăsise mama şi sora. Era dispusă să le părăsească, plecând în cele Şase Ducate?

I-am găsit pe Web şi Swift lângă Burrich. Durerea îl maturizase pe băiat, aducându-l aproape în pragul bărbăţiei. M-am aşezat în tăcere alături de ei, pe marginea saniei. Nu o ferea de vânturile nopţii decât un cort improvizat, în care nu ardea decât o singură lumânare. În ciuda păturilor care îl acopereau, Burrich avea mâinile reci; mi-am dat seama când am luat-o pe una într-a mea.

Swift părea deja înfrânt când m-a întrebat încet:

— N-ai putea să mai încerci? Toţi ceilalţi… s-au refăcut atât de repede. Şi acum stau în jurul focului cu prietenii lor, vorbesc şi râd. De ce nu-l poţi vindeca pe tata?

Îi mai spusesem. Dar am repetat.

— Pentru că, cu mulţi ani în urmă, Chivalry l-a izolat de Meşteşug. Ştiai că tatăl tău a fost în slujba prinţului Chivalry? Că l-a slujit ca Om al Regelui, ca un izvor de putere pentru rege, când vrea să-şi folosească magia?

A clătinat din cap, cu ochii încărcaţi de regrete.

— În afară de faptul că mi-e tată, ştiu prea puţin despre el. E un om rezervat. Nu ne vorbeşte niciodată despre copilăria lui, aşa cum ne povesteşte mama despre oraşul Buckkeep şi despre tatăl ei. M-a învăţat multe despre cai şi despre îngrijirea lor, dar asta a fost înainte… A tăcut, apoi s-a silit să continue. Înainte de a afla că am Har. Ca el. Pe urmă, s-a străduit să nu mă mai lase în grajd şi să mă ţină cât mai departe cu putinţă de animale. Şi asta a însemnat foarte puţin timp petrecut alături de el. Dar nici despre Har nu mi-a vorbit decât ca să-mi interzică să-mi ating mintea de a oricărui animal.

— Cam tot aşa s-a purtat şi cu mine, când eram copil, am recunoscut.

Mi-am scărpinat ceafa, dintr-odată obosit şi nesigur. Ce îmi aparţinea mie? Ce îi aparţinea lui Burrich?

— După ce am mai crescut, mi-a spus mai multe, mi-a explicat mai multe. Cred că, mai târziu, ţi-ar fi povestit şi ţie mai multe despre el.

Am răsuflat adânc. Mâna lui Burrich era într-a mea. M-am întrebat dacă avea să mă ierte pentru ceea ce voiam să fac sau dacă avea să-mi mulţumească.

— Mi-aduc aminte când l-am văzut pentru prima oară. Cred că aveam vreo cinci ani. Unul dintre oamenii prinţului Verity m-a dus într-o sală unde mâncau oştenii din gardă, în vechea lor cazarmă din Moonseye. Prinţul Chivalry era plecat, însoţit de cea mai mare parte a gărzii lui, dar tatăl tău rămăsese în urmă, încă refăcându-se după o rană la genunchi. Din pricina căreia încă mai şchioapătă. Când şi-a rănit genunchiul prima oară, a sărit între tatăl meu şi un mistreţ sălbatic, ai cărui colţi i-ar fi sfâşiat altminteri măruntaiele. Ei, acolo, într-o bucătărie plină cu oşteni, era Burrich, un bărbat tânăr, la vârsta când eşti cel mai bun pentru luptă, impulsiv, cu piele întunecată şi ochi negri. Şi iată-mă dat în grija lui pe neaşteptate, fără să-l fi avertizat nimeni pe niciunul dintre noi. Îţi poţi imagina? Încă mă mai întreb ce i-o fi trecut prin minte când m-a pus oşteanul pe masă, în faţa lui, spunându-i că sunt micul bastard al lui Chivalry şi că

trebuie să-mi poarte de grijă.

Pe faţa lui Swift a apărut, fără să vrea, un zâmbet firav. Şi aşa am înaintat în noapte, povestindu-i despre tânărul năprasnic din fire care mă crescuse. Web a rămas cu noi o vreme. Nu ştiu în ce moment a plecat, pe nesimţite. Când lumânarea a început să pâlpâie, dând să se stângă, ne-am culcat de o parte şi de alta a lui Burrich, să-i ţinem de cald, şi am continuat să vorbesc în şoaptă, pe întuneric, până ce l-a furat pe Swift somnul. Mi s-a părut că, în toate acele ore, Burrich s-a făcut simţit pentru Harul meu cu mai multă putere, dar poate o fi fost numai fiindcă îmi aminteam de el şi de tot ce însemnase pentru mine. Printre amintirile despre felul în care mă încurajase şi mă educase cu stricteţe, despre zilele în care mă pedepsise pe bună dreptate şi în care mă lăudase, am desluşit mult mai clar momentele când un burlac tânăr renunţase la o parte din viaţa lui de dragul unui băieţel. Am înţeles, cu umilinţă, că dependenţa mea de el îi modelase probabil viaţa în aceeaşi măsură în care o influenţase pe a mea.

În dimineaţa următoare, când i-am dat apă, pleoapele lui Burrich au fluturat uşor. M-a privit pentru o scurtă clipă, cu nefericirea unui prizonier.

— Mulţumesc, a spus apoi, cu voce şuierătoare, şi cred că nu pentru apă.

— Tati? a spus Swift, cu înfrigurare, dar deja leşinase iarăşi.

În ziua aceea am înaintat cu spor şi, la căderea serii, ne-am hotărât să facem un efort ca să ieşim de pe gheţar înainte de a poposi pentru noapte. Ideea ne-a entuziasmat pe toţi. Cred că ne săturaserăm deja să ne tot înălţăm corturile pe gheaţă, însă distanţa pe care o mai aveam de străbătut s-a dovedit a fi mai mare decât crezuserăm. Am mers şi am tot mers, trecând dincolo de oboseală pentru a rămâne în acel loc unde domneşte încăpăţânarea cu care refuzi să recunoşti că te-ai înşelat. Noaptea se lăsase de mult când ne-am apropiat de plajă. Am văzut lumina primitoare a focurilor de veghe şi, înainte de a-mi trece prin mintea vlăguită că, pentru doi oşteni, era de-ajuns un singur foc, a răsunat strigătul lui Churry, care ne soma să spunem cine suntem. Prinţul Dutiful i-a răspuns şi au urmat ţipete de bucurie înălţate de multe voci. Însă niciunul dintre noi nu se aştepta să-l audă pe Riddle urându-ne bun venit. Când mi-am amintit cum îl văzusem ultima oară, mi s-a zbârlit părul de

pe ceafă. Pentru o clipă, am sperat nebuneşte, împotriva raţiunii, că şi Bufonul putea fi, cumva, acolo. Pe urmă mi-am amintit ce-mi spusese Peottre şi m-a doborât tristeţea.

Am fost printre ultimii care au intrat în tabără. În momentul sosirii noastre, glasurile se contopeau într-un vacarm de salutări călduroase şi de istorisiri. A trecut aproape o oră înainte de a izbuti să aflu de la cineva povestea. Riddle şi şaptesprezece insulari, cu toţii supravieţuitori din palatul Femeii Palide, erau pe plajă. Redeveniseră ei înşişi, probabil în clipa uciderii dragonului. Riddle şi ceilalţi captivi fuseseră scoşi din temniţă de unul dintre paznicii lor, când îşi recăpătase sentimentele. Îşi uniseră forţele ca să descopere o ieşire şi Riddle reuşise să-i călăuzească pe drumul către tabăra cu provizii. Erau nedumeriţi cu toţii, neavând idee ce-i ajutase să-şi recapete partea omenească a minţii şi libertatea. Am avut nevoie de tot restul nopţii ca să punem faptele cap la cap pentru ei.

A doua zi, Chade m-a chemat în cortul lui, să fiu de faţă când le-a dat Riddle, lui şi prinţului, un raport amănunţit despre tot ce i se întâmplase. L-am ascultat pe tânăr povestind cum se năpustiseră oştenii Femeii Palide asupra lui şi a lui Hest, capturându-i pe amândoi. Îl zăriseră pe unul apărând din intrarea ascunsă a tărâmului subteran, şi faptul le fusese fatal. Nu puteau fi lăsaţi să-i ducă prinţului o asemenea informaţie. N-a putut să descrie coerent cum ajunsese neom. Avea legătură cu dragonul, dar, de fiecare dată când încerca să vorbească despre asta, începea să tremure atât de tare încât nu mai putea continua. În cele din urmă, spre uşurarea mea, Chade a renunţat la încercarea de a scoate de la el amănuntele. Eram sincer convins că era de preferat să se piardă informaţia, nu să fie dezvăluită.

Riddle a fost uluit când i-am spus că eu şi Bufonul îl zărisem în temniţă. A spus că nu mă condamnă pentru că îl lăsasem acolo; dacă aş fi forţat uşa, m-ar fi atacat cu siguranţă, ca să-mi ia hainele călduroase. În ochii lui era ceva, un soi de ruşine atât de adâncă fiindcă fusese văzut în starea aceea, încât m-am temut că prietenia noastră nu-i putea supravieţui. Nu credeam că m-aş mai fi simţit vreodată în largul meu privind în faţă un om pe care îl abandonasem, lăsându-l să moară.

M-am întrebat dacă el putea redeveni tânărul mereu vesel de mai înainte. Văzuse un cotlon întunecat din sine însuşi şi avea

să rămână cu amintirea lui până în ultima clipă a vieţii. A recunoscut, în faţa noastră, a tuturor, că el fusese acela care îl omorâse, în cele din urmă, pe Hest. Îi folosise cămaşa ca să-şi înfăşoare mâinile, încălzindu-le. Îşi putea aminti cu câtă grijă plănuise să-l ucidă pe bărbatul rănit şi să-l jefuiască de tot ce avea în timp ce toţi ceilalţi neoameni din temniţă dormeau. Îşi mai aducea aminte şi cum le spusese Femeia Palidă că îi supunea unei încercări; cei care izbuteau să supravieţuiască două săptămâni erau eliberaţi, li se îngăduia s-o slujească şi primeau mâncare de trei ori pe zi. Ne-a mărturisit, cu un zâmbet nebunesc şi încleştându-şi dinţii ca şi cum s-ar fi străduit să nu vomite când vorbea, că, în clipa aceea, nu-şi putea imagina o soartă mai bună decât o viaţă în slujba ei, primind mâncare de trei ori pe zi.

Doi dintre insularii care se întorseseră cu Riddle erau din Tribul Narvalului, oameni dispăruţi de mult, pe care toată lumea îi crezuse morţi. Peottre i-a întâmpinat cu mare bucurie. Femeia Palidă răpise bărbaţi din tribul lor de mai bine de zece ani, împuţinându-le primejdios numărul, până când îi aruncase în final în braţele disperării, lăsându-i fără narcesca domnitoare şi fără fiica ei mezină. Revenirea celor doi războinici în sânul tribului nu putea decât să-l salte pe prinţ, în ochii lor, la înălţimea unui erou de o şi mai mare importanţă.

Când a terminat Chade cu întrebările, i-am întrebat şi eu, pe toţi trei, ceea ce mă rodea. Toate răspunsurile au fost dezamăgitoare. Riddle nu-l văzuse pe Bufon nici în timpul captivităţii, nici după eliberare. După ce ieşise din temniţă, n-o mai văzuse nici pe Femeia Palidă; nu-i văzuse nici măcar cadavrul.

— Dar nu cred că trebuie să ne mai facem griji din pricina ei. Omul care m-a eliberat, Revke, i-a văzut cu ochii lui sfârşitul. Ceva a înnebunit-o brusc. A strigat că toată lumea a trădat-o, absolut toată lumea, şi că numai dragonul îi mai putea încheia ziua cu o victorie. A poruncit să-i fie aduşi, probabil, vreo douăzeci de oameni. Siliţi, rând pe rând, să se apropie de dragon, au fost ucişi lângă el. Revke a povestit că piatra a supt sângele. Dar nici măcar asta n-a mulţumit-o. A cuprins-o furia, a început să urle că trebuiau împinşi în dragon cu totul, că n-o să se trezească până când n-o să între cineva în el.

S-a uitat în jur, la uluirea încremenită pe feţele noastre.

— Nu cunosc limba insularilor atât de bine cum ar trebui. Ştiu că sună a nebunie, dar ea voia să între cineva în dragonul de piatră. S-ar părea că asta mi-a spus Revke. E posibil şi să-l fi înţeles greşit.

— Nu. Bănuiesc că ai înţeles foarte bine. Continuă, l-am implorat.

— În cele din urmă, a poruncit să-i fie dat dragonului Kebal Rawbread. Revke mi-a povestit că oştenii care l-au scos din lanţuri au subestimat şi puterea bătrânului războinic, şi ura lui faţă de Femeia Palidă. S-au străduit să-l ţină zdravăn şi l-au târât către dragon, şi s-a luptat cu ei tot timpul. Apoi s-a repezit brusc în partea opusă, către Femeia Palidă. A înşfăcat-o de încheieturile mâinilor, şi râdea şi striga că vor intra împreună în dragon şi se vor înălţa, ca să triumfe Runele Zeului. Pentru că numai aşa puteau să învingă. Şi a târât-o către dragon, şi ea ţipa şi-l lovea cu picioarele. Apoi... Riddle s-a întrerupt din nou. Vă spun povestea exact cum am auzit-o de la Revke. N-are sens, dar...

— Continuă! i-a poruncit Chade, cu voce răguşită.

— Rawbread s-a îndreptat către dragon cu spatele. Şi, cumva, s-a topit în piatră, ţinând-o strâns pe Femeia Palidă şi trăgând-o după el.

— A intrat şi ea în dragon? am exclamat.

— Nu. Nu cu totul. Rawbread a dispărut în dragon, şi o trăgea după el, şi mâinile ei au pătruns până la încheieturi. Ea ţipa la oamenii din gardă, cerându-i s-o ajute, şi, în cele din urmă, doi au apucat-o şi au tras-o înapoi. Dar... dar palmele i se topiseră. Dispăruseră în dragon.

Prinţul îşi apăsa cu putere o mână pe buze. Eu am descoperit că tremuram.

— Asta e tot? a întrebat Chade.

M-am întrebat cum izbutea să-şi păstreze calmul.

— Aproape. Braţele ei se terminau cu un soi de arsuri. Revke a zis că nu sângera, era ca şi cum restul ar fi dispărut carbonizat. A spus că ea a rămas pur şi simplu încremenită, privindu-şi cioturile. Şi, între timp, dragonul a prins viaţă. Când s-a pus în mişcare, şi-a săltat capul prea sus şi din tavan s-au prăvălit bucăţi mari. Revke mi-a povestit că toată lumea a fugit, ca să se ferească atât de dragon, cât şi de gheaţa care cădea. Şi el, unul, încă mai era ascuns când şi-a regăsit pe neaşteptate

adevăratul sine.

Riddle a tăcut brusc, apoi a adăugat cu destulă greutate:

— Pot să vă explic cum e. Eu eram în celula mea, cu spatele lipit de perete, străduindu-mă să rămân treaz, fiindcă, dacă aş fi adormit, m-ar fi omorât ceilalţi. Pe urmă m-am uitat în jos şi l-am văzut pe podea pe Hest, mort. Şi, dintr-odată, mi-a părut rău că murise, fiindcă îmi fusese prieten. A clătinat din cap şi vocea i-a coborât până la o şoaptă. Pe urmă mi-am amintit că îl Omorâsem.

— N-a fost vina ta, a spus prinţul cu glas scăzut.

— Dar eu am făcut-o. Am fost eu, eu…

L-am întrerupt, tot cu voce înceată, înainte de a se gândi prea mult la ceea ce făcuse.

— Şi cum aţi ieşit?

Riddle a părut aproape recunoscător pentru întrebare.

— Revke a descuiat uşa şi ne-a condus afară din temniţă şi prin palatul ei. E ca un labirint imens sub gheaţă. În cele din urmă, am ieşit printr-o deschidere care părea o crăpătură, chiar într-un flanc al gheţarului. Odată ce ne-am văzut sub cerul liber, nimeni n-a mai ştiut ce trebuia să facă. Ceilalţi nu cunoşteau niciun loc de pe insulă în care s-ar fi putut adăposti. Dar, din locul unde ne aflam, eu am zărit marea. Le-am spus că, dacă izbutim să coborâm spre mare şi să mergem apoi de-a lungul plajei, o s-ajungem în tabăra asta, chiar dacă o să fie nevoie să ocolim insula. Şi am avut noroc. Am ales cel mai scurt drum şi am sosit aici înaintea voastră.

Mai aveam o ultimă întrebare, dar mi-a răspuns înainte de a o rosti.

— Tom, ştii cum suflă vântul noaptea. Probabil că zăpada spulberată ne-a acoperit deja urmele. Chiar dacă aş vrea, nu cred că aş putea găsi drumul înapoi.

— N-o să-ţi ceară nimeni aşa ceva, l-a asigurat Chade, şi a avut dreptate. N-am insistat.

Când m-am întors la Burrich şi Swift, mijeau zorii. Băiatul dormea lângă tatăl său. Am observat că una dintre mâinile acestuia se mişcase, stătea în afara păturilor. Când am atins-o, am descoperit că strângea în ea cercelul de lemn. L-am recunoscut; îl sculptase Bufonul şi ştiam că în el o să găsesc cercelul de eliberare din sclavie dobândit cu atâta trudă de bunica lui Burrich. Fiindcă găsise destulă putere ca să şi-l

scoată, mi-am dat seama cât de important era pentru el. Şi am crezut că ştiu cu ce intenţie şi-l scosese.

Dutiful eliberase porumbelul care trebuia să zboare înapoi, acasă, la Zylig, dând de veste Hetgurdului că aventura noastră se încheiase. Dar corăbiile aveau nevoie de câteva zile ca să ajungă la noi; între timp, ne-am văzut nevoiţi să ne reducem raţiile, ca să ajungă pentru un grup mai mare. Ideea nu era surâzătoare, dar cred că, după toate cele prin care trecuserăm, cei mai mulţi dintre noi nu s-au sinchisit de asta.

Am găsit un moment în care să pot vorbi în tihnă cu Swift, stând la căpătâiul unui Burrich pe care-l simţeam pierzându-se din ce în ce mai mult. I-am spus povestea cercelului în vreme ce mă străduiam să-i scot din carapacea lui de lemn. În cele din urmă, lucrarea mâinilor Bufonului s-a dovedit prea sofisticată pentru mine. N-am putut s-o deschid fără s-o distrug. Înăuntru am găsit cercelul, strălucind la fel de albastru şi de argintiu ca în ziua în care mi-l arătase pentru prima oară Patience. Şi, la fel ca ea atunci, am străpuns urechea băiatului cu vârful ascuţit al agăţătorii, ca să poată purta mica bijuterie. Dar am fost ceva mai blând decât fusese Patience cu mine; am amorţit lobul cu zăpadă înainte de a înfige cercelul.

— Să-l porţi tot timpul, i-am spus lui Swift. Şi să-ţi aduci aminte de tatăl tău, aşa cum a fost.

— Făgăduiesc, a zis el cu voce joasă.

A atins cercelul cu degete şovăitoare; cât de bine îmi aminteam cum îl simţeam eu atârnându-mi de ureche!

— Acum îmi pare rău că am folosit-o, a spus apoi, ştergându-şi de pantaloni sângele de pe vârfurile degetelor. Dacă aş mai fi avut-o, ţi-aş fi dat-o.

— Ce mi-ai fi dat?

— Săgeata pe care mi-a dăruit-o Lordul Auriu. Atunci m-am gândit că e urâtă, dar am luat-o ca să mă port curtenitor. Pe urmă, când toate celelalte au ricoşat de dragon, săgeata cenuşie l-a străpuns. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Mă îndoiesc c-a mai văzut cineva, am răspuns.

— Poate că el văzuse. A spus că e o bucată urâtă de lemn, dar că s-ar putea să mă slujească bine la nevoie. În noaptea aia a zis că e profet. Ce crezi, o fi ştiut că săgeata cenuşie o să ucidă dragonul?

Am reuşit să zâmbesc.

— Chiar şi când era în viaţă, n-aveam niciodată idee când ştiuse într-adevăr ceva dinainte de a se întâmpla şi când doar îşi rearanja cu ingeniozitate cuvintele, lăsând impresia că ştiuse. Însă de data asta se pare că a avut dreptate.

— Da. Dar l-ai văzut pe tata? Ai văzut ce-a făcut? A oprit dragonul, l-a ţinut pe loc. Web spune că n-a mai simţit niciodată o asemenea forţă, destulă forţă ca să respingi un dragon.

M-a privit parcă provocându-mă să-l contrazic când a adăugat:

— A spus că o astfel de putere se moşteneşte uneori în familiile cu Sânge Străvechi. Şi că poate voi izbuti s-o stăpânesc, dacă o să-mi folosesc magia ţinând cont de disciplină şi de raţiune.

I-am prins bărbia în căuşul mâinii şi am simţit în palmă răceala cercelului.

— Să sperăm că vei izbuti. Lumea noastră are nevoie de o asemenea putere.

Longwick şi-a strecurat capul în adăpost.

— Te cheamă Prinţul Dutiful, Tom, a spus scuzându-se.

— Vin imediat, l-am asigurat, apoi m-am întors spre Swift. Nu te superi, nu?

— Du-te. Aici niciunul dintre noi nu poate face nimic altceva decât să stea de veghe.

— Mă întorc, am făgăduit, apoi am ieşit şi l-am urmat repede pe Longwick.

În cortul prinţului era înghesuială. Înăuntru se aflau el, Chade şi Thick, împreună cu Peottre, Oerttre, Kossi şi narcesca. Buza lui Thick era împinsă în afară şi i-am simţit supărarea. Cu o pătură pe umeri, narcesca stătea pe podea, cu spatele la mine. Am salutat cu o plecăciune şi am rămas în aşteptare.

— Avem necazuri cu tatuajele narcescăi, a spus prinţul. Vrea să le îndepărteze, dar Thick n-a reuşit s-o facă, cu Meşteşugul lui. Chade s-a gândit că poate izbuteşti s-o ajuţi tu, fiindcă ai făcut să dispară cicatricele tale.

— O cicatrice nu e totuna cu un tatuaj, am subliniat, dar vreau să încerc.

Dutiful s-a aplecat spre narcescă.

— Elliania? Poate să le vadă?

Ea n-a răspuns. Stătea cu spatele foarte drept, iar pe chipul mamei ei se citea dezaprobarea. Pe urmă, încet, fără niciun

cuvânt, Elliania s-a înclinat în faţă, lăsând pătura să alunece. Am îngenuncheat şi am ridicat o lumânare, ca să văd mai bine.

Frumuseţea strălucitoare a şerpilor şi a dragonilor dispăruse. Tatuajele i se afundaseră în carnea spatelui, trăgând de piele, de parcă ar fi fost făcute cu fierul roşu. Am bănuit că era o ultimă răzbunare a Femeii Palide.

— Încă o mai dor din când în când, a spus încet prinţul.

— Acum fac presupuneri, am recunoscut. Poate că Thick n-a putut s-o vindece cu uşurinţă, fiindcă nu e o rană recentă. Una e să ajuţi trupul să termine mai repede ceea ce se străduia oricum să facă. Şi altceva avem aici, tatuajele sunt vechi, trupul ei le-a acceptat deja.

— Cicatricele tale au dispărut când te-am lecuit noi, a subliniat prinţul.

— Astea nu sunt ale ei, a spus Thick ursuz. Nu vreau să le-ating.

Nu am încercat să pricep ce voia să spună.

— Cred că Bufonul m-a refăcut aşa cum mă vedea el întotdeauna. Fără cicatrice.

Nu voiam să spun, acolo şi atunci, mai mult decât atât, şi cred că ştiau asta cu toţii.

— Atunci ardeţi-le şi lecuiţi apoi arsura, a propus Elliania, cu vocea tremurându-i doar foarte uşor. Nu-mi pasă de ce e nevoie. Nu vreau decât să dispară. Nu vreau să mai port pe trup semnele ei.

— Nu! a exclamat prinţul îngrozit.

— Aşteptaţi. Vă rog, am spus. Lăsaţi-mă să încerc. Am ridicat o mână, apoi mi-am amintit să cer voie. Pot să te-ating?

Elliania şi-a lăsat fruntea mai jos şi i-am văzut toţi muşchii spatelui încordându-se. Pe urmă a dat din cap. O singură dată. Cu braţele încrucişate pe piept, Peottre ne domina cu înălţimea lui. M-am uitat la el şi i-am întâlnit privirea. Pe urmă m-am aşezat pe podea, în spatele narcescăi, şi mi-am pus pe spatele ei ambele palme. Le-am ţinut acolo printr-un act de voinţă. Mâinile mele simţeau căldura spatelui unei fete tinere, dar Meşteşugul meu simţea dragoni şi şerpi zvârcolindu-mi-se sub degete.

— Sub pielea ei e mai mult decât cerneală, am spus, dar nu ştiam ce anume simt.

Elliania a vorbit cu un efort.

— A făcut cernelurile din propriul său sânge. Ca să-i aparţină întotdeauna şi să i se supună.

— E rea, a spus Thick cu glas sumbru.

Dar Elliania ne dezvăluise ceea ce trebuia să ştim. Chiar şi-aşa, a urmat o seară în care ne-am folosit de Meşteşug trudind din greu. N-o cunoşteam bine pe Elliania, iar lui Thick nu-i plăcea s-o atingă. Ne-a împrumutat puterea lui, dar desenele complicate trebuiau scoase din pielea ei rând pe rând. Mama şi sora ei priveau în tăcere. Peottre a rămas în cort o vreme, apoi a ieşit, a umblat prin tabără, s-a întors, a ieşit iarăşi. Nu-l condamnam. Şi eu aş fi vrut să nu văd aşa ceva. Cerneala urât mirositoare mustea şi îi ieşea din pori opunând rezistenţă. Mai rău decât atât, o durea. Îşi încleşta dinţii, apoi lovea în tăcere cu pumnii în podea. Sudoarea îi îngreunase părul lung şi negru, dar deoparte ca să nu ne încurce. Dutiful stătea în faţa ei, ţinând-o cu mâinile de umeri ca s-o sprijine, în timp ce eu urmăream cu vârful unui deget fiecare desen, cerându-i pielii ei să împingă în afară răutatea scârboasă a Femeii Palide. Şi, în tot acest timp revedeam spatele Bufonului, împodobit cu atâta măiestrie şi cruzime, şi îi mulţumeam sorţii fiindcă fusese tatuat înainte ca Femeia Palidă să fi învăţat Meşteşugul şi să-l fi pervertit. Nu puteam să pricep de ce ni se împotriveau tatuajele Ellianiei. Când şi ultima labă cu gheare fusese deja silită să-i iasă din piele, mă simţeam pur şi simplu istovit, dar spatele ei era neted şi curat.

— Gata, am anunţat, cu voce vlăguită, am ridicat pătura şi i-am pus-o din nou pe umeri.

Narcesca a răsuflat adânc, aproape suspinând, şi Dutiful a luat-o cu delicateţe în braţe.

— Mulţumesc, mi-a spus, cu voce înceată, apoi i-a vorbit Ellianiei: S-a terminat, pentru totdeauna. N-o să-ţi mai poată face rău niciodată.

Pentru o clipă, m-am întrebat neliniştit dacă avea într-adevăr dreptate. Dar, înainte de a putea da glas vreunei îndoieli, am auzit din afara cortului un strigăt:

— Pânze! Se văd două pânze! Una poartă totemul Mistreţului şi cealaltă pe al Ursului!

Capitolul 27

PORŢI

Cu cât le cercetez mai atent îndeletnicirile şi prieteniile, cu atât sunt mai convins că, în ceea ce-i priveşte pe lordul Grayling[2] şi pe doamna lui, bănuielile noastre sunt cât se poate de întemeiate. Deşi au acceptat s-o trimită pe tânăra lady Sydel la Castelul Buckkeep, unde a fost invitată de regină ca să-şi petreacă un timp la Curte, au făcut-o în silă şi fără să se grăbească deloc. În privinţa asta, tatăl şi-a împietrit inima cu mult mai multă hotărâre decât mama, care a fost de-a dreptul scandalizată fiindcă a trimis-o pe fiica lor fără niciun veşmânt potrivit pentru o zi oarecare la Curte, ca să nu mai vorbim de festinuri şi baluri. Iar renta pe care i-a stabilit-o nu i-ar ajunge nici măcar unei lăptărese. După părerea mea, speră că se va face de râs la Curte într-o asemenea măsură încât va fi trimisă acasă.

Femeia care i-a fost aleasă drept cameristă nu e demnă de încredere. Sugerez să se găsească un motiv de nemulţumire, suficient pentru ca această Opal să fie izgonită din Buckkeep cât mai curând cu putinţă. Aveţi grijă să plece cu tot cu pisica ei gri.

Sydel nu pare să se facă vinovată de nimic altceva în afara faptului că e tânără şi frivolă. De aceea cred că nu ştie că părinţii ei s-au declarat Pestriţi şi că are cu atât mai puţin idee de comploturile la care iau parte.

Raportul unei iscoade, nesemnat

Un flux favorabil a adus corăbiile la ţărm mai curând decât ne aşteptam. Dar, dacă noi am fost surprinşi fiindcă au sosit atât de repede, echipajele au fost la fel de şocate când au văzut ce numeros era grupul care aştepta pe insulă. Oameni dornici să afle noutăţile au umplut până la refuz bărcile trimise la mal, unde mulţimea celor ieşiţi în întâmpinarea lor le-a tras afară din apă şi în susul plajei înainte de a avea cineva timp să debarce. Toată lumea se străduia să le povestească nou-sosiţilor uluiţi propria versiune despre cele întâmplate, şi zgomotul părea al unei bătălii. Se auzeau râsete, bătăi cu pumnul în piept, bătăi prieteneşti pe umăr în timp ce fiecare încerca să fie primul care

[2] Lipan, sau fluture cenuşiu (n. yr.).

începe să istorisească. Deasupra tuturor s-a înălţat strigătul vesel al lui Arkon Bloodblade, care se simţea părtaş la triumful Tribului Narvalului. El şi Oerttre au fost mult mai reţinuţi şi întâlnirea lor mult mai protocolară decât mă aşteptasem. Era tatăl Ellianiei, dar nu fusese niciodată căsătorit oficial cu Oerttre, iar Kossi nu-i era fiică. Aşa că se bucura de reîntoarcerea lor ca un prieten, nu ca un tată şi ca un soţ, iar satisfacţia lui părea mai degrabă a unui războinic încântat de triumful unui aliat.

Ceva mai târziu, am aflat că narcesca îi făcuse tatălui ei multe promisiuni generoase legate de recolte şi negoţ, ca şi de alte favoruri. Pământurile Tribului Mistreţului erau stâncoase şi abrupte, minunate pentru porci, dar nu şi pentru cultura grânelor. Bloodblade avea opt nepoate tinere pe care trebuia să le sprijine şi acele copile din Tribul Mistreţului aveau să prospere mulţumită victoriei Tribului Narvalului.

Dar la vremea respectivă eu nu ştiam nimic altceva decât că veselia şi triumful care ne înconjurau pe mine şi pe Swift făceau, prin comparaţie, tristeţea noastră mai adâncă. Mai rău decât atât, cu o noapte înainte luasem o hotărâre, una pe care o simţeam neîndoielnic întemeiată, aşa că nimic nu mă putea face să mi-o schimb. Prin urmare, în vreme ce afară răsunau strigăte de bucurie şi vocile se înălţau pe întrecute, fiecare vrând să-şi facă auzită partea lui de poveste, eu i-am vorbit încet lui Swift, stând în semiîntunericul de sub pânza cortului alături de Burrich, care zăcea fără cunoştinţă.

— N-o să mă întorc cu voi. Îi poţi purta de grijă tatălui tău fără mine?

— Dacă pot… Cum adică n-o să te întorci cu noi? Ce altceva poţi face?

— Rămân aici. Trebuie să intru din nou în gheţar, Swift. Vreau să caut o cale către palatul ei subteran. Măcar ca să găsesc trupul prietenului meu şi să-l ard. Nu putea să sufere frigul. Nu vreau să rămână înmormântat pe vecie în gheaţă.

— Şi ce altceva mai ai de gând să faci? Mai e ceva ce nu-mi spui.

Am răsuflat adânc, m-am gândit la o minciună, apoi am renunţat. Minţisem deja destul pentru o viaţă.

— Sper să dau peste cadavrul Femeii Palide. Sper s-o găsesc moartă, să ştiu c-a murit pentru tot ce-a făcut. Iar dacă o găsesc

vie, sper s-o ucid.

Era o mică făgăduială simplă pe care mi-o făcusem. Mă îndoiam c-o s-o pot duce cu uşurinţă la îndeplinire, dar era singura alinare pe care eram în stare să mi-o ofer.

— Pari alt om când vorbeşti aşa, a zis Swift pe şoptite. S-a aplecat către mine. Când vorbeşti aşa, ai ochi de lup.

Am clătinat din cap şi am zâmbit. Sau cel puţin mi-am arătat dinţii.

— Nu. Niciun lup nu-şi iroseşte timpul ca să se răzbune, şi despre asta vorbesc acum. Pur şi simplu de răzbunare. Când oamenii par mai răi ca oricând, nu vezi partea lor animalică. Ai în faţa ochilor o sălbăticie de care numai omul e în stare. Când vezi că sunt loial familiei mele, întrezăreşti lupul din mine.

Şi-a atins cercelul cu un deget. Apoi a întrebat, încruntând din sprâncene:

— Vrei să rămân cu tine? N-ar trebui să treci prin asta singur. Şi, după cum ai văzut, n-am minţit. Mă descurc bine cu arcul.

— Da, într-adevăr bine. Dar ai pe cap altele, mai urgente. Burrich n-are absolut nicio şansă dacă rămâne aici. Du-l pe corabie şi înapoi, la Zylig. S-ar putea să fie acolo vindecători pricepuţi.

Şi o să găseşti cel puţin un loc unde e cald, cu mâncare bună şi cu un pat curat pentru el.

— Tata o să moară, Fitzchivalry. N-are rost să pretindem altceva.

Ah, puterea care stă în rostirea numelor! I-am dat dreptate.

— Aşa e, Swift. Dar nu e nevoie să moară în frig, sub o pânză de cort care se zbuciumă în vânt. Măcar atâta lucru îi putem oferi.

Băiatul s-a scărpinat în cap.

— Aş vrea să fac după voia lui. Cred că mi-ar fi spus să rămân cu tine. Că pe el nu-l pot ajuta la fel de mult cum te-aş putea ajuta pe tine.

Am stat o clipă pe gânduri.

— Poate că ţi-ar fi spus asta. Dar nu cred că ţi-ar spune-o şi mama ta. Cred că trebuie să fii cu el. Înainte de moarte şi-ar putea să-şi revină. Şi să aibă pentru tine cuvinte pe care le vei preţui. Nu, Swift, du-te cu el! Stai lângă el, pentru mine.

Nu mi-a răspuns, dar după ce am tăcut şi-a lăsat capul în jos.

Chiar în timp ce vorbeam, corturile erau strânse şi tot ce se

afla în tabără era încărcat pe corăbii. Cred că Swift a fost şocat când au venit insularii după el şi după Burrich. Căpitanul Urs şi-a înclinat fruntea în faţa băiatului şi a întrebat dacă poate avea onoarea să-i ia pe el şi pe tatăl lui pe corabia Hetgurdului. I-a numit, pe el şi pe Burrich, „omorâtorii demonului” şi cred că Swift a fost uluit când a înţeles că fusese lăsat singur cu durerea lui din respect, nu din neglijenţă. Bardul din tribul Bufniţei le-a cântat în vreme ce se îmbarcau şi, cu toate că stâlcea cuvintele în graiul lui de menestrel, am înţeles cu o mândrie care mi-a pus un nod în gât că istorisea despre bărbatul care-l trântise pe demonul-dragon în genunchi şi despre băiatul care-l ucisese eliberându-i pe ostaticii Femeii Palide. Am observat că Web era cu ei, în barcă, că el şi Swift aveau să facă drumul cu aceeaşi corabie. Asta m-a liniştit. Oricât l-ar fi venerat Străinii, nu voiam să fie băiatul singur printre ei după moartea lui Burrich şi mă temeam că acesta din urmă n-avea să trăiască destul ca să mai vadă portul Zylig.

Pe urmă m-am trezit cu prinţul alături, întrebându-mă pe ce vas voiam să mă îmbarc.

— Eşti bine-venit pe oricare, dar pe amândouă locul va fi strâmt. Nu şi-au imaginat că vor avea de luat atât de mulţi oameni. O să fim înghesuiţi ca peştele sărat în butoi. Chade, în înţelepciunea lui, a decis să mă separe de narcescă, aşa că eu voi fi pe corabia Tribului Ursului. Chade o să meargă cu a Mistreţului, împreună cu Peottre şi cu femeile din familia lui, fiindcă speră să pună la punct, pe drum, ultimele negocieri legate de alianţa noastră.

Deşi aveam inima grea, n-am putut să nu zâmbesc.

— Încă o mai numiţi alianţă? Mie a început să mi se pară nuntă. Şi i-ai dat cumva lui Chade motiv ca să creadă că e mai bine să te despartă de narcescă în timpul călătoriei?

A ridicat dintr-o sprânceană şi i s-a încreţit colţul gurii.

— Nu eu. Elliania a anunţat că e mulţumită de răspunsul meu la provocarea ei, că m-am dovedit demn de ea şi că de-acum înainte mă consideră bărbatul ei. Nu cred că mama ei a fost foarte încântată, dar Peottre nu vrea să se opună voinţei narcescăi. Chade a încercat să-i explice Ellianiei că e necesar să mă cunun cu ea în „casa mamei” mele, dar ea n-a vrut să priceapă. „Şi cine se crede un bărbat, ca să i se opună unei femei când e vorba de aşa ceva?” l-a întrebat.

— Mi-ar fi plăcut să aud răspunsul lui, am spus.
— A zis: „Ca să fiu sincer, doamna mea, habar n-am. Însă regina mea nu vrea să ajungă fiul ei în patul tău înainte de a te vedea în faţa ei şi a nobililor din casa ei, ca să le dai tuturor de veste că eşti mulţumită şi că prinţul e demn de tine”.
— Şi ea cum a primit asta?
— Nu cu bunăvoinţă, a spus Dutiful flatat evident de nerăbdarea viitoarei sale soţii, dar Chade m-a făcut să-i promit că o să mă înfrânez. Şi nu se poate spune că Elliania se poartă astfel încât să mă ajute s-o fac. Aşa că eu merg pe corabia Ursului şi ea cu a Mistreţului. Chade va fi la bordul Mistreţului, unde credem că se va afla şi Thick, fiindcă insularii îl preţuiesc acum şi preţuiesc Mâinile Edei cu care a fost dăruit. Tu ce alegi? Vino la bordul Ursului. O să fii cu Burrich, cu Swift şi cu mine.
— Nu mă îmbarc pe nicio corabie. Dar mă bucur c-o să fii la bordul Ursului, cu Swift. Trece prin clipe cumplite. S-ar putea să-i fie mai uşor printre prieteni.
— Cum adică pe nicio corabie?
Era vremea să-mi fac cunoscută hotărârea.
— Rămân aici, Dutiful. Trebuie să mă duc înapoi să-ncerc să găsesc trupul Bufonului.
A mijit ochii şi mi-a cântărit spusele, apoi, dând dovadă de o înţelegere care m-a umplut de căldură, a acceptat pur şi simplu că trebuia s-o fac.
— Rămân cu tine, fireşte. Şi-o să mai ai nevoie de nişte oameni, dacă vrei să sapi un tunel, pornind din groapa dragonului.
Am fost mişcat fiindcă n-a încercat să mă convingă de inutilitatea încercării mele şi fiindcă s-a oferit să-şi amâne propria întoarcere triumfală.
— Nu. Tu pleacă. Ai de revendicat mâna unei narcesce şi de creat o alianţă. Eu n-o să am nevoie de nimeni, întrucât sper să mă întorc înăuntru pe unde au ieşit Riddle şi ceilalţi.
— Fitz, asta sună a fanfaronadă de bufon. N-o să regăseşti intrarea niciodată. L-am ascultat pe Riddle cu tot atâta atenţie ca şi tine.
Alesese cuvinte care m-au făcut să zâmbesc.
— Oh, ba cred că o s-o găsesc. Când e vorba de aşa ceva, nu mă dau bătut cu uşurinţă. Nu vă cer decât să-mi lăsaţi toată mâncarea de care vă puteţi lipsi şi toate hainele groase în plus.

S-ar putea să am nevoie de ceva timp.
Asta l-a făcut să capete un aer nesigur.
— Lord Fitzchivalry, iartă-mă că ţi-o spun, dar s-ar putea să rişti cu nesăbuinţă, fără sorţi de izbândă. Lordul Auriu nu mai simte acum nimic. Ai puţine şanse să găseşti intrarea şi încă şi mai puţine să-i găseşti trupul. Cred că nu e înţelept din partea mea să-ţi îngădui una ca asta.
Nu i-am luat în seamă ultima frază.
— Şi mai e ceva. La întoarcere o să ai parte de destul haos. Nu trebuie să i se adauge şi învierea lui Fitzchivalry. Te sfătuiesc să te-ntâlneşti în secret cu coteria Harului şi să le ceri tuturor să nu sufle nicio vorbă despre mine. Cu Longwick am vorbit deja. Şi nu cred că avem de ce să ne facem griji în privinţa lui Riddle. Iar toţi ceilalţi sunt morţi.
— Dar… insularii ştiu cine eşti. Ne-au auzit de multe ori spunându-ţi pe nume.
— Pentru ei nu înseamnă nimic. Nu-şi vor aminti numele meu adevărat mai bine decât şi-l amintesc pe al cuiva din Tribul Ursului sau dintr-al Vulturului. O să fiu pur şi simplu nebunul care a rămas pe insulă.
Dutiful şi-a desfăcut larg braţele, într-o expresie a disperării.
— Şi iată-ne întorşi la rămânerea ta pe insulă. Pentru cât timp? Până când mori de foame? Până când descoperi că aventura ta e la fel de lipsită de sens cum a fost a mea?
Am cântărit lucrurile cu iuţeală.
— Dă-mi două săptămâni, am răspuns. Pe urmă trimite o corabie după mine. Dacă nu izbutesc în două săptămâni, renunţ şi mă întorc acasă.
— Nu-mi place asta, a mormăit.
Am crezut c-o să mai încerce să mă convingă, dar n-a mai spus decât:
— Două săptămâni. Şi nu vreau să mai aud nimic altceva, aşa că să nu mă cauţi cu Meşteşugul ca să mă implori să prelungesc timpul. Peste două săptămâni, aici o să acosteze o corabie ca să te ia. Şi, indiferent dacă o să izbândeşti sau nu, o să-i ieşi în întâmpinare şi-o să te îmbarci. Acum să ne grăbim, până n-apucă să încarce toate proviziile.
Dar această ultimă temere s-a dovedit neîntemeiată. De fapt, echipajele descărcau tot felul de lucruri de pe corăbii, ca să facă loc pentru călătorii în plus. Chade a mormăit şi a înjurat,

nemulţumit de încăpăţânarea mea, dar în cele din urmă a trebuit să-mi facă pe plac, fiindcă nu voiam să renunţ şi fiindcă toţi ceilalţi se grăbeau să plece profitând de flux.

Mi s-a părut totuşi nemaipomenit de straniu să stau pe ţărm, privind cum se îndepărtau corăbiile. În spatele meu, pe plajă, era un morman de obiecte amestecate. Aveam mult prea multe corturi şi sănii pentru un singur om şi provizii de hrană îndestulătoare, deşi nu tentante. În timpul scurs între plecarea corăbiilor şi lăsarea întunericului, am sortat ce-mi lăsaseră şi am încărcat în raniţa mea veche ceea ce credeam că o să folosesc într-adevăr. Mi-am pus haine de rezervă, mâncare pe măsura nevoilor mele şi penele de pe plaja Celorlalţi. Longwick îmi lăsase o sabie rezistentă, probabil a lui Deft, şi propriul său cuţit. Am păstrat cortul şi aşternuturile Bufonului, din care mi-am făcut adăpost pentru noapte, şi vasele lui de gătit, pe de-o parte fiindcă erau ale lui şi pe de alta fiindcă erau cele mai uşoare. Am descoperit, amuzat, că bătrânul Chade îmi lăsase un butoiaş cu pulberea lui explozivă. De parcă aş fi avut chef să risc folosind-o iarăşi. Auzul meu încă nu-şi revenise. Totuşi, în cele din urmă mi-am pus în raniţă o oală plină cu aşa ceva.

În noaptea aia mi-am făcut un foc zdravăn. Pe plajă nu se găseau lemne din belşug, dar nu trebuia să mă-ncălzesc decât pe mine, aşa că m-am răsfăţat. Mă aşteptasem să-mi găsesc liniştea pe care mi-o aducea de obicei izolarea. Oricât de sumbră mi-ar fi fost starea de spirit, singurătatea şi natura mă alinaseră întotdeauna. Dar de data asta nu izbuteau. Neîncetatul zumzet al pietrei dragonului scufundate era un soi de reamintire clocotitoare a răutăţii Femeii Palide. Aş fi vrut s-o pot amuţi cumva, să pot purifica statuia malefică, retransformând-o în piatră pură. Mi-am pregătit o porţie generoasă de terci de ovăz şi am îndulcit-o nesăbuit de mult cu o parte din zahărul de orz pe care mi-l lăsase Dutiful.

Tocmai luasem prima îmbucătură când am auzit paşi în spatele meu. Am fost cât pe ce să mă-nec şi am sărit în picioare, scoţându-mi sabia. Thick a păşit în cercul de lumină din jurul focului, zâmbind cu sfială.

— Mi-e foame.

M-am clătinat pe picioare de uimire.

— Nu e cu putinţă să te afli aici. Trebuia să fii pe corabie, în drum spre Zylig.

— Nu. M-am săturat de corăbii. Pot primi ceva la cină?

— Cum ai izbutit să rămâi pe insulă? Chade ştie? Dar Prinţul? Thick, nu se poate! Am multe de făcut, lucruri importante. Acum nu-ţi pot purta de grijă.

— Nimeni nu ştie încă. Şi pot să-mi port singur de grijă! a răspuns ofensat.

Îi rănisem sentimentele. Ca şi cum ar fi vrut să-mi demonstreze că era într-adevăr în stare să se descurce, s-a dus la mormanul de lucruri abandonate şi a scormonit până când a dat de un castron. Eu am rămas locului holbându-mă la flăcări şi simţindu-mă înfrânt de soartă. Bondocul s-a întors lângă focul meu şi s-a aşezat de cealaltă parte a lui pe o piatră. Apoi a adăugat umplându-şi castronul cu mai mult de jumătate din terci:

— A fost uşor să rămân. Lui Chade i-am transmis cu prinţul, cu prinţul, iar prinţului, *cu Chade*, *cu Chade.* Amândoi m-au crezut şi s-au urcat în bărci.

— Şi nimeni altcineva n-a băgat de seamă că lipseşti? am întrebat nevenindu-mi să cred.

— Oh. Lor le-am spus *nu mă vezi, nu mă vezi.* A fost simplu.

A continuat să mănânce, savurându-şi concentrat porţia. Era evident încântat de propria lui isteţime. Între două îmbucături, m-a întrebat:

— Tu cum i-ai păcălit ca să te lase să rămâi?

— Nu i-am păcălit. Am rămas fiindcă am o misiune. Vor veni să mă ia peste două săptămâni. Mi-am prins capul în mâini. Thick, mi-ai pus beţe-n roate. Ştiu că n-ai vrut, dar e rău. Ce-o să mă fac cu tine? Ce ţi-ai pus în gând când ai rămas aici?

A ridicat din umeri şi a vorbit cu gura plină.

— Să nu mă urc pe nicio corabie. Asta mi-am pus în gând. Tu ce te-ai gândit să faci?

— Un drum lung înapoi, până în locul îngheţat. Ca s-o omor pe Femeia Palidă dacă o găsesc. Şi ca să iau trupul Lordului Auriu dacă îl găsesc.

— Bun. Putem să facem asta. S-a aplecat să se uite în oala cu terci. Mai mănânci de-aici?

— Cred că nu.

Îmi pierise pofta de mâncare, împreună cu speranţa că mi-aş fi putut găsi liniştea. Aveam de ales între două rele. Ştiam că nu-l pot lăsa pe bondoc pe plajă ca să plec în căutarea Femeii

Palide. Ar fi fost ca şi cum aş fi lăsat un copilaş să-şi poarte singur de grijă. Aş fi putut rămâne cu el pe plajă două săptămâni, până sosea corabia trimisă de Dutiful. Pe urmă l-aş fi îmbarcat şi aş fi rămas să-ncerc să fac ce aveam de gând. Dar până atunci pe insula aia nordică ar fi venit toamna. Ninsoarea s-ar fi amestecat cu zăpada spulberată de vânt, ascunzând tot ce putea să indice o intrare. Sau aş fi putut să-l trag pe Thick după mine, înaintând în ritmul lui chinuitor de lent şi punându-l totodată în pericol. Şi amestecându-l într-o foarte intimă parte a vieţii mele. Nu voiam să găsesc trupul Bufonului cu el de faţă. Voiam s-o fac fiind singur, trebuia să fiu singur.

Şi totuşi Thick se afla acolo. Depinzând de mine. În minte mi-a venit, nepoftită, amintirea chipului lui Burrich din clipa când îi fusesem dat în grijă. Asta i se întâmplase lui atunci. Şi acelaşi lucru mi se întâmpla mie. L-am privit pe Thick adunând ultimele resturi de terci din oală şi lingându-şi lingura lipicioasă.

— O să fie greu, Thick. O să ne trezim devreme şi o să mergem repede. O să ne-ntoarcem acolo unde e frig. Fără prea mult foc şi având mereu aceleaşi feluri de mâncare. Eşti sigur că vrei să faci asta?

Habar n-aveam de ce îi dădeam de ales.

A ridicat din umeri.

— Mai bine decât să merg pe-o corabie.

— Dar în cele din urmă va trebui s-o faci. Când vine corabia după mine, plec de pe insulă.

— Nu, a spus respingând ideea. Eu nu mai merg cu corabia. O să dormim în cortul frumos?

— Trebuie să le dăm de veste lui Chade şi prinţului că eşti aici.

La asta s-a încruntat şi m-am temut c-o să se folosească de Meşteşug ca să mă împiedice. Dar în final, când mi-am trimis gândul spre cei doi, a fost alături de mine, foarte încântat de renghiul pe cale li-l jucase. Am simţit că isprava lui îi scosese din sărite şi că mă compătimeau, dar niciunul nu s-a oferit să-ntoarcă din drum corabia. Şi adevărul e că le era imposibil. O poveste ca aceea pe care o aveau de spus nu putea fi lăsată să aştepte. Nicio corabie nu putea face cale întoarsă. Pentru că nici absenţa narcescăi, nici absenţa prinţului n-ar fi fost acceptate de Hetgurd. Trebuiau să-şi continue drumul. Chade s-a oferit, îndârjit, să trimită o corabie după noi imediat ce ajungea la

Zylig, însă eu i-am cerut să aştepte până când o să-l vestesc prin Meşteşug că suntem gata de plecare.

Nu cu corabia, a adăugat Thick, vehement, şi niciunul dintre noi nu s-a încumetat să-ncerce să discute cu el pe loc. Eram ferm convins că o să mă urmeze când o să vadă că plec. Probabil că până atunci avea să fie istovit şi plictisit de traiul pe insulă. Nu mi-l putea imagina dornic să rămână singur acolo.

Pe urmă, pe măsură ce ne apropiam de miezul nopţii, m-am gândit, că poate, în anumite feluri, mi-era mai bine cu el alături. Când ne-am dus la culcare, în cortul Bufonului, Thick mi s-a părut un intrus, la fel de nelalocul lui ca o vacă prinsă în dans la Festivalul Recoltei. Totuşi, ştiam că, dacă n-ar fi fost cu mine, aş fi fost mistuit de o amărăciune adâncă, gândindu-mă la tot ce pierdusem. Şi, cu toate că-mi abătea atenţia şi mă irita, era totuşi un însoţitor. Având grija lui, nu-mi rămânea timp să-ntorc pe toate părţile durerea mea. În schimb, am pregătit pentru el o raniţă cu o parte din provizii, pe care m-am gândit că le poate căra. I-am pus mai ales haine călduroase şi hrană, ştiind că n-o să abandoneze mâncarea nici în ruptul capului. Dar când eram gata să adorm, m-a înspăimântat deja gândul că a doua zi trebuia să-l târăsc după mine.

— Acum o să dormi? m-a întrebat Thick când mi-am tras păturile peste cap.

— Da.

— Îmi place cortul ăsta. E frumos.

— Da.

— Mi-aduce aminte de furgonul nostru de când eram mic. Mama făcea lucrurile frumoase, le colora, le punea panglici şi mărgele.

Am păstrat tăcerea, sperând c-o să-l ia somnul.

— Şi lui Nettle îi plac lucrurile frumoase.

Nettle. Ruşinea m-a năpădit brusc. O pusesem în pericol şi aproape că o pierdusem. Şi pe urmă nu mai încercasem câtuşi de puţin să intru în legătură cu ea. Modul în care o primejduisem mă umplea de ruşine, şi-mi era ruşine şi fiindcă nu fusesem eu cel care o salvase. Şi nici măcar n-avusesem curaj s-o implor să mă ierte, şi nu îndrăzneam să-i spun că tatăl ei era pe moarte. Simţeam cumva că se întâmplase din vina mea. Dacă n-aş fi fost eu acolo, oare Burrich ar mai fi venit? Ar mai fi provocat dragonul? Faptele dădeau măsura laşităţii mele. Cutezam să

plec cu sabia în mână, sperând s-o ucid pe Femeia Palidă. Dar nu puteam da ochii cu fiica mea, cu care mă purtasem oribil.

— Se simte bine? am întrebat ursuz.

— Binişor. O să-i arăt cortul în noaptea asta, da? O să-i placă.

— Probabil.

Am şovăit, apoi m-am aventurat încă un pas.

— Încă îi mai e frică să doarmă?

— Nu. Da. Adică numai dacă nu sunt eu acolo. I-am făgăduit că n-o mai las să cadă în locul ăla. Că n-o scap din ochi şi am grijă să fie în primejdie. Eu intru primul în somn. Pe urmă vine şi ea.

Povestea de parcă s-ar fi întâlnit într-o tavernă, de parcă „somn” ar fi fost o odaie din altă parte a oraşului sau un alt sat de pe marginea drumului. Când a vorbit din nou, m-am străduit să pricep ce însemnau pentru el acele cuvinte simple.

— Ei, acum trebuie s-adorm. Probabil că Nettle aşteaptă să vin s-o iau.

— Thick, spune-i… Nu. Mă bucur. Mă bucur că poţi să fii acolo aşa.

S-a sprijinit pe unul dintre coatele lui butucănoase şi mi-a spus, cu convingere:

— O să fie bine, Tom. O să-şi găsească din nou muzica. O s-o ajut eu. A răsuflat prelung şi a oftat, somnoros. Acum are o prietenă. O altă fată.

— Da?

— Îhâm. Sydel. Vine de la ţară, e singură şi plânge mult şi n-are hainele pe care ar trebui să le aibă. Aşa că e prietenă cu Nettle.

Îmi spusese mai mult decât aş fi vrut să aflu. Fiicei mele îi era frică să doarmă, era nefericită noaptea, singură şi prietenă cu o Pestriţă repudiată de părinţi. Am fost brusc sigur că nici Hap nu se descurca mai bine decât Nettle. M-am descurajat. Am încercat să mă simt mulţumit fiindcă regina o scosese pe Sydel dintr-o izolare nedreaptă. Mi-a venit greu.

Uleiul din oala de lut a Bufonului ardea între noi cu flacără pâlpâitoare şi s-a stins treptat. Întunericul sau ceea ce trecea drept întuneric într-o noapte de vară din acea parte a lumii şi-a aşezat peste cortul nostru căuşul unei mâini. Stăteam nemişcat ascultând răsuflarea lui Thick şi vuietul valurilor pe plajă, şi neliniştitorul murmur al dragonului dezmembrat de sub apă. Am

închis ochii, dar cred că mi-era frică să adorm, mă temeam deopotrivă că o s-o găsesc pe Nettle şi că nu o s-o găsesc. După o vreme, mi s-a părut că somnul era într-adevăr un loc şi că uitasem unde se află.

Totuşi, trebuie să fi adormit până la urmă, pentru că m-a trezit lumina zorilor, strălucind în culorile cortului Bufonului. Dormisem mult mai mult decât voiam, iar Thick încă mai dormea. Am ieşit din cort, m-am uşurat şi am dus dintr-un pârâu rece ca gheaţa apă proaspătă, ca s-o încălzesc. Thick nu s-a trezit decât după ce a simţit mirosul terciului care fierbea. Atunci a ieşit din cort întinzându-se vesel şi mi-a povestit că el şi Nettle prinseseră fluturi toată noaptea şi că ea îi făcuse o pălărie din fluturi, care zburaseră chiar înainte de a se trezi. O prostie drăguţă, care m-a înveselit, deşi contrasta puternic cu planurile mele.

Am încercat să-l zoresc pe Thick, fără să reuşesc mare lucru. A hoinărit la întâmplare pe plajă în timp ce am strâns cortul şi mi l-am pus în spate. A fost nevoie de ceva putere de convingere ca să-l fac să-şi ia şi el raniţa şi să mă urmeze. Pe urmă am pornit-o pe plajă, în direcţia din care veniseră Riddle şi însoţitorii săi. Ascultasem cu mare atenţie povestea tânărului. Ştiam că merseseră de-a lungul plajei vreo două zile. Speram că, dacă fac acelaşi lucru şi le caut apoi urmele ca să văd pe unde coborâseră pe ţărm, o să găsesc crevasa prin care ieşiseră de pe tărâmul Femeii Palide.

Însă nu ţinusem cont că o să mă însoţească Thick. La început m-a urmat vesel, cercetând bălţile lăsate de flux şi bucăţile de lemn, penele şi algele aduse de apă. S-a udat la picioare, fireşte, şi a bodogănit nemulţumit, apoi i s-a făcut curând foame. Mă gândisem la asta, aşa că aveam într-o pungă nişte pâine a călătorilor şi ceva peşte sărat. Nu era ceea ce sperase, dar când i-am spus că am de gând să-mi continui drumul indiferent ce face el, le-a luat şi le-a ronţăit din mers.

Apa proaspătă nu ne lipsea. Curgea în pârâiaşe care traversau plaja sau se prelingeau pe pantele stâncoase. Stăteam cu ochii pe fluxul în creştere, fiindcă nu voiam să ne surprindă vreo parte a plajei unde nu ne puteam feri. Dar valurile n-au ajuns prea departe şi am fost chiar răsplătit când mi-au atras atenţia asupra unor urme aflate chiar deasupra liniei fluxului. Erau urmele trecerii lui Riddle, ceea ce m-a înveselit, şi

ne-am continuat drumul.

Se apropia noaptea, aşa că am adunat puţinele şi împrăştiatele bucăţi de lemn pe care ni le dăruia plaja, am întins cortul cu mult mai sus decât cel mai înalt nivel al fluxului şi am făcut focul. Dacă n-aş fi avut inima atât de grea, seara ar fi fost plăcută, pentru că se întrezărea luna, inspirându-i pe Thick, care şi-a scos fluierul şi a început să cânte. Mi se întâmpla pentru prima oară să-mi pot permite să mă deschid, ascultându-i ambele muzici, pentru că i-o auzeam pe a Meşteşugului alături de sunetele ascuţite ale fluierului. Cântecul Meşteşugului cuprindea nelipsitul şuier al vântului, ţipete pătrunzătoare ale păsărilor de mare şi clipocitul valurilor la ţărm. Fluierul se strecura printre ele, intrând şi ieşind, ca un fir strălucitor printr-o tapiserie. Îi înţelegeam muzica pentru că puteam pătrunde în mintea lui. Sunt sigur că, fără Meşteşug, n-aş fi auzit decât note iritante, înşiruite la întâmplare.

Cina a fost simplă, o supă de peşte uscat, la care am adăugat nişte alge proaspete, de pe plajă, şi pâinea călătorilor. Mâncare săţioasă; altceva mai bun nu se putea spune despre ea. Thick a înfulecat în primul rând fiindcă îi era foame.

— Aş vrea să fi avut prăjituri de la bucătărie, mi-a spus, cu jind, în timp ce curăţăm oala cu nisip.

— Ei, aşa ceva n-o să mai mâncăm până nu ne întoarcem în Buckkeep. Cu o corabie.

— Nu. Nu cu corabia.

— Thick, n-avem cum altfel să ajungem acolo.

— Dacă mergem destul de mult, poate ajungem.

— Nu, Thick. Aslevjal e o insulă. Jur-împrejurul ei e apă. Nu ne putem întoarce acasă mergând pe uscat. Mai curând sau mai târziu, va trebui să ne urcăm pe o corabie.

— Nu.

Aşa o luam mereu de la început. Bondocul părea în stare să priceapă multe, până când ajungeam la un lucru pe care fie îl refuza, fie nu voia să-l accepte. În seara aceea m-am dat bătut şi am intrat amândoi sub pături. L-am privit alunecând în braţele somnului cu aceeaşi uşurinţă cu care pătrunde un înotător în apă. N-am mai avut curajul să-i vorbesc despre Nettle. M-am întrebat ce credea ea despre absenţa mea sau dacă o remarcase. Pe urmă am închis ochii şi am adormit şi eu.

În a doua zi de drum, pe Thick a început să-l plictisească

monotonia călătoriei. De două ori m-a lăsat să i-o iau atât de mult înainte încât aproape că nu mă mai vedea. Şi de fiecare dată m-a ajuns din urmă furios, aproape alergând pe nisipul ud. Şi tot de fiecare dată m-a întrebat de ce trebuie să mergem atât de repede. Nu mi-a venit în gând niciun răspuns care l-ar fi putut mulţumi. De fapt, ştiam doar de ce mă grăbeam eu. Ştiam că fac ceva care trebuie dus până la sfârşit şi mai ştiam că n-o să pot avea linişte până când n-o să-l duc la bun sfârşit. Când mă gândeam că Bufonul e mort şi că trupul i-a fost lepădat în labirintul de gheaţă, imaginea mă umplea de o durere care mă aducea aproape în pragul leşinului. Ştiam că n-o să pricep cu adevărat că e mort decât după ce o să-l văd. Era ca şi cum m-aş fi uitat la un picior cangrenat, ştiind că vindecarea nu e posibilă decât după tăierea lui. Mă grăbeam să dau piept cu suferinţa.

Noaptea ne-a prins pe o plajă îngustă, mărginită de un perete stâncos, plin de ţurţuri. M-am gândit că aveam doar atâta loc cât ne trebuia pentru cort şi că puteam fi în siguranţă dacă nu izbucnea nicio furtună care să umfle apele fluxului mai mult decât de obicei. Aşa că am întins cortul, fixându-l cu pietre care să-i ţină marginile lipite de nisip, am făcut focul şi am mâncat din nou din proviziile noastre lipsite de savoare.

Lumina lunii câştigase în strălucire şi am stat o vreme sub stele, privind marea. Mi-am găsit timp să mă întreb cum se descurca Hap, dacă reuşise să-şi înfrângă dragostea primejdioasă pentru Svanja sau dacă se lăsase cu desăvârşire înrobit de ea. Nu puteam decât să sper că nu-şi pierduse capul, că-şi ascultase raţiunea. Cu gândul la asta, am oftat, şi Thick m-a întrebat, cu milă:

— Te doare burta?

— Nu. Nu tocmai. Îmi fac griji pentru Hap, fiul meu, care a rămas în Buckkeep.

— Oh!

Bondocul n-a părut foarte interesat. Dar a adăugat, parcă dezvăluind ceva care îl rodea de multă vreme:

— Tu eşti întotdeauna altundeva. Nu-ţi faci niciodată muzica acolo unde te afli.

Am rămas cu ochii la el o clipă, apoi am renunţat la zidul care mă ferea necontenit de muzica lui. Când am lăsat-o să pătrundă, a fost ca şi cum mi-aş fi lăsat ochii să soarbă noaptea în ceasul când amurgul ia lumea în stăpânire şi se cade să

înceapă vânătoarea. M-am destins, am primit în mine plăcerea cu care savurează un lup clipa, aşa cum nu mi se mai întâmplase de mult. Şi am devenit conştient de prezenţa apei şi de uşoara suflare a vântului. Am simţit şoaptele nisipului şi ale zăpezii pe care le purta prin aer şi, dincolo de ele, într-un adânc, lenevosul geamăt scrâşnit al gheţarului care acoperea insula. În nări mi-a pătruns brusc mirosul de sare al oceanului, alături de cel de iod al algelor de pe plajă şi de răsuflarea îngheţată a zăpezii aşternute de cine ştie când.

A fost aidoma deschiderii unei uşi către un loc şi un timp mai vechi. M-am uitat la Thick şi l-am văzut, deodată, complet, întreg în acel decor, pentru că-l lăsase să-l cuprindă. În vreme ce stăteam acolo, bucurându-ne de frumuseţea nopţii, lui nu-i lipsea nimic.

— Ai fi fost un lup perfect, i-am spus.

Şi, în noaptea aceea, când am adormit, Nettle m-a găsit. Am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama că era acolo, fiindcă stătea la marginea visului meu, lăsând vântul venit dinspre mare să-i ciufulească părul în vreme ce se uita pe geamul camerei mele de băietan din Buckkeep. Când mi-am îndreptat în sfârşit privirea spre ea, a ieşit pe fereastră şi a venit pe plaja mea, spunând doar:

— Ei, iată-ne pe amândoi aici.

Am simţit toate scuzele şi toate explicaţiile înălţându-mi-se către buze, îngrămădindu-se ca să fie primele cuvinte care să iasă printre ele. Pe urmă ea s-a aşezat pe nisip lângă mine şi s-a uitat la apă. Părul îi unduia în vânt ca blana unui lup. Nemişcarea ei era într-un asemenea contrast cu învălmăşeala grăbită a vorbelor din mine, încât mi-am dat brusc seama ce plictisitor puteam fi când umpleam aerul cu răpăit de cuvinte şi de nelinişti. Am descoperit că stăteam alături de ea cu coada frumos încolăcită în jurul picioarelor din spate. Şi am zis:

— I-am promis lui Ochi întunecaţi c-o să-ţi spun poveşti despre el şi n-am făcut-o niciodată.

Tăcerea s-a întins între noi ca o pânză de păianjen, până când am auzit vocea ei.

— Cred că mi-ar plăcea să ascult una în noaptea asta.

I-am povestit cum făcea un puiandru neîndemânatic, cu botul scurt, salturi înalte ca să cadă asupra şoarecilor neajutoraţi şi cum învăţaserăm să avem încredere unul în altul şi să vânăm de

parcă am fi fost unul singur. Ea m-a ascultat toată noaptea, lăsându-şi din când în când capul pe-un umăr ca să spună la unele dintre poveşti:

— Cred că-mi amintesc asta.

M-am trezit când a pătruns lumina zorilor printre animalele strălucitoare al căror dans umplea pereţii cortului şi pentru o clipă am uitat că purtam povara amărăciunii şi a dorinţei de răzbunare. N-am văzut nimic altceva decât un dragon albastru, sclipitor, legănându-se în vânt cu aripile larg deschise, în vreme ce prin apa de sub el unduiau şerpi roşii şi violeţi. Apoi am devenit brusc conştient de sforăitul lui Thick şi de faptul că valurile clipoceau foarte aproape de cortul nostru. Zgomotul lor m-a umplut de panică şi m-am repezit spre uşa cortului, să arunc o privire afară. În prima clipă, m-am liniştit, fiindcă apa se retrăgea. Dormeam când ajunsese la numai doi paşi de noi, punându-ne cu adevărat în pericol.

Am ieşit din cort în patru labe, m-am ridicat în picioare şi m-am întins cu ochii la valuri. Mă cuprinsese o senzaţie stranie, de împăcare. Aveam încă în faţă dureroasa mea misiune, dar îmi redobândisem o parte a vieţii pe care o crezusem pierdută. M-am îndepărtat de cort ca să mă uşurez, aproape încântat de răceala nisipului de sub tălpile mele goale. Dar când m-am întors mi-am pierdut brusc seninătatea.

La câţiva centimetri de clapa cortului, înfipt în nisip, stătea borcanul cu miere al Bufonului.

L-am recunoscut imediat şi mi-am adus aminte cum dispăruse din faţa cortului meu în prima noapte petrecută pe insulă. M-am grăbit să cercetez cu privirea şi plaja, şi stâncile de deasupra noastră, căutând orice mi-ar fi putut dovedi prezenţa unei alte fiinţe omeneşti. N-am văzut nimic. M-am apropiat de borcan tiptil, de parcă ar fi fost în stare să mă muşte, şi am căutat din priviri o cât de mică urmă lăsată de cineva care venise şi plecase în timpul nopţii fără să se trădeze nici măcar printr-un singur sunet. Dar valurile ajunse pe plajă şterseră orice l-ar fi putut da de gol. Omul Negru izbutise din nou să se ferească de mine.

În cele din urmă am luat borcanul. I-am scos capacul, aşteptându-mă la habar n-aveam ce, dar am descoperit că era cu desăvârşire gol, fără niciun rest din deliciul dulce pe care-l conţinuse. L-am dus în cort şi l-am pus cu mare grijă alături de

celelalte lucruri ale Bufonului, întrebându-mă ce semnificaţie putea avea apariţia lui. M-am gândit să le fac cunoscută strania mea descoperire lui Chade şi Dutiful, prin Meşteşug, dar în cele din urmă m-am hotărât să nu spun deocamdată nimic nimănui.

În dimineaţa aceea am găsit prea puţine lemne, aşa că am fost nevoiţi să ne mulţumim la micul dejun cu peşte sărat şi cu apă rece. Aveam impresia că proviziile care mi se păruseră mai mult decât suficiente pentru un singur om se împuţinau acum prea repede. Am răsuflat adânc şi am încercat să fiu lup. Până una-alta, vremea era minunată şi pentru o zi mâncarea ajungea din belşug, aşa că trebuia să profit de asta şi să-mi continui călătoria fără să mă vait că n-aveam mai mult. Thick a părut extraordinar de binedispus, până când am început să strâng cortul. Pe urmă s-a plâns că nu voiam să fac nimic altceva decât să umblu pe plajă în fiecare zi. Mi-am muşcat limba ca să nu-i amintesc că el era acela care preferase, neinvitat, să rămână pe insulă şi să-şi lege viaţa de a mea. I-am spus, în schimb, că nu mai aveam mult de mers. Asta a părut să-l încurajeze, fiindcă nu i-am dezvăluit că mă aflam în căutarea oricărui semn care ar fi putut să-mi arate pe unde coborâseră pe plajă Riddle şi ceilalţi. Tânărul oştean din gardă vorbise despre o stâncă şi am sperat că trecerea lor lăsase urme neşterse de vânt şi de flux.

Aşa că ne-am continuat lungul şi obositorul drum şi am încercat să mă bucur de prospeţimea zilei şi de înfăţişarea mereu schimbătoare a oceanului, deşi stăteam cu ochii pe faleza stâncoasă pe lângă care înaintam. Şi în întâmpinarea privirii mele a venit un semn, unul cu siguranţă fără legătură cu Riddle şi însoţitorii săi. Era zgâriat de curând pe piatră, vântul şi apa încă nu-şi începuseră atacul asupra lui şi nu era nu putinţă să-l înţeleg greşit. Un dragon rudimentar desenat dansând deasupra unui şarpe arcuit spre el. Şi deasupra dragonului o săgeată care arăta în sus.

Mi s-a părut că, indiferent cine ar fi fost, cel care îl făcuse ne alesese o cale destul de uşoară către culmile stâncoase. Totuşi, m-am urcat singur, nestânjenit de nicio povară, iar Thick m-a aşteptat liniştit pe plajă. Pe culmea tocită de vânt a stâncilor se întindea o fâşie îngustă de pământ dezgolit, pe care creşteau tufe de ierburi rezistente, înconjurate de un soi de muşchi sfărâmicios. Dincolo de ea, într-o vale puţin adâncă, se întindea o pajişte plină de ierburi, de bolovani cu o crustă de licheni şi de

tufişuri sumbre. Urcasem cu un cuţit în dinţi, dar sus nu mă aştepta nimeni, nici prieten, nici duşman. Nimic altceva în afară de o întindere aridă şi de un vânt rece, dinspre gheţarul ascuns în depărtare. M-am întors pe plajă, ca să aduc sus mai întâi raniţele noastre şi apoi pe Thick. Putea să se caţăre destul de bine, dar era stânjenit de statura prea măruntă şi de mijlocul prea gros. Totuşi, în cele din urmă ne-am văzut împreună pe culme.

— Ei, a exclamat el după ce a încetat să mai gâfâie, şi acum?

— Nu sunt sigur, am răspuns, şi m-am uitat în jur, presupunând că, după ce ne lăsase un semn atât de clar, misterioasa noastră călăuză n-avea să ne abandoneze.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să descopăr următorul semn. Pesemne căutase înadins ceva subtil, dar găsise greu ceva de care să se folosească. Mai multe pietre de pe plajă se înşiruiau în linie dreaptă. Un capăt era îndreptat către locul de unde urcaserăm. Celălalt se îndrepta către interiorul insulei.

I-am întins lui Thick raniţa lui, apoi mi-am pus-o şi pe a mea pe umeri.

— Haide, i-am spus. Mergem încolo.

Am arătat cu degetul.

Bondocul mi l-a urmărit cu privirea, apoi a clătinat din cap dezamăgit.

— Nu. De ce? Acolo nu e decât iarbă. Şi pe urmă zăpadă.

N-am găsit nicio explicaţie uşor de înţeles. Avea dreptate. În depărtare, câmpul cu iarbă scurtă îşi ceda locul zăpezii şi gheţii ameninţătoare. Dincolo de toate se înălţa o pantă stâncoasă, cu o crustă de zăpadă şi gheaţă.

— Ei, eu acolo merg, am răspuns.

Şi am plecat. Fără grabă, dar şi fără să mă uit în urmă. În schimb, am ascultat şi l-am căutat pe Thick cu Harul. Venea după mine, dar numai fiindcă n-avea încotro. Mi-am încetinit paşii destul de mult ca să mă poată ajunge din urmă. Când l-am văzut lângă mine, i-am spus prieteneşte:

— Ei, Thick, cred că azi o să avem răspunsuri pentru cel puţin câteva dintre întrebările noastre.

— Ce întrebări?

— Cine sau ce este Omul Negru?

M-a privit cu încăpăţânare.

— Puţin îmi pasă.

— Ei, măcar e o zi superbă. Şi nu mai mergem pe plajă.

— Mergem către zăpadă.

Avea dreptate şi am ajuns curând la marginea ei. Iar acolo se vedeau clar urmele Omului Negru, venind şi plecând. Am luat-o pe dâra lor, fără vorbe, cu bondocul înaintând cu greu în spatele meu.

— Mergem fără să încercăm zăpada cu bastoane, a zis el după scurtă vreme. Am putea să cădem sub ea.

— Atâta vreme cât nu ne îndepărtăm de urmele astea, cred că suntem în siguranţă, l-am liniştit eu. Şi nici n-am ajuns încă pe adevăratul gheţar.

Pe la începutul după-amiezii, traversaserăm deja un câmp de zăpadă şi gheaţă bântuită de curenţi de aer şi ajunseserăm lângă un perete de stâncă. Înalt şi de netrecut, sfida vântul. Gheaţa i se întindea pe toată suprafaţa, formând coloane, şi îl crăpase pe alocuri. De la poalele lui, urmele porneau către vest. Ne-am lăsat călăuziţi de ele. Noaptea şi-a pus pe cer nuanţele cenuşii şi eu am continuat să merg cu încăpăţânare, dându-i lui Thick batoane de peşte sărat când se plângea că-i e foame. Când amurgul s-a înstăpânit în jur, până şi curiozitatea mea s-a dat dusă, m-a părăsit odată cu ultimele puteri. În cele din urmă, ne-am oprit. M-am întors spre Thick cu un soi de sfială.

— Ei, m-am înşelat. Întindem cortul aici pentru noapte, da?

Limba şi buza de jos i-au ieşit în afară şi m-a privit încruntând dezamăgit din sprâncene.

— Chiar trebuie?

M-am uitat în jur, neştiind ce altceva aş fi putut să-i ofer.

— Ce ţi-ar plăcea să facem?

— Să mergem acolo! a exclamat, arătând cu degetul lui butucănos.

Mi-am ridicat ochii, ca să i-l urmăresc cu privirea. Şi mi s-a tăiat răsuflarea.

Înaintasem cu ochii la urme. Nu mi-i ridicasem către peretele de stâncă din faţa noastră. Drept înainte, cam la jumătatea versantului abrupt, o crăpătură largă fusese astupată cu o uşă din lemn cenuşiu. Golurile rămase în jurul ei fuseseră umplute cu pietre de diferite dimensiuni. Şi uşa aceea era întredeschisă, lăsând să se vadă lumina galbenă a focului dinăuntru. Acolo era cineva.

Cu o grabă reînnoită, am lăsat din nou urmele să ne fie

călăuze, până în locul unde coteau brusc, intrând pe o cărăruie care urca pieptiş. Cărăruie e mult spus. Am fost nevoiţi să mergem în şir, cu raniţele izbindu-ni-se de stânci. Însă poteca îngustă era totuşi îngrijită, curată şi fără gheaţă înşelătoare. Acolo unde încercaseră s-o traverseze, dârele de gheaţă fuseseră sparte şi sfărâmăturile fuseseră îndepărtate. Şi asta părea să se fi întâmplat de curând.

În ciuda acestor semne de ospitalitate, tremuram când ne-am oprit în sfârşit în faţa uşii. Fusese făcută din bucăţi de lemn adus de apă, netezite manual şi prinse unele de altele cu migală. De dincolo de ea nu venea doar căldură, ci şi miros de mâncare gătită. Deşi era întredeschisă şi spaţiul din faţa ei era îngust, m-am oprit acolo, şovăind. Spre deosebire de Thick. Bondocul s-a împins pe lângă mine şi a deschis uşa.

— Salutare! a strigat plin de speranţă. Suntem aici şi ne e frig.

— Intraţi, vă rog, a răspuns o voce joasă, plăcută.

Accentua bizar cuvintele şi era uscată, ca şi cum n-ar mai fi fost întrebuinţată de mult, dar tonul sugera clar că eram primiţi cu bucurie. Thick a intrat fără să ezite. L-am urmat cu paşi mult mai înceţi.

După întunecimea nopţii, lumina flăcărilor din vatră părea strălucitoare. La început, n-am izbutit să desluşesc decât o siluetă aşezată în faţa focului, pe un scaun de lemn. Pe urmă Omul Negru s-a ridicat încet şi s-a întors cu faţa spre noi. L-am auzit pe Thick icnind. Dar, spre marea mea uimire, şi-a revenit imediat şi, regăsindu-şi bunacuviinţă, a spus, cu prudenţă:

— Bună seara, tataie!

Omul Negru a zâmbit. Dinţii lui tociţi, gălbui ca oasele, erau înconjuraţi de pielea neagră, foarte neagră a feţei. Avea riduri adânci în jurul gurii şi ochii afundaţi în orbite, ca nişte discuri de abanos strălucitor. A vorbit, şi mintea mea a avut nevoie de timp ca să-i priceapă cuvintele din limba insularilor, bizar accentuate.

— De când sunt aici nu ştiu. Dar ştiu asta. E prima oară când a intrat cineva pe uşa mea şi mi-a spus „tataie”.

S-a ridicat în picioare fără să dea impresia că făcea vreun efort, şi avea spatele drept. Însă întreaga lui înfăţişare îi trâmbiţa vârsta şi avea în toate mişcările acea graţie lentă a omului care-şi fereşte trupul de orice şoc. Ne-a arătat o masă mică.

— Oaspeţi rar am, dar cu dragă inimă îi întâmpin, în ciuda lucrurilor care-mi lipsesc. Vă rog. Mâncare am făcut. Poftiţi!

Thick n-a şovăit. Şi-a dat jos raniţa, lăsând-o să alunece pe podea fără nicio părere de rău.

— Îţi mulţumim, am spus.

Am rostit cuvintele rar, punând cu grijă jos şi raniţa mea şi aşezându-le apoi pe amândouă deoparte.

Ochii mi se obişnuiseră cu lumina. Nu ştiu dacă ar fi trebuit să numesc sălaşul lui grotă sau crevasă largă. Nu vedeam tavanul şi bănuiam că fumul se înălţa fără să iasă afară. Mobila era simplă, dar foarte bine lucrată, cu îndemânarea şi migala unui om care a avut mult timp în care să-şi formeze deprinderile şi să şi le pună în practică. Avea un pat într-un colţ, un raft pentru provizii, o găleată cu apă, un butoi şi un covor ţesut. O parte dintre obiecte păreau să fi fost adunate de pe plajă, unde le aduseseră valurile, iar altele erau, fără îndoială, făcute din puţinele materiale oferite de insulă. Şi toate vorbeau despre o şedere îndelungată în acel loc.

Bărbatul care le stăpânea era de înălţimea mea, cu pielea de un negru tot atât de intens cum fusese cândva albul pielii Bufonului. Nu ne-a întrebat cum ne numim şi nici nu ne-a spus numele lui, dar a pus supă în trei castroane de piatră încălzite pe vatră. La început a vorbit puţin. Ne înţelegeam în limba insularilor, dar nu era limba maternă a niciunuia dintre noi. Şi eu, şi Omul Negru ne străduiam să ne facem înţeleşi. Lui Thick îi reuşea vorbind în limba din cele Şase Ducate. Masa era scundă, iar scaunele erau de fapt perne dintr-o împletitură de trestie umplută cu iarbă uscată. Lingurile erau din os şlefuit. În supă pusese peşte, dar peşte proaspăt, rădăcini fierte şi câteva legume. Era foarte gustoasă, după atât de multe zile în care nu mâncaserăm decât carne uscată sau conservată. Am tresărit când a pus pe masă lipii, iar el a zâmbit larg când a văzut că le priveam.

— Din cămara ei într-a mea, a spus, fără nicio remuşcare în glas. Ce mi-a trebuit am luat. Şi uneori mai mult. A oftat. Acum s-a terminat. Mai modest o să fie traiul meu. Iar al tău mai singuratic, cred.

Am avut brusc impresia că ne aflam în mijlocul unei conversaţii, că amândoi ştiam deja, fără să fi fost nevoie de cuvinte, de ce ne întâlniserăm. Aşa că am spus pur şi simplu:

— Trebuie să mă-ntorc după el. Detesta frigul. Nu-i pot lăsa trupul acolo. Şi trebuie să fiu sigur că s-a terminat totul. Că ea e moartă.

A dat din cap cu gravitate, acceptând inevitabilul.

— Asta va fi calea ta, şi calea asta trebuie s-o urmezi.

— Da. Atunci o să mă ajuţi?

A clătinat din cap, nu cu părere de rău, ci cu supunere faţă de ceea ce nu se poate ocoli.

— Calea ta, a repetat. Calea Preschimbătorului îţi aparţine numai ţie.

Un fior rece mi-a alunecat pe şira spinării când l-am auzit spunându-mi astfel. Totuşi, am insistat:

— Dar nu ştiu drumul care duce în palatul ei. Tu trebuie să-l ştii, pentru că te-am văzut acolo. Nu poţi să-mi arăţi măcar atât?

— Calea te va găsi, m-a asigurat zâmbind. În întuneric nu se poate ascunde.

Thick şi-a întins castronul gol.

— A fost bun.

— Atunci mai vrei?

— Te rog! a strigat bondocul şi a suspinat adânc, de plăcere, când bătrânul i-a umplut castronul.

Şi-a mâncat a doua porţie mult mai încet. Nimeni n-a mai spus nimic în timp ce Omul Negru s-a ridicat şi a pus pe foc un ibric vechi, stâlcit, plin cu apă. A înteţit focul şi am văzut lemnele aprinzându-se şi arzând în flăcări care căpătau din când în când culori stranii. Bătrânul s-a apropiat de un raft şi s-a uitat chibzuind în cele trei cutiuţe de lemn de acolo. M-am ridicat şi eu în grabă şi m-am dus la raniţa mea.

— Te rog, îngăduie-ne să contribuim şi noi cu ceva la această masă. Am aici ierburi pentru ceai.

Când s-a întors spre mine, am ştiut că intuiţia nu mă înşelase. Era ca şi cum i-aş fi oferit giuvaieruri şi aur. Am deschis fără şovăire pacheţelele Bufonului şi i le-am întins. S-a aplecat să le miroasă, apoi a închis ochii şi a zâmbit, cu cea mai autentică expresie a plăcerii zugrăvindu-i-se pe faţă.

— O inimă generoasă ai! a exclamat. Aici creşte o amintire a florilor. Nimic nu-mi aduce în minte atâtea amintiri ca miresmele.

— Te rog, păstrează-le pe toate, ca să te bucuri de ele, i-am spus, şi a devenit radios de încântare, cu ochii negri strălucindu-

i.

A făcut ceaiul cu o meticulozitate aparte, strivind ierburile ca să le preschimbe în pulbere şi turnând apa fierbinte peste ele într-un vas pe care l-a acoperit apoi foarte bine. Când a săltat capacul şi aburul s-a înălţat răspândind aroma, a râs de plăcere, iar eu şi Thick ne-am alăturat râsului lui, din pura dorinţă de a-i împărtăşi încântarea, aşa cum ţi se întâmplă când râde un copilaş. Bătrânul era de o vioiciune încântătoare, care nu mă lăsa nicidecum să concentrez gândurile asupra grijilor şi frământărilor mele. A împărţit ceaiul, şi l-am băut cu toţii cu sorbituri mărunte, savurându-i gustul şi aroma. Când l-am terminat, lui Thick îi trosneau fălcile căscând, şi asta mă făcea cumva să mă simt mai istovit eu însumi.

— Un loc pentru somn, a spus gazda noastră, şi i-a arătat bondocului propriul său pat.

— Te rog, avem aşternuturile noastre. Nu e nevoie să ne dai culcuşul tău, l-am asigurat, dar el l-a bătut pe Thick pe umăr şi i-a arătat din nou patul.

— O să te simţi bine. Vise frumoase, fără spaime. Somn uşor!

Thick n-avea nevoie de mai multe invitaţii. Deja îşi scosese cizmele. S-a aşezat pe pat, şi am auzit scârţâitul împletiturii din funii care susţinea salteaua. A săltat păturile, s-a strecurat sub ele şi a închis ochii. Cred că a adormit aproape imediat.

Eu începusem deja să întind lângă foc aşternuturile noastre, printre care se afla şi cuvertura Bufonului, făcută de Străbuni, şi Omul Negru a cercetat-o cu mare atenţie, frecându-i între două degete materialul subţire.

— Atât de bun eşti, atât de bun. Mulţumesc, a spus apoi. Şi a adăugat, privindu-mă aproape cu tristeţe. Calea ta aşteaptă. Fie soarta îndurătoare şi noaptea blândă!

S-a înclinat în faţa mea, un gest prin care-şi lua, fără îndoială, rămas-bun.

M-am uitat nedumerit către uşă. Când mi-am întors din nou ochii spre el, a dat din cap.

— Voi veghea eu, mi-a făgăduit, arătând spre bondoc.

Am continuat să mă holbez la el încurcat. A răsuflat adânc şi a şovăit. Aproape că-l vedeam împingându-şi gândurile în cuvinte pe înţelesul meu. Şi-a pus mâinile pe obraji, apoi şi-a întins spre mine palmele negre.

— Cândva, eu am fost Cel Alb. Profetul.

A zâmbit când m-a văzut făcând ochii mari, apoi privirea neagră i s-a umplut de tristeţe.

— Am dat greş. Odată cu cei de odinioară am venit aici. Eram ultimii, şi o ştiam. Celelalte oraşe erau pustii, cufundate în nemişcare. Dar eu văzusem că încă mai exista o şansă, o foarte mică şansă, să redevină totul precum fusese. Când a apărut, dragonul mi-a dat la început speranţă. Era pradă disperării, îl măcina ca o boală. S-a târât în gheaţă. Am încercat. M-am dus la el, l-am implorat, l-am… încurajat. Dar mi-a întors spatele, ca să-şi caute moartea. Şi nu mi-a mai lăsat nimic. Nicio speranţă. N-a mai fost decât aşteptarea. Atât de îndelungată! N-aveam nimic. Nu vedeam nimic. Viitorul se întuneca, şansele se împuţinau.

Şi-a împreunat mâinile şi s-a uitat printre palmele lor uşor arcuite, ca şi cum ar fi tras cu ochiul printr-o crăpătură, ca să-mi arate ce mult se îngustase viziunea lui. Pe urmă şi-a ridicat din nou ochii spre mine. Cred că nedumerirea mea l-a dezamăgit. A clătinat din cap şi a continuat cu un efort vizibil.

— O singură viziune mi-a rămas. Abia vedeam… nu! Abia întrezăream ceea ce ar fi putut să fie. Şi nu părea niciodată un viitor sigur, dar era o şansă. Un altul ar fi putut să vină. Cu un alt Catalizator.

A întins mâna spre mine, uitându-se printr-o mică deschizătură a pumnului. Cea mai mică dintre şanse, poate chiar asta era. Atât de măruntă, cu atât de puţini sorţi de izbândă. Dar era o şansă.

M-a fixat cu o privire încordată.

M-am silit să dau din cap, deşi încă nu eram sigur că pricep tot ce-mi spune. Fusese un Profet Alb care dăduse greş? Şi totuşi prevăzuse că, în cele din urmă, eu şi Bufonul aveam să sosim acolo?

Gestul meu i-a dat curaj.

— A apărut ea. „E cea aşteptată!”, m-am gândit la început. Şi-a adus Catalizatorul. Pe mine m-a umplut speranţa. Mi-a spus că e în căutarea dragonului. Şi am fost prost. I-am arătat calea. Apoi a venit trădarea. A încercat să-l ucidă pe Icefyre. M-am înfuriat, dar a fost mai puternică. M-a gonit, şi a trebuit să fug, pe cale de neurmat pentru ea. M-a crezut mort şi a luat totul în stăpânire. În schimb, eu mi-am făcut aici un loc al meu. În partea asta a insulei nu veneau oamenii ei. Dar trăiam şi ştiam

că ea nu e profetul adevărat. Voiam s-o distrug. Dar să fiu Preschimbător nu e menirea mea. Şi Catalizatoarea mea…

Aici vocea i s-a asprit brusc. A continuat cu greutate.

— E moartă. Moartă de atât de mulţi ani. Cine şi-ar fi putut imagina că moartea durează mai mult decât viaţa într-o asemenea măsură? Aşa că n-am rămas decât eu. Şi nu puteam face schimbarea de care era nevoie. Nu puteam decât să aştept. Şi am aşteptat iar. Am sperat. Pe urmă l-am văzut pe el, auriu, nu alb. Uluit am fost. Tu ai venit după el. Pe el l-am recunoscut la prima privire. Pe tine te-am recunoscut când mi-ai lăsat un dar. Inima mea…

Şi-a atins pieptul, apoi şi-a înălţat mâinile cât de sus a putut. A zâmbit în extaz.

— Tânjesc să te ajut. Dar nu pot fi Preschimbătorul. Am dreptul să fac prea puţin, altminteri se surpă totul. Înţelegi?

Am răspuns rostind cuvintele fără grabă.

— Cred că da. Nu-ţi este îngăduit să fii cel care face schimbările. Eşti Profetul Alb al timpului tău, nu Preschimbătorul.

— Da. Da, asta e! Mi-a zâmbit. Şi acest timp nu e al meu. Dar e al tău, ca să fii Preschimbătorul, şi al lui, ca să te călăuzească. Aţi schimbat. Noua cale e găsită. Şi el a plătit preţul.

A tăcut, nu întristându-se, ci primind ceea ce fusese hărăzit. Pe mine cuvintele lui m-au făcut să-mi plec capul.

M-a bătut pe umăr şi mi-am ridicat privirea spre el. Mi-a zâmbit, şi era zâmbetul bătrâneţii.

— Şi mergem înainte, mi-a spus încurajator. Către vremuri noi! Pe căi noi, dincolo de toate viziunile. Ăsta e un timp pe care nici eu, nici ea, cea care m-a dezamăgit, nu l-am văzut niciodată. Numai Profetului tău i s-a arătat! O cale nouă, după reîntoarcerea dragonilor. A oftat adânc, pe neaşteptate. Mare a fost preţul pentru voi, dar s-a plătit. Du-te! Găseşte ce-a rămas din el. Să-l laşi aici… Bătrânul a clătinat din cap. Aşa ceva nu trebuie să se întâmple. A gesticulat din nou. Du-te, Preschimbătorule! Eu nu cutez nici măcar acum să fiu cel-care-schimbă. Cât trăieşti tu, tu trebuie s-o faci. Acum du-te!

A arătat către raniţa mea şi către uşă. Şi a zâmbit.

Pe urmă, fără să mai scoată nicio vorbă, s-a aşezat cu grijă în culcuşul Bufonului şi s-a întins în faţa focului.

Am simţit o sfâşiere stranie. Eram istovit şi, aşa cum ar fi

făcut şi Bufonul, Omul Negru crease în jurul său un ostrov de pace. Pe de altă parte, tocmai comparaţia dintre cei doi mă îmboldea o dată în plus să duc totul la un sfârşit definitiv. Îmi doream să fi aflat dinainte că o să-l părăsesc; l-aş fi avertizat pe Thick, ca să ştie la ce să se aştepte. Dar, cumva, nu credeam că o să se sperie când o să se trezească şi o să vadă că nu mai sunt acolo.

Mi se părea inevitabil să-mi părăsesc gazda. Mi-am pus din nou toate hainele, încă reci ca gheaţa, şi mi-am săltat raniţa pe umăr. Mi-am mai rotit o dată privirea prin micul sălaş al Omului Negru şi n-am putut să nu remarc cât de puternic contrasta cu splendoarea domeniului de gheaţă al Femeii Palide. Pe urmă mi s-au înteţit bătăile inimii la gândul că trupul prietenului meu încă mai zăcea aruncat în locul ăla îngheţat. Am ieşit fără zgomot în cenuşiul dens al nopţii, închizând cu hotărâre uşa în urma mea.

Capitolul 28

CATALIZATORUL

Acolo, pe malul unui braţ mort al râului, nu departe de Oraşul Ploilor Sălbatice, se află nişte buşteni imenşi, cunoscuţi sub numele de „Pădurea Vrăjitorului”. Corăbierul mi-a spus că e vorba despre un soi de coconi făuriţi de şerpi în timpul lentei lor preschimbări în dragoni. Se zice că acel aşa-zis lemn are multe puteri magice. Obiectele cioplite din el dobândesc până la urmă o viaţă a lor însele; despre Corăbiile Vii *ale negustorilor din Bingtown se spune că au fost construite dintr-un astfel de lemn. Se spune că, dacă doi îndrăgostiţi îl macină fin până se face pulbere şi apoi şi-l dăruiesc unul altuia, somnul le aduce aceleaşi vise. Înghiţit în cantităţi mari, e otrăvitor. Când am întrebat de ce e ceva atât de preţios lăsat să zacă pe malul unui râu, corăbierul mi-a răspuns că Tintaglia, femela-dragon, şi puii ei îl păzesc de parcă ar fi de aur. Merită să-ţi rişti viaţa, mi-a spus, ca să furi fie şi numai o aşchie din lemnul ăla. Dar am încercat cu desăvârşire zadarnic să-l mituiesc ca să-mi aducă o bucăţică.*

Raportul unei iscoade către
Chade Fallstar, nesemnat

Omul negru avusese dreptate. Nu exista nicio noapte care să-mi poată ascunde mie calea.

Cu toate astea, era o adevărată provocare să mergi prin întuneric pe poteca aia îngustă de pe o pantă stâncoasă. Cât zăbovisem la adăpost, o traversaseră tiptil pârâiaşe firave, transformate între timp în şerpi de gheaţă pe care eram nevoit să păşesc. De două ori am fost cât pe ce să cad, iar când m-am văzut în sfârşit la poale, m-am uitat în urmă şi în sus, minunându-mă că izbutisem să cobor fără să păţesc nimic.

Şi mi-am zărit calea. Sau cel puţin am văzut de unde începea. Pe coasta stâncoasă, ceva mai sus şi de uşa Omului Negru şi nu departe de ea, stânca acoperită de gheaţă răspândea o lumină foarte palidă. Şi m-am cutremurat, fiindcă-mi era înspăimântător de familiară. Apoi, cu un oftat, m-am reîntors pe poteca abruptă.

Urcuşul ar fi fost periculos chiar şi în timpul zilei. Scurta mea odihnă din grota Omului Negru părea mai degrabă să mă fi stors de puteri decât să mă fi revigorat. M-am gândit, şi nu doar o singură dată, să mă întorc la căldura şi tihna din sălaşul lui şi să dorm până la ivirea zorilor. Nu m-am gândit ca la ceva ce aş fi putut face, ci ca la ceva ce mi-aş fi dorit să fac. Mai lipsea atât de puţin ca să-mi ating ţelul şi lipsa mea de tragere de inimă din acele clipe era bizară. Pusesem un mic zid de timp între durerea mea şi mine. Ştiam că urma să-mi privesc pierderea în faţă, să-i simt întreaga putere. Îmi doream, cu o stranie nerăbdare, să se termine totul.

Când am ajuns, într-un târziu, la crăpătura prin care se zărea licărul palid, mi-am dat seama că nu e destul de largă ca să mă pot trece prin ea. Apa prelinsă pe suprafaţa stâncii îngheţa, închizând-o încetul cu încetul. Mi-am imaginat că Omul Negru trebuia să vină acolo în fiecare zi ca să-o păstreze deschisă şi destul de lată ca s-o poată folosi.

Mi-am scos cuţitul de la centură şi am spart perdeaua de gheaţă atât cât era nevoie ca să mă strecor înăuntru. Raniţa mi s-a frecat de o margine, hârşâind. Odată ce am pătruns în interiorul fisurii, a fost totuşi nevoie să mă răsucesc către lumina palidă, trăgându-mi raniţa după mine. Golul se lărgea foarte lent şi, când m-am uitat în urmă, drumul către lumea de afară nu mi-a oferit o privelişte încurajatoare. Dacă n-aş fi ştiut că nu era aşa, aş fi spus că fisura avea celălalt capăt înfundat. S-a îngustat şi s-a curbat apoi uşor înainte de a se deschide într-

un culoar săpat în stâncă. Acolo strălucea unul dintre globurile Femeii Palide; lumina lui singuratică mă călăuzise către intrare.

Mi-am plimbat cu prudenţă privirea de-a lungul coridorului înainte de a ieşi din fisură. Era pustiu în ambele direcţii şi domnea o linişte atât de deplină încât auzeam apa picurând încet în depărtare şi geamătul slab al gheţarului, care aluneca uşor undeva. Harul îmi spunea că locul e pustiu, dar acolo asta nu însemna mare lucru. De unde puteam şti dacă toţi neoamenii fuseseră eliberaţi? Mi-am înălţat nările, adulmecând ca un lup, dar n-am simţit decât miros de gheaţă topită şi un vag iz de fum. M-am întrebat în ce parte s-o iau, apoi am pornind-o spre stânga, cedând unui impuls. Înainte de a pleca, am scrijelit un semn pe piatra de lângă spărtură, la înălţimea ochiului, un mic gest care spunea că mă aştept să mă-ntorc.

Am străbătut încă o dată coridoarele reci de pe domeniul Femeii Palide. Mi se păreau înfiorător de familiare, şi totuşi străine din pricina deplinei lor asemănări. Îmi aduceau aminte de un loc în care fusesem, dar nu puteam regăsi amintirea. În acel tărâm subteran n-aveam cum să măsor trecerea timpului. Lumina globurilor bulboase era uniformă, nu pâlpâia. M-am pomenit mergând cu paşi uşori, fără zgomot, şi apropiindu-mă cu precauţie de fiecare colţ. Simţeam că scotocesc un mormânt, nu numai fiindcă eram în căutarea trupului Bufonului. Poate din pricina mişcării aerului prin tunelele îngheţate aveam tot timpul impresia că mă însoţesc şoapte care abia izbutesc să-mi ajungă la urechi.

Acea parte a fortăreţei Femeii Palide părea să nu mai fi fost locuită de foarte multă vreme. De o parte şi de alta a coridorului pe care înaintam erau mai multe încăperi, aproape toate goale. Într-una am văzut, împrăştiate, câteva resturi nefolositoare: un ciorap vechi, o săgeată frântă, un capăt de pătură zdrenţuită şi un castron crăpat fuseseră abandonate în praful de pe podeaua de piatră. În alta, podeaua era plină de cuburi din piatra amintirilor, evident căzute de pe rafturile lungi şi înguste care acopereau pereţii. M-am întrebat cine locuise în toate acele odăi, şi când. Locul fusese o fortăreaţă în care stăteau echipajele *Corăbiilor Roşii* când nu ne atacau coastele? Sau avea dreptate Omul Negru şi toate încăperile erau creaţia altor oameni, pe care îi adăpostiseră cândva? Am ajuns la concluzia că fuseseră locuite cu mult înainte de Războiul *Corăbiilor Roşii.*

Pe un perete, cu mult mai sus decât urcau distrugerile făcute la întâmplare, am întrezărit, printre rămăşiţele unor basoreliefuri, faţa îngustă a unei femei, un dragon în plin zbor, un rege înalt şi zvelt. Nu rămăseseră decât fragmente distanţate şi m-am întrebat dacă nimicirea frumuseţii se făcuse la porunca Femeii Palide sau pur şi simplu neoamenii se distraseră prosteşte. Am început să pricep treptat – treptat, totul, şi, în final, mi-am pus din nou întrebări. Oare Femeia Palidă voise să distrugă tot ce putea dovedi că acele tuneluri le aparţinuseră cândva Străbunilor? Ei erau „cei de odinioară" despre care spusese Omul Negru că-şi găsiseră acolo sfârşitul?

Coridorul pe care mergeam se unea, fără să-mi dau seama cum se făcuse îmbinarea, cu un altul, săpat în gheaţă. Paşii mei s-au întors de pe piatra neagră pe albastrul ei. Am făcut vreo zece, apoi, printr-un portal sculptat, am pătruns într-o încăpere boltită imensă, săpată în gheaţă. Pe stâlpii de gheaţă masivi, lăsaţi să sprijine bolta albăstruie, fuseseră sculptaţi lujeri înfloriţi. Timpul le estompase contururile, ascunse treptat de topirea lentă, dar graţia nu şi-o pierduseră. Era un sălaş al amurgului, o grădină de gheaţă sub lumina izvorâtă din semiluna încastrată în tavan şi din constelaţiile de globuri mai mărunte, şi ele fixate de boltă. Grădina Femeilor din castelul Buckkeep ar fi încăput în locul acela de două ori. Fusese, fără îndoială, creată ca loc hărăzit frumuseţii şi păcii. Însă în părţile de jos fântânile de gheaţă sculptate cu o măiestrie fantastică şi băncile ornamentate purtau urmele unor strădanii de distrugere mustind de răutate. Era acel soi de profanare care trădează mai degrabă furia şi ranchiuna decât indolenţa. Pe un stâlp de gheaţă nu mai rămăsese decât trupul unui dragon. Aripile fuseseră sparte şi aruncate, iar capul sfărâmat în vreo zece bucăţi. Mirosul de urină era puternic şi stâlpul care-i era suport căpătase o culoare gălbuie, de parcă simpla distrugere a statuii dragonului n-ar fi fost de-ajuns.

Am traversat grădina de gheaţă şi am ajuns la o scară în spirală. Probabil că avusese cândva trepte care coborau şi o balustradă, dar timpul şi topirea lentă a gheţii le preschimbaseră pe cele dintâi într-o pantă înşelătoare, plină de hârtoape. Am căzut de mai multe ori şi mi-am înfipt unghiile în pereţi ca să-mi încetinesc alunecarea, muşcându-mi interiorul obrajilor ca să nu ţip de durere. Distrugerile din sala rămasă

deasupra mea mi-au adus aminte de câtă ură era în stare Femeia Palidă. Încă mă mai temeam că mă pândeşte undeva, în labirintul ei de gheaţă. Am ajuns jos plin de vânătăi şi descurajat. Am refuzat să mă gândesc cum o să urc înapoi.

Un culoar lat şi drept se pierdea în depărtarea albastră. Globurile fixate din loc în loc luminau firidele goale din pereţi. Când am ajuns în dreptul lor, am văzut, într-una, cioturi de picioare, retezate de la jumătatea gambei. În alta, un fund un vază. Am înţeles că în toate se aflaseră cândva sculpturi, că mergeam, probabil, printr-un soi de galerie de artă. Din ea pornea un coridor lateral simplu, nimic mai mult decât o cale de legătură pe care am străbătut-o aproape uşurat fiindcă mă îndepărtam de toate acele frumuseţi distruse. Mi s-a părut că a durat o veşnicie. Cobora în pantă lină. La următoarea răscruce, am luat-o la dreapta, crezând că ştiu unde mă aflu.

Dar mă înşelasem. Umblam printr-un labirint de tuneluri săpate în gheaţă, care se tot intersectau. Unele erau mărginite de uşi, dar gheaţa le blocase şi un aveau ferestre. Am făcut semne la toate răscrucile, dar am ajuns curând să mă întreb dacă aveam să mai regăsesc vreodată calea către ieşire. Am încercat, de fiecare dată, să aleg culoarul cel mai larg sau cel mai des folosit, călăuzindu-mă după mizeria cât mai proaspătă lăsată în urmă de oameni. Şi o întâlneam tot mai des pe măsură ce coboram către nivelele de jos ale oraşului de gheaţă. Fiindcă nu mă mai îndoiam că asta fusese. Privind în urmă, m-am întrebat dacă Străbunii lăsaseră gheaţa să-l acopere şi apoi o modelaseră sau dacă îşi construiseră intenţionat aşezarea în piatra insulei şi o măriseră apoi, pătrunzând şi în gheţar. Când am găsit coridoarele şi sălile de care se folosiseră Femeia Palidă şi supuşii ei pe jumătate neoameni, am simţit că mă despărţeam de frumuseţea şi eleganţa Străbunilor ca să cobor către josnicia şi înclinaţia către distrugere a semenilor mei, de care mi-a fost ruşine.

Au apărut dovezi că încăperile fuseseră locuite cu puţin timp în urmă. În colţurile celor care păreau să fi avut rol de cazarmă erau găleţi încă pline cu necurăţenii. Într-o sală a gărzii, pe podea erau împrăştiate blănuri pentru dormit, în mijlocul harababurii obişnuite într-un asemenea loc. Însă n-am văzut nimic din ceea ce ţin de obicei oştenii în locurile unde dorm: nici urmă de zaruri sau de piesele altor jocuri, de amulete

aducătoare de noroc dăruite de iubitele lor, de cămăşi împăturite cu grijă ca să fie purtate seara, în taverne. Încăperea vorbea despre o viaţă grea, pustie, văduvită de tot ce e omenesc. Despre neoameni. În mine a răbufnit mila pentru toţi cei care îşi pierduseră ani din viaţă în slujba Femeii Palide.

Mai degrabă norocul decât memoria m-a condus, în cele din urmă, în sala tronului ei. Când am dat cu ochii de uşa cu două canaturi, m-a străbătut un val de teamă îngreţoşătoare. Acolo îl văzusem pe Bufon ultima dată. Oare trupul lui înlănţuit era încă răsfirat pe podea? La gândul ăsta m-a cuprins ameţeala şi pentru o clipă mi s-a făcut negru înaintea ochilor. M-am oprit imediat şi am răsuflat adânc şi prelung, aşteptând să-mi dispară slăbiciunea. Apoi mi-am silit picioarele să mă ducă înăuntru.

Unul dintre canaturile înalte era întredeschis. Pe culoar se prelinsese o movilă scundă de zăpadă şi gheaţă. La vederea ei mi-a stat inima. Poate că întreaga sala imensă se surpase, devenind un morman îngheţat şi zădărnicindu-mi căutările. Zăpada revărsată formase o pantă lină către intrare; trecuseră zile şi nopţi de când omătul şi gheaţa încremeniseră în strânsoarea rece a tavanului prăbuşit. Numai treimea de sus a intrării mai era liberă. M-am căţărat şi am pătruns înăuntru. Şi m-am oprit o clipă, înfiorându-mă copleşit sub împuţinata lumină albăstruie.

Partea din mijloc a tavanului cedase. Gheaţa şi zăpada de sus se prăvăliseră, umplând centrul încăperii şi prelingându-se în avalanşă către margini, unde stratul era foarte subţire. Lumina izvora din puţinele globuri rămase şi se strecura, şovăielnică, de sub cascada de gheaţă. M-am întrebat cât de mult aveau să mai ardă acele felinare nefireşti. Şi care erau creaţia magiei Femeii Palide sau rămăseseră tot din vremurile când acolo locuiau Străbunii?

Am înaintat cu prudenţa unui şobolan care cercetează o încăpere necunoscută, furişându-mă pe lângă pereţi, unde stratul de gheaţă prăvălită era cel mai subţire. M-am căţărat pe bucăţile mari şi pe grămezile de sfărâmături care-mi stăteau în cale, temându-mă c-o să găsesc până la urmă drumul blocat. Dar, într-un târziu, am ajuns în capătul unde se afla tronul şi am văzut ce mai rămăsese din marea sală a Femeii Palide.

Surparea cruţase partea aceea, alunecarea încetase înainte de a o atinge. Avalanşa de gheaţă se oprise la mică distanţă de

tron. Era răsturnat şi sfărâmat, dar am presupus că asta se întâmplase în momentul trezirii dragonului la viaţă. Creatura nu părea să fi ieşit prin acel capăt al tavanului, ci prin mijlocul său. Am desluşit resturile două leşuri aflate în afara cascadei de greaţă. Poate erau războinicii pe care îi înfruntase Dutiful sau pur şi simplu se nimeriseră în calea dragonului când se năpustise în luptă. Femeia Palidă nu se zărea nicăieri. Am sperat că le împărtăşise soarta.

În locul în care mă aflam, contururile obiectelor erau neclare în lumina globurilor căzute şi îngropate. Totul era gheaţă şi umbră albăstruie. Am ocolit tronul răsturnat, străduindu-mă să-mi amintesc cu cât mai mare precizie în ce loc fusese Bufonul înlănţuit de dragon. Mi se părea imposibil ca monstrul ăla să fi fost chiar atât de mare cum mi-l aminteam. Am căutat zadarnic lanţuri căzute şi trupul prietenului meu. În cele din urmă, m-am urcat pe un morman de gheaţă, ca să cercetez încăperea din acel loc mai avantajos.

Am zărit aproape imediat un vârtej de culori şi forme cunoscute. Stomacul mi s-a strâns ghem când am coborât şi m-am îndreptat într-acolo. Şi am rămas apoi locului, uitându-mă în jos, incapabil de mâhnire, ci pradă doar unei groaze mistuitoare şi neîncrederii. Stratul de promoroacă nu mă putea împiedica să recunosc ceea ce aveam în faţa ochilor. În cele din urmă, m-am lăsat în genunchi, dar nu-mi amintesc dacă am făcut-o ca să văd mai bine sau fiindcă mi se înmuiaseră picioarele.

Dragoni şi şerpi se învălmăşeau şi se îmbrânceau pe faldurile lepădate pe podea. O chiciură stacojie întărea conturile. Nu trebuia să le ating; nu mă puteam convinge să le ating şi nici măcar nu era nevoie s-o fac ca să ştiu ce îngheţase pe podea, întărindu-se. Odată părăsită de căldura corpului, se afundase în gheaţă şi devenise una cu ea.

Îi jupuiseră pielea tatuată de pe spate.

Am îngenuncheat alături, ca în rugăciune. Fără îndoială că o făcuseră cu încetineală şi cu mare grijă, ca s-o scoată intactă. Deşi se încreţise în cădere, îmi dădeam seama că era o bucată de piele continuă, toată pielea spatelui Bufonului. Cu siguranţă că nu le fusese uşor s-o desprindă. Nu voiam să-mi imaginez cum îl ţintuiseră locului şi cine mânuise cu mare drag cuţitul. Pe urmă, în locul acelei imagini oribile mi s-a înfiripat un alt gând. Femeia Palidă nu pusese capăt vieţii lui într-un asemenea mod

din răzbunare, după ce îşi dăduse seama că o sfidasem, trezind dragonul. Îl jupuise mai degrabă ca să se distreze, pe îndelete, probabil că începuse să-i salte pielea de carne, încetul cu încetul, aproape imediat ce fusesem eu scos din încăpere. Azvârlită într-o parte, bucata de piele încreţită îngheţase pe podea, ca o cămaşă aruncată cu nepăsare. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Nu puteam să nu-mi imaginez fiecare clipă a morţii lente a Bufonului. Asta apăruse în vizuinile lui; ăsta era sfârşitul pe care se temea să-l înfrunte. De câte ori îl asigurasem că aveam să-mi dau viaţa înainte de a vedea cum e smulsă a lui? Şi iată-mă îngenuncheat acolo, viu.

Mi-am venit în fire după o vreme. Nu leşinasem şi nu ştiu către ce îmi fugiseră gândurile, dar mă simţeam ca şi cum m-aş fi trezit după un timp în care totul fusese beznă, o beznă deplină. M-am ridicat ţeapăn. N-aveam de gând să-ncerc să desprind trofeul ei sinistru ca să-l iau cu mine. Nu făcea parte din Bufonul meu. Nu era decât marcajul crud cu care îl însemnase Femeia Palidă şi care îi amintea, zi de zi, că trebuia să se întoarcă în cele din urmă, ca să poată ea lua înapoi ceea ce îi întipărise pe piele.

Aşa că putea să zacă acolo, îngheţat pe vecie. Cu o furie tot mai neagră şi cu o durere tot mai adâncă, am fost dintr-odată sigur că ştiu unde o să găsesc trupul prietenului meu.

Când m-am ridicat, am zărit o licărire cenuşie, curbată. Nu era departe de pielea lăsată să zacă pe podea. Am îngenuncheat alături şi am şters obiectul de un strat de chiciură, dând la iveală o frântură pătată de sânge din coroana cu cocoşi a Bufonului. Din ochiul sculptat al unei păsări licărea o singură nestemată. Am luat bucata cu mine. Ne aparţinuse, lui şi mie, şi nu voiam s-o abandonez.

Am plecat din sala distrusă şi am străbătut culoare la fel de îngheţate ca inima mea. În orice parte aş fi luat-o, arătau toate exact la fel, şi nu izbuteam să mă concentrez ca să-mi amintesc pe unde fusesem târât până la Femeia Palidă şi cu atât mai puţin unde se afla temniţa în care mă închiseseră. Dar ştiam, fără dubiu, unde trebuia să mă duc. Nu mai trebuia decât să găsesc drumul către primul coridor pe care intrasem împreună cu Bufonul.

Ştiu că am avut nevoie de mai mult decât tot restul nopţii. Am umblat până când am trecut dincolo de oboseală. Frigul mă

înghiontea şi îmi încordam auzul încercând să prind sunete imaginare. N-am văzut nici urmă de creatură vie. Într-un târziu, când au început să mă doară ochii după ce-i ţinusem deschişi atât de mult timp, m-am hotărât să mă odihnesc. În colţul unei încăperi mici, în care fusese depozitat lemn de foc, mi-am lăsat raniţa jos. Şi m-am aşezat pe ea. Mi-am strâns sabia în mâini în timp ce-mi sprijineam capul pe genunchi. Am avut parte de un somn agitat până când coşmarurile m-au trezit de-a binelea şi m-am pus din nou în mişcare.

În cele din urmă, am găsit dormitorul ei, cu ţurţuri atârnând de vasele pentru cărbuni. Înăuntru, lumina strălucea puternic, aşa că am putut vedea totul, dulapurile de haine din lemn sculptat, măsuţa elegantă pe care-şi avea oglinda şi periile de păr, bijuteriile scânteindu-i pe un suport ca un arbore. Poate că, înainte de a fugi, cineva intrase să fure, pentru că unul dintre dulapuri era deschis şi hainele din el zăceau pe podea. M-am întrebat de ce nu luase bijuteriile. Pe blănurile moi din patul ei era chiciură. N-am zăbovit acolo. Nu voiam să mă uit la cătuşele prinse de peretele din faţa patului ei, nici la petele de sânge pe care le încadrau pe suprafaţa de gheaţă.

Dincolo de odaia Femeii Palide am mai văzut o uşă deschisă. Am aruncat o privire înăuntru din mers, apoi m-am oprit, m-am întors şi am intrat. În mijlocul încăperii era o masă, iar de-a lungul pereţilor se înşiruiau rafturi cu pergamente. Erau aranjate cu grijă, dar rulate şi legate aşa cum se obişnuieşte la noi, în cele Şase Ducate. M-am apropiat ştiind ce găsisem, dar am rămas ciudat de insensibil. Am luat un pergament la nimereală şi l-am desfăşurat. Da. Era scris de Maestrul Treeknee. Vorbea despre regulile de comportament pe care trebuie să le respecte candidaţii în timpul instruirii. Interzicea cu stricteţe orice renghi jucat cu ajutorul Meşteşugului. I-am dat drumul pe podeaua de gheaţă şi am ales altul, tot la întâmplare. Era mai nou, am recunoscut scrisul lui Solicity, rotunjit, cu literele foarte înclinate. Cuvintele îmi dansau în faţa ochilor înlăcrimaţi şi l-am lăsat să cadă lângă celălalt. Mi-am ridicat privirea şi mi-am rotit-o prin încăpere. Acolo era biblioteca dispărută din Buckkeep, vândută pe ascuns de Regal, ca să-şi poată permite un trai luxos la Tradeford. Negustori aflaţi în slujba Femeii Palide şi a lui Kebal Rawbread cumpăraseră de la cel mai tânăr dintre prinţi cunoştinţe despre Magia Farseer. Moştenirea noastră ajunsese

în Nord, în mâinile Străinilor şi, în final, în încăperea aceea. Acolo învăţase Femeia Palidă s-o întoarcă împotriva noastră, de acolo aflase cum să-şi facă un dragon din piatră. Chade ar fi dat orice ca să-şi poată petrece acolo o singură după-amiază. Era o comoară de cunoştinţe pierdute. Dar nu-mi putea oferi ceea ce-mi doream mai presus de orice: o şansă de a schimba mersul lucrurilor. Am clătinat din cap, m-am răsucit pe călcâie şi am lăsat-o acolo.

În cele din urmă, am găsit celulele în care fuseseră ţinute mama şi sora narcescăi. Când le scosese, Peottre lăsase uşile întredeschise. În următoarea celulă mă aştepta o privelişte mult mai sinistră. Pe podeau zăceau trei bărbaţi morţi. M-am întrebat dacă îşi găsiseră sfârşitul ca neoameni, bătându-se între ei, s-au dacă, după moartea dragonului, redeveniseră ei înşişi şi fuseseră răpuşi de frig şi de foame, înţelegând foarte bine ce li se întâmpla.

Uşa celulei în care se aflaseră Riddle şi Hest era larg deschisă. Leşul celui de al doilea rămăsese pe podea, cu faţa în sus, după ce i se furaseră hainele. M-am silit să-i privesc chipul. Frigul şi moartea îi înnegriseră pielea, dar altminteri continua să fie bărbatul tânăr pe care îl cunoscusem. După o ezitare de câteva clipe, m-am aplecat şi l-am luat de umeri. M-am opintit din greu, dar l-am săltat de la podea. N-a fost o plăcere, îngheţase, lipindu-se de ea. L-am târât în încăperea în care stătuse mama narcescăi şi l-am întins pe patul de lemn. Am adunat din celula ei şi din a fiicei ei tot ce se putea arde, aşternuturile vechi şi paiele de pe podea. Le-am îngrămădit peste el, apoi am sacrificat jumătate din uleiul de care-l adusesem ca să ard trupul Bufonului. Am avut nevoie de ceva timp ca să aprind câteva paie, dar, odată apărute, flăcările s-au întins grăbite către ulei şi au urcat peste lemn şi peste restul paielor. Am aşteptat până ce în jurul trupului s-a înălţat o perdea de foc. Pe urmă am pus pe rugul funerar o şuviţă tăiată din părul meu, aşa cum cere tradiţia din cele Şase Ducate când îţi iei ultimul rămas-bun de la un tovarăş de arme.

— N-a fost zadarnic, Hest. N-a fost zadarnic, i-am spus, dar l-am lăsat arzând şi am plecat întrebându-mă dacă într-adevăr înfăptuiserăm ceva.

Numai anii care aveau să vină ne puteau da răspunsul, aşa că nu mai eram încă în stare să susţin că eliberarea dragonului

fusese un triumf pentru omenire.

Şi nu-mi mai rămăsese decât ultima încăpere. Fireşte. Pentru Bufon era suprema degradare, Femeia Palidă îl aruncase, triumfătoare, batjocorindu-i astfel pentru o ultimă oară. În acel loc plin de necurăţenii omeneşti şi de gunoaie, pe un morman de stârvuri şi de mizerie, mi-am găsit prietenul.

Trăia când îl aruncaseră acolo. Ea dorise, probabil, să fie conştient de ultima umilinţă pe care i-o oferea. Se târâse într-un colţ cu mai puţină murdărie. Şi murise ghemuit sub o bucată de sac împuţit. Nu mă îndoiam că, pentru Bufonul meu atât de curat în timpul vieţii, moartea printre gunoaie însemnase un chin în plus. Nu ştiam dacă aruncase cineva peste el sacul vechi sau dacă îl căutase el însuşi, înainte de a-şi da în sfârşit sufletul, strâns încovrigat pe podeaua de gheaţă. Poate că le fusese mai uşor să-l care până acolo îngrămădit în pânza slinoasă. Sângele şi alte fluide ale trupului îmbibaseră ţesătura grosolană, aspră, făcând-o să îngheţe strâns lipită de corpul lui slăbit. Îşi săltase genunchii şi îşi îndesase bărbia în piept, şi chipul îi încremenise într-o expresie a durerii. Părul lui strălucitor atârna în laţe murdare, cu sânge închegat captiv în încâlceala lor.

Mi-am pus mâna pe încruntata lui frunte rece. N-am ştiut ce aveam de gând să fac decât după ce am făcut-o. L-am căutat cu toată forţa Meşteşugului pe care am izbutit să mi-o adun. N-am găsit decât nemişcare. Mi-am pus amândouă mâinile pe obrajii lui şi am forţat pătrunderea înăuntru. I-am cercetat leşul, împungându-mă pe căi prin care viaţa cursese cândva fără efort. Am încercat să-l vindec, să-l trezesc din nou la viaţă.

Curgi! i-am poruncit sângelui lui. *Trăieşte!* i-am poruncit cărnii.

Dar trupul Bufonului fusese prea mult timp neclintit. Fără tragere de inimă, am aflat foarte clar ceea ce ştie oricine a vânat vreodată. Descompunerea începe în clipa morţii. Minusculele fărâme din care e alcătuită carnea prind să alunece către putreziciune, desprinzându-se unele de altele spre a-şi putea găsi libertatea de a deveni altceva. Sângele Bufonului era gros, iar pielea care ţinuse cândva lumea în afara fiinţei lui devenise un sac în care îi era închisă carnea ce nu mai însemna o singură făptură. Cu răsuflarea tăiată, am împins în ea, vrând să-i insuflu viaţă, dar era ca şi cum ai fi încercat să deschizi o uşă cu balamalele înţepenite de rugină. Piese care se mişcaseră

separat erau acum un tot de neurnit. Mişcarea devenise neclintire. În el lucrau acum alte forţe, despărţindu-l cele mai mărunte fărâme, mărunţindu-l cum sunt măcinate grânele pentru a deveni făină. Toate legăturile care le uniseră erau dezlegate. Cu toate astea, am încercat. M-am străduit să-i mişc braţul. M-am străduit să-i fac trupul să soarbă o gură de aer.

— Ce faci?

Era Thick, uşor sâcâit fiindcă îi stricasem somnul. Când l-am simţit alături de mine, m-a cuprins brusc o bucurie frenetică.

Thick, l-am găsit, l-am găsit pe Bufon, pe prietenul meu, pe Lordul Auriu. L-am găsit. Ajută-mă să-l lecuiesc. Te rog, împrumută-mi puterea ta!

Mi-a acceptat rugămintea cu o bunăvoinţă somnolentă.

Bine. Thick o să încerce. L-am simţit căscând, fără să încerce să se ascundă. *Unde e?*

Aici! Chiar aici!

I-am arătat trupul nemişcat din faţa mea folosindu-mă de Meşteşug.

Unde?

Chiar aici! Aici, Thick! Sub mâinile mele.

Acolo nu e nimeni.

Ba da, este. Îl ating, e chiar aici. Te rog, Thick! Pe urmă, în disperarea mea, mi-am trimis rugămintea mai departe. *Dutiful, Chade, vă rog! Împrumutaţi-mi putere şi Meşteşug pentru vindecare! Vă rog!*

E cineva rănit! Sper că nu Thick!

Chade mi s-a alăturat brusc, cuprins de panică.

Nu, eu sunt teafăr. El vrea să vindece pe cineva care nu e acolo.

E aici. Am găsit trupul Bufonului, Chade. Te rog! Voi toţi m-aţi întors pe mine din moarte. Vă rog! Ajutaţi-mă să-l vindec, ajutaţi-mă să-l aduc acum pe el înapoi!

Dutiful mi-a vorbit calm.

Fitz, suntem cu toţii aici şi ştii că vom face asta pentru tine. S-ar putea să fie mai greu, pentru că ne aflăm în locuri diferite, dar vom încerca. Arată-ni-l!

E aici. E chiar aici, îl ating.

M-a cuprins brusc o nerăbdare încărcată de furie împotriva lor. De ce erau atât de idioţi? De ce nu mă ajutau?

Nu-l simt, a spus Dutiful, după o pauză îndelungată. *Atinge-l!*

Dar îl ating. M-am aplecat şi i-am luat în braţe trupul ghemuit. *Îl ţin în braţe. Vă rog! Ajutaţi-mă să-l vindec!*

Ce? Nu ţii în braţe un om. Thick era evident nedumerit. *Nimeni nu poate vindeca gunoiul!*

M-a năpădit furia.

Bufonul nu e gunoi!

Dutiful s-a amestecat cu blândeţe.

Nu e nimic, Thick. Nu te întrista. N-ai greşit cu nimic. N-ai vrut să le dai spuselor tale înţelesul ăsta. Pe urmă mi s-a adresat mie. Of, Fitz, îmi pare atât de rău. Dar e mort. Şi Thick are dreptate, în stilul lui grosolan. Trupul din braţele tale a devenit… altceva. Nu-l mai pot simţi ca pe un corp omenesc. Numai ca…

A tăcut, neizbutind să-mi transmită cuvintele. Stârv. Putreziciune. Carne stricată. Gunoi.

Chade mi-a vorbit calm, ca şi cum mi-ar fi adus aminte de o lecţie evidentă.

Vindecarea e o posibilitate a trupurilor vii, Fitz. Meşteşugul o poate grăbi, dar corpul e cel care o săvârşeşte. Când e în viaţă. Acum nu-l ţii în braţe pe Bufon, Fitz. Ţii învelişul lui, gol. Nu-i poţi insufla viaţă, aşa cum nu i-o poţi insufla unei pietre. Nu-l poţi întoarce din moarte.

Thick a adăugat, cu simţ practic:

Chiar dacă poţi face învelişul să se mişte din nou, n-ai pe cine pune în el.

Şi cred că abia atunci am înţeles adevărul spuselor tuturor. Leşul nu mai era trupul lui. Sufletul lui nu mai era acolo.

A părut să se scurgă un timp îndelungat. Pe urmă a vorbit din nou Chade, cu delicateţe.

Fitz. Ce faci acum?

Nimic. Stau pur şi simplu. Am dat greş. Din nou. Cum s-a întâmplat şi cu Burrich. A murit, nu-i aşa?

Aproape că am văzut resemnarea de pe faţa bătrânului. Am ştiut cum a tras aer în piept şi a oftat fiindcă insistam să-mi pun toată durerea laolaltă, s-o înfrunt pe toată în acelaşi timp.

Da. S-a stins. Cu fiul lui alături. Şi cu Web. I-am adus cu toţii omagiul nostru. Am oprit corăbiile, ca să fim cu toţii de faţă când l-au lăsat să alunece peste copastie şi să plece. Aşa cum trebuie să-l laşi şi pe Bufon să plece.

Nu voiam nici să fiu de acord cu el, nici să-i răspund. Obiceiurile de-o viaţă sunt puternice. Am abătut atenţia lui

Chade.

Am găsit pergamentele Meşteşugului. Biblioteca furată. E aici, în fortăreaţa Femeii Palide. Numai că nu cred că locul ăsta îi aparţine ei cu adevărat. Am văzut lucruri care m-au făcut să cred că aici au locuit Străbunii.

Răspunsul bătrânului asasin m-a surprins.

Mai târziu, Fitz. Mai târziu o să fie timp din belşug ca să ne gândim la recuperarea pergamentelor. Acum ascultă-mă! Oferă-i trupului prietenului tău onorurile care crezi că i se cuvin. Eliberează-l. Pe urmă grăbiţi-vă, tu şi Thick, să vă reîntoarceţi pe plajă. O să fiu la bordul corabiei trimise după voi. Am judecat greşit ceea ce ţi-ai pus în gând să faci. Nu trebuie să fii lăsat să faci faţă singur unei asemenea dureri.

Aici se înşela. O astfel de durere îşi zămisleşte propria singurătate şi ştiam că trebuie s-o îndur. Am căutat o cale de mijloc, ştiind că numai aşa îl puteam face să stea deoparte.

Eu şi Thick o să fim pe plajă când soseşte corabia. Dar nu e nevoie să te întorci cu ea. O să am grijă să nu păţească nimic niciunul dintre noi. Însă acum vreau să fiu singur. Dacă nu te superi.

Nicio corabie! a spus Thick, cu hotărâre. *Niciodată. Nu. Decât să mai pun piciorul pe vreo corabie, mai bine rămân aici, unde mă aflu. Pentru totdeauna.*

Thick nu e cu tine?

Chade părea neliniştit.

Nu. O să vă explice el. Eu mai am ceva de făcut, Chade. Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor. Pentru că aţi încercat.

Mi-am ridicat zidurile, închizându-mă pentru ei toţi. L-am simţit pe Dutiful încercând să ajungă la mine, dar în clipa aceea nu puteam tolera nici măcar atingerea lui delicată. M-am rupt de ei tocmai când Thick le spunea, somnoros, că mâncarea Omului Negru e minunată. Am simţit şi o atingere fină, probabil a lui Nettle, care încerca să-mi ofere alinare.

Dar nimic nu mă putea alina şi nu voiam s-o fac să-mi simtă durerea. O aştepta o durere a ei, cât de curând. Mi-am închis zidurile. Era timpul să-i fac faţă morţii Bufonului.

L-am desprins de podea, lăsând conturul trupului său ghemuit şi o mână de fire de păr de culoarea aurului să-i însemne locul trecerii în nefiinţă. Îl simţeam compact şi rece în braţele mele. Mort, părea mai uşor decât fusese în viaţă, de parcă spiritul i-ar

fi plecat luând cu sine cea mai mare parte din el.

Îl ţineam ghemuit la piept, cu încâlceala murdară a părului auriu sub bărbia mea, cu pânza aspră a sacului lipită de degetele mele. Mergeam pustiit pe coridoarele de gheaţă. Am trecut pe lângă încăperea în care Hest încă mai ardea. Fumul trupului său se târa către tavan, întinând aerul neclintit cu mirosul de carne arsă. Aş fi putut pune trupul Bufonului pe acelaşi rug, dar mi se părea o nedreptate. Prietenul meu avea să ardă singur, ca un rămas-bun pe care ni-l luam între patru ochi. Mi-am continuat drumul pe lângă uşile celorlalte celule.

După o vreme, mi-am dat seama că îi vorbeam cu glas tare.

— Unde? Unde ai vrea s-o fac? Aş putea să te pun în patul ei şi să te ard în mijlocul mormanului ei de bogăţii… Ai vrea? Sau ai spune că atingerea oricărui lucru care i-a aparţinut ei te pângăreşte? Unde ai vrea să fii ars? Sub cerul nopţii, cred, ca să-ţi trimiţi propriile scânteieri către stele. Ţi-ar plăcea, Bufonule? Sau ai prefera să fie în cortul Străbunilor, cu lucrurile tale în jur, în intimitatea pe care ai preţuit-o întotdeauna? De ce n-am stat niciodată de vorbă despre asta? E ceva care ar trebui ştiut de cel mai bun prieten. Dar, în final, oare are cu adevărat vreo importanţă? Ce s-a dus s-a dus, cenuşa e cenuşă… totuşi cred că ai prefera să ţi se piardă fumul în vântul nopţii. Ai fi râs de mine fiindcă gândesc aşa? O, zei! Cât mi-aş dori să poţi să râzi din nou de mine!

— De-a dreptul mişcător!

La auzul cadenţei vioaie a batjocurii, al sarcasmului tăios şi al vocii atât de asemănătoare cu a lui mi-a stat inima, reluându-şi apoi bătăile cu o şovăire. Mi-am înălţat zidurile Meşteşugului, întărindu-le, dar nu le asalta nimeni. M-am întors dezgolindu-mi dinţii, gata s-o înfrunt. Stătea în uşa dormitorului ei. Purta o mantie de hermină, blană albă întreruptă ici şi colo de cozi răzleţe, mici şi negre. Îi ascundea tot trupul, căzând în falduri de pe umeri până la podea. Dar, în ciuda bogăţiei veşmântului, părea descompusă. Faţa ei perfectă, sculpturală era suptă, cu pielea lipită de oase şi încadrată de părul alb, care atârna neîngrijit, ca un şomoiog de paie uscate.

Stăteam în faţa ei, strângând la piept trupul Bufonului. Ştiam că e mort şi că ea nu-i mai putea face rău, dar m-am tras totuşi înapoi, ca şi cum încă aş mai fi simţit nevoia să-l apăr de ea. De parcă aş fi fost vreodată în stare să-l apăr de ea!

Şi-a înălţat bărbia, dezgolindu-şi gâtul lung şi alb.

— Lasă-l jos, mi-a sugerat, şi vino să mă ucizi.

Oare fiindcă era ideea ei m-am gândit imediat că nu e una bună?

— Nu, am spus dintr-odată, nemaidorindu-mi nimic altceva decât să fiu lăsat complet singur.

Ţineam în braţe un mort cu care avusesem o legătură mult prea profundă. Dintre toţi oamenii, ea era ultima pe care doream s-o ştiu savurându-mi suferinţa sau martoră a durerii mele.

— Pleacă! am adăugat, şi mârâitul gros din propriul meu glas mi s-a părut străin.

A râs, şi sunetul mi-a adus în minte imaginea gheţii sfărâmate de piatră.

— Să plec? Atâta tot? Asta e răzbunarea râvnită de Fitzchivalry Farseer împotriva mea? Ah, va ajunge în poveşti şi cântece. „Şi-atunci, ţinându-şi în braţe preaiubitul, el şi-a îndreptat spatele şi i-a strigat duşmancei lor: «Pleacă!» “

A râs din nou, şi râsul nu era melodios. Era răpăit de pietre rostogolite pe o coastă de deal şi, fiindcă nu i-am răspuns, s-a pierdut în tăcere. Femeia Palidă s-a holbat la mine, părând, preţ de câteva clipe, total nedumerită. Crezuse cu adevărat că mă poate face să-l pun pe Bufon jos şi s-o atac. Şi-a lăsat capul pe-o parte, fixându-mă tot timpul cu privirea şi, o clipă mai târziu, a vorbit iar. De data asta n-a mai ridicat vocea.

— Aşteaptă. Înţeleg. Încă n-ai desfăcut darul meu pentru tine. Încă n-ai văzut tot ce i-am făcut. Aşteaptă să-i vezi mâinile, degete lui iscusite şi graţioase. Oh, şi limba, şi dinţii, cu care îşi rostea vorbele de duh, distrându-te.

A tăcut pentru foarte scurt timp, apoi a continuat, ca şi cum ar fi vrut să-mi aducă aminte:

— Ei, Fitz. E momentul să mă ameninţi că mă omori dacă te urmăresc.

Fusesem pe punctul să rostesc cuvintele. Nu le-am lăsat să mi se desprindă de buze. Le făcuse să pară găunoase şi copilăreşti. Sau poate că aşa şi erau. Mi-am aşezat mai bine povara în braţe, apoi i-am întors spatele şi m-am îndepărtat. Zidurile Meşteşugului meu erau înalte şi solide şi, dacă a încercat să le ia cu asalt, încercarea a fost prea firavă ca s-o pot simţi. Dar îmi simţeam spatele vulnerabil şi recunosc că aş fi vrut s-o rup la

fugă. M-am întrebat de ce n-o omoram. Şi răspunsul mi s-a părut prea simplu ca să fie adevărat. Nu voiam să las trupul lui jos, pe podea, pentru asta. Mai mult decât atât, nu voiam să fac nimic din tot ce se aştepta ea să fac.

— Te-a strigat! Femeia Palidă a trimis în urma mea cuvinte melodioase. Presupun că s-a crezut în pragul morţii. Şi bineînţeles că nu era. Mă pricep mult prea bine ca să se poată întâmpla aşa ceva. Dar el a crezut că durerea o să-l ucidă, şi te-a strigat: „Preaiubitule! Preaiubitule!”

Imitaţia batjocoritoare a vocii Bufonului în agonie era perfectă. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă, de parcă l-aş fi auzit vorbindu-mi de dincolo de mormânt. În ciuda îndârjitei mele voinţe, mi-am încetinit paşii. Am strâns mai tare trupul fără viaţă şi mi-am aplecat mai mult capul, ca să-l lipesc mai tare de al lui. Am detestat forţa cuvintelor ei, care-mi umpluseră ochii de lacrimi. Ar fi trebuit s-o omor. De ce n-o omoram?

— La tine se gândea, nu-i aşa? Ei, bineînţeles că da, deşi tu s-ar putea să nu ai habar. Mă îndoiesc că ţi-e cunoscut obiceiul poporului părinţilor lui; că ştii că doi oameni îşi schimbă numele între ei, ca semn că se leagă unul de celălalt pe viaţă. Tu l-ai strigat vreodată pe numele tău, ca să-i arăţi că ţii la el cum ţii la viaţa ta? Ai făcut-o? Sau ai fost prea laş pentru o astfel de mărturisire?

În clipa aia am vrut s-o omor. Dar ar fi trebuit să las trupul Bufonului jos, şi asta n-o voiam. Nu mă putea convinge să-l abandonez din nou. N-aveam de gând nici să-mi las prietenul jos, nici să mă întorc s-o privesc. Mi-am gârbovit spatele, într-o încercare de a mă apăra de cuvintele ei, şi mi-am văzut de drum.

— Ai făcut-o? Ai făcut-o? Ai făcut-o?

Mă aşteptam să-i aud vocea stingându-se pe măsură ce mă îndepărtam. Dar şi-a ridicat-o şi furia i-a umplut-o în timp ce-şi repeta întrebarea încărcată de ură. După o vreme, am ştiut că mă urmărea. Cuvintele îi erau acum strigăte răguşite, aidoma croncănitului corbilor, când se poftesc unii pe alţii la un festin bogat pe câmpul unde s-a încheiat o bătălie.

— Ai făcut-o? Ai făcut-o? Ai făcut-o?

Chiar şi când am auzit-o alergând în urma mea şi am ştiut că o să mă atace, nu m-am putut hotărî să las jos trupul Bufonului. L-am strâns mai tare şi m-am întors, punându-mi umărul în

calea atacului ei încărcat de-o furie nebună. Cred că nu se aştepta nicidecum la asta. Poate sperase c-o s-o întâmpin cu sabia scoasă. A încercat să se oprească, dar podeaua de gheaţă a trădat-o. A alunecat şi s-a lovit de mine. Nu i-am dat drumul Bufonului când m-am izbit de perete şi am rămas, cumva, în picioare. Ea n-a izbutit. S-a întins pe-o parte, icnind răguşit de durere. Am privit-o în tăcere, neînţelegând cum putea să-i provoace o simplă căzătură atâta suferinţă. Pe urmă, când a încercat să se ridice, am văzut ce-mi ascunsese.

Istorisirea lui Riddle era adevărată. M-am holbat la cioturile înnegrite şi zbârcite cu care i se terminau braţele, mai jos de coate, în timp ce încerca să le folosească. Nu izbutea nici să se ridice, nici să şi le acopere din nou cu mantia. I-am întâlnit ochii lipsiţi de culoare şi i-am vorbit cu răceală:

— Tu eşti laşă. În ultima clipă, n-ai putut să renunţi la tine însăţi nici măcar ca să schimbi lumea, aducând-o pe calea din viziunea ta. Ţi-a lipsit curajul lui. El a acceptat preţul cerut de propriul destin. Nu şi-a ocolit chinurile şi moartea şi a învins. A triumfat. Tu ai eşuat.

A scos un sunet, ceva între ţipăt şi scâncet, plin de ură şi de mânie. A izbit în zidurile Meşteşugului meu, dar n-a izbutit să treacă de ele. Oare înainte îşi absorbea puterea magiei de la Kebal Rawbread? M-am uitat cum încerca să se ridice în picioare. Mantia lungă o stânjenea, fiindcă îngenunchease pe tivul ei. Beţele negre care-i fuseseră mâini nu-i erau de niciun ajutor. De la coate în jos rămăseseră fără carne şi se terminau cu vârfuri ascuţite, carbonizate. Îi vedeam rămăşiţele celor două oase ale antebraţului. Dar nici urmă de palme şi degete. I le luase dragonul, înainte de a reuşi să se desprindă de el. Mi-am adus aminte cum dispăruseră Verity şi Kettle, topindu-se în dragonul pe care-l dăltuiseră cu atâta dragoste pentru binele poporului lor. Apoi i-am întors Femeii Palide spatele şi m-am îndepărtat.

— Opreşte-te! mi-a poruncit ea. Părea ultragiată. Aici mă ucizi! În coşmarurile mele, te-am văzut de o sută de ori făcând-o. Mă ucizi acum! E soarta hărăzită mie dacă dau greş. Înainte mă îngrozea, dar acum îţi poruncesc s-o înfăptuieşti! Viziunile mele s-au adeverit întotdeauna! Îţi e menit să mă omori.

I-am răspuns peste umăr, fără să-mi aleg cuvintele.

— Eu sunt Catalizatorul. Schimb lucrurile. În plus, acum ne

aflăm în acel timp pe care l-a ales Bufonul. Trăiesc în viitorul din viziunea lui. O viziune în care te las aici. Ca să mori încet. Singură.

Mă îndepărtasem cu încă vreo zece paşi când a început să ţipe. A zbierat până când i s-a tăiat răsuflarea, apoi am auzit-o gâfâind întretăiat. Nu m-am oprit.

— Încă mai eşti Catalizator! a strigat în urma mea. În voce nu-i mai rămăseseră decât disperarea şi nedumerirea. Dacă nu mă omori, întoarce-te şi foloseşte-i Meşteşugul ca să mă vindeci. O să te slujesc în toate felurile! O să mă poţi folosi după bunul tău plac, şi o să te-nvăţ tot ce am aflat din pergamentele Meşteşugului! Ai puterea de care e nevoie ca să mânuieşti magia asta! Vindecă-mă, şi-o să-ţi arăt calea către putere. O să fii regele de drept al celor Şase Ducate, al Insulelor Străine şi al Ţărmurilor Blestemate! O să stăpâneşti totul. Întoarce-te, şi-o să-ţi îndeplinesc toate visurile!

Visul meu era mort în braţele mele. Mi-am continuat drumul.

Am auzit cioturile negre ale braţelor ei topite frecându-se de gheaţă. M-am dus cu gândul la un gândac căzut pe spate, care încearcă să iasă dintr-un lighean. Nu m-am uitat în urmă. M-am întrebat, în treacăt, dacă în viziunile ei apăruse clipa pe care o trăiam, dacă îşi imaginase vreodată cum arată spatele meu în timp ce mă îndepărtez. Nu, mi-am răspuns, ştiind dintr-odată. Omul Negru îmi spusese. Mergeam prin lumea Bufonului, prin viitorul modelat de el. Aici, ea nu putea să vadă nimic, nu putea să prezică nimic. Timpul în care ne aflam nu era al ei. Era cel ales de Bufon.

Nu sunt crud din fire, dar n-am avut absolut niciodată remuşcări pentru ceea ce am făcut. Am mai auzit-o urlând o dată, ca un animal căzut în capcană, dar nu m-am uitat în urmă. Am trecut după un colţ şi am mers mai departe, pe drumul pe care venisem.

Eram nespus de obosit, de înfrigurat şi de flămând. Însă nimic din toate astea nu mă mistuia ca durerea din suflet. La un moment dat, mi s-au umplut ochii de lacrimi. Au căzut pe părul auriu al Bufonului şi mi-au împăienjenit vederea până când culoarele nu mi s-au mai părut decât un labirint cu contururi palide. Poate că, năucit fiind, n-am văzut unul dintre semnele mele de pe perete. Mi-am dat seama şi m-am întors să-l caut, dar m-am trezit într-un culoar care nu-mi era cunoscut. Am

ajuns la o scară cu trepte tocite şi am încercat să urc, dar am văzut că, împovărat cum eram, n-o puteam face. M-am întors şi am continuat să înaintez cu greutate, rătăcind fără speranţă.

La un moment dat, mi-am întins mantia pe podea şi am dormit o vreme, cu braţul întins, protector, peste trupul îngheţat al Bufonului. Când m-am trezit, am căutat în raniţă, am găsit o bucată din pâinea călătorilor şi am mâncat-o. Am băut din ploscă, apoi mi-am udat o margine a mantiei şi am şters o parte din sângele şi murdăria de pe faţa lui schimonosită. N-am putut să-i şterg durerea de pe frunte. Pe urmă m-am ridicat, l-am luat din nou în braţe şi am plecat, cu desăvârşire dezorientat sub neschimbătoarea lumină palidă. Poate că eram atins de nebunie.

Am ajuns într-un loc unde un perete era de gheaţă şi unul era de piatră. Ar fi trebuit să mă întorc, dar, ca o molie atrasă de lumină, am pornit pe culoarul care urca. Am dat de trepte tăiate în piatră şi am mers în susul lor. Lumina albăstruie a globurilor strălucitoare rămânea aceeaşi, nu devenea niciodată mai puternică şi nu pălea niciodată, aşa că purtam trupul mort printr-un labirint fără timp, cu trepte ce urcau mereu lin, în spirală. Pe un palier, m-am oprit să-mi trag sufletul. Şi am văzut o uşă, din lemn crăpat şi uscat. Am deschis-o împingându-mă în ea, cu gândul că aş fi putut găsi ceva din care să încropesc un rug.

Dacă până atunci mă mai îndoisem când şi când că tărâmul de gheaţă le aparţinuse străbunilor, încăperea aceea mi-a spulberat orice dubiu. Mai văzusem mobilă ca aceea, şubrezită, în ruinele cetăţii de lângă râu. Mai văzusem şi o hartă de soiul celei aflate acolo, deşi acum părea să fie vorba de o întreagă lume, nu doar de un oraş şi de ţinutul care-l înconjura. Se afla pe o masă din mijlocul încăperii. Era rotundă, dar nu şi plată, şi nu desenată pe hârtie. Totul fusese sculptat, fiecare insulă, fiecare coastă şi fiecare val. Munţi mărunţei se înălţau în şiruri şi suprafaţa apei era încreţită. Râuri strălucitoare unduiau printre fâneţe în drumul lor către ocean.

Exact în centru se afla o insulă, probabil Aslevjal. Altele erau presărate pe marea din jur. În sud-vest am văzut coasta celor Şase Ducate, deşi în multe locuri era uşor diferită de cea pe care o ştiam. În nord se întindea uscatul, un pământ pentru care n-aveam niciun nume, iar dincolo de largul oceanului, din

marginea dinspre est a hărţii, am văzut o coastă acolo unde ştiam, din bătrâni, că nu e decât apă. Pe hartă erau împrăştiate, la întâmplare, nestemate minuscule, fiecare însemnate cu câte o rună. Unele păreau să strălucească, luminate din interior. Una sclipea, albă, chiar pe Aslevjal. Patru scânteiau în Buck, în colţurile unui pătrat minuscul, chiar lângă gura de vărsare a râului. Prin cele Şase Ducate se mai aflau câteva, unele strălucitoare şi altele mate. În Regatul Munţilor erau mai multe, iar unele se înşiruiau, la distanţe ce păreau alese cu grijă, de-a lungul Râului Sălbatic, deşi dintre acestea multe erau stinse. Am dat încet din cap, pentru mine însumi. Fireşte.

Eram vag conştient că mă dureau spatele şi braţele. Însă nu mi-a trecut nici măcar o clipă prin minte să-mi las povara jos şi să mă odihnesc o vreme. Inevitabilă precum amurgul, într-un colţ se afla o uşă către o altă scară. I-am trecut pragul. Scara era mai îngustă decât cea dinaintea ei şi cu trepte mai abrupte. Am urcat încet, târşâindu-mi picioarele ca să găsesc treptele pe nevăzute. Lumina a început să se schimbe încetul cu încetul. Strălucirea albastră a pălit, înlocuită treptat de sărăcăcioasa lumină adevărată a zilei. Apoi am ajuns într-o odaie din vârf de turn, cu pereţii din panouri de sticlă. Unul crăpase şi toate erau îngheţate. După forma tavanului mi-am dat seama că deasupra se afla o turlă ascuţită, cu streşini protectoare. Mi-am lipit ochiul de crăpătură şi m-am uitat afară. Zăpadă. Zăpadă purtată de vânt. N-am zărit nimic altceva.

În centrul încăperii era un stâlp al Meşteşugului. Runele de pe laturi se vedeau la fel de clar ca în ziua când fuseseră dăltuite. După ce am ocolit încet stâlpul, am găsit una despre care ştiam că o să fie acolo. Am dat din nou din cap pentru mine însumi. L-am strâns pe Bufon mai tare în braţe şi am şoptit în părul lui năclăit de sânge:

— Atunci să mergem înapoi.

Am întins o mână, cu palma deschisă, şi am intrat în stâlpul Meşteşugului.

Poate că, tot practicându-mi magia în ultima vreme, devenisem mai puternic sau poate că stâlpul lucra mai bine decât ceilalţi, de care mă mai folosisem. Cu Bufonul în braţe, am păşit din toiul iernii în al verii, ieşind dintr-un turn de piatră în ceea ce mai rămăsese dintr-o piaţă. Fusese aproape înghiţită de o pădure din care se auzea zumzetul zilei de vară. Am mai făcut

doi paşi şi am căzut în genunchi, copleşit deopotrivă de oboseală şi de recunoştinţă. Acolo, dintr-odată, nu mi s-a mai părut o blasfemie să-l culc pe Bufon pe piatră curată şi pe pământ neîntinat. M-am aşezat lângă el, să-mi trag sufletul. Am rămas o vreme nemişcat, în ciuda trilurilor de păsări şi a zumzăitului insectelor care-şi vedeau cu sârg de treabă. M-am uitat în lungul drumului năpădit de ierburi, ca un tunel prin verdele pădurii, ducând către Grădina de Piatră în care dormeau dragonii Străbunilor. M-am uitat la stâlpul măcinat de vreme pe care se cocoţase cândva un Bufon mai tânăr pentru a se preschimba sub ochii mei într-o fată albă, care purta o coroană împodobită cu capete şi cozi de cocoş.

— E un loc bun, am spus încet. Mă bucur că ne-am întors aici.

M-am lăsat pe spate şi am închis ochii. Am adormit.

A fost nevoie de mult timp ca să mă pătrundă căldura după-amiezii. Când m-am trezit, îmi era prea cald. Trupul Bufonului se dezgheţa şi se destindea sub lumina soarelui. Mi-am scos hainele de iarnă ca şi cum mi-aş fi lepădat o piele uzată, până ce am rămas numai în tunică şi în pantaloni. Eram acolo, singuri şi împreună, şi am simţit toată graba de care mă lăsasem purtat părăsindu-mă. Aveam timp, un timp care ne aparţinea numai nouă, un timp în care puteam face totul aşa cum se cuvenea.

Am adus apă din pârâul din care băuserăm cândva. I-am spălat cu delicateţe faţa, ştergându-i sângele de pe buze şi netezindu-i părul peste urechea sfâşiată. Când am putut, i-am dezlipit pânza de sac de pe carnea vie a spatelui. La început, ceea ce am văzut m-a năucit. Da. Femeia Palidă avusese dreptate. Mi-a părut rău că plecasem în loc să o fac să moară în chinuri, aşa cum merita. Dar, cât am îndreptat, aşa cum am putut, mâinile şi picioarele lui schingiuite şi ţepene şi i-am şters cu frunze verzi şi iarbă murdăria şi cheagurile de sânge, din mine s-a scurs toată ura. Acolo era Bufonul meu şi, dacă nu fusesem în stare să-l scap de moarte, puteam măcar să-l ajut să părăsească lumea celor vii cu demnitate.

Se încovrigase, protector, în jurul ultimei sale comori. Strângea în mâinile fără viaţă coroana cu cocoşi. Am desprins cu grijă lemnul ei mat, cenuşiu, dintre degetele lui fără unghii. Torţionarii sfărâmaseră coroana, probabil când îl bătuseră, dar el o reparase înainte de moarte. Când am văzut cum izbutise, cum îşi folosise propriul sânge închegat, în loc de clei, ca să

adune toate bucăţile laolaltă, mi s-a pus un nod în gât, sufocându-mă. În cercul de lemn era un gol. M-am întrebat dacă murise îndurerat din pricina asta.

Am scos din pungă, cu grijă, aşchia rămasă pe podeaua din sala tronului. Era singura bucată care lipsea. I-am înmuiat marginile în sângele lui dezgheţat şi am unit-o cu restul, întregind coroana. Îmbibat cu sânge, lemnul s-a umflat, s-a înţepenit şi a rămas fixat, de parcă ruptura n-ar fi existat niciodată. Nu ştiam ce era de fapt acea comoară a lui. Dar, indiferent ce ar fi însemnat pentru el, avea să plece pe tărâmul morţii purtând-o.

Am pus-o deoparte până când am adunat, pentru rugul lui funerar, crengi de conifere şi ramuri căzute, uscate, nuiele şi iarbă pârjolită de arşiţă. La căderea serii, încă nu terminasem. Când a fost în sfârşit gata, am întins peste toate mantia mea. Albastrul întunecat al cerului îmi pâlpâia deasupra capului şi, de jur-împrejur, vara părea să-şi ţină răsuflarea în aşteptarea primelor stele. Scânteile înălţate de pe rug aveau să li se alăture. L-am ridicat pe Bufon în braţe şi l-am culcat pe mantie. Ştiam, din experienţă, că lemnul coniferelor avea să ardă bine, mistuindu-l. Cu inima grea, m-am aşezat lângă rug, pe o piatră, ţinând coroana cu cocoşi pe genunchi.

Am scos din raniţa mea un pachet. Am desfăşurat cu grijă pânza în care era învelit. Pe urmă am scos, una câte una, penele de pe plaja Celorlalţi. Cât le-am ţinut pe rând în mână, m-am minunat încă o dată de măiestria cu care le fuseseră dăltuite formele complicate. Deşi mă însoţiseră într-o călătorie atât de lungă, erau nevătămate. Nu înţelegeam de ce fusese ales un lemn atât de lipsit de luciu pentru o lucrare atât de delicată. Era mat şi anost, ca săgeata pe care i-o dăduse Bufonul lui Swift.

Mi-am oferit timp ca să pun fiecare pană la locul potrivit. Şi am observat, pentru prima oară, că toate aveau capătul cotorului crestat. Şi toate au intrat în câte o deschidere a coroanei, făcută pe măsură. Când am împins-o pe ultima la locul ei, ochii mei obosiţi au avut impresia că un val de culori a străbătut coroana şi penele deopotrivă. Poate n-a fost decât un curcubeu apărut pentru o clipă în lacrimile care mi-au izvorât pe neaşteptate. Le-am şters cu un gest nerăbdător. Era timpul să termin totul.

Coroana mi-a zumzăit a nemulţumire în mâini, cum bâzâie o

muscă prinsă în pumn. Ce magie puternică a Străbunilor era captivă acolo, împiedicată de moartea Bufonului să se mai elibereze vreodată? Degetele mi-au zăbovit câteva clipe pe suprafeţele tocite ale capetelor de cocoşi care împodobeau coroana. Bufonul fie că nu avusese timp s-o vopsească în culorile pe care ni le aminteam amândoi, fie că ea refuzase să păstreze vopseaua. Urmele i se mai vedeau în adânciturile mai pronunţate ale sculpturii. În doi dintre ochii dăltuiţi încă mai sticleau pietre preţioase; ceilalţi erau goi şi lipsiţi de culoare. În locul unde cercul fusese frânt şi lipit cu sângele Bufonului se vedeau dungi întunecate. Am bătut cu atenţie într-una dintre ele, punându-i la încercare trăinicia. A rezistat, iar Bufonul mi-a apărut brusc în minte, într-o amintire atât de zguduitoare şi de completă, încât durerea m-a înjunghiat până în măruntaie.

M-am aşezat greoi pe rug, alături de el. Înţepeneala morţii păstrase poziţia curbată pe care o luase trupul lui, apărându-se. În privinţa asta nu era nimic de făcut. Aş fi vrut să-i netezesc pielea feţei, încreţită de groază şi durere, înainte de a-l trimite pe ultimul său drum. I-am îndepărtat părul auriu de pe fruntea arămie.

— Oh, Preaiubitule! am spus.

M-am aplecat şi l-am sărutat pe frunte, luându-mi rămas-bun. Apoi, înţelegând cât de îndreptăţită era acea tradiţie străină, i-am vorbit dându-i numele meu. Fiindcă ştiam că arderea lui însemna, deopotrivă, şi sfârşitul meu. Cel care fusesem n-avea să-i supravieţuiască acelei pierderi.

— Adio, Fitzchivalry Farseer!

Am luat coroana în amândouă mâinile şi i-am pus-o pe cap. Am simţit, brusc, că întreaga mea viaţă mă purtase către acea clipă. Cel mai puternic curent al existenţei mele mă adusese într-un asemenea moment de sfârşit total, de pierdere deplină, şi asta mi s-a părut o cruzime. Dar pentru mine nu mai exista nicio altă cale. Unele lucruri nu pot fi schimbate. Era timpul să-l încoronez pe saltimbancul regelui şi să-l trimit pe drumul lui.

M-am oprit.

Mi-am oprit mişcarea mâinilor şi am simţit că, făcând-o, mă ridicam de unul singur împotriva destinului şi sfidam curgerea timpului. Ştiam ce îmi era menit să fac. Ar fi trebuit să-mi încoronez Bufonul şi să torn uleiul rămas pe rug. O singură scânteie sau cel mult două ar fi ajuns ca să se aprindă lemnul

găunos, uscat de arşiţă. Prietenul meu ar fi fost mistuit în întregime şi fumul s-ar fi înălţat, purtat de vântul verii din acel ţinut de dincolo de Regatul Munţilor. Iar eu m-aş fi întors, prin stâlp, pe Aslevjal. L-aş fi luat pe Thick, ne-am fi dus în micul golf şi am fi aşteptat corabia trimisă după noi. Era drept să fie aşa, era de neocolit, era albia prin care îşi dorea o lume întreagă să curgă. Viaţa ar fi mers înainte fără Bufon, pentru că el murise. Vedeam totul atât de limpede, de parcă aş fi ştiut dintotdeauna că asta urma să se întâmple.

Era mort. Nimic nu putea să schimbe asta.

Dar eu eram Preschimbătorul.

M-am ridicat brusc. Am înălţat spre cer coroana lui zumzăitoare.

— NU! am urlat. Încă nu ştiam cui îi vorbesc. Nu! Lasă lucrurile să fie altfel! Nu aşa! Ia de la mine orice vrei! Dar nu îngădui să se sfârşească totul astfel! Lasă-l să ia viaţa mea şi dă-mi mie moartea lui. Lasă-l să fie eu şi lasă-mă să fiu el. Iau moartea lui! Mă auzi? Iau moartea lui pentru mine.

Am ridicat coroana către soare. Printre lacrimile care îmi şiroiau, o vedeam irizată, şi penele păreau să fluture lin în adierea caldă. Pe urmă, cu o răsucire aproape fizică, am rupt calea hărăzită timpului. Mi-am apăsat cu hotărâre coroana pe propria frunte. Cu lumea învârtindu-mi-se în jur, m-am întins pe rugul funerar, mi-am luat prietenul în braţe şi m-am lăsat în voia a orice m-ar fi aşteptat dincolo de asta.

Capitolul 29

PENELE DE PE O TICHIE DE BUFON

Era cea mai bogată fată din lume, pentru că nu avea doar un tată de viţă nobilă, multe rochii de mătase şi atâtea coliere şi inele încât nici măcar o duzină de copile nu le-ar fi putut purta pe toate în, acelaşi timp, mai avea şi o cutie mică, cenuşie, cioplită din pântecul unui dragon. Iar în ea, fin măcinate, sălăşluiau toate amintirile fericite ale celor mai înţelepte prinţese care trăiseră vreodată.

Aşa că, ori de câte ori se întrista fie şi numai un pic, nu trebuia decât să deschidă cutiuţa şi să tragă pe nări un firicel din acele amintiri, şi apoi... hapciu! Era din nou atât de fericită cât poate fi o fată.

Am făcut un pas greşit în întuneric. Aşa a fost, o zdruncinare neaşteptată.

— Sângele e amintire.

O voce de bărbat mi-a şoptit asta la ureche, pot să jur.

— Sângele e cine suntem, a încuviinţat o femeie tânără. Îşi aminteşte cine suntem. Sângele e ceea ce va rămâne din noi, în amintiri. Lucrează-l lent în lemn, cu luare-aminte.

Cineva a râs, o femeie bătrână, cu dinţi puţini.

— Spune asta repede, de şase ori la rând! a chicotit. Apoi a făcut-o: Lucrează-l lent în lemn, cu luare-aminte. Lucrează-l lent în lemn, cu luare-aminte. Lucrează-l lent în lemn, cu luare-aminte.

Lucrează-l lent în lemn, cu luare-aminte. Lucrează-l lent în lemn, cu luare-aminte. Lucrează-l lent în lemn, cu luare-aminte.

Au râs şi ceilalţi, amuzaţi de poticnelile limbii ei.

— Ei, încercaţi şi voi, ne-a provocat.

— Lucrează-l lin în lemn, luând lent aminte, am spus, cu supunere.

Dar nu eram eu.

În mine erau cinci alţi oameni, privind prin ochii mei, trecând limba mea peste dinţii mei, scărpinând barba mea cu unghiile mele neîngrijite. Trăgând în piept răsuflarea mea şi savurând mireasma pădurii din aerul nopţii. Făcându-mi părul să fluture, din nou vii.

Cinci poeţi, cinci saltimbanci. Cinci istorisitori de poveşti. Cinci menestreli care, recunoscători pentru eliberarea lor, ţopăiau, făceau tumbe şi se învârteau, îmi scuturau degetele, îmi mlădiau vocea şi deja se sfădeau, străduindu-se care mai de care să-mi atragă atenţia.

— De ce ai nevoie? De un cântec de slavă pentru o aniversare? Am o droaie la dispoziţia mea şi nu e greu, nu e deloc greu să potrivesc într-unul numele celui pe care îl sărbătoreşti.

— Şarlatanie! Şarlatanie neruşinată, această ciopârţire şi îmbucătăţire a amintirilor de demult, această înţolire a schelelor cu straie noi! Dă-mi mie vocea ta, şi cântecele mele îţi vor trimite oştenii la luptă şi-ţi vor înfiora fecioarele de-o renăscută sete de desfătări trupeşti!

Vorbise un bărbat şi îmi umpluse plămânii ca să îşi poată trâmbiţa frazele. Toate vorbele şi toate vocile izvorau din propriul meu gâtlej. Pentru ei eram o marionetă, un fluier de care se foloseau.

— Desfătarea trupească nu e decât o clipă umedă, o potopire şi o împroşcare, a ripostat cu dispreţ o voce de femeie. Vocea unei tinere care ţinea minte că avusese pistrui pe şaua nasului. Era bizar să-i aud cuvintele ieşind dintre buzele mele. Vrei un cântec de dragoste, nu-i aşa? Ceva mai presus de timp, ceva mai vechi decât munţii năruiţi şi mai nou decât seminţele care încolţesc acum în pământ bogat. Aşa e dragostea.

— Îţi urez noroc! a exclamat un bărbat, cu consternare. Cuvintele lui aveau o tentă din dispreţul unui filfizon. Ascultaţi: tra, la, la, la, la, la, la – oh, nicio speranţă! Omul ăsta are glas de corăbier şi graţia unei bucăţi de lemn. Cea mai frumoasă melodie pe care s-a cântat vreodată o să izvorască din el sunând a croncănit de cioară. Cine e şi cum a pus mâna pe comoara noastră?

— Menestreli, am spus, cu voce ternă. Menestreli, saltimbanci şi barzi. Oh, Bufonule, asta *e* comoara ta. O mână de măscărici. Nu ne pot da niciun ajutor.

Mi-am luat capul în palme. Am simţit lemnul aspru al coroanei între degete. Am împins în el, dar s-a încăpăţânat să rămână pe loc. Mi se înţepenise pe frunte.

— Abia am sosit, s-a plâns baba fără dinţi. N-avem de gând să plecăm deja. Suntem un dar de mare preţ, un dar magnific, primit doar de acela care îi place cel mai mult regelui. Suntem un cor de voci din toate epocile, un curcubeu al istoriei. De ce vrei să scapi de noi? Ce fel de comediant eşti?

— Niciun soi de comediant.

Am oftat din greu. Pentru o clipă, am redevenit pe deplin conştient de propriul meu trup. Stăteam pe rugul funerar. Nu-mi aminteam să mă fi ridicat între timp. În jurul nostru era noapte neagră şi greierii îşi acordau glasurile. În aerul răcorit plutea mirosul bogat, de frunze mucegăite, al pădurii. Intrat în descompunere, leşul Bufonului îşi adăuga propria tentă dulceagă, de putreziciune. În toată viaţa lui fusese, pentru Ochi întunecaţi, Cel-fără-Miros. Iar acum, când era mort, eu îi simţeam mirosul. Nu mă îngreţoşa. Încă mai eram lup într-o destul de mare măsură pentru ca mirosul lui să fie, pur şi

simplu, mirosul lui. Schimbarea era cea pe care o simţeam ca pe un junghi, căci dovedea, fără putinţă de tăgadă, că trupul lui se întorcea în pământ, în firescul ciclu al putrezirii şi renaşterii care mă înconjura. Am încercat să rămân nemişcat destul de mult ca să găsesc în asta o cât de mică alinare, dar cei cinci din mine erau prea nerăbdători ca să suporte neclintirea. M-au făcut să mă răsucesc încet, să ridic braţele, mi-au pus la încercare elasticitatea picioarelor, mi-au umplut plămânii cu aer.

I-am simţit sorbind cu lăcomie noaptea, gustul ei, mirosul ei, sunetele ei, atingerea aerului pădurii pe obraji. Erau însetaţi de viaţă.

— De ce soi de ajutor ai nevoie? m-a întrebat fata pistruiată, şi i-am simţit în voce compătimirea şi bunăvoinţa cu care se pregătea să mă asculte. Iar sub ele, abia ascunsă, dorinţa tuturor menestrelilor de a afla povestea suferinţelor altora. Dorea să recapete şi acea parte a vieţii. Iar eu nu voiam să-i dezvălui povestea mea.

— Nu. Plecaţi! Nu mă puteţi ajuta. Apoi, în ciuda voinţei mele, le-am dat oricum răspunsul. Prietenul meu e mort. Vreau să-l readuc la viaţă. Un menestrel mă poate ajuta s-o fac?

Preţ de o clipă, în care mi-am coborât privirea spre cadavrul Bufonului, au păstrat o tăcere respectuoasă. Pe urmă, fata pistruiată a spus, cu sfială:

— E mort de-a binelea, nu-i aşa?

— Da, chiar aşa, a zis cel cu voce tunătoare. Îi pot face un cântec, mulţumită căruia i se va păstra amintirea o mie de ani de acum înainte. Numai aşa poate trăi un muritor de rând mai mult decât trupul lui. Povesteşte-mi tot ce-ţi aminteşti despre el, şi trec la treabă.

Baba mi-a vorbit cu bun-simţ.

— Dacă am fi ştiut cum să învingem moartea, am mai fi fost ceea ce suntem, pene din tichia unui bufon? Suntem norocoşi fiindcă ne-a mai rămas chiar şi atâta viaţă. Păcat că prietenul tău nu se bucură de favorurile unui dragon, care i-ar putea face acelaşi hatâr.

— Dar ce sunteţi voi? am întrebat.

— Suntem cântec rămas cu drag în amintiri păstrate pentru ca, în iarna nopţii noastre, să ne puteţi simţi din nou savoarea verilor.

Vorbise tânărul, atât de conştient de propria lui imagine încât

a distrus-o pentru mine.

— Altcineva, am implorat, când a tăcut el.

— Nouă ne-au făcut favoruri dragonii, a spus calmă o femeie.

Era singura pe care n-o mai auzisem până atunci. Vocea ei era un lac adânc, liniştit, mai aspră şi mai joasă decât a celor mai multe femei. I-am auzit-o în minte chiar înainte de a-i porni cuvintele din gâtul meu.

— Am trăit lângă un râu de nisip negru, într-un oraş mic, care se numea Junket. Într-o zi m-am dus după apă şi atunci mi-am întâlnit dragonul. Era o femelă tânără, la sfârşitul primei ei veri, iar eu mă aflam în primăvara vieţii. O, era verde, de o mie de nuanţe de verde, cu ochi ca două lacuri adânci de aur topit. Stătea în râu, şi apa curgea pe lângă ea, învolburată. Pe urmă s-a uitat la mine şi mi-a căzut inima în vârtejul ochilor ei, pentru a nu mai ieşi niciodată la suprafaţă. A trebuit să-i cânt; doar să-i vorbesc nu era de ajuns. M-a fermecat şi am cântat pentru ea, fermecând-o la rândul meu. I-am fost menestrel şi bard în toate zilele vieţii mele. Iar când mi s-a apropiat sfârşitul, a venit la mine cu darul pe care numai un dragon îl poate face. Era o aşchie de lemn din coconul unui dragon… ştii despre ce vorbesc? Leagănele pe care le împletesc ei şi în care dorm şerpii până când ies de-acolo fiind dragoni? Uneori, câte unul nu supravieţuieşte, moare în somn, fiind ceva între dragon şi şarpe. Coconul lui de lemn a distrus încetul cu încetul stihii şi niciun om nu are dreptul să-l atingă fără să fi primit îngăduinţa dragonilor. Însă frumoasa Aripă-de-fum mi-a adus o aşchie din el. Mi-a spus s-o ud bine cu sângele meu şi s-o apăs cu degetele ca să-l absoarbă, gândindu-mă tot timpul la o pană. Ştiam ce înseamnă o asemenea favoare. Chiar şi menestrelilor care şi-au slujit bine dragonul le e acordată rar. Însemna că o să am un loc în coroana menestrelilor, astfel încât cântecele, cuvintele şi felul în care gândesc să continue să existe încă mult timp după moartea mea. Coroana îi aparţine Cârmuitorului Ţinuturilor Fluviului. Numai el hotărăşte cine o poartă şi cântă cu vocile menestrelilor morţi de o vreme îndelungată. E o mare onoare, fiindcă numai un dragon te poate alege ca să devii pană şi numai Cârmuitorul îi poate conferi cuiva dreptul să poarte coroana. Cu adevărat o mare onoare. Îmi aduc aminte cum am strâns pana în mână în clipa morţii… pentru că am murit cu adevărat. Ca şi prietenul tău. Păcat că n-a câştigat şi el

favorurile unui dragon, ca să primească un asemenea dar!

Ironia situaţiei m-a izbit.

— Ar fi trebuit să i se ofere. A murit ca să trezească un dragon, Icefyre, ultimul dragon de parte bărbătească din lume, ca să-i fie pereche Tintagliei, ultimul dragon de parte femeiască.

Clipele de tăcere care au urmat mi-au spus că îi impresionasem.

— Ei, asta e o poveste care merită să fie spusă. Dă-ne toate amintirile tale despre ea şi o să-ţi facem fiecare câte un cântec, pentru că dintr-o asemenea faptă se pot scoate cel puţin douăzeci de balade!

Vorbise baba, şi mie îmi căzuse falca.

— Dar nu vreau un cântec despre el. Îl vreau pe Bufon aşa cum era, viu şi nevătămat.

— Ce e mort e mort, mi-a răspuns bărbatul cu voce răsunătoare. Dar a spus-o cu blândeţe. Dacă vrei să-ţi deschizi amintirile în faţa noastră, o să-ţi facem cântece. Chiar şi cu o voce ca a ta, tot vor avea viaţă lungă, pentru că adevăraţii menestreli te vor auzi şi vor dori să le cânte ei, aşa cum se cuvine. Vrei să faci asta?

— Nu. Te rog, Fitz, nu! Las-o baltă. Lasă să se termine totul.

A fost ca o şoaptă către toate simţurile mele, ca o adiere firavă, purtătoare de cuvinte. M-am înfiorat, cu speranţă şi cu spaimă.

— Bufonule, am murmurat, rugându-mă să primesc un răspuns.

În schimb, cei cinci menestreli-pană mi-au strigat o duzină de întrebări pentru care nu aveam răspuns, într-un vălmăşag de gânduri din care nu puteam desluşi clar niciunul. Într-un târziu, Voce-tunătoare i-a acoperit pe toţi cu un răspuns.

— E aici! Cu noi. În coroană, peste tot. Şi-a pus sângele în coroană!

Dar Bufonul n-a mai spus nimic. Am vorbit eu în numele lui.

— Coroana s-a rupt. Şi-a folosit sângele ca s-o lipească.

— Coroana s-a rupt! Baba era înspăimântată. Ar fi fost sfârşitul nostru, al tuturor! Pentru totdeauna!

— Nu poate rămâne în coroană. N-a fost ales. În plus, coroana aparţine tuturor. Dacă o ia el, n-o să mai putem vorbi decât prin el.

Tânărul era scandalizat de invadarea brutală a teritoriului său.

— Trebuie să plece! a conchis cel cu voce răsunătoare. Ne pare foarte rău, dar trebuie să plece. Se află, fără niciun drept, într-un loc cu care nu se potriveşte.

— N-a fost ales.

— N-a fost invitat.

— Nu e bine-venit.

Nu mi-au lăsat timp să-mi spun părerea. Coroana îmi strângea fruntea şi strânsoarea a devenit brusc mai puternică. Mi-am ridicat mâinile spre ea, fiindcă toţi păreau să-mi fi părăsit trupul retrăgându-se ca să facă, în coroană, ceea ce aveau de făcut. Aşa că trupul meu era din nou numai al meu. Am încercat să-mi smulg coroana de pe cap, dar n-am izbutit să-mi strecor între ea şi piele nici măcar o unghie. Potopit de un val de groază, am înţeles că se topea pătrunzându-mi în carne, se topea în mine cum se prelinge o coterie într-un dragon de piatră.

— Nu! am urlat.

Mi-am clătinat cu putere capul, mi-am înfipt unghiile în coroană. Nu s-a clintit. Mai rău decât atât, sub degete nu mai simţeam lemn. Simţeam o bandă de carne. Când mi-am ridicat îngreţoşat mâinile mai sus, să le pipăi, penele s-au îndoit, moi, de parcă ar fi fost ale unui cocoş tânăr. Mi s-a făcut rău.

M-am întors tremurând la rugul funerar şi m-am lăsat să cad pe el, lângă prietenul meu mort. În coroană nu simţeam nicio luptă, nimic altceva decât pe cei cinci menestreli, unindu-şi strădaniile. Bufonul nu li se împotrivea; pur şi simplu nu ştia cum ar fi putut face ceea ce îi cereau. Iar eu nu mai aveam o voce cu care să mă amestec în tot ce se petrecea. Era ca o ceartă care-mi ajungea la urechi din cealaltă parte a pieţei, un conflict de care eram conştient, dar în care nu jucam jucam niciun rol. Aveau să-l scoată din coroană, şi atunci avea să plece cu adevărat, pentru totdeauna. Nu puteam împiedica asta.

I-am luat trupul pe genunchi, l-am strâns în braţe. Timpul rigidităţii trecuse, acum era moale, fleşcăit. O mână i-a alunecat într-o parte şi i-am prins-o de încheietură ca să i-o aduc înapoi, pe piept. Ceva din mişcarea ei atât de lipsită de viaţă mi-a trezit o amintire dintr-un timp îndepărtat. M-am încruntat, străduindu-mă s-o limpezesc. Nu era a mea, era a lui Ochi Întunecaţi, era ceea ce trăise el, lupul. Vedeam în lumina vânătorii, în culori şterse. Şi totuşi eu mă aflasem acolo. Cumva. Şi apoi mi-am reamintit totul.

Cel Cenuşiu, Chade, sprijinit într-o lopată, cu răsuflarea albă în aerul rece. E la o oarecare distanţă, ca să nu ne sperie. Pe marginea gropii, cu picioarele în mormântul meu, stă Inima Haitei. Picioarele i se leagănă în groapa din faţa lui, lângă sicriul meu spart. Îmi ţine leşul pe genunchi. Îşi flutură mâna spre mine, făcându-i semn lupului să se apropie. Harul lui e puternic şi Ochi întunecaţi nu se poate convinge să nu i se supună Inimii Haitei. Inima Haitei ne vorbeşte, o curgere uniformă de cuvinte calme.

— Vino înapoi, în ăsta. E al tău, Preschimbătorule. Vino înapoi, în el.

Ochi întunecaţi îşi dezgoleşte colţii de sus şi mârâie. Recunoaştem moartea când îi simţim mirosul. Trupul ăla e mort. E putred, nu e o masă gustoasă. Ochi întunecaţi îşi trimite mesajul către Inima Haitei.

— Miroase urât. E carne stricată, nu ne trebuie. La iaz e carne mai bună decât asta.

— Vino mai aproape! ne porunceşte Burrich.

Începând din clipa aceea, pentru mine e deopotrivă Burrich şi Inima Haitei. Din clipa aceea, alunec din lumea văzută de lup în amintirea păstrată de mine, ca om. Bănuisem de mult că eram mort de-a binelea, deşi Chade mă asigurase că otrava lui nu face nimic mai mult decât să provoace o moarte aparentă. Trupul meu fusese prea chinuit ca să mai suporte vreun soi de otravă. În amintirea mea, mirosul animalului îmi spune necruţător adevărul. Trupul ăla e mort. Dar puternicul Har al lupului îmi mai dezvăluie ceva, ceva care nu mi-a mai trecut niciodată prin gând. Inima Haitei face mai mult decât să-mi ţină în braţe carnea. A pregătit-o pentru mine; e gata să se întoarcă din nou la viaţă, dacă şi numai dacă pot fi convins să intru în ea. Ochi întunecaţi e şoaptă liniştitoare, în luptă cu raţiunea mea.

Harul. Nu Meşteşugul. Burrich o făcuse cu Harul. Dar la el magia Harului era mult mai puternică decât a mea, iar el era mult mai înţelept decât mine. Am mângâiat faţa flască a Bufonului, dorind să-i pun trupul într-o comuniune cu al meu, dar n-am izbutit să găsesc o cale de intrare în el. Nu avea Har. Cum schimba asta lucrurile? Nu ştiam. Dar ştiam că existase, cândva. Cândva, mă trăsese din trupul lupului înapoi, într-al meu. Mi-am răsucit încheietura propriei mâini sub lumina şovăielnică a lunii şi am găsit urmele întunecate ale

amprentelor lui. I-am luat mâna mutilată într-a mea. Unghiile fuseseră smulse de pe trei dintre degetele lui lungi, delicate. Mi-am îndepărtat gândurile de suferinţa pe care o îndurase. I-am umbrit mâna cu a mea când i-am pus, cu mare grijă, fiecare vârf de deget pe semnul pe care mi-l lăsase pe încheietură. Am bâjbâit în căutarea subţiraticei legături prin Meşteşug care se înfiripase între noi cu atât de mulţi ani în urmă.

Şi era acolo, firavă ca o pânză de păianjen, dar exista. Mi-am adunat curajul, ştiind că locul în care pătrundeam era însăşi moartea. Dar am intrat. Oare nu abia spusesem că asta o să fac, că o să iau eu moartea lui? Simţeam că menestrelii din coroană îl alungau, că îl împingeau în carnea mea, dar n-aveam timp să-l aştept şi să-i explic. Am răsuflat adânc şi m-am prelins prin legătura Meşteşugului, lăsându-i corpul meu conştienţei lui, care se trezea, şi intrând în ruina trupului lui.

Pentru o fărâmă infimă de timp, tot ce-mi puteau spune simţurile s-a dublat. Bufonul era în carnea mea, se uita prin ochii mei. Şi-a privit înspăimântat propriul leş, moale în braţele mele. A ridicat o mână ca să-mi atingă bărbia acoperită de miriştea bărbii.

— Preaiubitule! a gemut. Oh, Preaiubitule, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

— E în ordine, l-am liniştit, cu voce înceată. Dacă dau greş, ia viaţa mea şi trăieşte-o. Eu iau de bunăvoie moartea ta.

Apoi, ca o piatră căzută în nămol, m-am afundat în carnea lui văduvită de viaţă.

Pătrunsesem într-un trup care murise, care era mort de mai multe zile.

În trupul ăla nu mai rămăsese niciun strop de viaţă, aşa că nu mai era un trup. Tot atât de neînsufleţit ca o piatră, se descompunea în părţile sale alcătuitoare şi se întorcea în pământ. Meşteşugul meu habar n-avea ce să facă într-o asemenea situaţie.

Mi-am alungat imboldul de a-l folosi ca să-i strig pe Thick, Chade şi Dutiful. N-ar fi făcut nimic altceva decât să mă silească să mă întorc în trupul meu, ca să mă salveze.

Harul e conştientizarea vieţii din jur. E o împletitură, o reţea care ne leagă de orice creatură însufleţită. Unele complicate, pline de energie, animale mari, sănătoase, îmi cereau, ca întotdeauna, să le recunosc ca atare. Deşi dau dovadă de mai

multă discreţie, copacii şi toate celelalte plante au, pentru continuitatea vieţii, un rol cu mult mai esenţial decât fiinţele în stare să se mişte. Sunt urzeala ţesăturii lumii şi, fără ele, firele care ne leagă s-ar încâlci şi ne-am prăvăli cu toţii în neant. Totuşi, izbutisem din plin să le trec mereu cu vederea, remarcând doar în treacăt fantomatica viaţă verde a copacilor bătrâni. Dar, dincolo de toate acestea şi sub ele, curge o viaţă încă şi mai vagă.

E moartea.

Fiecare nod al reţelei care ne uneşte pe toţi înseamnă moarte, dar nu omoară. În acele locuri unde firele se răsucesc şi laţurile se strâng, viaţa nu e distrusă, ci remodelată. Trupul Bufonului mişuna de viaţă. Era un cazan în care viaţa fierbea la foc mic, dându-şi în clocot calea spre renaştere. Toate elementele care se uniseră ca să facă din trupul lui o fiinţă vie erau încă acolo. Însă mă întrebam dacă sunt în stare să le conving să-şi reia vechile locuri şi să nu aleagă formele mai simple la care se reducea corpul.

Lipsit de răsuflare, de voce şi de simţuri, m-am abandonat în acel clocot interior. Era, în felul său, un torent ca al Meşteşugului, pentru că se agăţa şi trăgea de firele trupului Bufonului, purtând fărâme din el care puteau fi de folos altundeva. Am privit fascinat împrăştierea sistematică, resortarea şi reordonarea. Era ca şi cum ai fi urmărit partida de pietre dintre doi maeştri. Fărâmele se mişcau respectând un tipar. Am încercat să conving una să-şi reia vechea poziţie, dar s-a scurs pe lângă mine ca să li se alăture semenilor săi.

Din nou vechiul joc. Dar tu n-o să-l vezi nici acum. Nu vânează separat, sunt o haită. Voinţa ta nu luptă cu o singură altă voinţă. Sunt prea multe. Nu le poţi opri. Aşa că mână-le unde vrei. Foloseşte-le. Pune în locul vechiului noul pe care-l alcătuiesc ele acum.

Era înţelepciunea lupului. Lucrurile se petreceau aşa cum îmi spusese Rolf cel Negru că e cu putinţă să se petreacă. Ochi întunecaţi era cu mine, nu aşa cum fusese, ci cum fuseserăm. În noaptea aia am folosit viziunea lui asupra lumii, simpla lui conştientizare a faptului că, atunci când mănânci carne, mănânci totodată viaţă. Elegantul echilibru dintre prădător şi pradă se putea aplica şi acum, în aceeaşi măsură ca în vremurile când vânam împreună. Moartea hrăneşte viaţa. Pune

din nou laolaltă ceea ce se descompune în trup.

Nu vindecam prin Meşteşug. Călăuzeam posibilităţile, duceam turma fărâmelor în locurile pe care mi le reaminteam. Mă îndoiam că o fac cu aceeaşi pricepere cu care o făcuse Burrich. Fluxurile pe care le corectam se inversau în repetate rânduri şi trebuia să le conving din nou să construiască în loc să dărâme. Şi nici Bufonul nu era întru totul uman. În noaptea aia am dat piept cu întreaga lui natură stranie. Crezusem că îl cunosc. În acele ore de reconstruire, mi-am dat seama că îl acceptasem aşa cum era. Asta a fost, în sine, o revelaţie. Avusesem mereu impresia că între noi există mai multe asemănări decât deosebiri. Pur şi simplu mă înşelasem. Era om în acelaşi fel în care eram eu lup.

Mi-am continuat munca până când am simţit că sângele a început să-i curgă din nou prin vene, până când am ajuns, încetul cu încetul, să simt că puteam să trag aer în plămânii lui. Îi vindecasem o parte a trupului în timp ce îl refăceam. Avusese două coaste rupte. Capetele oaselor îşi găsiseră perechile şi începuseră să se alipească. Firişoare diafane de carne îi închiseseră cele mai urâte despicături din trup. Dar nu puteam face aproape nimic acolo unde carnea, osul sau o unghie lipseau cu desăvârşire. I-am îmboldit cu delicateţe trupul ca să înceapă să se vindece singur. N-am cutezat să-l forţez prea mult ca să-şi grăbească refacerea migăloasă. Îi consumasem deja toate rezervele. Îi acoperisem cu piele carnea vie de pe spate, ca s-o feresc de sărutarea torturantă a aerului. Şi îi convinsesem limba despicată să fie din nou dintr-o bucată. Dar îi lipseau doi dinţi şi pentru asta nu aveam leac. Când am ştiut că făcusem pentru trupul lui tot ce se putea, am răsuflat adânc, umplându-i plămânii, şi i-am deschis ochii.

Noaptea era pe sfârşite, se retrăgea din faţa zorilor. Stelele mai puţin strălucitoare se lăsaseră deja înfrânte de lumina zilei, care sporea pe nesimţite. Un cântec de pasăre chema dimineaţa. Un altul o sfida. Insectele îmi zumzăiau lângă ureche. De trupul meu am devenit conştient cu mai multă încetineală. Sângele curgea prin mine şi am simţit gustul aerului care-mi ieşea din plămâni. Era bine. Era şi durere, multă durere. Dar durerea e mesagerul trupului, dă de veste că s-a stricat ceva şi trebuie reparat. Durerea spune că eşti încă viu. Am luat în seamă mesajul şi l-am savurat. Pentru un foarte lung moment,

mi s-a părut de ajuns.

Am clipit şi am întors capul. Cineva mă ţinea în braţe. Braţul pe care şi-l trecuse pe sub spatele meu era o chinuitoare şfichiuire stacojie, dar n-aveam putere să mă feresc de atingerea lui. Mi-am ridicat privirea spre propria mea faţă. Nu era totuna cu a te privi în oglindă. Eram mai bătrân decât credeam. Bufonul îmi scosese coroana, dar aveam pe frunte o crestătură, acolo unde strânsoarea ei îmi tăiase pielea. Aveam ochii închişi şi de sub pleoape îmi alunecau lacrimi pe obraji. M-am întrebat de ce plângeam. Cu mare efort, am ridicat încet o mână şi mi-am atins faţa. Ochii mi s-au deschis brusc şi m-am holbat la ei cu uimire. Nu ştiam că sunt atât de negri şi că puteam privi făcându-i atât de mari. Mă uitam în jos, la mine, cu neîncredere.

— Fitz?

Vocea răguşită era a mea, dar inflexiunea era a Bufonului.

Am zâmbit.

— Preaiubitule.

Braţele i s-au închis în jurul meu aproape convulsiv. M-am arcuit ca să scap de durere, dar n-a părut să-şi dea seama. Plângea cutremurat de suspine.

— Nu înţeleg, a hohotit către cer. Şi-a rotit privirea, înnebunit de nesiguranţă şi de spaimă. N-am văzut niciodată clipa asta. Mă aflu în afara timpului meu, dincolo de clipa în care s-a încheiat. Ce s-a întâmplat? Ce s-a ales de noi?

Am încercat să mă mişc, dar aveam atât de puţină putere! Am fost nevoit să nu mă sinchisesc de lacrimile lui în timp ce mi-am evaluat starea. Vătămările erau numeroase, dar trupul se străduia din răsputeri să le lecuiască. Mă simţeam plăpând, înfiorător de plăpând. Am tras aer în piept, apoi am murmurat:

— Pielea de pe spatele meu e nouă şi încă foarte sensibilă.

Şi-a umplut plămânii cu lăcomie. Şi a protestat, cu răsuflarea întretăiată.

— Dar am murit. Eram în trupul ăla, şi ea mi-a jupuit toată pielea de pe spate. Am murit. La ultimele cuvinte, vocea i s-a frânt. Mi-aduc aminte. Am murit.

— A fost rândul tău să mori, am încuviinţat. Şi rândul meu să te aduc înapoi.

— Dar cum? Unde suntem? Ba nu, ştiu unde, dar când? Cum e cu putinţă să fim aici, vii? Cum putem fi astfel?

— Linişteşte-te. Vorbeam cu vocea lui. Am încercat să-i dau şi ritmul lui vesel şi aproape că mi-a reuşit. Totul o să fie bine.

Mi-am găsit încheietura cu mâna lui. Vârfurile degetelor ştiau unde să se aşeze. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, în vreme ce ne contopeam. O singură fiinţă. Întotdeauna fuseserăm o singură fiinţă. Ochi întunecaţi o spusese cu mult timp în urmă. Era bine să fii din nou întreg. Am folosit puterea noastră ca să mă salt, ca să lipesc fruntea lui de a mea. N-am coborât pleoapele lui. Şi am rămas ochi în ochii. Am simţit, pe gura lui, răsuflarea mea înspăimântată.

— Ia-ţi trupul înapoi, i-am cerut, cu voce înceată.

Şi aşa am trecut unul în celălalt, dar dintr-un spaţiu în care fuseserăm unul. Contopirea noastră topise hotarele dintre noi. Fără hotare. Mi-am amintit că-l auzisem spunând asta şi am înţeles dintr-odată. Niciun hotar între noi. M-am retras încet din el. Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat la Bufon, aflat în braţele mele. M-a fixat o clipă cu o privire limpede, cu nimic altceva în afară de uimire pe faţă. De urmă durerea din trupul lui mutilat i-a atras toată atenţia. L-am văzut strângând din ochi şi ferindu-se de atingerea mea.

— Îmi pare rău, am şoptit.

L-am întins încet pe mantie. Crengile de conifere, care ar fi trebuit să-i fie rug funerar, îi erau acum saltea.

— N-ai avut destule rezerve ca să te pot vindeca pe deplin. Poate peste o zi sau două…

Dar el adormise deja. Am săltat un colţ al mantiei şi i l-am pus peste ochi, ca să-l apăr de soarele care se înălţa. Am adulmecat aerul şi mi-a trecut prin gând că era momentul potrivit pentru vânătoare.

Pentru asta am avut nevoie de toată dimineaţa şi m-am întors cu un braţ de iepuri şi cu câteva legume. Bufonul era întins exact acolo unde îl lăsasem. Am jupuit iepurii şi am atârnat carnea, ca să se scurgă sângele. Am întins cortul lui, ca să aibă umbră. Am găsit roba Străbunului primită de la el cândva şi am aşternut-o înăuntru. M-am dus să văd ce face Bufonul. Încă nu se trezise. L-am privit cu ochii critici. Îl găsiseră insectele care ciupesc. Ele, ca şi soarele tot mai arzător pe pielea lui, m-au convins că trebuia să-l mut.

— Preaiubitule, am spus, încet.

Nu mi-a răspuns. Am continuat totuşi să-i vorbesc, ştiind că

uneori conştientizăm ceea ce auzim în somn.

— O să te mut de-aici. S-ar putea să te doară.

Din nou tăcere. Mi-am strecurat braţele pe sub mantie şi l-am ridicat cu toată delicateţea de care am fost în stare. Cu toate astea, a strigat fără cuvinte şi mi s-a zvârcolit în braţe, încercând să scape de durere. Ochii i s-au deschis în timp ce traversam piaţa străveche, îndreptându-mă spre cortul întins la umbra copacilor. S-a uitat la mine şi prin mine, nerecunoscându-mă şi nefiind cu adevărat treaz.

— Te rog! m-a implorat, cu voce întretăiată. Te rog, încetează! Nu-mi mai face rău. Te rog!

— Eşti în siguranţă acum, l-am liniştit. Gata. S-a terminat.

— Te rog! a strigat din nou cu voce sonoră.

A trebuit să mă las într-un genunchi ca să intru cu el în cort. A ţipat când materialul i-a atins spatele, în trecere. L-am lăsat jos cât de lin am putut.

— Aici o să fii la adăpost de soare şi de insecte, i-am spus.

Nu cred că m-a auzit.

— Te rog, încetează. Fac orice vrei, orice. Numai încetează. Încetează.

— A încetat, am răspuns. Acum eşti în siguranţă.

— Te rog.

Pleoapele i-au fâlfâit şi s-au închis. A rămas nemişcat. Nu se trezise cu adevărat nicio clipă.

Am ieşit din cort. Trebuia să plec de lângă el. Mi se frângea inima de mila lui, iar amintirile trezite brusc mă făceau să sufăr. Ştiam ce-nseamnă tortura. Metodele lui Regal fuseseră grosolane, dar eficiente. Numai că avusesem un mic scut, care Bufonului îi lipsise. Ştiusem că atâta timp cât rezist, atâta timp cât refuz să-i ofer dovada că am Har, nu mă poate omorî pur şi simplu. Aşa că suportasem cu înverşunare bătăile şi lipsurile; nu-i dădusem lui Regal ceea ce voia. Dacă i-aş fi dat, i-aş fi îngăduit să mă ucidă fără nicio mustrare de conştiinţă, cu aprobarea ducilor din regat. Iar în final, când ştiusem că nu mai pot să îndur, îi furasem moartea mea, preferând să iau otravă în loc să mă las înfrânt.

Însă Bufonul nu avusese nimic de ascuns. Femeia Palidă nu voise de la el nimic altceva decât suferinţa lui. Ce îl făcuse să implore, ce îl făcuse să făgăduiască doar ca să râdă ea de capitularea lui şi să-l supună unor torturi noi? Nu voiam să ştiu.

Nu voiam să ştiu şi îmi era ruşine că fugeam de durerea lui. Dacă refuzam să aflu prin ce trecuse, puteam pretinde că nu se întâmplase?

M-am ferit întotdeauna de propriile gânduri făcând treburi mărunte. Mi-am reumplut burduful cu apă curată şi rece din pârâu. Am luat de pe rugul funerar lemne pentru un foc la care să gătesc. Când s-a aprins cât trebuia de tare, am pus un iepure la fript pe o ţepuşă, iar pe celălalt la fiert, în oală. Mi-am adunat hainele de iarnă împrăştiate, le-am scuturat de ţărână şi le-am atârnat de tufişuri, la aerisit. În timp ce făceam toate astea, am dat de coroana cu cocoşi, pe care Bufonul părea s-o fi aruncat cu ciudă. Am luat-o şi am pus-o în cort, imediat după clapa de la intrare. M-am dus la pârâu şi m-am spălat – frecându-mă cu coada-calului –, apoi mi-am legat părul care picura de apă într-o coadă de războinic. Dar nu mă simţeam războinic. M-am întrebat dacă omorând-o pe Femeia Palidă m-aş fi simţit mai bine. M-am gândit să mă întorc pe insulă, s-o omor şi să-i aduc Bufonului capul ei.

Nu credeam că ar fi ajutat la ceva, fiindcă altminteri probabil că aş fi făcut-o.

Am pus supa de iepure deoparte, să se răcească, şi am mâncat iepurele fript. După ce n-ai mai mâncat aşa ceva de mult, nimic nu se compară cu carnea proaspătă. Era foarte suculentă, cu partea de lângă os în sânge. Am mâncat ca un lup, lăsându-mă absorbit de clipă şi de senzaţia plăcută pe care ţi-o dă burta plină. Dar, în cele din urmă, am fost nevoit să arunc în foc ultimul os de pe care rosesem carnea şi să mă gândesc la seara care mă aştepta.

Am dus oala cu supă în cort. Bufonul era treaz. Zăcea întins pe burtă, cu ochii la un colţ al adăpostului său. Lumina razantă a după-amiezii pătrundea prin ferestruicile cortului, umplându-l de pete de culoare. Ştiusem că e treaz. Odată reînnoită legătura noastră prin Meşteşug, ar fi fost imposibil să nu ştiu. Puteam să-i blochez cea mai mare parte a durerii pe care o simţea fizic. Să i-o blochez pe cea sufletească era mai greu.

— Ţi-am adus mâncare, i-am spus.

După un răstimp de tăcere, am adăugat:

— Preaiubitule, trebuie să mănânci. Şi să bei. Am adus apă proaspătă.

Am aşteptat.

— Dacă vrei, pot să-ţi fac ceai.

În cele din urmă, am luat o cană şi am turnat în ea supa care se răcise.

— Bea asta, şi n-o să te mai sâcâi. Dar numai dacă o bei.

În pragul serii, se auzea ţârâit de greieri.

— Preaiubitule, nu glumesc. Nu te las în pace până nu bei asta.

Atunci a vorbit. Cu voce plată şi fără să se uite la mine.

— Ai putea să nu-mi mai spui aşa?

— Preaiubitule? am întrebat nedumerit.

S-a crispat la auzul cuvântului.

— Da. Aşa.

Am rămas locului, cu cana de supă rece în ambele mâini. După un timp am spus, încordat:

— Dacă aşa doreşti, Bufonule. Dar tot nu plec până nu bei asta.

În penumbra din cort, s-a mişcat întorcându-şi capul spre mine şi apoi întinzând mâna către cană.

— Ea-şi bătea joc de mine spunându-mi aşa, a zis, cu voce înceată.

— Oh!

A luat cana cu stângăcie, ferindu-se s-o atingă cu vârfurile degetelor schingiuite. S-a săltat într-un cot, tremurând de durere şi de efort. Aş fi vrut să-l ajut. Dar ştiam că e mai bine să nu mă ofer. A băut supa din două sorbituri lungi, apoi mi-a întins cana cu o mână tremurătoare. Am luat-o, şi el s-a lăsat din nou pe burtă. Fiindcă n-am plecat, mi-a atras atenţia istovit:

— Am băut-o.

Am luat oala şi cana cu mine afară, în noapte. Am adăugat apă în oala cu supă şi am aşezat-o lângă flăcări. Să fiarbă la foc foarte mic până dimineaţă. Şi am rămas cu ochii la vâlvătaie, amintindu-mi lucruri la care nu voiam să mă gândesc şi muşcându-mi unghia degetului mare, până când am strâns puţin cam tare şi am rupt-o. M-am strâmbat apoi, cu privirea pierdută în întuneric, am clătinat din cap. Eu putusem să mă refugiez devenind lup. În această stare, nu fusesem nici umilit, nici dizgraţiat. Ca lup, îmi păstrasem demnitatea şi puterea, rămânând stăpân pe viaţa mea. Bufonul nu avusese unde să se ducă.

Eu îl avusesem pe Burrich, cu calmul lui, cu obiceiurile lui

familiare mie. Mă putusem izola, îmi putusem găsi liniştea, avusesem lupul. M-am gândit la Ochi întunecaţi, m-am ridicat şi am plecat să vânez.

N-am mai avut norocul din prima noapte. După răsăritul soarelui, nu m-am întors în tabără cu carne, ci cu cămaşa plină de prune coapte. Bufonul dispăruse. Un vas cu ceai fusese lăsat lângă foc, să stea cald. Am rezistat imboldului de a-l striga şi am aşteptat acolo, aproape răbdător, până când l-am văzut venind pe poteca dinspre pârâu. Purta roba Străbunilor şi părul lui ud era neted, lipit de cap. Mergea fără pic de graţie, clătinându-se şi şchiopătând, cu umerii gârboviţi. Aş fi vrut să mă duc la el, să-l ajut, dar m-am stăpânit cu greu.

— Am găsit prune, am spus când a ajuns în sfârşit lângă foc.

Cu un aer grav, a luat una şi a muşcat din ea.

— E dulce, a spus, ca şi cum asta l-ar fi surprins.

S-a aşezat pe pământ cu prudenţa unui bătrân. L-am văzut plimbându-şi limba prin gură şi crispându-se când a dat, într-o parte, de golul rămas în locul unui dinte.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, mi-a cerut cu voce înceată.

Şi asta am făcut. Am început cu momentul în care mă aruncaseră gărzile ei în zăpadă şi i-am istorisit totul cu atât de multe detalii ca şi cum l-aş fi avut pe Chade alături, dând aprobator din cap în timp ce mă asculta. Expresia feţei i s-a schimbat încet când am început să vorbesc despre dragoni. Şi-a îndreptat treptat spatele. Am simţit legătura Meşteşugului dintre noi întărindu-se când s-a străduit să privească în inima mea ca să găsească acolo confirmarea cuvintelor pe care le auzea, de parcă ele n-ar fi fost de ajuns ca să-l convingă. M-am deschis intenţionat către el şi l-am lăsat să împărtăşească experienţa mea din ziua aceea. Când i-am spus că Icefyre şi Tintaglia se împreunaseră în zbor şi apoi dispăruseră, l-a cutremurat un suspin. Dar n-a vărsat lacrimi în timp ce a spus neîncrezător:

— Atunci… noi am învins. Ea a dat greş. Pe cerul acestei lumi vor fi din nou dragoni.

— Bineînţeles, am răspuns, şi abia apoi mi-am dat seama că el nu avusese de unde să ştie asta. Acum păşim prin viitorul tău. Pe calea pe care ai ales-o pentru noi.

A suspinat din nou, destul de tare ca să-l aud. S-a ridicat ţeapăn şi a făcut câţiva paşi. S-a întors lângă mine, cu toate frământările citindu-i-se în ochi.

— Dar… aici sunt orb. În nicio viziune nu mi-a apărut nimic din toate astea. Triumful apărea întotdeauna, în toate, şi îl plăteam cu moartea mea. Muream întotdeauna.

Şi-a lăsat încet capul pe-un umăr şi m-a întrebat, ca pentru confirmare:

— Am murit într-adevăr?

— Da, am recunoscut tărăgănând cuvântul, însă n-am putut împiedica un zâmbet să mi se lăţească pe faţă. Dar, aşa cum ai spus la Buckkeep, eu sunt Catalizatorul. Sunt Preschimbătorul.

A rămas neclintit ca o stană, apoi, când mi-a înţeles pe deplin sensul cuvintelor, a fost ca şi cum aş fi privit un dragon de piatră trezindu-se. Viaţa l-a pătruns încetul cu încetul. A început să tremure şi de data asta nu mi-a mai fost teamă să-l iau de braţ şi să-l ajut să se aşeze.

— Şi restul, mi-a cerut cu voce şovăitoare. Povesteşte-mi şi restul.

Şi i-am povestit, asta am făcut toată ziua, în timp ce mâncam prune şi beam ceai, şi apoi am dat gata supa de iepure rămasă din noaptea dinainte. I-am povestit tot ce ştiam despre Omul Negru, şi a făcut ochii mari. I-am spus cum i-am căutat trupul şi, fără tragere de inimă, i-am dezvăluit cum îl găsisem. Şi-a ferit privirea de a mea şi am simţit legătura noastră prin Meşteşug pălind, de parcă ar fi vrut să-mi dispară din faţa ochilor dacă ar fi putut. I-am povestit totuşi şi nu i-am ascuns nici întâlnirea mea cu Femeia Palidă. Şi-a frecat braţele în timp ce vorbeam despre ea şi vocea i-a tremurat când m-a întrebat:

— Atunci încă mai trăieşte? N-a murit?

— N-am ucis-o, am recunoscut.

— De ce? m-a întrebat cu glas strident, nevenindu-i să creadă. De ce n-ai omorât-o, Fitz? De ce?

Răbufnirea lui m-a şocat şi am răspuns simţindu-mă dintr-odată idiot şi dornic să mă apăr:

— Nu ştiu. Poate fiindcă m-am gândit că vrea s-o omor. Şi am adăugat, deşi cuvintele mi s-au părut prosteşti. Mai întâi Omul Negru şi apoi Femeia Palidă mi-au spus că sunt Catalizatorul acestui timp. Mi-a fost teamă să nu schimb cumva ceea ce ai făcut tu.

Pentru o vreme, între noi s-a lăsat tăcerea. Bufonul se legăna aplecându-se uşor în faţă şi pe spate şi respirând pe gură. După o vreme a părut să se calmeze sau poate doar s-a stăpânit.

— Sunt sigur că ai făcut ce-a fost mai bine, Fitz, a zis apoi cu un efort pe care n-a încercat să şi-l ascundă. Nu-ţi port pică pentru asta.

Poate spusese ceea ce gândea, dar cred că în clipa aceea ne-a fost amândurora greu să fim convinşi de adevărul cuvintelor sale. Triumful lui îşi pierduse din strălucire şi între noi apăruse un mic zid întunecat. Mi-am continuat totuşi istorisirea şi, când i-am povestit cum ajunseserăm acolo printr-un stâlp al Meşteşugului găsit de mine în palatul de gheaţă, a încremenit.

— În viziuni nu mi-a apărut niciodată aşa ceva, a recunoscut, cu o umbră de uimire. Nici măcar nu mi-am imaginat vreodată.

Pe urmă am ajuns repede la sfârşit. Când i-am vorbit despre coroana cu cocoşi, mărturisind cât de uluit am fost când mi-am dat seama că nu reprezintă un talisman magic puternic, ci doar un grup de cinci menestreli îngheţaţi în timp, a ridicat din umeri, ca şi cum s-ar fi scuzat pentru că îşi dorise ceva atât de frivol.

— Nu pentru mine am vrut-o, a şoptit.

Am păstrat o clipă tăcerea, aşteptând să-mi dezvăluie mai mult decât atât. N-a făcut-o, şi eu n-am insistat. Chiar şi după ce mi-am încheiat povestea şi şi-a dat seama cât de deplină îi era izbânda, a rămas ciudat de tăcut. De parcă de la triumful lui ar fi trecut câţiva ani, nu câteva zile. L-a acceptat făcându-l să pară ceva inevitabil, nu o luptă câştigată cu greu.

Seara a coborât asupra noastră pe nesimţite. Eu îi povestisem totul, dar el nici măcar n-a încercat să-mi spună ce i se întâmplase. Nici nu mă aşteptasem s-o facă. Însă tăcerea aşternută pe urmă între noi a fost ca o istorisire. Vorbea despre umilinţă şi despre uimirea cu care înţelegea că putea să se ruşineze de ceva care i se făcuse. L-am înţeles mult prea bine. Am înţeles şi că, dacă aş fi încercat să-i spun asta, aş fi lăsat impresia că-i vorbesc de sus. Tăcerea noastră durase prea mult. Frazele scurte, eu spunându-i că o să mai aduc lemne de foc sau el remarcând că ţârâitul insectelor era plăcut după nopţile tăcute, petrecute pe gheţar, păreau să plutească aidoma unor bule izolate în liniştea care ne despărţea.

Într-un târziu, a spus că se duce la culcare. A intrat în cort, iar eu mi-am văzut de micile treburi care se cer făcute noaptea într-o tabără. Am acoperit focul, ca să se păstreze tăciunii până dimineaţă, şi am strâns puţinele noastre lucruri. Abia când m-am apropiat de cort mi-am văzut mantia lângă el, pe pământ,

împăturită cu grijă. Am luat-o şi mi-am făcut culcuşul lângă foc. Am înţeles că era încă agitat, că voia să fie singur. Dar gestul lui m-a durut, mai ales fiindcă mi-aş fi dorit să fie vindecat într-o mai mare măsură decât era.

Era noapte adâncă, ca şi somnul meu, când din cort s-a auzit primul ţipăt. M-am săltat în capul oaselor, cu inima bătând să-mi spargă pieptul şi cu mâna repezindu-mi-se imediat către sabia de lângă mine. Înainte de a apuca s-o scot din teacă, Bufonul a dat buzna afară din cort, cu ochii mari şi părul zbârlit. Răsufla cu atâta spaimă încât i se zdruncina tot trupul şi stătea cu gura deschisă, într-un efort de a trage în piept cât mai mult aer.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat şi a tresărit îndepărtându-se de mine.

Apoi a părut să-şi vină în fire şi să-mi recunoască silueta de lângă focul acoperit.

— Nimic. Doar un vis urât.

Pe urmă şi-a prins coatele în palme şi s-a aplecat peste braţele sale încrucişate, legănându-se uşor, de parcă o durere cumplită i-ar fi chinuit măruntaiele.

— Am visat că ea a venit prin stâlp, a mărturisit. M-am trezit şi mi s-a părut c-o văd stând aplecată deasupra mea în cort.

— Mă îndoiesc că ştie ce e un stâlp al Meşteşugului şi cum se foloseşte, am zis.

Pe urmă mi-am dat seama cât de nesigur sunau cuvintele cu care încercasem să-l liniştesc şi mi-am dorit să nu le fi rostit.

N-a răspuns. În schimb, a înaintat tremurând prin aerul călduţ al nopţii şi s-a oprit lângă foc. Fără să-l întreb, m-am aplecat şi am mai adăugat lemne. A rămas în picioare, strângându-şi pieptul în braţe şi privind cum se trezeau flăcările, luând în stăpânire lemnul. Pe urmă a spus, pe tonul cuiva care-şi cere iertare:

— Nu mă pot întoarce înăuntru în noaptea asta. Nu pot.

N-am zis nimic, dar mi-am întins mai mult mantia pe pământ. S-a apropiat de ea, prudent ca o pisică. N-a scos nicio vorbă în timp ce s-a lăsat stângaci în jos şi s-a întins între mine şi foc. Am rămas nemişcat, aşteptând să se destindă. Focul bolborosea ca pentru sine şi mi s-au îngreunat din nou pleoapele. Începuse să mă ia somnul când a vorbit, aproape în şoaptă:

— Poţi să uiţi vreodată aşa ceva? Tu ai izbutit?

Am simţit că îşi dorea cu toată sinceritatea să existe un mâine

lipsit de o asemenea umbră.

I-am spus adevărul, cel mai greu de rostit adevăr care mi s-a desprins vreodată de pe buze.

— Nu. Nu poţi. Eu n-am izbutit. N-o să-ţi izbutească nici ţie. Dar mergi mai departe. Devine o parte din tine, ca orice altă cicatrice. O să mergi mai departe.

În noaptea aceea, când dormeam spate în spate, sub stele, întinşi pe vechea mea mantie, l-am simţit cutremurându-se, apoi zvârcolindu-se şi luptându-se în somn. M-am răsucit cu faţa spre el. Lacrimile i se prelingeau pe obraji sclipind şi se zbătea, vorbindu-i nopţii:

— Te rog, încetează. Încetează! Fac orice, orice! Te rog numai să încetezi, te rog!

L-am atins şi a scos un ţipăt sălbatic, împotrivindu-mi-se o clipă cu frenezie. Pe urmă s-a trezit icnind. I-am dat drumul şi s-a rostogolit imediat, desprinzându-se de mine. S-a grăbit să se îndepărteze, în patru labe, traversând piaţa pavată cu piatră către marginea pădurii, unde şi-a lăsat capul în jos ca un câine bolnav şi a vomat, iarăşi şi iarăşi, încercând să verse cuvintele laşe pe care le rostise. Nu m-am dus după el. Nu atunci.

Când s-a întors, mergând ca oamenii, i-am întins burduful meu cu apă. Şi-a clătit gura, a scuipat, apoi a băut. A rămas în picioare, ferindu-şi ochii de ai mei şi privind lung noaptea, de parcă ar fi putut găsi în ea părţi pierdute din sine însuşi. Am aşteptat. În cele din urmă, tăcut, a venit şi s-a lăsat să cadă pe mantie, alături de mine. Când ne-am culcat în sfârşit, s-a aşezat pe o parte, strâns ghem, cu spatele la mine. Tremura violent, din tot trupul. Am oftat.

M-am întins lângă el. M-am apropiat cât mai mult şi, în ciuda împotrivirii lui, l-am întors cu mare grijă spre mine şi l-am cuprins într-o îmbrăţişare stângace. Plângea încet, şi i-am şters lacrimile de pe obraz cu degetul mare. Străduindu-mă să nu-i îndurerez spatele sensibil, l-am tras spre mine, i-am pus capul sub bărbia mea şi l-am cuprins cu braţele. L-am sărutat cu delicateţe pe creştet.

— Dormi, Bufonule! i-am spus cu glas aspru. Sunt aici. O să am grijă de tine.

Şi-a adus mâinile între noi, şi m-am temut c-o să mă împingă. Însă m-a prins de pieptul cămăşii şi s-a agăţat strâns de mine.

L-am ţinut toată noaptea în braţe, atât de aproape cum mi-aş

fi ţinut copilul sau iubita. Atât de aproape cum m-aş fi ţinut pe mine însumi, rănit şi singur. L-am ţinut în braţe în timp ce plângea şi l-am ţinut şi după ce i-au secat lacrimile. I-am îngăduit să-şi ia, din căldura şi din puterea trupului meu, toată alinarea de care avea nevoie. Şi nici măcar o singură clipă nu m-am simţit mai puţin bărbat făcând asta.

Capitolul 30

ÎNTREGIRE

Scriu acesta eu, cu pana mea, şi te rog să ierţi stângăcia cu care conturează mâna mea de munteancă literele din cele Şase Ducate. Mult-apreciatul nostru scrib Fedwren îţi pregăteşte o misivă oficială, dar pe acest pergament am ţinut să-ţi scriu eu, ca de la văduvă la văduvă şi ca de la femeie la femeie, ca să ştii că înţeleg că nici împroprietărirea cu un teren şi nici vreun titlu de nobleţe nu te pot face să înduri mai uşor pierderea suferită.

Soţul tău şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în slujba Coroanei Farseer. E adevărat că ar fi trebuit să-l răsplătesc cu ani în urmă pentru devotamentul faţă de regii săi. Faptele lui ar trebui cântate în tot regatul. Numai fiindcă şi-a riscat viaţa am izbutit eu să supravieţuiesc în acea sumbră noapte în care Uzurpatorul Regal s-a întors împotriva noastră. În modestia sa, soţul tău a cerut să nu cânte despre el menestrelii. Pare o adevărată cruzime că abia acum, după ce şi-a dat viaţa slujindu-ne, îşi aminteşte tronul celor Şase Ducate ce îi datorează.

Eram în căutarea unei moşii din domeniile Coroanei, care să răsplătească din plin serviciile aduse de Burrich, când a sosit un mesager de la lady Patience. Se pare că veştile chiar se răspândesc cu iuţeală, fiindcă trecerea soţului tău în nefiinţă îi era deja cunoscută. Mi-a scris că Burrich se număra printre cei mai dragi prieteni ai răposatului prinţ Chivalry şi că e sigură că domnul ei ar fi dorit să vadă că pământurile sale de la Withywoods ajung în îngrijirea familiei voastre. Titlul de proprietate asupra lor îţi va fi trimis imediat, pentru a vă aparţine, ţie şi urmaşilor tăi, pentru totdeauna.

Scrisoare a reginei Kettricken către Molly Chandler, soţia lui Burrich

— Am visat că eram tu.

Vorbea încet, cu ochii la flăcări.

— Da?

— Şi tu erai eu.

— Ce caraghios!

— Să nu mai faci asta, m-a prevenit.

— Ce să nu mai fac? am întrebat, cu inocenţă.

— Să nu mai fi eu.

S-a foit în culcuşul nostru, lângă mine. Noaptea ne era baldachin deasupra capetelor, iar vântul adia cald. Şi-a ridicat degetele subţiri ca să-şi salte de pe faţă părul auriu. Lumina muribundă a focului aproape că izbutea să-i ascundă vânătăile tot mai palide de pe chip, dar umerii obrajilor încă îi mai ieşeau prea mult în afară.

Aş fi vrut să-i spun că trebuise ca cineva să fie el, fiindcă el însuşi încetase cu desăvârşire s-o facă. Dar am spus altceva.

— De ce?

— Mă sleieşte de vlagă. A respirat adânc, apoi şi-a golit plămânii cu un oftat. De când ne aflăm aici?

În noaptea aia mă trezea pentru a treia oară. Mă obişnuisem. Nu dormea bine pe întuneric. Nici nu mă aşteptam la aşa ceva. Mi-aduceam aminte că, în zilele refacerii mele după tot ce mi se întâmplase în temniţa lui Regal, preferam să dorm numai ziua şi când se afla Burrich lângă mine, veghind asupra mea. În viaţă sunt momente când e liniştitor să dormi cu lumina soarelui pe pleoape. Şi momente când noaptea, oricât de istovit ai fi, e mai bine să stai de vorbă pe îndelete în loc să dormi. Am încercat să mă gândesc cât timp trecuse de când îi adusesem trupul prin stâlp. Era bizar de greu. Nopţile cu somnul întrerupt şi zilele de odihnă însorite, cu petele lor de umbră, păreau să se multiplice.

— Dacă numărăm zilele, au trecut cinci. Sau patru nopţi. Nu te agita din cauza asta. Eşti încă foarte slăbit. Nu vreau să încercăm o călătorie prin stâlpul Meşteşugului decât după ce capeţi mai multă putere.

— Nu vreau sub nicio formă să-ncerc o călătorie prin stâlpul Meşteşugului.

— Îhî. Am scos un sunet care se voia aprobator. Dar, în cele din urmă, va trebui s-o facem. Nu-l pot lăsa pe Thick cu Omul Negru pentru totdeauna. Şi i-am promis lui Chade că o să fim pe plajă, gata de plecare, când va sosi corabia. Asta ar trebui să se întâmple peste, oh, peste cinci zile, aşa cred.

În labirintul de gheaţă pierdusem şirul timpului. Am încercat să mă gândesc la asta. Blocasem orice legătură prin Meşteşug cu coteria după încercarea noastră eşuată de vindecare. Simţisem de mai multe ori zgrepţănări vagi la uşa mea, dar le ignorasem cu hotărâre. Probabil că-şi făceau griji pentru mine.

— Am o viaţă la care trebuie să mă-ntorc, am spus, cu glas tare, ca să mă conving.

— Eu nu.

Bufonul părea mai degrabă încântat. Asta mi-a dat curaj. Încă i se mai întâmpla să încremenească şi să rămână aşa, ca şi cum ar fi încercat să asculte, cu speranţa că avea să audă viitoruri care nu-i mai vorbeau. Fiindcă toată viaţa lui se străduise să îndrepte curgerea timpului către făgaşul pe care-l socotea cel mai potrivit. Şi izbutise: trăiam în viitorul creat de el. Cred că atunci când se gândea la asta oscila între mulţumirea izbânzii şi teama pe care i-o stârnea rolul lui în cele ce urmau. Uneori stătea pur şi simplu, ţinându-şi mâinile vătămate în poală, şi se uita la pământul de dincolo de genunchii săi. În asemenea momente, avea privirea pierdută şi respira atât de lent şi de scurt încât abia dacă i se mişca pieptul. Ştiam că, ori de câte ori stătea astfel, încerca să găsească logica unor lucruri lipsite de sens prin însăşi natura lor. Era o stare din care nu încercam să-l scot. Dar încercam să fiu optimist în privinţa vremurilor viitoare, aşa că am spus:

— E adevărat. N-ai o viaţă la care trebuie să te întorci; n-ai de purtat nicio povară, nu trebuie să te reînhami la nimic. Ai murit. Vezi ce plăcută poate fi viaţa după moarte? Odată ce ai murit, nimeni nu se mai aşteaptă să fii rege. Sau profet.

S-a săltat într-un cot.

— Vorbeşti din experienţă.

A spus-o dus pe gânduri, fără să ia în seamă tonul meu glumeţ.

Am zâmbit larg.

— Da.

S-a întins din nou pe mantie, alături de mine, şi s-a uitat la cer. El nu zâmbise. I-am urmărit privirea. Stelele păleau. M-am rostogolit îndepărtându-mă de el şi m-am ridicat în picioare.

— Curând va fi timpul să vânez. Zorii sunt aproape. Crezi că ai destulă putere să vii cu mine?

A trebuit să aştept până s-a hotărât să răspundă. Pe urmă a

clătinat din cap.

— Cu toată sinceritatea, nu. Mă simt mai obosit decât am mai fost vreodată de când mă ştiu. Ce-ai făcut cu trupul meu? Niciodată nu m-a mai simţit atât de slăbit şi de zdrobit.

Niciodată n-ai mai fost torturat până la moarte. Dar nu părea un răspuns bun pentru el, aşa că l-am ocolit.

— Cred c-o să fie nevoie de timp ca să-ţi revii, atâta tot. Dacă ai fi avut mai multă carne pe oase, ne-am fi putut folosi de Meşteşug ca să te vindecăm.

— Nu.

Se opunea cu hotărâre. N-am insistat.

— În orice caz, eu, unul, m-am săturat de raţiile de călătorie ale insularilor, şi oricum nu ne-a mai rămas mare lucru din ele. Nişte carne proaspătă ţi-ar face bine. Dar pentru asta nu trebuie să leneveşti aici. Dacă vrei carnea gătită, încearcă să aţâţi focul până mă-ntorc.

— Bine, a încuviinţat cu voce scăzută.

În dimineaţa aia nu mi-a mers bine la vânătoare. Îmi făceam griji pentru Bufon, şi asta îmi înceţoşa mintea. Aproape că am călcat pe un iepure şi totuşi a izbutit să-mi scape când m-am repezit la el cu frenezie. Din fericire, în pârâu erau peşti, mari, argintii şi uşor de prins. M-am întors odată cu primele raze de soare, ud până la umeri, dar cu patru peşti. I-am mâncat în timp ce soarele căpăta putere, apoi am insistat să mergem împreună la pârâu, să ne spălăm de grăsimea afumată de pe mâini şi de pe feţe. Pe urmă, cu burta plină, eram gata s-adorm, dar Bufonul avea un aer gânditor. S-a aşezat lângă foc şi l-a zgândărit. Când a oftat a treia oară, m-am întors cu faţa în sus şi l-am întrebat:

— Ce e?

— Nu mă pot întoarce pe Aslevjal.

— Ei, nu poţi rămâne aici. Acum e plăcut, dar iernile sunt grele în locurile astea. Crede-mă pe cuvânt.

— Şi tu vorbeşti din experienţă.

Am zâmbit.

— Am stat cu vreo două văi mai încolo de locul ăsta. Dar da, din nou din experienţă.

— Pentru prima oară de când ţin minte, nu ştiu ce să fac, a recunoscut. M-ai purtat mai departe, într-un loc şi într-un timp de dincolo de moartea mea. În fiecare dimineaţă, sunt şocat

când mă trezesc. N-am idee ce-o să mi se întâmple în viitor. Nu ştiu ce-ar trebui să fac cu viaţa mea. Mă simt ca o barcă dezlegată de mal şi lăsată să plutească în voia valurilor.

— E chiar atât de îngrozitor? Pluteşte la întâmplare o vreme. Odihneşte-te, capătă puteri. Cei mai mulţi dintre noi tânjesc după un răgaz în care s-o poată face.

A oftat din nou.

— Eu nu ştiu cum s-o fac. Nu m-am mai simţit niciodată aşa. Nu-mi pot da seama dacă e bine sau rău. N-am idee ce să fac cu viaţa asta în plus pe care mi-ai dat-o.

— Ei, probabil că ai putea rămâne aici până la sfârşitul verii, dacă înveţi să pescuieşti singur şi să vânezi cât de cât. Dar nu te poţi ascunde la nesfârşit de viaţă şi de prieteni. În cele din urmă, va trebui să te arăţi din nou.

Aproape că a zâmbit.

— Şi asta o spune un om care şi-a petrecut mai bine de zece ani fiind mort. Poate ar trebui să-ţi urmez exemplul. Să găsesc o căsuţă într-un loc liniştit şi să trăiesc ca un pustnic vreo zece ani sau chiar douăzeci. Şi pe urmă să mă-ntorc în lume, dându-mă drept altcineva.

Am chicotit.

— Iar peste zece ani aş putea veni să te caut. Fireşte, atunci o să fiu bătrân.

— Iar eu nu, a subliniat, cu voce înceată.

I-am întâlnit ochii când a spus-o, şi avea un aer solemn.

Ideea era neliniştitoare, aşa că am alungat-o cu bucurie. Nu voiam să mă gândesc prea adânc la astfel de lucruri. La întoarcerea acasă mă aşteptau destule altele, deloc uşoare. Moartea lui Burrich. Swift. Nettle. Hap. Şi, în cele din urmă, Molly, văduva lui Burrich. Băieţii ei, încă mici, acum fără tată. Complicaţii pe care nu voiam şi nu ştiam cum să le înfrunt. Era mult mai simplu să nu mă gândesc la ele. Le-am dat deoparte şi probabil că am izbutit mai bine decât Bufonul să-mi înalţ ziduri apărătoare de lumea care mă aştepta la întoarcere, pentru că eram obişnuit cu aşa ceva. În următoarele două zile, am trăit ca lupii, numai în prezent. Aveam carne şi apă, şi vremea continua să fie frumoasă. Locul era plin de iepuri şi în raniţă încă mai găseam bucăţi din pâinea uscată a călătorilor, aşa că mâncam destul de bine. Bufonul se vindeca şi, cu toate că nu râdea, în anumite momente părea aproape destins. Eram învăţat cu

nevoia lui de intimitate, dar acum părea să mă evite dintr-o lipsă de interes care mă întrista. Mă străduiam să-l tachinez şi nu primeam niciun răspuns. Înainte găsea întotdeauna ceva amuzant chiar şi în împrejurări sumbre, aşa că îi simţeam lipsa, deşi eram împreună. Dar căpăta din ce în ce mai multă vigoare şi îl vedeam mişcându-se cu din ce în ce mai puţină precauţie. Mi-am spus că se simţea tot mai bine şi că nici nu-mi puteam dori mai mult de-atât. Cu toate astea, începeam să fiu tot mai agitat, aşa n-am avut nimic de obiectat în dimineaţa în care mi-a spus:

— Acum am destulă putere.

Pentru plecare nu era nevoie de multe pregătiri. Am încercat să strâng cortul Străbunilor, dar el a clătinat din cap aproape nebuneşte.

— Nu. Lasă-l aici. Lasă-l aici, a spus, cu voce răguşită.

Asta m-a surprins. Era adevărat că, de când avusese coşmarul, preferase să doarmă între mine şi foc, dar crezusem că voia cortul. Însă n-am încercat să-i schimb hotărârea. De fapt, aruncându-i o ultimă privire, am văzut dragonii şi şerpii de pe pânza fină unduind în bătaia lină a vântului, şi nu m-am putut gândi decât la pielea jupuită a Bufonului, aruncată pe gheaţă. M-am cutremurat şi m-am întors cu spatele.

În trecere, am ridicat de jos coroana cu cocoşi. Era din nou de lemn, dacă fusese vreodată altfel cu adevărat, nu doar ca rod al imaginaţiei mele. Penele gri-argintii stăteau drepte, într-un cerc ţeapăn. Încă mai părea să şoptească şi să-mi zumzăie în mână. I-am întins-o Bufonului.

— Ce facem cu asta? l-am întrebat. E un cerc de menestreli. Încă o mai vrei? Sau o lăsăm în vârful stâlpului, în amintirea celei care a purtat-o cândva?

Mi-a aruncat o privire stranie, apoi a răspuns, cu voce înceată:

— Ţi-am spus. Nu o voiam pentru mine. Era pentru un târg pe care l-am încheiat cu mult timp în urmă. M-a privit cu atenţie şi, dând foarte uşor din cap, a adăugat: Şi cred că e timpul să-l onorez.

Aşa că nu ne-am dus imediat la stâlp, ci am străbătut din nou poteca tot mai puţin vizibilă de sub coroanele arcuite ale copacilor, am trecut pe lângă pârâu şi am intrat în Grădina de Piatră. Drumul a fost la fel de lung cum mi-l aminteam şi gâzele care pişcau ne-au găsit imediat ce am intrat în umbră. Bufonul

n-a zis nimic despre ele, dar a grăbit pasul. Deasupra capetelor noastre treceau în zbor păsări, iar umbrele lor traversau poteca. Pădurea mişuna de viaţă.

Mi-am amintit cât de uimit fusesem când dădusem pentru prima oară cu ochii de dragonii de piatră adormiţi, ascunşi printre copaci. Fusesem îngrozit, copleşit, în adevăratul sens al cuvântului, de un amestec de spaimă şi veneraţie. Deşi între timp trecusem printre ei de nenumărate ori, deşi îi văzusem readuşi la viaţă şi luându-şi zborul ca să între în luptă cu *Corăbiile Roşii,* continuau să mă uluiască în aceeaşi măsură. I-am căutat cu Harul şi i-am găsit, viaţă în aşteptare, părând lacuri de un verde întunecat sub umbra copacilor.

Era locul de odihnă al tuturor dragonilor dăltuiţi care se treziseră la viaţă ca să apere cele Şase Ducate în Războiul *Corăbiilor Roşii.* Acolo îi găsiserăm şi acolo îi treziserăm cu sânge, Har şi Meşteşug şi acolo se întorseseră, după încheierea anului de luptă. Îi numisem dragoni şi tot aşa continuam să-i numesc, ca urmare a unui vechi obicei, dar unii arătau altfel. Aveau înfăţişările altor animale fantastice sau heraldice legendare. Plantele drapau cu lujerii lor imensele siluete sculptate, iar mistreţul înaripat avea pe cap un coif din frunzele anului de mai înainte. Ochiului îi păreau de piatră, dar sub atingerea Harului meu erau vii, scânteindu-şi abundenţa de culori şi detalii. Simţeam viaţa care mişuna în adâncul pietrei, dar nu puteam s-o trezesc.

Am mers printre ei ştiind mult mai multe decât atunci când îi descoperiserăm acolo şi închipuindu-mi chiar şi că îi puteam deosebi de pe cei creaţi de Străbuni de aceia dăltuiţi de coteriile din cele Şase Ducate. Printre cei din urmă se număra Mistreţul înaripat, fără nicio îndoială. Ajunsesem să bănuiesc că toţi cei care semănau foarte mult a dragoni erau ciopliţi de mâinile Străbunilor. Fireşte că mai întâi m-am dus la Verity-dragonul. Nu m-am chinuit încercând să-l trezesc din indiferent ce vis al pietrei l-o fi găzduit. Mi-am scos cămaşa şi i-am îndepărtat gunoaiele pădurii de pe fruntea solzoasă, de pe spatele musculos şi de pe aripile strânse. Albastrul de Buck al celui care fusese regele meu a strălucit sub lumina împestriţătoare a soarelui după ce l-am lustruit în întregime. După toate cele prin care trecusem în ultima vreme, creatura adormită mi se părea acum împăcată. Am sperat că aşa şi era.

Bufonul se dusese, fireşte, la Fata-de-pe-dragon. Când m-am apropiat de ei, am văzut că stătea tăcut în faţa ei, cu coroana într-o mână. Cealaltă se sprijinea uşor pe umărul dragonului şi am văzut că degetele lui cu Meşteşug atingeau creatura. Pe faţă nu i se clintea niciun muşchi în timp ce se uita în sus, la chipul fetei încălecate pe dragon. Frumuseţea ei îţi tăia răsuflarea. Avea părul mai auriu decât al Bufonului; îi cădea pe umeri în bucle mari. Pielea te ducea cu gândul la smântână. Purta o jiletcă de un verde vânătoresc, dar era desculţă, cu picioarele dezgolite până sub genunchi. Dragonul ei o întrecea în splendoare, cu solzii lucindu-i verzi, ca nişte smaralde întunecate. Avea graţia molatică a unei pisici de vânătoare adormite. Când o văzusem ultima oară, şi fata părea să doarmă, cu braţele în jurul gâtului suplu al dragonului. Acum îl călărea ţinându-şi spatele drept. Avea ochii închişi, dar îşi înălţase faţa, ca şi cum ar fi simţit pe obraji atingerea razelor rătăcitoare ale soarelui. Un zâmbet uşor îi arcuia buzele. Verdeaţa strivită sub bidiviul ei adormit spunea cât de puţin timp trecuse de când zburase ultima oară. Îl dusese pe Bufon pe insula Aslevjal, apoi se întorsese ca să li se alăture, în somn, semenilor ei.

Credeam că mă apropiasem fără zgomot, dar, când am ajuns în spatele lui, Bufonul a întors capul ca să se uite la mine.

— Ţi-aduci aminte cum am încercat s-o eliberăm în noaptea aia?

Mi-am lăsat fruntea în jos. Încă îmi mai era oarecum ruşine fiindcă fusesem atât de tânăr şi de năvalnic.

— Regretele nu m-au părăsit niciodată.

Încercasem să ajung la ea cu Meşteşugul, crezând că e deajuns ca s-o eliberez. Şi nu izbutisem decât s-o trezesc ca să fie conştientă de chinurile ei.

Bufonul a dat încet din cap.

— Dar ai mai atins-o şi a doua oară. Asta ţii minte?

Am oftat din greu. Se întâmplase în noaptea când călătorisem purtat de Meşteşug şi o văzusem pe Molly luându-l pe Burrich de bărbat. În seara aceea, aproape de căderea nopţii, îmbrăcasem trupul lui Verity, fiindcă el îl împrumutase pe al meu ca să-şi zămislească un fiu. Ca să i-l dăruiască pe Dutiful reginei Kettricken. Nu ştiusem că asta avea de gând. În trupul chinuit de dureri al unui bătrân, hoinărisem prin cariera de piatră a amintirilor. Hoinărisem până ce, împreună cu Ochi întunecaţi,

dădusem peste Bufon îndeplinindu-şi misiunea interzisă. Sfărâma piatra din jurul picioarelor dragonului, se străduia să termine statuia, sperând că astfel putea s-o elibereze. Mi se făcuse milă de el, o milă a cărei putere o egala pe a empatiei lui faţă de creatură. Ştiusem şi de ce era cu adevărat nevoie ca să eliberezi un dragon; truda mâinilor omeneşti nu era de-ajuns fără dăruirea vieţii şi a amintirilor sale, a iubirilor, suferinţelor şi bucuriilor. Aşa că pusesem mâinile argintate de Meşteşug ale lui Verity pe carnea de piatră a Fetei-de-pe-dragon şi revărsasem în ea toată mizeria şi suferinţa scurtei mele vieţi, ca să le poată lua, primind şi viaţă odată cu ele. Pusesem în piatră tot ce însemna părăsirea mea de părinţi în grija străinilor şi toată suferinţa pe care mi-o provocase Galen, ca şi pe cea din temniţa lui Regal. Îi dăruisem toate acele amintiri dragonului, să le păstreze şi să se modeleze pe sine însuşi cu ele. Îi oferisem singurătatea mea din copilărie şi toată mizeria chinuitoare din noaptea în care îmi părăsisem trupul. I le dădusem de bunăvoie şi simţisem durerea domolindu-mi-se, în timp ce lumea pălea în jurul meu şi dragostea mea pentru ea îşi pierdea o fărâmă din putere. I-aş fi dat mult mai mult dacă nu m-ar fi oprit lupul. Ochi Întunecaţi mă dojenise spunând că nu-şi dorea drept tovarăş de Har un neom. Atunci nu pricepusem exact ce voia să spună. Dar, după ce îi văzusem pe războinicii Femeii Palide, înţelegeam mult mai bine.

Am crezut că înţeleg şi ce avea Bufonul de gând, motivul pentru care ne aflam acolo.

— N-o face! l-am implorat, apoi s-a uitat la mine cu o bruscă surprindere. Ştiu că vrei să-ţi pui în dragon amintirile despre tortură. Fata-de-pe-dragon le poate sorbi din tine, le poate păstra, pentru totdeauna, într-un loc de unde nu te pot face să suferi. Ar merge. Ştiu. Dar această încetare a durerii are un preţ, Bufonule. Când iei din puterea durerii şi o ascunzi de tine însuţi…

Cuvintele mi-au pierit. Nu voiam să creadă că-mi plâng de milă.

— Iei şi din puterea bucuriei, a încheiat el, simplu.

Şi-a desprins ochii de mine, încreţindu-şi buzele. M-am întrebat dacă punea cele două pierderi în balanţă. Avea să se hotărască să scape de spaima nopţilor plătind cu prospeţimea bucuriei din fiecare dimineaţă?

— Am văzut asta la tine, a continuat. M-am simţit vinovat. Dacă nu m-aş fi apucat să sfărâm piatra din jurul Fetei-de-pe-dragon, n-ai fi făcut-o niciodată. Mi-am dorit să îndrept lucrurile. Peste mulţi ani, când am venit să te văd în coliba ta, mi-am spus: „S-a vindecat între timp, cu siguranţă. Şi-a revenit, fără nicio îndoială”. Dar nu-ţi reveniseşi, a adăugat întorcându-şi din nou privirea spre mine. Doar te... opriseşi. Într-un anumit fel. Oh, erai mai bătrân şi, presupun, mai înţelept. Dar nu făcuseşi absolut nimic ca să-ţi recapeţi viaţa. Dacă n-ai fi avut lupul, presupun că ar fi fost mult mai rău. Te-am găsit trăind ca un şoarece în borta lui din perete, din firimiturile de dragoste pe care ţi le arunca Starling. Până şi ea, aşa nesimţitoare cum e din fire, îşi dăduse seama. Ţi-l adusese pe Hap şi tu îl luaseşi în grijă. Dar, dacă nu ar fi venit cu el să ţi-l arunce în pragul uşii, te-ai fi gândit tu însuţi să cauţi pe cineva cu care să-ţi împarţi viaţa? S-a aplecat mai mult către mine. Chiar şi după ce te-ai întors la Buckkeep, în propria ta lume, ai continuat să te ţii departe de ea. Nimic din tot ce-am făcut şi din tot ce ţi-am oferit n-a ajutat. Negruţa. N-ai fost în stare să te ataşezi nici măcar de un cal.

L-am ascultat fără să mă clintesc. Cuvintele lui mă usturau, dar spunea adevărul.

— Ce s-a făcut e bun făcut, am răspuns în cele din urmă. Cel mai potrivit lucru pe care-l pot spune acum e să n-o faci, dacă pentru asta ai venit aici. Nu merită.

A oftat.

— Recunosc că mi-a trecut prin minte. Recunosc că am tânjit s-o fac. Îţi mărturisesc chiar şi că, de când am venit aici, nu e prima oară când o vizitez pe Fata-de-pe-dragon. Mi-am gândit să-i ofer amintirile mele. Ştiu că le-ar lua, la fel cum le-a luat pe ale tale. Dar... într-un fel... deşi n-am văzut viitorul ăsta, pare aşa cum ar trebui să fie. Fitz, mai ţii minte povestea fetei?

Am tras aer în piept.

— Verity mi-a spus că a făcut parte dintr-o coterie care făurea un dragon. Îmi amintesc numele ei. Salt[3]. L-am aflat în noaptea în care i-am dat amintirile mele. Dar Salt n-a vrut să se piardă în dragon. A vrut să rămână în coterie, dar ca parte separată, să fie numai fata din Fata-de-pe-dragon. Şi, prin asta, i-a condamnat. Pentru că a păstrat prea mult din ea, n-au avut

[3] Sare (n. tr.)

destulă viaţă ca să-şi ia zborul, ca dragon. Au fost pe punctul să se avânte, însă au recăzut şi s-au împotmolit în piatră. Până când i-ai eliberat tu.

— Până când i-am eliberat noi. Bufonul a continuat după o tăcere îndelungată: Totul mi se pare ecoul unui vis. Salt era conducătoarea coteriei sale, care se numea, ca urmare, Coteria lui Salt. Dar când au început să sculpteze dragonul, cel dornic să-i dea inima lui a fost Realder. Şi, când au fost convinşi cu toţii că dragonul îşi poate lua zborul, au dat de ştire numindu-l Dragonul lui Realder. Ai văzut-o, a adăugat măsurându-mă cu o privire calmă. Purta coroana cu cocoşi. O onoare acordată rar, şi încă şi mai rar pentru cineva dintr-o ţară străină. Dar ea bătuse cale lungă ca să-şi caute Catalizatorul. Şi, la fel ca mine, alesese rolul unui comediant. Bufon, menestrel, saltimbanc. A clătinat din cap. Mi s-a oferit doar un singur moment în care am putut să fiu ea. Doar în acel scurt vis în care stăteam pe stâlp. Eram, aşa cum şi sunt, Profet Alb, stăteam cu mult deasupra mulţimii şi le dădeam de veste oamenilor din oraşul Străbunilor că Dragonul lui Realder se va avânta în zbor. Dar o făceam cu regret. Ştiam că, în acea zi, Catalizatorul meu îşi va împlini destinul. Urma să între în dragon, pentru ca, peste nişte ani de atunci încolo, să facă o schimbare.

Bufonul s-a întrerupt şi a zâmbit amuzat şi întristat deopotrivă, şi era primul zâmbet pe care i-l vedeam pe faţă după multe zile.

— Cât de îndurerată trebuie să fi fost când a văzut dragonul rămânând captiv în piatră şi dând greş din pricina şovăirii lui Salt. Dar, dacă Realder n-ar fi făcut un dragon şi, dacă dragonul lui n-ar fi dat greş şi noi nu l-am fi găsit acolo, încă în cariera de piatră… ce-ar fi fost atunci, Fitzchivalry? În ziua aia, tu ai privit cu mult în urmă ca să vezi un Profet Alb făcând-o pe măscăriciul în vârful unui stâlp al Meşteşugului. Ai văzut toate astea?

Am strâns încet din pleoape. Era ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis sau poate ca şi cum m-aş fi întors într-un vis. Cuvintele lui păreau să-mi trezească amintiri pe care n-ar fi trebuit să le am.

— O să-i dau Dragonului lui Realder coroana cu cocoşi. Ăsta a fost preţul pe care mi l-a cerut, prima oară când am zburat cu el. A spus că vrea să poarte pentru totdeauna coroana care-l împodobea de Profetul Alb în ziua când preaiubitul său şi-a luat rămas-bun înainte de a intra în dragon.

— Preţul pentru ce? l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

În schimb, şi-a agăţat coroana de încheietura mâinii şi a început să se caţăre, cu prudenţă, pe dragon. M-am întristat când l-am văzut mişcându-se atât de ţeapăn şi cu atâtea precauţii. Aveam impresia că simt cum i se încordează pielea nouă, parcă prea strâmtă, trăgându-l de spate. Nu i-am întins mâna ca ajutor; cred că aş fi înrăutăţit lucrurile pentru amândoi. Odată ce a ajuns pe crupa creaturii, în spatele fetei, şi-a căutat o poziţie stabilă. Pe urmă a luat coroana în ambele mâini şi a aşezat-o pe fruntea ei. Pentru o clipă, a rămas neschimbată, din acelaşi lemn argintiu. Pe urmă, din dragon a urcat în ea culoare. A prins să strălucească, aurie, iar cercul de capete de cocoş a căpătat o strălucire roşie şi ochii din nestemate au clipit. Penele au dobândit luciul celor reale şi şi-au pierdut toată rigiditatea arcuindu-se aidoma adevăratelor pene de cocoş.

Obrajii fetei au părut inundaţi de o roşeaţă mai profundă. Şi parcă a tras aer în piept. Am încremenit de uimire. Pe urmă ochii ei s-au deschis, la fel de verzi ca solzii dragonului. Mie nu mi-a aruncat nici măcar o singură privire, dar s-a răsucit către Bufon, care rămăsese în spatele ei. A întins o mână şi a prins bărbia lui în palmă. S-a uitat în ochii lui. Luat în stăpânire de privirea ei, Bufonul s-a aplecat spre ea. Pe urmă mâna ei s-a mutat pe ceafa lui şi i-a tras gura în jos, către a ei.

L-a sărutat cu sete. M-am trezit martor la pasiunea trezită de ceea ce împărţea cu el. Dar nu părea să fie vorba de recunoştinţă şi, pe când ea a prelungit sărutul, cred că Bufonul s-ar fi desprins dacă ar fi putut. S-a crispat şi i-am văzut muşchii gâtului reliefându-se. N-a cuprins-o nici măcar o clipă cu braţele, în schimb a trecut de la palmele larg deschise, în semn de interzicere, la pumni încleştaţi, împingând în pieptul ei. Şi totuşi ea a continuat să-l sărute şi m-am temut c-o să-l văd fie topindu-se în ea, fie preschimbându-se în piatră în îmbrăţişarea ei. M-a înspăimântat gândul la ceea ce îi dădea el, dar m-am speriat mai tare imaginându-mi ce i-ar fi putut lua ea. Oare Bufonul nu auzise nici măcar un singur cuvânt din tot ce-i spusesem? De ce-mi nesocotea avertizarea?

Apoi, la fel de brusc cum prinsese viaţă, fata l-a eliberat. Ca şi cum Bufonul n-ar mai fi însemnat nimic pentru ea, i-a întors spatele şi şi-a îndreptat din nou chipul spre soare. Mi s-a părut că, înainte de a închide ochii, a oftat o dată adânc. Şi s-a

cufundat din nou, treptat, în neclintire. Strălucitoarea coroană cu cocoşi devenise o parte a Fetei-de-pe-dragon.

Însă Bufonul, eliberat din acea intimitate nedorită, era vlăguit şi cădea. S-a prăbuşit de pe spatele dragonului, aproape leşinat, şi am izbutit cu greu să-l prind şi să-i împiedic rănile abia vindecate să se redeschidă. Chiar şi-aşa a ţipat când l-am prins în braţe. L-am simţind tremurând puternic, de parcă ar fi avut febră. S-a întors spre mine, privindu-mă fără să mă vadă, şi a strigat, cu jale în glas:

— E prea mult. Eşti om într-o prea mare măsură, Fitz. Eu nu sunt făcut pentru aşa ceva. Ia-o de la mine, ia-o, altminteri o să mă ucidă.

— Ce să iau? am întrebat.

Mi-a răspuns cu răsuflarea tăiată.

— Suferinţa ta. Viaţa ta.

Stăteam înlemnit, neînţelegând, când şi-a înălţat buzele spre mine.

Cred c-a încercat să dea dovadă de blândeţe. Cu toate astea, m-am simţit mai degrabă muşcat de un şarpe decât sărutat când gura i s-a lipit de a mea şi s-a scurs veninul durerii. Cred că, dacă dragostea lui nu s-ar fi contopit cu suferinţa pe care mi-a dat-o înapoi, uman sau nu, mi-ar fi adus moartea. Era un sărut arzător, o revărsare de amintiri şi, odată ce a început, n-am putut să le reneg. Niciun om în plinătatea vârstei n-ar trebui să retrăiască întreaga pasiune de care a fost capabil în prima tinereţe. Pe măsură ce îmbătrânim, inimile noastre devin tot mai fragile. A mea a fost gata să se spargă în bucăţi sub forţa asaltului.

Era un uragan de sentimente. Nu-mi uitasem mama. Niciodată. O izgonisem într-o tainiţă a sufletului şi refuzasem să-i mai deschid vreodată uşa, dar era acolo, cu părul ei lung, auriu, plin de parfum de gălbenele. Şi-mi aduceam aminte şi de bunica, munteancă şi ea, însă bunicul nu fusese decât un oştean din gardă, care, rămas prea mult în garnizoana din Moonseye, adoptase obiceiurile muntenilor. Am ştiut totul dintr-o străfulgerare, mi-am adus aminte cum mă chema mama de pe păşunea unde, chiar şi la numai cinci ani, aveam în grijă o parte dintre animale.

— Keppet, Keppet! răsuna vocea ei limpede, şi mă grăbeam să alerg la ea, cu picioarele goale prin iarba umedă.

Şi Molly… cum putusem vreodată să-mi alung din amintire mirosul şi gustul ei de miere şi de ierburi şi râsul, clinchet de clopoţei în vreme ce alergam în urma ei pe plajă, fusta roşie fluturându-i în fugă, largă în jurul pulpelor goale, sau senzaţia pe care mi-o dăruia părul ei când îl prindeam în mâini, cu şuviţele lui grele încâlcindu-se şi agăţându-se de pielea aspră a palmelor mele? Avea ochii negri, dar prindeau în ei licărul lumânărilor dacă mă uitam în jos, la ea, când făceam dragoste în odaia ei de servitoare din înălţimile castelului Buckkeep. Crezusem că lumina aia o să-mi aparţină întotdeauna numai mie.

Şi Burrich. Îmi fusese ca un tată în orice fel putea şi prieten de când crescusem destul de înalt ca să-i stau alături. O parte din mine înţelegea cum se îndrăgostise de Molly când mă crezuse mort, dar o alta se simţea ofensată şi rănită mai presus de orice simţ practic şi de orice raţiune, fiindcă putuse să şi-o facă soţie pe mama fiicei mele. Din ignoranţă şi pasiune, îmi furase deopotrivă femeia şi copilul.

Loviturile cădeau asupra mea în ploaie. Eram fier bătut pe nicovala memoriei. Am suferit din nou în temniţa lui Regal. Am simţit mirosul paielor putrede de pe podea şi am zăcut acolo, simţind răceala pietrei pe buzele mele sparte şi pe obrazul terciuit, încercând să mor, ca să nu-mi mai poată face niciun rău. Fusese ca un ecou tăios al bătăii pe care mi-o trăsese Galen cu ani în urmă în acel loc din vârful turnului de piatră pe care îl numim Grădina Reginei. Mă atacase în acelaşi timp fizic şi cu Meşteşugul şi, ca să-şi ducă însărcinarea la bun sfârşit, îmi schilodise magia, înrădăcinându-mi zdravăn în minte ideea că n-aveam nici cea mai mică înclinare către ea şi că aş fi făcut mai bine să mă sinucid decât să trăiesc fiind o ruşine pentru familia mea. Mă lăsase cu amintirea de neşters a clipelor când fusesem pe punctul să-mi iau viaţa.

Totul era o noutate, mi se întâmpla iarăşi, jupuindu-mi sufletul şi lăsându-mi-l dezgolit în bătaia unui vânt sărat.

Am revenit în toi de vară, sub puterea căldurii alinătoare a soarelui. Sub copaci, umbrele erau mai întunecate. Întins pe pământ, în pădure, cu faţa ascunsă în mâini, trecusem dincolo de lacrimi. Bufonul era aşezat lângă mine, pe frunze căzute şi iarbă, bătându-mă pe spate ca pe un copil şi cântând, în limba lui, un cântec suav şi prostesc. Mi-a atras atenţia încetul cu

încetul, iar respiraţia cutremurătoare mi s-a domolit. Când mi s-a oprit într-un târziu tremurul, mi-a vorbit aproape în şoaptă:

— Acum e bine, Fitz. Eşti din nou întreg. De data asta, când ne vom întoarce, vei reveni la vechea ta viaţă. La întreaga ta viaţă.

Peste o vreme, am izbutit să respir din nou profund. M-am săltat treptat în picioare. Mă mişcam cu atâta prudenţă, încât Bufonul a venit să mă ţină de braţ. Însă ceea ce îmi încetinea paşii nu era slăbiciune, ci uimire. Eram ca un om care şi-a redobândit vederea. Marginile fiecărei frunze căpătau relief când le priveam, ca şi toate nervurile ei, ca şi golurile dantelate, în formă de inimă, lăsate în urmă de insectele care se înfruptaseră. Deasupra capului meu, păsările se strigau şi îşi răspundeau, şi Harul meu surprindea totul cu atâta agerime încât nu mă puteam concentra asupra întrebărilor pe care mi le tot punea Bufonul, cu voce înceată. Strecurându-se prin bolta de frunziş, lumina cobora azvârlindu-se prin pădure în săgeţii aurii. Polenul plutea prin aer scânteind scurt în bătaia lor. Am ajuns lângă pârâu şi am îngenuncheat, vrând să beau din apa rece şi dulce. Dar, stând aplecat astfel, trecerea lui vălurită peste pietre m-a captivat şi m-a atras în lumea semiîntunericului limpede de sub undele curgătoare. Nămolul se aşternuse peste pietrele netede desenând tot soiul de modele, şi curentul apei legăna uşor plantele. Un peştişor argintiu a trecut pieziş printre ele şi a dispărut sub o frunză ca un chepeng cafeniu. Am împuns în ea cu degetul şi n-am putut să nu râd zgomotos când peştişorul s-a îndepărtat dintr-o zvâcnire. Mi-am ridicat ochii spre Bufon, vrând să-mi dau seama dacă îl văzuse şi el şi am descoperit că mă privea cu afecţiune şi cu un aer solemn. Şi-a pus mâna pe creştetul meu, ca un tată care-şi binecuvântează copilul.

— Dacă mă gândesc la tot ce mi s-a întâmplat ca la o înlănţuire care m-a adus în cele din urmă în locul ăsta, cu tine îngenuncheat lângă apă, viu şi întregit, atunci… atunci preţul n-a fost prea mare, a spus. Văzându-te din nou întreg, mă vindec.

Avea dreptate. Eram întreg din nou.

N-am plecat în seara aia din piaţa din mijlocul pădurii. În schimb, am făcut din nou focul şi l-am fixat cu privirea aproape toată noaptea. Ca şi cum aş fi sortat pergamente sau ierburi pentru Chade, am trecut prin toţi anii scurşi de când renunţasem la jumătate din viaţa mea şi am reordonat tot ce

trăisem între timp. Jumătăţi de pasiuni. Relaţii în care nu pusesem nimic şi care nu-mi oferiseră nimic. Refugieri şi ocoliri. Retrageri. Bufonul stătea întins între mine şi foc, prefăcându-se adormit. Ştiam că şi el era treaz. Când zorii erau aproape, m-a întrebat:

— Ţi-am făcut un rău?

— Nu, i-am răspuns aproape în şoaptă. Eu mi-am făcut un rău, cu mult în urmă. Tu m-ai pus pe calea către îndreptarea lui.

Nu ştiam cum urma s-o fac, dar aveam s-o fac.

În dimineaţa următoare, am împrăştiat cenuşa focului prin piaţă. Am lăsat cortul Străbunilor să fâlfâie în bătaia vântului şi ne-am grăbit să plecăm înainte de începerea unei furtuni de vară, care îşi trimisese deja semnele prevestitoare. Ne-am împărţit îmbrăcămintea mea de iarnă, apoi, cu degetele lui apăsate pe încheietura mea, ca să fim legaţi prin Meşteşug, am intrat în stâlp.

Am ieşit în încăperea stâlpului din castelul de gheaţă al Femeii Palide. Bufonul a icnit şi, după doi paşi împleticiţi, a căzut în genunchi. Pe mine trecerea prin stâlp nu mă afectase atât de rău, deşi, preţ de câteva clipe, m-a cuprins o ameţeală. Frigul m-a luat în primire aproape imediat. L-am ajutat pe Bufon să se ridice. S-a uitat în jurul uluit, Cuprinzându-se cu braţele ca să se încălzească. I-am lăsat timp ca să-şi revină şi ca să studieze geamurile îngheţate, imaginea zăpezii de afară şi stâlpul Meşteşugului, care domina încăperea, apoi i-am spus cu voce scăzută:

— Haide.

Am coborât treptele şi ne-am oprit din nou în camera hărţii. S-a uitat la lumea înfăţişată acolo. Degetele lungi i s-au plimbat peste marea ondulată, apoi s-au întors şi s-au oprit deasupra ducatului Buck. Mi-a arătat cele patru pietre preţioase de lângă Buckkeep fără să le atingă.

— Nestematele astea… sunt stâlpi ai Meşteşugului?

— Aşa cred, am răspuns. Iar astea trebuie să fie Pietrele Mărturiei.

A dezmierdat cu nostalgie coasta uscatului îndepărtat din sud-estul Buckkeepului. Era total lipsit de nestemate. A clătinat din cap.

— Acolo nu mai e în viaţă nimeni dintre cei care m-au cunoscut. A fost o prostie chiar şi să mă gândesc.

— Nu e niciodată o prostie să te gândeşti să mergi acasă, l-am asigurat. Dacă o rog pe Kettricken, o să…

— Nu, nu, nu, m-a întrerupt, cu voce scăzută. A fost doar un capriciu de-o clipă, Fitz. Nu mă pot întoarce acolo.

Când a terminat de studiat harta, ne-am continuat coborârea, afundându-ne în lumina de un albastru palid a labirintului. Aveam impresia că ne adâncim într-un vechi coşmar. Pe măsură ce înaintam, Bufonul tremura din ce în ce mai tare. A pălit, şi nu doar de frig. Vânătăile pe jumătate trecute de pe faţa lui săreau în ochi ca nişte umbre ale puterii Femeii Palide asupra noastră. Am încercat zadarnic să rămân în culoarele de piatră şi să găsesc o ieşire de acolo. Hoinărind dintr-o încăpere în alta, frumuseţea locului m-a vrăjit, deşi tot mai îndelungatele tăceri ale Bufonului mă îngrijorau, ca şi slăbiciunea lui tot mai mare. Poate că ne înşelaserăm, poate că nu era încă pregătit să revadă locul unde fusese torturat cu atâta cruzime.

Pe nivelul de piatră, multe săli păreau neatinse de devastările şi de degradarea pe care le întâlnisem în alte locuri din fortăreaţa de gheaţă. Imaginile minunat dăltuite pe pragurile de sus ale uşilor înfăţişau păduri, flori şi peşti şi se regăseau pe partea din interior a pereţilor. Toate frizele părea stranii şi străine, culorile erau fie prea pastelate, fie prea sumbre după gustul meu de locuitor al celor Şase Ducate. Feţele oamenilor erau prelungi, cu ochi de culori bizare şi cu semne ciudate pe piele. Mi-au adus aminte de Selden, negustorul din Bingtown, cu nefirescul lui chip solzos. I-am spus asta Bufonului, care a dat din cap a aprobare. Ceva mai târziu, când străbăteam un alt culoar de piatră, mi-a pus o întrebare.

— Ai văzut vreodată un trandafir alb care a crescut ani de zile alături de unul roşu?

— Probabil, am spus cu gândul la grădinile din Buckkeep. De ce?

A ridicat dintr-un colţ al gurii.

— Cred că te-ai uitat la ei fără să-i vezi cu adevărat. După ce se află mai mulţi ani atât de aproape, se petrece o schimbare. La trandafirii albi e cel mai uşor de observat, căci capătă o tentă roz, sau bobocii cândva albi ca neaua încep să aibă vinişoare roşii, foarte fine. Se întâmplă din pricină că are loc un schimb, cele două plante îşi schimbă între ele esenţa însăşi.

I-am aruncat o privire nedumerită, întrebându-mă dacă nu

cumva mintea lui o lua razna şi dacă ar fi trebuit să-mi fac griji. S-a uitat la mine clătinând din cap.

— Ai răbdare. Îngăduie-mi să te lămuresc. Dragonii şi oamenii pot trăi unii alături de alţii. Dar când o fac vreme îndelungată, se influenţează unii pe alţii. Străbunii au stat în preajma dragonilor vreme de generaţii şi urmările au început să se vadă.

A clătinat din nou din cap, acum cu o uşoară tristeţe, înainte de a adăuga:

— Transformarea nu era întotdeauna o plăcere. Uneori, când stăteau prea mult timp prea aproape, copiii nu supravieţuiau la naştere sau li se scurta viaţa. Pentru unii, viaţa putea fi prelungită, dar sămânţa lor îşi pierdea rodnicia. Străbunii trăiau mult, dar nu erau fecunzi. Copiii veneau pe lume rar şi erau foarte preţuiţi.

— Iar noi am readus dragonii printre oameni, ca să aibă din nou o astfel de înrâurire asupra noastră? l-am întrebat.

— Da. Aşa e. Părea să privească totul cu mult calm. Omenirea va afla care e preţul traiului alături de dragoni. Unii îl vor plăti bucuroşi. Străbunii se vor întoarce.

Am mers o vreme în tăcere, apoi deodată mi-a venit în gând o altă întrebare.

— Dar dragonii? Lor nu li se întâmplă nimic fiindcă trăiesc în apropierea noastră?

Mi-a răspuns după o tăcere şi mai îndelungată.

— Bănuiesc că da. Dar schimbarea li se pare ruşinoasă şi îi izgonesc pe cei la care apare. Ai fost pe insula Celorlalţi.

Asta mi-a învălmăşit gândurile. N-am mai găsit nimic de spus. Am ajuns din nou la o răspântie, unde se întâlneau un culoar de gheaţă şi două de piatră. L-am ales pe unul dintre cele cele din urmă, la întâmplare. În timp ce-l străbăteam, am încercat să împac părerea Bufonului despre Străbuni cu tot ce ştiam din experienţa mea.

— Credeam că Străbunii sunt aproape nişte zei, am zis, într-un târziu. Cu mult mai presus decât oamenii când e vorba de suflet şi minte. Sau cel puţin aşa mi s-au părut mie atunci când i-am întâlnit, Bufonule.

Mi-a răspuns cu o privire nedumerită.

— În torentul Meşteşugului. Fiinţe fără trup, cu o mare putere a minţit.

Şi-a înălţat brusc capul şi m-am oprit lângă el ascultând. S-a

întors să se uite la mine cu ochi imenşi. Mâna mi s-a dus la sabie. El a rămas o vreme înlemnit. Eu n-am auzit nimic.

— Nu te speria, am spus. În culoarele astea vechi se stârnesc curenţi de aer. Uneori ai impresia că auzi şoapte în depărtare.

A dat din cap, dar răsuflarea i s-a domolit abia după câteva minute. Pe urmă a spus:

— Bănuiesc că Meşteşugul v-a rămas din vremuri vechi. Cred că e ultima rămăşiţă a unei legături create dintre dragoni şi oameni, pentru comunicare. Nu înţeleg ce vrei să spui când vorbeşti despre torentul său, dar poate că talentul ăsta îţi îngăduie să-ţi dai seama de ce are nevoie un trup. Mi-ai arătat deja că e o magie mai puternică decât mi-aş fi închipuit vreodată. Poate e o urmare a traiului alături de dragoni, poate a dăinuit. Aşa că descendenţii Străbunilor au păstrat-o după dispariţia dragonilor şi le-au lăsat-o moştenire copiilor lor. Unii au primit-o într-o mai mică măsură. În alţii – aici s-a uitat pieziş la mine – sângele Străbunilor curge cu mai multă vigoare.

După ce am păstrat un timp tăcerea, m-a întrebat aproape batjocoritor:

— Nu-ţi vine s-o recunoşti cu glas tare, nu-i aşa? Nici măcar doar faţă de mine.

— Cred că te înşeli. Dacă toate astea ar fi adevărate, nu le-aş şti? Nu le-aş simţi? După cum se pare, vrei să zici că eu descind din Străbuni. Ceea ce ar însemna că într-un fel sunt în parte eu însumi dragon.

La asta a izbucnit în râs. Era un sunet atât de bine-venit din partea lui încât l-am preţuit, cu toate că râdea de mine.

— Numai tu puteai s-o spui astfel, Fitz. Nu. Nu eşti în parte dragon, ci, mai degrabă, ceva din fiinţa dragonilor a pătruns în stirpea voastră. Pesemne că un strămoş de-al tău „a respirat răsuflarea dragonului”, cum se spune în poveştile de demult. Şi a ajuns până la tine.

Ne-am continuat drumul, cu picioarele târşâindu-ni-se pe piatră. În coridoare ecourile erau stranii, şi Bufonul s-a uitat de mai multe ori peste umăr.

— Ca atunci când se naşte un pisoi cu coada lungă după un lung şir de mâţe cu doar un ciot de coadă? l-am întrebat.

— Cred că poţi privi lucrurile astfel.

Am dat încet din cap, pentru mine însumi.

— Asta ar explica de ce apar oameni înzestraţi cu Meşteşug în

locuri bizare. S-ar părea că sunt chiar şi aici, în Insulele Străine.

— Ce-i asta?

Avusese întotdeauna ochi mai ageri decât ai mei. Degetele lui lungi au atins un semn zgâriat pe un perete. Neîncrezător, m-am apropiat să-l cercetez. Era unul dintre cele făcute de mine.

— E drumul către casă, i-am răspuns.

Capitolul 31

CAPUL DRAGONULUI

Şi posomorâta Oerttre, mamă a tuturor, şi-a ridicat privirea, clătinându-şi mustrătoare capul.

— Nu se poate, a spus, cu un aer hotărât. Nu ne obligă cuvintele, dacă doar nişte simpli bărbaţi le-au rostit.

Fata mea mai mare trebuie să fie, după mine, conducătoare. Aici a fost mereu aşa, puterea trece de la o femeie la fiica sa.

Vrei să-ţi fie narcescă noastră regină ţie? Din tot ce avem, din tot ce înseamnă pentru noi avuţie,

E ultima de care poate fi tribul lipsit, orice ai fi înfăptuit. Şi arată-mi, de fapt, cum ai îndeplinit

Ceea ce ai făgăduit. Cu sânge ţi-ai scris legământul, c-o să faci voia ei ţi-ai dat cuvântul.

O, prinţule Farseer, adu-ţi aminte cum te-ai lăudat:

„Pe vatra din casa mamelor tale capul lui Icefyre va fi aşezat”.

COCKLE LONGSPUR[4], *Capul dragonului*

Am străbătut labirintul Străbunilor călăuziţi de semnele lăsate de mine şi, în cele din urmă, am ieşit la lumina zilei prin crăpătura din perete. Vântul proaspăt umplea aerul cu cristale de gheaţă, ciupindu-ne usturător feţele şi făcând poteca abruptă de sub picioarele noastre şi mai înşelătoare. Clară, adevărata lumină a zilei mi-a îndurerat ochii, umplându-i de lacrimi. Bufonul cobora panta în faţa mea. Acolo, în voia vântului şi a gerului, slăbiciunea lui sărea în ochi şi am bombănit, nemulţumit de propria-mi prostie. Drumul îl storsese de puteri. Când a alunecat a doua oară, l-am prins zdravăn de guler şi l-am ţinut astfel în picioare până ce ne-am văzut în faţa sălaşului Omului Negru.

— Bate la uşă! i-am cerut, dar când n-a făcut altceva decât

---

[4] Pinten lung (n. tr.).

să-mi întoarcă privirea, cu ochii înceţoşaţi de oboseală, m-am întins pe lângă el şi am lovit în lemn cu pumnul.

Uşa s-a deschis atât de repede încât nu m-am putut convinge că zâmbitorul Om Negru care ne-a apărut în faţă nu ne aştepta. Dar Bufonul a rămas nemişcat cu ochii la el.

— E mort de frig şi istovit din cale-afară, am spus ca scuză şi l-am împins înăuntru înaintea mea.

Apoi am închis cu putere uşa în urma noastră şi m-am întors, recunoscător, către odaia primitoare. Am clipit şi am aşteptat să mă obişnuiesc cu semiîntunericul, după strălucirea luminii din plină zi. Am văzut mai întâi vatra mică, apoi cum se holba Omul Negru la Bufon; amândoi păreau să nu-şi poată crede ochilor.

— Era mort, mi-a spus Omul Negru cu hotărâre. A murit.

Făcuse ochii mari, foarte mari.

— Da. Era, am confirmat. Dar eu sunt Catalizatorul. Pot schimba lucrurile.

Pe urmă Thick a ţâşnit de lângă vatră şi m-a cuprins cu braţele lui scurte. A început să ţopăie ca un ursuleţ, strigând:

— Te-ai întors! Te-ai întors! Am crezut că n-o să te mai întorci niciodată. Chade a zis: „Vine corabia”, iar eu am spus: „Dar el nu-i aici şi eu nu mă urc pe nicio corabie”. Pe urmă el a spus: „Vine oricum”. Şi a venit, şi acolo nu era nimeni, şi a plecat înapoi, pentru că eu am spus: „Nu, nu mă întorc singur, numai eu singur, şi oricum nu vreau să mă urc pe-o corabie!”

Şi-a încetat ţopăiala şi a adăugat rânjind satisfăcut:

— Dacă nu eşti mort, Chade e atât de supărat pe tine încât o să-ţi doreşti să fii. Aşa a zis el. Dutiful. Oh, şi capul dragonului, am uitat să-ţi spun partea cu capul dragonului. Nettle a făcut-o!

A trimis capul dragonului în casa mamelor şi a fost o mare surpriză pentru toată lumea. În afară de mine. Ea mi-a spus că poate vorbi cu Tintaglia, că o poate face să-i pară rău dacă n-o ascultă. Şi a ascultat-o. Şi totul e din nou bine.

A spus-o cu atâta încredere, încât mi-a venit greu să mă uit în jos, în ochii lui rotunzi şi veseli şi să răspund:

— Cred că n-am înţeles nici măcar jumătate din tot ce mi-ai spus. Şi presupun că am lipsit mai mult decât credeam.

M-am desprins din îmbrăţişarea lui. În cealaltă parte a odăii se lăsase o linişte stranie. Omul Negru şi Bufonul se uitau unul la altul nu cu ostilitate, ci cu neîncredere. Văzându-i pe amândoi alături, am remarcat o asemănare, dar părea datorată unor

strămoşi comuni, nu unei legături de rudenie apropiată. Omul Negru a vorbit primul.

— Bine-ai venit! a spus cu voce slabă.

— Nu te-am văzut niciodată, a răspuns Bufonul minunându-se. În toate viitorurile întrezărite, în tot ce-ar fi putut să fie, nu te-am văzut niciodată.

A început brusc să tremure şi am ştiut că ajunsese la capătul puterilor. Şi Omul Negru a părut să-şi dea seama, pentru că a împins o pernă mai aproape de foc şi s-a grăbit să-i facă semn să stea jos. Bufonul mai degrabă s-a prăbuşit decât s-a aşezat. Mi-am luat mantia de pe umerii lui spunându-i:

— Focul o să te-ncălzească mai repede aşa.

— Nu cred că mi-e chiar atât de frig, a răspuns cu glas firav. Numai că… sunt în afara timpului meu, Fitz. Mă simt ca un peşte în aer sau ca o pasăre sub apă. Sunt dincolo de existenţa mea şi înaintez din zi în zi bâjbâind, întrebându-mă ce să fac cu mine însumi. Mi-e foarte greu.

Vocea i s-a stins la ultimele cuvinte. S-a uitat în sus, la Omul Negru, parcă implorându-l să-l ajute. Capul a început să-i tremure.

N-am ştiut ce să-i spun. Nu-i plăcea că-i prelungisem viaţa? Gândul mă durea şi am păstrat tăcerea. L-am privit pe Omul Negru căutându-şi cuvintele.

— Asta te pot eu învăţa…

Şi-a lăsat cuvintele să se stângă încet. Un zâmbet i s-a aşternut pe faţă încetul cu încetul, ca un răsărit de soare. Şi-a aplecat capul spre prietenul meu şi a spus ceva într-o altă limbă.

Bufonul s-a deschis către el ca o floare către lumină. Un surâs tremurător i-a luminat chipul şi, şovăind, a răspuns în aceeaşi limbă. Omul Negru a scos un strigăt de încântare. A arătat către sine însuşi şi a spus ceva foarte repede, apoi, ca şi cum şi-ar fi reamintit brusc de bunele maniere, a luat ceainicul şi o cană, a turnat ceaiul cu eleganţă în mişcări şi l-a pus în faţa Bufonului. Care l-a copleşit cu mulţumiri. În limba lor părea să fie nevoie de foarte multe cuvinte ca să spui lucruri simple. Nici măcar o singură silabă nu semăna cu vreo altă limbă pe care o auzisem cândva. Vocea Bufonului şi-a pierdut puterea. A tras aer în piept şi a încheiat ceea ce începuse să spună.

Am avut, copilăreşte, impresia că sunt exclus. Aproape ca şi

cum mi-ar fi simţit nemulţumirea, Bufonul s-a întors spre mine. Şi-a îndepărtat părul de pe faţă cu degete tremurătoare.

— N-am mai auzit limba copilăriei mele de când, ei, de când am plecat de-acasă. Acum, când o ascult din nou, mă unge pe suflet.

Probabil că Dutiful şi Chade aflaseră de la Thick că mă întorsesem, fiindcă i-am simţit asediindu-mi zidurile Meşteşugului cu loviturile lor. Am hotărât, fără tragere de inimă, că era timpul să-i las să ajungă la mine. Am luat cana cu ceai pe care tocmai o umpluse Omul Negru pentru mine, m-am aşezat lângă focul lui şi, văzând că Bufonul era absorbit de discuţia cu gazda noastră, am capitulat coborându-mi zidurile Meşteşugului.

Mai înainte de orice gând, de la Chade a venit o răbufnire de furie, teamă şi ciudă, care m-a zgâlţâit şi m-a pălmuit ca pe un servitor tânăr şi rebel. Când a terminat, cred că l-am scos mai tare din sărite râzând de violenţa atacului său, ceea ce l-a înveselit pe Dutiful.

Nu ţi s-a întâmplat nimic prea rău dacă poţi să râzi aşa! Nu te-am mai simţit niciodată atât de lipsit de griji.

Mi-am dat seama că băiatul era surprins, că pur şi simplu se minuna.

Gândul lui Chade a venit o clipă mai târziu, ca un ecou.

Ce-i cu tine? Eşti beat?

Nu, sunt întregit şi pe deplin vindecat. Ca şi Bufonul. Dar povestea mea poate să aştepte. La voi e totul bine? Prinţul nostru şi-a câştigat cu adevărat mireasa? Thick mi-a spus o poveste bizară, despre un cap de dragon pe vatra din casa mamelor ei. E adevărat? Cine l-a ucis pe Icefyre?

N-a omorât nimeni dragonul. El şi-a pus capul acolo. Dar, da, s-ar părea că totul s-a aranjat, mi-a răspuns Chade, cu o satisfacţie din care răzbătea înverşunarea. Acum, când ştim că eşti teafăr, putem ridica pânzele. Asta dacă Dutiful îşi face destul curaj ca să-i spună miresei lui că trebuie să-l însoţească.

Îi las pur şi simplu timp, ca să fiu sigur că o face din propria ei voinţă, a răspuns Dutiful cu asprime.

Nu înţeleg. Vrea cineva să înceapă cu începutul şi să-mi spună toată povestea?

Şi apoi am aflat, pe de-a-ntregul, de la Chade şi Dutiful deopotrivă, ca şi din comentariile entuziaste ale lui Thick, cum o sâcâise şi o îmboldise Nettle pe Tintaglia, pătrunzându-i în vise

când dormea şi în gânduri când era trează, ca să-i ceară cu insistenţă să-i răsplătească pe oamenii plăpânzi care avuseseră atâta de suferit când îl eliberaseră pe Icefyre. La rândul ei, Tintaglia îl condusese pe acesta din urmă, cam aşa cum îşi duce un porumbel perechea în cuib, mai întâi la Zylig, unde i se înfăţişaseră amândoi Hetgurdului, încă adunat acolo, şi apoi către insula Mayle şi la Wuislington.

Dragonii coborâseră pe pământ în faţa casei mamelor Ellianiei. Am înţeles că asta pricinuise nişte stricăciuni, dar uriaşul Icefyre izbutise să pătrundă în casa mamelor, unde îşi pusese, fără pic de graţie şi pentru foarte scurt timp, capul pe vatră, pentru ca făgăduiala făcută de Dutiful Ellianiei să fie îndeplinită întru totul.

Credeam că Elliania s-a declarat mulţumită, că a considerat că Dutiful şi-a îndeplinit făgăduiala şi s-a dovedit demn de ea ajutând la eliberarea mamei şi a surorii ei.

Eram nedumerit, nu pricepeam de *ce* fusese nevoie de aşa ceva.

Oh, ea e foarte satisfăcută, şi asta de câteva zile, a răspuns Chade cu acreală, şi am bănuit că virtutea lui Dutiful se lăsase înfrântă de insistenţele fetei. *Mama ei e cea care ne-a făcut greutăţi, îndurerându-l pe Peottre. Oerttre ne-a spus, chiar înainte de a ajunge la Zylig, că ea nu-şi consideră fiica obligată să respecte nicio înţelegere încheiată de bărbaţi. I se pare de neconceput să-şi părăsească Elliania casa, chiar şi pentru a deveni regina celor Şase Ducate. I-a găsit aranjamentului nostru o mie de hibe, a spus că, fiind încă în viaţă, ea era adevărata narcescă şi că totul s-a stabilit fără a avea încuviinţarea ei, aşa cum s-ar fi cuvenit. Nu e de acord să moştenească Lestra titlul de narcescă; nu o consideră potrivită să conducă după moartea ei. Cât despre copiii Ellianiei şi ai lui Dutiful, pe ea o îngrozeşte gândul că vor rămâne în cele Şase Ducate.*

E vorba numai de fete, nu şi de băieţi, s-a amestecat Dutiful.

Aşa e, a recunoscut Chade. *S-a arătat mai mult decât dornică să le îngăduie lui Dutiful şi Ellianiei să, adică să devină, să facă…*

N-a izbutit să găsească nişte cuvinte care să-i exprime gândul cu delicateţe.

Dutiful s-a dovedit mult mai prozaic.

A fost de acord să împart patul cu Elliania. A părut ofensată

de ideea că s-ar putea pune cineva de-a curmezişul când Elliania vrea să se culce cu un anumit bărbat. Şi narcesca Oerttre a propus ca toţi băieţi născuţi din unirea noastră să le fie daţi celor Şase Ducate. Când vor împlini şapte ani.

Au părut înţeleşi să-mi lase timp să rumeg ideea. Era de neconceput. Niciunul dintre duci n-ar fi recunoscut un asemenea moştenitor.

Şi acum? Acum, după ce Icefyre a făcut din răspunsul lui Dutiful la provocarea Ellianiei o izbândă deplină?

Narcesca Oerttre a fost impresionată. E greu să nu fii impresionat când o creatură de o asemenea mărime îşi croieşte drum prin casa ta şi-şi pune capul pe pietrele vetrei tale. Mai ales când încă mai are în jurul gâtului o parte din tocul uşii tale.

Mi-a fost uşor să-l iert pe Dutiful pentru satisfacţia aproape copilărească pe care i-o oferea o asemenea răzbunare.

Cred că s-a terminat cu obiecţiile ei. Şi, chiar dacă încă mai are rezerve, aici sunt destui membri ai Hetgurdului care au văzut totul şi nu pot fi reduşi la tăcere. Acum văd cu toţii o onoare în plecarea Ellianiei în ţara mea. „Ca să întemeieze o nouă casă a mamelor”, aşa spun.

De parcă devenind soţia lui Dutiful ar cuceri cele Şase Ducate, s-a plâns Chade.

Însă i-am simţit uşurarea. Prevedeam greutăţile pe care ni le rezerva viitorul, în momentele nepotrivirilor dintre obiceiurile din ţara ei şi ale noastre. Dacă primul ei copil urma să fie băiat, oare rudele ei aveau să fie scandalizate văzând că moşteneşte el tronul? Mi-am alungat gândul din minte. Aveam destul timp să-mi fac griji pentru asta după ce urma să se întâmple.

Şi cum a fost convins dragonul să ne-ajute?

Întreabă-l pe Thick. S-ar părea că el şi Nettle au pus totul la cale.

Zâmbetul meu a pălit. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Nettle ştie că a murit Burrich?

Da.

Răspunsul lui Chade a fost scurt şi acru.

Dacă aş fi fost în locul ei, eu, unul, n-aş fi vrut să mi se ascundă aşa ceva, a subliniat Dutiful, cu severitate. *Am ştiut că se justifica nu numai faţă de mine, ci şi faţă de Chade. Şi am făcut aşa cum cred că e mai bine. În plus, şi mama trebuia să afle, ca să ia în grijă familia unui bărbat care ne-a slujit atât de*

bine şi atât de mult. Ca să nu mai spun că, atunci când o să stau în faţa verişoarei mele în carne şi oase n-o să-mi placă s-o fac ţinând la spate un sac cu secrete murdare.

Suna aspru, şi am desluşit în spatele cuvintelor o neînţelegere între Dutiful şi Chade. Nu părea un moment potrivit ca să-mi spun propria părere. În plus, ceea ce se făcuse era bun făcut, era prea târziu pentru o schimbare. Dar puteam încerca să schimb subiectul.

Prin urmare, acum nunta se poate face fără să mai pună nimeni piedici.

Acum da. Dutiful a insistat să rămânem aici până când primim veşti de la tine. Sau până când ajungem la concluzia că ai murit şi trimitem pe cineva după Thick, deşi ideea întoarcerii acasă nu-l încântă. Însă acum, când ştim că eşti acolo, o să trimitem imediat o corabie, să vă ia pe amândoi. Imediat ce ajungeţi aici, putem pleca acasă.

Fără corăbii! a insistat Thick.

Prinţul nu i-a dat atenţie.

Aşteptându-l pe Fitz n-am irosit timpul, a spus contrazicându-l pe Chade. *Nu s-ar fi cuvenit s-o smulgem imediat pe narcescă din sânul familiei sale. Elliania a fost prea mult timp despărţită de mama şi de sora ei. Mi-a făcut plăcere să le văd împreună. Şi când se uită de la sora ei la mine... Fitz, în ochii ei sunt un erou. Barzii din insule compun balade despre asta.*

Balade foarte lungi, a completat Chade. *Am fost nevoiţi să le ascultăm zâmbind aproape în fiecare seară.*

Am păstrat o vreme o tăcere plină de mulţumire. Prinţul meu îşi dobândise mireasa. Între cele Şase Ducate şi Insulele Străine avea să fie pace. Pe urmă Dutiful a spus cu o tentă solemnă:

Şi mă bucur pentru că ai avut timp să-ţi jeleşti prietenul. Îmi pare foarte râu pentru el, Fitz.

Ai izbutit să găseşti trupul Bufonului? m-a întrebat Chade cu blândeţe.

A urmat clipa mea de triumf.

L-am găsit pe Bufon.

Credeam c-a murit!

Solemnitatea lui Dutiful şi-a cedat locul uimirii.

Aşa am crezut şi eu, am răspuns, hotărându-mă brusc să nu dau şi alte explicaţii. Era uşor să le abat atenţia de la Bufon. N-a trebuit să adaug decât: *îmi pare rău că n-am fost aici când aţi*

trimis corabia. Dar nu e nevoie să mai trimiteţi alta. Eu şi Thick ne putem întoarce la Buckkeep mult mai simplu. Şi fără să mai fie nevoie să se îmbarce pe vreun vas.

Uimirea lor când au aflat de existenţa unui stâlp folosibil al Meşteşugului n-a fost nimic pe lângă încântarea care l-a cuprins pe Thick când i-am spus că se putea întoarce acasă fără să călătorească pe mare. M-a luat brusc de mijloc, m-a săltat în picioare şi a început să ţopăie în jurul meu cu atâta frenezie, încât nu m-am mai putut concentra atât cât era nevoie pentru Meşteşug. L-am prins de umeri şi m-am proptit bine pe picioare ca să pun capăt dansului nostru, apoi mi-am ridicat privirea şi am văzut că Omul Negru se uita la noi amuzat şi speriat totodată. Bufonul părea prea obosit ca să mai fie surprins.

— Tocmai a înţeles că ne putem întoarce acasă prin stâlpii Meşteşugului, le-am explicat. Lui Thick nu-i plac călătoriile pe mare. Şi e încântat, fiindcă drumul nostru s-ar putea să dureze doar câteva clipe în loc de mai multe zile.

Omul Negru m-a privit fără să priceapă. Pe urmă Bufonul i-a spus ceva în limba lui, şi atunci a scos un „aaaah” care sugera că se lămurise şi a dat din cap cu înţelepciune. Explicaţia a părut să-i fi adus aminte de o altă întâmplare, fiindcă a început un monolog lung adresat Bufonului.

Thick s-a oprit brusc locului, apoi şi-a lăsat capul pe-o parte, ca şi cum ar fi ascultat ceva.

— Pergamentele Meşteşugului, spune Chade, aduceţi pergamentele Meşteşugului. A tăcut şi s-a încruntat concentrându-se asupra mesajului bătrânului sfetnic. Dar nu încă! Nu plecaţi încă acasă, aşteptaţi până găsesc o explicaţie bună pentru sosirea voastră. Va fi curând. Nettle a început să se sature de atâtea mesaje. Tu te-ai descurca mai bine.

Îi dădusem lui Chade o temă amplă de gândire şi, spre uşurarea mea, a întrerupt discuţia noastră prin Meşteşug tocmai pentru asta. Dutiful a încercat să-mi explice cum îl convinsese Nettle pe Icefyre să-şi pună capul pe vatra narcescăi, dar Thick era prea entuziasmat ca să ne lase să stăm de vorbă. Şi am simţit la prinţ un neastâmpăr care mi-a dezvăluit că-şi putea petrece timpul într-un mod mai interesant decât rămânând la taclale cu mine. L-am trimis să-şi vadă de ale lui, prevenindu-i cu asprime că trebuia să fie prudent, şi sunt sigur că mi-a ignorat sfatul.

Mi-am reîndreptat toată atenţia către ceea ce se petrecea în jur şi am văzut că Bufonul dădea obosit din cap, ascultând o lungă explicaţie a Omului Negru. Bătrânul vorbea în cea mai de neînţeles limbă auzită de mine vreodată, din care nu pricepeam nici măcar un singur cuvânt. Thick a ţinut morţiş să-mi spună cum îşi petrecuse timpul cu Omul Negru, descriindu-mi cu lux de amănunte tot ce mâncaseră, cum se înfuriase şi se supărase Chade şi ce derdeluş minunat descoperise la nu prea mare distanţă. I-am privit faţa rotundă, care strălucea de mulţumire. Era un omuleţ minunat. Privea cu aceeaşi seninătate reîntoarcerea mea, apariţia Bufonului, care nu mai era mort, şi apropiata noastră plecare acasă, fără să avem nevoie de vreo corabie. Alunecarea pe zăpadă îl umplea de tot atâta încântare ca şi sosirea mea. Îl invidiam pentru uşurinţa cu care accepta schimbările şi viitorul.

În timp ce sporovăia, am încercat să descifrez ce-mi rezerva viitorul mie. Urma să ne întoarcem la Buckkeep şi eram însărcinat să mut acolo biblioteca Meşteşugului. Numărul călătoriilor prin stâlp necesare pentru asta era deja destul de mare ca să mă umple de temeri. Şi totuşi părea o misiune simplă, dacă o comparam cu ceea ce avea să urmeze. Trebuia să apar, în carne şi oase, în faţa lui Nettle. Şi să-i dezvălui lui Molly că eram în viaţă. Gândul m-a umplut de un val de dor, aproape tăindu-mi răsuflarea. Redându-mi toate amintirile despre ea, Bufonul îmi trimisese sufletul înapoi, în clipa când pricepusem pentru prima oară că, pentru mine, era pierdută. Suferinţa era nouă, iar dragostea mea pentru ea, puternică. Mă înspăimânta gândul la prima noastră întâlnire, la toate explicaţiile pe care trebuia să i le dau. Mă temeam şi să-ncerc să fac faţă durerii pentru pierderea bărbatului ei, dar ştiam că n-am de ales. Burrich îi purtase de grijă fiicei mele în vreme ce fusesem „mort”. Puteam face mai puţin pentru fiii lui încă mici? Dar n-avea să-mi fie uşor. Nimic n-avea să-mi fie uşor. Totuşi, cu o stranie tresărire a inimii, am înţeles că aşteptam totul cu nerăbdare, că ştiam că, dincolo de durerea pentru moartea lui Burrich, pe care o împărtăşeam, s-ar fi putut afla, în cele din urmă, altceva. Gândul m-a făcut să mă simt uşuratic şi hrăpăreţ, dar a rămas totuşi acolo. Mi se părea că trecuseră ani de când nu mai privisem înainte văzând prilejuri faste şi posibilităţi. Am ştiut, dintr-odată, că-mi doream să fac schimbări, să trăiesc cu

adevărat şi să înfrunt pericolele unei încercări de recucerire a dragostei lui Molly.

Thick m-a zgâlţâit de umeri.

— Ei? m-a întrebat în culmea încântării. Vrei să mergem acum?

— Da, m-am trezit spunând, apoi am devenit conştient că ascultasem zâmbind şi dând aprobator din cap tot ce-mi spusese despre alunecarea pe zăpadă.

Mă oferisem să mergem pe derdeluş împreună. Era prea fericit ca să-l dobor dintr-al nouălea cer şi mi-a trecut brusc prin minte că, de fapt, n-aveam nimic mai bun de făcut. Bufonului i-ar fi prins bine odihna şi părea să savureze discuţia cu Omul Negru. Aşa că ne-am înfofolit şi am ieşit în zăpadă. Îmi propusesem să mă las să alunec pe zăpadă împreună cu el o dată sau de două ori, doar atât cât era nevoie ca să se simtă mulţumit, dar panta pe care o găsise era tot atât de lungă şi de netedă ca acelea lăsate în urmă de alunecările vidrelor şi la fel de tentantă. Thick o folosise atât de des în ultimele câteva zile, încât era lustruită. Ne-am dat drumul la vale mai întâi pe burtă şi apoi împreună, stând alături pe mantia mea şi chiuind ca nişte copii, fără să ne pese că era frig şi că ne udam hainele.

Era joacă, în toată simplitatea şi puritatea ei. Joacă pentru care nu-mi mai găsisem timp, pe care o respinsesem, considerând că nu e necesară, că e o întrerupere a tuturor îndeletnicirilor practice din viaţa mea meticulos ordonată. Când ajunsesem să nu-mi mai îngădui o plăcere simplă? M-am lăsat furat de ea şi am revenit în lume cu o tresărire când am auzit pe cineva strigându-mă. Tocmai ajunsesem la capătul de jos al pantei şi, când m-am întors către vocea Bufonului, Thick s-a izbit de mine. Am fost azvârlit prin aer şi am căzut, aproape fără să mă lovesc câtuşi de puţin, cu bondocul deasupra mea. Ne-am ridicat zvârcolindu-ne şi l-am văzut pe Bufon privindu-ne amuzat şi cu o afecţiune la care era greu să te uiţi. Nici nostalgia şi regretele nu-i lipseau din privire.

— Ar trebui să-ncerci şi tu, i-am spus pe jumătate ruşinat, fiindcă fusesem surprins zbenguindu-mă ca un băieţel prin prima zăpadă a anului.

Odată ce m-am văzut în picioare, l-am ajutat şi pe Thick să se proptească bine pe ale lui. În ciuda tumbei noastre, bondocul zâmbea cu gura până la urechi.

— Spatele meu, a spus încet Bufonul, şi eu am dat din cap întristându-mă brusc.

Ştiam că era vorba de mai mult decât de spatele lui abia vindecat, de mai mult decât rigiditatea unor răni pe jumătate lecuite. Ceea ce trăise nu-i înţepenise şi nu-i umpluse de cicatrice doar trupul. M-am întrebat de cât timp era nevoie ca să-şi redobândească mlădierea spiritului.

— O să te vindeci, am zis, deopotrivă pentru el şi pentru mine, urcând către locul unde ne aştepta.

Aş fi vrut să-mi pot pune mai multă siguranţă în glas.

— Prilkop ne-a pregătit masa, mi-a spus el. Am venit să vă spun că e gata. V-am strigat amândoi din uşă, dar nu ne-aţi auzit. A şovăit o clipă. De sus, coborârea până aici părea uşoară. N-a fost. Acum mă gândesc cu groază că trebuie să merg înapoi.

— Urcuşul e abrupt, am încuviinţat, când am pornit-o pe drumul de întoarcere.

Imediat ce auzise de mâncare, Thick îşi iuţise paşii mărunţi şi mergea înaintea noastră aproape alergând.

— Prilkop?

— E numele Omului Negru. Bufonul înainta cu greutate, alături de mine, pe poteca de pe coasta stâncoasă. Respira scurt gâfâind. A avut nevoie de câteva clipe ca să şi-l amintească. Trecuse mult timp de când nu mai stătuse de vorbă cu nimeni şi încă şi mai mult de când nu mai vorbise în limba mamelor noastre.

— Am avut impresia că amândoi aţi savurat asta, am spus sperând că n-aveam în glas nicio urmă de gelozie.

— Da, a încuviinţat. Şi a zâmbit. El n-a mai ajuns acasă de atât de mult timp şi, când i-am povestit tot ce-mi amintesc din copilărie, n-a putut decât să se minuneze fiindcă s-au schimbat atât de multe. Ne întrebăm amândoi cum o mai fi acolo acum.

— Ei, presupun că acum s-ar putea duce acasă dacă ar vrea. Adică nu mai există nicio viziune care să-l ţină aici. Nu-i aşa?

— Da, nu mai există.

Am mers o scurtă vreme în tăcere, apoi el a adăugat cu voce înceată:

— Fitz, acasă înseamnă oameni. Nu un loc. Dacă te întorci când oamenii nu mai sunt, nu mai poţi vedea decât ceea ce nu mai există acolo.

Şi-a pus mâna pe braţul meu, şi m-am oprit.

— Lasă-mă să-mi trag sufletul, m-a implorat, apoi a profitat de scurta pauză doar ca să vorbească pe un ton plin de seriozitate. Tu eşti cel care ar trebui să meargă acasă. Cât mai poţi. Cât mai sunt acolo oameni pe care-i cunoşti şi pe care întoarcerea ta o să-i bucure. Nu doar castelul Buckkeep. Ci şi Molly. Şi Patience.

— Ştiu. Vreau s-o fac.

L-am privit cu nedumerire, surprins fiindcă îi trecuse prin cap că n-o voi face.

Aproape că s-a albit la faţă de uimire.

— Da? Cu adevărat?

— Bineînţeles.

— Vorbeşti serios, nu?

Mi-a cercetat chipul cu privirea. Mi s-a părut că-i văd în ochi umbra unei dezamăgiri. Apoi mi-a luat o mână într-ale lui şi a adăugat:

— Mă bucur pentru tine, Fitz. Mă bucur cu adevărat. Ai spus c-o s-o faci, dar păreai şovăielnic. M-am temut că, poate, n-o să te ţii de cuvânt.

— Ce altceva aş fi putea face?

A ezitat o clipă, parcă vrând să spună ceva. Pe urmă a părut să se răzgândească. A pufnit scurt.

— Ai putea găsi o peşteră în care să trăieşti de unul singur în următorii zece ani.

— De ce să fac una ca asta? Retragere din viaţă, renunţare la orice prilej de îmbunătăţire a lucrurilor… Oh.

Am fost răsplătit de vechiul lui zâmbet, care i s-a lăţit încet pe toată faţa.

— Ajută-mă să urc, a spus, şi am făcut-o cu bucurie.

S-a sprijinit de braţul meu, lăsându-se mai greu decât mă aşteptasem. Când am ajuns în grota lui Prilkop, l-am ajutat să se aşeze.

— Alcool? Rachiu? l-am întrebat pe Omul Negru, care a clătinat din cap abia după ce Bufonul a tradus cuvintele mele cu voce slabă.

S-a apropiat de prietenul meu şi s-a aplecat ca să-i privească faţa. I-a atins fruntea şi a clătinat din cap încă o dată.

— O să fac ceai. Pentru asta, un ceai care ajută.

Am mâncat împreună şi ne-am petrecut seara povestind. Bufonul şi Prilkop părea să-şi fi potolit o parte din dorinţa de a

vorbi în limba lor. Am pregătit un culcuş pentru Bufon şi am insistat să se întindă lângă foc. Am încercat să-i spun lui Prilkop întreaga poveste a sosirii noastre pe Aslevjal. M-a ascultat cu atenţie, dând din cap cu fruntea încruntată. Bufonul îi explica pe scurt, din când în când, câte ceva greu de înţeles pentru el. Dar, în cea mai mare partea a timpului, a stat nemişcat ascultând. Când îmi întrerupea spusele, era straniu să aud cum punea cap la cap tot ce se petrecuse, lăsând impresia că menirea nostru fusese, dintotdeauna, trezirea lui Icefyre şi readucerea dragonilor în lume. Cred că, pentru el, chiar ăsta era adevărul. Dar era bizar să-mi văd propria viaţă într-o asemenea lumină.

S-a făcut foarte târziu, şi Thick a adormit cu mult înainte de a ne spune Prilkop noapte bună. Am trecut printr-un straniu moment de stânjeneală când mi-am întins păturile la distanţă de ale Bufonului. Acolo aveam aşternuturi din belşug. Nu mai era nevoie să împărţim acelaşi culcuş. Dar dormisem alături de el în atâtea nopţi încât mă întrebam dacă nu şi-ar fi dorit să mă simtă aproape, să-l apăr de spaimele celei care începea, dar n-am ştiut cum să-i pun lui întrebarea. În schimb, mi-am sprijinit capul pe braţ şi l-am privit dormind. Avea faţa suptă de oboseală, iar durerea continua să-i încreţească fruntea. Ştiam că, după toate prin care trecuse, avea nevoie să stea un timp departe de mine, să fie singur cu el însuşi, ca să redescopere cine era. Dar îmi doream, cu egoism, să nu ne despărţim iarăşi. Nu renăscuse doar dragostea mea pentru Molly, ci şi afecţiunea prietenească pe care i-o purtam Bufonului, dorinţa de a mă afla în apropierea lui. Voiam să fim din nou cei mai buni prieteni, să nu ne sinchisim de deosebirile dintre noi, să ne bucurăm împreună de fiecare zi şi să înfruntăm greutăţile cu optimism; el reprezenta toate astea pentru mine şi mi-am jurat că n-o să-i mai las să-mi alunece printre degete, din neglijenţă. El şi Molly aveau să-mi rotunjească viaţa, făcând din ea ceea ce fusese cândva. Ei doi şi Patience, mi-am spus, cu uimire. Aveam s-o redobândesc şi pe ea, indiferent cât m-ar fi costat.

Poate pentru că Thick dormea atât de aproape de mine sau poate doar pentru că de când mă aventurasem pe domeniul Femeii Palide aveam pentru prima oară parte de un somn atât de profund încât să-mi visez propriile vise, m-a găsit Nettle. Sau poate eu am găsit-o pe ea. M-am pomenit într-un loc unde se însera. Un loc pe care aproape că mi-l reaminteam, dar care se

schimbase atât de mult încât nu puteam fi sigur. Straturi de flori străluceau luminoase în semiîntuneric. Miresmele lor pluteau în adierea din amurg contopindu-se.

Nettle stătea singură pe o bancă de piatră. Cu capul sprijinit de zidul din spatele ei, privea lung cerul nopţii. Am tresărit când am văzut-o. Părul ei superb fusese tuns foarte scurt. Era cel mai vechi dintre însemnele doliului din cele Şase Ducate, de care femeile se foloseau foarte rar. M-am aşezat în faţa ei, pe pietrele pavajului, sub înfăţişarea mea de lup. Nettle s-a mişcat şi şi-a coborât privirea spre mine.

— Ştii că tatăl meu e mort?

— Da. Îmi pare rău.

Nettle foia între degete un fald al fustei ei negre.

— Ai fost de faţă? m-a întrebat într-un târziu.

— Când a murit nu. Doar când a primit rana de la care i s-a tras moartea.

Între noi s-a lăsat pentru o scurtă vreme tăcerea.

— De ce te simţi atât de stânjenit de întrebarea asta de parcă nu s-ar cuveni să fiu curioasă? Ştiu că prinţul preferă să ocolească răspunsul, să spună doar că tata s-a luptat cu mult curaj, că a fost un erou. Dar pentru mine nu e de ajuns. Vreau să ştiu cum a murit… cum a fost rănit. Vreau… trebuie să aflu toate amănuntele. Pentru că i-au aruncat trupul în mare şi n-o să-l mai văd niciodată, nici viu, nici mort. Ştii cum e? Când ţi se spune doar că tatăl tău e mort, şi nimic mai mult?

— Ştiu foarte bine, i-am răspuns. Şi mie mi s-a întâmplat.

— Dar, în cele din urmă, ţi s-a povestit?

— Mi s-a spus aceeaşi minciună care li s-a servit tuturor. Nimeni nu mi-a dezvăluit adevărul despre moartea lui.

— Îmi pare rău, a zis ea cu toată sinceritatea. Şi-a întors capul spre mine şi m-a privit curioasă. Te-ai schimbat, Umbră de lup. Eşti… răsunător. Ca… un clopot când e lovit. Cum se numeşte asta?

— Rezonanţă, am sugerat, şi ea a dat din cap.

— Te percep mai clar. Aproape ca şi cum ai fi real.

— Sunt real.

— Adică de parcă te-ai afla în realitate aici, lângă mine.

Aş fi vrut să fiu.

— Ce vrei să ştii? am întrebat-o.

Şi-a înălţat bărbia.

— Totul. Absolut totul. A fost tatăl meu.
— Într-adevăr, m-am văzut silit să încuviinţez.
Mi-am adunat tot curajul. Pe urmă mi-a venit o altă idee.
— Unde te afli acum? am întrebat-o. Eşti trează?
A oftat.
— După cum vezi. Sunt în Grădina Reginei din castelul Buckkeep, a răspuns cu jale în glas. Regina mi-a îngăduit să plec acasă pentru trei zile. Ne-a cerut scuze mie şi mamei mele, explicându-ne că numai atât îmi poate oferi ca să-mi plâng tatăl. De când am învăţat să-mi controlez visele, nici nopţile nu-mi mai aparţin. Sunt tot timpul la dispoziţia tronului Farseer, trebuie să-i dedic întreaga mea viaţă.
Mi-am ales cu grijă următoarele cuvinte.
— Prin asta eşti cu adevărat fiica tatălui tău.
M-a fulgerat brusc cu privirea, luminând grădina cu furia ei.
— Şi-a dat viaţa pentru tron! Şi ce-a primit în schimb? Nimic. Ei, da, un domeniu, acum, când e mort, un loc numit Withywoods, de care n-am auzit în viaţa mea. Cui îi pasă de pământ şi de titluri?
Lady Nettle, aşa mi se zice acum, de parcă aş fi fiica unui nobil. Iar pe la spate mă numesc lady Mărăcine, pur şi simplu fiindcă spun cu sinceritate ce gândesc. Puţin îmi pasă de părerea lor despre mine. O să plec de la Curte imediat ce-o să fie posibil, o să mă-ntorc acasă. În adevărata mea casă, cea construită de tata, cu hambarele şi cu păşunile ei. N-au decât să-şi ia Withywoods şi să-l dărâme piatră cu piatră. Eu aş prefera să-mi primesc înapoi tatăl.
— Şi eu. Dar, pe de altă parte, ai mai mult decât oricine altcineva dreptul să primeşti Withywoods. Tatăl tău l-a slujit pe prinţul Chivalry, dar domeniul ăsta s-a numărat printre favoritele sale. Primindu-l, e aproape ca şi cum ai fi moştenitoarea prinţului mort.
Şi eram sigur că asta fusese intenţia lui Patience. Putea să numere anii şi lunile pe degete şi să ştie că fiica lui Molly era şi a mea. Bătrâna făcuse tot ce îi stătea în puteri ca să vadă o parte din pământurile bunicului lui Nettle ajunse în stăpânirea ei. Gestul mă ungea pe suflet. Şi am ştiut brusc de ce aşteptase să moară Burrich înainte de a-i dărui Withywoods fiicei mele. Îi respectase dorinţa de a fi considerat tatăl lui Nettle şi nu voise să facă nimic care să-l contrazică. Acum domeniul putea fi privit

ca o proprietate dobândită de Burrich pentru urmaşii săi, nu o moştenire ajunsă la o nepoată. Subtilităţile excentricei mele mame vitrege mă delectaseră întotdeauna.

— Chiar şi aşa, tot l-aş prefera pe tata.

Nettle a pufnit, apoi şi-a luat ochii de la mine.

— I-a vorbit întunericului, cu voce răguşită. Ai de gând să-mi spui ce i s-a întâmplat?

— Da. Îţi spun. Dar încerc să mă hotărăsc cu ce să încep.

Am pus în balanţă prudenţa şi curajul, apoi mi-am dat seama că hotărârea nu trebuia să ţină cont de sentimentele mele. Câte şocuri putea suporta dintr-odată o femeie tânără, singură şi îndurerată? Nu era momentul să schimb ceea ce credea că e adevărat despre sine. Deja trebuia să facă faţă prea multor schimbări. Am lăsat-o să jelească fără să-şi pună întrebări ca acelea pe care le-ar fi putut ridica dezvăluirile mele.

— E adevărat că tatăl tău a fost rănit de moarte în timp ce slujea monarhia Farseer. Dar când a silit un dragon să îngenuncheze prin simpla forţă a voinţei sale, n-a făcut-o pentru prinţ. S-a întâmplat pentru că dragonul de piatră ameninţa viaţa iubitului său fiu.

Ei nu i-a venit să-şi creadă urechilor.

— Viaţa lui Swift?

— Bineînţeles. Pentru Swift a venit el aici. Ca să-şi ia fiul şi să-l ducă acasă în siguranţă. Nu şi-a imaginat că pentru asta va fi nevoit să înfrunte un dragon adevărat.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înţeleg! Spui că era un „dragon de piatră”. Ce înseamnă asta?

Avea dreptul să ştie. Aşa că i-am istorisit povestea unui erou, plină de magia neagră a Femeii Palide şi de faptele unui bărbat pe jumătate orb care venise, de unul singur, să înfrunte un dragon de dragul fiului său îndărătnic. I-am povestit şi cum stătuse Swift, fără teamă, în faţa dragonul înfuriat şi cum trăsese săgeata care-l omorâse. I-am vorbit şi despre loialitatea băiatului faţă de tatăl său în agonie. I-am explicat chiar şi ce era cu cercelul pe care avea să-l poarte Swift la întoarcerea acasă. Nettle m-a ascultat plângând cu lacrimi negre, care cădeau ca să dispară imediat. Imaginea grădinii ei a pălit şi vântul rece dinspre gheţar a suflat pe lângă noi, iar atunci mi-a dat seama că istorisirea mea avea atâta forţă încât Nettle vedea ce-i descriam, exact aşa cum vedeam şi eu. Abia după ce s-a stins

până şi ecoul cuvintelor mele a reapărut grădina. Miresmele erau mai pătrunzătoare, ca şi cum tocmai ar fi udat-o ploaia. Un fluture de noapte a zburat pe lângă noi.

— Dar când se întoarce Swift acasă? m-a întrebat neliniştită. Mamei îi e destul de greu de când ştie că bărbatul ei a murit. N-ar trebui să-şi facă acum griji pentru fiul ei, neştiind când şi dacă o să se întoarcă teafăr. De ce mai zăbovesc atât odată ce şi-au îndeplinit misiunea?

— Swift e în slujba prinţului său. O să se întoarcă odată cu Dutiful, am asigurat-o eu. Încă mai negociază căsătoria care va lega cele două ţări prin prietenie. Pentru astfel de lucruri e nevoie de timp.

— Ce se-ntâmplă cu fata aia? s-a înfuriat Nettle. Ce-i lipseşte, mintea sau onoarea? Ar trebui să-şi respecte cuvântul. Capul dragonului a ajuns pe vatra ei. Am avut eu grijă de asta!

— Am auzit, am spus cu un zâmbet strâmb.

— Eram plină de furie împotriva lui, mi-a mărturisit ea. A fost singurul lucru pe care m-a dus mintea să-l fac.

— Te mâniaseşi pe Icefyre?

— Nu. Pe prinţul Dutiful. Şovăia, şovăia şi iar şovăia. Oare îi plac, oare mă iubeşte, n-o s-o silesc să-şi ţină o făgăduială făcută sub constrângere, eu sunt atât, oh, atât de nobil... De ce nu-i spune fetei ăleia capricioase din Insule „am plătit, acum trec podul”. Eu aşa aş fi făcut.

Indignarea cu care răbufnise s-a domolit brusc când a adăugat:

— Sper că nu vezi în cuvintele mele o crimă de lezmajestate, nu-i aşa? Nu uit că-i datorez respect. Îi sunt ilustrului tău prinţ o supusă la fel de loială ca oricine altcineva. Numai că, atunci când vorbesc cu el de la minte la minte, mi-e greu să nu uit că e prinţ, că se află cu mult deasupra mea. Uneori pare la fel de neghiob ca fraţii mei şi-aş vrea să-l zgâlţâi puţin ca să-şi vină în fire!

Deşi tocmai spusese că-i era loială suveranului său, a părut brusc doar o fată exasperată de băieţii nătângi.

— Ei, şi ce-ai făcut?

— Păi, în zilele alea insularii protestau sus şi tare, spunând că prinţul nu adusese capul dragonului pe vatra mamei Ellianiei. De parcă salvarea mamei şi a surorii ei nu valorează cât un cap însângerat de animal care-ţi duhneşte în casă lângă foc!

Simţeam ce eforturi făcea Nettle ca să se stăpânească.

— Ţine cont că ştiu toate astea numai pentru că i le spun reginei. Eu sunt cea care trebuie să stea în fiecare dimineaţă în faţa ei şi să-i dea astfel de veşti transmise prin mine. Oare el îşi închipuie că e o plăcere? Dar în zorii unei zile, după ce o lăsasem pe regină cu un aer grav şi cu inima grea la gândul că era cu putinţă să nu mai fie vorba de nicio căsătorie, mi-am dat seama că am şanse *să fac* eu ceva. În ciuda fanfaronadelor şi ameninţărilor ei, o cunosc bine pe Tintaglia. Sau poate că datorită lor o cunosc bine. Prin urmare, m-am ţinut de capul ei, exact aşa cum a făcut ea, tulburându-mi visele ori de câte ori dormeam. Cu atâtea veniri şi plecări din somnul meu a croit un soi de potecă, pe care am izbutit s-o urmez până la ea. Dacă mă poţi înţelege.

— Pot. Dar mă minunez că avut cineva curajul să „se ţină de capul" unei asemenea creaturi.

— Oh, în lumea viselor suntem una pe măsura alteia, după cum cred că-ţi aduci aminte. Şi mă-ndoiesc că ar zbura tocmai până aici ca să facă zob un simplu om. Iar, spre deosebire de mine, ea preferă să doarmă adânc după ce mănâncă bine şi după ce se împreunează. Prin urmare, astea au fost momentele alese ca s-o sâcâi.

— Şi ai rugat-o să-i ceară lui Icefyre să se întoarcă pe insula Mayle şi să-şi pună capul pe vatra narcescăi?

— S-o rog? Nu. I-am pretins. Iar când a refuzat, i-am spus că, dacă în ciuda a tot ce au făcut oamenii ca să-l salveze pe Icefyre, ea nu e în stare de atâta lucru, înseamnă că dragonul negru e prea îngust la minte ca să priceapă că datorează ceva. Şi că ea nu cutează să-i ceară nimic, fiindcă, deşi susţine că e regină, îi îngăduie lui s-o domine, s-o conducă. I-am spus că împerecherea i-a tulburat probabil mintea. Şi-ţi garantez că la asta a spumegat de mânie.

— Dar de unde-ai ştiut că aşa o să fie?

— N-am ştiut. Pur şi simplu m-am înfuriat şi am spus ce mi-a venit mai întâi în minte.

Am simţit-o pe Nettle oftând.

— E unul dintre defectele mele, unul din pricina căruia nu mă bucur de popularitate aici, la Curte. Nu-mi ţin limba în frâu. Dar cred că e cel mai bun mod în care îi poţi vorbi unui dragon. I-am spus că, dacă nu e în stare să-l convingă pe Icefyre să facă

imediat ceea ce se cuvine, se grozăveşte degeaba dându-se mare şi tare. Nu pot să sufăr oamenii care te privesc de sus când ştii foarte bine că dacă îi iei la bani mărunţi nu sunt cu nimic mai presus de tine. E valabil şi pentru dragoni, a adăugat după câteva clipe de tăcere. În toate legendele sunt înţelepţi sau incredibil de puternici, sau…

— Incredibil de puternici *sunt,* într-adevăr! am întrerupt-o. Asta ţi-o garantez eu!

— Poate. Dar, în anumite privinţe, Tintaglia e… exact ca mine. Zgândăreşte-i puţin orgoliul şi e gata să demonstreze că poate face tot ce-ai spus că nu poate. E pisăloagă sau mai rău, o adevărată brută, când crede că pentru asta nu poate fi pedepsită. Şi pentru simplul fapt că are o viaţă atât de lungă şi s-a născut amintindu-şi o atât de mare parte din tot ce-au ştiut înaintaşii ei, se poartă de parcă noi am fi molii sau furnici, făpturi a căror viaţă nu e câtuşi de puţin sacră.

— S-ar părea că aţi avut mai multe discuţii pe tema asta.

Nettle a şovăit o clipă.

— Tintaglia e o creatură interesantă. Nu cred c-o să îndrăznesc vreodată s-o consider prietena mea. Ea crede că este sau, mai exact spus, crede că-i datorez loialitate, supunere şi veneraţie, pur şi simplu pentru că e dragon. Însă e greu să vezi un prieten în cineva pentru care ştii că moartea ta n-ar însemna mai mult decât înseamnă pentru tine pieirea unei molii ajunse în flacăra lumânării. Pfui! Oh, s-a dus. Păcat. Ca şi cum aş fi un animal.

A smuls o floare din stratul de alături, părând dornică s-o facă bucăţi.

Nu mi-am putut reţine o tresărire. Nettle a simţit-o.

— Nu, am vrut să spun un gândac sau un peşte. Nu m-am gândit la un lup.

Şi a adăugat, ca şi cum ideea i-ar fi venit cu doar o clipă în urmă:

— Nu eşti aşa cum te văd în mintea mea. Acum ştiu. Ştiu că nu eşti lup. Adică nu mă gândesc la tine ca şi cum ai fi un animal. Ţi-am rănit sentimentele?

S-a grăbit să lipească floarea la loc, pe tulpina ruptă.

Mă rănise, dar nu credeam că-mi pot explica asta nici măcar mie însumi, şi cu atât mai puţin ei.

— E în ordine. Ştiu ce-ai vrut să spui.

— Iar când o să te-ntorci, odată cu ceilalţi, o să te întâlnesc în sfârşit şi o să te văd aşa cum arăţi?

— E foarte posibil să ne întâlnim când o să mă întorc.

— Dar cum o să te recunosc?

— O să-ţi spun că sunt eu.

— Bun. Ţi-am simţit lipsa cât ai fost plecat, a adăugat cu voce şovăitoare. Când mi-au spus că tata e mort, am vrut să-ţi vorbesc. Dar n-am izbutit să dau de tine. Unde ai fost?

— Cineva foarte important pentru mine a avut necazuri. M-am dus să-l ajut. Dar acum s-a aranjat totul şi ne vom întoarce acasă curând.

— Cineva important pentru tine? O să-l cunosc şi pe el?

— Bineînţeles. Cred că o să-ţi placă.

— Cine eşti?

Nu mă aşteptam la întrebarea asta tocmai atunci. M-a prins pe picior greşit. Nu voiam să-i spun nici că sunt Fitzchivalry, nici că sunt Tom Badgerlock. M-am trezit vorbind fără să mă gândesc:

— Sunt cineva care a cunoscut-o pe mama ta înainte de a-l întâlni pe Burrich şi de a se mărita cu el.

A reacţionat cu totul altfel decât mă aşteptam.

— Eşti chiar atât de bătrân?

Era şocată.

— Şi cred că tocmai am îmbătrânit mai mult, i-am spus râzând.

Dar n-a râs cu mine. Replica ei a sunat aspru:

— Atunci cred că la întoarcere o să fii mai degrabă prietenul mamei mele decât al meu.

Era o complicaţie pe care n-o luasem în considerare. Gelozia vibra, verde, în gândurile ei. Am încercat s-o stăvilesc.

— Nettle, ţin de multă vreme la voi amândouă. Şi la fel va fi şi de-acum înainte.

— O să-ncerci să iei locul lui în inima ei?

M-am simţit prost şi stângaci. Am bâjbâit în căutarea unui răspuns, apoi m-am silit să fac faţă unui adevăr pe care îl tot ocolisem.

— Nettle. Cât timp au fost împreună, şaisprezece ani? Şi au crescut împreună şapte copii. Crezi că poate lua cineva locul lui în inima ei?

— Voiam doar să ştiu că înţelegi asta, mi-a răspuns oarecum

domolită.

Apoi a scăpat de mine adăugând:

— Acum trebuie să te scot din visele mele, fiindcă prinţul ar putea dori să-mi vorbească. El şi lordul Chade au aproape în fiecare noapte de spus ceva pe care trebuie să i-l transmit reginei. Nu prea mai am timp să-mi ţes propriile vise. Noapte bună, Umbră de lup!

Pe urmă, grădina ei înmiresmată şi lumea ei scăldată în lumina unui apus blând au început să pălească şi am rămas în întuneric. Am avut nevoie de un scurt timp în care să-mi dau seama că, de fapt, nu dormeam, ci stăteam întins pe podeaua peşterii Omului Negru, privind întunericul prea puţin împrăştiat de licărirea firavă a tăciunilor din vatră. M-am gândit la tot ce-i spusesem lui Nettle şi am tras concluzia că făcusem o prostie dezvăluindu-i că odinioară o iubisem pe Molly. Şi cum de nu-mi dădusem seama că toţi copiii lui Molly, chiar şi Nettle, ar fi putut vedea în mine un intrus în casa lor? M-a năpădit descurajarea şi m-am gândit să mă retrag din calea lor cu desăvârşire.

Dar după asta am ajuns la o hotărâre fermă. Nu. N-aveam să fug de haosul adus de mine în viaţa mea. Pe Molly o mai iubeam încă şi m-am gândit că poate o mai lega şi pe ea ceva de mine. Şi chiar dacă nu era aşa, îi făgăduisem lui Burrich c-o să am grijă să se bucure copiii lui încă nevârstnici de o viaţă bună. În casa lor era nevoie de mine, chiar dacă la început n-aveam să fiu bine-venit. Aş fi putut să dau greş; Molly m-ar fi putut izgoni. Dar n-aveam să renunţ înainte de a încerca.

Plecam acasă.

Capitolul 32

PRIN PIETRE

Din vremuri a căror amintire s-a pierdut, Pietrele Mărturiei stau, înfruntând furtuni şi cutremure, pe Dealul Mărturiei, lângă Castelul Buckkeep. În niciun hrisov nu scrie cine le-a înălţat. Unii spun că sunt tot atât de vechi precum temeliile fortăreţei. Alţii susţin că sunt chiar mai vechi. De ele se leagă multe tradiţii. E un loc unde oamenii vin adesea să-şi rostească jurămintele de cununie, fiindcă se zice că dacă spui o minciună în faţa lor, zeii înşişi te vor pedepsi. Se mai spune şi că, dacă doi bărbaţi se întâlnesc acolo ca prin luptă să se afle de partea cui e

dreptatea, pietrele îi privesc şi au grijă ca izbânda să fie a celui care o merită.

Astfel de pietre mai există şi în alte locuri din cele Şase Ducate sau din afara lor. Toate par să fi fost cioplite din aceeaşi stâncă neagră. Toate par să fi fost bine înfipte în pământ, ca să facă faţă tuturor stihiilor. Unele sunt împodobite cu rune. Altele par netede, dar când le cercetezi îndeaproape descoperi că odinioară le-au înfrumuseţat şi pe ele rune pe care fie le-a şters trecerea timpului, fie le-a îndepărtat dalta omului.

Deşi în pergamentele despre Meşteşug ajunse în mâinile noastre n-am găsit nimic despre ele, suntem aproape siguri că Străbunii le foloseau ca să călătorească dintr-un loc în altul cu iuţeală. De aceea am întocmit o hartă cu toate locurile unde ştim că se află stâlpi ai Meşteşugului, cum le spunem noi. Pe hartă am adăugat o notiţă care dezvăluie ce rune descriu un asemenea loc sau altul. Deşi o parte dintre stâlpi par nemarcaţi, un deţinător experimentat al Meşteşugului îi poate totuşi întrebuinţa. Cât despre ceilalţi, se sugerează că nu e bine să fie lăsaţi să călătorească prin stâlpi de unii singuri. Trebuie într-adevăr să fie însoţiţi de cineva care ştie foarte bine ce face şi să nu plece în astfel de călătorii decât dacă e neapărat necesar. Pentru un novice, drumurile prin pietre pot fi istovitoare, sleindu-l de puteri, sau, dacă sunt prea dese, îi pot lua minţile.

CHADE FALLSTAR, *Despre stâlpii Meşteşugului*

Paşii şovăielnici către însănătoşire ai Bufonului s-au împotmolit la primele ore ale dimineţii. M-am trezit în întuneric şi în zgomotul zvârcolirilor lui în somn. Când am încercat să-l trezesc, am văzut că îi ardea faţa şi n-am izbutit să-l smulg din coşmaruri. M-am aşezat lângă el, l-am luat de mână şi i-am vorbit cu blândeţe, călăuzindu-l încetul cu încetul către vise mai puţin agitate. Eram stânjenit de faptul că şi Omul Negru se trezise. Stătea întins în patul lui şi se uita la mine şi la Bufon în tăcere. Nu puteam să-i văd ochii, dar îi simţeam asupra mea. Ne cântărea pe amândoi şi nu ştiam de ce.

Când s-au apropiat zori, Chade a încercat să-mi pătrundă în minte. L-am lăsat, deşi nu mă trăgea inima.

Acum puteţi pleca. Lată care va fi povestea voastră. Eu şi prinţul te-am trimis acasă mai devreme, împreună cu Thick, cu corabia unor negustori, pentru că el nu se simţea deloc bine aici

şi pentru că am vrut să-i duci cât mai iute veşti reginei. Cred că o să fii crezut; ai grijă doar nu să dai amănunte. O să-mi pară foarte bine să te ştiu acolo. Nettle e minunată, dar trebuie să formulez cu multă prudenţă tot ce transmit cu ajutorul ei şi să am grijă să n-o împovărez cu ceva care o depăşeşte. E neapărat necesar să am în preajma reginei pe cineva căruia îi pot încredinţa fără teamă orice.

Acum nu pot să plec, Chade. Bufonul s-a îmbolnăvit. Nu poate călători.

Bătrânul a păstrat tăcerea câteva clipe, apoi a răspuns:

Dar, din câte spuneai, n-o să fie nevoie să-l duci prea departe. Doar până la Stâlpul Meşteşugului, după care o să ajungă cât ai clipi acasă, unde sunt vindecători şi căldură şi unde o să se afle în siguranţă.

Aş vrea să fie atât de simplu. Drumul până la stâlp e primejdios şi e foarte frig. Iar călătoria prin stâlp îl istoveşte. Nu îndrăznesc să-l pun în pericol. A trecut deja prin prea multe.

Înţeleg. Chade mi-a cântărit cuvintele. Apoi: *Crezi c-o să se simtă mai bine mâine? Ţi-aş mai putea da încă o zi.*

I-am răspuns pe ton ferm.

Nu ştiu. Dar o să aştept atât cât e nevoie pentru el, Chade. Nu vreau să-l supun niciunul risc.

Bine. I-am simţit supărarea, dar şi încuviinţarea de dincolo de gând. *Dacă trebuie.*

Da, chiar trebuie, am ripostat, cu hotărâre. O *să facem călătoria după ce-o să mai prindă putere Bufonul. Nicidecum înainte.*

La răsăritul soarelui, îngrijorarea mă mistuia. Ştiam foarte bine câţi oameni mureau din pricina rănilor la multe zile după ce le primiseră pe câmpul de luptă, doborâţi de febră, de pierderea sângelui sau de cangrenă. Călătoria până în grota Omului Negru storsese prea multă vlagă din trupul încă nevindecat al Bufonului şi stricase ceea ce făcuse pentru el odihna de mai înainte. A dormit adânc până ce a trecut cu mult de amiază, iar după ce s-a trezit, cu ochii lipiţi şi duşi în fundul capului şi cu faţa suptă, a băut apă, cană după cană. Prilkop a insistat să-l luăm de pe podea şi să-l ducem în patul lui. Bufonul a făcut cei câţiva paşi de care era nevoie clătinându-se între noi doi, apoi s-a lăsat pe patul Omului Negru părând mort de oboseală şi a adormit aproape imediat. Îi simţeam pielea caldă sub degete.

— Poate nu e decât timpul pentru o nouă schimbare, i-am spus lui Prilkop. Aşa sper. Ar fi mai bine decât o infecţie. O să aibă fierbinţeală şi o să fie slăbit câteva zile, apoi o să i se ia un strat de piele, ca după o arsură. Sub el, noua piele o să fie mai întunecată la culoare. Dacă despre asta e vorba, nu pot face pentru el nimic mai mult decât să am grijă să nu-i lipsească nimic şi să aştept.

Prilkop i-a atins amândoi obrajii, apoi mi-a zâmbit.

— Asta bănuiesc şi eu. Unora dintre noi li se întâmplă. Răul o să treacă.

Pe urmă, coborându-şi privirea către Bufon, a adăugat:

— Dacă n-are nimic altceva, a clătinat din cap. Rănile lui sunt prea multe.

Mi-a venit în gând o întrebare şi am pus-o fără să stau să mă gândesc dacă săvârşeam sau nu o impoliteţe.

— Tu de ce te-ai schimbat? El de ce se schimbă? Femeia Palidă a rămas albă.

Şi-a ridicat mâinile într-o expresie a nedumeririi.

— La asta m-am gândit de multe ori. Poate deoarece provocăm schimbări, ne schimbăm şi noi. Alţi profeţi, care adesea rămân albi, vorbesc mult, dar fac prea puţin. Noi, el şi eu, am prevestit în tinereţea noastră numeroase schimbări. Pe urmă am ieşit în lume şi le-am făcut. Şi poate că ne-am schimbat şi pe noi înşine.

— Dar şi Femeia Palidă a trecut la fapte, încercând să schimbe lucrurile.

A zâmbit cu o satisfacţie sumbră.

— A încercat. Şi a dat greş. Noi am triumfat. Am schimbat. Pe urmă şi-a lăsat capul pe-o parte. Poate. Aşa gândesc eu, un bătrân. S-a uitat la Bufonul adormit şi a dat din cap, ca pentru sine însuşi. De odihnă are nevoie. De somn şi de mâncare bună. Şi de linişte. Tu şi Thick duceţi-vă la pescuit. Peştele proaspăt e bun pentru el.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau să-l las singur când e în starea asta.

Prilkop mi-a pus mâna pe umăr cu blândeţe.

— Din pricina ta e agitat. Îţi simte îngrijorarea. Ca să se poată odihni, trebuie să fii departe.

Thick a vorbit din colţul lui de lângă vatră.

— Ar trebui să plecăm acasă. Vreau să merg acasă.

Bufonul a tresărit şi m-a strigat cu voce răguşită:
— Fitz.
Am ajuns imediat lângă el cu o cană cu apă. N-a vrut să bea, dar am insistat. Şi-a întors ceafa către cană.
— Voiai altceva?
Febra le dădea o strălucire nefirească ochilor lui.
— Da, vreau să te duci acasă.
— Nu ştie ce vorbeşte, i-am spus lui Prilkop. Nu pot să plec cu el când se simte atât de rău.
Bufonul a răsuflat adânc. Pe urmă a vorbit cu mare efort.
— Ba da. Ştiu. Ştiu ce spun. Ia-l pe Thick. Duceţi-vă acasă. Lăsaţi-mă aici.
A tuşit, apoi a făcut semn că vrea apă. A băut oprindu-se după fiecare înghiţitură, apoi a tras din nou aer în adâncul pieptului. Am aşteptat să se întindă din nou sub pături.
— Nu te las aici aşa, i-am făgăduit. O să aşteptăm cât de mult o să fie nevoie. Nu-ţi face nicio grijă. O să fiu tot timpul lângă tine.
— Nu. Părea iritat şi în acelaşi timp obosit, cum sunt de obicei bolnavii. Ascultă-mă. Eu trebuie să rămân aici. O vreme. Cu Prilkop. Trebuie să înţeleg… unde sunt, când sunt… trebuie să… Fitz, el mă poate ajuta. Ştii că n-o să mor din asta. E doar o nouă schimbare de-a mea. Dar ceea ce trebuie să-nvăţ trebuie să-nvăţ singur. Trebuie să fiu o vreme singur. Înţelegi. Ştiu că înţelegi. Am fost tu.
Şi-a ridicat degetele subţiri ca să-şi frece fruntea şi obrajii. Pielea întunecată s-a încreţit, s-a răsucit şi s-a cojit de pe cea mai nouă şi mai închisă la culoare de sub ea. Ochii i s-au îndreptat spre Prilkop.
— Ar trebui să plece, a spus, de parcă Omul Negru m-ar fi putut sili. Acasă e nevoie de el. Şi el are nevoie s-ajungă acasă.
M-am aşezat pe podea, lângă pat. Înţelegeam, într-adevăr. Ţineam minte zilele nesfârşite ale refacerii mele, după timpul petrecut în temniţa lui Regal. Ţineam minte cât de nesigur mă simţisem. Tortura te umileşte. Te frânge, urli, implori, făgăduieşti… Dacă n-ai trecut prin toate astea tu însuţi, probabil că nu i le poţi ierta altuia. Bufonul avea nevoie să fie o vreme singur, să se reconsidere pe sine însuşi. Eu nu-mi dorisem să-mi pună Burrich o mie de întrebări; nu-mi dorisem nici măcar să fie îngrijorat şi bun. Probabil că, la un anumit nivel instinctiv, el

ştiuse asta şi mă lăsase, zile de-a rândul, să stau fără să scot nicio vorbă, privind lung pajiştile şi dealurile. Îmi venise greu să recunosc că eram om, nu lup; dar şi mai greu îmi fusese să recunosc că încă mai eram eu însumi.

Bufonul a scos de sub pături o mână subţire. M-a bătut pe umăr cu stângăcie, apoi şi-a trecut degetele peste obrazul meu neras.

— Du-te acasă. Şi bărbiereşte-te când ajungi, a izbutit să schiţeze un zâmbet uşor. Lasă-mă să mă odihnesc, Fitz. Pur şi simplu lasă-mă să mă odihnesc.

— Bine. M-am străduit să-mi alung impresia că mă izgonea. M-am întors spre Thick. Atunci te duc acasă. Îmbracă-te gros, dar nu trebuie să-ţi iei bagaje. Ajungem la Buckkeep înainte de ivirea zorilor.

— Şi-o să fie cald din nou? a insistat bondocul. Şi-o să avem bunătăţi de mâncare? Pâine proaspătă şi unt, lapte şi mere, prăjituri dulci şi stafide? Brânză şi şuncă? În noaptea asta?

— O să fac tot ce-mi stă în puteri. Tu pregăteşte-te. Şi dă-i de veste lui Chade din partea mea că plecăm acasă în seara asta. O să le spun străjerilor de la poartă că ne-am întors cu prima corabie. Fiindcă ţie ţi-era frig.

— Mi-e frig, a încuviinţat el, cu sinceritate. Dar fără corăbii. Ai făgăduit.

Nu-i făgăduisem, dar am dat din cap oricum.

— Fără corăbii. Pregăteşte-te, Thick.

M-am întors către Bufon. Închisese din nou ochii. I-am vorbit aproape în şoaptă.

— Ei, faci cum ţi-e voia. Se pare că aşa faci mereu. Îl duc pe Thick acasă. O să lipsesc o zi. Sau cel mult două. Pe urmă o să mă-ntorc cu vin şi mâncare. Ce ţi-ar plăcea? Ce poţi să mănânci?

— Ai vreo caisă? m-a întrebat cu voce tremurătoare.

Era clar că nu înţelesese tot ce-i spusesem.

— O să-ncerc să-ţi aduc câteva, am zis, îndoindu-mă că era cu putinţă, dar detestând să-i spun adevărul.

I-am netezit părul, îndepărtându-i-l de pe faţa înfierbântată. Şuviţele erau ţepene, uscate. M-am uitat la Prilkop. A dat încet din cap, ca răspuns la rugămintea mea tăcută. Înainte de a pleca, am potrivit păturile mai bine deasupra umerilor Bufonului. Pe urmă m-am aplecat şi, cu toate că ţinea ochii închişi, mi-am

apăsat fruntea peste a lui.

— Mă întorc curând, am promis.

Nu mi-a răspuns; poate adormise deja. M-am îndepărtat de pat.

Prilkop şi-a luat rămas-bun de la noi în interiorul grotei.

— Ai grijă de el, i-am spus. Mă întorc mâine. Ai grijă să mănânce.

La auzul cuvintelor mele, a clătinat din cap.

— Nu atât de curând, m-a prevenit. Ai folosit deja portalurile de prea multe ori, prea des. A făcut un gest care sugera o smulgere din piept. Asta ia de la tine şi, dacă nu-ţi mai rămâne destul, te poate păstra acolo.

M-a privit în adâncul ochilor, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că-l înţelesesem. Nu era aşa, dar am dat din cap.

— O să fiu prudent, l-am asigurat.

— La revedere, omule Thick. La revedere, Preschimbător al Bufonului! O să am grijă de el, a adăugat în şoaptă, arătând spre Bufon cu o uşoară înclinare a capului. Mai mult de-atât nu poate face niciunul dintre noi.

Pe urmă, parcă jenându-se, a întrebat:

— Omul mic a spus brânză?

— Brânză. Da. O să-ţi aduc brânză. Şi ceai, mirodenii şi fructe. Cât de multe pot să car.

— Când te poţi întoarce fără să fii în pericol, ar fi minunat.

Radia când i-am mulţumit din nou pentru tot ce făcuse pentru noi. Apoi am plecat. Vântul se înteţise şi noaptea era rece. Thick refuzase cu încăpăţânare să-şi abandoneze raniţa, nevrând să se despartă de niciunul dintre obiectele din ea, aşa că mergea în spatele meu împovărat, pe poteca abruptă şi îngustă către crăpătura din stâncă. Apa prelinsă îngheţase, îngustând-o iarăşi, şi am fost din nou nevoit să-mi scot sabia şi să sparg gheaţa pe întuneric. Thick scâncea, nemulţumit de beznă şi de frig, şi spunea întruna că vrea să meargă acasă, părând să nu priceapă că, pentru asta, trebuia mai întâi să ne croim drum.

Am izbutit într-un târziu să mă strecor înăuntru. L-am tras pe Thick după mine, după ce s-a înţepenit pentru o clipă în deschidere. A mers apoi pe urmele mele, din ce în ce mai încet, pe măsură ce ne apropiam de nefireasca lumină albastră.

— Nu-mi place, mi-a atras atenţia. Nu cred că e drumul spre casă. Pe-aici intrăm în stâncă. Ar trebui să ne-ntoarcem.

— Nu, Thick, suntem pe drumul cel bun. Aici e vorba de o magie veche. Ajungem unde trebuie. Ţine-te după mine.

— Sper că ai dreptate, spre binele tău, m-a avertizat.

A continuat să meargă pe urmele mele, uitându-se în toate părţile la fiecare pas. Cu cât pătrundeam mai în adânc, cu atât devenea mai prudent. Când am ajuns la primele sculpturi rămase de la Străbuni, a icnit şi s-a tras înapoi.

— Visele dragonului! Astea erau în visele dragonului! a exclamat.

Şi a adăugat brusc, ca şi cum m-ar fi prins înşelându-l:

— Oh, eu am mai fost aici. Acum ştiu. Dar de ce e aşa frig? Nu era aşa de frig.

— Pentru că suntem sub gheaţă. De-asta e frig. Acum haide. Şi nu mai merge atât de încet.

— Nu pe frigul ăsta, mi-a dat el un răspuns de neînţeles înainte de a o lua din nou pe urmele mele, dar nu mai repede decât până atunci.

Credeam că-mi întipărisem bine drumul în minte. Totuşi, m-am trezit de două ori mergând într-o direcţie greşită. Iar încrederea lui Thick în mine s-a împuţinat de fiecare dată când am făcut cale întoarsă. Dar, în pofida încetinelii lui şi a memoriei mele înşelătoare, am ajuns în cele din urmă în sala hărţii.

— Nu atinge nimic, i-am cerut bondocului.

Am studiat harta şi runele de lângă cele patru pietre preţioase minuscule din apropierea Buckkeepului. Eram sigur că reprezentau Pietrele Mărturiei. Erau considerate de generaţii un loc al puterii şi al adevărului, o poartă către zei. În clipa aceea am bănuit care putea fi originea legendei. M-am străduit să memorez corect runele.

— Haide, Thick, am spus. E timpul să mergem acasă.

Nu mi-a răspuns; după ce i-am pus mâna pe umăr, şi-a ridicat privirea spre mine cu încetineală. Se aşezase pe podea. Curăţase cu o mână dalele de praf, scoţând la lumină o scenă pastorală. Judecând după expresia feţei, era aproape năucit.

— Le plăcea aici, a murmurat. Cântau mult şi des.

— Ridică-ţi zidurile, Thick! i-am poruncit, dar n-am avut senzaţia că s-a supus.

L-am luat de mână şi l-am ţinut strâns. Nu eram sigur că mă ascultă, dar, în timp ce-l conduceam pe scări către încăperea stâlpului, i-am explicat de mai multe ori că trebuie să ne ţinem

bine unul de altul şi să trecem astfel prin stâlp, ca să ajungem acasă. Începuse să respire profund, ca şi cum ar fi dormit adânc. M-am întrebat neliniştit dacă era afectat de oraşul în sine.

Nu mi-am lăsat timp în care să mă întreb dacă străvechile şi tocitele Pietre ale Mărturiei încă îşi mai puteau îndeplini rolul de stâlpi al Meşteşugului. La urma urmelor, Bufonul le folosise, şi magia lui nici măcar nu avea puterea magiei mele. Am răsuflat adânc, am scuturat mâna lui Thick ca să-i atrag atenţia, apoi am intrat cu hotărâre în stâlp, trăgându-l după mine.

Cu răsuflarea tăiată, am avut iarăşi de acum familiara senzaţie a unei lungi întreruperi a fiinţării mele. Mi s-a părut că am străbătut nedefinita întindere a unei întunecimi presărate cu stele, din care am ieşit pe coasta ierboasă a unui deal de lângă Buckkeep. Thick îmi era încă alături. După un moment de ameţeală, a trecut pe lângă mine împleticindu-se şi s-a aşezat pe iarbă. Căldura verii ne-a atins pielea, iar miresmele nopţii mi-au umplut nările. Am rămas nemişcat, lăsându-mi ochii să se înveţe cu întunericul. Cele patru Pietre ale Mărturiei se conturau în spatele meu, înălţându-se spre cerul nopţii. Am tras în adâncul pieptului aerul cald. Purta mirosul oilor pe de păşunea din apropiere şi pe cel mult mai îndepărtat al mării. Eram acasă.

M-am dus la Thick şi i-am pus mâna pe umăr.

— Totul e bine, i-am spus. Am ajuns acasă. Ţi-am spus. E ca şi cum ai intra pe o uşă.

Pe urmă, ameţeala m-a cuprins ca un val, m-am împleticit şi am căzut pe burtă. Am rămas aşa pentru o scurtă vreme, făcând eforturi ca să nu vărs.

— Totul e bine? m-a întrebat Thick cu jale în glas.

— O să fie, peste câteva clipe, l-am asigurat cu răsuflarea tăiată. Peste câteva clipe o să ne simţim foarte bine.

— A fost la fel de rău ca pe corabie, a zis el acuzator.

— Dar a durat mult mai puţin, am ripostat. Timpul a fost mult mai scurt.

În ciuda asigurărilor mele, am avut ceva de aşteptat înainte de a ne reveni pe deplin şi a ne ridica în picioare. De la Pietrele Mărturiei până la porţile castelului era o bună bucată de drum, şi Thick a început să se plângă şi să gâfâie cu mult înainte de a ajunge. Se părea că oraşul de gheaţă al Străbunilor şi călătoria prin stâlpi îi dezorientaseră şi îl istoviseră. M-am simţit plin de cruzime, fiindcă l-am silit să grăbească pasul ispitindu-l cu

promisiuni din care nu lipseau mâncărurile savuroase, berea rece şi un pat cald şi moale. Soarele care se înălţa ne-a oferit lumină, salvându-ne de multe căzături. Înainte de a străbate cea mai mare parte a drumului, căram deja raniţa lui Thick, căreia i s-au adăugat apoi mantia şi pălăria lui. Şi-ar fi scos mai multe haine dacă l-aş fi lăsat. În dimineaţa aceea frumoasă de vară, am ajuns la poartă uzi leoarcă de transpiraţie sub hainele noastre de iarnă.

Cred că străjerii l-au recunoscut pe Thick înainte de a mă recunoaşte pe mine. Eram nebărbierit şi nepieptănat. Le-am spus că fuseserăm trimişi înapoi mai devreme, cu corabia mizerabilă a unor negustori din Insulele Străine, că avuseserăm parte de o călătorie groaznică şi că ne bucuram că am ajuns în sfârşit acasă. Thick a fost mai mult decât încântat să întărească proasta mea părere despre corăbii. Străjerii aveau o groază de întrebări, dar le-am explicat că plecaserăm la drum cu mult în urmă, că fusese o călătorie mult prea lungă şi că mi se spusese să-i dau raportul reginei înainte de a spune poveşti în dreapta şi-n stânga.

La acea oră a zilei, prin castel nu umblau decât servitori şi oşteni. Pe Thick n-a fost nevoie să-l duc decât până în bucătărie. Oştenii din Sala Gărzilor se obişnuiseră să tolereze prezenţa favoritului prinţului. Glumeau cu el, destul de grosolan de altfel, îi ascultau poveştile şi le apreciau adevărul judecând după ceea ce ştiau că îndrugă ei înşişi. Dacă se fălea povestind despre dragoni, despre stâlpi magici sau despre Omul Negru, aveau să-i pună totul la îndoială din plin. Ştiam că acolo era pentru el cel mai sigur loc. În plus, bănuiam că gura avea să-i fie prea plină ca să poată vorbi prea mult. L-am lăsat să se bucure de o masă caldă şi l-am sfătuit să plece pe urmă fie în odaia lui – la culcare –, fie s-o caute pe Seda, să facă o baie şi să-i spună, subliniind asta, că, pe toată durata călătoriei noastre, nu murise nimeni de rău de mare.

Pe urmă am luat o chiflă proaspătă şi am mâncat-o lacom în drum spre cazarmă. După multele săptămâni petrecute în frig, aerul verii părea încărcat de miresme. Dormitorul gărzii din clădirea lungă şi scundă era prăfuit şi pustiu. M-am descotorosit de hainele groase, de lână, tânjind să mai zăbovesc ca să mă spăl şi să mă bărbieresc, dar m-am mulţumit să-mi pun doar o uniformă curată. Tânjeam încă şi mai mult să mă arunc cu faţa

în jos în patul meu de-acolo, dar ştiam că trebuia s-o văd pe regină cât mai curând posibil. Dar mai ştiam şi că ea încă nu mă aştepta.

Am intrat pe culoarul care ducea către cămări şi către debaralele de lângă bucătărie. Când am fost sigur că nu mă vede nimeni, m-am strecurat în cea în care se afla un dulap cu fund fals. Tot acolo se păstrau şunca şi cârnaţii afumaţi şi m-am servit cu unul dintre ei înainte de a închide în urma mea uşa secretă şi de a-mi începe urcuşul obositor pe scara întunecoasă. Am mers pipăind pereţii, pentru că bezna era deplină. Am terminat cârnatul când am ajuns în faţa odăii din turn a lui Chade. Am deschis uşa şi am intrat.

M-au întâmpinat întunericul şi mirosul de aer stătut. M-am izbit cu şoldul de masa de lucru, am înjurat, apoi am găsit pe bâjbâite drumul până la cămin. Am dat de amnar la capătul poliţei. Când am izbutit în cele din urmă să am o flacără minusculă în vatra lăsată atât de mult în părăsire, m-am grăbit să aprind şi lumânările pe jumătate arse din sfeşnicul de pe poliţă, ca să mă bucur de un strop de lumină. Şi tot mai degrabă pentru lumină decât pentru căldură am mai pus lemne pe foc. Odaia arăta lugubru, plină de praf şi de umezeală după săptămânile scurse fără foc în cămin. Flăcările aveau să împrospăteze aerul.

Am devenit conştient de prezenţa lui Gilly cu o clipă înainte să dea buzna în încăpere dintr-o ascunzătoare de-a lui, plin de entuziasm la gândul că se întorsese în sfârşit omul care aducea cârnaţi. Când a descoperit că nu venisem decât cu mirosul şi cu vreo două dâre de grăsime pe deget, m-a muşcat uşurel, ca mustrare, şi a încercat să mi se caţăre pe picior.

— Nu acum, micuţule. Îţi aduc bunătăţi mai târziu. Trebuie s-ajung mai întâi la regină.

M-am grăbit să-mi dau părul peste cap netezindu-l şi l-am prins într-o scurtă coadă de războinic. Mi-aş fi dorit mai mult timp în care să mă ocup de înfăţişarea mea, dar ştiam că regina o să-mi treacă mai degrabă cu vederea ţinuta neîngrijită decât întârzierea necesară ca să mă dichisesc. Am intrat în coridoarele secrete şi m-am îndreptat către apartamentele ei, având drept ţintă salonul privat. M-am oprit înainte de a intra şi am ascultat cu atenţie, ca nu cumva să dau buzna dacă nu era singură. Am fost cât pe ce să cad când a deschis ea brusc uşa.

— Ţi-am auzit paşii. Te aşteptam. Oh, mi s-a părut că te-aştept de-o zi întreagă. Ce bine că te-ai întors acasă, Fitz! Sunt atât de bucuroasă să văd pe cineva cu care pot vorbi fără reţinere!

N-am regăsit-o pe regina calmă şi raţională pe care-o ştiam. Era trasă la faţă şi părea neliniştită. Odaia cândva încărcată de seninătate era aproape dezordonată. Fitilurile lumânărilor albe care arseseră pe masa ei joasă ar fi trebuit tăiate, iar alături de ele stătea, uitat, un pahar de vin, încă plin pe sfert. Pe aceeaşi masă tronau un ceainic şi două căni cu sfărâmături de plante pentru ceai împrăştiate în jur. Două pergamente despre Insulele Străine şi obiceiurile lor zăceau într-un colţ.

Mai târziu aveam să aflu că nu-i măcinaseră nervii doar mesajele sporadice şi greu de descifrat trimise de Dutiful şi Chade prin Nettle, ci şi înfruntările sângeroase dintre cei cu Sânge Străvechi şi Pestriţi, dezlănţuite în cele Şase Ducate după plecarea noastră. În ultimele trei săptămâni, avusese de-a face cu omucideri şi răzbunări, urmate de alte măceluri. Deşi trecuseră şase zile de când nu i se mai raportase niciun omor, încă se mai temea de o bătaie în uşă, urmată de apariţia unui tub cu mesaje. Era o ironie că le impusese nobililor să se asigure că înzestraţii cu Har sunt toleraţi, pentru ca aceştia să se întoarcă în final unii împotriva celorlalţi.

Dar nu despre asta am vorbit atunci. Kettricken m-a implorat să-i povestesc de-a fir a păr totul, ca să poată avea o bază solidă pentru hotărârile pe care Dutiful şi Chade îi cereau să le ia. Am început să istorisesc supus, dar m-am trezit întrerupt de întrebările ei despre desfăşurarea primei întâlniri cu Hetgurdul şi legătura dintre ceea ce se petrecuse atunci şi ceea ce se petrecea în prezent. Apoi a vrut să ştie şi dacă, după părerea mea, poporul Ellianiei avea să se simtă sau nu ofensat dacă o luam ca să ne fie regină şi dacă ea însăşi trecuse de bunăvoie de partea lui Dutiful.

După cinci astfel de întreruperi, şi-a dat seama ce făcea.

— Îmi cer iertare.

Se aşezase lângă masă, pe o banchetă scundă. Puteam să-mi dau seama că-i era ciudă fiindcă nu luasem parte la petrecerea de întoarcere de pe Aslevjal în casa mamelor Ellianiei. N-am putut să-i spun cum reacţionaseră insularii la apariţia dragonului, pentru că nu fusesem de faţă.

A început să-mi pună o altă întrebare. Am ridicat o mână.

— N-ar fi mai bine să intru în legătură cu prinţul Dutiful sau cu lordul Chade? De-asta m-am întors acasă. Să-i lăsăm pe ei să răspundă la întrebările care te rod cel mai tare şi apoi, dacă va fi nevoie, îţi voi povesti eu, pe larg, tot ce-am văzut şi ce-am făcut.

A zâmbit.

— Pentru tine, magia asta e de-acum ceva obişnuit. Pe mine încă mă mai surprinde. Nettle îşi dă toată silinţa să ne ajute, e o tânără mai presus de orice reproş. Dar Chade e atât de secretos, iar mesajele lui Dutiful par stângace. Dacă poţi, intră în legătură cu fiul meu. Te rog!

Pentru mine a urmat o dimineaţă în care Meşteşugul m-a stors de puteri mai mult ca oricând. Căpătasem putere în ceea ce privea magia, dar pentru prima oară în viaţa mea am ajuns să înţeleg cum îşi serveau primele coterii regii. Ştiind că era cel mai apropiat de inima ei, l-am căutat mai întâi pe Dutiful, care a fost încântat să afle că ajunsesem acasă cu bine. A urmat o revărsare de gânduri şi sentimente împărtăşite mamei sale şi am izbutit cu greu să ţin pasul. La început am făcut-o cu stângăcie, fiindcă îi vorbea ca de la fiu la mamă, cu o familiaritate firească pentru ei, dar greu de redat pentru mine. Iar când îi dezvăluia reflecţii lui asupra unor întâmplări, îmi venea greu să nu-l corectez, fiindcă, inevitabil, părerea lui despre cele petrecute nu coincidea cu a mea cu totul.

I-a mărturisit că îi propusese Ellianiei să o dezlege de făgăduiala pe care şi-o făcuseră unul altuia. Asta după ce ajunseseră aproape să se certe. Ea nu înţelegea de ce, dacă se căsătoreau, nu putea rămâne narcesca Tribului Narvalului, cu Dutiful venind la ea şi plecând pentru a se reîntoarce iarăşi şi iarăşi, aşa cum făceau toţi ceilalţi soţi şi amanţi. Prin mine, Dutiful i-a dezvăluit mamei sale că o rănise adânc pe Elliania, spunând că nu putea renunţa la tron ca să fie bărbatul ei.

De ce nu? m-a întrebat. *Nu exact asta îi cer eu ei, adică să-şi abandoneze casa, familia şi titlul ca să-mi fie mie soţie într-un loc straniu şi, mai mult decât atât, să-şi jefuiască tribul de copiii ei, care ar trebui în mod firesc să-i aparţină? E complicat, mamă. Mă face să privesc totul într-o altă lumină. Chiar şi acum, gândindu-mă la asta, mă întreb dacă totul e corect.*

— Dar aici o să fie regină! Nu-şi dau seama câtă onoare şi

câtă putere oferă titlul ăsta?

După ce i-am transmis fiului ei mesajul, am simţit regretul din răspunsul lui.

N-o să mai facă parte din Tribul Narvalului. La început, când mama ei n-a vrut s-o lase să plece, Elliania s-a înfuriat. A ameninţat că părăseşte tribul fără acordul mamei ei. A fost oribil. Peottre a trecut de partea ei, dar aproape toate femeile din trib i-au fost împotrivă. Mama ei a spus că, dacă pleacă, înseamnă că-i părăseşte ca să devină o... ei, au un cuvânt pentru asta. E dezonorant pentru o femeie. Aşa sunt numite cele răpite din tribul lor ca să le fie date străinilor. Multe dintre legile lor, printre care şi ale ospitalităţii, spun că familia trebuie să rămână întotdeauna pe primul loc. Aşa că, pentru ei, e vorba de o insultă gravă.

Am trimis către prinţ îngrijorarea lui Kettricken.

Dar acum. S-a rezolvat? îşi părăseşte poporul cu onoarea neştirbită?

Cred că da. Şi mama ei, şi Mama cea Mare au fost de acord. Totuşi, ştii că poţi spune ceva în cuvinte fără să-l simţi în inima ta. Exact aşa cum îi tolerează o parte dintre nobilii noştri pe cei cu Sânge Străvechi. Respectă litera legii, dar în realitate nu simt că trebuie să se poarte corect cu ei.

Înţeleg foarte bine ce vrei să spui. Cât ai lipsit, aici am trecut prin vremuri grele, Dutiful. Eu, una, am făcut tot ce mi-a stat în puteri, dar aştept cu nerăbdare întoarcerea lui Web. A fost o vărsare de sânge cumplită şi mulţi nobili de rang mai mic bombăne, susţinând că e aşa cum au spus ei, că înzestraţii cu Har nu sunt cu nimic mai buni decât animalele cu care se întovărăşesc şi că, nemaifiind stăviliţi de ameninţarea unei pedepse, se măcelăresc între ei cu încântare. Zelul cu care i-au nimicit cei cu Sânge Străvechi pe Pestriţi mai degrabă a stricat reputaţia înzestraţilor cu Har în loc să le-o spele.

Şi aşa a continuat discuţia lor, trecând de la una la alta. După o vreme, a fost aproape ca şi cum ar fi uitat că eram şi eu acolo. Am răguşit repetându-i reginei tot ce a vrut Dutiful să-i spună. M-am simţit uşurat fiindcă nici Chade, nici Nettle nu luau parte la conversaţie. I-a dezvăluit lui Kettricken toate îndoielile lui şi toate micile şi dulcile izbânzi de care avusese parte curtându-şi mireasa. Ei îi plăcea o anumită nuanţă de verde, iar prinţul s-a străduit din răsputeri să o descrie, fiindcă spera că s-ar fi putut

regăsi în odăile pregătite pentru ea la Buckkeep. Avea multe plângeri mărunte legate de soluţiile găsite de Chade la ultimele negocieri şi ar fi vrut să-şi ţină regina sfetnicul în frâu şi în multe alte privinţe. Aici, ea şi Dutiful n-au căzut întru totul de acord şi mi-a fost din nou foarte greu să le slujesc doar drept legătură, fără să-mi spun propriile păreri.

Şi, pe măsură ce se foloseau de magia mea în interesul tronului Farseer, am început să devin, încetul cu încetul, tot mai conştient de existenţa torentului Meşteşugului. Mă atrăgea altfel decât mi se mai întâmplase. Nu era ispititorul impuls, binecunoscut mie, de a plonja ca să mă pierd în curgerea lui spre mă pierde în ea pentru totdeauna; semăna, în schimb, cu muzica încântătoare care răzbate dintr-o altă încăpere, abătându-ţi gândurile de la ceea ce faci, până ce ajungi să te laşi pe deplin absorbit de ea. La început venea de departe, aidoma vuietului unei cascade în timp ce pluteşti pe partea lină a cursului unei ape. Mă atrăgea, dar nu cu mare putere. Aveam impresia că o ignor. Cuvintele trimise de Dutiful către Kettricken şi răspunsurile ei se scurgeau prin mine şi abia dacă dădeam atenţie vorbelor pe care le rosteam sau gândurilor pe care le trimiteam către Dutiful.

Începeam să am senzaţia că însăşi albia Meşteşugului trecea prin mine, că eu eram fluviul său, şi m-am dezmeticit cu o tresărire abia când regina s-a aplecat spre mine şi m-a zgâlţâit cu putere.

— Fitz! a strigat ea.

Fitz! am transmis eu, îndatoritor, către Dutiful.

Apoi:

Trezeşte-l cumva, nu contează cum. Aruncă-i apă în faţă, ciupeşte-l. Mă tem că, dacă mă retrag acum, se duce la fund cu totul.

Şi, chiar în timp ce repetam pentru ea cuvintele prinţului, regina şi-a luat cana şi mi-a azvârlit pe faţă ceaiul care se răcise. Am împroşcat lichidul care-mi ajunsese în gură, am tuşit şi am redevenit pe deplin conştient de ceea ce mă înconjura.

— Îmi cer scuze, am spus ştergându-mi faţa cu mâneca. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. Cel puţin nu în felul ăsta.

Regina mi-a întins o batistă.

— Am avut şi cu Nettle câteva mici probleme asemănătoare. E unul dintre motivele pentru care Chade voia să te întorci cât

mai repede acasă.

— Mi-a dat de înţeles câte ceva. Păcat că n-a făcut-o mai clar. Aş fi găsit o cale ca să mă-ntorc mai curând.

— Nettle va trebui să primească lecţii de Meşteşug, Fitz. Ar trebui să le înceapă cât mai curând. De fapt, ar fi trebuit să le înceapă cu mult timp în urmă.

— Acum ştiu că ai dreptate, am recunoscut cu umilinţă. O grămadă de lucruri ar fi trebuit să-nceapă cu mult timp în urmă. Dar am ajuns acasă şi o să mă ocup de toate cât de curând.

— Ce-ar fi să-ncepi chiar în clipa asta? m-a întrebat Kettricken cu voce egală. Pot să-mi chem camerista şi s-o trimit după Nettle. Ai putea face cunoştinţă cu ea chiar acum.

M-a străbătut un val de groază.

— Nu încă!

Apoi m-am corectat:

— Nu când arăt aşa, doamna mea, te rog! Lasă-mă să mă spăl şi să mă bărbieresc. Şi să mă odihnesc. Am tras aer în piept. Şi să mănânc ceva, am adăugat încercând s-o fac fără să sune a reproş.

— Oh, Fitz, îmi pare rău! Mi-am lăsat propriile nevoi şi dorinţe să le alunge cu brutalitate pe ale tale. O dovadă de egoism. Îmi cer iertare.

— Nu, ai făcut ceea ce era neapărat necesar, am liniştit-o. Să-l caut din nou pe Dutiful? am întrebat apoi. Sau pe Chade? Ştiu că trebuie să mai afli multe altele.

— Nu acum. Cred că e bine să nu te mai foloseşti de Meşteşug un timp.

Am dat din cap. Rămas singur în mintea mea, o simţeam aproape goală, mi se părea că nu mai sunt în stare să pun cap la cap un gând de-al meu. Pesemne că se vedea, căci Kettricken s-a aplecat şi şi-a pus mâna peste a mea.

— Puţin rachiu, lord Fitzchivalry?

— Te rog, am răspuns, şi regina mea s-a ridicat ca s-aducă băutură pentru amândoi.

Cândva, mai târziu, am deschis brusc ochii. Fusesem înfăşurat într-un şal şi bărbia mi se odihnea pe piept. Rachiul aştepta în faţa mea. Tăcută, Kettricken îşi privea mâinile sprijinite pe masă. Ştiam că meditează şi n-am vrut s-o tulbur. Dar, imediat ce am deschis ochii, a părut să-şi dea seama că sunt treaz. S-a uitat la mine cu un zâmbet obosit.

— Regina mea, îmi cer umil iertare.

— N-ai mai avut de mult timp să te odihneşti, şi-a înăbuşit ea însăşi un căscat. Am trimis să mi se aducă micul dejun şi i-am spus cameristei mele că sunt moartă de foame. O să vrea să facă ordine aici înainte de aşterne masa. Ascunde-te până când bat în perete.

Aşa că mi-am petrecut un timp aşezat pe trepte în întuneric, dincolo de uşa secretă. Am închis ochii, dar n-am mai adormit. Însă nu problemele celor Şase Ducate îmi împovărau gândurile. În privinţa lor, eram o simplă unealtă. Aveam să mănânc împreună cu regina, să merg la baia de abur şi să mă bărbieresc, să dorm puţin şi apoi să mă furişez cumva afară din castel ca să ajung la Pietrele Mărturiei. Însă m-am hotărât să dau mai înainte o raită prin cămară, după brânză, fructe şi vin pentru Bufon şi pentru Omul Negru. Poate i-ar fi încântat şi nişte pâine proaspătă. Am zâmbit în sinea mea, gândindu-mă cât de bine-venită o să li se pară o schimbare a meniului lor de zi cu zi. Poate că Bufonul îşi revenise deja într-o măsură suficientă ca să poată călători. Dacă ar fi fost aşa, i-aş fi adus pe amândoi la Buckkeep, unde nu m-aş fi îndoit că Bufonul e în siguranţă. Apoi aş fi fost în sfârşit liber, liber să mă duc la Molly, să astup ruptura căscată între noi vreme de atâţia ani.

Am auzit-o pe regină bătând în perete.

Profitase de scurtul răgaz ca să-şi netezească părul şi să-şi pună altă rochie. Pe masa scundă fusese adus micul dejun, pe care mulţi l-ar fi considerat bogat. Din ceainicul cu flori se înălţau aburi şi am simţit miros de pâine caldă şi de unt topit peste terciul fierbinte, aşezat lângă un castron plin cu smântână groasă, gălbuie.

— Vino să mănânci, m-a invitat ea. Şi, dacă mai ai putere să vorbeşti, povesteşte-mi prin ce aţi trecut şi cum aţi izbutit, tu şi Thick, să vă întoarceţi atât de repede.

Mi-am dat seama cât de deplină era încrederea reginei în mine. Din mesajele transmise prin Nettle lipsiseră multe, ca să poată fi păstrate secretele lui Chade. Doar câteva indicii subtile îi dăduseră lui Kettricken de înţeles că trebuia să aştepte întoarcerea mea, dar ea fusese întru totul convinsă că o să vin. Aşa că, în timp ce mâncam, am ajuns să continui istorisirea aventurilor noastre. Ea avusese întotdeauna răbdare să-şi plece urechea la spusele altora şi, de-a lungul anilor, îmi fusese

confidentă de mai multe ori. Poate de aceea m-am trezit dezvăluindu-i adevărul într-o mult mai mare măsură decât oricui altcuiva. I-am povestit cum căutasem trupul Bufonului prin oraşul de gheaţă şi, când a aflat unde şi cum îl găsisem, lacrimile i-au curs nestingherite pe obraji. Ochii luminoşi i s-au aprins de uimire când i-am spus cum ne reîntorsesem în piaţa părăsită. Ei şi numai ei i-am povestit cum mă aventuraserăm pe teritoriul morţii. Şi tot numai ei i-am povestit de-a fir a păr despre vizita pe care le-o făcuserăm dragonilor şi despre refacerea coroanei cu cocoşi.

M-a întrerupt doar o dată, imediat ce i-am povestit cum îl curăţasem pe Verity-dragonul de praf şi de frunze uscate. Şi-a întins brusc braţul peste masă şi mi-a strâns mâna în palma ei rece.

— Dacă m-ai ţine de mână, m-ai putea duce, prin aceşti stâlpi, până la el? Măcar o singură dată? Ştiu, ştiu că el n-o să fie acolo pentru mine. Totuşi, dacă aş putea măcar atinge piatra care îl ţine captiv… Oh, Fitz, n-ai idee ce ar însemna pentru mine!

— Să duci pe cineva care nu stăpâneşte Meşteşugul printr-un stâlp. Nu ştiu care ar putea fi întregul preţ plătit de mintea ta pentru asta. Ar putea fi foarte greu şi foarte primejdios, regina mea.

Nu mă trăgea inima să risc, iar s-o dezamăgesc îmi doream cu atât mai puţin.

— Şi Dutiful, a continuat ea, de parcă nu mi-ar fi auzit avertismentul. Dutiful ar trebui să stea, măcar o singură dată, lângă dragonul tatălui său. Astfel, ce a făcut Verity o să i se pară cu adevărat un sacrificiu şi şi-ar putea percepe propriul sacrificiu drept unul mult mai uşor.

— Sacrificiul lui Dutiful?

— N-ai auzit ceea ce n-a putut să spună? Ca bărbat, ar putea să rămână acolo, cu Elliania, să-i fie un soţ primit cu braţele deschise de familia ei. Dar, ca prinţ, nu poate. Nu e un sacrificiu mărunt, Fitzchivalry. Elliania o să-l urmeze aici, e adevărat. Dar între ei o să existe întotdeauna un mic zid. Ai aflat pe pielea ta cât de dureros poate fi când o dezamăgeşti pe femeia pe care o iubeşti fiindcă trebuie să-ţi faci datoria faţă de poporul tău.

M-am pomenit vorbind fără să mă întreb câtă raţiune era în vorbele mele.

— Acum o să mă-ntorc la ea. Sacrificiul ăsta s-a încheiat. Burrich nu mai e, nu mai stă între noi. O să mi-o iau înapoi pe Molly.

S-a lăsat imediat tăcerea şi mi-am dat seama că o şocasem. Pe urmă mi-a spus, cu blândeţe:

— Mă bucur că ai luat în sfârşit hotărârea asta. Şi îţi vorbesc ca femeie şi ca prietenă. Nu te duce la Molly prea curând. Aşteaptă să i se întoarcă mai întâi fiul acasă. Lasă-i familia să-şi vindece rana cumplită. Şi du-te pe urmă la ea fiind tu însuţi, nu un bărbat venit să-i ia locul lui Burrich.

Mi-am dat seama cât de înţelept era sfatul ei imediat ce l-am auzit. Dar inima mea urla, cerându-mi să fug cât mai curând la Molly, să încep cât mai curând să ofer ceva în locul anilor pierduţi pentru noi. Îmi doream să-i alin durerea. Mi-am lăsat fruntea în jos, înţelegând cât de egoist îmi era impulsul. Oricât de greu mi-ar fi fost să stau deoparte şi să aştept, asta trebuia să fac, pentru binele fiilor lui Burrich.

— La fel stau lucrurile şi cu Nettle, a continuat ea necruţătoare. O să-şi dea curând seama că s-a schimbat ceva, fiindcă n-o chem ca să-i trimită lui Dutiful mesajele mele. Dar, dacă vrei să mă asculţi, nu da buzna peste ea. Şi, mai presus de orice, nu încerca să-i iei locul tatălui ei. Pentru că asta i-a fost Burrich, Fitz, şi nu din vina ta. Şi asta îi va fi întotdeauna. Va trebui să-ţi găseşti un alt rol în viaţa fiicei tale şi să te mulţumeşti cu el.

Suna dureros pentru mine, şi era cu atât mai dureros să recunosc că regina avea dreptate.

— Ştiu, am oftat. O s-o învăţ Meşteşugul. Timpul astfel petrecut va fi cel împărţit de mine cu ea.

Mi-am continuat istorisirea şi, când am ajuns la sfârşit, ceainicul se golise. Mi-a fost oarecum ruşine când am văzut că dădusem gata şi toată mâncarea. Bănuiam că, de fapt, Kettricken mâncase o foarte mică parte. Am strâns din ochii care mă usturau de parcă aş fi avut nisip sub pleoape şi am izbutit să-mi înăbuş un căscat imens. Regina mi-a zâmbit obosită.

— Du-te la culcare, Fitz.

— Mulţumesc. Asta o să fac. Dacă ai putea să vorbeşti cu noul ucenic al lui Chade, mi-ar fi de mare ajutor, am adăugat, fiind conştient că n-ar fi trebuit să cunosc identitatea persoanei

despre care vorbeam. A treia magazie de pe coridorul dinspre răsărit e locul unde lăsa el ceea ce trebuia să-i aducă Thick în odaia din turn. Pe Bufon vreau să-l aduc înapoi, la Buckkeep, imediat ce-o să poată călători. Şi cred că odaia aia din turn ar putea fi cel mai potrivit loc pentru el până când n-o să mai poată fi recunoscut drept Lordul Auriu. De refacerea proviziilor s-ar putea ocupa ucenica lui Chade, dacă...

Şi mi-am muşcat limba, ştiind că mă dădusem de gol, dezvăluind că ştiam ceea ce n-ar fi trebuit.

Regina Kettricken m-a privit cu un zâmbet îngăduitor.

— O să-i cer lui lady Rosemary să aibă în vedere tot ce e necesar. Dar dacă o să am nevoie de tine?

Am stat o clipă pe gânduri, apoi rezolvarea evidentă mi-a sărit în ochi.

— Îi ceri lui Nettle să între în legătură cu Thick.

A clătinat din cap.

— Am de gând s-o trimit pe Nettle o vreme la familia ei. Acolo au nevoie de ea. Nu e drept să fie despărţiţi în asemenea momente.

Am încuviinţat cu un gest al capului.

— Thick rămâne aici. Ai putea să-l păstrezi lângă tine. Asta o să-l ţină ocupat şi o să-l împiedice să spună prea multe poveşti despre calea pe care s-a întors acasă.

A dat din cap cu gravitate. Am răspuns cu o plecăciune, simţindu-mă brusc înfiorător de obosit.

— Du-te, Fitz, şi ia mulţumirile mele cu tine. Oh!

Sunetul ascuţit cu care şi-a tras răsuflarea m-a pus în gardă.

— Ce e?

— O aşteptăm pe lady Patience. Mi-a trimis vorbă c-o să mă viziteze prin acelaşi mesager care mi-a dat de ştire că vrea să-i cedeze Withywoods lui lady Nettle. M-a prevenit şi că vrea să-mi „ceară părerea în privinţa unor probleme serioase legate de anumite moşteniri de care e timpul să ne îngrijim”.

N-avea rost să nu le spunem lucrurilor pe nume.

— Ştie că Nettle e fiica mea, sunt sigur. Eda s-o ajute pe biata copilă dacă Patience s-a hotărât să se ocupe de educaţia ei.

Am zâmbit cu tristeţe, amintindu-mi de lecţiile primite de la soţia lui Chivalry.

Regina a dat din cap. Apoi m-a întrebat, cu seriozitate:

— Cum e zicala? Ţi s-au întors toţi puii de găină la culcare pe

stinghie?

— Cred că da. Dar, regina mea, oricât ar părea de ciudat, pentru mine sunt bine-veniţi.

— Mă bucur să te-aud spunând asta.

Apoi, cu un semn al capului, mi-a dat de înţeles că puteam să plec la culcare.

Am părăsit încăperea şi drumul de întoarcere în turnul lui Chade mi s-a părut nesfârşit. Odată ce am ajuns, m-am întins pe pat. Am închis ochii şi am încercat să dorm, dar curentul Meşteşugului mi s-a părut dintr-odată foarte aproape. Poate din pricină că mă folosisem atât de mult de el în dimineaţa aceea. Am deschis ochii şi am devenit conştient de propriul meu miros. Am oftat şi mi-am spus că o baie înainte de culcare nu era o idee rea.

Am străbătut încă o dată imensul castel vechi, ocolind sala gărzilor şi inevitabilele rafale de întrebări. La acea oră a zilei, baia de aburi era aproape pustie. Înăuntru nu erau decât doi oşteni din gardă care nu mă cunoşteau, aşa că, deşi m-au salutat cu destulă prietenie, nu m-au întrebat nimic. Asta m-a făcut să mă simt tot atât de uşurat ca descotorosirea de favoriţii de pe obraji. M-am frecat cât mai bine cu putinţă, apoi, simţindu-mă de parcă aş fi fost purificat prin opărire, am ieşit curat şi gata să mă abandonez în braţele somnului.

Nettle mă aştepta în faţa băii de aburi.

Capitolul 33

FAMILIA

Aşa ca va trebui să vin la Buckkeep, călătorind prin arşiţa verii, fiindcă nu cutez să-i încredinţez unui mesager nici veştile, nici obiectele pe care le aduc. Bătrâna mea Lacey ţine să mă însoţească, deşi în ultima vreme are răsuflarea slabă. De aceea te rog, pentru binele ei, să ne găseşti nişte odăi până la care nu trebuie urcate prea multe trepte.

Îţi cer şi o audienţă între patru ochi, fiindcă a sosit timpul să-ţi dezvălui un secret pe care l-am ascuns mulţi ani. Nefiind proastă, cred că ai ghicit deja o parte din el, dar aş vrea totuşi să stăm de vorbă pe îndelete despre ceea ce e de preferat să facem pentru binele tinerei femei la care mă refer.

Scrisoare de la LADY PATIENCE

pentru regina Kettricken

Am recunoscut-o imediat după părul scurt. Dar asemănarea ei cu înfăţişarea din vise se oprea aici. Purta o rochie de călătorie verde, croită pentru mersul călare, şi o mantie de un cafeniu practic, dintr-un material ţesut în casă. Era cu siguranţă convinsă că-i seamănă mamei sale, fiindcă aşa îmi apăruse în vise. Mie îmi aducea aminte mai degrabă de tatăl lui Molly, dar nu-i lipseau o parte din trăsăturile stirpei Farseer. Cu o privire Farseer m-a ţintuit când am apărut, distrugându-mi speranţa că aş fi putut trece pe lângă ea fără să mă recunoască. M-am oprit imediat locului.

Am înlemnit şi am aşteptat, mut, ceea ce avea să urmeze. Ea a continuat să mă privească drept în ochi. Peste câteva clipe, m-a întrebat cu glas scăzut:

— Crezi că dacă stai perfect nemişcat nu te pot vedea, Umbră de lup?

Am zâmbit prosteşte. Avea vocea gravă, mai joasă decât te-ai fi aşteptat să fie a unei fete, exact cum fusese a lui Molly la vârsta ei.

— Păi… nu, sigur că nu. Ştiu că mă poţi vedea. Dar… cum m-ai recunoscut?

Nettle a făcut doi paşi către mine. M-am uitat în jur, apoi m-am îndepărtat de baia de aburi, fiind conştient că o tânără nobilă de la curtea din Buckkeep surprinsă pe când se plimba agale sporovăind cu un soldat bătrân din gardă putea deveni subiect de bârfă. Nettle m-a urmat fără să pună întrebări şi am condus-o către o bancă izolată din Grădina Femeilor.

— Oh, a fost foarte simplu. Ai făgăduit c-o să mi te înfăţişezi, nu-i aşa? Ştiam că te întorci. Azi-noapte, când am stat de vorbă, Dutiful a spus că în curând o să fiu scutită, pentru un timp, de această îndatorire. Prin urmare, când m-a chemat regina şi mi-a spus că mă pot duce pentru câteva zile acasă, să alin durerea mamei, am ştiut ce înseamnă asta. Că eşti aici. M-am întâlnit cu Thick, care mergea la regină când eu tocmai plecasem de acolo, a adăugat cu un zâmbet de sinceră încântare. L-am recunoscut după muzica lui, ca şi după nume. Şi el m-a recunoscut, dintr-o singură privire. Şi cum m-a îmbrăţişat! Lady Sydel a fost de-a dreptul şocată, dar o să-şi revină. L-am întrebat pe Thick unde e tovarăşul lui de drum. A închis ochii pentru o clipă, apoi a

răspuns: „La baia de aburi.” Aşa că am venit să te-aştept aici.

Mi-am dorit să-mi fi dat Thick de veste.

— Şi m-ai recunoscut când m-ai zărit?

Mi-a răspuns după un hâm scurt.

— Ţi-am recunoscut descurajarea când ai constatat că te-am găsit. De-aici n-a mai ieşit niciun bărbat care să caşte gura aşa la mine.

M-a privit pieziş, încântată de sine însăşi, dar ochii îi azvârleau scântei mărunte. M-am întrebat dacă ai mei arătau la fel când eram furios. Vocea îi suna calm şi nu spunea nimic nelalocul lui, exact cum făcea Molly uneori, când mânia începea să-i dea în clocot. După câteva clipe de gândire, am tras concluzia că Nettle avea tot dreptul să fie furioasă pe mine. Îi făgăduisem că-i dau de ştire când mă întorc. Şi avusesem intenţia să-mi nesocotesc promisiunea.

— Ei bine, m-ai găsit, am zis fără convingere şi am ştiut imediat că era cea mai nepotrivită dintre toate replicile pe care le-aş fi putut rosti.

— Nu mulţumită ţie!

S-a aşezat cu hotărâre pe bancă. Eu am rămas în picioare, foarte conştient de aparenta diferenţă de rang dintre noi. Nettle a fost nevoită să-şi înalţe privirea spre mine, dar n-a lăsat impresia asta când m-a întrebat:

— Care ţi-e numele, domnule?

Şi m-am văzut silit să i-l spun pe cel sub care eram cunoscut când purtam uniforma albastră a Gărzii din Buckkeep.

— Tom Badgerlock, doamna mea. Din Garda Prinţului.

A căpătat brusc înfăţişarea unei pisici care s-a văzut cu şoarecele în gheare.

— Se potriveşte de minune! Regina mi-a spus că pot lua un oştean din gardă ca escortă pe drumul către casă. Te prefer pe tine.

Cuvintele ei erau o provocare.

— Nu sunt liber să plec, doamna mea.

Suna a scuză, şi m-am grăbit să adaug:

— Trebuie să-ţi preiau îndatoririle, după cum ai ghicit. Lordul Chade, prinţul Dutiful şi buna noastră regină trebuie să poată intra în legătură cu ajutorul meu.

— Sunt sigură că pentru asta se pot folosi de Thick.

— Magia lui e puternică, dar Thick are limitele sale, doamna

mea.

— Doamna mea! a bombănit cu dispreţ. Şi eu ce formulă de adresare ar trebui s-aleg? Lord Lup? a clătinat din cap, exasperată. Ştiu că-mi spui adevărul. Am ghinion. Umerii i s-au gârbovit brusc, şi tinereţea şi durerea ei au devenit brusc mai vizibile. N-am pentru mama şi fraţii mei o poveste uşor de istorisit. Dar au dreptul să ştie cum a murit tata. Şi că Swift nu l-a abandonat.

Cu gândul în altă parte, şi-a trecut mâinile prin părul scurt până când a izbutit să şi-l zbârlească, înălţându-i în turle şi piscuri. Această magie a Meşteşugului îmi e o povară greu de purtat. M-a smuls de-acasă şi mă ţine aici când mama are mai multă nevoie de mine decât oricând. De ce, dintre toţi oamenii, m-ai ales tocmai pe mine ca să-mi dai magia asta? m-a întrebat întorcându-se ca să mă învinovăţească din priviri.

Am rămas cu gura căscată.

— N-am făcut aşa ceva. Nu te-am ales eu. Ai avut magia, te-ai născut cu ea. Şi, dintr-un motiv oarecare, ne leagă unul de altul. Vreme îndelungată nici măcar n-am ştiut că erai acolo urmărindu-mi viaţa.

— În anumite momente, asta chiar era evident, a recunoscut ea.

Înainte de a avea timp să mă întreb ce îi dezvăluisem despre mine fără să fi vrut, a adăugat:

— Şi acum o am, ca pe un soi de boală, şi înseamnă c-o să rămân pentru totdeauna în slujba reginei. Şi a regelui Dutiful, când îi va urma la tron. Nu cred că-ţi poţi imagina ce împovărător poate fi pentru mine.

— Am o vagă idee, am răspuns cu voce scăzută.

Pe urmă, fiindcă stătea neclintită în faţa mea, am întrebat-o:

— N-ar trebui să fii pe drum? întotdeauna cel mai bine e să călătoreşti pe lumină.

— Abia ne-am întâlnit, şi eşti deja atât de nerăbdător să ne despărţim! Şi-a coborât privirea în pământ.

Brusc, a devenit acea Nettle din vise când a spus, clătinând din cap:

— Mi-am imaginat prima noastră întâlnire cu totul altfel. Am crezut c-o să fii încântat să mă vezi, c-o să râdem şi o să fim prieteni. Cu mult timp în urmă, când am început să vă visez, pe tine şi pe lup, îmi imaginam că o să ne întâlnim într-o zi în

realitate, a tuşit uşor şi a recunoscut cu sfială. Îmi imaginam că ai vârsta mea, că eşti chipeş, aşa, ca un lup, şi c-o să mă găseşti frumoasă. Era o prostie, nu?

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, am spus cu prudenţă. Şi, oricum, cu siguranţă te găsesc frumoasă.

Mi-a aruncat o privire care sugera că astfel de complimente din partea unui oştean trecut de prima tinereţe o pun într-o situaţie stânjenitoare. Iluziile ei în ceea ce mă privea erau o barieră la care nu mă aşteptasem. M-am apropiat şi m-am ghemuit lângă ea, ca s-o pot privi în ochi.

— Oare n-am putea s-o luăm de la început? am spus întinzându-i mâna. Numele meu e Umbră de lup. Şi, Nettle, nici nu-ţi poţi imagina de câţi ani îmi doresc să te cunosc.

Mi s-a pus un nod în gât pe neaşteptate. Am sperat că n-o să mi se umple ochii de lacrimi. Fiica mea a şovăit, apoi şi-a pus mâna într-a mea. Era subţire, aşa cum e firesc pentru o doamnă nobilă, dar arsă de soare şi cu bătături pe care i le simţeam în palma lipită de a mea. Atingerea ne-a întărit legătura prin Meşteşug şi a fost ca şi cum mi-ar fi strâns inima, nu degetele, între ale ei. Chiar dacă aş fi vrut să ascund ceea ce simţeam pentru ea, n-aş fi putut. Şi cred că asta a făcut o breşă într-un soi de zid pe care şi-l înălţase.

Mi-a privit chipul, aflat acum la înălţimea feţei ei. Ni s-au întâlnit ochii, iar buza ei de jos a început brusc să tremure, ca a unui copil.

— Tăticul meu e mort! a bâiguit. Tăticul meu e mort, iar eu nu ştiu ce să fac! Cum ne putem descurca de aici înainte? Chivalry încă nu e decât un copil, iar mama nu ştie nimic despre cai! Deja zice că vrea să-i vândă pe toţi şi să se mute în oraş, fiindcă nu poate rămâne într-un loc unde totul strigă că tata nu mai e! vocea i s-a stins sugrumată. Totul o să se ducă de râpă, a icnit. Eu o să mă duc de râpă! Nu pot fi atât de puternică, nu atât cât se aşteaptă toată lumea să fiu. Dar trebuie. Şi-a îndreptat spatele şi s-a uitat la mine. Trebuie să fiu puternică, a repetat, ca şi cum astfel oasele i s-ar fi putut preschimba în fier.

Şi a părut să meargă. N-avea lacrimi în ochi. Căpătase curajul disperării. Am luat-o în braţe. Pentru prima oară în viaţa ei şi a mea, îmi strângeam fiica la piept. Părul ei scurt stătea zbârlit sub bărbia mea şi singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de mult o iubesc. M-am deschis către ea, mi-am lăsat gândul

să se scurgă în ea. Am simţit că o şocau, deopotrivă, profunzimea sentimentului meu şi o astfel de îmbrăţişare primită de la cineva mai degrabă străin. Am încercat să-i explic.

— O să am grijă de voi. O să am grijă de voi toţi. Am făgăduit… i-am făgăduit tatălui tău că o voi face, că voi avea grijă de tine şi de fraţii tăi mai mici. Şi aşa va fi.

— Nu cred c-o să poţi, a răspuns. Nu aşa cum izbutea el. Sunt convinsă c-o să încerci. Dar în lumea asta nu mai există nimeni ca tăticul meu. Nimeni, a adăugat străduindu-se să-şi îndulcească spusele.

M-a lăsat s-o mai ţin o clipă în braţe. Apoi s-a desprins cu delicateţe.

— Calul meu e probabil înşeuat şi aşteaptă, a zis cu tristeţe. Probabil că e acolo şi oşteanul din gardă trimis de regină. A respirat adânc, şi-a ţinut răsuflarea, apoi a lăsat aerul să iasă încetul cu încetul. Trebuie să plec. Acasă sunt multe de făcut. Fără tata, mama nu se poate descurca la fel de bine cu copiii. E nevoie de mine.

Şi-a găsit batista şi şi-a tamponat ochii, deşi nu vărsase nicio lacrimă.

— Da. Sunt sigur că este, am şovăit. Am un mesaj de la tatăl tău. Poate c-o să ţi se pară bizar sau fără însemnătate, dar pentru el avea importanţă.

Mi-a adresat o privire întrebătoare.

— Când o să între Malta în călduri, s-o împerecheaţi cu Rudy.

Nettle şi-a dus o mână la gură şi a râs scurt, sugrumat. A vorbit după ce şi-a recăpătat răsuflarea.

— De când e iapa la noi, el şi Chivalry s-au tot sfădit din pricina asta. O să-i spun, s-a îndepărtat doi paşi. O să-i spun.

Apoi s-a răsucit pe călcâie, învârtejindu-şi fusta, şi a plecat.

Am rămas o clipă nemişcat, simţindu-mă jefuit. Pe urmă un zâmbet trist mi-a cuprins faţa. M-am aşezat pe bancă şi mi-am plimbat privirea prin Grădina Femeilor. Era vară şi miresmele bogate ale ierburilor şi florilor umpleau aerul, dar parfumul părului fiicei mele îmi rămăsese în nări, şi l-am savurat. M-am uitat pe deasupra unei tufe de liliac şi am căzut pe gânduri, cu privirea pierdută în zare. Avea să fie nevoie de mai mult timp decât crezusem ca să ajung să-mi cunosc fiica. Şi poate n-avea să fie niciodată momentul potrivit să-i spun că-i sunt tată. Dar era o informaţie care nu mi se mai părea atât de importantă ca

odinioară. În schimb, conta mult mai mult să pot intra în vieţile lor fără să provoc nici suferinţă, nici discordie. N-avea să fie uşor. Dar aveam s-o fac. Cumva.

Probabil că am adormit. Când m-am trezit, după-amiaza era pe sfârşite. În prima clipă nu mi-am putut aduce aminte unde eram, ştiam doar că sunt fericit. Aveam foarte rar parte de o asemenea senzaţie, aşa că am rămas întins acolo uitându-mă la cerul albastru printre frunze verzi. Pe urmă am simţit că-mi înţepenise spatele după somnul pe banca de piatră şi, în clipa următoare, mi-am amintit că în ziua aia trebuia să mă întorc la Bufon, cu mâncare şi vin. Ei, pentru asta nu era prea târziu, mi-am spus. M-am ridicat, m-am întins şi mi-am rotit umerii şi capul destinzându-mă.

Drumul către bucătărie trecea prin grădina cu ierburi de leac. Eram în luna când levănţica, mărarul şi chimenul dulce se lungesc cel mai mult, iar în anul acela păreau să fi crescut mai înalte decât de obicei. Am auzit o femeie spunându-i alteia cu voce gâlcevitoare:

— Ia te uită în ce hal au lăsat grădina! E o ruşine. Smulge buruiana aia, dacă ajungi la ea.

Pe urmă, chiar înainte de a mă apropia destul ca să le şi văd, am recunoscut vocea lui Lacey, care tocmai spunea:

— Nu cred că e o buruiană, suflete. Cred că e o gălben… Ei, indiferent ce-o fi fost, e prea târziu acum, ai smuls-o cu rădăcini cu tot. Dă-mi-o, o s-o arunc în tufişuri, unde n-o s-o găsească nimeni.

Şi apoi le-am văzut, erau cele două bătrâne dragi mie. Patience într-o rochie de vară care probabil că nu mai văzuse lumina zilei de când era tatăl meu prinţ moştenitor. Lacey purta, ca de obicei, o rochie simplă, de slujitoare. Patience îşi ţinea într-o mână pantofii, iar în cealaltă avea gălbeneaua ruptă. Şi-a îndreptat spre mine privirea mioapă. Probabil că n-a desluşit nimic mai mult decât albastrul uniformei în timp ce mi-a vorbit cu glas aspru:

— Ei bine, nu-şi avea locul aici. Mi-a fluturat în faţa nasului floarea vinovată. O plantă care creşte acolo unde nu trebuie e ceea ce numim buruiană, tinere, aşa că n-ai de ce să te holbezi la mine. Mama ta nu te-a învăţat bunele maniere?

— Oh, sacră Eda-a-Câmpiilor! a exclamat cealaltă femeie.

M-am gândit că încă mai aveam timp să mă retrag, însă

Lacey, impasibila şi masiva Lacey, s-a răsucit încet şi a căzut, leşinată, peste levănţică.

— Ce faci, draga mea? Ai pierdut ceva? a strigat Patience, cu ochii la ea.

Pe urmă, când şi-a dat seama că era căzută pe spate şi nu mişca, s-a întors spre mine, ultragiată:

— Uite ce-ai făcut! Ai speriat-o de moarte pe biata bătrână. Da, chiar aşa! Ei, nu sta cu mâinile în sân, neghiobule! Ridic-o din levănţică până când n-o striveşte de tot!

— Da, doamna mea, am spus şi m-am aplecat şi am ridicat-o pe Lacey.

Fusese întotdeauna o femeie voinică, şi vârsta n-o împuţinase. Am izbutit totuşi s-o salt în braţe şi chiar s-o duc într-un loc umbros înainte de a o culca pe iarbă. Patience ne-a urmat clătinând din cap şi bombănind, nemulţumită de neîndemânarea mea.

— A început acum să leşine cât ai clipi! Biata mea bătrânică. Te simţi mai bine?

S-a lăsat în jos lângă însoţitoarea ei şi a bătut-o pe mână. Lacey a fluturat din pleoape.

— N-ar fi bine să-i aduc nişte apă?

— Ba da. Şi grăbeşte-te. Şi nici prin gând să nu-ţi treacă să speli putina, tinere. La urma urmelor, asta e numai şi numai isprava ta.

Am dat fuga la bucătărie după o cană şi, la întoarcere, am umplut-o de la fântână. Când am ajuns înapoi, Lacey stătea în capul oaselor, iar lady Patience îi făcea bătrânei sale servitoare vânt cu evantaiul, când dojenind-o, când compătimind-o.

— … şi ştii la fel de bine ca mine cum ne joacă ochii feste la vârsta noastră. Uite, chiar săptămâna trecută am încercat să-mi alung şalul de pe masă, fiindcă am crezut că e pisica. Ştii, din cauza felului în care era încolăcit.

— Nu, doamna mea. Uită-te bine. E el sau fantoma lui. Arată exact ca tatăl său la vârsta asta. Uită-te la el, uită-te bine.

Mi-am ţinut ochii în jos când am îngenuncheat şi i-am întins cana.

— Puţină apă, doamnă, şi sunt sigur c-o să te simţi mai bine. Sunt aproape sigur c-a fost din pricina căldurii.

În timp ce Lacey lua cana, Patience a întins mâna şi m-a prins de bărbie.

— Uită-te la mine, tinere! Am spus să te uiţi la mine!

Pe urmă, aplecându-se din ce în ce mai mult ca să mă privească cât mai de aproape, a adăugat:

— Chivalry al meu n-a avut niciodată un asemenea nas. Dar ochii ăştia... îmi aduc aminte de el. Oh. Oh, fiule, fiule! Nu se poate. Nu se poate!

Mi-a dat drumul şi s-a reaşezat pe pământ. Lacey i-a întins cana cu apă şi ea a luat-o absentă. A băut, i-a înapoiat-o lui Lacey, apoi a spus, calmă:

— N-ar fi cutezat. N-ar fi avut îndrăzneala.

Lacey continua să se holbeze la mine.

— Doamna mea, ai auzit zvonurile, ca şi mine. Şi menestrelul ăla cu Har ne-a cântat o baladă despre dragoni şi despre Bastardul cu Har, care s-a ridicat din mormânt ca să-şi slujească regele.

— N-ar fi cutezat, a repetat Patience.

S-a uitat lung la mine şi mi-am simţit limba înţepenită, lipită de cerul gurii. Apoi:

— Ajută-mă să mă ridic, tinere. Ajut-o şi pe Lacey. În ultima vreme leşină des. Mănâncă prea mult peşte, de la asta i se trage. Şi mai e şi peşte de apă dulce. O face nesigură pe picioare, aşa că o să ne conduci până în odăile noastre, da?

— Desigur, doamna mea. Va fi o plăcere.

— Va fi, fireşte. Până când o s-ajungem în spatele uşilor închise. Acum ţine-o de braţ şi ajut-o.

Dar era uşor de zis şi greu de făcut, fiindcă Patience mi s-a agăţat de celălalt braţ de parcă s-ar fi temut să nu fie luată de apele năvalnice ale unui fluviu.

Lacey mergea într-adevăr clătinându-se şi mi-a părut cumplit de rău că-i pricinuisem un asemenea şoc. Niciuna dintre ele nu mi-a mai adresat niciun cuvânt, deşi Patience a arătat de două ori către omizile de pe trandafiri, spunând că pe vremuri aşa ceva nu s-ar fi trecut cu vederea nici în ruptul capului. Odată intraţi în castel, am mai avut totuşi mult de mers prin Sala Mare şi apoi în susul scării largi. M-am simţit recunoscător fiindcă n-a trebuit să urcăm decât un sigur şir de trepte, căci Patience bombănea cuvinte murdare de câte ori ridica piciorul spre una dintre ele, iar genunchii lui Lacey trosneau alarmant. Am intrat pe coridor, şi Patience a întins mâna arătându-mi o uşă. Era a uneia dintre cele mai bune odăi din Buckkeep, şi am fost

încântat mai mult decât sunt în stare s-o spun pentru faptul că regina Kettricken o trata cu atâta respect. Cufărul de călătorie al bătrânei doamne era deja deschis în mijlocul încăperii, iar pe poliţa căminului stătea o pălărie. Kettricken îşi amintise chiar şi că lui Patience îi plăcea să mănânce în odăile ei, pentru că în locul unde cădeau razele de soare pătrunse prin fereastra afundată în zid fusese aşezată o masă mică, alături de două scaune.

Le-am aşezat pe câte un scaun, apoi le-am întrebat dacă doreau să le mai aduc ceva.

— Şaisprezece ani, s-a răstit Patience. Ai putea să-mi aduci şaisprezece ani! Închide uşa aia. Nu cred c-ar fi înţelept să se lăţească vorba despre asta în întregul Buckkeep. Şaisprezece ani, şi nici măcar o vizită pe furiş, nici măcar o aluzie. Tom, Tom, ce-a fost în capul tău?

— Probabil nimic, a răspuns Lacey fixându-mă cu o privire de martir.

A sunat usturător, fiindcă, în copilărie, ori de câte ori mă certa Patience, Lacey îmi lua apărarea. Părea să-şi fi revenit pe de-a întregul după leşin. Avea pete de culoare în obraji. S-a ridicat de pe scaun cu greu şi s-a dus în camera de alături. S-a întors după câteva clipe cu trei ceşti şi o sticlă de rachiu pe o tavă mică. A pus-o pe măsuţa dintre ele două şi m-am crispat când i-am văzut degetele noduroase, cu încheieturi umflate. Timpul îi schilodise mâinile vioaie cu care croşeta dantele tot timpul.

— Cred că ne-ar prinde bine tuturor câte un strop. Nu fiindcă tu ai merita, a adăugat cu răceală. Mi-ai tras o spaimă zdravănă în grădină. Ca să nu mai vorbesc de anii în care te-am jelit.

— Şaisprezece ani, a subliniat Patience, pentru cazul că aş fi izbutit să uit atâta lucru în ultimele câteva minute. Pe urmă s-a întors spre Lacey: Ţi-am spus că nu e mort! Chiar şi când i-am pregătit trupul pentru înmormântare, chiar şi atunci, în timp ce-i spălam picioarele reci, ţi-am spus că nu poate fi mort. Nu ştiu cum de-am ştiut, dar am ştiut. Şi am avut dreptate!

— Era mort, a insistat Lacey. Doamna mea, dintre buze nu-i ieşea nicio răsuflare care să aburească oglinda, nu i se mai simţea nicio bătaie a inimii. Era mort.

Şi-a îndreptat degetul spre mine. M-am cutremurat uşor.

— Iar acum eşti viu. Ai face bine să ai o explicaţie clară pentru asta, tinere.

— A fost ideea lui Burrich, am început şi, înainte de a apuca să mai adaug un alt cuvânt, Patience şi-a azvârlit braţele în sus, strigând:

— Oh, ar fi trebuit să ghicesc că omul ăsta e în spatele întregii poveşti. Fata pe care-a crescut-o în toţi anii ăştia e a ta, nu-i aşa? La vreo trei ani după ce te îngropaserăm, am auzit un zvon. Tinichigiul ăla, Cottlesby, care vinde nişte ace atât de bune, ne-a spus că a văzut-o pe Molly în, oh, într-un oraş, cu o fetiţă de mână. O fetiţă de câţi ani? m-am întrebat atunci. Fiindcă, i-am spus lui Lacey când a plecat brusc din slujba mea, Molly vărsa şi dormea ca o femeie grea. Pe urmă a plecat, înainte de-a avea eu timp să mă ofer s-o ajut să se descurce cu bebeluşul. Era fiica ta, nepoata mea! Pe urmă, mai târziu, am aflat că Burrich a plecat cu ea şi, când am pus întrebări, a pretins că toţi copiii sunt ai lui. Ei bine, ar fi trebuit să ştiu că minţea. Ar fi trebuit să ştiu.

Nu fusesem pregătit să întâlnesc o Patience atât de bine informată. Dar ar fi trebuit să fiu. În zilele de după moartea mea, ea condusese castelul Buckkeep şi îşi încropise o reţea întinsă de oameni care-i dădeau raportul.

— Cred că mi-ar prinde bine nişte rachiu, a spus cu voce scăzută.

M-am întins spre sticlă, dar Patience mi-a dat peste mână.

— Mă ocup eu! a exclamat îmbufnată. Crezi că poţi să te prefaci mort şi să dispari din viaţa mea şaisprezece ani, ca să te-ntorci pe urmă şi să te-nfrupţi din rachiul meu cel mai bun? Câtă obrăznicie!

A scos dopul, dar, când a încercat să toarne, mâna i-a tremurat atât de tare, încât ameninţa să inunde masa. I-am luat sticla şi am umplut cănile în timp ce ea a început să suspine. Când am lăsat sticla jos, plângea cu sughiţuri. Părul, niciodată frumos aranjat pentru prea multă vreme, îi alunecase pe jumătate pe lângă obraji. Oare când încărunţise atât de tare? Am îngenuncheat în faţa ei şi m-am silit s-o privesc în ochii care păreau să-şi fi pierdut din culoare. Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi hohotele i s-au înteţit. I-am atins cu prudenţă dosul palmelor.

— Te rog să mă crezi. N-am avut de ales, mamă. Dacă m-aş fi putut întoarce la tine fără să-i pun în primejdie pe oamenii pe care-i iubesc, aş fi făcut-o. O ştii foarte bine. Iar felul în care mi-ai pregătit trupul pentru înmormântare mi-a salvat viaţa.

Mulţumesc.

— Ai găsit momentul potrivit ca să-mi spui mamă, după toţi aceşti ani, s-a smiorcăit ea. Şi ce putea să ştie Burrich despre ceva care n-are patru picioare şi copite?

Dar şi-a pus pe obrajii mei mâinile ude de lacrimi şi m-a tras spre ea ca să mă sărute pe frunte. Pe urmă s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a coborât spre mine o privire severă. I se înroşise vârful nasului.

— Acum trebuie să te iert. Numai Eda ştie dacă n-o să pic cumva moartă mâine şi, oricât de tare m-ai fi înfuriat, n-aş vrea să-ţi pară rău pentru tot restul vieţii fiindcă am murit fără să te fi iertat. Dar asta nu înseamnă că mânia mea s-a stins, aşa cum nu s-a stins nici a lui Lacey. Meriţi să cadă asupra ta.

Şi-a tras zgomotos nasul. Lacey i-a întins o batistă. Bătrâna servitoare s-a aşezat la masă măsurându-mă cu o privire încărcată de reproşuri. Şi am văzut mai clar decât oricând cum ştergeseră anii hotarele dintre doamna nobilă şi servitoare.

— Da. Merit.

— Ei, ridică-te. Nu vreau să-mi sucesc gâtul uitându-mă în jos, la tine. De ce cerului eşti îmbrăcat ca un oştean din gardă? Şi de ce-ai fost atât de prost încât să te-ntorci în castelul Buckkeep? Nu ştii că încă mai există oameni care s-ar bucura să te vadă mort?! Aici nu eşti în siguranţă, Tom. Vii cu mine când mă-ntorc la Tradeford. Poate te pot da drept fiul rebel al unui văr sau drept grădinar. Ceea ce nu înseamnă c-o să te las să te-atingi de plantele mele. Nu ştii nimic despre grădini şi despre flori.

M-am ridicat încet şi nu m-am putut împiedica să-i răspund:

— Te-aş putea ajuta la plivit. Ştiu cum arată o gălbenea, chiar şi atunci când nu e înflorită.

— Poftim! Ai auzit, Lacey? Eu îl iert, şi următorul cuvânt care-i iese dintre buze e o batjocură la adresa mea!

Pe urmă şi-a acoperit brusc gura, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un alt suspin. Tendoanele şi venele albăstrui îi ieşeau în relief pe dosul mâinii. A respirat scurt înainte de a spune:

— Acum o să-mi beau rachiul.

A sorbit din ceaşcă. M-a privit peste marginea ei şi din ochi i-au izvorât brusc alte lacrimi. S-a grăbit s-o lase jos clătinând din cap.

— Eşti aici şi eşti viu. Nu ştiu de ce plâng. Dacă nu mă gândesc că am pierdut pentru totdeauna şaisprezece ani şi o

nepoată. Cum ai putut, mizerabilule? Explică-mi ce s-a petrecut în tot acest timp. Explică-te şi spune-mi ce treburi atât de importante te-au ţinut departe de mine.

Şi, brusc, toate motivele întemeiate pentru care o ocolisem mi s-au părut neînsemnate. Aş fi putut găsi o cale către ea. Apoi m-am auzit spunând:

— Dacă nu i-aş fi dat suferinţa mea dragonului de piatră, m-aş fi întors cumva la tine, oricât de riscant ar fi fost. Poate că trebuie să nu-ţi dai uitării nici durerile, nici pierderile, ca să le poţi supravieţui tuturor încercărilor la care te pune viaţa. Poate, dacă în viaţă nu-ţi păstrezi suferinţa la locul ei, ajungi să trăieşti ca un laş.

Patience a izbit cu palma în masă şi a ţipat când a simţit durerea din degete.

— Nu ţi-am cerut o predică moralizatoare, ţi-am cerut explicaţii amănunţite. Fără scuze!

— N-am uitat niciodată merele pe care mi le-ai aruncat printre gratiile celulei. Tu şi Lacey aţi fost incredibil de curajoase când aţi venit să mă vedeţi în temniţă şi când mi-aţi luat apărarea, deşi prea puţini alţii au cutezat s-o facă.

— Încetează! a şuierat indignată, cu ochii din nou plini de lacrimi. Aşa ai ajuns să te distrezi acum? Le faci pe femeile bătrâne să plângă?

— Nu asta am vrut.

— Atunci povesteşte-mi tot ce ţi s-a întâmplat. Din clipa când te-am văzut ultima oară.

— Doamna mea, mi-ar face o nespusă plăcere. Şi o să-ţi povestesc, promit. Dar când ne-am întâlnit mă duceam să îndeplinesc o însărcinare urgentă, pe care mi-am dat-o singur. Una pe care trebuie s-o duc la bun sfârşit înainte de a se întuneca. Lasă-mă să plec, şi-ţi făgăduiesc că mă-ntorc mâine, să-ţi spun totul de-a fir a păr.

— Nu. Nici nu mă gândesc. Ce însărcinare?

— Îl ţii minte pe prietenul meu, Bufonul? E bolnav. Trebuie să-i duc nişte ierburi de leac, mâncare şi vin.

— Băiatul ăla cu pielea ca aluatul? N-a fost niciodată un copil sănătos. Dacă vrei să ştii părerea mea, mânca prea mult peşte. Asta păţeşti din pricina peştelui.

— O să-i spun. Dar trebuie să mă duc la el.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Ieri.
— Ei, pe mine nu m-ai mai văzut de şaisprezece ani. Îşi poate aştepta rândul.
— Dar nu se simte deloc bine.
Patience şi-a pus ceaşca pe farfuriuţă cu un zăngănit.
— Nici eu nu mă simt! a exclamat, şi din ochii i-au izvorât alte lacrimi.
Lacey a venit s-o bată pe umeri.
— Nu e întotdeauna raţională, mi-a destăinuit pe deasupra capului ei. Mai ales când e obosită. Abia am sosit aici în dimineaţa asta. I-am spus că trebuie să se odihnească, dar a vrut să ia o gură de aer din grădini.
— Şi ce-i, mă rog, iraţional în asta? a întrebat Patience.
— Nimic, m-am grăbit s-o asigur. Absolut nimic. Haide, am o idee. Întinde-te în pat şi, după ce te instalezi comod, mă aşez lângă tine şi-mi încep povestea. Iar dacă adormi, plec fără zgomot şi mă întorc mâine să continui. Fiindcă şaisprezece ani nu pot fi povestiţi într-o oră, şi nici măcar într-o zi.
— E nevoie de şaisprezece ani ca să povesteşti şaisprezece ani, a zis ea cu asprime. Atunci ajută-mă să mă ridic. Ştii, am înţepenit după atâta drum.
I-am oferit braţul şi s-a sprijinit de el când am condus-o până la pat. S-a aşezat gemând.
— Prea moale, a bombănit, când salteaua de fulgi s-a lăsat sub greutatea ei. N-o să pot niciodată să dorm pe aşa ceva. Oare oamenii ăştia cred că-s găină şi-mi trebuie cuib? Ştii, mi-ai stricat surpriza, a adăugat în timp ce se întindea şi eu o ajutam să-şi salte picioarele în pat. Venisem pregătită să-mi chem la mine o nepoată, ca să-i spun că s-a născut dintr-o stirpe cu sânge nobil şi să-i dau câteva amintiri rămase de la tatăl ei. Oh, ajută-mă să-mi scot pantofii. Când mi-au ajuns picioarele atât de departe de mâini?
— N-ai pantofi. Cred că ţi i-ai lăsat în grădină.
— Şi a cui e vina? Să ne sperii tu în halul ăsta! E o minune că nu mi-am uitat acolo şi capul.
Am încuviinţat cu un gest şi am remarcat, fără să spun nimic, că purta ciorapi desperecheaţi. Patience nu se sinchisise niciodată prea mult de amănunte.
— Despre ce amintiri e vorba? am întrebat.
— Nu mai are aproape nicio importanţă. Fiindcă eşti viu, am

de gând să le păstrez.

— Ce sunt? am insistat din cale-afară de curios.

— Un tablou pe care mi l-ai dat, nu mai ţii minte? Şi, când erai mort, ţi-am luat o şuviţă din păr. O port de-atunci într-un medalion.

Am rămas fără grai, iar ea s-a săltat într-un cot.

— Lacey, vino să te întinzi şi tu puţin aici. Ştii că nu-mi place să fii prea departe când am nevoie de tine. Auzul tău nu mai e cea fost. I-au pus un pat mic şi îngust într-o odăiţă cât un dulap, mi-a mărturisit mie cu glas scăzut. Minunat când camerista ta e o fetişoară slăbuţă, dar câtuşi de puţin potrivit pentru o femeie matură. Lacey!

— Sunt chiar aici, draga mea. Nu e nevoie să strigi.

Bătrâna servitoare a trecut în partea cealaltă a patului. Părea uşor stânjenită la gândul că trebuia să se întindă în prezenţa mea, de parcă eu aş fi crezut că nu se cade să-şi împartă patul cu o doamnă de rang înalt. Dar eu găseam ideea cât se poate de potrivită.

— Sunt obosită, a recunoscut aşezându-se.

Adusese un şal, şi l-a întins peste picioarele lui Patience.

Mi-am tras un scaun lângă pat şi m-am aşezat pe el călare, cu faţa spre spătar.

— Cu ce să-ncep? am întrebat.

— Începe aşezându-te ca oamenii! mi-a cerut Patience şi m-am conformat. Nu-mi povesti cum a încercat uzurpatorul ăla nemernic să te ucidă. Am văzut destule pe trupul tău şi n-am putut nici atunci să suport. Spune-mi, în schimb, cum ai izbutit să supravieţuieşti.

Am stat o clipă pe gânduri, nehotărât.

— Ştii că am Harul.

— M-am gândit că e posibil să-l ai, a recunoscut. Apoi a căscat. Şi?

Mi-am început povestea. I-am spus că m-am refugiat în lupul meu, i-am spus şi cum m-au chemat Burrich şi Chade înapoi, în propriul trup. I-am povestit despre înceata mea refacere şi despre vizita lui Chade. Pe urmă am crezut că adormise, dar când am încercat să mă ridic a deschis ochii.

— Stai jos! mi-a poruncit şi, după ce m-am supus, m-a luat de mână, ca şi cum ar fi vrut să mă-mpiedice să plec pe furiş. Te ascult. Continuă.

I-am povestit cum a plecat Burrich şi cum au venit neoamenii. I-am explicat cum a ajuns Burrich să creadă că murisem, cum s-a întors s-o apere pe Molly şi să apere copilul pe care îl purta ea. I-am vorbit despre lunga mea călătorie din Buck către Tradeford şi despre Arena Regelui, construită acolo de Regal. Patience a deschis un ochi.

— Acum e toată o grădină. Am tot felul de plante, copaci şi flori din toate cele Şase Ducate şi din afara lor. Viţă coadă-de-maimuţă din Jamaillia şi tufişuri ac-albastru din Insulele Mirodeniilor. Şi, chiar în mijlocul fostei arene, un rond de plante de leac, cu un model superb. O să-ţi placă, Tom. Când o să te stabileşti la mine, o să-ţi placă.

— Sunt sigur c-o să-mi placă, am spus ocolind cu grijă discuţia despre locul unde aveam sau nu să mă stabilesc. Îţi mai povestesc, sau acum vrei să dormi?

În jumătatea ei de pat, Lacey sforăia încetişor.

— Continuă. Nu mi-e somn deloc. Spune mai departe.

Dar, când am ajuns la jumătate cu istorisirea încercării mele de a-l ucide pe Regal, dormea. Am mai stat nemişcat o vreme, până când strânsoarea în care îmi ţinea mâna a slăbit şi am putut să mă desprind.

M-am îndreptat fără zgomot spre uşă. Când am ridicat zăvorul, Lacey s-a săltat într-un cot. Auzul ei era perfect şi am bănuit că, în ciuda degetelor noduroase, încă mai ţinea un pumnal ascuns în mânecă. Am dat din cap către ea şi am ieşit, lăsând-o pe Patience să doarmă.

Am coborât în sala gărzii şi am mâncat cu poftă. Nimic nu te face să apreciezi mai bine pâinea cu unt şi friptura rece de pasăre decât un lung răstimp în care ai mâncat zilnic peşte sărat. Plăcerea mâncării mi-a fost cumva ştirbită de gândul că se lăsa seara. Oştenii din gardă par să fie veşnic flămânzi, aşa că nu s-a mirat nimeni că am luat cu mine o pâine întreagă şi un calup sănătos de brânză. După masă m-am dus direct în cămară, de unde m-am servit cu un coş şi cu doi cârnaţi. Am pus în coş şi pâinea, şi brânza. Am urcat cu comoara mea în camera lui Chade din turn.

Thick fusese acolo. Ştersese în grabă praful de pe masă şi de pe poliţa căminului şi-mi lăsase un castron cu fructe. În cămin ardea un foc mic. În lada de alături era o provizie modestă de lemne de foc, pe masă stătea un mănunchi de lumânări şi în

butoi era apă. Am fost uimit. După toate cele prin care trecuse, Thick, întors acasă de numai o zi, îşi adusese aminte de vechile lui îndatoriri. Mi-am pus în coş vreo şase prune galbene şi vineţii şi am aşezat o sticlă din vinul lui Chade între pâine şi brânză. Tocmai împachetam în hârtie nişte iarbă moale şi nişte scoarţă uscată de salcie când l-am simţit pe Chade înghiontindu-mi mintea.

Ce e?

Trebuie să vorbesc cu regina, Fitz.

Nu te poţi folosi de Thick? Sunt în drum spre stâlpii Meşteşugului.

N-o să dureze mult.

Trebuie să găsesc o cale ca să pot sta de vorbă cu regina fără martori.

Am luat deja legătura cu ea, prin Thick. Răspunsul a fost „da, imediat”. Dacă te duci în salonul ei privat, vine şi ea acolo în scurt timp.

Bine.

Pari supărat.

Îmi fac griji pentru Bufon. Am aici câteva lucruri pe care aş vrea să i le duc. Fructe proaspete şi ierburi de leac pentru febră.

Înţeleg, Fitz. Dar n-o să dureze mult. Pe urmă poţi să dormi peste noapte şi să pleci dimineaţă.

Bine.

Am întrerupt legătura. Bine. Ce altceva aş fi putut să răspund? Avea dreptate. Lui Thick i-ar fi fost greu să priceapă multe dintre gândurile pe care i le trimisese Dutiful reginei, şi încă şi mai greu să le redea. Am încercat să nu mă supăr pentru timpul care mi se fura astfel. Bufonul o să scape cu bine, mi-am zis. Mai făcuse faţă şi altor preschimbări, şi cine l-ar fi putut îngriji mai bine decât Omul Negru? Chiar îmi spusese că avea nevoie de un timp în care să se afle departe de mine, de un timp în care să reflecteze. Timp de gândire fără să aibă în faţa ochilor chipul cuiva care văzuse tot ce i se întâmplase. În plus, mi-am spus cu asprime, era mai bine să mă ocup de asta eu, nu Nettle. Ea trebuia să fie alături de familie, acasă, unde prezenţa ei era fără îndoială necesară. Am găsit o bucată curată de pânză şi am acoperit pâinea. Am coborât lungul şir de trepte întunecoase ca s-o aştept pe regină. Discuţia n-a fost scurtă. Chade şi Dutiful se certau şi bătrânul sfetnic voia să-şi asigure

un avantaj vorbind cu regina înaintea prinţului. Se aflau amândoi la bordul corabiei care trebuia să ridice ancora în după-amiaza zilei următoare. Narcesca ar fi trebuit să-i însoţească, dar, cu puţin timp în urmă, se dusese la Dutiful şi îl implorase s-o mai lase încă trei luni alături de rudele ei, înainte de a le părăsi ca să vină la Buckkeep. Prinţul se declarase de acord în intimitate, fără să ceară părerea lui Chade.

Într-o manieră foarte intimă, a precizat bătrânul sfetnic, clocotind de furie, şi m-am întrebat dacă trebuia sau nu să-i spun reginei că favorul fusese cerut şi acordat în timpul unei întâlniri de o intimitate care nu se bucura de aprobarea lui Chade.

Până la urmă, am spus:

— Prinţul şi narcesca au discutat despre asta cu foarte multă discreţie.

— Înţeleg, mi-a răspuns ea, şi m-am întrebat dacă înţelegea într-adevăr.

Deocamdată nu s-a făcut niciun anunţ public. Nu e prea târziu să retragem permisiunea oferită. Mă tem că, dacă i se îngăduie fetei să rămână aici, planurile noastre vor fi date peste cap. În primul rând, dacă se ţine de cuvânt şi vine într-adevăr, ar însemna să sosească în toiul iernii, nicidecum la timp ca să fie celebrată nunta în toamnă, în timpul sărbătorii recoltei. Prinţul o să se întoarcă în mijlocul nobililor săi fără o mireasă, adică fără nimic vizibil, care să justifice timpul acordat expediţiei sale şi toate cheltuielile. Dacă, aşa cum sperăm, ai de gând să-i presezi pe duci ca să-l declare prinţ moştenitor, n-o să te poţi bizui decât pe ceva lipsit de strălucire. Poveştile despre dragoni salvaţi şi capete de dragoni pe vetre nu vor însemna mare lucru pentru nişte nobili care n-au văzut în viaţa lor nici măcar un singur solz de dragon, ca să nu mai vorbim de mireasa şi de alianţa dobândite graţie unor astfel de dovezi de curaj.

Şi mă tem şi că narcescăi îi va fi cu atât mai greu să se desprindă de femeile din tribul ei cu cât rămâne mai mult în mijlocul lor. Cu fiecare ceas care trece, le trage tot mai puţin inima să se despartă de ea. O jelesc de parcă s-ar duce la moarte, de parcă ar dispărea din lume pentru totdeauna.

— Atunci, a sugerat regina după ce i-am transmis gândurile lui Chade, poate ar fi înţelept să-i lăsaţi mai mult timp ca să-şi ia rămas-bun de la poporul ei. Vă rog, asiguraţi-i că oaspeţii vor fi

întotdeauna bine-veniţi la noi, iar ea se va întoarce cu regularitate să-şi vadă rudele. Le-aţi spus că invităm în Buckkeep pe oricine din tribul ei, nu doar ca oaspete la nuntă, ci şi pentru a-i rămâne alături, ca să nu se simtă singură aici?

În timp ce-i trimiteam vorbele ei lui Chade, mi-am amintit foarte clar cât de singură fusese Kettricken când plecase din munţi, neînsoţită nici măcar de o cameristă. Oare îşi aducea şi ea aminte de acele prime zile în care se simţise singură la o Curte străină, unde nimeni nu vorbea limba ei şi nimeni nu-i cunoştea obiceiurile?

Asta e una dintre problemele noastre. După cum am înţeles, legătura unei femei cu pământul ei e sacră. Cele din stirpea care conduce casa mamelor nu pleacă de pe teritoriul lor aproape niciodată. Trăiesc numai pe pământul lor, mor pe el şi în el sunt îngropate. Tot ceea ce pătrunde în trupul lor şi tot ceea ce e expulzat din el trebuie să rămână în locul ăla. Aşa că nicio femeie sus-pusă n-o să plece la drum către noi împreună cu narcescă. O va însoţi Peottre, probabil alături de vreo doi veri de-ai ei. Vor veni şi Arkon Bloodblade, şi un mare număr de şefi din alte triburi, ca să pecetluiască înţelegerile negustoreşti încheiate cu nobilii noştri care i-au vizitat pe insule. Dar n-o să aibă o suită de doamne nobile şi de slujitoare.

— Înţeleg, a răspuns Kettricken, lungind cuvintele.

Eram singuri în salonul ei. Turnase vin pentru noi doi şi paharele stăteau neglijate pe măsuţa joasă. De când n-o mai văzusem, încăperea fusese rearanjată. Kettricken îşi căuta, ca de obicei, liniştea în simplitate. O singură floare plutea într-o vază scundă, de lut, iar abajururile făceau din lumina lumânărilor o strălucire blândă. Flăcările lor răspândeau o aromă liniştitoare, dar regina era încordată ca o mâţă cocoţată în copac. M-a văzut privindu-i mâinile încleştate de marginea mesei şi a avut grijă să-şi lase degetele să se întindă.

— Chade aude tot ce îţi spun? m-a întrebat aproape în şoaptă.

— Nu e tot timpul cu mine, nu-mi e alături, cum era Verity. Pentru asta e nevoie de o concentrare foarte puternică. Şi cere o renunţare totală la intimitatea gândurilor. Nu l-am invitat să facă aşa ceva. Prin urmare, nu aude decât ce vrei să-i spun.

Umerii i s-au lăsat uşor când i s-a destins tot trupul.

— Uneori eu şi sfetnicul meu avem păreri diferite, Când vorbim prin Nettle… ei. E greu, pentru că şi eu, şi el suntem

prudenţi, avem grijă să n-o amestecăm în lucruri mai presus de puterea ei de înţelegere sau pe care nu e nevoie să le afle. Dar acum eşti aici.

Şi-a ridicat uşor capul. Şi aproape că a zâmbit.

— Iau putere de la tine, Fitzchivalry. Într-un mod straniu, când te foloseşti de Meşteşug pentru mine, mă slujeşti ca Om al Reginei. Şi-a îndreptat spatele. Spune-i lui Chade că, în privinţa asta, cuvântul dat de prinţ logodnicei sale va fi respectat. Dacă el crede că iarna nu e un anotimp fast pentru căsătorie, s-o amânăm până la primăvară, când traversarea oceanului va fi cu siguranţă mai plăcută şi mai sigură pentru narcescă. Cât despre proclamarea lui Dutiful ca prinţ moştenitor, ei bine, asta a depins întotdeauna de ducii săi. Dacă trebuie să aducă acasă o femeie drept trofeu pentru a fi demn de titlul ăsta, atunci e un titlu care înseamnă prea puţin pentru mine. În cele din urmă le va fi oricum rege. După părerea mea, blândeţea şi respectul faţă de viitoarea lui mireasă pot mai degrabă să întărească alianţa celor două ţări decât s-o slăbească.

Kettricken a tăcut, părând dusă pe gânduri şi strângând cu hotărâre din buze. Apoi a continuat:

— Spune-i toate astea, te rog.

Şi-a luat paharul şi a sorbit din vin.

Nu e înţelept, Fitz. Nu poţi încerca s-o convingi? Prinţul e înnebunit după Elliania. Trebuie făcut să priceapă că, pentru viitorul amândurora, e acum mai important să facă pe placul ducilor săi, nu pe al mamei miresei. Cu cât se înfăptuieşte mai curând căsătoria asta, cu atât mai repede vor vedea în el un bărbat care se apropie de urcarea pe tron în loc de un prinţ nevârstnic. E mult prea impetuos, îşi ascultă inima când binele celor Şase Ducate îi impune să ia hotărâri folosindu-şi mintea. Fitz, fă-o să înţeleagă că ne-am petrecut vara îndeplinind dorinţa narcescăi şi că acum e timpul să le arate ducilor săi că şi-au păstrat locul în inima lui şi că pune mai mult preţ pe părerile lor decât pe fericirea Insulelor Străine.

I-am cântărit o clipă cuvintele, apoi am deschis ochii, întâlnind privirea neliniştită a reginei.

— Iată care e părerea lui Chade, am spus, şi i-am transmis esenţa mesajului.

Ei nu i-a scăpat subtilitatea replicii mele.

— Şi părerea ta care e, Fitzchivalry?

Mi-am plecat fruntea în faţa ei.

— Părerea mea e că tu eşti regina. Şi că prinţul Dutiful ne va fi rege într-o bună zi.

— Atunci mă sfătuieşti să ignor părerea sfetnicului meu şi să-mi sprijin fiul?

— Regina mea, mă bucur că în privinţa asta nu trebuie să-ţi dau sfaturi.

Aproape că a zâmbit din nou.

— Trebuie, pentru că ţi le cer.

Am păstrat o vreme tăcerea, cântărindu-mi cu furie ideile.

— Scaunul e comod? m-a întrebat îndatoritoare. Te foieşti de parcă ar fi plin de furnici de foc.

M-am sprijinit de spătar cu hotărâre.

— Eu aş căuta o cale de mijloc, doamna mea. Ducii ar fi încântaţi dacă Dutiful ar fi însurat şi i-ar veni pe lume moştenitorul, dar e încă foarte tânăr, n-are nici măcar vârsta la care poate deveni prinţ moştenitor. Cred că nunta mai poate aştepta. Să-i lăsăm narcescăi un timp pe care să şi-l petreacă alături de mama şi de sora ei. Am văzut cum e folosită acolo puterea. Deşi Oerttre e încă narcescă, pentru că e în viaţă, plecarea Ellianiei va însemna o abdicare tot atât de clară ca momentul în care tatăl meu i-a trecut coroana lui Verity. Unii vor pune în discuţie moştenirea titlului. Cât timp se află acolo, Elliania poate da forţă pretenţiilor surorii sale mai mici. Şi cred că e în interesul celor Şase Ducate să rămână la putere ramura din care face ea parte. Ducii noştri pot fi împăcaţi pe altă cale. Negoţul o să le umple vistieriile, iar triburile Narvalului şi Mistreţului nu sunt singurele interesate de ceea ce le putem oferi. Deschide larg porţile. Invită-i aici pe kaempra, conducătorii războinicilor lor. Sunt bărbaţi cu toţii, nu-şi fac scrupule să plece din casele mamelor dacă astfel pot avea câştiguri negustoreşti. Să celebrăm asta odată cu recolta toamnei. Începe pregătirile pentru un Festival care să le arate bogăţia regatului nostru. Încurajează-i pe duci să ia parte, cu toată nobilimea de pe teritoriile lor. Să avem acum o sărbătoare a negoţului şi să lăsăm nunta să fie cheie de boltă la timpul ei.

Kettricken s-a sprijinit pe spătarul scaunului şi m-a privit cu atenţie.

— Când te-ai deprins să fii atât de subtil, Fitzchivalry?

— Un bătrân înţelept m-a învăţat că diplomaţia e mănuşa de

catifea care ascunde pumnul puterii. Convingerea, nu forţa, dă cele mai bune şi mai trainice roade. Încheie alianţa asta astfel încât ducii să aibă cât mai mult de câştigat şi vor fi cât se poate de dornici s-o întâmpine cu onoruri pe narcescă, oricând va sosi.

Nu am adăugat că primisem lecţia pe vremea când bătrânul se mulţumea să spioneze din spatele zidurilor şi să tragă din umbră sforile, în numele tronului.

— Aş vrea să-şi amintească asta el însuşi. Împărtăşeşte-i gândurile tale, dar îmbracă-le în cuvinte astfel încât să pară ale mele.

Îmi doream din răsputeri să nu fi luat parte la tocmeala dintre Chade şi regină, dar n-aveam de ales. Am fost martor, văzând şi înţelegând totul mai clar decât mi-aş fi dorit, la lupta lor subtilă pentru putere. Vârsta şi experienţa vieţii în cele Şase Ducate erau de partea lui Chade. M-am crispat dureros de fiecare dată când a subliniat că educaţia primită în Regatul Munţilor o făcea pe Kettricken oarbă la acea necesitate politică reprezentată de dovada unei voinţe puternice în negocierile cu Insulele Străine.

Ştiam deja că bătrânul sfetnic acaparase puterea pentru el însuşi. Nu mă gândeam că are intenţii rele; după părerea mea, credea cu toată sinceritatea că luptă pentru binele celor Şase Ducate. Dacă aş fi fost eu cel care manipulase puterea tronului un timp atât de îndelungat, aş fi devenit fără îndoială convins că îmi aparţine de drept. Pe de altă parte, îmi dădeam foarte clar seama că, dacă regina Kettricken nu-şi păstra cu fermitate poziţia, Dutiful avea să moştenească o coroană care n-ar mai fi însemnat nimic.

Aşa se face că, împotriva voinţei mele, am început să-i sugerez lui Kettricken să-şi ducă sfetnicul cu vorba şi am trecut de partea ei cu toată forţa. Nu mă îndoiesc că el şi-a dat curând seama de asta. Însă vicleanul bătrân cicălitor a părut să guste şi mai mult jocul, venind cu tot mai multe obiecţii şi punând în discuţie tot mai multe posibilităţi. Am tot înaintat în noapte, aproape până la ivirea zorilor. Bătrânul părea neobosit, venea mereu cu argumente noi, dar eu mă simţeam istovit şi o vedeam pe regină devenind tot mai palidă.

În cele din urmă, într-o pauză din toiul unei dispute foarte întortocheate, după ce Chade îi împărţise pe duci şi pe kaempra insulari pe categorii, precizând ce avea să susţină fiecare, m-am lăsat înfrânt de oboseală.

— Spune-i pur şi simplu „Nu!”, am sugerat. Spune-i că prinţul şi-a dat cuvântul în faţa logodnicei sale şi că nici Chade, nici tu nu-l puteţi anula. Spune-i că, dacă e vorba de o greşeală, e greşeala prinţului, şi niciun dascăl nu-l poate învăţa pe un conducător tânăr mai mult decât învaţă singur, din propriile greşeli.

Vorbisem atât de mult încât răguşisem şi mi se uscase gura. Mi se părea că am capul prea mare şi prea greu pentru propriul meu gât şi un strat de nisip pe ochi. Am vrut să iau sticla de vin, ca să mai umplu paharele, dar când am întins mâna Kettricken mi-a luat-o într-ale ei. Am tresărit, mi-am săltat fruntea şi ni s-au întâlnit privirile. Ochii ei albaştri ardeau aşa cum nu-i mai văzusem până atunci; păreau mai întunecaţi şi, cumva, mai sălbatici.

— Spune-i-o tu, Sacrificiu. Nu-i transmite asta ca şi cum ar fi părerea mea. Vreau să ştie că hotărârea îţi aparţine. Că asta porunceşti tu, ca rege de drept, chiar dacă n-ai fost încoronat.

Am clipit scurt, apoi m-am holbat la ea.

— Nu… nu pot.

— De ce nu?

Răspunsul m-a făcut să mă simt plin de curaj.

— Dacă accept poziţia asta, nu mai pot da înapoi. Odată ce mă declar astfel în faţa lui Chade, trebuie să-mi apăr în faţa lui dreptul ăsta, dreptul de a avea ultimul cuvânt.

— Până când îşi pune Dutiful cu adevărat coroana. Da.

— Viaţa mea n-o să mai fie niciodată sub stăpânirea mea.

— E viaţa care te-a aşteptat întotdeauna. Viaţa ta, propria ta viaţă, pe care n-ai luat-o niciodată în stăpânire. Ia-o acum!

— Ai vorbit cu Dutiful despre asta?

— Ştie că te consider Sacrificiu. Când i-am spus-o, n-a protestat.

— Regina mea, eu…

Mi-am apăsat rădăcinile degetelor pe tâmplele care-mi zvâcneau. Voiam să spun că nu mă mai gândisem niciodată să-mi asum un astfel de rol. Însă o făcusem. În noaptea morţii Regelui Shrewd fusesem la un pas de asta. Fusesem gata să iau tronul. Nu pentru mine, ci ca să păstrez puterea pentru regină până la întoarcerea lui Verity. Mă simţeam înclinat să accept coroana-fantomă pe care mi-o oferea ea. Dar avea oare dreptul să mi-o dea?

Chade mi-a pătruns în gânduri.

E târziu şi eu sunt bătrân. Ajunge. Spune-i…

Nu.

Ea nu avea dreptul să-mi ofere coroana. Eu aveam dreptul s-o iau.

Nu, Chade. Prinţul nostru şi-a dat cuvântul şi niciunul dintre noi nu i-l poate anula. Dacă e o greşeală, atunci e greşeala lui, şi niciun dascăl nu-l poate învăţa pe un conducător tânăr mai mult decât învaţă singur, din propriile greşeli.

Astea nu sunt cuvintele reginei.

Nu. Sunt ale mele.

A urmat o lungă absenţă a gândurilor lui. Îl simţeam acolo, aproape că-l auzeam respirând uniform în timp ce-mi stivuia spusele, aranjându-le şi privindu-le sub toate unghiurile. Când mi-a atins mintea, i-am simţit zâmbetul şi, bizar, răbufnirea mândriei.

Ei bine, după cincisprezece ani, avem în sfârşit din nou un Farseer adevărat pe tron?

Am rămas neclintit. Aşteptând. Aşteptând batjocura, contestarea sau sfidarea.

O *să-i spun prinţului că hotărârea lui a fost confirmată. Şi o să am grijă să ajungă binevoitoarea ta invitaţie la fiecare kaempra insular. Va fi precum doreşti, Rege Fitz.*

Capitolul 34

ANGAJAMENTE

Am suferit o pierdere însemnată, şi asta numai din pricina rămăşagului prostesc făcut de novici cu nimic mai înţelepţi decât copiii. Din porunca Maestrului Meşteşugului Treeknee, vor fi îndepărtate toate marcajele de pe Pietrele Mărturiei. Din porunca Maestrului Meşteşugului Treeknee, tuturor candidaţilor la Meşteşug şi tuturor novicilor li se va interzice să se apropie de Pietrele Mărturiei dacă nu sunt însoţiţi de Maestrul Meşteşugului. Din porunca Maestrului Meşteşugului Treeknee, de acum înainte, nimic din tot ce se ştie despre întrebuinţarea Pietrelor Mărturiei nu le va mai fi dezvăluit decât candidaţilor la statutul de Maestru.

Pergament vechi despre Meşteşug, recuperat

În dimineaţa aceea, când m-am întors în odaia lui Chade din turn, urcând pe scara secretă, trecusem dincolo de oboseală. Păream să nu fiu în stare să-mi găsesc un gând coerent. După-amiază, Chade şi Prinţul Dutiful aveau să pornească pe drumul spre casă. Invitaţia la Sărbătoarea Recoltei urma să-i fie transmisă fiecărui kaempra, din fiecare trib. Kettricken avea să ceară începerea pregătirilor pentru cea mai grandioasă sărbătorire organizată vreodată la Buckkeep. Invitaţiile trimise ducilor şi nobililor lor, mâncarea, găzduirea oaspeţilor, menestrelii, saltimbancii şi păpuşarii care trebuiau angajaţi… Mi se învârtea capul numai când mă gândeam la toate astea şi tânjeam să mă întind în pat şi să dorm. În schimb, imediat ce am ajuns în odaia mea, am pus câteva lemne uscate pe tăciunii muribunzi din vatră. Am umplut un urcior cu apă din butoi, am turnat-o în ligheanul vechi şi mi-am afundat faţa în ea. M-am ridicat, m-am frecat la ochi până când senzaţia că sunt plini de nisip a dispărut în mare măsură, apoi mi-am şters bine faţa. M-am uitat în mica oglindă pe care o ţinea Chade dintotdeauna acolo şi am întrebat cine era bărbatul care îmi întorcea privirea.

Am înţeles brusc ce-mi spusese mai înainte Bufonul. Ajunsesem într-un loc şi într-un timp care nu-mi apăruseră în viziuni niciodată, erau de dincolo de moartea mea. În faţă mi se conturau viitoruri pe care nu mi le imaginasem nicicând şi n-aveam nici cea mai mică idee la care ar fi trebuit să aspir. Făcusem un pas către revendicarea tronului, în esenţa sa, chiar dacă nu în văzul lumii. M-am întrebat ce înseamnă asta şi dacă am împins viaţa mea alături de Molly în afara posibilelor viitoruri pe care le pot revendica.

Sabia lui Chivalry se odihnea acolo unde o lăsasem: deasupra căminului. Am luat-o şi mi s-a părut că fusese făcută pentru mâna mea. Am ridicat-o fluturând-o, apoi am întrebat odaia pustie:

— Acum ce spui de bastardul tău, rege Chivalry? Ah, uitasem. Nici tu n-ai purtat coroana niciodată. Nimeni nu ţi-a spus vreodată „rege Chivalry”. Am îndreptat vârful sabiei către podea, acceptându-mi soarta. Nici în faţa mea n-o să-şi plece nimeni niciodată genunchiul. Dar lumea va păstra urmele trecerii mele.

M-a străbătut un tremur straniu şi a dispărut lăsându-mă calm. M-am grăbit să pun sabia la locul ei şi mi-am şters

palmele transpirate de pieptul cămăşii. Un rege minunat, ştergându-şi sudoarea de uniforma lui de oştean din gardă, mi-am spus. Regele Fitz, monarhul bastard. Luasem o hotărâre şi refuzam să mă mai gândesc la ea. Am adăugat în coş o sticlă cu rachiu bun, am acoperit totul cu un şervet, am înşfăcat o mantie grea şi m-am grăbit să plec.

Am lăsat coridoarele secrete în urma mea şi am ieşit pe poarta gărzii. A trebuit să trec pe lângă bucătării şi am fost cât pe ce să mă opresc ca să mănânc. M-am servit în schimb din sala de mese a gărzii cu una dintre micile pâini dulci coapte dimineaţa şi am înfulecat-o din mers. Am trecut de poartă nestânjenit, după ce flăcăul care o păzea m-a salutat dând somnoros din cap. M-am întrebat cum aş fi putut schimba lucrurile, înlăturând neglijenţa, apoi am alungat gândul de la asta. M-am îndepărtat cu paşi mari. Am ieşit de pe drumul către oraş, intrând pe poteca bătătorită care trecea prin pădure şi apoi peste panta lină a unui deal. În lumina zorilor, Pietrele Mărturiei, clar conturate, se profilau pe cerul albastru aşteptându-mă. Oile păşteau iarba din jurul lor. Când m-am apropiat, m-au privit cu acea lipsă de curiozitate care e luată adesea drept prostie. Pe urmă s-au îndepărtat agale.

Am ajuns lângă Pietre şi le-am ocolit fără grabă. Patru pietre. Patru feţe ale fiecăreia dintre ele. Şaisprezece destinaţii posibile. De câte ori fuseseră întrebuinţate de-a lungul anilor? Am rămas pe vârful dealului şi m-am uitat în jur. Iarbă şi copaci şi, dacă te uitai cu atenţie, urma unui drum foarte vechi. Dacă acolo existaseră cândva ruinele unor case, pământul le înghiţise de mult sau, mai probabil, fuseseră încărcate în căruţe, ca să fie construite colibe altundeva.

Cu mâinile la spate, am studiat feţele pietrelor. Am tras concluzia că runele fuseseră şterse înadins, cu multă vreme în urmă. M-am întrebat de ce şi am bănuit că n-o să aflu niciodată. Şi a fost aproape ca o uşurare.

Coşul de pe braţul meu părea să se îngreuneze şi soarele începea să mă încălzească prea tare. Mi-am pus mantia grea pe umeri. Acolo unde mergeam era frig. M-am apropiat de acea faţă a stâlpului prin care ieşisem după ultima mea călătorie, mi-am pus palma pe ea şi am trecut prin ea.

Am ieşit în sala stâlpului împleticindu-mă uşor. Pe urmă m-a cuprins ameţeala şi m-am aşezat pe dalele prăfuite până când a

dispărut.

— Prea puţin somn, şi am folosit pietrele de două ori la rând într-un timp prea scurt. Nu e bine, mi-am spus cu fermitate. Nu e înţelept.

Am vrut să mă salt în picioare, apoi am hotărât să mă aşez din nou, să aştept până n-o să se mai învârtească turnul cu mine.

Stătusem destul de mult astfel când am observat în sfârşit ceva evident. Podeaua nu mai era rece. Mi-am lipit ambele palme de ea, ca dovadă pentru mine însumi. N-aş fi putut spune că mi s-a părut caldă; era, mai degrabă undeva la mijloc, nici caldă, nici rece. M-am ridicat şi am remarcat că gheaţa groasă care înceţoşa ferestrele începea să dispară. Mi s-a părut că aud şoapte în spatele meu şi m-am întors brusc. N-am văzut pe nimeni. Poate că nu era decât un vânt de vară, un suflu cald răzleţit, care mătura insula venind dinspre sud. Foarte straniu. Dar n-aveam timp să mă gândesc la asta.

Am părăsit încăperea stâlpului şi, cu coşul pe braţ, am încercat să grăbesc pasul prin labirintul de gheaţă. Capul îmi zvâcnea. Nu-mi imaginasem o schimbare a temperaturii. Pe unul dintre coridoare, apa se prelingea peste pietrele podelei ca un pârâu puţin adânc. Uşoara încălzire a sălilor şi culoarelor a dispărut încetul cu încetul pe măsură ce mă apropiam de locul unde piatra se întâlnea cu gheaţa. În faţa ochilor îmi dansau pete negre, mărunte. M-am oprit, mi-am sprijinit fruntea de peretele îngheţat şi m-am odihnit. Petele au dispărut şi mi-am revenit încetul cu încetul. Frigul părea să-mi ajute. Când am ieşit prin crăpătura din peretele de gheaţă şi am pornit-o pe poteca îngustă către grota Omului Negru, aveam mantia bine strânsă în jurul meu şi al coşului.

Am coborât panta abruptă şi am bătut iarăşi la uşa lui Prilkop. Nu mi-a răspuns nimeni. Am bătut încă o dată, am ezitat o clipă, apoi am tras de sfoara zăvorului. Uşa s-a deschis şi am intrat.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să mi se obişnuiască ochii cu prea puţina lumină din încăpere. Focul ardea mocnit. Bufonul dormea adânc pe un aşternut de lângă vatră. Nici urmă de Prilkop. Am închis uşa fără zgomot, am pus coşul pe masa scundă şi mi-am scos mantia. M-am apropiat de Bufon în tăcere, m-am ghemuit lângă el şi i-am privit chipul cufundat în somn. Nuanţa mai întunecată a pielii sale era deja vizibilă. Aş fi vrut

să-l trezesc şi să-l întreb cum se simte. I-am opus imboldului o rezistenţă necruţătoare. În schimb, am golit coşul, am găsit o farfurie mare de lemn pentru pâine şi brânză şi un paner pentru fructe. Butoiul lui Prilkop era aproape gol. Am pus ce mai era în el la încălzit pentru ceai, apoi am ieşit şi am coborât până în locul unde apa prelinsă pe stâncă ajungea pe o mică ieşitură a peretelui şi cădea în gol. Am aşteptat să se umple găleţile cu care venisem şi le-am cărat înapoi. Apa fiersese între timp, aşa că am putut face un ceai înmiresmat din mirodenii.

Cred că aroma lui l-a trezit pe Bufon. A deschis ochii şi a rămas o clipă nemişcat, fixând cu privirea focul revigorat. Nu s-a mişcat decât după ce m-a auzit vorbindu-i.

— Bufonule! Te simţi mai bine?

A tresărit uşor şi a întors capul spre mine, în timp ce trupul i-a zvâcnit strângându-se ghem ca şi cum s-ar fi apărat. Mi-a părut rău că-l speriasem, dar i-am înţeles foarte bine mişcarea instinctivă. N-am comentat-o, m-am mulţumit să spun doar:

— M-am întors şi am adus mâncare. Ţi-e foame?

Şi-a împins păturile ceva mai în jos şi s-a săltat în capul oaselor, apoi s-a lăsat să cadă din nou în aşternut.

— Mi-e din ce în ce mai bine. Ceaiul miroase minunat.

— N-am găsit caise, dar ţi-am adus prune.

— Caise?

— M-am gândit că aiurezi când mi-ai spus că vrei caise. Ştii, aveai fierbinţeală. Totuşi, dacă ar fi fost la-ndemână, aş fi şterpelit câteva pentru tine.

— Mulţumesc, a spus. Apoi s-a holbat la mine. Arăţi altfel. Nu doar mai curat.

— Mă simt altfel. Dar şi spălatul ajută. Aş fi vrut să-ţi pot aduce baia de aburi din Buckkeep. Ţi-ar fi făcut bine. Dar te duc acasă imediat ce-o să poţi merge. I-am spus lui Kettricken c-o să te instalez în vechiul turn al lui Chade pentru o vreme, până când te refaci complet şi te hotărăşti cine ţi-ar plăcea să devii pe urmă.

— Cine mi-ar plăcea să devin…

A scos un sunet scurt, care-i trăda amuzamentul. Eu n-am găsit un cuţit potrivit pentru pâine, aşa că i-am rupt un colţ pentru el. I l-am dat, cu o bucată de brânză şi cu o prună, iar când a fost gata ceaiul i-am turnat o cană.

— Unde e Prilkop? l-am întrebat în timp ce sorbea o

înghiţitură.

Eram cam supărat fiindcă îl lăsase pe Bufon singur.

— Oh, pe-afară, pe undeva. Cercetează fortăreaţa Străbunilor, să vadă ce stricăciuni i s-au făcut. După plecarea ta, am avut mai mult timp să stăm de vorbă în momentele când am fost treaz. Cred că nu s-a întâmplat prea des. Mi-a spus poveşti despre oraşul străvechi; par să mi se împletească printre vise. Bănuiesc că acum e acolo. Spunea că vrea să vadă ce-a stricat ea şi ce poate să repare. Presupun că a făcut câte ceva ca să nu pară un loc prea primitor, cu speranţa că ea o să plece. Acum are de gând să repună totul la loc. „Pentru cine?” l-am întrebat, iar el a răspuns: „Poate doar de dragul de a fi totul cum trebuie”. După ce toţi ceilalţi au murit, a trăit acolo, singur, mulţi ani. Poate vreme de generaţii. N-a ţinut nicio socoteală, dar sunt sigur că e aici de foarte mult timp. Când a sosit Femeia Palidă, a primit-o cu braţele deschise, fiindcă a crezut că venise cu Catalizatorul ei ca să-l ajute să-şi atingă ţelurile.

Şi-a tras răsuflarea şi a sorbit din ceai.

— Mănâncă, şi-mi povesteşti pe urmă, i-am sugerat.

— Povesteşte-mi tu cât mănânc. Ţi s-a întâmplat ceva spectaculos. Se vede din ţinuta şi din ochii tăi.

Şi i-am povestit, aşa cum nu i-aş fi povestit nimănui altcuiva, tot ce se petrecuse. A zâmbit, dar părea împovărat de tristeţe, şi a dat din cap pentru sine însuşi, ca şi cum n-aş fi făcut altceva decât să confirm lucruri pe care le ştia. Când am terminat, şi-a aruncat sâmburele de prună în foc şi a comentat cu voce înceată:

— Ei bine, îmi face plăcere să aflu că ultima mea viziune şi prorocire s-a adeverit.

— Atunci voi trăi fericit până la adânci bătrâneţi, ca în cântecele menestrelilor?

M-a privit strâmbând din buze şi a clătinat din cap.

— Vei trăi printre oameni care te iubesc şi care aşteaptă multe de la tine. Asta o să-ţi facă viaţa înfiorător de complicată şi jumătate din timp o să fii bolnav de grija lor. Cealaltă jumătate o să te sâcâie. Sau o să te încânte. Şi-a luat ochii de la mine ca să-şi ridice cana şi să se uite în ea, ca o vrăjitoare-tămăduitoare care ghiceşte în frunze de ceai. Destinul nu te mai urmăreşte, Fitzchivalry Farseer. Ai învins. În viitorul pe care l-ai găsit acum, e aproape sigur c-o s-ajungi la o vârstă înaintată, în

loc să-ncerce soarta să te măture de pe tabla de joc ori de câte ori se iveşte ocazia.

Am încercat să-i iau spusele în glumă.

— Mă săturasem să tot fiu tras iarăşi şi iarăşi înapoi de la uşa morţii sau de dincolo de ea.

— E cumplit. Acum ştiu cât de cumplit. Mi-ai arătat. Să ne oprim şi să considerăm că suntem chit, da? O singură dată ca plată pentru toate celelalte? a adăugat aproape regăsindu-şi vechiul zâmbet.

Am dat din cap. El s-a grăbit să continue, ca şi cum ar fi trebuit să nu-mi lase timp să-l întrerup.

— Eu şi Prilkop am vorbit despre ceea ce ar trebui să facem de acum înainte.

Am zâmbit.

— Un nou plan de salvare a lumii? Unul care nu-mi mai cere să mor atât de des?

— Unul care nu mai are nimic de-a face cu tine, a răspuns cu voce scăzută. Într-un fel, se poate spune c-o să ne întoarcem acasă. În locul unde ne-am format.

— Spuneai că acolo nu-şi mai aduce nimeni aminte de tine; că e aproape lipsit de sens să te întorci.

Începeam să intru în panică.

— Nu acolo unde se află casa în care m-am născut. În locul care ne-a pregătit pe amândoi să ne înfruntăm destinul. Ai putea zice că e un fel de şcoală. Ţi-am vorbit despre ea, ţi-am povestit că am fugit de-acolo când au refuzat să admită adevărul spuselor mele. Acolo toată lumea mă ţine minte foarte bine, ca şi pe Prilkop. Fiecare Profet Alb care a trecut vreodată pe-acolo a rămas bine întipărit în amintiri.

— Bine, atunci lasă-i să te ţină minte. Am înţeles că nu te-au tratat corect. De ce să te-ntorci?

— Ca să am grijă să nu i se mai întâmple aşa ceva niciunul copil niciodată. Ca să fac ceea ce nu s-a mai făcut, să mă întorc şi să interpretez pentru ei vechile profeţii în lumina a tot ceea ce ştim acum. Ca să le arunc din biblioteci tot ce le-a lăsat Femeia Palidă, sau măcar să-i învăţ să privească tot ce au de la ea sub alt unghi. Ca să le împărtăşim experienţele trăite de noi în lume.

Am păstrat tăcerea vreme îndelungată înainte de a întreba:

— Cum o să ajungeţi acolo?

— Prilkop spune că poate folosi stâlpii. Împreună, putem

străbate o bună distanţă către Sud înainte de a fi nevoiţi să găsim un alt mod de călătorie. O să ajungem la destinaţie. În cele din urmă.

— Poate folosi stâlpii? am întrebat uluit. Atunci de ce-a rămas aici în frig şi ducând un trai plin de lipsuri atâta amar de ani?

Bufonul m-a privit de parcă răspunsul ar fi fost evident.

— Cred că îi poate folosi, dar se teme să-i folosească. Există concepte ale Străbunilor pe care îi e greu să mi le explice, chiar şi în limba noastră. Magia stâlpilor îţi ia ceva de fiecare dată când îi întrebuinţezi. Nici măcar Străbunii nu-i foloseau la întâmplare. Un mesager care avea de dus ceva important călătorea doar prin unul sau doi, apoi misiunea era continuată de altcineva. Dar a mai rămas aici şi din alt motiv. A făcut-o ca să apere dragonul. Şi ca să aştepte sosirea unui Profet Alb şi a Catalizatorului său, care îi apăruseră în viziuni şi care ar fi izbutit, poate, să ducă la bun sfârşit misiunea lui. Care era, la urma urmelor, scopul întregii lui vieţi.

— Nu-mi pot imagina o astfel de devoţiune.

— Nu poţi? Cred că eu pot.

Am auzit scârţâitul uşii şi a intrat Prilkop. A părut surprins să mă vadă, lucru la care mă aşteptam, apoi a exclamat ceva adresându-i-se Bufonului, care a tradus pentru mine.

— E uluit fiindcă te-ai întors atât de repede şi întreabă ce-a fost atât de urgent încât a trebuit să înfrunţi din nou stâlpii.

Mi-am fluturat mâna într-un gest de nerecunoaştere a pericolului înainte de a-i răspunde lui Prilkop.

— Am vrut să v-aduc mâncare; uite, aici ai pâine şi brânză, aşa cum ţi-ai dorit, şi vin, şi prune. Am sperat c-o să vă găsesc pe amândoi gata să mergem împreună la mine acasă. Dar Bufonul pare încă slăbit.

— Să mergem împreună la tine acasă? m-a întrebat el, şi am dat din cap zâmbind.

S-a întors către Bufon şi i-a vorbit încet şi mult în limba lor. Bufonului i-a dat un răspuns mult mai scurt. Pe urmă s-a întors spre mine şi mi s-a adresat fără tragere de inimă.

— Fitz, prietene, te rog, vino cu mine lângă foc. Trebuie să stăm de vorbă.

S-a ridicat ţeapăn, şi-a pus o pătură pe umeri lăsând-o să cadă în falduri şi s-a îndreptat încet către o pernă pufoasă de lângă vatră. S-a aşezat cu băgare de seamă, iar eu m-am

instalat pe cea de alături. Prilkop cerceta mâncarea. A rupt o bucăţică de brânză, şi-a pus-o în gură, apoi a închis ochii cu o expresie de plăcere în cea mai pură stare. Când i-a deschis din nou, şi-a înclinat capul spre mine în semn de mulţumire. I-am răspuns cu acelaşi gest, fericit fiindcă îi oferisem un prilej de încântare. Când m-am întors spre el, Bufonul şi-a umplut pieptul cu aer înainte de a spune:

— Prilkop nu are de gând să vină cu tine la Buckkeep. Şi nici eu.

M-am holbat la el întorcându-i cuvintele pe toate părţile în minte. N-aveau sens.

— De ce? Misiunea lui s-a încheiat, ca şi a ta. De ce să rămâneţi într-un loc atât de neprimitor? E frig, şi acum e vară! Aici viaţa e şi grea, şi pustie! Când vine iarna… nici măcar nu-mi pot imagina cum ar fi să mi-o petrec aici. N-aveţi niciun motiv să mai rămâneţi pe insulă, absolut niciunul, şi toate motivele din lume să veniţi la Buckkeep. De ce-aţi vrea să rămâneţi aici? Ştiu că vreţi să vă-ntoarceţi la „şcoala” voastră, dar cu siguranţă puteţi trece mai întâi prin Buckkeep. Odihniţi-vă şi refaceţi-vă o vreme, apoi vă puteţi îmbarca pe o corabie.

Bufonul s-a uitat în jos la mâinile lui cu degete lungi, pe care şi le ţinea lejer pe genunchi.

— Am discutat despre asta cu Prilkop, pe îndelete. Sunt atât de multe lucruri pe care niciunul dintre noi nu le ştie despre situaţia asta, despre viaţa în afara timpului nostru de Profeţi Albi. Lui i se întâmplă de mai mult timp decât mie. A rămas aici pentru că e ultimul loc, pentru că în ultima lui viziune se afla aici. A rămas cu speranţa că acea ultimă viziune, în care un alt Profet şi Catalizatorul său veneau să-i ducă misiunea la bun sfârşit, îi dezvăluise adevărul. Şi aşa a fost. Ultima lui viziune nu l-a minţit.

S-a uitat la foc, apoi s-a aplecat ca să-mpingă o bucată de lemn cu totul în flăcări.

— Am avut şi eu o ultimă viziune. Cu ceea ce se va întâmpla după moartea mea.

Am rămas în aşteptare.

— Te-am văzut pe tine, Fitz. Te-am văzut în mijlocul a ceea ce eşti pe cale să devii acum. Nu mi s-a părut că erai întotdeauna fericit, dar m-am gândit că erai mai complet decât înainte.

— Ce legătură are asta?

— Are legătură cu ceea ce n-am văzut. Eu ar fi trebuit să fiu mort, fireşte. Am văzut limpede că moartea mea făcea parte din viitorul tău. Nu, aşa sună a cruzime, ca şi cum tu mi-ai fi plănuit moartea. Să zicem, mai degrabă, că moartea mea era un punct de reper, indica un moment din călătoria ta prin viaţă. Trecuseşi dincolo de moartea mea ca să-ţi duci viaţa mai departe.

— Am trecut dincolo de moartea ta. Dar, după cum ai spus-o atât de des, eu sunt Catalizatorul. Te-am adus înapoi.

— Da. M-ai adus. Asta nu mi-a apărut în viziuni niciodată. Nici lui Prilkop. Şi niciunul dintre noi nu-şi aminteşte să fi văzut aşa ceva în vechile scrieri pe care le-am studiat şi memorat în anii noştri de pregătire. Aproape că a zâmbit. Ar fi trebuit să ştiu că tu şi numai tu puteai face o astfel de schimbare, una care s-ar putea să ne fi dus în afara oricărui viitor văzut vreodată de un Profet Alb.

— Dar… am început, însă m-a oprit ridicând un deget arătător lung.

— Am discutat cu Prilkop şi despre asta. Niciunul dintre noi nu crede că trebuie să risc rămânând prea mult în apropierea ta. Aş putea face o greşeală gravă. Dacă nu mă întorc cu tine, sunt mai puţine şanse s-o fac.

— Nu înţeleg. O greşeală? Ce greşeală? Încă mai ai fierbinţeală şi vorbeşti fără sens.

Eram îngrijorat şi iritat în acelaşi timp. M-am foit furios şi s-a întins ca să-mi pună o mână pe braţ. Pielea lui era aproape rece. Era încă slăbit, fiindcă se afla în perioada schimbării, dar nu vorbea tulburat de febră. Avea vocea aproape aspră, de parcă el ar fi fost un bătrân, iar eu, un tinerel încăpăţânat.

— Ba da, înţelegi. Nu vrei să ţii cont, dar ştii. Încă mai eşti Preschimbătorul, Catalizatorul. Ai dovedit-o chiar şi în scurtul răstimp în care te-ai aflat în Buckkeep. Schimbarea se roteşte în jurul tău ca într-un vârtej. Odată ce ai redevenit tu însuţi, n-o mai pui pe fugă, ci pari s-o atragi. Iar eu, eu sunt acum orb, n-am cum să văd ce schimbări vaste ar putea să provoace influenţa mea asupra ta. Asta e.

A păstrat o vreme tăcerea. Eu am aşteptat.

— N-o să vin cu tine. Nu, nu spune nimic. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Dar în loc să vorbească, a amuţit imediat. Am rămas cu ochii la el, gândindu-mă cum se schimbase. Băietanul palid, cu faţa

rotundă, mlădios şi sprinten, devenise, evident, un bărbat în floarea tinereţii. Încercările prin care trecuse cu scurt timp în urmă îi ascuţiseră unghiurile feţei, iar vânătăile apărute în jurul ochilor din pricina torturii încă se mai cunoşteau, din ce în ce mai decolorate. Dar până aici era vorba doar de trupul lui. Privirea posomorâtă şi aerul lui solemn nu păreau să ţină de o stare sufletească trecătoare, erau noua gravitate a firii sale. I-am lăsat timp să-şi ordoneze în minte cuvintele. Bănuiam că încearcă să ia o decizie şi că, oricât de hotărât ar fi pretins că e, în adâncul inimii încă mai punea în balanţă două posibilităţi.

— Fitz, am făcut faţă morţii mele, poate nu cu curaj, dar fără şovăire. Fiindcă am văzut ce putea să urmeze după ea şi m-am gândit că merită preţul. Am ales să vin pe insula asta, punând în mişcare evenimente care urmau să se încheie cu trezirea dragonului. Ştiam că o să am parte de o moarte cumplită, în chinuri şi în frig. Dar am văzut şi că lumii i se oferea astfel şansa să cunoască din nou dragonii, şansa de a mai exista şi alte creaturi tot atât de arogante şi de încântătoare cum sunt oamenii, ca să fie cu putinţă apariţia unui echilibru. Am visat o lume în care oamenii să nu poată domina întreaga natură, impunându-i o ordine a lor. N-o să fie o lume paşnică şi poate că omenirea mă va blestema pentru rolul meu în cele întâmplate. Dar va fi o lume în care atât oamenii, cât şi dragonii îşi vor da unii altora destul de mult de lucru ca să nu poată subjuga întreaga natură. Asta am văzut, ăsta a fost marele meu plan.

— Perfect! am spus, sătul de toată discuţia despre dragoni şi destul de neliniştit când mă gândeam ce eliberaserăm în lume. Acum vom avea dragoni. O mulţime, judecând după ceea ce am văzut petrecându-se deasupra câmpului de luptă. Dar de ce nu te poţi întoarce...?

— St! m-a apostrofat el cu asprime. Crezi că mie mi-e uşor? Crezi că, în afară de acest ţel amplu, nu mai am şi alte motive? Crezi că plec pe altă cale fără durere în suflet? Nu. Există ceva mult mai personal care ne desparte drumurile. E vorba de ceea ce am întrezărit la o scară mult mai măruntă. Te-am văzut după moartea mea bucurându-te de tot ceea ce ţi-ai refuzat, lucruri şi oameni deopotrivă, atâta vreme. Trăind, după moartea mea, viaţa pe care ţi-a fost dat s-o trăieşti. Mi-ai dat o viaţă în plus. S-o folosesc ca să te jefuiesc de a ta? Te pot iubi, Fitz, a adăugat, vorbind mult mai rar, dar nu pot îngădui ca dragostea asta să te

distrugă pe tine, să nimicească tot ceea ce eşti.

Şi-a frecat obosit obrajii, trădându-şi supărarea cu o exclamaţie când a văzut pielea care i se luase pe degete. Şi le-a scuturat, apoi şi-a frecat din nou, cu vigoare, toată faţa, înainte de a-şi pune mâinile pe genunchi, cu ochii la foc. Am aşteptat privindu-l, nerăbdător şi nedumerit.

În spatele nostru, Prilkop se mişca tăcut prin încăpere. Am auzit un zăngănit şi am aruncat o privire peste umăr. Deschisese un săculeţ şi scotea din el blocuri mici de piatră. Am recunoscut-o imediat. Piatra amintirilor, tăiată uniform, în cuburi ca acelea pe care le întrezărisem în încăperea Străbunilor. L-am privit lipindu-şi unul pentru scurt timp de tâmplă şi apoi zâmbind şi punându-l alături. A făcut acelaşi lucru cu altul, apoi cu încă unul.

Mi-am dat curând seama că sorta cuburile, le aşeza în teancuri diferite. Şi-a ridicat ochii când a simţit că îl priveam şi eu, şi bufonul. A surâs şi ne-a întins un cub.

— Muzică.

Apoi altul.

— Puţină poezie.

Şi încă unul.

— Istorie. Şi iarăşi muzică.

Mi-a întins unul, dar am refuzat cu o fluturare a mâinii, stânjenit. Însă Bufonul s-a întins şi l-a atins uşor cu vârful unuia dintre degetele lui cu Meşteşug. Şi l-a retras imediat, de parcă s-ar fi ars, dar pe urmă mi-a zâmbit.

— Muzică, într-adevăr. Se revarsă asupra ta ca un potop. Ar trebui să încerci, Fitz.

— Stăteam de vorbă, i-am reamintit cu voce joasă. Despre întoarcerea ta la Buckkeep, împreună cu mine.

— Nu, vorbeam despre motivele care mă împiedică să mă întorc.

A încercat să-mi zâmbească, dar n-a izbutit.

M-am mulţumit să mă uit la el. Nu peste mult timp, i s-a adresat lui Prilkop, cerându-i ceva. Şi, aproape în aceeaşi clipă, l-am simţit pe Chade pătrunzându-mi în gânduri.

Aş vrea să vorbesc cu regina.

În clipa asta nu pot. Încearcă să te foloseşti de Thick.

Ştii foarte bine de ce nu se poate. Te rog, *Fitz! N-o să dureze mult.*

Aşa ai spus şi data trecută. În plus, nu mă aflu nicidecum în apropierea reginei. Am plecat prin stâlp. Sunt cu Bufonul.

Ce? Fără să dai de ştire nimănui şi fără să te consulţi cu nimeni?

Cred că viaţa mea încă îmi mai aparţine.

Nu. Răspunsul lui Chade suna categoric. *Nu, domnul meu, nu îţi aparţine. Azi-noapte mi-ai impus voinţa ta, şi am simţit că ai făcut-o cu aprobarea reginei. Nu poţi pretinde puterea la un moment dat ca să te lepezi de ea în clipa următoare. Coroanele nu pot fi scoase cu atâta uşurinţă.*

Nu sunt cu adevărat rege şi tu ştii foarte bine.

E prea târziu ca să adopţi atitudinea asta, Fitz! Chade părea furios. *Prea târziu. Regina ţi-a oferit puterea şi tu ai acceptat-o.*

Nu m-am dat bătut. Nu mă simţeam în stare să decid dacă eram sau nu de acord cu el.

Oferă-mi un scurt răgaz. Probabil că acum sunteţi pe mare. Ce poate fi atât de urgent, odată ce aţi ridicat deja ancora?

Poate aştepta o vreme, asta e adevărat. Dar după asta, Fitz, nu trebuie să mai dispari fără să ne dai de ştire tuturor.

Am ajuns servitor, şi timpul meu nu mai e al meu?

Mai rău. Eşti rege. Şi Sacrificiu pentru orice.

Şi-a desprins mintea de a mea înainte de a avea timp să-i răspund. Am clipit şi mi-am dat seama că tocmai auzisem uşa închizându-se. Prilkop plecase. Bufonul se uita la mine, cumva ştiind că vorbeam prin Meşteşug şi aşteptând să-mi îndrept din nou atenţia către el.

— Îmi cer iertare. Chade a dat buzna, ca de obicei, cerând să-l pun în legătură cu regina. Pretinde că, odată ce ea m-a recunoscut ca Sacrificiu, fie şi numai pentru câteva clipe, am toate îndatoririle şi responsabilităţile unui rege încoronat. E ridicol.

— Oare?

— Ştii foarte bine că e!

Protestul meu a părut să dezlănţuie un potop de cuvinte de-ale lui, ca şi cum ar fi stat toate în aşteptare, ca apa dincolo de un stăvilar.

— Fitz, întoarce-te la viaţa pe care ţi-a fost menit s-o trăieşti şi îndrăgeşte-o fără rezerve. Eu asta te-am văzut făcând. A râs aproape isteric. M-a ajutat când mi-am dat sufletul. Să ştiu că, după moartea mea, o să te bucuri de viaţa asta. Când durerea a

fost cea mai cumplită, m-am dus cu gândul la ceea ce văzusem pentru tine şi am lăsat-o să treacă prin mine.

— Dar… ea mi-a spus că m-ai strigat. Când te tortura.

Am rostit cuvintele şi am dorit imediat să mi le pot retrage. Bufonul a părut dintr-odată bolnav şi bătrân.

— Se prea poate, a recunoscut. N-am pretins niciodată că sunt curajos. Dar faptul că a izbutit să-mi smulgă un astfel de strigăt nu schimbă nimic, dragul meu prieten. Nimic.

S-a uitat la foc ca şi cum ar fi pierdut ceva acolo şi mi-a fost ruşine că-i readusesem tortura în amintire. Nimănui n-ar trebui să i se aducă aminte că a ţipat în faţa unor oameni care s-au delectat auzindu-l.

— De aici ar trebui probabil să-nvăţ că, în multe privinţe, nu sunt atât de puternic cum aş vrea. Şi n-ar trebui să mă pun în situaţii în care slăbiciunea mea ne poate face rău amândurora.

M-a luat pe neaşteptate de mână. Am tresărit şi ochii ni s-au întâlnit când mi-am ridicat privirea.

— Fitz. Te rog! Nu mă ispiti să te urmez şi să mă amestec în viitorul pe care ţi l-am văzut. Nu mă ispiti să ies din timpul meu şi să fac ceva care nu mi-a fost menit niciodată.

S-a cutremurat brusc, parcă străbătut de un frison. A dat drumul mâinii mele şi le-a întins pe ale lui spre foc, aplecându-se mai tare spre el. Unghiile începuseră să-i crească la loc. Şi-a frecat palmele, făcând să se desprindă un start de piele, ca o cenuşă albă. Apărută la vedere, noua lui piele m-a dus cu gândul la lemnul lustruit.

— Ai fi fost mulţumit să trăieşti alături de Ochi Întunecaţi printre lupi? m-a întrebat aproape în şoaptă.

— Aş fi fost dispus să încerc, am răspuns cu încăpăţânare.

— Chiar dacă perechea lui nu te-ar fi acceptat niciodată întru totul?

— N-ai putea, măcar o singură dată, să spui de-a dreptul ceea ce ai de spus?

M-a privit frecându-şi bărbia, ca şi cum întrebarea mea i-ar fi dat într-adevăr de gândit. Pe urmă a zâmbit cu tristeţe.

— Nu. Nu pot. Nu fără să distrug ceva preţios pentru mine. I-ai spus vreodată lui Dutiful că e fiul trupului tău? m-a întrebat pe urmă, de parcă n-ar fi schimbat subiectul.

Nu-mi plăcea să vorbească despre asta cu glas tare nici măcar când eram singuri. Meşteşugul era, între mine şi Dutiful,

o legătură puternică, mă făcea să-l simt tot timpul aproape.

— Nu, am răspuns scurt. Ar vedea prea multe lucruri diferit. Ar suferi fără niciun folos. Imaginea tatălui lui i-ar fi ştirbită, ca şi sentimentele faţă de mama lui, ba chiar şi sentimentele faţă de mine. La ce bun?

— Întocmai. Aşa că o să-l iubeşti întotdeauna ca pe un fiu, dar o să te porţi cu el aşa cum se cuvine faţă de prinţul tău. Rămânând la un pas distanţă faţă de ceea ce tânjeşti să fii. Căci, chiar dacă i-ai spune, n-ai putea niciodată să-i devii tată.

Începeam să mă înfurii din nou.

— Tu nu eşti tatăl meu.

— Nu. S-a uitat din nou la foc. Şi nici iubitul tău nu sunt.

M-am simţit dintr-odată obosit şi înăcrit.

— Despre asta e vorba? De o poftă trupească? Nu te întorci la Buckkeep fiindcă nu mă culc cu tine?

— Nu!

N-a strigat cuvântul, dar ceva din felul în care l-a rostit m-a adus la tăcere. A continuat cu voce joasă, aproape hârjâită.

— Ajungi întotdeauna la asta, de parcă ar fi singura încununare posibilă a iubirii.

A oftat şi s-a lăsat brusc pe spate sprijinindu-se de perete. M-a privit gânditor.

— Spune-mi, l-ai iubit pe Ochi întunecaţi? m-a întrebat apoi.

— Bineînţeles.

— Fără rezerve?

— Da.

— Şi, privind lucrurile în lumina logicii tale, ţi-ai dorit să te culci cu el?

— Dacă am dorit... Nu!

— Ah. Şi asta numai fiindcă şi el era tot de parte bărbătească? N-a avut nimic de-a face cu deosebirile dintre voi?

M-am uitat la el cu gura căscată. A izbutit să-şi mai păstreze câteva clipe expresia serioasă şi sincer întrebătoare a feţei. Pe urmă a început să râdă atât de nestingherit cum n-o mai făcuse de foarte mult timp. Aş fi vrut să mă simt ofensat, dar râsul lui, chiar şi pe socoteala mea, îmi oferea o asemenea uşurare încât mi-a fost imposibil.

— Ei, uite, a continuat după ce şi-a tras răsuflarea. E simplu, Fitz. Ţi-am spus că dragostea pe care ţi-o port nu cunoaşte hotare. Şi chiar aşa e. Totuşi, nu m-am aşteptat niciodată să-mi

oferi trupul tău. Nu ţi-am vrut decât inima, toată, plină doar de mine.

Deşi n-am avut niciodată dreptul s-o pretind. Pentru că tu o dăruiseşi deja, cu mult înainte de a ne cunoaşte. A clătinat din cap. Cu multă vreme în urmă, mi-ai spus că Molly n-a putut niciodată să accepte legătura ta cu lupul. Că te-ar fi obligat să alegi între ei doi. Încă mai eşti de părerea asta?

— Mi se pare din cale-afară de probabil, am murmurat, neavând încotro.

— Şi cum crezi c-o să mă privească pe mine? A şovăit o clipă. Pe cine o să alegi? Şi, fiind silit să faci o astfel de alegere, ce crezi c-o să ai de pierdut, indiferent ce-ai hotărî? Astea sunt întrebările asupra cărora a trebuit să chibzuiesc. Iar dacă mă întorc cu tine, dacă fac schimbarea asta în viitorul tău, ce altceva o să mai schimbe Catalizatorul meu prin luarea unei asemenea decizii? Dacă pleci spre cele Şase Ducate împreună cu mine, ce viitor cu totul necunoscut o să ia naştere?

Am clătinat din cap şi mi-am ferit privirea de a lui. Dar cuvintele continuau să i se reverse necruţătoare şi îmi ajungeau la urechi.

— Ochi Întunecaţi a ales. A ales între haita de lupi care l-ar fi acceptat şi legătura lui cu tine. Nu ştiu dacă ai vorbit vreodată cu el despre preţul acestei hotărâri. Dar mă îndoiesc. Puţinul pe care îl ştiu despre el mă face să cred că a ales şi a mers mai departe fără să privească înapoi. N-o spun ca să te simţi ruşinat. Dar nu-i aşa că, pentru legătura voastră, pentru dragostea pe care aţi împărtăşit-o, Ochii întunecaţi a plătit mai scump decât tine? Care a fost preţul pentru el? Răspunde-mi sincer.

Mi-am ferit din nou privirea, fiindcă îmi *era* ruşine.

— A plătit cu renunţarea la traiul în haită, la a fi lup pe deplin. A renunţat la perechea pe care ar fi putut-o avea, la puii pe care i-ar fi putut aduce amândoi pe lume. Exact aşa cum ne-a prevenit Rolf. Fiindcă nu i-am impus legăturii noastre niciun hotar.

— Tu ai avut poate bucuria împărtăşirii naturii lui de lup. Ai fost atât de aproape de a deveni lup cât e cu putinţă pentru un om. Dar… iartă-mă… cred că Ochi Întunecaţi n-a căutat niciodată omul din el cu ardoarea cu care ţi-ai dorit tu să devii lup.

— Aşa e.

Mi-a luat din nou o mână într-ale lui. Mi-a întors-o şi s-a uitat la umbrele care erau urmele degetelor lui, purtate de încheietura mea de atâţia ani.

— Fitz. Eu m-am gândit mult la asta. Nu vreau să te lipsesc de o pereche a ta şi de copiii tăi. Anii mei vor fi îndelungaţi; prin comparaţie, ţie nu ţi-au mai rămas prea mulţi. Şi, indiferent câţi ar mai fi, n-o să te iau de lângă Molly. Pentru că sunt sigur că veţi fi din nou împreună. Ştii ce sunt eu. Ai fost în trupul meu, aşa cum am fost şi eu într-al tău. Şi am simţit – oh, ferească-mă zeii de amintirea asta! —, am simţit ce înseamnă să fii om, pe de-a-ntregul om, în clipele când ţi-am găzduit dragostea, suferinţa şi pierderile. Mi-ai îngăduit să fiu om atât cât e cu putinţă pentru mine să fiu. Mi-ai dat înapoi înzecit ceea ce mi-au luat profesorii mei. Alături de tine, am fost copil. Alături de tine am devenit bărbat. Alături de tine… Exact aşa cum te-a lăsat pe tine Ochi întunecaţi să fii lup.

Vocea i s-a stins treptat şi am rămas în tăcere, de parcă i s-ar fi terminat cuvintele. Nu mi-a eliberat mâna. Atingerea m-a făcut mult mai conştient de legătura prin Meşteşug dintre noi. Am simţit Meşteşugul lui Dutiful ca pe un ghiont, încercând să-mi atragă atenţia. L-am ignorat. Făceam ceva mai important. Am încercat să înţeleg exact de ce se temea Bufonul.

— Crezi c-o să mă faci să sufăr dacă o să te-ntorci la Buckkeep. C-o să mă-mpiedici să duc viaţa pe care mi-ai văzut-o.

— Da.

— Te temi c-o să îmbătrânesc şi o să mor. Iar ţie n-o să ţi se întâmple.

— Da.

— Şi dacă eu nu mă sinchisesc de toate astea? De cost.

— Mă sinchisesc eu oricum.

Am pus o ultimă întrebare cu o dureroasă strângere de inimă, temându-mă de răspunsul lui, oricare ar fi fost.

— Şi dacă-ţi spun că atunci te voi urma eu? Dacă-mi las în urmă cealaltă viaţă şi vin cu tine?

Cred că asta l-a uluit. Şi-a tras răsuflarea de două ori înainte de a-mi răspunde cu o şoaptă răguşită:

— Nu ţi-aş îngădui. N-aş putea.

Pe urmă am mai stat mult în tăcere. Lemnele de pe foc s-au mistuit. Apoi am pus întrebarea finală, cumplită:

— După ce te las aici, o să te mai revăd vreodată?

— Probabil că nu. N-ar fi înţelept.

Mi-a ridicat mâna şi mi-a sărutat cu tandreţe palma bătătorită, de spadasin, apoi a ţinut-o iarăşi în ambele lui mâini. Îmi spunea adio, o ştiam, şi mai ştiam şi că nu pot face nimic ca să-l împiedic. Am rămas nemişcat, cu senzaţia că în mine creşte un gol şi că mi-e tot mai frig, de parcă Ochi Întunecaţi ar fi murit pentru a doua oară. Îl pierdeam. Se retrăgea din lumea mea, şi mi se părea că sângerez până la moarte, că viaţa se prelinge din mine. Şi mi-am dat brusc seama cât de aproape de adevăr sunt.

— Încetează! am strigat, dar era prea târziu.

Mi-a eliberat mâna înainte de a o mi-o smuci eu. Aveam încheietura curată, goală. Urmele degetelor lui dispăruseră. Şi le luase cumva înapoi şi legătura noastră prin Meşteşug atârna, ruptă.

— Trebuie să te las să pleci, mi-a spus în şoaptă, cu vocea frângându-i-se. Cât pot. Dar vreau să-mi rămână atâta lucru, Fitz. Să fiu eu cel care a rupt legătura. Să ştiu că n-am luat ceea ce nu e al meu.

L-am căutat bâjbâind. Îl vedeam, dar nu îl simţeam. Nu găseam nimic cu Harul, nici cu Meşteşugul, nici cu mirosul. Nici urmă de Bufon. Tovarăşul meu de joacă din copilărie, prietenul meu din tinereţe dispăruse. Îşi îndepărtase de mine acea faţetă a lui însuşi. Un bărbat cu piele cafenie şi ochi căprui mă privea cu milă.

— Nu poţi face asta, am spus.

— S-a făcut, a subliniat el. S-a săvârşit.

Puterea a părut să-l părăsească odată cu ultimele cuvinte. Şi-a întors faţa de la mine, de parcă aşa m-ar fi putut împiedica să ştiu că plânge. Am rămas locului amorţit, cum te simţi după ce capeţi o rană cumplită.

— Sunt pur şi simplu obosit, a spus cu voce firavă, tremurătoare. Încă mai sunt obosit, doar obosit. Atâta tot. Cred că trebuie să mă întind din nou.

Fitz. Regina are nevoie de tine.

Thick s-a împins în mintea mea fără niciun efort.

Curând. În clipa asta sunt cu Bufonul.

E vorba de Sângele Străvechi. Cât mai repede, te rog, zice ea.

Curând, am răspuns posomorât.

Şi nici nu-mi dispăruse Thick bine din minte că l-am şi simţit pe Chade bătându-mă pe umăr. Mi-am îndreptat atenţia spre el.

Dacă tot eşti acolo, mă gândesc că ai putea să te-ntorci măcar cu o parte din pergamentele Meşteşugului pe care spuneai că le-ai găsit. Cred că o s-avem nevoie de ele.

O să le-aduc, Chade. Dar, te rog, lasă-mi un timp doar pentru mine.

Bine. Replica era acră. Pe urmă s-a înmuiat şi a adăugat cu ceva mai multă blândeţe:

Ce s-a întâmplat? E chiar atât de bolnav?

De fapt, se simte mai bine. Dar am nevoie de timp pentru propriile mele gânduri.

Bine.

M-am întors spre Bufon, dar fie se afundase cu adevărat într-un somn adânc, fie se prefăcea atât de convingător încât nu m-am simţit în stare să-ncerc să-l trezesc. Voiam timp de gândire. Nu era cu putinţă să nu descopăr cum să-l fac să se răzgândească, nu trebuia decât să-mi pun mintea la lucru în linişte.

— O să mă întorc, i-am spus, apoi mi-am aruncat mantia pe umeri şi am ieşit.

M-am hotărât să intru în labirint, să recuperez o parte din pergamentele Meşteşugului. Asta avea să-mi dea de lucru în timp ce căutam o soluţie. Nu obţinusem niciodată un rezultat bun chibzuind în timp ce stăteam nemişcat. M-am strecurat prin crăpătură cu uşurinţă. Repetatele mele veniri şi plecări o ţineau deschisă, mi-am spus. Nu înaintasem prea mult prin nefireasca lumină a globurilor Străbunilor când am văzut pe cineva venind spre mine. Am tresărit speriat în prima clipă, apoi l-am recunoscut pe Omul Negru. Căra pe umăr o halcă de carne afumată şi, când am ajuns unul lângă altul, a dat din cap spre mine, apoi a lăsat-o cu grijă pe podea.

— Proviziile ei, le furam. De multe ori. Nu ca acum. O bucăţică de ici, una de colo. Acum, ceea ce vreau iau. M-a privit lăsându-şi capul pe-o parte. Dar tu?

— Cam tot aşa ceva. Cu ani în urmă, de la regele meu au fost luate pergamente, nişte scrieri deosebite. Le are ea acolo, într-o încăpere de lângă dormitorul ei. Vreau să duc câteva înapoi, acasă.

— Ah, acelea. Le-am văzut cu mult timp în urmă.

— Da.
— Te ajut.
Nu eram sigur că-i vreau ajutorul, dar se părea că n-aveam cum să-l refuz fără să fiu nepoliticos. Am schiţat un gest de mulţumire şi am pornit-o împreună pe coridoare. A clătinat din cap ori de câte ori am trecut pe lângă o statuie profanată sau o firidă văduvită de opera ei de artă. Mi-a vorbit despre oamenii care locuiseră acolo în timpuri de care îşi aducea aminte. Thick avusese dreptate. Coridoarele de piatră fuseseră cândva încălzite. Străbunii veneau şi plecau, ca să se bucure de minunile dăruite de zăpada şi gheaţa care lipseau din ţinuturile lor mai calde. Am încercat să-mi imaginez plăcerea pe care ţi-o putea oferi călătoria într-un tărâm al frigului, dar ideea îmi era complet străină.
Prilkop izbutise cumva să anuleze magia care dădea căldură pietrei. Încercase s-o lase pe Femeia Palidă şi fără lumina Străbunilor, dar asta nu-i reuşise. Însă ea rămăsese acolo, chiar şi fără căldură. Prilkop fusese nevoit să se ascundă, iar ea încurajase distrugerea artei Străbunilor prieteni cu dragonii ca să-şi arate dispreţul faţă de ei şi faţă de el.
— A lăsat sala hărţii neatinsă, i-am atras eu atenţia.
— N-a ştiut de ea, pesemne. Sau, neavând habar la ce foloseşte, nu s-a sinchisit. Despre portalurile de călătorie nu ştia nimic. Odată, o singură dată, am fugit de ea folosindu-mă de unul.
Amintirea l-a făcut să clatine din cap.
— Atât de slăbit, atâta greaţă, atâta... Şi-a dus pumnii la tâmple, lovindu-şi-le uşor. Nu m-am putut întoarce decât după multe zile. Când am izbutit – a ridicat din umeri –, ea îmi luase oraşul în stăpânire. Acum mi-l iau înapoi.
Cunoştea labirintul foarte bine. M-a dus pe o altă cale, pe coridoare mai înguste, care fuseseră probabil construite pentru servitori sau pentru negustori. Am intrat într-un culoar care ne-a adus în faţa dormitorului Femeii Palide mai repede decât aş fi crezut. Am aruncat o privire înăuntru. Cineva fusese acolo de când mă uitasem ultima oară. Toate obiectele fuseseră împinse sau târâte. Dintr-o casetă cu bijuterii se revărsaseră pe podea un şirag de perle, un lănţişoare de argint şi pietre albe, scânteietoare. Unele se topiseră încet. Prilkop m-a văzut holbându-mă şi a intrat calm.

— Asta o să fie bună, mi-a spus, şi a tras de pe patul ei cuvertura de mătase.

Sub privirile mele, i-a înnodat colţurile, transformând-o într-un sac mare. Înţelegând ce făcea, am găsit încă una şi l-am imitat. Apoi am intrat în sala pergamentelor cu sacii noştri improvizaţi atârnaţi de umeri.

Nu eram pregătit pentru priveliştea care mă aştepta acolo. Rafturile fuseseră înadins împinse către mijlocul încăperii, astfel încât, prin cădere, tot ce conţineau să se amestece într-un morman. Alături de ele zăcea un urcior spart şi uleiul se îmbibase în mai multe pergamente. Femeia Palidă căzuse pe podea, în apropiere. Era moartă. Cioturile înnegrite ale braţelor ei m-au dus cu gândul la picioarele insectelor. Frigul şi moartea îi întunecaseră culoarea pielii. Murise cu capul azvârlit pe spate şi cu gura deschisă, arătându-şi dinţii într-un mârâit ca de pisică. Un glob luminos de-al Străbunilor, smuls din suportul lui, zăcea lângă manuscrisele impregnate cu ulei. Era stâlcit, ca şi cum ar fi fost lovit cu cioturile ei şi cu picioarele. Eu şi Prilkop am rămas o vreme cu ochii holbaţi, în tăcere.

— A încercat să facă focul, să se încălzească, m-am hazardat să ghicesc. A crezut că în globul luminos e ceva care ar putea aprinde pergamentele.

Omul Negru a clătinat din cap cu dezgust.

— Nu. A fost ca să distrugă. Numai asta dorea. Dragonii distruşi. Alţi profeţi distruşi. Frumuseţea. Cunoaşterea. A atins uşor cu piciorul unul dintre pergamentele pline de ulei de lângă cadavru.

Ce n-a putut poseda sau controla a distrus. N-a putut să-l controleze pe Bufonul tău, a adăugat când mi-a întâlnit privirea.

Am trecut amândoi la treabă. Am încărcat într-un sac pergamentele care scăpaseră de distrugere, mânuindu-le cu mare atenţie, pentru că erau foarte vechi şi foarte fragile. Pe cele care supseseră uleiul le-am pus separat. Am remarcat că amândoi ne feream s-o atingem pe Femeia Palidă. Când a trebuit s-o mişc ca să ajung la pergamentele de sub ea, Prilkop s-a tras înapoi şi s-a uitat în altă parte. După ce am recuperat toate pergamentele, am privit leşul.

— Vrei să fac ceva cu trupul ei? am întrebat încet.

S-a holbat la mine, ca şi cum nu m-ar fi înţeles. Pe urmă a dat încet din cap.

Aşa că am înfăşurat-o într-una dintre blănurile luxoase întinse pe patul ei şi am târât-o pe coridor, în urma mea. Prilkop mi-a arătat o uşă, una foarte mică, pe lângă care aş fi trecut fără s-o observ. S-a deschis către o pantă abruptă şi am auzit zgomotul îndepărtat al valurilor. Omul Negru mi-a făcut semn s-o împing dincolo de prag. A dispărut, şi asta a părut să-l umple pe însoţitorul meu de o mare satisfacţie.

Ne-am întors în sala manuscriselor să ne luăm comoara. Am străbătut coridoarele mai degrabă târând sacii decât cărându-i. Pergamentele sunt surprinzător de grele. Le-am dus în susul scărilor crispându-mă la fiecare bufnitură şi imaginându-mi cum m-ar fi dojenit Chade pentru că le tratam astfel. Ei bine, n-avea de unde să ştie în ce stare se aflau când le găsisem. Cu ajutorul lui Prilkop, am ajuns cu amândoi sacii în sala stâlpului. În ciuda numeroşilor săi ani, bătrânul părea sprinten ca un flăcău. M-am întrebat pentru prima oară până la ce vârstă era de aşteptat să trăiască Bufonul. Apoi, încă şi mai straniu, mi-a trecut prin minte să mă întreb în ce punct al vieţii sale se afla. Era încă tânăr? Tinereţea era o noţiune care avea sens pentru el? Cândva îmi spusese că e mai bătrân decât mine şi Ochi întunecaţi la un loc... Mi-am alungat curiozitatea stânjenit. Nu voiam să mă gândesc cât de deosebiţi eram, cât de deosebiţi fuseserăm dintotdeauna. Prietenia noastră trecuse peste asta şi făcuse din noi doi unul.

Aşa cum şi legătura mea cu Ochi Întunecaţi ne făcuse pe amândoi unul. Şi totuşi. Am oftat coborând în urma Omului Negru treptele către sala hărţii. Şi totuşi nu putuse să ne facă unul singur cu adevărat. Eram om, cu toate grijile omului pentru lumea lui, incapabil să trăiesc numai şi numai în prezent, ca lupul, şi incapabil să prelungesc viaţa lupului mai mult decât era firesc să dureze.

Oare tot aşa mă vedea Bufonul pe mine?

Am scos un mic sunet din fundul gâtului. Prilkop mi-a aruncat o privire peste umăr, dar n-a spus nimic. Când am intrat în sală, s-a oprit să privească. S-a uitat gânditor, frecându-şi mâinile, apoi a arătat către hartă înălţând dintr-o sprânceană.

Am atins grupul de nestemate de lângă castelul Farseerilor.

— Buckkeep, am spus. Casa mea.

A dat din cap, cu un aer plin de înţelepciune. Pe urmă, la fel cum făcuse Bufonul mai înainte, a atins uscatul aflat departe, în

Sud.

— Acasă, a spus. Apoi a pus degetul pe un mic golf de pe acea coastă şi a adăugat: Clerres.

— Şcoala voastră, am ghicit eu. Locul unde vreţi să vă întoarceţi.

A şovăit cu capul lăsat pe-o parte, apoi a încuviinţat cu o înclinare a frunţii.

— Da. Şcoala noastră. M-a privit cu tristeţe. Unde trebuie să ne întoarcem. Tot ce am învăţat trebuie aşternut pe hârtie. Pentru alţii, care vor veni. Foarte important este.

— Înţeleg.

Omul Negru m-a măsurat cu blândeţe.

— Nu. Nu înţelegi.

A privit din nou harta şi a adăugat, parcă pentru sine însuşi:

— Să laşi să se ducă e greu. Totuşi, asta trebuie să faci. S-o faceţi amândoi. Să lăsaţi să se ducă. Altminteri o să dezlănţuiţi mai multe schimbări. Orbeşte. Dacă faci din pricina lui un lucru care schimbă ceva, unde ne poartă asta? Nimeni nu ştie. Chiar dacă e o nimica toată. Vii la el cu pâine. El o mănâncă. Dacă nu i-ai fi dat-o lui, ar fi mâncat-o altcineva. Vezi, e o schimbare. O schimbare mică. Lui îi dai timpul tău, cuvintele tale, prietenia ta. Şi atunci cine nu primeşte timpul tău? Hm? Asta e, poate, o mare schimbare, aşa cred. Lasă să se ducă, Preschimbător al Bufonului. Timpul vostru împreună s-a sfârşit. S-a încheiat.

Nu era treaba lui şi mi-a stat pe limbă să i-o spun. Dar mă privea cu atâta blândeţe şi cu atâta milă încât toată furia mi s-a stins aproape imediat ce mă cuprinsese.

— Să ne întoarcem, a sugerat. Începusem să dau aprobator din cap când mi-a pătruns Thick în gânduri.

Fitz? Încă n-ai terminat? Regina te aşteaptă.

Am oftat obosit. Era mai bine să fac ce aşteptau de la mine şi să le cer apoi timp pentru ale mele.

Am terminat. De data asta aduc acasă pergamentele Meşteşugului. Vino să ne întâlnim la Pietrele Mărturiei, ca să-mi ajuţi să le car.

Nu! Mănânc tartă cu zmeură. Şi cu frişcă.

Atunci după ce-ţi termini tarta.

M-a învăluit brusc un val de înţelegere pentru Thick, care nu voia să-şi întrerupă masa ca să vină într-un suflet să mă întâmpine. Prilkop ajunsese în capul scării. Mi-a aruncat o privire

întrebătoare.
— Trebuie să mă duc pentru o vreme acasă, i-am explicat. Te rog, spune-i Bufonului că mă întorc cât de repede pot. O să vin cu mai multă mâncare, cu fructe proaspete şi cu pâine.
Omul Negru a părut cuprins de panică.
— Nu prin pietrele portal! Atât de curând? Înţelept nu e este. Neghiobie, chiar.
Următorul lui gest a fost o invitaţie clară.
— Vino acasă la Prilkop. O noapte, o zi, o noapte, o zi, apoi cale întoarsă prin pietre. Dacă trebuie.
— Mă tem că trebuie să plec acum.
Nu voiam nici să-l mai văd pe Bufon, nici să-i mai vorbesc înainte de a găsi argumente mai puternice decât ale lui.
— Preschimbătorule? Poţi s-o faci? Ai mai făcut-o?
— De mai multe ori.
S-a întors lângă mine, cu creţurile frunţii înmulţite de nelinişte.
— N-am mai văzut niciodată asta făcându-se atât de des, cu popasuri atât de scurte. Ai mare grijă. Nu te întoarce aici prea curând. Odihneşte-te.
— Am mai făcut-o, am insistat.
Mi-am adus aminte cum călătorisem prin pietre, dus şi întors, în acea zi îndepărtată când fugisem împreună cu Dutiful de pe plaja Celorlalţi.
— Nu-ţi face griji pentru mine.
În ciuda cuvintelor mele pline de curaj, m-am întrebat dacă nu era cumva o nesăbuinţă să trec din nou prin pietrele Meşteşugului. Ori de câte ori mă întorc cu gândul în urmă, către ziua aceea, mă întreb ce a pus atunci stăpânire pe mine. Neaşteptata întrerupere a legăturii noastre de către Bufon mi-a pricinuit o durere prea apăsătoare? Cred sincer că nu. Cred că a fost vorba, pur şi simplu, de prea puţin somn, vreme de prea multe zile.
Am urcat din nou treptele către stâlpul Meşteşugului. Omul Negru m-a urmat cu îngrijorare.
— Sigur eşti? Sigur de asta?
M-am oprit şi am luat cei doi saci în mâini.
— N-o să păţesc nimic, l-am asigurat. Spune-i Bufonului că o să mă-ntorc.
Am prins zdravăn ambii saci într-o singură mână. Mi-am

deschis larg palma celeilalte şi am împins-o în stâlp. Am intrat într-o noapte înstelată.

Capitolul 35

REÎNCEPERE

În acest ultim dans de hazard inventat,
Noi doi nu vom mai intra împreună.
Eu doar voi privi când, în pas cadenţat,
Vei fi în vârtej, strângând altă mână.

În acest ultim dans de hazard inventat,
Când bun rămas vieţii tale-i voi spune,
Spera-voi din suflet că-n ea-ţi va fi dat
Să-nveţi cum să zbori tot mai sus, de minune.

În acest ultim dans de hazard inventat,
Când voi şti că al meu să fii nu se poate,
Cu speranţă-n mai binele tău necurmat,
Accepta-voi, tânjind, orice ne desparte.

În acest ultim dans de hazard inventat,
Voi şti ce gândeşti şi vei şti ce-am în gând.
Când tot ce ne leagă va fi dezlegat,
Ne vom despărţi în suflet plângând.

Soarta mi-a dat o ultimă lovitură. Aşa am ajuns să mă gândesc la cele petrecute. Poate că zeii au vrut să întărească avertizarea lui Prilkop.

Am fost foarte puţin surprins. Am văzut întunericul veşnic şi stele puzderie, împrăştiate şi strălucind care mai mult şi care mai puţin. Eram întins pe spate în vârful unui turn şi priveam cu ochi larg deschişi o noapte de vară. Dar, în clipa aceea, aveam cu totul altă impresie. În clipa aceea mă simţeam alunecând în derivă printre stele. Dar nu eram în cădere. Nu mă gândeam la nimic, nu-mi puneam nicio întrebare. Pur şi simplu mă aflam acolo. Acolo unde era şi o stea mai luminoasă decât altele, şi am fost atras către ea. De fapt, n-aş fi putut spune dacă mă apropiam de ea sau dacă ea se apropia de mine. N-aş fi putut să spun nimic, pentru că, deşi eram conştient de toate acestea, mi

se păreau lipsite de orice semnificaţie. Viaţa, orice interes şi orice sentiment erau suspendate, în aşteptare. Când distanţa dintre mine şi stea s-a micşorat în sfârşit, am încercat să mă prind de ea. Era ceva fără nicio legătură cu voinţa şi cu intenţiile mele. Mai degrabă ca atunci când un mic strop de apă îşi începe contopirea cu un altul, mai mare. Însă steaua m-a smucit, eliberându-mă de ea însăşi, şi, în acea clipă în care m-a cântărit, mi-am recăpătat conştiinţa existenţei propriului sine.

Ce? Iar tu? Eşti într-adevăr chiar atât de hotărât să rămâi aici? Eşti mult prea mic, să ştii. Neterminat. Eşti prea puţin ca să poţi exista aici de unul singur. Ştii asta?

Ştii asta?

Aidoma unui copil care învaţă să vorbească, i-am repetat ultimele cuvinte, încercând să le prind înţelesul. Fascinat de bunătatea ei, m-am cufundat în ea multă vreme. Mi se părea alcătuită din dragoste şi acceptare. Dacă mi-ar fi îngăduit, aş fi ieşit dintre hotarele mele, amestecând pur şi simplu ceea ce fusesem cu ceea ce era. Pentru mine n-ar mai fi existat nici cunoaştere, nici gânduri, nici spaime.

Fără să-i fi vorbit, a părut să ştie ce am în minte.

Şi asta e ceea ce îţi doreşti cu adevărat, micuţule? Să încetezi să mai fi tu însuţi înainte de a avea măcar destulă vreme ca să te împlineşti? Poţi creşte, cu mult mai mult poţi să fii.

Să fii, am repetat ca un ecou, şi acele două cuvinte simple am căpătat brusc forţă, şi am reînceput să exist. Am trecut printr-o clipă de înţelegere deplină, a fost ca şi cum, înălţându-mă din adâncul apei, aş fi luat o gură de aer. Molly şi Nettle, Dutiful şi Hap, Patience şi Thick, Chade şi Kettricken, cu toţii s-au întors la mine, într-un noian de posibilităţi. Spaima s-a contopit nebuneşte cu speranţa când m-am gândit la tot ce aş fi putut deveni prin ei.

Ah. Mă gândeam eu că pentru tine încă mai există ceva. Atunci vrei să te duci înapoi?

Înapoi.

Unde?

Buckkeep. Molly. Nettle. Prieteni.

Nu cred că spusele mele aveau vreun înţeles pentru ea. Era dincolo de toate astea, dincolo de dragostea dăruită unui om sau unui loc anume. Dar cred că mi-a înţeles dorul.

Prea bine, atunci. Înapoi du-te. Fii mai prudent data viitoare.

Dar şi mai bine ar fi să nu existe o dată viitoare. Nu înainte de a te simţi pregătit să rămâi.

Şi am avut brusc trup. Unul întins, cu faţa în jos, pe iarba de pe coasta rece a unui deal. Cumva, degetele încă mi se mai încleştau de cei doi saci pe care-i ţineam pe umăr. Erau peste mine. Am închis ochii. Iarba îmi gâdila faţa şi ţărâna îmi pătrundea în nări. Am tras în piept mirosurile de pământ şi iarbă, de oi şi de balegă şi, spre uimirea mea, amestecul lor mi-a furat orice gând. Cred că am adormit.

Când m-am trezit, mijeau zorii. Tremuram de frig, în ciuda sacilor făcuţi din cuverturi şi plini de pergamente care mă acopereau. Eram ţeapăn, cu pielea udă de rouă. M-am săltat în capul oaselor cu un geamăt şi lumea mi s-a rotit alene în jur până când m-am întins din nou. Lâna groasă rotunjea oile care şi-au săltat capetele, surprinse de foiala mea. M-am sprijinit pe genunchi şi palme, apoi m-am ridicat clătinându-mă şi m-am holbat în jur ca un mânz abia fătat, în timp ce încercam să-mi pun viaţa cap la cap. Am răsuflat rar şi adânc, dar nu m-am simţit cu mult mai bine. M-am gândit că mâncarea şi un pat adevărat aveau să mă înzdrăvenească, şi că la Buckkeep găsesc şi una, şi alta.

Mi-am săltat un sac pe umăr şi am început să-l târăsc pe celălalt. Sau cel puţin asta am vrut să fac. Am căzut după trei paşi. Dacă se schimbase ceva, atunci mă simţeam mai rău decât în clipa când ieşisem din pietre. Prilkop avea dreptate, am recunoscut în silă şi m-am întrebat neliniştit cât timp trebuia să treacă înainte de a mă putea întoarce prin portaluri. Însă până atunci aveam de rezolvat probleme mai urgente.

Am căutat cu Meşteşugul, pe bâjbâite. Am izbutit cu greu să mă concentrez atât cât era nevoie ca să-l pot întrebuinţa, iar când am dat de muzica lui Thick şi apoi de el însuşi, era deja în legătură cu Dutiful şi Chade. Am încercat să pătrund în minţile lor şi n-am izbutit. Gândurile lor le spulberau pe ale mele. Nu păreau să discute, ci să facă un soi de exerciţiu de Meşteşug. Am devenit conştient de prezenţa lui Nettle, plutitoare ca un parfum suav. A pătruns în cercul lor, aproape că s-a ancorat acolo, apoi s-a îndepărtat iarăşi, plutind la voia întâmplării. În tăcerea încărcată de dezamăgire care a urmat după încercarea ei nereuşită, am găsit loc pentru mesajul meu firav.

Thick. Nu mă simt bine. Poţi veni să ne-ntâlnim la Pietrele

Mărturiei? Adu un ponei sau chiar un măgar şi o căruţă. Nu sunt sigur că pot să stau în şa. Am doi saci mari, plini cu pergamente.

Am simţit, dinspre toţi, răbufnirea unei uimiri fără cuvinte. Urmată de o ploaie de întrebări:

Unde eşti?

Unde ai fost?

Eşti rănit? Te-a atacat ceva?

Ai fost ţinut prizonier?

Tocmai am ieşit din pietre. Mă simt slăbit. Prilkop m-a prevenit: nu folosi pietrele prea des.

Pe urmă am lăsat legătura să se piardă, înfrânt de greaţă şi de ameţeală. M-am întins pe-o parte în iarbă. Dimineaţa era rece, am tras peste mine unul din cei doi saci din cuvertură şi am rămas nemişcat, tremurând.

Au venit cu toţii. Am deschis ochii şi m-am pomenit uitându-mă la pantofii lui Nettle şi la fusta ei de călărie. Un vindecător m-a sâcâit pipăindu-mă peste tot ca să se convingă că n-am oase rupte şi holbându-se la ochii mei. M-a întrebat dacă fusesem atacat. Am reuşit să clatin din cap.

— Întreabă-l unde a fost în ultima lună, a spus Chade. Aşteptăm pergamentele astea de când ne-am întors la Buckkeep.

Am închis ochii şi mi-am ţinut gura. Pe urmă, vindecătorul şi ajutorul lui m-au urcat într-o căruţă. Sacii cu pergamente au fost aşezaţi lângă mine. Căruţa a coborât clătinându-se pe panta plină de smocuri de iarbă. Chade şi Dutiful călăreau de aceeaşi parte a ei, cu feţe grave. Thick ne urma pe un ponei îndesat, descurcându-se destul de bine. Nettle călărea o iapă, evident una din prăsila lui Burrich. În spatele ei erau mai mulţi oşteni din gardă, cu toţii călare, cu privirile aspre, de bărbaţi care se aşteptaseră măcar la o luptă cu un duşman neînsemnat şi care încă mai nutreau speranţe într-o încăierare, pierzându-şi-le încetul cu încetul. Am vorbit puţin, temându-mă să nu spun prea multe în prezenţa unor urechi care n-ar fi trebuit să le audă.

Mintea mi se zbuciuma ca un atelaj împotmolit în noroi. Mi-am scos din memorie vechile legende despre pietrele înalte. Îndrăgostiţii se refugiau în ele ca să scape de furia părinţilor şi se întorceau după un an sau după zece, când toate nemulţumirile fuseseră uitate. Erau porţi către tărâmul pecksiilor, unde un an se putea scurge într-o zi. Sau unde o zi

putea să ţină cât un an. Mi-am adus aminte, ameţit, de timpul petrecut în întunecimea înstelată. Cât de îndelungat fusese? Trecuseră câteva săptămâni? Chade vorbise de o întreagă lună. Era evident că fusese îndeajuns ca să se întoarcă la Buckkeep tocmai din Mayle. Pentru că erau acolo. „Sprinteneala” logicii mele mi-a adus pe buze un zâmbet slab.

După ce am ajuns la castel, Chade a plecat, în fruntea gărzilor care cărau sacii cu pergamente. Prinţul m-a luat de mână şi mi-a mulţumit pentru o treabă bine făcută, de parcă aş fi fost un oştean oarecare, întors după îndeplinirea unei misiuni periculoase. Profitând de faptul că ne atingeam unul de altul, şi-a trimis Meşteşugul în mintea mea. Abia am izbutit să-l aud.

Vin curând să te văd. Acum odihneşte-te.

Nettle şi Thick l-au urmat când s-a îndepărtat cu paşi mari, iar eu am fost ajutat să ajung la bolniţă, unde am fost foarte mulţumit fiindcă puteam să zac nemişcat, fără să mă gândesc la nimic. Cred că au trecut mai multe zile. Mi-era greu să ţin cont de lucruri de soiul scurgerii timpului. Durerile de cap şi ameţelile mi-au dispărut, dar totul continua să mi se pară vag, fără contur. Fusesem undeva şi avusesem parte de o trăire vastă şi ştiam asta, dar nu găseam nici măcar cuvinte cu care să-mi ofer mie însumi o explicaţie. Era ceva atât de amplu şi de străin, încât răvăşea cu desăvârşire sensul şi ordinea întregii mele vieţi de până atunci. Atenţia îmi era abătută către lucruri mărunte: dansul firelor de praf într-o rază de lumină, lâna răsucită din care fusese ţesută pătura mea, fibrele lemnului din rama patului. Nu se poate spune că nu eram în stare să întrebuinţez Meşteşugul; mai degrabă nu izbuteam nici să-mi dau seama ce rost ar fi avut s-o fac, nici să-mi adun energia şi să mă concentrez asupra ei.

Mă hrăneau bine şi mă lăsau să mă odihnesc. Prietenii veneau să mă vadă şi plecau, aproape fără să-mi facă nicio impresie. La un moment dat, am deschis ochii ca s-o văd pe Lacey uitându-se în jos, la mine, cu asprime dezaprobatoare. I-am închis. Vindecătorul nu mă putea ajuta cu nimic şi spunea adesea, cu glas puternic şi în apropierea mea, că sunt un puturos care-o face pe bolnavul. Au găsit o femeie foarte, foarte bătrână şi au adus-o să mă vadă. După ce ni s-au întâlnit ochii, a spus, dând din cap cu vigoare:

— Oh, da, are privirea oamenilor muşcaţi de pecksii. L-au luat

sub pământ şi s-au hrănit din el. Se ştie că au o gaură acolo, lângă Pietrele Mărturiei. Iau câte un miel nou-născut sau câte un copil, sau chiar şi câte un bărbat în putere dacă e beat mort şi hoinăreşte pe-acolo. A dat din nou din cap cu un aer înţelept şi şi-a oferit sfatul:

— Să bea ceai de mentă şi să-i gătiţi carnea cu usturoi până când ajunge să duhnească şi el ca usturoiul. Nu pot să sufere mirosul şi-or să-i dea cât de repede drumul. Când îi cresc unghiile destul de lungi ca să fie tăiate, o să se elibereze dacă şi le taie singur.

Aşa că mi-au oferit o masă cu carne de oaie cu usturoi şi ceai de mentă, apoi au anunţat că m-am vindecat şi m-au scos din bolniţă.

Riddle mă aştepta. Mi-a spus că arăt ca un idiot. M-a dus la baia de aburi, plină cu oşteni zgomotoşi, care râdeau mult prea tare, apoi a trecut la supremul act de purificare al gărzilor, ducându-mă în desăvârşitul haos din sala lor de mese, unde m-a convins fără efort să beau bere cot la cot cu el până când am ieşit să vărs, clătinându-mă pe picioare. Conversaţiile zbierate şi râsetele m-au făcut să mă simt bizar de singur. Un oştean tânăr m-a întrebat de vreo şase ori unde am fost şi, în cele din urmă, i-am răspuns simplu:

— M-am rătăcit la întoarcere.

Şi pentru asta am fost, aproape o oră întreagă, cel mai spiritual individ din sală. Dacă flăcăul crezuse că mă poate momi să-mi spun povestea, se înşelase. Dar, destul de ciudat lucru, m-am simţit mai bine, de parcă protestul violent al trupului meu faţă de tratamentul nedrept la care îl supusesem m-ar fi convins că, da, sunt om şi trebuie să ţin cont de asta. M-am trezit a doua zi, în cazarmă, transpirat şi puţind, şi m-am întors la baia de aburi. Mi-am ras barba murdară, m-am frecat cu sare şi mi-am spălat tot trupul cu apă rece. M-am îmbrăcat cu o uniformă curată – căci cufărul meu se întorsese acasă odată cu restul companiei plecate în expediţie şi cu echipamentul ei apoi am luat, în zgomotoasa sală a gărzii, un mic dejun foarte simplu, mulţumindu-mă cu o porţie de terci. Chiar dincolo de uşă erau bucătăriile, revărsându-şi zăngănitul şi zdroncănitul, de parcă înăuntru s-ar fi purtat o luptă, cu întreaga oaste a ajutoarelor de bucătar atacându-şi însărcinările.

Simţindu-mă eu însumi, aşa cum nu mi se mai întâmplase de

multe zile, m-am strecurat pe uşa secretă de lângă curtea spălătoriilor, am intrat în labirintul lui Chade şi am urcat în camera mea de lucru.

Am găsit masa plină cu pergamentele mânjite de ulei, întinse la uscat şi pentru a fi copiate. Într-un coş vecin cu scaunele de lângă cămin erau mere proaspăt culese. Când fusesem ultima oară în încăperea aceea, încă nu se copseseră. Asta m-a zdruncinat mai mult decât mă aşteptasem. M-am aşezat, m-am concentrat, apoi l-am căutat pe Chade.

Unde eşti? Trebuie să-ţi povestesc. Am nevoie să mă ajute cineva să pricep totul.

Ah! E minunat să te-aud. Pentru mine, istorisirea ta e cât se poate de bine-venită. Suntem în turnul lui Verity. Poţi să urci?

Cred că da. Dar nu repede. Aşteptaţi-mă.

Am izbutit să ajung, dar au fost într-adevăr nevoiţi să aştepte. Când am intrat pe uşa de lângă cămin, am avut un şoc, pentru că lady Nettle, inconfundabila lady Nettle, în rochia ei verde, cu guler de dantelă, stătea la masa mare, alături de Chade, Dutiful şi Thick. N-a părut decât uşor surprinsă de apariţia mea. Am ridicat pânza de păianjen care-mi stătea pe ochi şi mi-am scuturat-o de pe degete în foc. Pe urmă, neştiind ce rol trebuia să joc, le-am adresat tuturor plecăciunea curtenitoare a unui oştean şi am rămas în picioare, ca şi cum aş fi aşteptat o poruncă.

— Te simţi într-adevăr bine? m-a întrebat Dutiful, apoi a venit să-mi ofere braţul ca să mă conducă la masă.

Eram prea mândru ca să-i accept ajutorul, dar, chiar şi după ce m-am aşezat, am rămas în aşteptare, nefiind sigur cum ar fi trebuit să mă port. Chade m-a surprins trăgând pe furiş cu ochiul la Nettle şi a izbucnit în râs.

— Fitz, mi-a spus, ea face acum parte din coteria noastră. Probabil te-ai aşteptat să se ajungă la asta.

M-am uitat din nou la ea. Privirea îi era ca un cuţit şi i-am simţit cuvintele străpungându-mă, tot atât de reci şi de tăioase.

— Îşi ştiu numele, Fitzchivalry Farseer. Ştiu chiar şi că sunt fiica ta bastardă. Înţelegi, mama nu cunoaşte niciun Tom Badgerlock. Aşa că, în timp ce erai la bolniţă, a vrut să vadă cine pretinde că îi e vechi prieten. După ce a ieşit de-acolo, mi-a povestit totul. Totul.

— Nu ştie „totul”, am ripostat cu voce slabă.

Şi brusc n-am mai fost în stare să găsesc nimic altceva de spus. Chade s-a grăbit să se ridice, a umplut un pahar cu rachiu şi mi l-a adus. Mâna îmi tremura şi am reuşit cu greu să mi-l duc la buze.

— Ei, mama ta ţi-a găsit un nume foarte potrivit, i-a spus Dutiful[5] lui Nettle[6].

— Ca şi a ta, i-a răspuns ea, cu voce suavă.

— Terminaţi, amândoi! a spus Chade, cu voce fermă. Lăsăm astea deoparte cât ne povesteşte Fitz unde a fost în vreme ce-au scotocit gărzile tot regatul în căutarea lui.

— Molly e aici? În Buckkeep?

— Toată lumea e aici, în Buckkeep. Am venit la Festivalul Recoltei. E mâine-seară, m-a lămurit Thick cu satisfacţie în glas. Eu le ajut să preseze merele.

— Mama e aici. Şi toţi fraţii mei. Care nu ştiu nimic din toată povestea asta, eu şi mama am hotărât că e cel mai bine să lăsăm lucrurile aşa. Au venit fiindcă la Festival tatei i se vor aduce onoruri pentru că a ajutat la uciderea dragonului. Ca şi lui Swift şi restului coteriei Harului.

— Bun. Asta mă bucură, am spus, şi chiar aşa era, dar cuvintele mi-au sunat sec.

Vestea că a doua zi începea Festivalul Recoltei mă şocase, dar asta nu era tot. Mă simţeam jefuit de demnitate şi de controlul propriei vieţi. Şi, în mod bizar, eliberat de el. Nu mai era nevoie să hotărăsc când şi cum să-i spun lui Molly că sunt în viaţă. Mă văzuse. Ştia că trăiesc. Poate că următoarea mutare era a ei. Iar ceea ce mi-a trecut apoi prin gând m-a azvârlit într-un hău fără fund. Poate că o făcuse deja. Poate îmi întorsese spatele.

— Fitz?

Am devenit conştient că bătrânul sfetnic mi se mai adresase de câteva ori abia când şi-a pus mâna pe braţul meu. Am tresărit şi am redevenit conştient de prezenţa oamenilor din jurul mesei. Dutiful părea plin de înţelegere, Nettle era distantă, iar Thick plictisit. Chade şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a strâns uşor.

— Vrei să povesteşti în faţa coteriei unde ai fost şi ce ţi s-a întâmplat? Am bănuielile mele, dar aş vrea să-mi fie confirmate.

---

[5] Supus, ascultător, respectuos (n. tr.).

[6] Urzică sau a irita/enerva (n. tr.).

Obişnuinţa m-a făcut să încep cu ultimul moment în care auzise de mine. Le povesteam fără să-mi fac probleme cum intrasem în sălaşul Omului Negru, când mi-am dat brusc seama că nu mă trăgea inima să le dezvălui tot ce spusese Bufonul. Aşa că mi-am privit mâinile aşezate pe masă şi am rezumat discuţia noastră, lăsând deoparte cât mai multe amănunte intime cu putinţă. Dintre toţi cei care mă ascultau, cred că numai Chade a întrezărit ce însemna pentru mine despărţirea de Bufon. Fără să mă gândesc, am spus cu glas tare:

— Dar nu m-am dus înapoi, iar voi spuneţi că am lipsit mai bine de o lună. Nu ştiu cum îmi vor interpreta absenţa. Vreau să mă întorc la ei, dar acum mă tem de stâlpi, cum nu m-am mai temut niciodată.

— Şi bine faci, dacă tot ce am citit în pergamentele aduse de tine e demn de crezare. Însă despre asta o să vorbim mai târziu. Povesteşte-ne restul.

Şi asta am făcut, le-am spus cum am plecat din grotă, cum am recuperat pergamentele şi cum ne-am descotorosit de leşul Femeii Palide. Chade era fascinat de magia Străbunilor, care oferea lumină şi căldură, iar despre cuburile din piatra amintirilor mi-a pus o mulţime de întrebări, la care n-am ştiut să-i răspund. L-am simţit deja nerăbdător să încerce o călătorie şi să exploreze el însuşi acel tărâm încărcat de magie. Am continuat cu despărţirea de Prilkop şi apoi cu nesfârşita mea trecere prin stâlpi. Când am ajuns la făptura care mă salvase, Dutiful şi-a îndreptat spatele.

— Ca acelea din timpul şederi noastre pe plaja Celorlalţi.

— Da şi nu. Cred că atunci numai minţile noastre au fost în lumea lor. În schimb, prin stâlpi am ajuns acolo şi cu trupul. De când m-am întors, mă simt… ciudat. Mult mai viu, în anumite feluri. Într-o legătură mai strânsă chiar şi cu cele mai mărunte fărâme ale acestei lumi. Şi totuşi, în acelaşi timp, mult mai singur.

Pe urmă am amuţit. Am avut impresia că nu mai e nimic de adăugat. M-am uitat la Nettle. Mi-a răspuns cu o scurtă privire indiferentă, care-mi spunea că nu însemn nimic pentru ea şi că nici nu însemnasem vreodată.

Chade a părut să considere că avea suficiente subiecte de meditaţie, pentru că şi-a îndepărtat scaunul de masă ca şi cum ar fi încheiat un prânz copios.

— Ei, e o poveste la care va trebui să ne gândim mult ca s-o înţelegem, şi deocamdată ne oprim aici şi cu lecţiile de Meşteşug. Avem cu toţii multe altele de făcut, iar Festivalul Recoltei bate la uşă. În seara asta se va ţine o adunare în Sala Mare, cu muzică, saltimbanci, dansuri şi poveşti. Vor veni mulţi dintre prietenii noştri din Insule, precum şi ducii din regat. Sunt sigur că ne vom întâlni acolo.

Fiindcă au rămas toţi pe scaunele lor, continuând să-l privească, a adăugat, cu asprime:

— Iar acum aş vrea să vorbesc cu Fitz între patru ochi.

Thick s-a ridicat. Ca şi Nettle.

— După ce vorbesc eu cu el între patru ochi, a anunţat Dutiful calm.

Thick a părut încurcat, dar s-a grăbit să adauge:

— Şi eu.

— Eu nu, a spus Nettle, cu răceală, îndreptându-se spre uşă. Nu-mi pot imagina c-o să mai vreau să-i spun ceva vreodată.

Bondocul părea să fi prins rădăcini, plimbându-şi privirea de la Dutiful la Nettle. Părea evident sfâşiat de porniri contrare. Am izbutit să-mi pun pe faţă un zâmbet pentru el.

— Thick, noi doi o s-avem mai târziu timp berechet să stăm de vorbă. Făgăduiesc.

— Da, a încuviinţat el dintr-odată, şi a reuşit să ajungă la uşă înainte de a se închide în spatele lui Nettle.

A ieşit în urma ei.

Dutiful i-a aruncat o privire lui Chade, care s-a retras lângă fereastră şi şi-a îndreptat privirea spre mare. Era clar că nu asta îşi dorea Dutiful. Şi că lupta pentru putere dintre el şi sfetnic continua. M-am uitat la prinţ. S-a aşezat pe scaunul de lângă mine şi l-a tras mai aproape. A început să vorbească încet şi m-am aşteptat să aflu ce griji îşi făcea în privinţa narcescăi şi a logodnei lor.

— Am vorbit mult cu ea despre tine. Acum e furioasă, dar cred că, dacă o să-i laşi timp, o să se calmeze destul ca să te-asculte.

Am priceput abia peste câteva clipe.

— Nettle?

— Bineînţeles.

— Ai vorbit mult cu ea despre mine?

Din ce în ce mai bine, m-am gândit posomorându-mă. Dutiful

mi-a simţit consternarea.

— Am fost nevoit, a răspuns în apărarea lui. Spunea întruna: „A părăsit-o pe mama când era grea şi n-a venit niciodată să mă vadă”. N-o puteam lăsa să tot repete astfel de lucruri, şi cu atât mai puţin să le creadă. Aşa că i-am dezvăluit adevărul, întocmai cum mi l-ai povestit.

Apoi, peste câteva clipe:

— Fitz?

— Oh. Iartă-mă. Mulţumesc.

— Îţi vor plăcea fraţii ei. Mie îmi plac. Chivalry pare cam prea plin de el, dar cred că numai de faţadă, ca să nu se observe ce mult îl sperie toate schimbările. Nimble[7] nu seamănă câtuşi de puţin cu Swift[8]. N-am văzut niciodată doi gemeni mai puţin asemănători decât ei. Steady[9] se ridică la înălţimea numelui său, în timp ce just[10] trăncăneşte ca o moară stricată. Iar Hearth[11], cel mai mic, nu face nimic altceva decât să alerge, să se hlizească şi să-ncerce să-i provoace pe fraţi şi pe Nettle să se ia la trântă cu el. Nu se teme de nimeni şi de nimic.

— Şi au venit aici cu toţii, la Festivalul Recoltei.

— La invitaţia reginei. Pentru că lui Swift îi vor fi recunoscute meritele, iar lui Burrich i se vor aduce onoruri.

— Bineînţeles.

M-am uitat la tăblia mesei dintre mâinile mele. Se găsea în tot ce-mi dezvăluise vreun loc pentru mine?

— Ei, cred că asta e tot ce-am ţinut să-ţi spun. Mă bucur că te simţi mai bine. Şi cred că Nettle o să revină la sentimente mai bune dacă o să-i dai timp. Se simte înşelată. Te-am prevenit că aşa o să fie. E destul de bizar, dar cred că s-a înfuriat mai ales fiindcă ai dispărut. A luat-o cumva ca pe-o ofensă la adresa ei. Presupun că, dacă îi dai timp, o să-şi schimbe părerea despre tine.

— Nu cred că am de ales.

— Nu, cred că nu ai. Dar n-am vrut să-ţi imaginezi că nu mai există nicio speranţă, să te dai bătut şi să pleci cine ştie unde ca să n-o mai vezi. Locul tău e acum la Buckkeep. Ca şi al ei.

---

[7] Vioi, sprinten (n. tr.).

[8] Iute, rapid (n. tr.).

[9] Cuminte, aşezat (n. tr.).

[10] Corect, drept (n. tr.).

[11] Vatră, casă, patrie (n. tr.).

— Mulţumesc.

— Nu-ţi port spune ce înseamnă pentru mine s-o am aici, la Curte. E atât de sinceră şi de tăioasă. N-am fost niciodată prieten cu o fată aşa cum pot să fiu cu ea. Poate pentru că suntem veri.

Am dat din cap, neştiind care era adevărul, dar oricum bucuros. Odată ce câştigase prietenia prinţului, Nettle avea un protector puternic la Curte.

— Trebuie să plec. Am lipsit de la ultimele două probe pentru hainele mele de la Festival. Şi jur că Thick plăteşte ponoasele pentru lipsa mea, îl înţeapă cu acele „din întâmplare” dacă nu sunt de faţă ca să-l apăr. Aşa că mai bine mă duc.

Am dat din cap şi de data asta, pe urmă el s-a ridicat în picioare şi a ieşit, iar în încăpere s-a lăsat tăcerea, aproape fără să observ cum se întâmplase. Chade mi-a pus în faţă un pahar cu rachiu, bătând cu hotărâre în masă. M-am uitat la masă, apoi în sus, la el.

— S-ar putea să ai nevoie, mi-a spus cu blândeţe. Şi a început să-mi povestească. Bufonul a fost aici, acum două săptămâni. Aş da multe ca să aflu cum poate să vină şi să plece fără să fie văzut, dar izbuteşte întotdeauna. Am auzit o bătaie în uşa salonului meu privat, noaptea târziu. Şi când am deschis, el era acolo. Schimbat, fireşte, aşa cum ai spus. Cafeniu ca o sământă de măr, din cap până-n picioare. Părea obosit şi cam bolnav, dar cred că din pricina drumului prin stâlp. N-a spus nimic despre Omul Negru, de fapt n-a vorbit decât despre tine. Era clar că se aşteptase să te găsească aici. Asta m-a înspăimântat.

Am pus paharul gol pe masă. Fără să mă întrebe, Chade mi l-a umplut din nou cu rachiu.

— Când i-am spus că nici noi nu te mai văzuserăm, a părut uluit şi îngrozit. I-am spus cât de amănunţit te căutaserăm şi că, în sinea mea, fusesem convins că ai plecat cu el. M-a întrebat dacă ne folosiserăm de Meşteşug; i-am răspuns că, da, fireşte, dar nici urmă de tine. Mi-a dat adresa unui han unde avea să stea o săptămână şi m-a rugat să trimit un mesager imediat ce am vreo veste despre tine. La sfârşitul săptămânii, m-a vizitat din nou. Părea cu zece ani mai bătrân. Mi-a spus că făcuse şi el cercetări, fără niciun rezultat. Şi că trebuie să plece, dar vrea să-mi lase ceva pentru tine. Niciunul dintre noi nu credea c-o să mai apari vreodată ca să primeşti darul lui.

N-a trebuit să-l cer. Chade a pus pe masă un pergament sigilat, nu mai mare decât pumnul strâns al unui copil, şi o punguţă făcută dintr-un material de-al Străbunilor. Mi-am dat seama că era din roba arămie. M-am uitat la cele două obiecte, dar n-am întins mâna să le ating sub privirea lui Chade.

— A spus ceva? Adică a lăsat vreun mesaj pentru mine?

— Cred că tocmai asta ai în faţă.

Am dat din cap.

— Hap a venit să te vadă când erai la bolniţă. Ştiai?

— Nu. Nu ştiam. De unde-a aflat că sunt acolo?

— Cred că petrece foarte mult timp în taverna menestrelilor. Când te-am căutat, am răspândit ştirea prin menestreli, bineînţeles. Ne doream cu disperare să aflăm orice zvon despre tine, aşa că a ştiut că Tom Badgerlock ar fi trebuit să fie în Buckkeep şi nu era. Iar când te-am găsit, menestrelii au prins de veste, desigur. A auzit de la ei. Ar trebui să-l vezi cât mai curând, să-l linişteşti.

— Se duce des la taverna menestrelilor?

— Aşa mi s-a spus.

Nu l-am întrebat nici cine îi spusese, nici de ce primea sfetnicul reginei informaţii despre ucenicul unui tâmplar. N-am spus decât:

— Îţi mulţumesc că veghezi asupra lui.

— Ţi-am spus c-o s-o fac. Dar nu s-ar zice că m-am descurcat prea bine. Fitz, îmi pare rău că trebuie să-ţi dau vestea asta. Nu cunosc amănuntele, dar am înţeles că a avut ceva necazuri prin oraş şi a pierdut ucenicia. De atunci stă printre menestreli.

Am clătinat din cap dezamăgit. Trebuia să mă fi ocupat mai mult de el. Era timpul să-l strunesc. M-am hotărât s-o caut pe Starling, ca să aflu unde dau de băiatul meu. Mă simţeam vinovat şi neglijent fiindcă nu mă gândisem mai devreme la asta.

— Mai sunt şi alte noutăţi pe care ar trebui să le aflu?

— Lady Patience m-a altoit zdravăn cu evantaiul când a aflat că erai la bolniţă de câteva zile şi ei nu-i dăduse nimeni de veste.

Am izbucnit în râs fără să fi vrut.

— În public?

— Nu. Odată cu bătrâneţea a venit şi ceva mai multă discreţie. M-a invitat la o discuţie între patru ochi în odăile ei.

Lacey mă aştepta. Am intrat, ea mi-a oferit un ceai, iar Patience şi-a făcut apariţia şi m-a pocnit cu evantaiul.

Chade s-a frecat deasupra urechii şi a adăugat, cu jale în glas:

— Ar fi trebuit să-mi spui că ştie că trăieşti şi te dai drept oştean din gardă. Un fapt pe care ea-l consideră de-a dreptul insultător, apropo.

— N-am avut ocazia. Ei, şi e furioasă din pricina mea?

— Bineînţeles. Dar n-ai izbutit s-o înfurii mai mult decât mine. M-a numit „păianjen bătrân“ şi mi-a promis o bătaie cu biciul dacă nu încetez să mă mai amestec în viaţa fiului ei. Cum a făcut legătura între noi doi?

Am clătinat încet din cap.

— Ştie întotdeauna mai multe decât lasă să se vadă.

— Într-adevăr. Aşa stăteau lucrurile chiar şi când trăia tatăl tău.

— O să trec şi pe la ea. Ei, se pare că viaţa mea e mai încâlcită ca niciodată. Cum merg lucrurile la Buckkeep, în general?

— Planurile tale au reuşit destul de bine. Ducii care nu l-au însoţit pe prinţ în Insulele Străine sunt încântaţi că au ocazia să încheie înţelegeri negustoreşti cu acei kaempra care vin la Festival. Unii cred că insularii vor avea de câştigat destul de mult pentru ca Hetgurdul să pună capăt tuturor atacurilor piratereşti asupra ţărmurilor noastre. Nu ştiu dacă adunarea căpeteniilor se bucură de destulă autoritate pentru aşa ceva, dar, dacă toţi ducii susţin cu fermitate că negoţul ar putea pune capăt tuturor incursiunilor, e posibil să aibă dreptate. Probabil o să te surprindă, dar au apărut şi propuneri de căsătorii între nobilimea din regatul nostru şi triburile din Insulele Străine. Deocamdată, toţi kaempra s-au oferit să se alăture „caselor mamelor” din cele Şase Ducate şi a trebuit să le atrag nobililor noştri atenţia că insularii nu înţeleg întotdeauna prin căsătorie ceva atât de permanent cum considerăm noi. Dar câteva dintre aranjamentele astea ar putea să meargă. În marea noastră nobilime, mulţi au fii mezini pe care i-ar putea oferi pentru căsătorii în Insule.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a turnat rachiu.

— Ar putea fi vorba chiar de o pace îndelungată, Fitz. Pace cu Insulele Străine în timpul vieţii mele! Drept să-ţi spun, nu m-am gândit niciodată că o să apuc să văd una ca asta.

A sorbit din pocal şi a adăugat:

— Totuşi, n-o să vând pielea ursului din pădure. Încă mai avem cale lungă. Mi-ar plăcea să-l văd pe Dutiful ajuns prinţ moştenitor înainte de sfârşitul iernii, însă pentru asta s-ar putea să fie nevoie să ne mai ostenim puţin. Băiatul e încă prea repezit şi prea năvalnic. I-am atras atenţia, în repetate rânduri, că un rege îşi poartă coroana pe cap, nu în inimă. Şi nici cu mult mai jos de inimă. Trebuie să le dovedească ducilor că are gândirea echilibrată a unui bărbat şi părerile chibzuite ale unui monarh, nu pasiunile unui băieţandru. Atât Tilth cât şi Farrow au spus că preferă să-l vadă însurat sau să mai aştepte câţiva ani care să-l echilibreze înainte de a-l recunoaşte drept prinţ moştenitor.

Mi-am împins paharul către el şi mi l-a umplut.

— N-ai spus nimic despre dragoni. Înseamnă că n-au fost probleme?

Mi-a răspuns zâmbind strâmb.

— Cred că oamenii noştri din cele Şase Ducate sunt cam dezamăgiţi, fiindcă n-au văzut nici măcar un solz de dragon. Ar fi fost încântaţi dacă Icefyre ne-ar fi spart porţile ca să-şi înfăţişeze reginei propriul cap. Sau aşa cred ei. Când despre mine, sunt foarte mulţumit că lucrurile stau aşa cum stau. Cât se află la distanţă, dragonii sunt creaturi uimitoare şi nobile, de legendă. Însă, fiindcă i-am văzut de aproape, propria experienţă îmi spune că ar râgâi cu nobleţe după ce m-ar înghiţi.

— Atunci nu crezi că s-au întors în Bingtown?

— Cred cu convingere că mai degrabă nu. Săptămâna trecută Negustorii au trimis un sol, să afle noutăţi despre Tintaglia. Din misiva lor n-am izbutit să-mi dau seama dacă îşi fac griji pentru ea sau sunt furioşi fiindcă au ajuns să fie singurii care hrănesc mai mulţi dragoni prea nevolnici ca să-şi ia zborul. Voiam să le spun că n-avem idee ce s-a mai întâmplat după apariţia lui Icefyre la casa mamelor din Tribul Narvalului. Pe urmă s-a hotărât Nettle să dezvăluie tot ce ştie. A zis că Tintaglia şi Icefyre sunt ocupaţi să se hrănească şi să se împerecheze, fiind complet absorbiţi de aceste două îndeletniciri. N-a putut să spună unde. Legătura ei cu Tintaglia se întrerupe des, iar un dragon descrie locurile şi poziţiile lui cu totul altfel decât obişnuim noi. Însă cei doi mănâncă urşi de mare. De-asta cred că se află undeva, la nord de noi. S-ar putea chiar să-i vedem

dacă se hotărăsc să se întoarcă la Bingtown.

— Am presentimentul că o să mai auzim de ei. Dar ce s-a mai întâmplat aici, mai aproape de casă? S-a rezolvat ceva cu oamenii noştri cu Sânge Străvechi?

— Cei cu Sânge Străvechi au vărsat mult sânge cât am fost plecaţi. Mulţi duci au fost zguduiţi când au descoperit că Sângele Străvechi curge prin venele mai multor nobili decât se ştia. Au apărut chiar zvonuri despre Celerity de Bearns, care spun că, probabil, ea şi şoimul ei văd prin aceiaşi ochi. Şocant. Totul a ieşit la iveală pe măsură ce răzbunările s-au înteţit şi fiecare val de omoruri a stârnit altul. Lui Kettricken i-a fost din cale-afară de greu să păstreze ordinea în regat. Dar, în esenţă, se pare că înzestraţii cu Har au izbutit să-şi cureţe definitiv propria casă de „pacostea Pestriţă”. Web a fost îngrozit de veştile aflate la întoarcerea noastră. El, unul, şi-a dat silinţa, mai mult decât s-a mai întâmplat vreodată, să facă din cei cu Sânge Străvechi o comunitate recunoscută şi respectată. Într-un fel, baia de sânge a fost, pentru el, o piedică serioasă. Ironia e că el a sugerat construirea unui oraş al celor cu Har, ca loc unde ar putea să demonstreze că sunt muncitori harnici şi oameni civilizaţi. Ceea ce au refuzat mai înainte, de teama unui masacru general, e acum propus de ei înşişi, ca dovadă că sunt inofensivi. Dacă nu sunt provocaţi. Regina se gândeşte la asta. Pentru alegerea unui loc va fi nevoie de negocieri. În prezent, multă lume se teme de înzestraţii cu Har mai mult decât oricând.

— Ei, cred că e imposibil să meargă totul ca pe roate. Măcar de acum înainte e posibil să se desfăşoare lucrurile într-o mult mai mare măsură la lumina zilei.

Am păstrat o clipă tăcerea, minunându-mă. Celerity de Bearns, înzestrată cu Har? Mă îndoiam. Dar, privind în urmă, nu puteam fi sigur.

— Şi lordul Fitzchivalry Farseer? O să iasă şi el în sfârşit la lumină?

— Ce, numai lord? Credeam c-o să fiu rege! am izbucnit în râs fiindcă nu-l mai văzusem niciodată pe Chade atât de şocat încât să-i piară graiul. Nu, m-am hotărât apoi. Nu, cred că-l vom lăsa pe lordul Fitzchivalry să se odihnească în pace. Oamenii care contează pentru mine au aflat adevărul. E singurul lucru de care mi-a păsat vreodată.

A dat din cap, dus pe gânduri.

— Aş putea să-ţi urez un sfârşit fericit al poveştii tale, pe placul menestrelilor, cu „multă dragoste şi mulţi copii”, dar mă tem că nu se va îndeplini niciodată.

— Nici pentru tine nu s-a îndeplinit.

S-a uitat în ochii mei, apoi şi-a ferit privirea.

— Eu te-am avut pe tine, a spus. Dacă n-ai fi existat, probabil că aş fi murit ca „păianjen bătrân”, ascuns între pereţi. Nu te-ai gândit niciodată la asta?

— Nu. Chiar nu m-am gândit.

— Am o groază de treabă, a spus pe neaşteptate. Apoi, când s-a ridicat în picioare, şi-a pus mâna pe umărul meu. Crezi că ţi-ai revenit?

— În măsura în care era de aşteptat, am răspuns.

— Atunci te las. O să-ncerci să fii mai prudent? a adăugat Uitându-se în jos la mine. Nu mi-a fost deloc uşor în zilele în care-ai lipsit. Am crezut că ai fugit din Buckkeep ca să scapi de îndatoririle impuse de obârşia ta, iar pe urmă, când a venit Bufonul, te-am crezut mort pe undeva. Din nou.

— O să-mi port de grijă în aceeaşi măsură în care ai tu grija ta, i-am făgăduit.

A înălţat dintr-o sprânceană, apoi a dat din cap.

După plecarea lui, am stat o vreme neclintit, cu ochii la micul pachet şi la sulul de pergament. L-am desfăcut mai întâi pe al doilea. Am recunoscut scrisul îngrijit al Bufonului. Şi am citit de două ori. Era o poezie despre dans şi un adio. Mi-am dat seama că o scrisese înainte de a afla că dispărusem. Prin urmare nu se răzgândise. El şi Prilkop se opriseră în Buckkeep doar ca să-şi ia rămas-bun de la mine, nu fiindcă începuse să vadă altfel lucrurile.

Pachetul era noduros şi destul de greu. După ce am tăiat materialul alunecos, pe masă s-a rostogolit o bucată din piatra amintirilor, cam cât pumnul meu. Eram sigur că fusese sculptată de degetele abile ale Bufonului. Am pipăit-o cu prudenţă, dar n-am simţit decât piatra. Am ridicat-o s-o privesc. Avea trei feţe, pierdute una în alta. Ochi întunecaţi era acolo, eram şi eu, era şi Bufonul. Lupul se uita la mine cu urechile ciulite şi botul în jos. Pe faţeta următoare eram eu, tânăr, fără cicatrice, cu ochii mari şi gura uşor întredeschisă. Fusesem vreodată cu adevărat atât de tânăr? Iar Bufonul se sculptase pe sine însuşi ca măscărici al

regelui, cu o tichie cu moţ lung, cu arătătorul său suplu în faţa buzelor ţuguiate şi cu sprâncenele puternic arcuite, în bătaie de joc.

Abia când am cuprins sculptura în căuşul palmei s-a trezit pentru mine, dezvăluindu-mi amintirile cu care o impregnase Bufonul. Evoca trei momente simple. Dacă atingeam cu degetele imaginea lupului şi pe a mea, îl vedeam pe Ochi întunecaţi dormind încovrigat în patul meu din colibă. Dar dormea întins, cu labele răsfirate, în faţa vetrei din Munţi a Bufonului, atunci când atingeam în acelaşi timp imaginile lor. A treia amintire m-a nedumerit la început. Îmi ţineam degetele pe mine şi pe Bufon. Şi imaginea apărută m-a făcut să clipesc, neînţelegând. M-am holbat la ea o vreme până ce am priceput că era un alt moment, aşa cum îi rămăsese lui în memorie. Aşa arătasem când îşi apăsase fruntea peste a mea şi mă privise în ochi. Am reaşezat piatra pe masă şi Bufonul s-a uitat în sus, la mine, cu un zâmbet batjocoritor. I-am zâmbit la rândul meu şi, dintr-un imbold de moment, i-am atins fruntea cu un deget. Şi atunci i-am auzit vocea, aproape ca şi cum ar fi fost acolo, cu mine în odaie.

— N-am fost niciodată înţelept.

La asta am clătinat din cap. Ultimul mesaj către mine şi trebuise să fie o ghicitoare de-a lui!

Mi-am luat comorile, m-am strecurat prin uşa din spatele căminului şi am închis-o în urma mea. M-am întors în camera mea de lucru şi le-am ascuns acolo. Gilly şi-a făcut apariţia, cu o droaie de întrebări despre lipsa cârnaţilor. I-am promis că o să mă ocup. A spus că ar trebui, apoi m-a muşcat hotărât de deget, ca să nu uit.

Mi-am părăsit odaia de lucru şi am reintrat pe furiş pe coridoarele principale din castel. Ştiam că Starling îi spiona pe menestrelii veniţi la Festival, aşa că m-am dus în sala de jos, unde repetau de obicei şi unde li se oferea, cu generozitate, mâncare şi băutură. Încăperea era înţesată cu saltimbanci care se luau la întrecere în stilul lor gălăgios şi prietenos totodată, dar n-am văzut nici urmă de Starling. Am căutat-o pe urmă în Sala Mare şi în Sala Mică, dar tot zadarnic. Renunţasem şi eram în drum către oraş când am zărit-o în Grădina Femeilor. Se plimba agale, împreună cu alte doamne nobile. Am aşteptat până când am fost sigur că mă văzuse, apoi m-am dus să mă

aşez pe una dintre băncile puse la loc ferit. Eram sigur c-o să-mi dea de urmă acolo, şi n-a fost nevoie să aştept prea mult. Dar, aşezându-se lângă mine, a spus în loc de salut:

— Nu e înţelept. Dacă ne vede cineva, lumea o să bârfească. N-o mai auzisem niciodată dând glas unei asemenea îngrijorări şi cuvintele ei m-au uimit, rănindu-mi în acelaşi timp sentimentele.

— Atunci o să-ţi pun doar o întrebare şi o să-mi văd de drum. Mă duc în oraş, să-l caut pe Hap. Am auzit că se duce des într-o tavernă de-a menestrelilor şi m-am gândit că poate ştii care e.

A părut surprinsă.

— Eu nu! Sunt câteva luni bune de când n-am mai pus piciorul în niciuna dintre tavernele astea.

S-a lăsat pe spătarul băncii, cu braţele încrucişate la piept şi m-a privit aşteptând să continui.

— Dar ai idee care ar putea fi?

A stat o clipă pe gânduri.

— *Traista Pelicanului.* Menestrelii tineri se adună acolo, cântă pe versuri obscene sau fac unele noi. E un loc zgomotos.

Vorbea pe un ton dezaprobator. Am înălţat din sprâncene. Şi m-a lămurit.

— E foarte bun pentru tinerii care se deprind acum să cânte şi să povestească, dar nicidecum potrivit pentru mine în prezent.

— Potrivit? am întrebat străduindu-mă să-mi ascund un rânjet. Starling, când ţi-a mai păsat ţie dacă un loc e potrivit sau nu?

Şi-a ferit privirea clătinând din cap. Mi-a răspuns fără să se uite în ochii mei.

— Nu trebuie să-mi mai vorbeşti cu atâta familiaritate, Tom Badgerlock. Şi nici nu ne mai putem întâlni astfel, singuri. Vremurile astea s-au încheiat pentru mine.

— Ce te-a apucat? am răbufnit şocat şi oarecum rănit.

— Ce m-a apucat? Eşti orb, omule? Uită-te la mine.

Şi-a îndreptat mândră spatele, cu mâinile pe pântec. Văzusem burţi mai mari la femei mai mărunte. Am primit răspunsul mai degrabă de la poziţia ei decât de la conturile trupului.

— Ai rămas grea? am întrebat nevenindu-mi să cred.

A tras aer în piept şi un zâmbet şovăielnic i-a luminat faţa.

A început brusc să vorbească de parcă ar fi redevenit vechea Starling, cu cuvintele revărsându-i-se în clocot.

— E un mic miracol. Vindecătoarea pe care-o plăteşte lordul

Fisher ca să-mi poarte de grijă spune că uneori, la vârsta când aproape că nu mai are nicio şansă să reuşească, o femeie poate prinde rod. Şi eu am prins. Oh, Fitz, o să am un copil, un copil al meu. Îl iubesc deja atât de mult încât, fie zi, fie noapte, nu pot să nu mă gândesc la el.

Radia de fericire. Am clipit nedumerit. Obişnuia să se plângă uneori cu amărăciune că e stearpă, spunând că, dacă pântecul ei nu poate prinde rod, înseamnă că n-o să se bucure niciodată de un cămin statornic şi un soţ credincios. Dar nu scosese nicicând nicio vorbă despre setea cu care tânjise probabil întotdeauna să aibă un copil. Eram uluit.

— Mă bucur pentru tine, am spus cu sinceritate. Mă bucur din toată inima.

— Am ştiut c-o să-ţi pară bine.

M-a atins scurt şi uşor pe dosul palmei. Zilele în care ne salutam îmbrăţişându-se se încheiaseră.

— Şi ştiam c-o să înţelegi de ce trebuie să-mi schimb felul de fi. Viitorul copilului meu nu trebuie să fie mânjit nici măcar de umbra vreunui scandal şi de nicio aluzie la purtările nepotrivite ale mamei sale. E timpul să devin o matroană cuviincioasă, preocupată doar de bunăstarea casei sale.

Am trecut printr-o clipă şocantă de invidie pură.

— Îţi doresc să ai parte din plin de bucuriile vieţii de familie, am spus încet.

— Mulţumesc. Înţelegi de ce trebuie să ne despărţim?

— Da, desigur. Adio, Starling. Rămâi cu bine!

Am rămas pe bancă şi am privit-o îndepărtându-se. Nu mergea, plutea, cu braţele pe pântec, parcă îmbrăţişându-şi deja copilul nenăscut. Am avut senzaţia unei pierderi, ca o împunsătură. În felul ei, fusese întotdeauna cineva la care puteam căuta alinare în vremuri grele. Şi asta se încheiase.

În drum spre oraş, m-am gândit la zilele mele alături de ea. Oare dacă nu i-aş fi dat suferinţa mea dragonului, i-aş mai fi dăruit vreodată lui Starling ceva din mine însumi? Oricum, nu avuseserăm nicicând prea multe în comun. Mi-am amintit cum ajunseserăm să fim împreună şi am fost uimit de propria mea purtare.

Traista Pelicanului se afla într-o parte nou-construită a oraşului, în capătul unui drum abrupt, unde terenul cobora din nou, aşa că o jumătate de tavernă se sprijinea pe piloni. Era

nouă în sensul că nu existase în tinereţea mea, însă grinzile păreau deja foarte afumate, iar tăbliile meselor purtau urme de lovituri, ca în majoritatea tavernelor pentru menestreli, unde muşteriii sunt înclinaţi să sară pe mobilă ca să cânte sau ca să declame o baladă.

Era încă prea devreme ca să se trezească menestrelii, aşa că am intrat într-o tavernă aproape pustie. Proprietarul stătea pe un taburet înalt, lângă o fereastră cu dâre de sare uscată, privind marea. După ce mi s-au obişnuit ochii cu semiîntunericul ce părea să domnească fără întrerupere, l-am văzut pe Hap singur la o masă dintr-un colţ. Avea în faţă mai multe bucăţi de lemn şi le muta de colo-colo, de parcă ar fi fost piesele unui joc. Îşi lăsase o barbă scurtă, o simplă bordură de păr ondulat de-a lungul fălcilor. La prima vedere, nu mi-a plăcut. M-am apropiat şi m-am oprit de cealaltă parte a mesei, până când şi-a ridicat privirea şi a dat cu ochii de mine. A sărit în picioare cu un strigăt, făcându-l pe proprietarul care moţăia să tresară, şi a ocolit masa ca să mă strângă în braţe.

— Tom! Iată-te! îmi pare atât de bine că te văd! Se dusese vestea că ai dispărut. Am venit la tine când am auzit că te-ai întors, dar dormeai ca mort. Ţi-a dat vindecătorul biletul meu?

— Nu, nu mi l-a dat.

Tonul meu l-a pus în gardă. Umerii i s-au gârbovit puţin.

— Ah. Atunci văd că n-ai aflat decât veştile rele despre mine, nu şi pe cele bune. Pun prinsoare. Stai jos. Sperasem că l-ai citit, că nu e nevoie să-ţi povestesc din nou totul. M-am săturat să tot repet mereu acelaşi lucru, mai ales fiindcă am făcut-o atât de des în ultima vreme. Şi-a ridicat vocea. Marn? Putem primi două halbe de bere? Şi puţină pâine, dac-a ieşit deja vreuna din cuptor. Stai jos, a spus din nou către mine, aşezându-se pe scaunul lui.

Eu m-am aşezat pe cel din partea opusă a mesei. Hap s-a uitat drept la mine.

— Îţi povestesc totul repede. Svanja mi-a luat banii şi i-a cheltuit pe ţoale frumoase, care au atras privirile unui bărbat mai vârstnic. Acum e doamna Pins. S-a măritat cu un postăvar, un bărbat de cel puţin două ori mai bătrân ca mine. Şi bogat, şi cu un rost. Un om cu greutate. Şi cu asta basta.

— Şi ucenicia ta? am întrebat cu voce scăzută.

— Am pierdut-o, mi-a răspuns la fel de încet. Tatăl Svanjei a

venit la atelier să se plângă de mine. Iar meşterul Gindast mi-a spus că ori îmi schimb apucăturile, ori plec. Şi am fost prost. Am plecat. Am încercat s-o conving pe Svanja să fugim împreună, să ne întoarcem în vechea ta colibă. I-am spus că o să fie greu, dar că am putea duce o viaţă simplă şi că dragostea pe care ne-o purtăm unul altuia ne-ar face bogaţi. S-a înfuriat când a auzit că nu mai sunt ucenic şi mi-a spus că mi-am pierdut şi minţile dacă-mi închipui că ea vrea să trăiască în pădure crescând găini. Patru zile mai târziu, mergea la braţul domnului Pins. Ai avut dreptate în privinţa ei, Tom. Ar fi trebuit să te-ascult.

Mi-am muşcat limba ca să nu spun că exact aşa e. Am rămas cu ochii la tăblia mesei întrebându-mă ce-avea să se-aleagă de băiatul meu. Îl lăsasem de unul singur tocmai când avea cea mai multă nevoie de un tată. M-am întrebat ce era de făcut.

— Vin cu tine, m-am oferit. Mergem împreună la Gindast, să vedem dacă nu se răzgândeşte. O să-l implor dacă o să fie nevoie.

— Nu! a spus Hap îngrozit, apoi a râs. Nu m-ai lăsat să-ţi povestesc şi restul. Te-ai agăţat, ca de obicei, de partea cea mai rea, Tom, şi ţi-ai închipuit că asta e tot. Mă aflu aici, printre menestreli, şi sunt fericit. Uite.

A împins bucăţelele de lemn către mine. Forma era încă grosolană, dar mi-am putut da seama că, prinse una de alta, avea să alcătuiască o harpă. Stătusem destul de mult împreună cu Starling ca să ştiu că unul dintre primii paşi ai uceniciei unui menestrel era construirea unei harpe simple.

— N-am ştiut niciodată că sunt în stare să cânt. Ei, adică ştiam că pot să cânt, fireşte, dar nu că pot s-o fac destul de bine ca să devin menestrel. Am crescut ascultând-o pe Starling şi cântând împreună cu ea. Nu mi-am dat seama cât de multe dintre cântecele şi poveştile ei am învăţat pe dinafară, pur şi simplu auzindu-le seara. Sigur, eu şi Starling am avut nişte neînţelegeri, şi nu e deloc de acord s-o pornesc pe calea asta. Spune că tu o să dai vina pe ea. Dar a garantat pentru mine şi a dat de veste că pot să cânt cântecele ei până când le voi avea pe ale mele.

Halbele cu bere şi pâinea proaspătă, cu coaja bine rumenită şi încă aburindă, au fost aduse pe masa noastră. Hap a rupt-o bucăţi şi a muşcat dintr-una, în vreme ce eu încă mai încercam să pricep tot ce-mi spunea.

— O să te faci menestrel?

— Da. Starling m-a dus la un bărbat pe nume Sawtongue[12]. Are o voce groaznică, dar, sub degetele lui, toate corzile sună aproape ca o muzică divină. E cam bătrâior, aşa că un tânăr ca mine îi poate fi de mare folos la căratul raniţelor şi la încropirea unui foc, când ne prinde noaptea pe drum, între două hanuri. Rămânem în oraş până se termină Festivalul Recoltei, fireşte. El o să cânte diseară lângă vatra mică şi s-ar putea să cânt şi eu un cântec sau două mai devreme, la reprezentaţia pentru copii. Tom, n-am ştiut niciodată că viaţa poate fi atât de frumoasă. Ador ceea ce fac acum. Cu tot ce-am învăţat de la Starling, fără să ştiu, am deja un repertoriu, sunt mai mult decât un ucenic. Cu toate că încă nu mi-am făcut propriul instrument şi am scris prea puţine cântece. Dar vor fi mai multe. Sawtongue spune să am răbdare, să nu încerc să compun cântece, ci să aştept să vină ele la mine.

— Nu mi-am imaginat niciodată c-o să devii menestrel, Hap.

— Nici eu. A ridicat din umeri şi a zâmbit cu gura până la urechi. Mi se potriveşte ca o mănuşă, Tom. Nimănui nu-i pasă cine au fost sau n-au fost mama şi tata, sau dacă n-am ochii de aceeaşi culoare. Asta nu e nesfârşita corvoadă a unui lucrător al lemnului. Oh, aş putea să mă plâng fiindcă trebuie să recit, repetând şi iar repetând, până ce sună fiecare cuvânt exact aşa cum vrea Sawtongue, dar nu e greu. N-am ştiut niciodată că am o memorie atât de bună.

— Şi după Festivalul Recoltei?

— Oh. Asta o să fie singura parte tristă. Pe urmă plec cu Sawtongue. El iernează întotdeauna în Bearns. O să ne câştigăm traiul pe drum cântând la harpă, apoi o să stăm la protectorul lui, lângă o vatră caldă, cât o să ţină iarna.

— Şi nu regreţi nimic?

— Doar că o să te văd chiar mai puţin decât te-am văzut în vara asta.

— Dar eşti fericit?

— Hmm. Atât de aproape de fericire cât poate ajunge un om. Sawtongue spune că, atunci când nu te cramponezi de nimic şi-ţi urmezi soarta în loc să-ncerci să-ţi schimbi viaţa şi să-ţi controlezi destinul, descoperi că fericirea se ţine pe urmele tale.

— Aşa să fie pentru tine, Hap. Aşa să fie.

---

[12] Glas de fierăstrău (n. tr.).

Am mai stat o vreme de vorbă despre vrute şi nevrute şi ne-am băut berea. Eu, unul, mă minunam că, după ce primise atâtea lovituri, izbutise să se ridice din nou în picioare. Mă minunam şi că Starling îi sărise în ajutor, dar mie nu-mi spusese nimic. Aflând că îi îngăduise să cânte cântecele ei, înţelesesem că avea într-adevăr de gând să-şi lase vechea viaţă în urmă.

Aş fi fost în stare să stau de vorbă cu Hap toată ziua, dar s-a uitat pe geam şi a spus că trebuie să plece să-şi trezească maestrul şi să-i ducă micul dejun. M-a întrebat dacă în seara aceea o să vin la reprezentaţiile din ajunul Festivalului Recoltei, şi i-am răspuns că nu sunt sigur, dar că sper că o să se distreze din plin. A zis că de asta nu se îndoieşte şi apoi ne-am luat rămas-bun.

În drum spre casă am trecut prin piaţă. Am cumpărat flori de la o tarabă şi dulciuri de la alta şi mi-am stors cu disperare creierii întrebându-mă cu ce alte daruri mi-aş fi putut plăti reintrarea în graţiile lui Patience. Dar nu mi-a venit nicio idee şi m-am îngrozit când mi-am dat seama cât timp pierdusem umblând de la o tarabă la alta. După ce am ieşit din oraş, m-am pierdut în mulţimea care se îndrepta spre castel. Am mers în spatele unei căruţe pline cu butoaie de bere şi în faţa unui grup de jongleri care îşi repetau numerele din mers. O fată din grup m-a întrebat dacă florile sunt pentru iubita mea şi, când i-am spus că sunt pentru mama, au râs cu toţii, privindu-mă cu milă.

Pe Patience am găsit-o în odăile ei, stând cu picioarele sprijinite pe un taburet. M-a dojenit şi s-a tânguit fiindcă putusem să fiu atât de lipsit de inimă încât s-o las să-şi facă griji, în timp ce Lacey punea florile într-o vază şi dulciurile alături de cănile de ceai pregătite pentru noi. Povestea despre ceea ce mi se întâmplase de fapt m-a readus în graţiile bătrânei doamne, însă s-a plâns că rămăseseră doisprezece ani din viaţa mea despre care nu-i spusesem încă nimic.

Încercam să-mi aduc aminte în ce punct al istorisirii mă întrerupsesem când Lacey a spus, cu voce scăzută:

— Acum câteva zile, Molly a venit să ne viziteze. A fost o plăcere s-o revedem după atâţia ani.

Am amuţit şi am încremenit, iar ea a adăugat:

— E încă o femeie foarte frumoasă, chiar şi în rochie de doliu.

— I-am spus că n-ar fi trebuit să-mi ascundă existenţa nepoatei mele! m-a anunţat Patience pe neaşteptate. Oh, a avut

pentru asta o sută de motive întemeiate, dar niciunul destul de bun pentru mine.

— Te-ai certat cu ea? am întrebat cu spaimă.

Era oare cu putinţă să se înrăutăţească lucrurile şi mai tare?

— Nu. Sigur că nu. Ea a trimis-o pe fată la mine a doua zi. Nettle. Ce nume pentru un copil mai e şi ăsta? Dar le spune lucrurilor pe nume. Mi-a plăcut. A zis că nu vrea nici Withywoods nici orice altceva care ajunge la ea fiindcă îi eşti tată. I-am explicat că n-are nicio legătură cu tine, ci doar cu faptul că e nepoata lui Chivalry, şi cui altcuiva i-aş putea da domeniul? Asta e. Cred că o să descopere că sunt mult mai încăpăţânată decât ea.

— Nu cu mult, a remarcat Lacey satisfăcută.

Degetele ei strâmbate dansau pe marginea mesei. Am simţit lipsa dantelei la care obişnuia pe vremuri să lucreze fără încetare.

— Molly a spus ceva despre mine? am întrebat temându-mă de răspuns.

— Nimic care te-ar încânta dacă i-aş repeta acum cuvintele, a răspuns Patience. Aflase că trăieşti; dar nu de la mine. Ştiu să păstrez un secret. Mai bine decât tine, după cum s-ar părea! Cred că a venit aici pregătită de ceartă, dar, după ce a aflat că şi eu am suferit în toţi aceşti ani crezându-te mort, ei bine, am descoperit că avem în comun multe lucruri despre care să stăm de vorbă. Şi despre dragul de Burrich, fireşte. Dragul şi căposul de Burrich. Am plâns amândouă puţin pentru el. A fost prima mea dragoste, ştii, şi nu cred că-şi ia cineva vreodată înapoi fărâma de inimă pe care i-o dă primei iubiri. Ea nu s-a supărat fiindc-am spus asta, căci un strop din mine încă-l mai iubeşte pe bărbatul ăla groaznic de încăpăţânat. I-am spus că nu contează cât de urât s-a purtat prima ta dragoste, îşi păstrează oricum locul în inima ta. Iar ea a zis că e destul de adevărat.

O ascultam fără să schiţez nici cel mai mic gest.

— Da, a zis, a încuviinţat Lacey, şi ochii i s-au îndreptat pentru scurt timp spre mine, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama cât de prost pot să fiu.

Patience a continuat să vorbească ba despre una, ba despre alta, dar mi se părea greu să-i urmăresc cuvintele. Inima mea era în altă parte, se plimba pe vârfuri de stâncă bătute de vânt, alături de o fată cu fusta roşie unduită de orice adiere. Într-un

târziu, mi-am dat seama că Patience îmi spunea că trebuie să plec; că ea trebuia să-nceapă să se îmbrace pentru sărbătoarea din seara aceea, fiindcă acum pentru aşa ceva avea nevoie de mai mult timp decât pe vremuri. M-a întrebat dacă eu o să fiu acolo şi i-am răspuns că nu, probabil că nu, pentru că încă îmi e greu să-mi fac apariţia în mijlocul nobilimii adunate, unde aş fi putut trezi cuiva vechi amintiri despre mine. A dat din cap a încuviinţare, însă a adăugat:

— Te-ai schimbat mai mult decât îţi dai seama, Fitz. Dacă n-ar fi fost Lacey, eu, una, aş fi trecut pe lângă tine fără să te recunosc nicidecum.

Nu mi-am dat seama dacă era sau nu un motiv ca să mă simt alinat. Lacey m-a condus până la uşă, vorbindu-mi în acest timp.

— Ei, cred că ne-am schimbat mult cu toţii. Sigur, pe Molly aş fi recunoscut-o oriunde, dar eu nu mai sunt femeia de altădată. Chiar şi în privinţa ei s-a schimbat câte ceva. Mi-a spus, uite ce mi-a spus: „Închipuie-ţi, Lacey, m-au găzduit în Odaia Violetă, din aripa de sud. Eu, care am fost servitoare la caturile de sus, stau acum în Odaia Violetă, unde locuiau de obicei lady şi lordul Flicker. Îţi poţi imagina aşa ceva?”

Ochii ei bătrâni mi-au aruncat din nou o scurtă privire.

Am dat încet din cap o singură dată.

Capitolul 36

SĂRBĂTOAREA RECOLTEI

După cum aţi cerut, vă trimit un mesager, ca să vă dau de veste că Tintaglia, regina-dragon albastră, şi Icefyre, însoţitorul ei negru, au fost văzuţi. Păreau bine sănătoşi şi cu poftă de mâncare. Le-am transmis că vă faceţi griji pentru ei şi pentru mirii dragoni lăsaţi în îngrijirea voastră. Nu suntem siguri că au înţeles gravitatea sau importanţa dorinţei voastre de a afla noutăţi despre ei aşa cum probabil le înţelegeţi voi. Par foarte absorbiţi unul de altul şi prea puţin dispuşi să stea de vorbă cu oamenii sau să le înlesnească intrarea în legătură cu ei.

Scrisoare trimisă de REGINA KETTRICKEN Consiliului Negustorilor din Bingtown.

Seara m-a găsit la vechiul meu post din spatele zidului. Mi se întâmpla pentru prima oară să spionez mai degrabă pentru

propria curiozitate decât fiindcă primisem o însărcinare de la Chade. Aveam o sticlă cu vin, pâine, mere, brânză, cârnaţi şi un dihor în coşul de lângă mine, plus perna pe care să stau. M-am ghemuit cu ochiul lipit de o crăpătură şi am privit învălmăşeala oaspeţilor din cele Şase Ducate şi din Insulele Străine; i-am văzut întâlnindu-se şi amestecându-se.

În seara aceea atmosfera era prea puţin protocolară; ceremoniile oficiale aveau să se desfăşoare a doua zi. Deocamdată era mâncare din abundenţă, dar mesele fuseseră lipite de pereţi ca să rămână loc pentru dans. O mulţime de menestreli, saltimbanci şi păpuşari tineri şi nu prea cunoscuţi aveau prilejul să-şi dovedească măiestria. Domnea un soi de haos vesel şi gândul la recoltă era o bucurie pentru toată lumea. Oamenii de rând şi nobilimea se amestecau în săli şi în curţile interioare ale castelului. Probabil că aş fi putut umbla în siguranţă printre ei, dar n-aveam destul curaj. Aşa că stăteam ascuns, trăgeam cu ochiul şi mă desfătam privind cum se bucură alţii.

Mi-am ocupat postul la timp ca să-l aud pe Hap cântând. Cânta pentru copiii adunaţi acolo devreme, fiindcă tot devreme aveau să fie trimişi la culcare, şi alesese două cântece prosteşti, unul despre un bărbat care vâna luna şi altul despre o femeie care plantase o cană ca să răsară din ea vin, o furculiţă ca să răsară carne şi aşa mai departe. El râdea de fiecare dată când i le cânta Starling, şi au râs şi spectatorii lui. Hap părea sincer încântat, şi încă din cale-afară, iar maestrul lui părea mulţumit de el. Am oftat uşor. Băiatul meu printre menestreli! Nu-mi imaginasem niciodată una ca asta.

L-am zărit şi pe Swift, cu părul tuns scurt, în semn de doliu, mergând alături de Web. Băiatul părea mai vârstnic decât ultima oară când îl văzusem, nu ca înfăţişare, ci ca ţinută. Nu se dezlipea de Maestrul Harului, şi m-am bucurat că-şi găsise un asemenea mentor. Ochii mi-au alunecat prin mulţime şi l-am descoperit, în mijlocul dansatorilor, pe tânărul lord Civil. Ţinea în braţe o fată şi am fost şocat când am recunoscut-o pe Nettle. Mestecând, i-am urmărit din priviri până când s-a terminat melodia şi Dutiful i-a adus-o lui Civil înapoi pe lady Sydel şi a invitat-o pe Nettle la dansul următor. M-am gândit că, în ciuda expresiei de fericire impusă de etichetă de pe chipul său, prinţul părea deznădăjduit. Mă îndoiam că îşi dorea într-adevăr să

danseze cu aleasa prietenului său ori cu propria verişoară. Cât despre Nettle, dansa bine, dar cu sfială, şi m-am întrebat dacă se temea să nu greşească paşii sau era stângace din pricina rangului partenerului. Rochia ei era simplă, la fel de simplă cum era şi costumul prinţului, şi am recunoscut aici mâna lui Kettricken.

Odată ce regina mi-a venit în gând, am căutat-o din priviri şi am văzut-o pe un scaun înalt, dominând festivitatea. Părea obosită, dar încântată. Chade nu era lângă ea, ceea ce mi s-a părut ciudat până când l-am văzut dansând cu o femeie cu părul ca focul care, avea probabil cam o treime din vârsta lui.

Ochii mei i-au căutat şi i-au găsit, pe rând, pe toţi oamenii care avuseseră un loc în ţesătura celor mai importante părţi ale vieţii mele. Starling, acum lady Fisher, stătea pe un scaun capitonat. Lordul ei era în apropiere, în picioare, îndatoritor, şi îi aducea el însuşi mâncare şi băutură de pe mese, ca şi cum servitorilor nu li s-ar fi putut încredinţa o însărcinare atât de importantă. Lady Patience a intrat purtând mai multă dantelă decât toate celelalte femei la un loc, cu Lacey alături. Au găsit liber un capăt de banchetă lângă scena unui păpuşar şi au stat acolo înghiontindu-se, arătând cu degetul şi vorbind între ele în şoaptă, ca două fetiţe. Am observat-o pe lady Rosemary stând de vorbă cu doi kaempra insulari. Eram sigur că zâmbetul ei fermecător şi pieptul generos adunau o mulţime de informaţii asupra cărora avea să chibzuiască lordul Chade a doua zi.

Arkon Bloodblade, şi el prezent, purta o mantie tivită cu blană de vulpe roşcată şi îi vorbea ducesei de Bearns cu un aer serios. Ea părea să-l asculte curtenitoare, dar m-am întrebat dacă vreo înţelegere negustorească putea să-i schimbe vreodată sentimentele faţă de Străini. Am mai recunoscut trei bărbaţi pe care-i văzusem la adunarea Hetgurdului, acum aflaţi lângă mesele încărcate cu mâncare, şi alţii, stând în picioare şi uitându-se, nedumeriţi, la reprezentaţia unui păpuşar. Ochii mi s-au oprit din nou asupra lui Nettle, care se strecura de una singură prin mulţimea adunată la festivitate. Un bărbat îndesat, foarte tânăr, s-a apropiat de ea. După buclele lui tunse foarte scurt, am dedus că trebuia să fie Chivalry, cel mai mare dintre fiii lui Burrich. Au stat de vorbă în mijlocul zgomotelor şi al râsetelor. În timp ce-i priveam, de ei s-a apropiat o femeie într-o rochie simplă, de un albastru foarte închis, ţinând de mână un

băieţel care se smucea. M-am crispat la vederea capului ras al lui Molly, ştiind cu o profundă certitudine că Burrich n-ar fi fost niciodată de acord cu dispariţia buclelor ei. Capul golaş o făcea să pară ciudat de tânără. Îl ţinea pe Hearth strâns de mână şi arăta către un alt băieţel, evident rugându-l stăruitor pe Chivalry s-o ajute să-i adune ca să-i ducă la culcare. În schimb, Nettle şi-a luat fratele mai mic în braţe, l-a învârtit şi a intrat cu el printre dansatori, unde copilul a ţipat de încântare fiindcă scăpase de mama lui, aducând zâmbete pe feţele mai multor perechi. Chivalry a întins spre Molly o mână împăciuitoare, încuviinţând cu o înclinare a capului ceea ce spunea ea. Pe urmă nişte acrobaţi s-au avântat unii deasupra altora, exact acolo unde trebuia ca să-mi astupe vederea. Când şi-au încheiat numărul, n-am mai regăsit-o deloc pe Molly.

M-am destins în întuneric, cu spatele sprijinit de perete. Lângă mine, Gilly a întrebat:

Cârnaţi?

Am căutat pe bâjbâite în coş, dar n-am găsit decât bucăţele de carne zdrenţuite. Îi făcuse pe toţi bucăţi, imaginându-şi că îi ucide. Am găsit un ciot mai mare decât restul, i l-am oferit şi el mi l-a smuls fericit din mână.

Şi aşa a trecut seara. I-am văzut pe toţi cei dragi inimii mele printre dansatori, rotindu-se şi mişcându-se în ritmul unei muzici care abia izbutea să-mi ajungă la urechi prin zidurile groase. Spre uşurarea spatelui meu îndurerat, m-am rezemat de perete, îndepărtându-mă din nou de gaura de observare. Prin ea ajungea la mine o mică pată de lumină. Am lăsat-o să-mi cadă pe palmă şi am fixat-o îndelung cu privirea. O metaforă a vieţii mele, m-am gândit. Dar am refuzat să-mi plâng de milă şi m-am aplecat din nou spre gaură.

Thick pleca de lângă masa cu mâncare ţinând cu amândouă mâinile un teanc de tarte. Muzica lui era puternică şi veselă, şi se mişca în ritmul ei, nepotrivit cu al melodiei pe care o auzea tot restul lumii adunate. Dar cel puţin se afla în sală, mi-am spus. Măcar se afla acolo, printre toţi ceilalţi. Mi-am simţit îmboldit să las prudenţa să mi se spulbere în cele patru vânturi şi să mă duc la el, dar m-am domolit la fel de brusc cum mă stârnisem. Nu.

Copiii lui Molly găsiseră un saltimbanc pe placul lor. Stăteau înşiruiţi pe o jumătate de cerc, privindu-l. Nettle îi ţinea de mână

pe Hearth şi Steady. Just era în braţele lui Chivalry. Nimble şi Swift stăteau alături. L-am văzut pe Web în spatele lor, la distanţă, dar totuşi prezent. Ochii mi-au hoinărit prin mulţime, căutând fără să găsească. M-am ridicat în picioare. I-am lăsat dihorului perna şi coşul şi am plecat prin coridoarele înguste neîmpovărat de nimic.

Ştiam că şi în peretele Odăii Violete era o gaură de observare. Am ocolit-o. Am ieşit din labirintul meu secret, mi-am petrecut un scurt timp într-o debara, scuturându-mă de praf şi de pânze de păianjen, apoi am pornit pe culoarele castelului mergând ţeapăn, cu ochii în jos. N-am atras atenţia nimănui, nu m-a strigat nimeni pe nume şi nici nu m-a oprit nimeni ca să mă întrebe unde fusesem. Ca şi cum aş fi fost invizibil. Mulţimea s-a rărit pe măsură ce urcam scările, iar când am ajuns în partea unde erau găzduiţi nobilii n-am mai întâlnit nici ţipenie de om. Toată lumea era jos, la distracţie. Toată lumea în afară de mine şi, poate, în afară de Molly.

Am trecut de trei ori prin faţa Odăii Violete. A patra oară mi-am poruncit să bat la uşă şi am făcut-o, cu mai multă putere decât aş fi vrut. Inima îmi bătea nebuneşte şi tremuram într-adevăr ca o frunză. Nu mi-a răspuns decât tăcerea. Pe urmă, tocmai când mă gândeam că-mi adunasem zadarnic curajul, că înăuntru nu era nimeni, am auzit-o pe Molly întrebând aproape în şoaptă:

— Cine e?

— Eu, am răspuns prosteşte.

Apoi, pe când mă întrebam ce nume să-mi rostesc, ea mi-a dat clar de înţeles că ştie cine sunt.

— Pleacă!

— Te rog!

— Pleacă!

— Te rog!

— Nu!

— I-am făgăduit lui Burrich că o să vă port de grijă, ţie şi celor mici. I-am făgăduit.

Uşa s-a întredeschis. Nu i-am văzut decât un ochi în timp ce-mi spunea:

— Bizar. Asta mi-a spus şi el când a început să vină la mine cu tot felul de lucruri. Că ţi-a făgăduit, înainte de moarte, c-o să-mi poarte de grijă.

La asta n-aveam niciun răspuns, şi uşa a început să se închidă. Mi-am strecurat vârful piciorului înăuntru.

— Te rog! Lasă-mă să intru! Doar o clipă.

— Ia-ţi piciorul sau ţi-l strivesc!

Vorbea serios.

M-am hotărât să risc.

— Te rog, Molly. Te rog! După atâţia ani, nu primesc nici măcar o şansă ca să-ţi explic? Doar una?

— Explicaţia ar fi trebuit să vină acum şaisprezece ani. Când ar fi putut schimba lucrurile.

— Te rog! Lasă-mă să intru.

A deschis brusc uşa. Mi-a spus cu ochii în flăcări:

— De la tine vreau s-aud un singur lucru. Povesteşte-mi despre ultimele ore de viaţă ale bărbatului meu.

— Prea bine, am spus, încet. Cred că-ţi datorez asta.

— Da, a răspuns ea dându-se la o parte din uşă şi ţinând-o deschisă doar atât cât era nevoie ca să mă strecor cu greu înăuntru. Îmi datorezi asta. Şi multe altele.

Purta o cămaşă de noapte şi un şal. Avea trupul mai plin decât i-l ţineam minte şi mai degrabă trăsăturile unei femei decât ale unei fete. Nu era lipsită de farmec. Odaia căpătase mirosul ei, în care i se amestecau parfumul, mireasma pielii, izul de ceară de albine şi de lumânărie. Rochia ei stătea, împăturită cu grijă, pe capacul cufărului de la picioarele patului. Un alt pat, pe rotile, pregătit alături, mărturisea că îşi culca băieţii în cameră cu ea. Îşi ţinea peria şi pieptănul pe o măsuţă, mai degrabă din obişnuinţă decât pentru că i-ar fi trebuit.

Primele cuvinte prosteşti care mi-au venit pe buze au fost:

— El n-ar fi vrut să-ţi tai părul.

Şi-a dus mâna la cap cu o uşoară jenă.

— Te unde ştii tu? m-a întrebat indignată.

— Prima dată când te-a văzut, cu mult înainte de a te lua de la mine, a vorbit despre părul tău. „Roşu presărat în coama ei”, aşa a spus.

— Da, el ar fi ales astfel de cuvinte, a zis ea, apoi: Nu „m-a luat“ niciodată de la tine. Amândoi te-am crezut mort. Ne-ai lăsat să te credem mort şi eu am învăţat ce e disperarea. N-aveam nimic, decât un copil care depindea de mine întru totul. Dacă a luat cineva ceva, eu l-am luat pe Burrich. Pentru că l-am

iubit. Pentru că s-a purtat frumos şi cu mine, şi cu Nettle.

— Ştiu.

— Mă bucur că ştii. Aşază-te acolo. Povesteşte-mi cum a murit.

M-am aşezat pe un scaun, ea s-a cocoţat pe cufărul cu haine şi i-am povestit cum fuseseră ultimele zile din viaţa lui Burrich. Era ultimul lucru despre care mi-aş fi imaginat c-o să vorbesc cu ea în acea împrejurare. Totuşi, în timp ce vorbeam, am simţit o mare uşurare. Aveam nevoie să-i spun cuiva toate astea, aşa cum avea Molly nevoie să le audă. M-a ascultat cu lăcomie, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost un moment din viaţa bărbatului ei pe care-l putea lua ea, pentru sine. Nu mă trăgea inima să vorbesc despre Harul lui Burrich, însă nu aveam cum să-l las în afara istorisirii. Probabil ştia deja de existenţa lui, fiindcă n-a părut nici şocată, nici scârbită. I-am povestit aşa cum nici măcar Swift n-ar fi putut s-o facă, fiindcă eu i-am putut spune că, în final, am înţeles limpede cât de mult şi-a iubit Burrich fiul şi că, în clipa morţii lui, între ei nu exista nicio ruptură. Nu era totuna cu a-i povesti lui Nettle. Fiindcă Molly a înţeles întreaga semnificaţie a rugăminţii lui Burrich de a avea grijă de ea şi de fiii lui încă mici. I-am repetat ce-mi spusese, că el fusese un bărbat mai bun pentru ea şi am repetat şi că eu eram de acord.

Şi-a îndreptat spatele şi mi-a răspuns cu amărăciune:

— Perfect. Aşadar aţi căzut amândoi de acord în privinţa asta. I-a trecut vreunuia din voi prin minte să mă întrebe ce cred eu? S-a gândit vreunul dintre voi că poate eu sunt cea care trebuie să ia o hotărâre în privinţa asta?

Şi cuvintele ei mi-au deschis uşa prin care să mă întorc cu ani în urmă, să-i spun ce făceam atunci şi unde şi cum aflasem că ea i se dăruise lui Burrich. M-a ascultat fără să mă privească, rozându-şi unghia degetului mare.

— Te-am crezut mort, a spus după ce cuvintele mele s-au pierdut în tăcere. Dacă aş fi avut idee că nu e aşa… Dacă aş fi avut idee că nu e aşa…

— Ştiu. Dar n-aveam cum să-ţi trimit vorbă fără să pun pe nimeni în pericol. Iar apoi, odată ce ai… a fost prea târziu. Dacă m-aş fi întors, ar fi fost cumplit pentru noi toţi.

S-a aplecat în faţă, cu bărbia în ambele palme şi cu degetele peste gură. Avea ochii închişi, dar de sub gene i se prelingeau lacrimi.

— În ce hal ai încâlcit totul. Ce zăpăceală am făcut din vieţile noastre.

Pentru asta existau o sută de răspunsuri. Aş fi putut protesta, explicându-i că nu încâlcisem nimic, că lucrurile se întâmplaseră pur şi simplu, năvălind asupra noastră. Dar am simţit brusc că n-aveam destulă putere. Aşa că nu m-am împotrivit. Am renunţat la orice împotrivire.

— Iar acum e prea târziu ca să mai existe ceva pentru noi doi.

— Oh, Fitz.

Chiar şi ca dojană, numele meu rostit de buzele ei era un soi de alinare.

— Pentru tine a fost întotdeauna prea târziu sau prea devreme. Întotdeauna ai amânat pentru cândva. Întotdeauna ai lăsat pe mâine, pentru ziua următoare ducerea la bun sfârşit a unei ultime îndatoriri faţă de rege. Pentru o femeie, trebuie să existe întotdeauna o şansă ca lucrurile să se petreacă acum. Eu am avut nevoie de asta. Îmi pare rău că pentru noi s-a întâmplat atât de rar.

Am mai rămas o vreme în liniştea noastră încărcată de tristeţe. Pe urmă ea a spus încet:

— Chivalry o să mi-i aducă pe cei mici cât de curând. Le-am făgăduit că pot sta până se termină ultima reprezentaţie cu păpuşi. N-aş vrea să te găsească aici. N-ar înţelege, iar eu n-aş fi în stare să le explic.

Aşa că am plecat înclinându-mă în faţa ei înainte de a ieşi pe uşă. Nu-i atinsesem nici măcar mâna. Mă simţeam mai rău decât în clipele când nu îndrăznisem să bat la uşă. Atunci încă mai exista posibilitatea, oricât de firavă. Acum nu-mi rămăsese decât realitatea. Prea târziu.

Am coborât scările, revenind în mijlocul mulţimii gălăgioase. Dar zgomotul părea mai puternic, oamenii vorbeau excitaţi, unii punând întrebări, iar alţii repetând ce se zvonea.

— O corabie! Din Insulele Străine!

— E prea târziu ca să poată ancora în port!

— Un steag al Tribului Narvalului?

— Mesagerul tocmai a intrat! L-am recunoscut după tub.

Pe urmă m-am trezit captiv în mulţimea care se îngrămădea către Sala Mare. Am încercat să mă retrag pe marginea coridorului, dar n-am izbutit decât să primesc lovituri de cot în coaste, să fiu înjurat şi călcat pe picioare. M-am dat bătut şi am

lăsat valul de oameni nerăbdători să mă poarte spre Sala Mare.

La regină ajunsese într-adevăr un mesager. A fost nevoie de ceva timp ca să-şi dea toată lumea seama de asta. Mai întâi au amuţit muzicanţii care le cântau dansatorilor, apoi şi-au încetat reprezentaţiile păpuşarii. S-au oprit toate jongleriile. Mulţumea zumzăia ca un stup gata să roiască şi tot mai mulţi oameni se înghesuiau înăuntru. Mesagerul stătea în faţa reginei nemişcat şi gâfâind, încă strângând în mână tubul care dădea de veste că este un sol regal şi nimeni nu trebuie să-i stea în cale. Chade a apărut cât ai clipi lângă regină, iar Dutiful a urcat treptele daisului o secundă mai târziu, ca să-i stea şi el alături. Kettricken a întins în faţă pergamentul derulat, ca să-l poată citi amândoi. Pe urmă l-a ridicat în aer şi toate murmurele şi presupunerile au încetat.

— Veşti bune! În port a acostat o corabie cu însemnele Narvalului, a dat ea de veste. S-ar părea că, mâine, kaempra Peottre din Tribul Narvalului de pe Insulele Străine ne va fi alături la Festivalul Recoltei.

Vestea era minunată şi strigătul entuziasmat al lui Arkon Bloodblade s-a înălţat cu uşurinţă peste murmurele curtenitoare ale ducilor şi duceselor. Un insular l-a bătut pe ducele de Tilt cu palma pe spate. Prinţul a dat din cap către întreaga adunare, arătându-şi astfel mulţumirea, apoi le-a făcut semn muzicanţilor, care au început o melodie festivă, plină de viaţă. Nu mai era loc pentru dans; însă toată lumea părea mulţumită să ţopăie pe loc sau să se legene în ritmul melodiei vesele. Pe urmă înghesuiala din sală s-a mai micşorat când unii s-au grăbit să iasă, dornici de aer proaspăt, de mai mult spaţiu sau de prilejul de a da vestea mai departe. Păpuşarii şi-au terminat reprezentaţiile şi i-am văzut pe Chivalry şi Nettle adunându-şi fraţii mai mici şi scoţându-i din sală. Şi alţi copii erau duşi la culcare. Tocmai când mulţimea se rărise destul şi m-aş fi putut retrage cu eleganţă fără să fiu trimis către uşă dintr-un cot în altul, de afară a venit un nou val de strigăte entuziaste. Lumea a început imediat să se reverse înapoi, în sală. Am simţit că mă trage cineva de mânecă şi, când m-am întors, am dat cu ochii de Lacey.

— Vino să stai cu noi, băiete. O să te-ascundem.

Şi aşa m-am trezit pe o banchetă, între Patience şi Lacey, sărind în ochi ca o vulpe într-un coteţ cu găini. Mi-am gârbovit

umerii, mi-am ascuns faţa în spatele unei căni cu suc de mere proaspăt şi am aşteptat să văd ce pricinuise noua învălmăşeală.

Era vorba de sosirea lui Peottre. Sau cel puţin aşa am crezut când a apărut şi s-a oprit în uşă, nemişcat. Zarva de afară părea mult prea puternică, nu era cu putinţă s-o fi stârnit simpla lui prezenţă, iar expresia plină de hotărâre a feţei lui anunţa un eveniment spectaculos. Şi-a ridicat ambele braţe deasupra capului şi a strigat din toate puterile:

— Faceţi loc, vă rog! Lăsaţi loc de trecere!

Era mai uşor de spus decât de făcut într-o sală atât de înţesată de lume, însă oamenii s-au străduit să se retragă într-o parte şi-n alta. Peottre a intrat primul, cu paşi cadenţaţi, iar în spatele lui a apărut ceva cum nu mulţi mai văzuseră vreodată. Elliania purta o mantie albastră, cu glugă. Gluga era tivită cu blană albă care atrăgea atenţia asupra ochilor şi a părului ei de un negru strălucitor. Mantia ajungea până la podea, prelungindu-se cu o trenă. Albastrul era de Buck, presărat cu cerbi şi narvali în plin salt. Aveau drept ochi nestemate minuscule, de un alb strălucitor, aşa că părea să înainteze prin sală înveşmântată cu cerul unei nopţi de vară.

Prinţul Dutiful rămăsese pe dais, lângă mama lui. Şi-a coborât privirea spre Elliania şi nimeni din sală nu s-a îndoit că o sorbea din ochi cu încântare. Nu le-a adresat niciun cuvânt lui Chade sau reginei. Şi nici nu s-a ostenit să coboare cele două trepte, a sărit direct pe podea. Când l-a văzut, Elliania şi-a aruncat gluga pe spate şi a fugit către el. S-au întâlnit în mijlocul Sălii Mari.

În timp ce li se încleştau mâinile, glasul ei s-a înălţat limpede şi vesel.

— N-am putut să aştept. N-am putut să aştept să treacă iarna, n-am putut să aştept să vină primăvara. Sunt aici ca să mă mărit cu tine şi o să mă străduiesc din răsputeri să trăiesc după obiceiurile voastre, oricât de stranii ar fi.

Prinţul s-a uitat în jos, la ea. I-am văzut faţa luminându-se de bucurie, apoi i-am văzut ezitarea. L-am văzut bâjbâind în căutarea cuvintelor pe care trebuia să le rostească, pe care era corect să le spună în faţa supuşilor săi adunaţi în sală. Privirea Ellianiei era ridicată spre el şi i-am văzut chipul începând să se întunece în timp ce se străduia Dutiful să-şi alcătuiască o replică bine chibzuită.

Spune-i că nici tu nu poţi aştepta, i-am transmis prin

Meşteşug, cu frenezie. *Spune-i că o iubeşti şi că te vei însura cu ea imediat. O dragoste venită de atât de departe şi cu un asemenea preţ nu trebuie descurajată! O femeie are nevoie să fie iubită în clipa prezentă, nu altcândva.*

Pe faţa lui Chade încremenise un zâmbet îngrozit. Regina s-a ridicat în picioare şi am ştiut că-şi ţinea răsuflarea. Peottre stătea ca o stană şi pe faţă nu i se clintea niciun muşchi. Ştiam că se ruga să n-o rănească sau s-o umilească prinţul pe tânăra fată.

Dutiful a răspuns cu voce puternică şi clară.

— Atunci ne vom cununa peste nu mai mult de o săptămână. Nu doar în faţa ducilor mei, ci în faţa tuturor celor adunaţi aici. Ne vom cununa şi vom aduce recolta în castel ca soţ şi soţie. Ţi-ar plăcea?

— El şi Eda, Mare şi Uscat! a strigat Bloodblade. Cerbul şi Narvalul! La cumpăna anilor! Norocul să fie de partea noastră, a tuturor!

— Aşa să fie! a strigat şi Peottre, şi pe faţă i s-a aşternut un soi de uimire.

— Mi-ar plăcea.

Am văzut cuvintele formându-se pe buzele Ellianiei, dar nu le-am auzit. Zgomotul a erupt în jurul meu, de parcă sute de guri ar fi început să vorbească în acelaşi timp. Chade a închis ochii, apoi şi-a aşternut pe faţă un zâmbet, lăsând falsa impresie că îşi privea neînfrânatul prinţ iute din fire cu dragoste. Însă ascunsa acreală a privirii sale era înfrântă şi nimicită de ceea ce strălucea în ochii Ellianiei. Dacă avusese vreodată nevoie de o confirmare a hotărârii ei, Dutiful i-o oferise. M-am întrebat cât de mare fusese, pentru ea şi pentru tribul ei, preţul venirii la Festival. Pe mantia ei erau cerbi şi narvali deopotrivă şi mă îndoiam că şi-o făcuse în întregime singură. Am dedus că decizia ei se bucurase şi de un oarecare ajutor material.

— Se cunună săptămâna asta? m-a întrebat Patience, şi am dat din cap drept răspuns. Va fi un Festival al Recoltei de neuitat, a remarcat ea. Ar face bine să trimită mesageri în toată ţara. Nimeni n-ar vrea să-i scape aşa ceva. La Buckkeep n-am mai avut o nuntă celebrată cum se cuvine de când m-am măritat eu cu Chivalry.

— Cred că nici acum n-o s-avem. S-au făcut pregătiri pentru un Festival al Recoltei, nu pentru o nuntă. Bucătăreasa o să fie

din cale-afară de supărată! ne-a atras atenţia Lacey.

Avea dreptate, fireşte. Am izbutit să mă retrag din haosul pe care-l creasem şi în noaptea aia chiar am putut să dorm câteva ore, ascuns în odaia mea de lucru. Mă tem că prea puţini alţii au reuşit. Servitorii au trudit toată noaptea. Era un noroc că sărbătoarea recoltei începuse şi castelul fusese deja împodobit cu ghirlande de toamnă. Era un noroc că ducii şi ducesele sosiseră deja pentru Festivalul Recoltei, fiindcă ar fi fost mare scandal dacă dorinţa prinţului de a se căsători fără zăbavă l-ar fi împiedicat pe vreunul dintre înalţii săi nobili să ajungă la nuntă.

A doua zi aproape că am dus dorul găurii de observare. Am stat pe toată durata interminabilei celebrării a recoltei în rândul din spate al Gărzii Prinţului. Longwick completase compania noastră, dar eram totuşi dureros de conştient de lipsa celor care plecaseră împreună cu noi în căutarea dragonului. Riddle era lângă mine şi cred că era trist din acelaşi motiv. Cu toate astea, ne simţeam satisfăcuţi uitându-ne la prinţul nostru şi la mireasa lui.

Erau costumaţi ca rege şi regină a recoltei. Trecuse multă vreme de când acest obicei străvechi nu mai fusese respectat, pentru că de multă vreme cu mai existase în castel o pereche regală. Croitoresele munciseră probabil toată noaptea. Elliania îşi purta mantia cu narvali şi cerbi, iar pentru Dutiful fusese cumva făcut un veston care se asorta perfect. Diadema simplă purtată de obicei de prinţ fusese înlocuită cu coroana bogat împodobită a regelui recoltei, şi aici am simţit mâna subtilă a lui Chade, care îl aducea pe prinţ în faţa ducilor săi sub înfăţişarea unui monarh încoronat. Era o simplă parte a costumaţiei din timpul ceremoniei, dar făcea totuşi o anumită impresie. Şi Elliania purta coroană. Pe când cea a prinţului era împodobită cu coarne de cerb poleite cu aur, a ei n-avea decât un singur corn de narval lăcuit în albastru, cu ornamente de argint. Când au dansat împreună, singuri în mijlocul podelei acoperite cu nisip, au părut o pereche desprinsă dintr-o legendă pentru a reveni la viaţă.

— Ca Eda şi El înşişi, a remarcat Riddle, iar eu am dat din cap, încuviinţând în sinea mea.

Nobilii şi oamenii de rând sunt în aceeaşi măsură impresionaţi de ceremoniile pline de fast şi de spectacolele grandioase. În următoarele câteva zile, oamenii s-au adunat în castel şi în oraş

într-un număr la care nu se mai ajunsese de mulţi ani. La ceremonia în onoarea coteriei Harului a venit multă lume, mult mai multă decât ar fi atras în condiţii obişnuite. Cockle a spus povestea aventurii din Insulele Străine şi a făcut-o cu o exactitate neobişnuită pentru un menestrel. Poate fiindcă avea el însuşi Har, n-a vrut să lase impresia că brodează pe marginea realităţii peste măsură. A istorisit cu o simplitate mişcătoare, vorbind mai puţin de magia întrebuinţată de Burrich şi de membrii coteriei şi mai mult despre dorinţa lor de a sacrifica totul pentru prinţ.

Cockle, Swift, Web şi Civil au fost recunoscuţi oficial drept coterie a Harului aflată în slujba prinţului. La asta, unii au bodogănit puţin, fiindcă nobilii mai vârstnici îşi aduceau foarte bine aminte că odinioară cuvântul se folosea doar pentru un grup de oameni care stăpâneau Meşteşugul şi îl ajutau pe rege. Chade i-a asigurat că urma să existe într-adevăr şi o coterie a Meşteşugului, de îndată ce candidaţii corespunzători aveau să fie puşi la încercare şi selectaţi.

Regina a preferat să-i ofere Withywoods lui Molly, nu lui Nettle, pentru ca donaţia să fie considerată o răsplată pentru serviciile lui Burrich, oferită urmaşilor săi. Molly a acceptat cu un aer sobru şi am ştiut că veniturile aduse de proprietate erau bine-venite pentru ea şi pentru copiii ei. Lady Nettle a fost prezentată drept cea mai nouă dintre doamnele de companie ale reginei, iar Swift a devenit, oficial, ucenicul lui Web, Maestrul Harului. Web a vorbit puţin, dar cu convingere despre puterea magiei lui Burrich şi a deplâns faptul că fusese nevoit să şi-o ascundă în loc să-şi înveţe fiul cum să profite de ea. Spera că niciun talent n-avea să se mai irosească vreodată astfel. Pe urmă a dezvăluit răspunsul ghicitorii pe care mi-o spusese la începutul călătoriei noastre. A făcut-o povestind că, înainte de moarte, Burrich îşi revenise pentru un timp foarte scurt, dar îndeajuns ca să-şi ia rămas-bun de la fiul său şi ca să-şi dea sufletul cu Rugăciunea Războinicului pe buze. Spusese „da“ cu ultima suflare, şi toată lumea ştia că asta era rugăciunea supremă adresată vieţii: acceptarea.

Seara, în odaia mea de lucru, m-am gândit la vorbele lui. Aveam degetele alunecoase din pricina uleiului de lampă. Se îmbibase în pergamentele Meşteşugului, făcând multe dintre literele scrise cu mult timp în urmă să le pară ochilor mei obosiţi

neclare şi bombate. Era o îndeletnicire descurajantă şi istovitoare. Am îndepărtat manuscrisele împingându-le, mi-am şters mâinile cu o cârpă şi mi-am turnat puţin cam mult rachiu.

Nu eram sigur că împărtăşesc părerile lui Web, şi totuşi aveam impresia că „da“ fusese cuvântul adresat de Burrich vieţii. Cu siguranţă nu ai parte de cine ştie ce glorie şi de satisfacţii spunându-i „nu”. Eu o făcusem destul de des ca să simt din plin că e adevărat.

Căutasem în van un alt prilej de a vorbi cu Molly între patru ochi. Părea să fie întotdeauna înconjurată de copiii ei. Stând singur lângă foc, am ajuns încetul cu încetul la concluzia că erau o parte din ea. Prilejul pe care mi-l refuzasem atâta vreme era acolo şi atunci, dar îmi aluneca printre degete cu iuţeală.

În dimineaţa următoare, în ajunul nunţii, m-am dus cu noaptea-n cap la baia de aburi. M-am spălat şi m-am bărbierit cu mare grijă, aşa cum nu mi se mai întâmplase de mulţi ani. Odată întors în odaia din turn, mi-am pieptănat părul dându-l pe spate şi mi l-am strâns într-o coadă de războinic, apoi am scos hainele pe care mi le făcuse Bufonul. M-am îmbrăcat pe îndelete cu un veston albastru peste o cămaşă albă, completându-mi costumul cu o pereche de pantaloni strâmţi, a căror culoare era albastrul de Buck. Arătam cu siguranţă ca un locuitor îndreptăţit al castelului, dar nu mai aveam înfăţişarea unui servitor sau a unui oştean. M-am privit în oglindă şi am zâmbit cu tristeţe. Patience ar fi fost încântată. Eram, într-o periculos de mare măsură, fiul tatălui meu. Mi-am făcut curaj, apoi mi-am desprins insigna cu vulpe de sub veston şi am prins-o deasupra lui, la vedere. Minusculul animal mi-a făcut cu ochiul şi i-am răspuns cu un zâmbet.

Am ieşit din labirintul secret pe coridoarele cunoscute de toată lumea. M-am simţit de mai multe ori ţintuit de priviri şi un bărbat chiar s-a oprit brusc în faţa mea, scrutându-mă încruntat, de parcă s-ar fi străduit să-şi aducă aminte ceva. Am trecut pe lângă el. Castelul mişuna de servitori grăbiţi şi de nobili care stăteau de vorbă între ei. M-am îndreptat către Odaia Violetă şi am bătut la uşă cu hotărâre.

Mi-a deschis Nettle. Pentru asta nu eram pregătit, îmi imaginasem că o să încep prin a da piept cu tânărul Chivalry. Fiica mea s-a holbat la mine, apoi m-a recunoscut cu o tresărire vizibilă. N-a scos niciun cuvânt până când n-am întrebat-o:

— Pot să intru? Aş vrea să vorbesc cu mama şi cu fraţii tăi.

— Nu cred că e înţelept. Pleacă, a spus dând să închidă uşa.

Dar Chivalry a oprit-o, întrebând:

— Cine e?

Apoi mi s-a adresat ignorându-şi sora:

— Nu-i da atenţie, domnul meu. E îmbrăcată ca o doamnă nobilă şi se poartă ca o nevastă de pescar.

Încăperea părea plină de copii. Nu-mi mai dădusem niciodată seama că şapte înseamnă atât de mulţi. Swift şi Nimble stăteau pe podea, lângă cămin, cu un joc de pietre între ei, iar Steady urmărea partida. Swift şi-a ridicat privirea, a dat cu ochii de mine şi gura i s-a deschis într-un „0“ încărcat de surprindere. L-am văzut pe fratele lui geamăn înghiontindu-l şi l-am auzit întrebând:

— Ce s-a-ntâmplat? E rândul tău.

Hearth şi Just se luptau în pat, fără să se sinchisească de apariţia mea. Am înţeles brusc care era dimensiunea promisiunii pe care i-o făcusem lui Burrich, la rugămintea lui; Chivalry îi ceruse ceva de şapte ori mai simplu când mă dăduse pe mâna lui să mă crească. Cei doi băieţaşi care se luaseră la trântă mototoliseră păturile, iar sfeşnicul de pe noptieră era în mare pericol să se răstoarne. Apoi, înainte de a avea Nettle timp să-mi închidă uşa în nas sau Chivalry să mă invite înăuntru, a intrat Molly, din odaia alăturată. A încremenit, cu ochii la mine.

Cred că m-ar fi azvârlit cât colo dacă ar fi putut.

Hearth s-a ridicat în picioare în pat şi a sărit la fratele lui, care s-a ferit rostogolindu-se într-o parte. Am făcut doi paşi uiţi şi l-am prins pe băieţelul de şase ani înainte de a se izbi de podea. S-a zbătut şi s-a desprins imediat din braţele mele, repezindu-se să-şi continue lupta cu Just. M-au făcut să mă duc brusc cu gândul la nişte căţeluşi hârjonindu-se în culcuşul lor şi am vorbit surâzând.

— I-am promis lui Burrich c-o să le port de grijă băieţilor lui. Nu pot s-o fac fără să-i cunosc. Am venit să mă prezint.

Swift s-a ridicat să mă privească în faţă. Întrebarea din ochii lui era clară. Am răsuflat adânc. Am găsit răspunsul potrivit. Da.

— Numele meu e Fitzchivalry Farseer. Am crescut în grajdurile din Buckkeep. Tatăl vostru m-a învăţat tot ce credea că trebuie să ştie un bărbat. Trebuie să-i duc cunoştinţele mai departe, la fiii săi.

Chivalry văzuse stânjeneala lui Nettle, iar numele meu îl neliniştise şi mai mult. S-a aşezat între copiii mai mici şi mine. Gestul a fost atât de instinctiv, încât n-am putut să nu zâmbesc, chiar în timp ce spunea:

— Domnul meu, cred că sunt eu însumi în stare să le transmit fraţilor mei învăţăturile tatei.

— Nu mă îndoiesc. Dar o să fii nevoit să te ocupi şi de multe alte lucruri. Cine are grijă de animalele şi de grajdurile voastre acum, când sunteţi plecaţi cu toţii?

— Oxworthy[13]. Un bărbat din satul nostru care venea din când în când să-l ajute pe tata la muncile grele. Se poate descurca foarte bine câteva zile, dar va trebui să mă-ntorc acasă imediat după nunta prinţului.

— Asta nu e treaba lui! s-a amestecat Nettle indignată.

Ştiam că trebuie s-o înfrâng înfruntând-o cu curaj sau s-o las să mă alunge.

— Am făgăduit ceva, Nettle. Swift a fost de faţă. Nu cred că tatăl vostru mi-ar fi cerut să am grijă de fiii lui nevârstnici dacă n-ar fi vrut să fie asta treaba mea. Aşa că hotărârea nu-ţi aparţine ţie.

— Dar îmi aparţine mie! a ripostat Molly cu hotărâre. Şi din numeroase motive nu cred că e o hotărâre înţeleaptă.

Am tras aer în piept şi mi-am oţelit voinţa. M-am întors spre Chivalry.

— O iubesc pe mama ta. O iubesc de mult, m-am îndrăgostit de ea cu mulţi ani înainte de a-l alege pe tatăl vostru. Însă vă făgăduiesc că n-o să încerc să iau locul lui pe lângă niciunul dintre voi. O să fac numai ce mi-a cerut. O să am grijă de voi toţi.

M-am uitat din nou la Molly. Era atât de albă la faţă, încât am crezut c-o să leşine.

— Fără secrete, i-am spus. Fără secrete între noi.

S-a aşezat greoaie pe pat. Cei doi băieţi mai mici s-au gândit imediat să vină lângă ea şi Hearth i s-a urcat în poală. L-a strâns din reflex la piept.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, mi-a spus cu glas slab.

Steady a venit lângă mama lui şi a înconjurat-o protector cu braţul.

Swift s-a ridicat brusc.

---

[13] Priceput la vite (n. tr.).

— Fără secrete? Atunci o să le spui şi că ai Har?

Era o provocare.

I-am zâmbit.

— Cred că tocmai ai făcut-o în locul meu. Am respirat adânc şi m-am uitat la Nettle. Şi îi voi da surorii voastre lecţii de Meşteşug. Magia regală, vechea magie, am adăugat ca răspuns la privirea nedumerită a lui Chivalry. O are. Vorbeşte cu dragonii. Ar trebui să staţi câteodată cu ea la taclale despre asta. De aceea a fost chemată aici, la Buckkeep, ca să-şi ajute prinţul. Cred că şi tatăl vostru a avut înclinaţii către Meşteşug, pentru că a fost Omul Regelui pentru prinţul moştenitor Chivalry. Omul al cărui nume e purtat de fratele vostru mai mare.

Swift se holba la mine, nesigur.

— Web a zis că nu trebuie să-i spunem nimănui cine eşti de fapt. Că încă mai există oameni care vor să te vadă mort. Că viaţa ta e în mâinile noastre.

M-am înclinat în faţa lui.

— Da, îmi pun viaţa în mâinile voastre.

M-am uitat din nou la Nettle şi am adăugat:

— Dacă îţi doreşti într-adevăr să scapi de mine, o să-ţi fie foarte uşor.

— Te rog, Fitz, a spus Molly disperată. Pleacă. Trebuie să stau de vorbă cu copiii mei fără martori. Aş vrea să nu le fi încredinţat celor mici un secret atât de important. În ei n-am încredere nici măcar când e vorba de spălatul pe faţă în fiecare zi, şi cu atât mai puţin când ştiu o asemenea taină.

M-am simţit întru câtva ca un neghiob.

— Cum vrei, Molly, m-am mulţumit să spun cu o plecăciune înainte de a pleca.

Nu mă îndepărtasem decât cinci paşi de uşa închisă când genunchii au început să-mi tremure atât de tare încât a trebuit să mă sprijin o clipă de perete. O servitoare în trecere m-a întrebat dacă mi-e rău şi am asigurat-o c-o să-mi revin. Dar, după ce mi-am adunat puterile şi mi-am continuat drumul pe coridor, am început să nu mai fiu chiar atât de sigur.

Mesajul trimis de Nettle prin Meşteşug, pe neaşteptate, m-a izbit cu forţa unui baros.

Vin dragonii! Tintaglia ne porunceşte să-i aşteptăm cu carne, în locul „obişnuit”.

Norocul ne-a adus dragonii chiar în ziua nunţii prinţului, însă Nettle a avut inspiraţia să numim tributul imperios cerut de Tintaglia „Festinul Dragonilor”. Nişte juncani ghinionişti, împodobiţi cu panglici lungi, albastre, au fost închişi în ţarcuri, nu departe de Pietrele Mărturiei, ca să-şi aştepte soarta. Tintaglia şi Icefyre n-au apărut la ceremonia propriu-zisă, ceea ce a fost la fel de bine. Prinţul şi Elliania şi-au rostit legămintele în mijlocul Pietrelor Mărturiei şi mulţimea dornică să fie de faţă s-a înghesuit pe pantele ambelor dealuri. Cei doi au fost superbi, în albastru şi alb. În centru spaţiului conturat de pietre, sub un cer miraculos de azuriu, vocile li s-au înălţat puternice şi limpezi.

M-am numărat printre oştenii din gardă înşiruiţi să păstreze terenul din jurul ţarcurilor cu vite liber pentru dragoni. Cei doi au apărut pe cer, ca nişte giuvaieruri minuscule, chiar în clipa când prinţul îşi încheia făgăduielile către mireasa lui şi către duci. S-au apropiat, şi din mulţime s-a înălţat un cor de „aa“ şi „oo”, de parcă ar fi văzut o trupă de acrobaţi chemată pentru desfătarea oaspeţilor. Dragonii au devenit tot mai mari şi mai mari, şi în curând n-a mai fost nicidecum greu să păstrăm locul liber, fiindcă oamenii au început să priceapă care sunt adevăratele dimensiuni ale creaturilor. Toată lumea a amuţit brusc când ne-am dat clar seama că Tintaglia fugea de Icefyre, care o urmărea cu înfocare. S-au învârtit, au făcut tumbe şi s-au prefăcut că se bat chiar deasupra Pietrelor Mărturiei, zburând destul de jos pentru ca vântul stârnit de aripile lor să ciufulească părul şi să fluture eşarfele privitorilor. Cu solzii scânteindu-le negri şi albaştri-argintii, s-au avântat împreună, înălţându-se aproape vertical, apoi Icefyre s-a întins către perechea sa şi a prins-o. S-au împerecheat dezvăluindu-şi pofta nesăţioasă şi nestăvilită, spre încântarea oamenilor adunaţi, care au văzut în asta un semn de bun augur pentru prinţ şi noua noastră prinţesă. Toţi cei în care exista cea mai mică fărâmă din Magia Meşteşugului n-au putut rămâne indiferenţi la răbufnirea de pasiune a celor două creaturi uriaşe. Peste mulţime s-a revărsat un val de dragoste şi de dorinţe trupeşti care a prelungit sărbătoarea din aceea noapte şi i-a făcut pe mulţi să o păstreze printre cele mai preţioase amintiri.

Dragonii s-au sinchisit prea puţin de toate astea. S-au împreunat de mai multe ori, scoţând strigăte puternice şi provocându-se unul pe altul în joacă, apoi s-au năpustit asupra

juncanilor cu o poftă de mâncare care i-a îngrozit pe privitori. Ţarcurile n-au putut să reţină vitele cuprinse de panică, şi un oştean a fost călcat în picioare, iar mai multe zeci de oameni au luat-o la fugă, în căutare de adăpost, înainte de a încheia Tintaglia şi Icefyre măcelul şi de a începe să mănânce în tihnă. Spectacolul a fost atât de sângeros şi de haotic, încât până şi cei rămaşi să-i privească pe dragonii omorând toate vitele au preferat să se retragă în castel şi să urmărească totul de la o distanţă sigură.

Cu toate că dragonii n-au dat aproape nicio atenţie ceremoniei, prezenţa lor a fost pentru prinţul nostru un triumf. Înainte de a pleca fiecare în ducatul său, ducii s-au adunat şi au fost cu toţii de acord să-l recunoască pe Dutiful ca prinţ moştenitor. Şi astfel aventura lui a avut un sfârşit demn să ajungă în cântecele menestrelilor, şi chiar s-au compus multe şi au fost cântate adesea în zilele ce au urmat. Ospeţele şi veselia au continuat în castel încă douăzeci de zile, până când un vânt cu iz de iarnă i-a convins pe nobili că ar face bine să se întoarcă în castelele şi pe domeniile lor înainte ca drumul până acolo să devină mult prea neplăcut. Traiul din Buckkeep a revenit, încetul cu încetul, la vechile obiceiuri. Totuşi, pe toată durata acelei ierni, a rămas un loc atât de plin de viaţă cum nu mai fusese de mulţi ani. Prinţul moştenitor şi tânăra sa mireasă n-au atras în jurul lor doar tineretul de obârşie înaltă din cele Şase Ducate, ci şi pe cei mai tineri kaempra din Insulele Străine. S-au încheiat alianţe care n-aveau nimic de-a face cu negoţul şi s-au făcut planuri de nuntă care au unit cele două ţări. Printre perechile care şi-au anunţat o asemenea intenţie s-au numărat lordul Civil şi lady Sydel.

Dar a fost şi un moment al despărţirilor. Mi-am luat rămas-bun de la Hap şi de la maestrul lui, pentru că şi-au urmat lordul pe drumul de întoarcere în castelul său, unde avea să-şi petreacă iarna. Băiatul meu părea cu adevărat fericit şi, chiar dacă n-am fost încântat că ne despărţeam, m-am bucurat că găsise ceva care să-i ofere atât de multă satisfacţie. Web l-a luat pe Swift cu el, spunând că pentru băiat venise vremea să iasă în lume şi să cunoască mai mulţi oameni asemenea lui, ca să înţeleagă mai bine toate nuanţele Harului şi să-şi dea seama că trebuie întrebuinţat cu chibzuinţă. Declaraţia mea de dragoste pentru mama lui înălţase un nou zid între mine şi

Swift. Nu eram sigur c-o să-l pot dărâma curând, şi totuşi mă simţeam mai bine ştiind că vorbisem cu sinceritate. Web a încercat să mă convingă să merg cu ei, spunând că şi eu aş fi avut de câştigat, dar i-am cerut din nou s-o lăsăm pe mai târziu, făgăduindu-i că sigur, absolut sigur o să-mi fac timp într-o bună zi. A zâmbit şi mi-a reamintit că niciun om nu poate să-şi facă timp, ci doar să profite cu înţelepciune de timpul care i-a fost dat. I-am promis că asta voi încerca şi eu şi i-am condus până la porţile castelului, de unde mi-am fluturat mâna luându-mi rămas-bun.

Dragonii au plecat la primul îngheţ şi nu ne-a părut rău. Fiecare era în stare să mănânce câte două vite pe zi. Nettle ne-a avertizat de la începutul vizitei lor că, dacă nu-i hrănim din belşug de bunăvoie, se vor ospăta probabil cu orice vor avea chef. Turmele şi cirezile noastre scăpaseră de toate animalele bolnave sau prea plăpânde înainte ca frigul iernii să alunge dragonii către Sud. M-a amuzat într-o noapte, când am devenit brusc conştient că Nettle stătea de vorbă cu Tintaglia într-un vis în care zbura către Sud, purtată de ea, cu puţin în urma lui Icefyre. Adierea vântului răcoros, stelele de deasupra capului şi miresmele pământului adormit de dedesubt erau îmbătătoare.

Şi dincolo de deşertul ăsta o să găsiţi unele dintre cele mai mari cirezi, cu cele mai grase vite din partea asta a lumii. Sau cel puţin aşa am auzit.

Nettle oferea informaţii cu cel mai nepăsător aer cu putinţă.

Deşert? Nisip uscat? Mi-e dor de-o baie bună de ţărână. Nisipul ud îmi rămâne agăţat sub solzi, iar apa nu poate curăţa sângele uscat de pe ei aşa cum o face nisipul.

Cred că acolo o să vă placă foarte mult. Am auzit că vitele din Chalced sunt pe puţin de două ori mai mari decât ale noastre ţi atât de grase, încât carnea ia foc dacă încerci s-o frigi chiar deasupra flăcării.

Visul lui Nettle abunda de miros de carne friptă şi de grăsime prelinsă. Aproape că mi s-a făcut foame.

N-am auzit niciodată că vitele din Chalced ar fi din cale-afară de mari sau de grase, am obiectat.

Nu vorbeam cu tine, a subliniat Nettle, cu asprime. *Iar tot ce ştiu despre Chalced ştiu din poveştile tatei despre ţara aia. Cred că oamenii locului ar avea multe de câştigat de pe urma vizitei unor dragoni flămânzi.*

Apoi m-a azvârlit din visul ei, şi m-am trezit pe podea, alături de pat.

Eu, Dutiful, Chade, Nettle şi Thick am continuat să ne întâlnim dimineaţa, devreme, ca să studiem Meşteşugul şi să-l înţelegem cât mai bine. Fiica mea era curtenitoare, însă îmi vorbea numai dacă era neapărat necesar. Nici eu nu încercam să trec cu forţa de zidurile ei, dar îi instruiam pe ea, Dutiful şi Thick în grup. Măruntul meu avantaj asupra celorlalţi a devenit curând iluzoriu şi am început să învăţăm umăr la umăr, ca o coterie. Ceea ce aflam din pergamentele recuperate nu ne ajuta să progresăm mai repede, ci, dimpotrivă, ne încetinea, fiindcă ne dădeam seama că ne foloseam magia aşa cum mânuieşte un băieţel o sabie, înţelegând prea puţin şi pericolul pe care-l reprezenta, şi adevărata ei putere. Chade îşi dorea cu disperare să experimenteze trecerea prin Pietrele-portal, cum începuserăm să le numim. Îl ademeneau cetăţile Străbunilor şi bogăţiile şi tainele pe care bănuiam cu toţii că le ascund deopotrivă. Numai aversiunea cumplită pe care ne-o stârneau mie şi lui Thick l-au convins că trebuia s-aştepte până când ajungea să stăpânească mai bine magia înainte de a face o asemenea încercare. Poate că, pentru noi, cea mai mare izbândă a fost faptul că bătrânul sfetnic s-a declarat de acord să facem în primăvară o Chemare după vechile tradiţii şi să alegem, dintre cei care aveau să-i răspundă, candidaţi pe care să-i instruim prin metodele pline de prudenţă descrise în pergamente.

În pofida numeroaselor mele îndatoriri, mi se părea că zilele iernii abia se târăsc. A doua zi după nuntă, Molly şi cinci dintre fiii ei au plecat din Buckkeep. Nu şi-a luat rămas-bun de la mine în niciun fel. Am sângerat pe dinăuntru vreme de trei zile, apoi, neavând alţi sfătuitori în probleme ale inimii, m-am dus la Patience şi Lacey cu jalnica poveste a nesăbuinţei mele. M-au ascultat cu mare atenţie, mi-au lăudat curajul şi sinceritatea şi mi-au condamnat prostia, apoi mi-au mărturisit că Molly le povestise deja totul. După ce m-au dojenit fiindcă mă pripisem să fac tocmai ce-mi spuseseră ele că nu trebuia, Patience mi-a dat de ştire că nimic nu putea fi mai potrivit decât să-mi petrec restul iernii cu ea, la Tradeford, să-mi găsesc în permanenţă o ocupaţie şi să-i las timp lui Molly. Am izbutit cu mare greutate să-i refuz oferta scăpând cu faţa curată. Dar mi-a fost la fel de greu şi să-mi iau rămas-bun de la ele şi le-am promis că voi veni

să le vizitez înainte de sfârşitul anului.

— Dacă o să mai fim în viaţă, s-a declarat ea de acord pe un ton plin de veselie.

Au făgăduit că-mi vor trimite în fiecare lună câte o scrisoare, odată cu raportul asupra proprietăţii destinat reginei, iar eu am promis să le scriu cu aceeaşi regularitate. Le-am privit îndepărtându-se, amândouă călare, în mijlocul gărzii pe care insistase regina să le-o ofere, fiindcă, în ciuda vârstei, amândouă dispreţuiau confortul călătoriei în litieră. Am stat în drum uitându-mă în urma lor până ce au dispărut după prima curbă.

Capitolul 37

PÂNĂ LA ADÂNCI BĂTRÂNEŢI

Chemarea trebuie anunţată, cu o bună bucată de vreme înainte, fiindcă oamenii au dreptul să fie preveniţi că i-ar putea atinge pentru prima oară Magia Meşteşugului. Fără avertizare, Chemarea poate pricinui mare spaimă, pentru că unii dintre cei în care mocneşte Meşteşugul n-ar şti ce li se întâmplă şi ar putea cădea pradă groazei, nebuniei sau altor rele, mai cumplite. Aşa că trimiteţi călăreţi vestitori din timp. Dar nu daţi de veste şi în ce zi anume se va întâmpla. În trecut s-a irosit mult timp încercându-se să fie trezit Meşteşugul în oameni care veniseră la Buckkeep pretinzând că au auzit Chemarea, când de fapt nu voiau decât să scape de o viaţă de plugar, brutar sau barcagiu.

Chemarea să fie trimisă de cea mai puternică dintre coteriile din castel, ca să ajungă cât mai departe. Iar între două Chemări trebuie să se scurgă cel puţin cincisprezece ani.

TREEKNEE, *Despre Chemarea candidaţilor*

M-am străduit. Dar n-am izbutit să mă înfrânez.

La o lună după plecarea lui Patience, m-am lăsat condus de un imbold. I-am trimis lui Molly o borcan cât toate zilele cu fructe de perişor conservate. L-am rugat pe Riddle să-mi fie mesager. Părând surprins când l-am întrebat dacă e prins cu multe treburi, mi-a spus că i se ceruse cu câteva săptămâni înainte să-mi stea mereu la dispoziţie. De când începusem să am un rol mult mai activ în tot ce ţinea de problemele tronului

Farseer, Chade făcuse câteva mici schimbări în privinţa mea. Se pretindea din ce în ce mai puţin că sunt un simplu membru al Gărzii Prinţului şi toată lumea accepta, în mod tacit, că slujeam familia regală într-un chip cu mult mai tainic. Mă numeam tot Tom Badgerlock, dar rareori mai purtam uniforma Gărzii, iar insigna cu vulpe îmi stătea întotdeauna la vedere, pe piept.

Riddle a părut uimit de misiunea pe care i-am încredinţat-o, însă a dus darul meu şi l-a înmânat.

— Ce-a spus ea? l-am întrebat încordat la întoarcere.

M-a privit cu nedumerire.

— Nimic. I-am dat borcanul băiatului care mi-a deschis uşa. Dar i-am spus că e pentru mama lui. Nu asta voiai să fac?

Am şovăit înainte de a-i răspunde:

— Ba da. Chiar asta. Da.

O lună mai târziu, am trimis o scrisoare în care spuneam că Nettle se descurcă foarte bine în privinţa învăţăturii şi că se simte din ce în ce mai în largul ei la Curte. I-am mai spus familiei şi că Web trimisese o pasăre ca să ne dea de ştire că el şi Swift îşi vor petrece probabil iarna alături de ducele şi ducesa de Bearns. Web părea foarte mulţumit de băiat, iar eu mă gândisem că Molly o să se bucure aflând despre cei doi că sunt bine sănătoşi şi le merge bine. I-am vorbit numai despre copiii ei în întreaga scrisoare; şi i-am trimis-o însoţită de două marionete de lemn, un urs sculptat şi o pungă de bomboane cu voronic.

Riddle le-a dus pe toate şi, la întoarcere, mi-a povestit ceva puţin mai încurajator.

— Unul dintre cei mici a zis că voronicul e bun, dar nu la fel de bun ca menta.

În luna următoare, scrisoarea mea despre Nettle a fost însoţită de o pungă de bomboane cu voronic şi una de bomboane cu mentă, ca şi de nuci şi stafide. Astfel am dobândit un scurt răspuns de la Molly, care a scris pe dosul misivei mele că veştile despre Nettle sunt bine-venite, dar că mă roagă să nu mă mai străduiesc să-i îmbolnăvesc băieţii trimiţându-le atâtea dulciuri.

Scrisoarea mea din următoarea lună a fost un raport sec despre Nettle, completat cu veşti despre Swift, care, ca şi alţi copii din castelul Ripplekeep din Bearns, se îmbolnăvise de febră pătată, dar se vindecase, iar boala nu lăsase urme. Ducesa însăşi părea foarte interesată de băiat şi îl învăţa o

mulţime de lucruri despre şoimi. Eu, unul, m-am întrebat cât de multe, dar nu mi-am trecut presupunerile în scrisoare. În loc de dulciuri, am trimis două pungi cu bile de lut ars, un curăţător de copite de o calitate excepţională, în toc de piele, şi două săbii de lemn pentru antrenament.

Riddle mi-a povestit, amuzat, că Hearth îl plesnise pe Just cu una dintre săbii chiar înainte ca el să coboare de pe cal şi că refuzase să-i dea lui Nimble arma în schimbul pungii de bile trimise pentru el. Gândindu-mă că era semn bun, m-am bucurat pentru faptul că Riddle ajunsese să-i ştie pe băieţi după nume şi că ei ieşiseră din casă să-l întâmpine.

Răspunsul lui Molly nu era la fel de încurajator. Just se alesese cu un cucui zdravăn la ceafă, şi ea mă considera pe mine vinovat. Iar băieţii fuseseră dezamăgiţi fiindcă scrisoarea sosise fără dulciuri şi, după părerea ei, vina era tot a mea. Scrisorile erau bine-venite, dar ar fi trebuit să încetez să aduc zâzanie în familie cu daruri nepotrivite. Erau şi câteva rânduri de la Chivalry, care-mi mulţumea stângaci pentru curăţătorul de copite. Şi mă întreba dacă ştiam unde ar putea găsi ulei de şofrănaş, fiindcă una dintre iepe avea la o copită o infecţie care nu voia să se vindece şi, din câte îşi amintea el, tatăl lui folosea ulei de şofrănaş pentru aşa ceva.

N-am mai aşteptat o lună întreagă. Am făcut imediat rost de leacul cerut şi i l-am trimis lui Chivalry, sfătuindu-i să mute iapa în altă boxă şi să-i spele cu oţet toate copitele, pe care apoi să pună ulei de şofrănaş, şi în interior, şi pe dinafară. I-am sugerat şi să aştearnă în vechea ei boxă un strat gros de cenuşă din vatră, să-l lase trei zile, apoi să-l măture, să spele locul cu oţet şi să aştepte să se usuce bine înainte de a aduce acolo alt cal. Împreună cu uleiul de şofrănaş şi cu scrisoarea pentru Chivalry, am trimis, sfidător, batoane din zahăr de orz, rugându-l să le împartă cu porţia, astfel încât să nu se plângă nimeni de dureri de burtă.

Băiatul mi-a răspuns cu un bilet în care mi-a mulţumit pentru ulei şi a adăugat că uitase cât oţet trebuia să pună în leacul pentru infecţie. Întreba dacă ştiam proporţiile corecte pentru o anumită alifie pe care obişnuia Burrich s-o facă, fiindcă el încercase, dar ceea ce îi ieşise se scurgea prea repede. Şi mă asigura că zahărul de orz o să le fie dat celor care îl câştigau muncind. Şi Molly a trimis un bilet pe care scria însă, foarte clar:

Pentru Nettle.
— Dar Steady mi-a spus că, de fapt, tuturor le-a plăcut mai mult menta, mi-a adus Riddle la cunoştinţă când mi-a dat misiva lui Chivalry. Steady pare să fie cel tăcut. Ştii, băiatul bun care e adesea trecut cu vederea când se află în mijlocul altora, mai zurbagii. Aşa am fost şi eu când eram mic, a adăugat cu zâmbetul omului pus pe şotii.
— Da, sunt convins, am spus neîncrezător.
— Ai vreun răspuns? m-a întrebat, şi i-am spus că-mi trebuia timp de gândire.
Am avut nevoie de mai multe zile în care am stat la masa de lucru, experimentând, până mi-a reuşit alifia. Şi aşa mi-am dat seama cât de multe uitasem. Am umplut mai multe borcane şi le-am astupat foarte bine. Chade a făcut una dintre rarele sale vizite în odaia de lucru pe care o împărţiserăm cândva. A adulmecat gânditor aerul şi m-a întrebat ce prepar.
— Mite, i-am răspuns cu sinceritate.
— Aha, a zis şi, fiindcă n-a mai adăugat şi altceva, am ştiut că Riddle continua să fie şi iscoada lui. Văd că ai făcut câteva schimbări aici sus, a adăugat plimbându-şi ochii prin încăpere.
— Mai ales cu o mătură şi cu nişte apă. Şi aş da mult ca să am o fereastră.
Mi-a aruncat o privire ciudată.
— Odaia de lângă asta stă mereu goală. A fost a lui lady Thyme. Se zvoneşte că încă mai bântuie pe aici. Mirosuri stranii, ştii, şi zgomote noaptea. A rânjit cu subînţeles. A fost o cotoroanţă folositoare. Am zidit uşa dintre încăperi cu ani şi ani în urmă. E acolo, în spatele tapiseriei ăleia. Probabil că ai putea dărâma zidul, dacă izbuteşti fără să faci zgomot.
— Să dărâm zidul fără să fac zgomot?
— S-a putea să fie puţin cam greu.
— Puţin. Aş putea să-ncerc. O să-ţi dau de ştire.
— Sau ai putea s-o muţi pe Nettle din fosta ta odaie de dedesubt, ca s-o foloseşti tu.
Am clătinat din cap.
— Încă mai sper că va sosi o vreme când o să-i facă plăcere să vină seara aici, prin coridorul secret, ca să stăm de vorbă.
— Dar deocamdată n-ai înaintat prea mult în direcţia asta.
— Nu. Mă tem că nu.
— Aha, e la fel de căpoasă cum erai tu la vârsta ei. N-o lăsa

să se-apropie de placa de pe cămin cu un cuţit pentru fructe.

M-am uitat la cel încă înfipt acolo, adânc cât izbutise s-o facă furia mea de băieţandru.

— N-o să uit asta.

— Nu uita nici că tu m-ai iertat. În cele din urmă.

Am vrut să trimit alifia prin Riddle, împreună cu o pungă cu bomboane cu mentă, cu nişte ceai de mirodenii şi cu o marionetă micuţă care întruchipa un cerb.

— Nu-i bine aşa, mi-a spus el. Măcar adaugă şi nişte titirezi, să fie câte ceva pentru fiecare.

I-am ascultat sfatul. Mi-a sugerat, cu inocenţă, să le trimit şi câte un fluier, dar i-am atras atenţia că încercam să-mi fac intrarea în casa lor, nu s-o provoc pe Molly să mă ucidă. A rânjit, a dat din cap, plecat, şi s-a întors cu două zile mai târziu decât de obicei, din pricina unui viscol.

A adus două scrisori, una pentru mine şi una pentru Nettle, şi vestea că mâncase cu familia ei şi îşi petrecuse noaptea în grajduri, după câte şase partide de pietre cu Steady în fiecare seară.

— Am spus numai lucruri bune când m-a rugat Chivalry să le vorbesc despre tine. Le-am spus că-ţi petreci nopţile citind pergamente şi scriind şi că, dacă n-o să-ţi porţi de grijă, o să te preschimbi în scrib. Aşa că Hearth a întrebat: „Adică s-a îngrăşat?”, fiindcă am înţeles că scribul din oraşul lor e un bărbat peste măsură de corpolent. Şi i-am răspuns că nu, dimpotrivă, în ultima vreme ai pierdut din greutate şi ai devenit mai tăcut. Şi că-ţi petreci de unul singur mai mult timp decât e sănătos pentru un bărbat.

Mi-am lăsat capul pe-un umăr şi l-am privit pieziş.

— N-ai fi putut să mă faci să par şi mai jalnic?

Mi-a imitat gestul şi privirea.

— E vreun neadevăr în tot ce-am spus?

Scrisoarea era de la Chivalry, îmi mulţumea pentru alifie şi pentru reţeta ei.

Nu ştiu ce cuprindea scrisoarea lui Molly către Nettle. În dimineaţa următoare, după lecţia de Meşteşug, ea nu s-a grăbit să plece. Dutiful a strigat-o ca s-o întrebe dacă nu vrea să facă o plimbare călare, împreună cu el, cu Elliania, cu Civil şi Sydel. Nettle i-a spus s-o ia înainte, căci ea avea să-l ajungă repede din urmă, fiindcă nu-i trebuia o veşnicie ca să-şi dichisească părul

pentru aşa ceva.

S-a întors spre mine şi, fiindcă m-a prins zâmbind, s-a simţit datoare să mă lămurească.

— Îi vorbesc protocolar când sunt şi alţii pe-aproape. Numai aici îmi îngădui să mă port aşa.

— Lui îi place. S-a înveselit când a aflat că are o verişoară. A spus că e plăcut să cunoască o fată care îi spune exact ce gândeşte.

La asta a înlemnit brusc şi mi-am regretat remarca, fiindcă am crezut că-i tăiasem cheful de vorbă cu mine. Însă Nettle mi-a întâlnit privirea, şi-a înălţat bărbia şi şi-a proptit în şolduri pumnii strânşi.

— Oh. Şi ar trebui să-ţi spun şi ţie exact ce gândesc?

Nu ştiam sigur ce-ar fi trebuit să-i răspund.

— Ai putea încerca, i-am sugerat.

— Mama mi-a scris că e bine sănătoasă şi că vizitele lui Riddle sunt o bucurie pentru frăţiorii mei. Dar se întreabă dacă nu cumva ţi-e frică de ei şi de-asta nu vii tu însuţi.

M-am gârbovit în scaun şi m-am uitat la tăblia mesei.

— Mi-e mai degrabă frică de ea. Pe vremuri era iute la mânie.

Mi-am muşcat unghia degetului mare.

— Am înţeles că pe vremuri te pricepeai foarte bine s-o înfurii.

— Cred că e adevărat. Prin urmare crezi că vizita mea ar fi bine primită?

Nu mi-a răspuns imediat, a păstrat pentru câteva clipe tăcerea. Pe urmă a întrebat:

— Atunci te temi şi de furia mea?

— Puţin, am recunoscut. De ce întrebi?

S-a apropiat de fereastra lui Verity şi a privit marea, aşa cum făcea el de obicei. Stând acolo, părea să facă parte din stirpea Farseerilor într-o mai mare măsură decât mine. Şi-a trecut mâinile prin păr, absentă, dându-şi-l pe spate. Ar fi putut într-adevăr să piardă ceva mai mult timp cu „dichiseala”. Părul ei scurt stătea zbârlit, ca blana de pe spatele unei pisici furioase.

— Cândva am crezut c-o să fim prieteni. Pe urmă am descoperit că-mi eşti tată. De-atunci înainte, nu prea ai mai încercat să-mi vorbeşti.

— Am crezut că nu vrei.

— Poate-am vrut doar să văd cât de tare o să te străduieşti. S-a răsucit ca să-mi arunce o privire acuzatoare. Nici măcar n-ai

încercat.

Am rămas tăcut vreme îndelungată. Ea s-a îndreptat spre uşă.

M-am ridicat în picioare.

— Ştii, Nettle, am fost crescut de un bărbat, printre bărbaţi. Uneori cred că e cel mai mare dezavantaj pe care-l poate avea un băiat când ajunge el însuşi bărbat şi trebuie să le facă faţă femeilor.

S-a întors din nou cu faţa spre mine. I-am vorbit din inimă.

— Nu ştiu ce să fac. Vreau să mă cunoşti cel puţin ca pe un alt om. Burrich ţi-a fost tată şi s-a descurcat foarte bine. Poate că pentru mine e prea târziu să-i iau locul în viaţa ta. Şi nici în viaţa mamei tale nu pot găsi un loc pentru mine. O iubesc şi acum, la fel de mult ca în ziua când m-a părăsit. Atunci am crezut că, după ce îmi voi fi îndeplinit toate misiunile, o s-o găsesc şi o să putem fi fericiţi împreună. Şi iată-ne acum, şaisprezece ani mai târziu, şi încă n-am izbutit să regăsesc drumul înapoi către ea.

Nettle a stat o vreme cu mâna pe uşă, părând stânjenită. Pe urmă a vorbit:

— Probabil că nu sunt eu femeia căreia trebuie să-i spui toate astea.

Şi a ieşit fără zgomot, lăsând uşa să i se închidă în urmă.

Câteva zile mai târziu, Riddle m-a găsit aşezat la masa din sala gărzii, la micul dejun. S-a instalat pe banca din faţa mea.

— Nettle mi-a dat o scrisoare pentru mama şi fraţii ei. Mi-a spus să le-o duc când o să mă trimiţi tu din nou la ei.

S-a întins peste masă şi mi-a luat o bucată de pâine din farfurie. A muşcat din ea şi m-a întrebat cu gura plină:

— O să fie în curând?

Am stat puţin pe gânduri.

— Mâine-dimineaţă, am propus.

A dat din cap.

— Mi-am închipuit eu.

Am încălecat pe Negruţa şi am coborât în piaţa din oraş, luptându-mă cu ea tot timpul. Îşi petrecuse o jumătate de an cu un băiat de la grajduri care credea că o antrenează dacă o scoate din boxă, o lasă să alerge pe-afară cât vrea şi o duce înapoi. Încăpăţânată şi brutală, smucea de zăbală şi nu se sinchisea când trăgeam de hăţuri. Mi-a fost ruşine de mine însumi fiindcă o neglijasem. M-am dus în piaţa de iarnă şi m-am întors acasă cu ghimbir dulce şi cu două lungimi de braţ de

dantelă roşie. Le-am pus într-un coş, împreună cu o sticlă de vin de păpădie, sustrasă din rezervele castelului. Am stat toată noaptea cu o bucată de hârtie fină în faţă şi am izbutit să scriu trei fraze.

„Te ţin minte în fusta roşie. Urcai pe stâncile de pe plajă înaintea mea şi ţi-am văzut gleznele dezgolite, pline de nisip. Am crezut c-o să-mi sară inima din piept."

M-am întrebat dacă ea avea să-şi amintească de ziua aia de demult, când nu cutezasem nici măcar s-o sărut. Am sigilat biletul cu un gogoloi de ceară. Şi l-am desigilat de patru ori, încercând să găsesc cuvinte mai potrivite. În cele din urmă, i l-am încredinţat lui Riddle aşa cum era şi, în următoarele patru zile, m-am foit de colo-colo agitat, dorindu-mi să n-o fi făcut.

În a patra noapte, am apăsat pe pârghia care deschidea uşa dormitorului lui Nettle. Nu m-am dus s-o chem, aşa cum mă chemase Chade pe mine. În schimb, am coborât pe treptele abrupte până la jumătatea drumului şi am lăsat acolo o lumânare aprinsă. Pe urmă am urcat înapoi şi am aşteptat.

Aşteptarea a părut să dureze o veşnicie. Nu ştiu ce a trezit-o în cele din urmă lumina sau curentul de aer dar i-am auzit într-un târziu paşii şovăielnici pe scară. Făcusem un foc bun în capătul confortabil al odăii.

S-a uitat pe după colţul dincolo de care se afla uşa secretă, m-a văzut, dar a continuat să înainteze cu prudenţa unei pisici. A trecut încet pe lângă masa mea de lucru, cu pergamente pline de pete întinse pe tăblie, şi încă şi mai încet pe lângă vatra pentru experimente, înconjurată de rafturi pline de cleşti, de vase gradate pentru măsurare şi de tingiri ruginite. A ajuns în sfârşit la fotoliile de lângă foc. Era în cămaşă de noapte, cu un şal împletit pe umeri. Tremura.

— Aşază-te, am invitat-o, şi asta a şi făcut, încet. Aici lucrez, am adăugat.

Şi, fiindcă apa din ibric clocotea, am întrebat-o:

— Vrei un ceai?

— În toiul nopţii?

— În toiul nopţii îmi fac cea mai mare parte a treburilor.

— Când aproape toată lumea doarme.

— Eu nu sunt ca toată lumea.

— Într-adevăr.

S-a ridicat şi a cercetat obiectele de pe poliţa căminului. Adică

statueta lupului, primită de la Bufon, şi piatra amintirilor, cu imaginea ei răsturnată. A atins mânerul cuţitului pentru fructe împlântat acolo şi mi-a aruncat o privire nedumerită. Apoi s-a întins şi şi-a pus palma pe mânerul sabiei lui Chivalry.

— O poţi da jos, dacă vrei. A fost a bunicului tău. Ai grijă. E grea.

Şi-a retras mâna.

— Povesteşte-mi despre el.

— Nu pot.

— E un alt secret?

— Nu. Nu-ţi pot povesti, pentru că nu l-am cunoscut. M-a dat în grija lui Burrich când aveam cinci sau şase ani. Pe el nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată. Cred că mă privea din când în când prin ochii lui Verity, cu ajutorul Meşteşugului. Dar pe vremea aia nu ştiam.

— Seamănă cu povestea mea şi-a ta, a spus lungind cuvintele.

— Da, aşa e, am recunoscut. Numai că eu am acum prilejul să te cunosc. Dacă avem amândoi destul curaj ca să nu-l lăsăm să ne scape.

— Sunt aici, a subliniat Nettle afundându-se mai tare în fotoliu.

Apoi a tăcut, iar eu n-am găsit nimic de spus. Pe urmă ea a arătat către statueta cioplită de Bufon.

— E lupul tău? Ochi întunecaţi?

— Da.

A zâmbit.

— Arată exact aşa cum îmi imaginam că arăţi tu. Povesteşte-mi despre el.

Şi i-am povestit.

Riddle s-a întors trei zile mai târziu, plângându-se de drumurile proaste şi de frig. Viscolul îl însoţise pe drumul spre casă. Abia dacă l-am auzit. Am luat micul sul de hârtie din scoarţă de copac pe care mi l-a întins şi l-am dus cu mare grijă în bârlogul meu, unde l-am deschis. La prima vedere, mi s-a părut un desen. Pe urmă mi-am dat seama că era o hartă desenată în grabă. În partea de jos a paginii am văzut şi câteva cuvinte.

„Nettle spune c-o să-ţi fie greu să găseşti drumul către mine. Poate că asta o să te-ajute.”

În jurul castelului Buckkeep se aşternea un strat gros de zăpadă umedă. Norii erau grei; nu mă aşteptam să înceteze ninsoarea prea curând. M-am dus în odaia mea de lucru şi mi-am îndesat un rând de haine în coburi. Pe urmă i-am vorbit lui Chade, prin Meşteşug.

Plec pentru o vreme.

Bun. Poţi termina traducerea manuscrisului ăluia la noapte.

M-ai înţeles greşit. O să lipsesc cel puţin câteva zile. Mă duc la Molly.

A şovăit şi mi-am dat seama cu câtă putere îşi dorea să se opună. Aveam prea multă treabă ca să mă lase să plec. Traducerile, rafinarea prafului lui – la care dădeam o mână de ajutor pregătirea Chemării. Pergamentele care îi preveneau pe oamenii din regat, pentru ca nu cumva părinţii şi prietenii să-i creadă nebuni pe cei care aveau s-audă voci în minte. Dădeam de ştire şi că ziua exactă a Chemării rămânea secretă, ca să nu irosească şarlatanii timpul Maestrului Meşteşugului.

Iritat, am dat astfel de gânduri deoparte. Am rămas în aşteptare.

Atunci du-te. Noroc! I-ai spus lui Nettle?

A fost rândul meu să şovăi.

Nu ţi-am spus decât ţie. Crezi că ar trebui să-i spun şi ei?

Ce sfaturi poţi să-mi ceri! Niciodată pe cele pe care sper că mi le vei cere şi întotdeauna pe cele care... Ei, nu contează. Da. Spune-i. Numai pentru că, dacă nu-i spui, s-ar putea simţi înşelată.

Aşa că mi-am căutat fiica.

Nettle, i-am spus, *am primit o scrisoare de la Molly. Mă duc să-i fac o vizită.* Pe urmă mi-a trecut prin gând ceva evident. *Vrei să vii cu mine?*

E viscol şi, după cum arată, se va înteţi. Când pleci?

Acum.

Nu e înţelept.

N-am fost înţelept niciodată.

Cuvintele au sunat bizar în mintea mea şi am zâmbit.

Atunci, du-te! Îmbracă-te gros.

Aşa o să fac. Rămâi cu bine!

Şi am plecat. Negruţei nu i-a plăcut că am scos-o din grajdul cald şi uscat ca să înfrunte viscolul. Ziua era rece, umedă, iar drumul plictisitor. Singurul han la care m-am oprit era plin de

călători înzăpeziţi, aşa că am fost nevoit să dorm pe podea, lângă vatră, înfăşurat în mantie. În noaptea următoare, un ţăran mi-a îngăduit să mă adăpostesc în hambarul lui. Viscolul n-a încetat şi călătoria a devenit din ce în ce mai neplăcută, dar m-am încăpăţânat s-o continui.

Din fericire, când de proprietatea lui Burrich nu mă mai despărţea decât o vale, ninsoarea a încetat şi norii s-au risipit. În timp ce o mânam pe Negruţa în josul drumului acoperit de zăpadă, întreaga gospodărie mi s-a părut desprinsă dintr-o poveste. Zăpada se adunase pe acoperişul casei şi pe al grajdului. Deasupra coşului, fumul se înălţa unduitor către cerul albastru. Între casă şi hambare, cineva făcuse deja o potecă. Am tras de frâu ca s-o opresc pe Negruţa şi am stat o vreme acolo, privind în jos. L-am văzut pe Chivalry deschizând uşa unui hambar şi ieşind apoi cu o roabă plină cu paie murdare. Am fluierat ca să-i dau de ştire că se apropie un oaspete şi am pus-o din nou pe Negruţa în mişcare în josul dealului. Băiatul a rămas locului, cu ochii la mine. În curtea din faţa casei m-am oprit, căutând cuvinte potrivite ca să-l salut. Negruţa a smucit de două ori de zăbală, apoi şi-a azvârlit capul pe spate iritată.

— Calul ăsta cere mai mult dresaj, a remarcat Chivalry dezaprobator.

S-a apropiat, apoi m-a recunoscut.

— Ah, tu eşti.

— Da. Şi au urmat cuvintele greu de rostit. Pot să intru?

Poate că abia împlinise cincisprezece ani, însă el era bărbatul familiei.

— Bineînţeles. Dar rostise cuvântul fără niciun zâmbet. Am eu grijă de calul tău.

— Aş prefera s-o fac eu însumi, dacă nu te superi. E o iapă pe care am neglijat-o, şi asta se simte. Trebuie s-o strunesc mult timp ca să-ndrept lucrurile.

— Cum doreşti. Pe aici.

Am descălecat şi am aruncat o privire spre casă, dar, dacă înăuntru era cineva care observase că am venit, n-a dat niciun semn. Mi-am luat iapa de frâu şi am intrat, în urma lui Chivalry, într-un grajd bine întreţinut. Nimble şi Just scoteau bălegarul din boxe. Steady a intrat cu găleţi cu apă. S-au oprit cu toţii la vederea mea. M-am simţit brusc înconjurat şi umbra unei amintiri s-a ridicat la suprafaţă. Ochi Întunecaţi, la marginea

unei haite.

Dorindu-şi atât de mult să între printre lupi, dar ştiind că, dacă se apropia făcând o cât de mică greşeală, avea să fie respins.

— Aici se văd peste tot mâinile tatălui vostru, am spus, şi era adevărat.

Ştiam că Burrich construise cândva grajdul ca să răspundă tuturor nevoilor lui. Boxele erau mai late decât cele din Buckkeep. Când erau deschise obloanele de vreme rea, aerul şi lumina pătrundeau în voie. L-am văzut pe Burrich în modul în care erau aranjate ţesalele şi în care era agăţat harnaşamentul. Aproape că-l simţeam alături. Am clipit şi mi-am venit în fire, brusc conştient că sunt ţinta privirilor lui Chivalry.

— O poţi pune aici, mi-a spus arătându-mi o boxă.

Şi-au văzut cu toţii de treburile lor cât m-am ocupat eu de Negruţa. I-am dat apă, puţină mâncare şi am lăsat-o curată şi uscată. Chivalry a venit s-o privească peste uşa boxei şi m-am întrebat dacă trecusem cu bine de inspecţia lui.

— Frumos animal, s-a mulţumit să spună.

— Da. E un dar de la un prieten. Cel care i-a trimis-o tatălui vostru pe Malta când a ştiut că nu mai are nevoie de ea.

— A, e o iapă pe cinste! a exclamat şi l-am urmat către boxa ei.

L-am văzut pe Brusque, un armăsar de patru ani, descendent al lui Ruddy, cu care voise Chivalry s-o împerecheze. Şi am intrat şi în boxa lui Rudy. Care cred că m-a recunoscut. A venit să-şi sprijine capul de umărul meu şi a rămas o vreme aşa. Era bătrân şi vlăguit.

— Probabil că următorul mânz născut din sămânţa lui va fi ultimul, am spus încet. Cred că de-asta a vrut Burrich să-l folosească. Ca ultimă încrucişare a celor două descendenţe. La vremea lui, a fost un armăsar de prăsilă excelent.

— Ţin minte când ne-a fost adus. O femeie a coborât dealul cu doi cai şi i l-a dat pur şi simplu tatei. Atunci n-aveam nici hambar, şi cu atât mai puţin grajd. Tata a scos toate lemnele din magazie ca să nu stea caii peste noapte afară.

— Cred că Ruddy s-a bucurat când l-a văzut.

Chivalry m-a privit nedumerit.

— Nu ştiai că Ruddy a fost calul tatălui vostru, cu mult timp în urmă? Verity l-a lăsat să aleagă un armăsar de doi ani. Şi el l-a

ales pe Ruddy. E un cal pe care-l ştia din clipa venirii lui pe lume. În noaptea când regina Kettricken a fugit din Buckkeep ca să-şi salveze viaţa, Burrich i-a dat calul ăsta. A dus-o pe tot drumul până în Munţi. Teafără şi nevătămată.

Băiatul era de-a dreptul uluit.

— Nu ştiam. Tata nu vorbea prea mult despre vremurile când a locuit la castel.

Şi aşa am ajuns să-i ajut să scoată bălegarul şi să hrănească animalele înainte de a merge s-o văd pe Molly. Chivalry m-a plimbat prin grajd cu o mândrie îndreptăţită. Se ocupase de toate făcând treabă bună, şi i-am spus-o. Mi-a arătat şi iapa cu copita infectată, lecuită între timp, apoi am mers în staul, unde ţineau o vacă de lapte şi o duzină de găini.

Când m-a condus Chivalry pe drumul spre casă, cu ceilalţi băieţi în spatele nostru, am simţit că mă descurcasem bine cu ei toţi.

— Mamă, ai un oaspete! a strigat Chivalry deschizând uşa.

Mi-am scuturat tălpile de zăpadă şi bălegar şi am intrat în urma lui.

Ea ştiuse că sosisem. Avea obrajii de un roz încântător şi îşi netezise părul scurt, dându-l pe spate. M-a văzut privindu-i-l şi şi-a dus mâna la el, aproape fără să vrea. În clipa aceea ne-am amintit amândoi de ce şi-l scurtase, iar umbra lui Burrich a păşit între noi.

— Ei, am terminat treburile şi plec la Staffman[14], a spus Chivalry înainte de a avea timp s-o salut.

— Vreau să merg şi eu! Vreau să-l văd pe Kip şi să mă joc cu căţeluşii! a strigat Hearth.

Molly s-a aplecat spre el.

— Nu poţi să mergi cu Chivalry de fiecare dată când se duce în vizită la iubita lui, l-a dojenit.

— Azi poate, a hotărât fratele mai mare pe neaşteptate. M-a privit pieziş, parcă vrând să se asigure că ştiu că-mi face o mare favoare. Îl pun pe şa, în spatele meu; pentru poneiul lui zăpada e prea mare. Hai, pregăteşte-te repede!

— Vrei o cană cu ceai, Fitz? Probabil ţi-e frig.

— De fapt, după un drum lung călare, nimic nu te încălzeşte mai bine decât munca în grajd. Dar da, aş vrea.

— Băieţii te-au pus să munceşti în grajd? Oh, Chiv, ne e

[14] Baston (n. tr.).

oaspete!

— Dar ştie foarte bine ce se face cu lopata, a ripostat Chivalry, şi era un compliment. Grăbeşte-te, Hearth, a adăugat. N-o să te-aştept toată ziua.

Au urmat câteva minute de haos zgomotos, care păreau necesare când se pregătea un băieţel de şase ani să plece undeva, deşi asta n-a surprins pe nimeni, în afară de mine. Prin comparaţie, sala în care mâncau oştenii din gardă era un loc liniştit. Când au ieşit cei doi pe uşă, Steady se retrăsese deja la mansardă, iar Just şi Nimble se aşezaseră la masă. Cel de-al doilea se prefăcea că-şi curăţă unghiile, pe când celălalt mă fixa cu privirea fără fereală.

— Fitz, aşază-te, te rog. Nimble, trage-ţi scaunul mai încolo, fă loc. Just, mi-ar prinde bine mai multe surcele.

— Mă trimiţi afară ca să scapi de mine!

— Ce isteţ eşti! Hai, du-te! Nimble, ai putea să-l ajuţi. Curăţaţi zăpada de pe stiva de lemne atât cât e nevoie ca să puteţi lua o parte dintre ele, pe care să le duceţi în magazie, să se usuce.

Au plecat amândoi, dar nu fără zarvă şi nici cu dragă inimă. După ce s-a închis uşa în urma lor, Molly a răsuflat adânc. A luat ibricul de pe foc, a turnat apa peste mirodeniile pentru ceai dintr-o oală mare şi a adus-o pe masă. A pus şi căni pentru noi doi, şi un borcan cu miere. Şi s-a aşezat în faţa mea.

— Bine te-am găsit! i-am spus.

Mi-a zâmbit.

— Bine-ai venit!

— Am întrebat-o pe Nettle dacă vrea să vină şi ea, dar nu i-a plăcut să călătorească prin viscol.

— Nu-i pot găsi nicio vină. Cred că uneori îi e greu să vină acasă. Aici totul e mult mai sărăcăcios decât în castelul Buckkeep.

— Ai putea să te muţi la Withywoods. Acum îţi aparţine, ştii.

— Ştiu. Peste faţă i-a trecut o umbră şi mi-am dorit să nu fi adus vorba despre asta. Dar ar fi prea multe schimbări, prea repede. Băieţii încă mai trebuie să se înveţe cu gândul că tatăl lor nu se mai întoarce. Şi, după cum vezi, Chivalry curtează o fată.

— Mi se pare cam tânăr pentru asta, am îndrăznit să spun.

— E un tânăr cu o proprietate foarte mare. Cu încă o femeie în casă, ne-ar fi mult mai uşor tuturor. La ce să mai aştepte,

dacă a găsit o fată care-l iubeşte? m-a contrazis ea.

Şi, fiindcă n-am răspuns, a adăugat:

— Dacă se căsătoresc, nu cred că Thrift[15] o să vrea să plece departe de casa părintească. E foarte apropiată de sora ei.

— Înţeleg.

Şi chiar înţelegeam. Mi-am dat brusc seama că Molly nu mai era fiica unui alt bărbat, ca să fie luată din casa tatălui ei şi să devină a mea. Era centrul unei lumi, cu rădăcini şi legături.

— Viaţa e complicată, nu-i aşa? a spus ea ca răspuns la tăcerea mea.

M-am uitat la ea, în rochia ei simplă, în culori sobre. Mâinile nu-i mai erau lungi şi subţiri; avea pe faţă linii care nu fuseseră acolo în zilele iubirii noastre. Anii îi moleşiseră şi rotunjiseră trupul. Nu mai era fata în rochie roşie care alergase pe plajă înaintea mea.

— În toată viaţa mea, nu mi-am dorit niciodată nimic atât de mult cum te-am dorit pe tine.

— Fitz! a exclamat ea aruncând o privire către mansardă, şi mi-am dat brusc seama că rostisem cuvintele cu glas tare.

Obrajii i s-au învăpăiat şi şi-a ridicat amândouă mâinile, acoperindu-şi gura cu vârfurile degetelor.

— Îmi cer iertare, am zis. Îmi dau seama că e prea curând. Mi-ai spus. Şi o să aştept. O să aştept oricât de mult vrei tu. Eu vreau doar să fiu sigur că ştii că aştept.

Am văzut-o înghiţind în sec.

— Nu ştiu de cât de mult timp o să fie nevoie, a spus cu voce răguşită.

— Nu contează.

Mi-am întins mâna pe masă, cu palma în sus. Molly a şovăit, apoi şi-a pus-o pe a ei într-a mea.

Şi am stat aşa, fără să vorbim, până s-au întors băieţii, cu câte un braţ de surcele pline de zăpadă, ca să fie dojeniţi de mama lor fiindcă nu se şterseseră pe picioare.

Am rămas până după-amiază. Am băut ceai şi am vorbit despre viaţa lui Nettle la Curte, şi le-am spus băieţilor poveşti despre Burrich din tinereţea lui. Am pus şaua pe Negruţa şi mi-am luat rămas-bun înainte de a se întoarce Chivalry şi Hearth. Molly a ieşit ca să-mi spună la revedere şi m-a sărutat. Pe obraz. Şi am ajuns înapoi, la Buckkeep, după trei zile de mers.

---

[15] Cumpătare (n. tr.).

Riddle a continuat să ducă scrisori pe drumul dintre casa lui Molly şi Buckkeep. Şi au venit cu toţii la Festivalul Primăverii şi am reuşit să dansez o dată cu Molly. Era prima oară când dansam cu ea şi prima oară, după mulţi ani, când încercam să dansez. Pe urmă am dansat cu Nettle, care m-a sfătuit să nu mai repet încercarea. Dar a spus-o zâmbind.

L-am văzut pe Hap în primele zile ale primăverii. El şi Sawtongue am venit în Buck, ca început al călătoriilor lor din vară. Hap era mai înalt şi mai zvelt şi părea mulţumit de viaţa lui. Văzuse o mare parte din Bearns şi urma să meargă în Rippon şi apoi în Shoaks. Făcuse două cântece ale lui, amândouă amuzante, şi amândouă au părut să fie bine primite când le-a cântat pentru noi, în faţa vetrei mici. Web şi Swift s-au întors la Buckkeep tot în luna aceea, ceva mai târziu. Swift se lăţise în umeri şi era mai închis în el decât îl ţineam minte. Web a rămas la castel, iar băiatul s-a dus să-şi petreacă o săptămână alături de familia sa. Când s-a întors, ne-a dat de veste că fratele lui mai mare, Chivalry, o să se însoare peste trei luni.

M-am dus la nuntă. Mistuit de invidie, m-am uitat cum stătea în faţa lui Thrift şi i se făgăduia ei, în timp ce ea roşea şi zâmbea,abia izbutind să-l privească. Pentru ei putea fi atât de simplu. Se cunoscuseră, se îndrăgostiseră şi se căsătoreau şi bănuiam că, înainte de a se împlini anul, aveau să legene un bebeluş. Iar eu nu mă puteam apropia de Molly mai mult decât era nevoie ca să-i ating mâna sau ca s-o sărut pe obraz.

Vara s-a înstăpânit, din ce în ce mai fierbinte. A fost o vară bună. Elliania rămăsese grea şi toată suflarea din cele Şase Ducate se simţea în culmea încântării. Roadele pământului păreau să crească sub ochii mei. Negruţa a învăţat drumul până la Molly şi înapoi. L-am ajutat pe Chivalry să fixeze grinzile pentru camerele în plus pe care le construia şi le-am privit pe Molly şi Thrift gătind împreună, ca două prietene. Mă uitam la Molly când se foia prin cameră, ocupându-se de treburile ei simple, când amesteca în supă şi când îşi îndepărta din ochi părul din ce în ce mai lung. Nu mai fusesem atât de înfierbântat de dorinţă de la cincisprezece ani. Nu mai puteam să dorm noaptea, iar când dormeam, trebuia să nu las pe nimeni să-mi pătrundă în vise. Puteam s-o văd pe Molly şi puteam să-i vorbesc, dar asta se petrecea întotdeauna în casa lui Burrich şi cu fiii lui Burrich agăţaţi de mâini. În lumea ei părea să nu existe

niciun loc pe care să-l pot revendica şi deveneam din ce în ce mai irascibil, cu toată lumea.

M-am dus să le văd pe Patience şi Lacey, aşa cum făgăduisem, am făcut lungul drum până la ele prin arşiţa şi praful zilelor din miezul verii, iar Chade jura că devenisem atât de capricios încât se bucura să scape de mine pentru o vreme. Nu i-am găsit pentru asta nicio vină. Lacey se simţea tot mai slăbită şi Patience angajase două femei care s-o ajute să-i poarte de grijă bătrânei sale slujitoare. Mergând prin grădinile lui Patience cu mâna ei împuţinată de vreme pe braţul meu, văzând cum preschimbase pământul însângerat din Arena lui Regal într-un paradis de verdeaţă, frumuseţe şi pace, am devenit de o seninătate pe care n-o mai cunoscusem de mult timp. Din harababura ei, Patience a ales şi mi-a dat câteva lucruri care îi aparţinuseră tatălui meu: o centură simplă pentru sabie, scrisori în care Burrich îi povestea despre mine şi un inel de jad, care mi se potrivea perfect. M-am întors acasă purtându-i.

În prima dimineaţă de după întoarcerea mea, Nettle nu s-a grăbit să plece după lecţia de Meşteşug. Şi Chade a zăbovit, dar după ce i-am aruncat o privire, a oftat şi s-a retras, lăsându-mă singur cu fiica mea.

— Ai lipsit mult. Săptămâni de-a rândul, mi-a spus ea.

— N-o mai văzusem pe Patience de mult. Şi e tot mai bătrână.

Nettle a dat din cap.

— Thrift a rămas grea.

— E o veste excelentă.

— Da. Suntem cu toţii foarte entuziasmaţi. Dar mama spune că, ştiind c-o să fie în curând bunică, se simte bătrână.

Asta m-a amuţit pentru o clipă.

— „Timpul trece mai repede când eşti mai bătrân, Nettle”, mi-a spus. Nu e o idee bizară?

— Şi eu am aceeaşi impresie, de ceva vreme.

— Da? Cred că femeile o ştiu, poate, mai bine.

Am fixat-o cu privirea în tăcere.

— Poate că nu, a spus apoi şi a ieşit.

Peste patru zile, am pus din nou şaua pe Negruţa şi am plecat la Molly. Chade mi-a atras cu severitate atenţia că trebuie să mă întorc la timp pentru Chemare, şi i-am făgăduit că aşa va fi. Ziua era superbă, iar Negruţa – în toane bune şi în formă. Serile de

vară sunt lungi, aşa că am făcut drumul în doar două zile, în loc de trei. Odată ajuns, am descoperit că sunt cât se poate de bine-venit, căci Chivalry înlocuia stâlpii gardului padocului. Swift şi Steady îl ajutau stivuind vechii stâlpi putreziţi, iar Just şi Health lărgeau gropile. Eu şi Chivalry veneam în urma lor, fixând noii stâlpi, înalţi şi drepţi. El mi-a tot spus cât de entuziasmat se simte fiindcă o să devină tată, până când şi-a dat seama că tăcerile mele erau din ce în ce mai lungi. Pe urmă a zis că-i duce pe băieţi la pârâu şi-i lasă să înoate o vreme, fiindcă transpiraserăm cu toţii destul muncind într-o zi fierbinte. M-a întrebat dacă vreau să-i însoţesc, dar am clătinat din cap.

Tocmai îmi turnam în creştet o găleată de apă rece, scoasă din fântână, când a apărut Molly, cu un coş pe braţ.

— Thrift a adormit. Căldura o oboseşte. Aşa se-ntâmplă când eşti grea. M-am gândit că e mai bine s-o lăsăm singură, în linişte, şi că poate găsim ceva mure destul de coapte ca să fie deja dulci.

Am urcat pe coasta domoală a dealului din spatele casei. Strigătele băieţilor care împroşcau apa în pârâul de mai jos de noi s-au pierdut în depărtare. Am trecut pe lângă stupii din paie ai lui Molly, meticulos aranjaţi, cu albinele zumzăind încet în căldura zilei. Rugii de mure erau dincolo de ei şi Molly m-a condus către cea mai îndepărtată margine dinspre miazăzi, spunând că fructele din partea aia se coceau cel mai devreme. Şi albinele ei aveau de lucru, unele printre ultimele flori rămase pe crengi, iar altele zburând în căutarea sucului din murele destul de coapte ca să plesnească. Am cules până când am umplut coşul pe jumătate. Pe urmă, când am aplecat o creangă plină de spini, ca să poată ajunge Molly la fructele din vârf, am înfuriat o albină. S-a repezit la mine, mai întâi încurcându-mi-se în păr şi apoi bâzâindu-mi mai jos de guler. Am pocnit-o şi am înjurat când am simţit-o înţepându-mă. Am plecat de lângă rugul de mure împleticindu-mă şi apărându-mă cu mâinile de alte două, care începuseră brusc să-mi zumzăie în jurul capului.

— Îndepărtează-te repede, m-a sfătuit Molly, apoi a venit să mă ia de mână, făcându-mă să alerg în josul dealului.

Înainte de a renunţa la urmărire, o a doua albină m-a înţepat în spatele urechii.

— Şi am lăsat acolo coşul cu toate murele. Să-ncerc să mă duc după el?

— Nu încă. Aşteaptă până se liniştesc albinele. Ei, nu te freca acolo, probabil că acul a rămas înăuntru. Lasă-mă să văd.

M-am aşezat la umbra unui anin şi Molly mi-a plecat capul în faţă, ca să se uite la înţepătura din spatele urechii.

— Se umflă. Şi tu ai împins acul înăuntru. Nu te mişca.

A încercat să apuce acul cu degetele. Am tresărit de durere şi ea a ras.

— Nu te clinti. Nu pot să-l prind cu unghiile.

S-a aplecat şi şi-a lipit gura de muşcătură. I-am simţit limba căutând acul, pe care l-a smuls apoi prinzându-l cu dinţi. Şi l-a scos dintre buze cu degetele.

— Uite. Îl împinseseşi cu totul înăuntru. Mai e vreunul?

— În josul spatelui, am răspuns, fără să-mi pot împiedica glasul să tremure.

A rămas o clipă nemişcată, cu ochii la mine. Pe urmă a întors capul şi m-a privit din nou, ca şi cum nu m-ar mai fi văzut de foarte multă vreme. Avea vocea răguşită când a spus:

— Scoate-ţi cămaşa. Să văd dacă te pot scăpa de el.

Când i-am simţit din nou gura atingându-mă, m-a luat ameţeala. Molly mi-a arătat al doilea ac. Pe urmă şi-a pus degetele pe cicatricea rănii de săgeată de pe spatele meu.

— De la ce e asta? a întrebat.

— De la o săgeată. Cu mult timp în urmă.

— Şi asta?

— De la o sabie. Mai de curând.

— Bietul meu Fitz! Mi-a atins cicatricea dintre umăr şi gât. Cu asta ţin minte când te-ai ales. Ai venit în patul meu, încă bandajat.

— Aşa e.

M-am întors spre ea ştiind că mă aşteaptă. A fost totuşi nevoie să-mi adun tot curajul. Am sărutat-o cu mare delicateţe. I-am sărutat obrajii, gâtul şi, în cele din urmă, gura. Avea gust de mure. Am sărutat-o iarăşi şi iarăşi, cât mai fără grabă cu putinţă, am încercat să îndepărtez cu sărutări toţi anii în care îmi lipsise. I-am descheiat bluza şi i-am scos-o peste cap, dezgolind-o sub cerul albastru al verii. Sânii îi erau catifelaţi şi grei în mâinile mele. Erau comorile mele. Fusta i-a alunecat, floare maronie în iarbă. Mi-am culcat iubita printre firele înalte şi am luat-o pentru mine savurându-i dulceaţa.

Era întoarcere acasă şi întregire, şi un miracol care merita să

se repete. Am aţipit amândoi o vreme şi, când ne-am trezit, umbrele se lungiseră.

— Trebuie să ne-ntoarcem! a exclamat ea, dar eu am răspuns:

— Nu încă.

Am luat-o iarăşi, prelungind totul atât cât am putut suporta, iar numele meu, şoptit la urechea mea în timp ce ea vibra sub mine a fost cel mai dulce sunet pe care-l auzisem vreodată.

Ne-am simţit brusc ca nişte adolescenţi vinovaţi când ne-au ajuns la urechi strigăte:

— Mamă? Fitz?

Ne-am grăbit să ne îmbrăcăm. Molly s-a aventurat singură să recupereze coşul cu mure. Ne-am scuturat frunzele şi firele de iarbă rupte de pe haine şi din păr, râzând pe înfundate. Am sărutat-o iarăşi.

— Trebuie să încetăm! m-a prevenit ea.

Mi-a înapoiat sărutul cu ardoare, apoi a strigat, ridicându-şi glasul:

— Sunt aici, vin!

Am luat-o de mână în timp ce ocoleam rugii de mure şi aşa am coborât cu paşi mari dealul către copiii ei.

Epilog

Withywoods e o vale călduroasă, străbătută de un râu leneş, ale cărui meandre au tăiat o câmpie largă printre dealuri domoale. E un loc minunat pentru viţă-de-vie, pentru grâne, pentru albine şi pentru băieţi mici. Conacul e construit mai mult din lemn decât din piatră şi sunt momente în care încă mi se mai pare cât de poate de străin. Acum dorm într-o odaie şi într-un pat care i-au aparţinut cândva tatălui meu şi le împart cu femeia pe care o iubesc de când eram doar un băieţandru.

Vreme de trei ani, ne-am iubit pe ascuns. Ne-a venit greu, dar, pe de altă parte, totul a părut cu atât mai delicios. Întâlnirile noastre de dragoste au fost, în acel timp, puţine şi nesigure şi, pentru asta, le-am preţuit cu atât mai mult. Molly a venit la următorul Festival al Recoltei însoţită de băieţii ei şi am răpit-o din mijlocul muzicii şi al dansului ca s-o duc în patul meu. Nu mă gândisem niciodată că aş fi putut s-o am acolo şi, încă multe nopţi după aceea, parfumul ei a zăbovit pe pernele mele, îndulcindu-mi visele. O vizită în casa ei putea să nu-mi ofere

nimic mai mult decât un sărut furat în grabă, dar care merita din plin un drum atât de lung. Pe Chivalry nu cred că am izbutit să-l păcălim prea mult timp, iar comentariile lui Nettle mi-au dat de înţeles, fără dubiu, că pe ea n-o putem înşela. Dar am continuat să ne ferim, cu mare grijă, de dragul fraţilor ei mai mici, şi n-am regretat niciodată că mi-am oferit timp în care să le câştig respectul.

Nimeni n-a fost mai surprins decât mine când Steady a răspuns Chemării. La început, Meşteşugul lui n-a părut foarte puternic, dar i-am descoperit curând rezerve de forţă şi de seninătate care-l fac cât se poate de potrivit pentru rolul de Om al Regelui. Nettle era mândră de el şi îl proteja, iar eu m-am simţit recunoscător, fiindcă Molly avea pretext să mă viziteze mai des, de vreme ce fiul ei încă atât de mic locuia în castel. Steady şi Nettle au devenit inima noii Coterii a Regelui, fiindcă legătura dintre frate şi soră e puternică. La Chemare au mai răspuns încă doisprezece candidaţi, dintre care patru cu Meşteşugul destul de plin de forţă ca să între în coteria lui Nettle, iar ceilalţi mai puţin înzestraţi. Nu am respins pe nimeni dintre cei sosiţi ca urmare a acelei prime Chemări, căci, aşa cum a subliniat chiar Chade, Meşteşugul are uneori nevoie de timp ca să se manifeste pe deplin. Eu şi Thick continuăm să îndeplinim misiuni ca Singuratici. Chade, ca de obicei, are în plasa lui fire care îl leagă de noi toţi şi-şi încearcă limitele Magiei, punându-se pe sine însuşi în pericol în moduri pe care le-ar numi nesăbuite dacă ar fi vorba de oricine altcineva în afară de el.

Când s-a născut al doilea fiu al lui Chivalry, Molly a anunţat, dintr-odată, că, pentru Thrift, e timpul să aibă propria ei vatră şi propria ei casă. A hotărât să-i ia pe Hearth şi Just la Withywoods. Nimble a preferat să rămână cu fratele lui mai mare, pentru că gospodăria e prea întinsă ca să-i poată purta de grijă un singur bărbat şi pentru că lui îi plăcuseră dintotdeauna caii. Molly mi-a dezvăluit, între patru ochi, că, după părerea ei, adevăratul motiv e mai degrabă o fetişcană roşcată, fiica unui rotar din cel mai apropiat oraş.

Nunta noastră a fost o ceremonie discretă, ne-am făcut făgăduielile în faţa regelui meu, de faţă fiind copiii lui Molly, Kettricken, Elliania, Chade, Hap şi Riddle. Chade a plâns, apoi m-a îmbrăţişat cu înfocare şi mi-a urat să fiu fericit. Hap a

întrebat-o pe Nettle dacă îşi poate săruta noua soră şi a fost plesnit zgomotos de un Hearth protector, ca pedeapsă pentru impertinenţa lui. Thick şi micul prinţ Prosper au moţăit aproape tot timpul.

Am mers apoi s-o vedem pe Patience, care nu mai izbutise să facă drumul până la noi, şi să punem o floare pe mormântul lui Lacey. Am stat o lună, şi am crezut că Hearth şi Just ne-au istovit gazda cu poznele şi cu neostoita lor curiozitate. Dar, cu două zile înainte de plănuita noastră plecare, Patience ne-a anunţat brusc că s-a săturat de Tradeford şi că e prea bătrână ca să se mai ocupe de domeniu, aşa că o să vină să stea cu noi, la Withywoods. Spre uşurarea mea, pe Molly a încântat-o ideea.

Hearth şi Just au părut să savureze plăcerile şi absurdităţile traiului alături de o asemenea bunică. Hearth a făgăduit că o să-i ceară voie lui Molly înainte de a-şi face alte tatuaje, iar interesul pe care au ajuns să i-l stârnească lui Just plantele şi, mai cu seamă, ierburile de leac pune la grea încercare chiar şi cunoştinţele lui Patience. Riddle şi-a făcut apariţia la Withywoods când abia ne instalaserăm, spunând că l-a trimis Chade, ca să rămână în serviciul meu. Bănuiesc că încă mă mai spionează în folosul bătrânului păianjen, dar asta nu mă deranjează. Sunt dispus să-i ofer lui Chade tot ce e necesar ca să fie convins că încă mai controlează lumea în care trăieşte. Dar i-am luat, fărâmă cu fărâmă, o mare parte din putere, pentru a o trece în mâinile lui Dutiful când s-a dovedit pregătit să-i facă faţă. Chiar dacă n-am purtat niciodată coroana celor Şase Ducate, sunt convins că am făcut multe ca să ajungă, intactă, la moştenitorul ei legitim.

Riddle a dovedit că se pricepe să angajeze servitori şi să conducă un domeniu mai bine decât aş fi putut bănui vreodată. Şi e minunat, pentru că nici eu, nici Molly nu ne-am aşteptat să fim nevoiţi vreodată s-o facem, iar Patience susţine că e mult prea bătrână ca să se mai sinchisească de aşa ceva. Riddle e un om de nădejde. Când ne-a vizitat ultima oară Nettle, l-am dojenit fiindcă o tratează cu prea multă familiaritate, până când m-a luat Molly deoparte şi mi-a spus, pe şoptite, să-mi văd de treaba mea.

Sunt adesea chemat la Buckkeep, iar Dutiful şi Elliania au venit de două ori să ne viziteze şi să meargă la vânătoare cu şoimi, fiindcă lanurile noastre cu grâne atrag o sumedenie de

păsări. Pe mine nu m-a tentat niciodată soiul ăsta de distracţie, aşa că, în ambele dăţi, m-am jucat cu fiul lor în vreme ce erau plecaţi călare. Prosper e un băieţel voinic şi sănătos.

Chade a continuat să se antreneze cu zel, aşa cum recomandă vechile manuscrise, apoi s-a aventurat să facă o călătorie prin pietre. A ales să meargă pe Aslevjal ca să cerceteze el însuşi ruinele rămase acolo din vremea Străbunilor. A stat zece zile şi s-a întors cu uimirea întipărită în priviri şi cu o pungă plină de cuburi cu amintiri. N-a dat de drumul către grota lui Prilkop şi, chiar dacă l-ar fi descoperit, probabil că ar fi găsit-o pustie. Cred că atunci când l-a vizitat ultima oară pe Chade Bufonul era în drum către Sud, către şcoala în care se formase, ca să ducă acasă toate cunoştinţele dobândite de el şi de Omul Negru. Mă îndoiesc că o să se mai întoarcă vreodată aici.

Despărţirea noastră a fost, cumva, ştirbită, trunchiată. Amândoi avuseserăm intenţia să ne revedem. Amândoi am mai fi avut de spus câteva ultime cuvinte. Zilele petrecute împreună ni s-au încheiat ca o partidă de pietre întreruptă la jumătate, în plină încordare, cu deznodământul indecis, cu multe răsturnări de situaţie încă posibile. Uneori, faptul că între noi au rămas atât de multe lucruri nelămurite mi se pare o adevărată cruzime; alteori văd o adevărată binecuvântare în faptul că încă există speranţă de regăsire. E aidoma tuturor posibilităţilor sugerate de un menestrel deştept când se întrerupe câteva clipe, lăsând tăcerea să se adune, înainte de ultimele stihuri ale cântecului său. Uneori, un gol poate părea făgăduinţă ce încă mai poate fi îndeplinită.

Mi-e dor de el adesea, dar în acelaşi fel în care mi-e dor de Ochi întunecaţi. Ştiu că n-o să mai întâlnesc niciodată pe nimeni care să le semene. Mă consider norocos fiindcă au trecut prin viaţa mea. Nu cred nici c-o să mă mai leg vreodată prin Har, nici c-o să mai am vreodată parte de o prietenie atât de profundă. Aşa cum i-a spus Burrich cândva lui Patience, un cal nu poate purta două şei. O am de Molly, şi ea îmi este de ajuns, ba chiar mai mult decât atât.

Sunt mulţumit.